Ngốc Tiểu Tử

BÁ CHỦ THU MUA

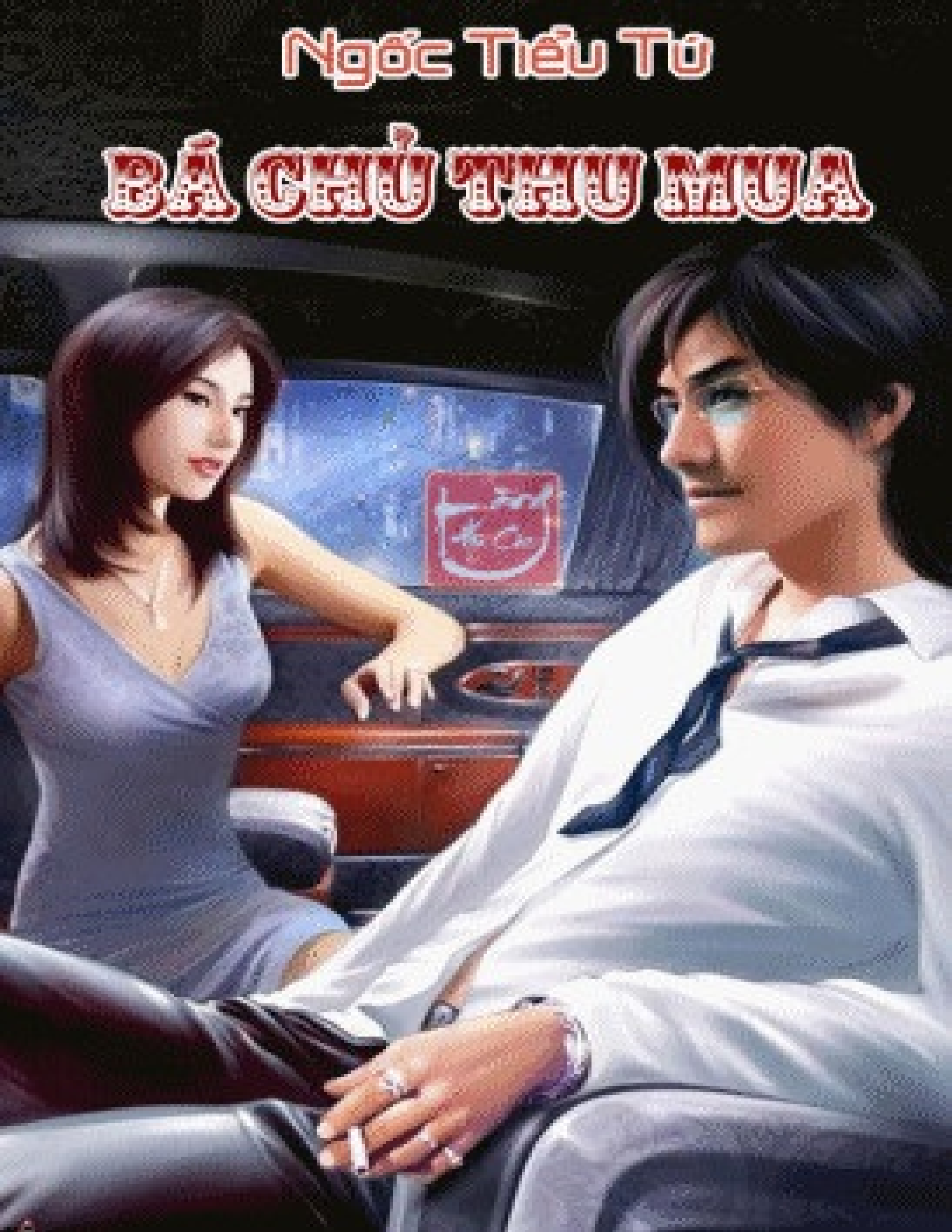

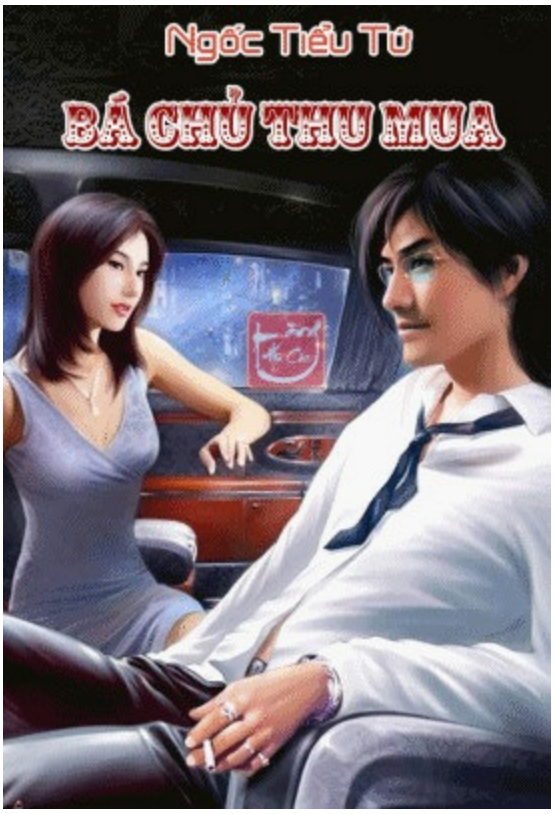

http://tieulun.hopto.org

Trạm Thu Mua
Đồng Nát
Iphone 5S
Lợi Nhuận Nhỏ
Thuê Cửa Hàng
Nguỵ Thục Phân
Bảo Vật Trấn Điếm
Mua Vào Bán Ra
Sinh Ý Thịnh Vượng
Không Muốn Nhớ Lại
Thu Phải Có Hóa Đơn
Nghiệp Vụ Điện Thoại Di Động
Kiếm Lời 3 Vạn
Trầm Hương Ngàn Năm
“Bờm Ngựa” Phi Ngữ
Hàng Mới Ra Thị Trường
Cứu Người
Bày Bán Ở Vỉa Hè
Ngồi Đếm Tiền Chơi
Nữ Cảnh Sát Cam Tĩnh
Hàng Bán Toàn Tỉnh
Sinh Nhật Hác Phúc Lai
Đồ Đồng Nát Không Đáng Giá
Coi Khinh Ta
Cả Nhà Tham Quan
Không Có Bug
Đăng Ký Công Ty
Chín Nguyên Một Cái
Việc Thành
Nguồn Cung Cấp Dồi Dào
Uống Sảng Khoái
‘Khu Đào Bảo Vật’ Thu Phí
Phúc Lợi Nhân Viên
Giá Trị Mười Mấy Vạn
Tâm Tư Thường Mị
Cửa Hàng Trên Mạng
Thuê Phòng, Thuê Nhân Viên

Chuẩn Minh Tinh Từ Manh
Tới Liên Tiếp
Mở Ra Quyền Hạn Mua
Hai Phần Mềm!
Trí Năng Lam Mị
Tuyên Truyền Trên Mạng
Đi Du Lịch
Đều Nghe Theo Ta
‘Mở Miệng Ra Tiền’
Tiềm Lực To Lớn
Hỏa Diễm Truyền Thông.
Lượng Và Cài Đặt
Thành Tích Đáng Kinh Ngạc
Chương 51
"giáo Hoa* Xuyên Du Ký!"
Tiểu Đệ Thiết Ngưu
“Bị” Va!
Ngang Ngược Không Nói Lý
Mời Ăn Cơm
Suýt Nữa Phạm Sai Lầm
Đại Phú Hào
Đổi Trắng Thay Đen
Bộc Lộ Ít Tài Năng.
Phạm Vi Nghiệp Vụ!
Uống Rượu Phải Uống Tới Bến!
Ngươi Có Bệnh
Sản Xuất Điện Thoại Di Động
Lên Mạng
Trả Tiền Đặt Mua
Khiếp Sợ
Báo Giá Của Nhà Xưởng
Hai Tỷ? Không Bán!
Tổng Giám Đốc Chi Nhánh
Sáng Lập Công Ty
Thị Trường Đồ Cổ
‘Bùa Nhìn Xuyên’
Băng Chủng Phỉ Thúy!

Một Đêm Phất Nhanh
Điêu Vương Thạch Thành
Danh Hoa Đã Có Chủ
Vấn Đề Đãi Ngộ
Hội Nghị Lần Thứ Nhất
Không Dám Trèo Cao
Bản Dùng Thử Có Thể Bị Gỡ Bỏ
Phiên Bản Chính Thức
Cường Hào ‘Kim Cương’
Vận Thông Khí Mậu
Cố Diễm Sắc Sảo
9 Chiếc Xe
Nhảy Hồ.
Chết Đi Không Bằng Còn Sống
Máy Móc Cũ Trong Xưởng May
Trở Lại Shop Điện Tử
Ta Mời Minh Tinh Cho
Linh Kiện Điện Tử Bỏ Đi
Mời Tiếu Ngọc Vân
Thắt Sẵn Thòng Lọng Chờ Ngươi Chui Vào!
Rượu Say Lỡ Miệng!
Phòng Bao Hoàng Đế!
Làm Bậy Không Thể Sống
20 Triệu Lượng Người Online!
Lợi Nhuận 1 Tỷ!
Huynh Đệ!
Giá Trị Của Thanh Long Ngọc
Đều Là Cầm Thú
Mua Lại Cao Ốc Long Ảnh
Một Trong Chín Loại Ngọc
Đồng Hành
Mua Thanh Long Ngọc
Giá Trị Lớn
Đầu Tư Nhà Máy Sản Xuất!
Chiêu Dụ Và Thu Mua!
Hốt Trọn Một Mẻ!
Thi Triển Thân Thủ!

Chiến Tích Của Dương Tiểu Song
Giới Thiệu Đối Tượng
Minh Kình Đỉnh Phong
Ra Mắt
Thói Xấu Của Ly Tỷ
Mộng Đẹp Tan Vỡ
Ngươi Mù Rồi
Bán Lại Khách Sạn Không?
Xài Viagra Phải Tính Bằng Cân!
Khai Trương Siêu Thị Điện Tử
Hoa Khôi Đại Học Giá Lâm
Tàn Nhẫn
Quân Cờ Tương Lai
Giúp Đỡ
Bạt Tai
Thạch Thành Quả Nhiên Không Lớn
Mục Tiêu
Đồng Hồ Phong Bạo
Xưởng May Mãnh Long
Chương 131
Tập Đoàn Samsung!
Bị Ngăn Chặn
Phần Thưởng Bằng Tiền Mặt!
Bộc Phát Trong Một Đêm!
Lỗ Mãng Rồi!
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Trạm Thu Mua

Chương 1: Trạm Thu Mua
"Thu phế phẩm đây!"

Hác Mãnh ngồi trên xe ba bánh chỉ còn mới sáu phần, ở trong hẻm nhỏ khu phố cổ nội thành loanh quanh thét to , hắn năm nay hai mươi mốt tuổi, nhưng làm nghề này đã sắp được một năm thời gian, nói thẳng ra Hác Mãnh hiện tại chính là cái “Đồng nát”.

"Đồng nát, vỏ chai giấy vụn ngươi có muốn hay không?" Một người đàn ông

trung niên đi ra, bắt chuyện hỏi.

Hác Mãnh nhếch miệng cười cợt, nói: "Muốn a, chỉ cần là còn có giá trị, có thể thu trở về để tái chế, ta đều thu!"

"Vậy ngươi theo ta về nhà lấy đi!" Người đàn ông trung niên đem hắn dẫn về.

Ngoại trừ giấy vụn, vỏ chai, còn có một chút sách cũ, người đàn ông trung niên nói gia gia hắn trước đây lưu lại, đã sớm tìm người giám định qua , không có giá trị gì, để trong nhà lại tốn diện tích, đơn giản cũng là muốn mang bán, đây cũng không phải thứ gì đáng tiền.

"Keng: Trạm Thu Mua phát hiện đồ vật có giá trị nhất định, có thể thu về, 'Vật phẩm' có thể sửa !"

Một cái nữ âm máy móc rõ ràng truyền vào trong đầu Hác Mãnh.

Hác Mãnh giật mình, trên mặt cũng không có biểu hiện ra kinh hỉ, thanh toán xong xuôi, sau đó trả tiền, cưỡi xe ba bánh rời đi hẻm nhỏ, tìm địa phương không người, vung tay lên, vật phẩm bên trong xe ba bánh, chớp mắt mất đi hình bóng.

Một cái toàn kim loại kết cấu, mấy vạn mét vuông đóng kín dạng nhà kho lớn có một góc chất đống những thứ đồ này.

Hác Mãnh trong đầu xuất hiện một cái trong suốt mặt giấy, tương tự với khung tuyển hạng trong game, ba cái chữ lớn màu vàng, rõ ràng viết 'Trạm Thu Mua' . Phía dưới, có ba cái tuyển hạng, phân biệt là: Bán ra, chữa trị, mua.

Nhà kho lớn, phân biệt dùng ba màu: xám, trắng, xanh lục, đánh dấu tên gọi Vật phẩm vứt bỏ.

Bình đồ uống (màu trắng): Vật tư có thể thu về, mỗi 100 kg / 1 kim tệ (GB).

Giấy vụn, sách bỏ đi (màu xám): Vật tư có thể thu về, mỗi 500 kg / 1 kim tệ (GB).

Cái vật phẩm màu xanh lục, lẫn bên trong chồng sách bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Đem đồ vật tìm ra, cầm ở trong tay Hác Mãnh khà khà cười khúc khích lầm bầm : "Thứ tốt a!" Nhìn tên màu xanh lục, trong mắt hắn hiện lên vẻ tham lam.

'Tem khỉ dính mỡ' (màu xanh lục): Vật phẩm có thể thu về, có chút giá trị, thu về giá cả 45 kim tệ, có thể chữa trị.

Hác Mãnh kỳ thực đã sớm thí nghiệm qua , bất kỳ đồ vật bỏ trong nhà kho Vật phẩm của 'Trạm Thu Mua', trên lý thuyết mà nói cũng có thể chữa trị, thế nhưng rất nhiều Vật phẩm, có thể chữa trị giá trị cũng không lớn, nói thí dụ như một cây bút, một quyển sách, một tờ giấy, nằm ở trạng thái tổn hại không cách nào sử dụng, tiêu hao một lượng kim tệ nhất định, chữa trị tốt, hoàn toàn có thể sử dụng được.

45 kim tệ?

Hác Mãnh trên mặt đều nở hoa rồi, số tiền này bằng hắn nhọc nhằn khổ sở bận rộn thật nhiều ngày, phải biết năm trăm kg giấy vụn mới có thể bán một kim tệ đây.

Nhưng, đây là 'Trạm Thu Mua' lần thứ nhất nhắc nhở chính mình, phát hiện có giá trị Vật phẩm, Hác Mãnh đương nhiên sẽ không ngốc mang bán cho hệ thống. Vật có giá trị, đương nhiên là muốn sửa tốt, sau đó mang bán đi.

Tem khỉ dính mỡ, cũng không phải một tấm, mà là bốn cái liền nhau, kẹp ở trong một cuốn sách cũ, mặt trên không biết làm sao, khắp nơi đen thùi lùi, nếu không nhìn kỹ, đúng là không nhận ra được đây là tem!

"Chữa trị 'Tem khỉ dính mỡ' cần bao nhiêu kim tệ?"

"Keng: Mười lăm kim tệ!"

Hác Mãnh nhíu mày lại, mười lăm kim tệ đối với hắn mà nói, cũng không phải cái con số nhỏ a, trừ phi đem tất cả của cải đều ném vào, không biết có đủ không nữa!

Suy nghĩ một chút, hắn đạp xe ba bánh trở về.

Khu Thành Hương Kết Hợp, Hác Mãnh thuê một cái đại viện, tiền thuê nhà hàng năm 7800, xem như là nhà tạm của hắn. Đồ bỏ đi trước đây thu mua, đều chỉnh tề chất đống ở trong sân.

Hác Mãnh sinh trưởng tại Thạch Thành, điều kiện gia đình không được tốt lắm, cũng không tính kém, phụ thân và kế mẫu đều là nhân viên tại chức, nhưng Hác Mãnh từ nhỏ theo gia gia lớn lên, khi gia gia tạ thế, Hác Mãnh đã qua mười tám tuổi, sau đó bắt đầu ở một người bên ngoài. Nói như thế nào đây, cảm tình cùng trong nhà, có chút thanh đạm!

Lúc trước, Hác Mãnh nói mình muốn làm một cái 'Vua đồng nát',làm hết thảy bạn bè đều kinh ngạc.

Còn cái 'Trạm Thu Mua hệ thống' trong đầu, là một tuần lễ trước, tiến vào trong thân thể Hác Mãnh, một cái màu đen như than vật thể, rất cứng, nhưng không biết là tinh thể gì, lúc mới bắt đầu, Hác Mãnh còn tưởng rằng là pha lê, sau đó... Không cẩn thận, nó liền chui vào bên trong thân thể mình.

Cái nhà kho lớn mấy vạn mét vuông, ngay trên ngón giữa Hác Mãnh, coi như tương tự chiếc nhẫn chứa đồ, đai lưng chứa đồ trong game, đều là thả đồ vật, bất quá hắn này không phải cái gì chiếc nhẫn chứa đồ, trực tiếp để 'Trạm Thu Mua' cho cải tạo thành 'Trữ vật thủ chỉ' .

Trải qua vừa mới bắt đầu còn thấp thỏm, bất an, hưng phấn sau đó, một tuần lễ tiếp theo, Hác Mãnh đã từ từ thích ứng 'Trạm Thu Mua' hệ thống tồn tại.

"Liều một phen, động cơ xe công thức một!" Hác Mãnh trong miệng lầm bầm , đem hết thảy thu mua đồ vật bỏ đi trong sân, tất cả đều bỏ vào bên trong 'Nhà kho'.

"Bán ra!"

"Keng: Chúc mừng ngài, thu được hai mươi sáu kim tệ."

"Keng: Ngài giao dịch hạn mức vượt quá ba mươi kim tệ, chúng ta biếu tặng ngài miễn phí một cái Vật phẩm, mời ngài chú ý kiểm tra!"

Còn có phần thưởng?

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh liếc nhìn kho hàng, quả nhiên có một cái đồ vật phát ra tia sáng, ý thức hơi động, Vật phẩm xuất hiện ở trong bàn tay, một cái ống chích một lần loại nhỏ, bên trong có đồ vật chừng 3g dịch màu tím.

Thuốc cải thiện sơ cấp gien (tặng phẩm): Số lượng 1. Tác dụng, cải thiện người sử dụng thể chất, tăng cường sức mạnh, tốc độ, phản ứng, ký ức đại não, năng lực phối hợp. Chú ý: Sản phẩm kỹ thuật hoàn thiện, không tồn tại bất kỳ tác dụng phụ, có thể yên tâm sử dụng!

Trực giác nói cho Hác Mãnh, này 'Thuốc biến đổi gien' là thứ tốt a, mặc dù là tặng phẩm.

Trước tiên tạm thời không quản nó, toàn bộ gia sản bán thành tiền, hơn nữa trên người nguyên bản có sáu cái kim tệ, tổng tài sản một thoáng đạt đến 32 kim tệ.

"Chữa trị tem khỉ!"

"Keng: Chữa trị 'Tem khỉ dính mỡ', tiêu tốn 15 kim tệ, có thanh toán hay không?"

"Có!"

"Keng: Chữa trị hoàn thành!"

Ba mươi hai kim tệ, tự động đã biến thành mười bảy kim tệ, mười lăm kim tệ trực tiếp bị 'Trạm Thu Mua' chụp đi rồi.

Bốn tấm tem khỉ mới tinh, xuất hiện ở trên tay Hác Mãnh, không hề có một chút nếp nhăn không trọn vẹn, phẩm chất tương đối hoàn hảo, tuyệt đối là hiếm có trân phẩm.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, thử lần thứ hai đối với tem khỉ tiến hành thu về.

"Keng: Bốn tem khỉ, giá trị 150 kim tệ, có hay không bán ra!"

"Không!"

Hác Mãnh trực tiếp lựa chọn phủ định, ngẩng đầu nhìn lên trời, cười lên khà khà, có 'Trạm Thu Mua' như thế tồn tại, tương lai sau này không còn xa à! 15 kim tệ chữa trị, giá cả trực tiếp tăng gấp mười lần, so với trước đó không chữa trị nhiều hơn gấp ba giá cả, tiền, đây đều là tiền a!

Chợ mua bán trân bảo, đồ cổ, tác phẩm nghệ thuật!

Hác Mãnh trước tiên từ một quầy hàng phổ thông, mua một quyển sách sưu tập tem, cẩn thận từng li từng tí một đem bốn tấm tem khỉ bỏ vào, rồi mới đi vào bên trong!

Nguyên bảo trai, chủ quán khoảng hơn ba mươi tuổi, mập mạp, đôi mắt nhỏ, trên mặt mang theo nụ cười khiến người ta không thể ghét, mời chào khách hàng vào trong điếm!

"Ông chủ, các ngươi nơi này thu tem khỉ sao?" Hác Mãnh đi tới, hỏi rõ chủ quán, lôi kéo mập mạp đến một bên, nhỏ giọng hỏi.

Mập mạp chớp mắt một cái, cười híp mắt gật đầu nói: "Thu a, làm sao không thu, tiểu huynh đệ có tem khỉ muốn bán sao?"

"Bốn tấm, ngươi cho cái giá!" Hác Mãnh trực tiếp đem sách sưu tập tem trong tay mở ra, bên trong tem khỉ lộ ra.

Một lúc sau từ Nguyên Bảo trai đi ra, Hác Mãnh trên người có thêm 50 ngàn đồng tiền tiền mặt.

"Keng keng keng..."

Điện thoại di động vang lên , Hác Mãnh lấy ra nhìn xuống, là một số lạ, không biết là ai đánh tới!

"Này, chào ngài, là Hác tiên sinh sao?" Âm thanh nhu hòa, nghe khiến người ta rất thoải mái.

Hác Mãnh sửng sốt một chút, ừm một tiếng nói: "Không sai, ngươi là?"

"Ta là từ internet nhìn thấy ngươi tuyên bố tin tức, bây giờ trong nhà có chút

đồ bỏ đi muốn bán, xin hỏi ngươi có thể tới một lần sao? Đồ vật không ít!"

Hác mạnh mẽ nghe có 'Nghiệp vụ', lập tức cười nói: "Tốt, ngươi đem địa chỉ nói cho ta, ta hiện tại liền qua." Là một người thu mua phế phẩm thế kỷ mới, nghiệp vụ của Hác Mãnh tự nhiên không thể giới hạn chỉ đi khắp hang cùng ngõ hẻm thu mua đồng nát , nguyên tắc của hắn là, chỉ cần có vật phẩm có giá trị, hắn đều thu mua.

Đương nhiên, như loại nghiệp vụ này cũng là gần đây mới khai triển lên! Hác Mãnh ở trên mạng, facebook, qq, phát không ít quảng cáo!

Đối phương đưa ra địa chỉ, ở gần trung tâm thành phố, là một cái tiểu khu xa hoa. Nếu là trước đây, không chừng Hác Mãnh còn có chút lo lắng, hiện tại trong túi có 50 ngàn tiền mặt, chính là lúc hăng hái, không có địa phương hắn không dám đi, cưỡi xe ba bánh vừa khẽ hát vừa đạp xe!

Thạch Thành là thành thị cấp một, giá phòng cũng không khác biệt so với những nơi khác, địa phương giống như tiểu khu xa hoa ở trung tâm thành phố, mỗi mét vuông không có cái hai, ba vạn mua không được, vì lẽ đó có thể không chút do dự khẳng định, người có thể trụ ở chỗ này, đều là người có tiền!

"Này , nói ngươi đây, biết nơi này là nơi nào sao? Lại dám xông bừa vào." Hác Mãnh mới vừa vào cửa tiểu khu, liền bị bảo an ngăn lại.

"Đại ca, ta được chủ nhân trong này gọi tới!"

"Được gọi tới ? Ngươi là làm gì a?" Bảo an liếc mắt nhìn Hác Mãnh hỏi.

"Ta thu mua đồng nát a!" Hác Mãnh cười, lúc nói lời này, một điểm không cảm giác mình nghề nghiệp này thấp kém, mất mặt, chính mình dựa vào hai tay kiếm cơm, cũng không trộm lại không cướp, có cái gì mất mặt!

"Đồng nát ? Vậy thì càng không thể để ngươi đi vào , nơi này ở đều là quan to giàu có, há lại để ngươi xú đồng nát có thể tùy tiện tiến bừa vào ?" Bảo an tuổi cũng không lớn, nghe Hác Mãnh nói hắn là đồng nát, trào phúng cười nhạo. Làm cho người ta cảm giác như là nghề nghiệp của hắn, cao thượng đến mức nào ấy!

"Nghe khẩu âm ngươi là người địa phương chứ? Sao, xem thường đồng nát a?" Hác Mãnh nhìn hắn, cười hỏi ngược lại.

Không đợi bảo an nói chuyện!

"Có người cần, thì ta chạy tới, sau này chớ đem con mắt dán trên gáy, nói lung tung sẽ chết người có biết hay không? Đồng nát làm sao , Đồng nát liền không phải người à? Ta ngày hôm nay tâm tình tốt, không chấp nhặt với ngươi." Hác Mãnh nói, kéo tay nải cũ nát trên eo, lộ ra bên trong một xấp tiền mặt mới tinh, cười rút hai tấm từ bên trong ra, vỗ lên mặt hắn nói: "Cầm tiền rồi lăn xa một chút cho lão tử, thưởng ngươi,rác rưởi!"

Sau đó ung dung đạp xe ba bánh đi vào trong tiểu khu.

Bảo an đều choáng váng, nhìn Hác Mãnh cưỡi xe ba bánh cũ, không dám nữa cản!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đồng Nát

Chương 2: Đồng Nát
Không có xe?

Đừng nói tới xe, giá trị bản thân của Hác Mãnh hiện tại, phỏng chừng mới vừa đủ mua cái bánh xe. Thế nhưng trong túi chứa 50 ngàn tiền mặt, có khí thế dọa người, mang ra doạ người vẫn là không thành vấn đề!

"Xin chào, đổng nữ sĩ sao? Ta đến dưới lầu nhà các ngươi." Sau khi Hác Mãnh đến nơi, lấy điện thoại di động ra gọi.

"Ngươi đến rồi? Được, ta liền mở cửa cho ngươi!" Đổng Vân cúp điện thoại, từ trên ghế sa lông đứng lên, đi ra phía ngoài, nàng còn nghĩ một lát đối phương mới đến, liền đi mở cửa tiếp hắn.

Một tòa biệt thự ba tầng, căn biệt thư giống như vậy, toàn bộ trong tiểu khu cũng chỉ có mười mấy căn mà thôi, giá trị mỗi một căn, không có 10-20 triệu, căn bản là mua không được!

Hác Mãnh nghĩ, trụ ở bên trong, hắn là không phải người bình thường chứ?

"Ngươi chính là Hác tiên sinh sao?" Đổng Vân đẩy cửa ra, một đôi mắt đẹp long lanh, nhìn Hác Mãnh mỉm cười hỏi.

"Đúng, ngươi chính là Đổng tỷ đi, ha ha, ta kêu là Hác Mãnh, ngươi gọi ta tiểu Mãnh là được ." Hác Mãnh ánh mắt sáng lên, thầm khen người phụ nữ này thật là đẹp, từ trên xe ba bánh nhảy xuống, cười nói. Không nhìn ra tuổi của đối phương, nhưng cảm giác tuổi đối phương hắn là sẽ không quá nhỏ , không chỉ đẹp đẽ, hơn nữa trên người mơ hồ có một luồng khí chất nói không ra, rất cao quý, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy ngạo mạn!

Đổng Vân gật đầu cười, mang theo Hác Mãnh đi vào, vừa đi vừa nói: "Nhà này, ta mới vừa mua không bao lâu, có vài thứ chuẩn bị mua mới, vì lẽ đó đồ vật cũ, muốn bán đi, giá cả thì dễ bàn, nhưng mà, ta muốn làm phiền ngươi, đem những thứ không đáng tiền kia, cũng đều mang đi!"

"Không thành vấn đề!" Đối phương nói chuyện, Hác Mãnh liền rõ ràng là có ý gì, giống người ta như vậy mua được biệt thự mấy chục triệu, cũng chưa chắc quan tâm tới những phế phẩm rách nát kia, gọi mình lại đây nói là bán đồ vật, còn không bằng nói là gọi mình lại đây giúp thu thập đồ vật rách nát đem đi.

Người có tiền đều khôn khéo lắm, tìm một cái thu mua phế phẩm đến, không chỉ đem đồ vật bỏ đi quét dọn sạch sẽ, còn có thể bán được tiền.

Mặt sau biệt thự, có cái khu nhà nhỏ, chất đống không ít vật liệu, trong nhà để xe, cũng không có thiếu đồ vật, một ít đồ điện gia dụng cũ, một cái tủ lạnh, ba cái điều hòa, còn có hai chiếc TV LCD 47 inches, bên ngoài có chút tro bụi, từ bề ngoài có vẻ như còn mới 6-7 phần, không biết còn dùng được không, cũng đáng giá một chút!

Hác Mãnh đánh giá xuống, cười nói: "Đổng tỷ, đồ vật nhà ngươi còn không ít đó, ngươi cũng nhìn ra rồi, ta đây, buôn bán nhỏ, những đồ điện gia dụng bỏ đi này của ngươi, nếu có thể dùng, liền bán cho chợ secondhand đi, còn có thể bán nhiều một chút tiền, đồ còn dư lại, ta cũng có thể thu, đều là vật phẩm bỏ đi theo giá cả thị trường, đồ vật không cần, ta cũng sẽ phụ trách giúp

ngươi đem sân bãi quét dọn sạch sẽ, ngươi xem coi thế nào?"

"Tiểu Mãnh, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi ?" Đổng Vân đáp một tiếng, nhìn hắn hiếu kỳ hỏi.

"Hai mươi mốt!"

"Tuổi cũng không lớn, nhà ở nơi nào ? Nghĩ như thế nào lại đến làm cái ngành nghề này?" Đổng Vân cười nói, đánh giá tiểu tử, tướng mạo không tệ, cao tầm 1 mét bảy mấy, cười lên rất rực rỡ, nói chuyện làm việc đều đâu vào đấy, làm cho người ta ấn tượng đầu tiên liền không tệ, cho nên nàng cảm thấy, để cái tuổi trẻ tiểu tử như thế, làm một cái đồng nát, có chút oan ức .

"Nhà chính là Thạch Thành, ta là người địa phương a!" Dừng một chút Hác Mãnh lại cười nói: "Đổng tỷ, ngươi là không coi trọng nghề thu mua phế liệu này, hay là xem thường, ta tuổi còn trẻ liền làm một cái đồng nát ?"

Đổng Vân hơi sửng sốt một chút, cười lắc đầu nói: "Ta không phải có ý đó!"

Hác Mãnh gật gật đầu, bình tĩnh nói: "Kỳ thực, rất nhiều người đối với cái nghề này, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hiểu lầm, dưới cái nhìn của ta, ngành nghề thu mua phế liệu, tuy rằng không giống như dĩ vãng, nắm giữ mười phần lãi kếch sù, thế nhưng, tiền cảnh cái nghề này, quả thật không tệ, ta rất xem trọng cái nghề này, nói thật, ta rất ghét người khác gọi ta 'Đồng nát', ta làm chính là, thu mua phế liệu!" (ND:có khác gì nhau à ^^)

Thu mua phế liệu? Vậy còn không chính là đồng nát sao, Đổng Vân bị Hác Mãnh đùa liền che miệng nở nụ cười.

"Vậy cũng tốt, những đồ điện gia dụng secondhand, ta cũng bán cho ngươi là được, ngươi tính cho ta giá cả đi!"

"Được!"

Hác Mãnh đi quanh đống đồ bỏ đi, ở trên mấy cái đồ điện secondhand, sờ sờ, sau đó vỗ tay một cái quay lại, cười nói: "Tổng giá trị, 12 ngàn, đồ vật vụn vặt, ta không tính tiền, Đổng tỷ ngươi đồng ý thì theo cái giá này tính!"

"Mới 12 ngàn à?" Đổng Vân nhíu nhíu mày, có chút chần chờ lầm bầm .

"Ha ha!" Hác Mãnh nở nụ cười, trong đôi mắt đối phương mang theo ý cười, rõ ràng đối với cái giá này không để tâm, chỉ là muốn bàn với hắn một chút giá cả thôi.

"Những thứ đồ này, Đổng tỷ nếu như bán cho những người khác, giá cả chắc chắn sẽ không vượt quá 10 ngàn!"

"Vậy ngươi tại sao trả ta giá cao như vậy?" Đổng Vân mỉm cười hỏi ngược lại.

Hác Mãnh khà khà cười nói: "Bởi vì ta nói thực thôi!"

"Nói thực?" Đổng Vân cười lắc đầu: "Ta xem ngươi là cái thằng nhóc láu cá mới đúng, hành, vậy thì theo lời ngươi nói giá cả, 12 ngàn, tất cả mọi thứ đều bán cho ngươi , bất quá, ngươi phải phụ trách giúp ta đem sân cùng trong nhà để xe đều thu thập sạch sẽ , cái này cũng không thể lười biếng!"

"Được!" Hác Mãnh không chút chần chờ, kéo khóa tay nải, từ bên trong đếm 12 ngàn tiền mặt lấy ra, đưa cho đối phương nói: "Đổng tỷ, ngươi đếm xem!"

"Ngươi ra ngoài mang nhiều tiền mặt như vậy?" Đổng Vân thấy rõ, trong cái túi kia, có ít nhất bốn, năm vạn.

Hác Mãnh khí chất hào hùng lại hiển lộ ra: "Hừm, chuyện làm ăn của ta, mua đồ bình thường đều là trả tiền mặt, nợ lại sẽ lưu ấn tượng xấu cho người khác, ảnh hưởng tới lần giao dịch thứ hai, vì lẽ đó bình thường lúc đi ra, trên người đều sẽ mang mấy vạn tiền mặt!" Để cho người khác nhìn thấy thực lực của ngươi, trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất, còn không phải là tiền trong túi của ngươi à!

Đổng Vân hiện tại có chút tin tưởng, cái tuổi trẻ tiểu tử này, làm nghề 'Đồng nát' này, chính là 'Sự nghiệp' rồi!

Sau khi trả tiền thu mua đống phế liệu trong biệt thự, Hác Mãnh cùng Đổng Vân lên tiếng chào hỏi, bắt đầu bận túi bụi, mang đồ vật chằng chéo lại. Nếu như không phải Đổng Vân ở hiện trường, hắn đã trực tiếp phóng tới bên trong 'Nhà kho', như vậy có phải bớt đi việc không.

...

"Tiểu Mãnh, ngươi mang CMND theo không?" Đổng Vân từ trong phòng ngủ, thay đổi một bộ quần áo văn phòng bước ra, cười hỏi.

Hác Mãnh cũng không nghĩ nhiều: "Mang theo đây, sao ?" Nói xong từ trên người đem thẻ căn cước móc ra, đưa cho đối phương.

Đổng Vân cầm tới, liếc nhìn, cười bỏ vào trong bao, đem chìa khoá trong nhà đưa cho Hác Mãnh nói: "Ta hiện tại có việc gấp muốn tới kinh thành, phỏng chừng trong vài ngày đều không về được, chìa khoá trong nhà trước tiên cho ngươi, thuận tiện ngươi tiến vào thu dọn đồ đạc. Nếu có chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho ta. Đúng rồi, bảo vệ bên kia mới vừa gọi điện thoại cho ta , ra vào sẽ không cản ngươi, siêng năng làm việc vào!" Nói xong xoay người đi rồi.

Hác Mãnh ngẩn ngơ tại chỗ, tình huống này là thế nào a?

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Iphone 5S

Chương 3: Iphone 5S

"Gào!"

Đổng Vân đi rồi, nàng đến là to gan, mới vừa thấy lần đầu tiên, liền yên tâm đem chìa khóa giao cho một người xa lạ. Hác Mãnh vỗ tay một cái, cũng không đi thu thập bên trong.

Ngược lại hắn có chìa khoá biệt thự, chờ đến buổi tối , tìm một cơ hội trực tiếp đem những đồ rách nát kia trực tiếp thu vào bên trong 'Nhà kho', cưỡi xe ba bánh, hắn hướng bên ngoài tiểu khu đạp đi. Mặc dù nói đồ vật có thể trực tiếp cất vào bên trong 'Nhà kho', nhưng cần phải giả vờ giả vịt, trong tiểu khu đều có camera, ai biết người khác có thể hay không tra ra đây, một đống lớn đồ bỏ đi, trực tiếp không còn, đến thời điểm người ta hỏi làm sao chở đi, thì Hác Mãnh biết giải thích thế nào?

Đi ngang qua cửa tiểu khu, bên trong bảo an một cái đều không đi ra.

Trước tiên đem xe ba bánh cưỡi trở về, sau đó liên hệ một chiếc xe chở hàng hạng nhẹ, đem những đồ secondhand điện gia dụng, tủ lạnh, điều hòa, máy giặt …, kéo trở về. Kỳ thực làm như thế, cũng chính là vì che dấu tai mắt người thôi!

Nhanh đến buổi tối, Hác Mãnh một mình đi Đổng Vân biệt thự. Người ta ra ngoài, chiếc chìa khóa lưu cho mình, thứ nhất là thuận tiện chính mình thu thập những đồ bỏ đi kia, cái ý tứ khác còn không là để cho mình giữ nhà cho nàng à.

"Chờ ta có tiền , liền cưới một người vợ sinh ba đứa con đi..."

Hác Mãnh cười nhẹ một cái, ngồi ở bồn tắm lớn bên trong biệt thự xa hoa, thong thả hưởng thụ . Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên được hưởng thụ đồ xa hoa như thế đây, liền một chữ, sảng khoái!

Trong kho hàng, đáng giá tiền nhất là vài món đồ điện gia dụng cũ, đều ở bên trong.

"Keng: điều hòa secondhand, giá cả chữa trị, 1 kim tệ, số lượng 3. Tủ lạnh secondhand, giá cả chữa trị, 1 kim tệ, số lượng 1. LCD TV secondhand, giá cả chữa trị, 1 kim tệ, số lượng 2..."

Đem hết thảy đồ điện gia dụng secondhand, toàn bộ chữa trị một lần, mới bất quá tiêu tốn mười sáu đồng tiền vàng. Những đồ điện cũ này, mặc dù nói là secondhand, thế nhưng cùng đồ điện mới, không có khác nhau lớn nào. Những thứ đồ này, giá thị trường, gần như ở chừng mười vạn, qua tay bán đi, kiếm lời cái hai, ba vạn, hẳn là không phải vấn đề quá lớn.

Kim tệ mà 'Trạm Thu Mua' tiêu tốn, những đồ bỏ đi còn lại trong biệt thự bán đi cũng đủ thu về cái giá này .

Sau khi tắm xong, Hác Mãnh suy nghĩ một chút, vẫn là nên đi thôi. Không có nguyên nhân gì khác, biệt thự quá xa hoa , đẹp đẽ, ở khẳng định rất hưởng thụ, thế nhưng, dù sao cũng không phải là của mình, hơn nữa chỗ tốt cũng

không thoải mái như nhà của chính mình.

Trời đã tối đen, những đồ điện secondhand được chữa trị như mới cũng không cần vội bán đi, ngược lại hiện tại Hác Mãnh cũng không thiếu tiền.

"Không biết hiệu quả như thế nào!" Hác Mãnh cầm trong tay 'Sơ cấp thuốc biến đổi gien' mà 'Trạm Thu Mua' biếu tặng, lẩm bà lẩm bẩm.

3g chất lỏng màu tím, ở bên trong ống chích, lấp loé hào quang nhàn nhạt, đặc biệt là quan sát trong đêm đen, lại như là một loại dị bảo nào đó được cất giấu!

"Hô!" Hít một hơi thật sâu, Hác Mãnh cầm ống chích, đem 'Thuốc biến đổi gien' tiêm vào tĩnh mạch bên trong cánh tay.

Khoảng chừng ba phút, máu chảy nhanh khắp toàn thân, như bị lửa đun, tốc độ lưu động tăng lên, nhịp tim cũng nhanh chóng tăng cường , nhiệt, da dẻ lại như vừa uống rượu say, hiện ra màu đỏ dị thường, toàn bộ tế bào đều bắt đầu cháy rừng rực, cuối cùng, trong đầu ong ong một tiếng, Hác Mãnh mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Bò lên, uốn éo cái cổ, hoạt động cánh tay, thật giống như không có biến hóa nhiều lắm.

"Tặng phẩm, quả nhiên là tặng phẩm a!" Hác Mãnh cười khổ cảm thán một tiếng, đồ vật cho không, công hiệu có thể mạnh bao nhiêu a, làm mất công chờ mong nửa ngày như thế.

Ăn xong bữa sáng, chạy tới biệt thự của Đổng Vân, ngày hôm nay thu thập xong cho nàng, toàn bộ coi như là đã hoàn công , sau đó chờ Đổng Vân trở về, đưa chìa khóa cho nàng, cầm lại CMND của mình, giao dịch kết thúc.

"Này, ngươi đang làm gì nha?" Lúc Hác Mãnh đứng ở cửa nhà Đổng Vân mở cửa, sau lưng có người gọi hắn một tiếng. Quay đầu lại, một cái mười sáu, mười bảy tuổi tiểu nha đầu, đang đứng ở cách đó không xa, nghi hoặc đánh giá Hác Mãnh, ở bên dưới chân nàng, còn một cái 'Chó săn lớn' đang ngồi

xổm, thè lưỡi, đang nhìn mình.

"Ta a? Thu mua đồ bỏ đi, làm sao, ngươi có đồ bỏ đi muốn bán không?" Hác Mãnh quay đầu lại đi, cười hỏi.

"Đồng nát?" Dương Tiểu Song nháy mắt một cái, nói: "Một mình ngươi là đồng nát, làm sao mở cửa nhà người ta đây? Đây là nhà Đổng Vân tỷ tỷ, các ngươi nhận thức sao?"

"Đương nhiên nhận thức, không quen biết, ta tại sao có thể có chìa khoá nhà nàng chứ!" Hác Mãnh cười, đem chiếc chìa khóa trong tay quơ quơ, thuận lợi đem cổng biệt thự mở ra.

Hác Mãnh không nghĩ tới, tiểu nha đầu cũng đi theo vào, hiếu kỳ hỏi: "Đổng Vân tỷ tỷ đâu? Nàng đi làm gì rồi?"

"Đi kinh thành công tác rồi, đại khái muốn mấy ngày mới có thể trở về." Hác Mãnh cười nói, nghe tiểu nha đầu khẩu khí, hẳn là cùng chủ nhà nhận thức, nhìn nàng một thân đồ thể thao, bên người dắt theo 'Chó săn lớn', trong nhà hẳn là cũng là trong tiểu khu, hơn nữa cách không xa.

Dương Tiểu Song suy nghĩ một chút hỏi: "Ngươi đúng là thu phế phẩm nha?"

"Đúng vậy!"

"Cái điện thoại di động hỏng, ngươi có thu hay không?" Dương Tiểu Song nháy mắt hỏi.

"Điện thoại di động hỏng?" Hác Mãnh sững sờ, sau khi suy tính, cười nói: "Thu a, làm sao không thu, chỉ cần vật có giá trị, ta đều thu!"

"Trong tay ta có một cái điện thoại di động Iphone 5S bị hỏng, bị xe cán qua, đưa cho tiệm sửa chữa, cửa tiệm nói đã không thể sửa chữa được."

"Iphone 5S? Thu a!" Hác Mãnh vuốt cằm, đánh giá đối phương, từ quần áo trên người, đối phương gia thế phải rất khá, vóc người này, eo nhỏ, mông rất là tròn, nói tóm lại, tuổi trẻ tràn đầy sức sống, một đôi mắt to, sáng long lanh, cằm nhỏ hơi nhọn rất đẹp.

"500 khối, ta liền bán cho ngươi!" Dương Tiểu Song nháy mắt một cái, cười hì hì nói.

"Đi lấy đi!" Hác Mãnh gật gật đầu, một bộ hoàn toàn mới Iphone 5S,giá gần như khoảng chừng năm ngàn, năm trăm khối cũng đáng, vừa vặn Hác Mãnh muốn thay cái điện thoại di động .

"Thật sự?" Dương Tiểu Song trong thanh âm thoáng chút kinh hỉ, nguyên bản cái bộ điện thoại di động kia đã không có giá trị gì, giữ lại cũng chỉ đem vứt thùng rác.

"Kêu là Hác Mãnh, thu mua đồ secondhand, nếu như ngươi hoặc là bằng hữu của ngươi, bạn học, có đồ dùng secondhand gì muốn đào thải, có thể liên hệ ta, điện thoại di động cũ, điện thoại di động hỏng, máy vi tính, máy tính bảng, xe đạp, ta đều thu, giá cả bảo đảm cao nhất thị trường, thậm chí, ta còn có thể cung cấp nghiệp vụ, lấy cũ đổi mới, lấy hàng đổi hàng." Hác Mãnh nghiêm nghị giới thiệu. Buôn đồ điện tử, cái gì là buôn đồ điện tử a, đây chính là một cái phương thức buôn đồ điện tử không tệ, nghiệp vụ này của mình, chính là thích hợp với những học sinh kia à.

"Được, ta liền đi lấy cho ngươi, ngươi chờ ta nha!" Dương Tiểu Song hứng thú bừng bừng hướng phía ngoài chạy đi, đi về nhà cầm cái bộ Iphone 5S hỏng kia tới.

Tranh thủ lúc nàng không có ở nơi này, Hác Mãnh đem những đồ bỏ đi lẻ tẻ đều cất vào trong kho hàng, còn lại những kiện đồ vật lớn, lát nữa mang lên xe ba bánh trực tiếp lôi đi!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Lợi Nhuận Nhỏ

Chương 4: Lợi Nhuận Nhỏ
"Cho!" Dương Tiểu Song đem điện thoại di động hỏng, đưa cho Hác Mãnh. Hác Mãnh cầm lấy nhìn xem, vỏ bị nát, linh kiện bên trong, bản mạch phỏng chừng cũng đứt đoạn mất, tổn hại khá là nghiêm trọng, chẳng trách cửa tiệm nói không thể sửa chữa được.

"500!" Hác Mãnh từ trong bao lấy ra năm tờ tiền đưa cho nàng.

Dương Tiểu Song sướng đến phát rồ rồi, năm tờ tiền nhét vào trong túi, lại hỏi: "Ngươi thật sự cái gì đều thu nha? Còn có thể lấy cũ đổi mới?"

"Đương nhiên!"

"Đem số điện thoại của ngươi cho ta, lúc nào ta đi trường học, giúp ngươi khai triển một chút nghiệp vụ!" Dương Tiểu Song cười híp mắt lấy điện thoại di động ra nói.

Loại mới nhất, điện thoại di động Iphone 6, mới vừa lên thị trường không lâu, giá tầm sáu, bảy ngàn đó, nhìn dáng dấp tiểu nha đầu không có chút nào thiếu tiền a!

Cáo biệt Dương Tiểu Song, sau khi ra tiểu khu, hắn tìm địa phương không người, tất cả đồ bỏ đi trên xe ba bánh, đều bị Hác Mãnh thu vào trong kho hàng.

"Tiểu Mãnh đến rồi, gần nhất lại thu vật gì tốt ?"

Lão Trương gia điện tiệm sửa chữa!

Trước đây khi Hác Mãnh thu được đồ điện gia dụng cũ, đều sẽ đem tới nơi này, bán cho ông chủ Trương lão tam của tiệm sửa chữa, coi như bạn làm ăn cũ của nhau.

Bất quá, Trương lão tam người này, yêu thích chiếm tiện nghi, Hác Mãnh đem đồ điện gia dụng cũ bán cho hắn, giá cả đều sẽ không quá cao, đương nhiên khẳng định là bán cho đồ bỏ đi so với Trạm Thu Mua thì đắt hơn.

"Chưa lấy được vật gì tốt, lần này đến, chủ yếu là cùng Tam ca thương lượng chút việc!" Hác Mãnh cười nói.

"Chuyện gì a?"

"Nhà ta có cái thân thích, gần đây muốn mở quán cơm, cần một nhóm điều hòa cũ, tủ lạnh cũ, không cần quá mới, thế nhưng vẫn còn có thể sử dụng, nhưng mà nhãn hiệu nhất định phải uy tín, không thể là sản phẩm đào thải,

thế nên, ta đã nghĩ đến Tam ca ngươi, muốn tới hỏi một chút, trong tay ngươi có hàng hay không." Hác Mãnh cười nói.

Trương lão tam làm sửa chữa điện gia dụng, buôn bán đồ điện secondhand, cũng lâu có tới hơn mười năm, bên trong cũng tinh thông các đường bước, hơn nữa bản thân cũng là người sáng suốt , vừa sửa vừa thu mua, vừa nghe Hác Mãnh nói lời này, liền thấy rõ có thể có lợi, vội vàng mời Hác Mãnh ngồi xuống nói chuyện, kêu người vợ bưng trà rót nước.

"Hàng cũng có, nhà ngươi thân thích cần bao nhiêu chiếc a?" Trương lão tam cười hỏi.

Mắt thấy, tiết trời bắt đầu tiến vào tháng nóng nhất, chính là mùa tiêu thụ tốt điều hòa, tủ lạnh secondhand hay những đồ điện gia dụng cũ.

Hác Mãnh nghĩ một hồi nói: "Điều hòa đại khái cần ba mươi lăm chiếc, tủ lạnh cần khoảng mười chiếc."

"Được!" Trương lão tam vỗ đùi, đáp lời, lợi nhuận bên trong giá trị đã sớm tính toán ra rồi, một chiếc đồ điện gia dụng cũ thấp nhất kiếm lời ba trăm, bốn mươi lăm chiếc chính là hơn một vạn đây, trong tay hắn không nhiều hàng như vậy, nhưng có thể từ nơi khác liên hệ, tập hợp cũng không thành vấn đề!

Hác Mãnh nghiêm nghị nói: "Tam ca, đám hàng này là thân thích của ta dùng, khẳng định phải còn có thể sử dụng, giá cả thì..."

"Ngươi yên tâm đi, Tam ca của ngươi làm người ngươi còn không tin." Trương lão tam thề son sắt vỗ bộ ngực nói.

"Được, vậy không biết Tam ca hiện tại có hàng không?"

"Hiện tại? Hiện tại điều hòa đã có bảy chiếc, ba cái dạng đứng, bốn cái dạng treo tường, dạng đứng ba ngàn, giá gốc sáu ngàn tám, ba chiếc đều là sản phẩm hàng hiệu, dạng treo tường thì một ngàn hai, đời 175, phương diện sử dụng tuyệt đối không thành vấn đề, trong vòng một năm mắc lỗi, Tam ca bảo hành sửa chữa cho ngươi, được không?" Trương lão tam hứa hẹn nói.

"Tam ca, có phải là hơi đắt a? Ta đây là thân thích thực sự, nếu không như vậy đi, dạng đứng hai ngàn, dạng treo tường tám trăm, ta trả tiền mặt!"

"Không phải là được hay không, giá tiền này lão ca thu mua đều không được!" Trương lão tam sắc mặt thay đổi, lắc lắc đầu. Kỳ thực giá tiền này, gần như giá hắn nhập hàng.

Cuối cùng, một phen cò kè mặc cả, bảy chiếc điều hòa, dáng đứng hai ngàn sáu, dạng treo tường một ngàn, một cái giá, bị Hác Mãnh mua lại .

"Tam ca, đây là 11.800, ngươi đếm xem, điều hòa ta lập tức tìm người trở đi, đang sốt ruột muốn dùng!" Hác Mãnh cười, lấy ra tiền, trực tiếp tiền mặt mua hàng, người như Trương lão tam vậy, không trả thù lao, hắn khẳng định cũng sẽ không để cho ngươi kéo hàng.

Trương lão tam đem tiền tiếp nhận đi, ha ha cười nói: "Gấp làm gì a!"

Hác Mãnh gọi điện thoại tìm xe vận tải hạng nhẹ, đem bảy chiếc điều hòa chở đi .

Rời đi khỏi cửa hàng sửa chữa của Trương lão tam, Hác Mãnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cũng có thêm một phần ý cười, vạn sự khởi đầu nan, chính mình cuối cùng cũng coi như là bước ra bước thứ nhất.

"Trương quản lý đúng không, ta Hác Mãnh, trước đây chúng ta từng gặp mặt."

Hác Mãnh lấy điện thoại ra, gọi cho Trương quản lý, Trương quản lý là người phụ trách thị trường đồ cũ, đồ secondhand; trước đây khi thu được đồ vật, hắn cũng sẽ bán cho thị trường đồ cũ, may mắn cùng người phụ trách Trương quản lý này gặp qua một lần.

"Ồ nha, chào ngươi,chào ngươi, có chuyện gì không?" Đầu bên kia điện thoại Trương quản lý ầm ừ đáp lời, phỏng chừng cũng không nhớ tới Hác Mãnh hắn là ai.

"Là như vậy, trong tay ta hiện có một nhóm đồ điện gia dụng mới 9.9 phần, muốn hỏi ngài một chút có cần hay không... Đồ không khác gì mới, đều là

hàng thật sử dụng không tới một hai ngày, thậm chí có cài còn mới khui hòm, còn chưa từng dùng... Ngươi có thể tìm người nghiệm hàng trực tiếp, nếu có thể tìm ra bất kỳ lỗi gì, ta lập tức tìm người chở đi... Ha ha, được, vậy ta liền tìm xe chở tới nơi nào đây a!"

Sau khi cúp điện thoại, Hác Mãnh cười lớn, hàng thật không lo không người mua. Hắn hiện tại muốn làm, chính là đem đồ điện gia dụng cũ, dựa vào 'Trạm Thu Mua' chữa trị, sửa thành mới.

Kim tệ thu mua, 1G (Gold_kim tệ) tương đương cùng RMB khoảng 250 đến 280 nguyên, giá cả chữa trị một chiếc điều hòa cũ, chỉ cần không phải quá nát, 1 kim tệ gần như liền có thể sửa được.

Sau khi chữa trị đồ vật, không chỉ sử dụng không có vấn đề, mà bề ngoài cũng sẽ được chữa trị, cùng mới mua không có gì khác nhau.

Bảy chiếc điều hòa cũ, tiêu tốn 8 cái kim tệ, chữa trị thành đồ mới, tìm xe chở đến thị trường đồ cũ!

"Trương quản lý, chào ngươi, vừa nãy là ta gọi điện thoại cho ngươi!" Hác Mãnh cười hướng Trương quản lý đang đi ra đón, cầm trong tay 'Cường hào kim' điện thoại di động đã được chữa trị.

"Xin chào, chào ngươi, ông chủ Hác thực sự là tuổi trẻ tài cao a." Trương quản lý cùng Hác Mãnh nắm tay, đi thẳng đến đề tài chính: "Không biết ngươi nói đám hàng kia?"

"Đều ở trên xe!" Hác Mãnh cười chỉ chỉ.

Trương quản lý xoay người gọi người đi tới nghiệm hàng, làm thị trường secondhand, nhãn lực chắc chắn sẽ không kém, đối với đám đồ điện mới tới 9.9 phần này của Hác Mãnh, vừa nhìn liền biết.

"Quản lí, hàng không tệ, không vết tích sửa chữa, gần như mới!" Sau mười mấy phút, đồ điện trên xe đều bị chuyển đi, thủ hạ thợ sửa chữa của Trương quản lý lại đây nhẹ giọng nói.

Trương quản lý trong lòng hiểu rõ, cười bắt chuyện với Hác Mãnh mời tới

văn phòng, sau khi ngồi xuống, không nhịn được hiếu kỳ hỏi: "Hác lão bản, không biết đám hàng này từ đâu tới ?"

"Trương quản lý, ngươi gọi ta tiểu Mãnh là được , đám này hàng một điểm vấn đề đều không có, đều là hàng trong xưởng, nếu không hàng mẫu trưng bày thì cũng không mới được như thế, thông qua quan hệ thu được!" Hác Mãnh cười nói.

"Được, đám hàng này ta muốn, ngươi xem, giá tiền thế nào?" Trương quản lý suy nghĩ một chút nói.

"Sáu mươi lăm phần trăm giá gốc, ngài thấy thế nào?"

"Được, thành giao!"

Bên trong nhà Đổng Vân có mấy cái đồ điện gia dụng cũ giá cả khá là đắt, đều là sản phẩm hàng hiệu, hơn nữa Hác Mãnh từ trong tay Trương lão tam thu tới bảy chiếc điều hòa, giá trị tổng cộng bán, 70 ngàn. Một vào một ra, Hác Mãnh kiếm lời gần bốn vạn năm ngàn!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thuê Cửa Hàng

Chương 5: Thuê Cửa Hàng
Cáo biệt Trương quản lý, rời đi thị trường đồ cũ, trong túi Hác Mãnh lại phồng lên, tiền mặt tính gộp lại, có 96 ngàn, gần được mười vạn rồi, lúc này mới hai ngày thời gian!

"Vẫn là chữa trị vật phẩm quý giá kiếm tiền nhanh a!" Hác Mãnh lầm bầm lầu bầu. Số tiền trong bao này, phần nhiều là kiếm lời từ bốn con tem khỉ, còn lại, đám đồ điện gia dụng cũ của Đổng Vân kiếm lời hơn ba vạn, từ trong tay Trương lão tam mua bảy chiếc điều hòa, mới kiếm lời mấy ngàn không tới 1 vạn tệ, còn bận việc nửa ngày!

Không muốn nói, lòng người này, mãi mãi cũng thỏa mãn không được, lúc không có 'Thu mua hệ thống', một tháng cũng mới kiếm lời được bốn, năm

ngàn khối, cũng do có thể thu được đồ tốt, hiện tại chỉ cọ xát mấy lần miệng lưỡi, bên trong bên ngoài không dùng nửa ngày thời gian, 10 ngàn liền kiếm được tới tay , còn chê kiếm lời ít.

Làm nhà buôn đồ cũ, tiền đến xác thực nhanh, thế nhưng kiếm lời cũng không nhất định nhiều, từ nơi Trương lão tam thu đồ điện gia dụng cũ, sau đó sửa lại thành mới, bán cho thị trường đồ cũ đi, như vậy, để Trương lão tam kiếm lời một phần, lại để cho thị trường đồ cũ kiếm lời một phần, cuối cùng lợi nhuận đến trong tay mình, sợ là chỉ còn dư lại gần một nửa .

Thuê cái cửa hàng?

Ý nghĩ đột nhiên tiến vào trong não Hác Mãnh.

Không sai, thuê cái cửa hàng, chính mình làm ông chủ!

Hác Mãnh nhớ tới, ở gần quảng trường, ngày hôm qua mới vừa nhìn thấy một mặt bằng cửa tiệm muốn cho thuê sao, đường phố ở đó không sáng sủa lắm, nhưng mà phụ cận có mấy cái tiểu khu dân cư, nghiệp vụ mới bắt đầu, hắn cũng không cần cửa hàng quá dễ gây chú ý, trước tiên buôn bán nhỏ, từ từ tích lũy thôi!

Đạp qua ba con đường, hướng tới tiểu khu ngày hôm qua đã đi qua.

Con đường này gọi Triêu Dương, không thuộc về trục đường chính, đám người đi qua nơi này, trên căn bản đều là cư dân xung quanh tiểu khu. Lúc bình thường, xe cộ cũng không nhiều.

Theo số điện thoại quảng cáo dán trên cửa chống trộm, Hác Mãnh gọi tới.

"Ngươi tìm ai a?" Nghe thanh âm, nghe điện thoại là một ông lão, số tuổi cũng không nhỏ .

"Xin chào, xin hỏi nhà muốn cho thuê cửa hàng trên đường Triêu Dương, là nhà các ngươi sao?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Đúng, đúng, ngươi muốn thuê phòng a?" Ông lão vừa nghe là thuê phòng, âm thanh lập tức chuyển biến tốt .

"Không sai, ta hiện tại ngay ngoài cửa cửa hàng, ta muốn vào xem nhà, ngươi xem, có thời gian lại đây một chuyến sao?" Hác Mãnh tính tình hơi vội vàng, muốn ngày hôm nay liền thuê được cửa hàng, để ngừa xuất hiện có bất ngờ xảy ra!

"Được, ngươi chờ chút, ta sống ở bên trong tiểu khu này, một hồi liền có thể đến!" Chủ nhà trọ nói xong, liền cúp điện thoại!

Hác Mãnh ngồi ở trên xe ba bánh, chờ chủ nhà trọ lại đây, vừa đánh giá con đường này, không phải quá dài, năm sáu trăm mét, hai bên đường phần lớn đều là một ít cửa hàng, quán cơm nhỏ hoặc là tiệm bán quần áo, lấy bán ra đồ dùng hằng ngày làm chủ, bán đồ ăn, đồ mặc cùng cửa hàng nhỏ chiếm đa số.

Khoảng chừng mười phút, một ông lão hơn sáu mươi tuổi, cưỡi xe điện từ phía đông lại đây, dừng ở cửa tiệm, đánh giá Hác Mãnh hỏi: "Tiểu tử, vừa nãy là ngươi gọi điện thoại?"

"Không sai, là ta!" Hác Mãnh cười đi tới nói.

"Xem ngươi tuổi cũng không lớn đi, thuê phòng muốn làm gì a?" Ông lão cười ha ha, đem cửa chống trộm cửa hàng mở ra.

Hác Mãnh cười cợt, thuận miệng nói qua loa một câu. Vào trong xem, cửa hàng xác thực không nhỏ, trên dưới hai tầng, mỗi một tầng đều có khoảng hơn trăm mét vuông. Lầu hai còn có phòng ngủ nhỏ, có thể ở.

"Lão nhân gia, nơi này điện nước đều đầy đủ hết chứ?"

"Cái gì cũng có, ngươi cũng nhìn thấy , vách tường đều là mới vừa quét, sạch sẽ lắm. Phòng này là của con trai ta, mới vừa rời đi không bao lâu. Tiền thuê nhà một năm bốn vạn năm ngàn, trên dưới hai tầng, không thuê riêng." Cụ ông ha ha cười nói.

"Bốn vạn năm ngàn, hơi đắt, một năm 40 ngàn được không? Nếu được, ta ngày hôm nay liền có thể ký hợp đồng, trả tiền mướn phòng!" Hác Mãnh cười nói.

Cụ ông chần chờ, nói muốn hỏi một chút con trai của hắn, lấy điện thoại di

động ra, xoay người đi tới bên cạnh gọi điện thoại. Hác Mãnh cũng không vội vã, lại đi xem bốn phía.

"Con trai của ta một lát trở về, đến lúc đó trực tiếp với hắn nói đi!" Cụ ông nói chuyện điện thoại xong quay lại nói.

Chờ lúc con trai của hắn, Hác Mãnh ở bên trong cùng ông cụ nói chuyện phiếm, biết được cụ ông họ Lưu, con trai của hắn công tác ở cục thuế vụ, nhà liền gần bên trong tiểu khu.

"Ta gọi ngươi tiểu Mãnh đi, phòng này 40 ngàn cho thuê ngươi, cũng không phải không được, bất quá, ta có thể hỏi ngươi một chút, muốn làm cái gì sao?" Sau khi nhi tử của Lưu đại gia trở về, đánh giá Hác Mãnh hỏi.

"Ta làm đồ điện gia dụng cũ, mua bán sản phẩm điện tử. Nói đơn giản, chính là bán đồ điện tử điện lạnh như là: điều hòa, tủ lạnh, máy vi tính, điện thoại di động,… cái gì cũng sẽ bán." Hác Mãnh cười nói.

"Chỉ cần không phải mở tiệm cơm, đồ ăn vặt là được!" Chủ nhà thuê cười, lấy ra hợp đồng tại chỗ cùng Hác Mãnh kí, Hác Mãnh trực tiếp thanh toán 40 ngàn đồng tiền tiền thuê nhà, nhận lấy một năm quyền sử dụng phòng này, hết thảy đều quy hắn .

Rạng sáng ngày thứ hai, Hác Mãnh liền chạy tới cửa hàng.

Tìm người chế tạo tấm bảng quảng cáo, còn muốn trang trí đơn giản một chút, mặc dù là làm giao dịch đồ cũ, nhưng cũng không thể có đẳng cấp quá thấp, dù nơi này sau này cũng bán ra đồ vật, phần lớn đều là mới 9.9 phần, cùng hoàn toàn mới không có gì khác nhau.

"Này, là Hác Mãnh sao?"

Sắp buổi trưa, Hác Mãnh nhận được một cú điện thoại, trong cửa hàng có mấy cái công nhân đang làm việc, hắn chuẩn bị trong vòng mấy ngày, liền đem cửa hàng mở cửa!

"Đúng, là ta! Ngươi là?" Hác bỗng nghe thanh âm trong điện thoại có chút quen, nhất thời lại không nhớ tới là ai.

"Ta là Dương Tiểu Song nha, ngày hôm qua bán cho ngươi điện thoại di động Iphone 5S, ngươi hiện tại có rảnh không? Bạn học ta cần dùng tiền gấp, có một notebook muốn bán đi!" Dương Tiểu Song cười duyên nói.

Hác Mãnh nói: "Notebook? Thời điểm mua có biên lai, hóa đơn không?"

Vật phẩm cũ, không thể so với đồ bỏ đi hay đồ vật hỏng, như máy vi tính, điện thoại di động có thể là tang vật, cũng không thể thu loạn, cần có bằng chứng!

"Có a!"

"Ta chủ yếu là thu mua sản phẩm điện tử bỏ đi, máy vi tính điện thoại di động cái gì cũng thu, thế nhưng giá cả sẽ không quá cao." Hác Mãnh xem như trực tiếp nói rõ , ở việc mua bán, hắn không phải nhà từ thiện, buôn bán không có lợi nhuận là sẽ không làm!

"Biết rồi, dông dài, Apple notebook, mẫu năm ngoái, hiện tại cũng không tính là hết hạn bảo hành, hóa đơn biên lai cái gì đều có, nhưng mà có chút vấn đề, vỏ ngoài bị nứt ra rồi, nhưng không ảnh hưởng sử dụng. Ngươi có thể ra bao nhiêu tiền!" Dương Tiểu Song lườm một cái, nhìn tỷ muội tốt của mình, nói.

"Bốn ngàn tám!" Hác Mãnh biết nàng nói cái notebook kia, bán lẻ giá cũng hơn 17,800.

"Ít một chút chứ?"

"Ai ra giá cao hơn ta, ngươi liền bán cho hắn được rồi, ta hiện tại rất bận, còn có chuyện gì khác không?" Hác Mãnh cười khổ hỏi, nói thật, chính mình cho giá cả đã không thấp , máy vi tính bị hư, hơn nữa là mua năm ngoái, tính ra gần như đã dùng được một năm, còn muốn bán bao nhiêu tiền!

Dương Tiểu Song đem điện thoại di động từ bên mép chính mình lấy ra, hỏi mình chị em tốt: "Tiểu Phượng, bốn ngàn tám cái giá này ngươi cảm thấy được không?"

"Được!" nữ hài gọi Tiểu Phượng, vẫn thật cao hứng, kỳ thực sau khi cái notebook kia bị hỏng, nàng đã sớm mua cái mới, nếu không phải Dương Tiểu

Song nói 'Phá' máy vi tính, điện thoại di động có thể bán lấy tiền, nàng đều không nhớ ra được đây.

"OK, thành giao, chúng ta đi nơi nào tìm ngươi?"

Hác Mãnh cười khổ nói: "Đường Triêu Dương, siêu thị đồ điện gia dụng cũ tiểu Mãnh."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ngụy Thục Phân

Chương 6: Ngụy Thục Phân
Đường Triêu Dương, Dương Tiểu Song cùng chị em tốt Tiểu Phượng, từ trong xe taxi đi ra, gọi điện thoại hỏi: "Này, ngươi nói siêu thị đồ cũ, rốt cục là ở nơi nào nha? Chúng ta từ đầu tây đến đầu đông, đi vòng một vòng, làm sao đều không có tìm được đây?"

Hác Mãnh sờ sờ mũi, nói: "Cái kia, bảng hiệu còn không treo lên, các ngươi hiện tại đến chỗ nào, ta đi đón các ngươi đi!"

"Ta ngất!" Dương Tiểu Song cúp điện thoại, không nhịn được mắng một tiếng.

Tiểu Phượng hỏi: "Làm sao ?"

Dương Tiểu Song thở phì phò nói: "Tiểu tử này chơi chúng ta, bảng hiệu đều không treo lên, để chúng ta tìm cái lông a, chờ hắn tới ta không mắng chết hắn không được!"

Lúc Hác Mãnh tới nơi, Dương Tiểu Song trừng mắt nhìn hắn, tức giận hỏi: "Ngươi là cố ý đi, ta có ý tốt giúp ngươi liên hệ mối làm ăn cho ngươi, ngươi lại như thế đối với ta, lương tâm ngươi cho chó ăn rồi à?"

"Không phải ta vội vàng ra đón rồi à!" Hác Mãnh cười bồi , hướng mặt sau cửa hàng đang trang trí chỉ chỉ, nói: "Là nơi đó, sau này bạn học các ngươi có việc gì, trực tiếp tới nơi này tìm ta là được rồi!"

Dương Tiểu Song lườm một cái: "Ngươi nghĩ tới đến đẹp, sau này ngươi tự tìm tới đi nha."

"Được, sau này ta trực tiếp đi trường học các ngươi!" Hác Mãnh gật đầu cười.

Dương Tiểu Song không có để ý hắn, lôi kéo Tiểu Phượng hướng cửa hàng đi tới, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Không nghĩ tới ngươi một mình làm đồng nát, cũng có thể mở cửa tiệm nha, thật là làm cho người ta không nghĩ tới rồi!"

"Cái gì đồng nát, ta là nghiệp vụ thu mua đồ secondhand chứ?" Hác Mãnh biện giải.

"Đều cùng một nghĩa cả!"

Nhìn một chút máy vi tính xách tay của Tiểu Phượng, xác thực còn có thể sử dụng, vẻ ngoài có kém một chút, nhưng Hác Mãnh vẫn sảng khoái móc bốn ngàn tám đưa cho đối phương, người không thể nói không giữ lời à. Một nguyên nhân khác, sở dĩ mua lại chiếc notebook secondhand này, là bởi vì Hác Mãnh vừa vặn thiếu một máy vi tính để dùng!

Tấm bảng quảng cáo trang trí thêm vào trong điếm, bỏ ra gần 20 ngàn, chỉ đơn giản trang trí xuống, trong vòng ba ngày liền làm xong. Từ thị trường đồ cũ, lại mua một bộ sô pha, bàn ghế đủ bộ, bỏ ra năm sáu trăm đồng tiền, mua đồ vật hư hại mà hầu như không ai muốn, dùng 'Thu mua hệ thống' chữa trị lại, bỏ ra mấy cái kim tệ đã biến thành đồ như mới.

Hác Mãnh hiện tại đã tính toán kỹ, đồ vật rách nát, cũng có thể chữa trị được, bất quá là vấn đề giá cả cao thấp, lợi nhuận cao nhất, không chắc những vật phẩm kia có thể sử dụng được.

"Xin chào, xin hỏi, các ngươi nơi này có chiêu nhân công sao?"

Một âm thanh có chút rụt rè, từ cửa truyền vào. Hác Mãnh ngẩng đầu nhìn sang, một người phụ nữ quần áo lam lũ, trong tay còn dẫn một đứa bé đứng ở cửa.

"Chiêu!" Hác Mãnh gật gật đầu, từ trên ghế sa lông đứng lên.

http://tieulun.hopto.org

Tuyển mộ quảng cáo là vừa mới treo lên, sau này trong cửa hàng cần phải có người chăm nom, hắn không thể lúc nào cũng ở trong cửa hàng nhìn, bán hàng gì đều tự hắn phụ trách.

...

"Thục Phân tỷ, nghỉ chút đã, ngươi tới ngồi đi!" Hác Mãnh bất đắc dĩ nói. Hai mẹ con này, được hắn lưu lại , người phụ nữ tên là Ngụy Thục Phân, nhà ở nơi khác, nguyên bản là đến Thạch thành nhờ vả thân thích, có thể không tìm được người, tuổi không tới ba mươi, chồng xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi, bé gái tên gọi Quả Quả, năm nay mới vừa năm tuổi rưỡi, một tiểu cô nương rất biết nghe lời hiểu chuyện, một đôi mắt to trong veo xinh đẹp như tinh linh, đặc biệt làm người ta yêu thích.

"Không có chuyện gì, ta không mệt!" Ngụy Thục Phân lắc đầu, cúi đầu làm việc.

Hác Mãnh lắc lắc đầu, cũng đành kệ nàng, suy nghĩ một chút ôm Quả Quả đi ra ngoài, Ngụy Thục Phân há miệng, muốn hỏi Hác Mãnh ôm con gái đi đâu, nhưng cuối cùng cũng không dám nói ra, chờ khi Hác Mãnh đi rồi, đứng tại chỗ có chút đờ ra, nếu như không phải cậu chủ nhỏ so với mình nhỏ hơn vài tuổi thu nhận giúp đỡ mẹ con mình, nàng cũng không biết sau đó phải sống sót bằng cách nào , tiền trên người đã dùng hết , tối hôm qua hai mẹ con phải ngủ trên hè phố.

"Mẹ, mụ mụ ngươi xem, tiểu Mãnh thúc thúc mua cho ngươi quần áo mới, còn có của ta này." Không bao lâu, Quả Quả ôm quần áo, cao hứng chạy vào, lanh lảnh kêu.

"Ai kêu ngươi tự tiện cầm đồ vật thế!" Ngụy Thục Phân biến sắc mặt.

Quả Quả đứng tại chỗ, mắt to chớp chớp nói: "Không phải Quả Quả tự tiện cầm nha, là tiểu Mãnh thúc thúc mua cho, hắn nói để cho ngươi mặc, không mặc liền không cần chúng ta nữa đây!"

Hác Mãnh từ bên ngoài đi vào, nghe được tiểu nha đầu, không nhịn được cười một cái, đừng xem tiểu nha đầu mới có vài tuổi, nhưng rất thông

minh."Tiểu Quả Quả nói không sai, không mặc liền không phải con ngoan, cũng bị đánh đòn!"

"Hì hì!" Quả Quả cao hứng cười lên, quay đầu lại cùng Hác Mãnh chớp mắt vài cái.

"Này, chuyện này làm sao được chứ!" Ngụy Thục Phân cam thấy có chút không tiện.

Hác Mãnh không để ý tới nàng, cười nói: "Phòng vệ sinh tầng trên có máy nước nóng, ngươi mang Quả Quả đi tắm đi, thay y phục , phòng trên giường đều là sẵn có, lát ta sang cửa hàng bên cạnh mua chăn đệm, buổi tối hai mẹ con các ngươi trước tiên ở trong cửa hàng đi, không có gì bất tiện cả, nếu tới chỗ của ta , vậy nói rõ chúng ta là có duyên phận, không phải người một nhà, không tiến vào cùng một cửa!"

Sờ sờ Quả Quả đầu nhỏ, nói: "Nhanh đi, dẫn mẹ ngươi đi tắm rửa!"

"Mẹ đi mau, chúng ta đi tắm rửa thôi!"

Tiểu nha đầu lôi kéo cánh tay Ngụy Thục Phân, đi lên lầu hai.

Hác Mãnh cười lắc lắc đầu, mọi người có lúc chán nản, có thể giúp được người, cớ sao mà không làm đây, lại nói Quả Quả được người ta yêu thích, Ngụy Thục Phân dáng dấp cũng không kém, từ tướng mạo nhìn lên, liền biết là người thật thà, sẽ không dùng mánh lới trộm cắp, ở lại trong cửa hàng cũng để cho mình yên tâm.

Thuê phòng, trang trí, còn mua một bộ laptop macbook, tiền chỉ còn dư lại 3 vạn, đã không còn nhiều. Trong cửa hàng còn trống không, ngoại trừ chút giá để hàng, một bộ sô pha, không có gì khác, đã có mấy cái khách hàng vào trong cửa hàng đi dạo qua , biển quảng cáo thu mua đồ điện cũ, máy vi tính cũ, cùng điện thoại di động, đã được dựng lên . Đến buổi trưa, còn có người lại đây hỏi có bán quạt máy cũ không đây!

Quyết định chủ ý, lát phải đi một chuyến thị trường đồ cũ, mua một ít quạt máy, tủ lạnh trở về, không cần quá tốt, chữa trị một thoáng, bán ra ra bên ngoài, chí ít không thể để trong cửa hàng trống không!

Đại khái hơn nửa canh giờ sau!

"Tiểu Mãnh thúc thúc, ngươi xem Quả Quả đẹp không?" Tiểu nha đầu đứng ở cầu thang, cười khanh khách hỏi.

Hác Mãnh quay đầu lại, sửng sốt cả người, Quả Quả một thân quần áo màu phấn hồng, đáng yêu như tiểu tinh linh, mà đứng ở bên người là mẹ nàng, bộ quần áo dài màu xanh nhạt cánh hoa mặc lên người, cả người khí chất cũng theo đó mà biến đổi, một người phụ nữ rất đẹp, ngoại trừ biểu hiện có vẻ hơi rụt rè, vóc người, tướng mạo, hầu như không có nơi nào có thể chê được.

So với mỹ nữ Đổng Vân, ngoại trừ khí chất kém một chút ra, những nơi khác đều có thể sánh được, lại giống như một vị đại tỷ hàng xóm vậy, nhìn vào là cảm thấy thoải mái.

"Rất đẹp, quả thực thật xinh đẹp , xuống đây để thúc thúc ôm một cái!" Hác Mãnh phục hồi lại tinh thần, cười nói.

"Khanh khách!" Tiểu nha đầu cười chạy xuống, lập tức chui vào trong lồng ngực của hắn.

Ngụy Thục Phân đỏ mặt, cúi đầu đi xuống theo, vừa nãy ánh mắt Hác Mãnh, để trong lòng nàng cảm thấy run rẩy, ánh mắt kia nàng hiểu, đại diện cho dục vọng nam nhân!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bảo Vật Trấn Điếm

Chương 7: Bảo Vật Trấn Điếm
Thị trường đồ cũ.

Trên dưới có bảy tầng, mỗi một tầng đều có tới mấy ngàn mét vuông, mấy trăm quầy hàng, ở đây trên cơ bản cái gì cũng đều có thể mua được, rất nhiều thứ đều là bên ngoài chuyển tới.

"Quạt máy, 45 một chiếc!"

Hác Mãnh nghĩ một hồi, những chiếc quạt máy này không phải hàng chính hiệu, bên ngoài bình thường bán tám, chín mươi khối, rẻ cũng sáu mươi, bảy mươi khối, giá cả nơi này so với bên ngoài, cũng tiện nghi không được bao nhiêu.

"Mua nhiều, có giảm giá không?"

Thương gia nhìn vào mắt Hác Mãnh, nói: "Năm mươi chiếc trở lên thì ba mươi lăm!"

Hác Mãnh lắc lắc đầu, không nói gì, tự mình đi vào bên trong, lần này tới đây chủ yếu là hỏi một chút giá cả, để trong lòng nắm chắc, nếu như mở cửa tiệm bán đồ điện gia dụng cũ, từ nơi này lấy hàng, chính mình xoay vòng nhiều lắm cũng là lãi hơn hai mươi khối, không có lời!

"Những tủ lạnh này nhiêu tiền?" Hác Mãnh chỉ vào một tủ lạnh cũ trên quầy hàng cười hỏi, là loại kiểu dáng đầu thập kỷ chín mươi, trên căn bản sớm đã bị người đào thải, bất quá ở thị trường đồ cũ vẫn còn có bán!

"Nếu muốn, một trăm tám mang đi!"

"Cái kia thì sao?"

"Cái kia sáu trăm!"

"Bốn trăm khối, ta muốn mười cái, có hàng sao?" Hác Mãnh cười nói. Loại hàng từ mấy năm trước, tuy rằng không thể nói đã hết hạn sự dụng, thế nhưng người có tiền chắc chắn sẽ không mua nó, mua mới cũng chỉ hai ngàn.

"Mười cái? Được!"

Bỏ ra bốn ngàn, Hác Mãnh mua mười chiếc tủ lạnh, những tủ lạnh này, các thương gia ở thị trường đồ cũ, cũng chỉ kiếm lời mấy chục đồng tiền. Nhưng số ăn ở số lượng lớn!

"Keng: Phát hiện Vật phẩm có giá trị có thể sửa chữa!"

Nghe nhắc nhở trong đầu, ánh mắt Hác Mãnh sáng lên, bước chân thả chậm lại, xoay người phát hiện bên cạnh trên một quầy hàng, có một chiếc TV

OLED tinh thể lỏng siêu nét 110 inches.

"Ông chủ, TV hỏng rồi chứ?"

"Đúng vậy, hỏng rồi, ngày hôm nay mới vừa thu tới, chuẩn bị một hồi gọi người lấy đi, làm sao tiểu tử có hứng thú sao?" Ông chủ cười ha ha hỏi.

"Nhiêu tiền a?" Hác Mãnh sờ sờ cằm.

"Muốn, 18 ngàn lấy đi!"

"Đắt như thế?" Hác Mãnh lấy làm kinh hãi.

"Này còn đắt a, chiếc LCD TV mà không hỏng, bán lẻ ngoài thị trường khoảng chừng một trăm hai mươi vạn!" Ông chủ cười nói.

Hác Mãnh lắc lắc đầu: "Có thể thế, then chốt là nó hỏng rồi a, ngươi xem màn hình đã vỡ thành như vậy , còn giá trị 18 ngàn? Lão bản ngươi giảm giá đi, ta tính toán liền không đáng giá năm trăm đồng tiền chứ?"

"Khẳng định giá trị vẫn trên năm trăm khối, 10 ngàn thì lấy đi, không muốn thì đừng lãng phí nước bọt rồi!" Ông chủ thu hồi khuôn mặt tươi cười đến, trực tiếp nói.

"Tám ngàn, được thì ta trả tiền luôn!" Hác Mãnh cũng chăm chú lên.

Ông chủ hai mắt đánh giá hắn, suy nghĩ một chút gật đầu nói: "Được, bán cho ngươi rồi!" Này chiếc TV hỏng, là hắn bỏ ba ngàn đồng tiền thu tới, tám ngàn đồng tiền còn kiếm lời năm ngàn đây, hiện tại bán đi còn bớt cho hắn không ít chuyện.

Mang theo OLED LCD TV màn hình cong siêu nét, Hác Mãnh bước nhanh ra khỏi thị trường đồ cũ. Giá trị 120 vạn TV, tám ngàn đồng tiền liền mua đến tay, chẳng trách 'Thu mua hệ thống' nhắc nhở, đồ có giá trị có thể sửa chưa đây này! Thuê chiếc xe, chở mười chiếc tủ lạnh, một chiếc LCD TV hỏng, đi tới cửa hàng thuê!

Chờ xe đi rồi, tủ lạnh cùng LCD TV tất cả đều cho vào bên trong 'Nhà kho'.

"Keng: Tủ lạnh mười chiếc, giá cả chữa trị, 10 kim tệ, 110 inches LCD TV màn hình cong siêu nét, số lượng: 1, giá cả chữa trị 85 kim tệ! Có muốn chữa trị không?"

Hác Mãnh nhìn xuống số lượng kim tệ bên trong 'Trạm Thu Mua', còn có 47 kim tệ, những kim tệ này phần lớn đều là bán đồ bỏ đi trong biệt thự của Đổng Vân đạt được, còn tiêu hết không ít.

"Chữa trị tủ lạnh!"

Trước tiên đem mười chiếc tủ lạnh chữa trị tốt, còn LCD TV, coi như hiện tại hắn muốn chữa trị, cũng không có nhiều kim tệ như vậy, cần chờ đợi một thời gian!

http://tieulun.hopto.org

Đem tủ lạnh kéo đến trong cửa hàng, Hác Mãnh cảm giác mình nên mua một chiếc xe, thuê xe luôn như thế, cũng không tiện.

"Tiểu Mãnh làm sao mua nhiều tủ lạnh như vậy?" Ngụy Thục Phân hỗ trợ đem tủ lạnh bày ra, hơi khẽ cau mày hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Đụng tới một nhóm hàng tốt, thuận tiện liền mua về. Một lúc nữa ngươi dán một tờ quảng cáo ở bên ngoài, liền nói bên trong tiệm chúng ta vừa nhập một nhóm hàng Refurbished (ND: đây là hàng có lỗi nhỏ được gửi lại nơi sản xuất sửa chữa rồi bán ra với giá thấp hơn giá gốc, mới trên 90%), giá gốc 2188 tủ lạnh hàng hiệu, hiện giá chỉ 1200, bảo hành nửa năm."

"Được!" Ngụy Thục Phân xoay người đi tìm giấy bút, ghi quảng cáo.

Mười chiếc tủ lạnh, chiếm không ít địa phương, cuối cùng cũng coi như nhìn không còn trống không như trước. Tủ lạnh vẻ ngoài rất tốt, liền một vết xước đều không có, một ngàn hai một chiếc bán ra bên ngoài, hắn là không lo không bán.

"Đúng rồi, ngày hôm nay khách hàng đến bên trong tiệm chúng ta, hỏi máy vi tính xách tay kia có bán hay không!" Ngụy Thục Phân làm xong quảng cáo trở về, cười nói. Từ lúc nàng tới làm, đều chưa bán được đồ vật gì, trong lòng nàng cũng có chút thấp thỏm.

"Notebook? Bán a, yết giá 12 ngàn, có người mua liền bán, không ai mua liền cho Quả Quả xem phim hoạt hình!" Hác Mãnh khà khà cười nói.

Ngụy Thục Phân âm thầm tặc lưỡi, nguyên lai con gái mình vẫn ôm đồ chơi, lại đắt như vậy.

Hác Mãnh đem chiếc điện thoại đời cũ của hắn để lại trong cửa hàng, để Ngụy Thục Phân có cái gì xử lý không được, có thể trực tiếp gọi điện thoại cho hắn, số điện thoại là mới làm, hắn đang phải nghĩ biện pháp kiếm một chút kim tệ, đem bộ LCD OLED TV màn hình cong siêu nét 110 inches kia chữa trị , bằng không trong lòng không yên tâm.

Mười chiếc tủ lạnh bỏ ra bốn ngàn, LCD TV bỏ ra tám ngàn, hiện tại trong túi tiền, tính toán đâu ra đấy còn sót lại 18 ngàn.

"Trong trạm thu mua phế phẩm của ngươi, tất cả cộng lại, cũng không đáng 20 ngàn chứ? ... Yên tâm, ta không muốn nhà của ngươi, ta muốn nhà ngươi làm gì a, tám ngàn, toàn bộ đồ vật trong sân đều quy ta, tối nay ta liền tìm người chở đi, ngươi làm gì cũng đừng quản, ngươi bán ta mua, hỏi nhiều như vậy làm gì a!"

Hác Mãnh bỏ ra tám ngàn, trực tiếp mua một nhà toàn đồ bỏ đi trong trạm thu mua phế phẩm. Dằn vặt tới nửa đêm, mới kiếm được 120 kim tệ.

Sáng sớm, cuối cùng cũng coi như đem bộ OLED LCD TV 110 inches chữa trị tốt.

Vì thế, cũng đi không ít đường vòng, kỳ thực cũng khá phiền phức, từ thị trường đồ cũ mua một chiếc tủ lạnh cũ, giá cả bốn trăm, bán đi cũng đáng giá đến hai cái kim tệ. Tuy rằng giá cả so với thu mua đồ bỏ đi là cao hơn một chút, nhưng dù sao cũng dùng ít sức hơn, mua đồ bỏ đi coi như tốc độ nhanh hơn!

"Không được, phải mở một trạm thu mua phế phẩm a!" Hác Mãnh lầm bầm lầu bầu lầm bầm . Thu mua phế phẩm đổi kim tệ, tuyệt đối so với từ thị trường đồ cũ mua rồi bán thương phẩm đổi kim tệ đều có lời hơn, chỉ bất quá hiện tại hắn không rảnh tay, tiền mặt trên người cũng có chút không đủ.

Hác Mãnh mang theo TV đi vào, Ngụy Thục Phân cùng Quả Quả đều sững sờ.

"Tiểu Mạnh thúc thúc, cái này là TV sao? Thật lớn nha." Quả Quả từ trên ghế sa lông nhảy xuống, vây quanh Hác Mãnh mở to mắt hiếu kỳ hỏi.

"Không sai, một cái TV lớn!" Hác Mãnh đem TV để lên sô pha đối diện, sau đó cắm điện, tìm kiếm qua wifi, chọn một bộ phim hoạt hình.

"Màn hình thật rõ nét a! LV lớn như thế thì giá tiền bao nhiêu?" Ngụy Thục Phân nhìn màn ảnh truyền hình siêu nét, giật mình hỏi.

"Mới, bán lẻ giá cả đại khái khoảng một trăm hai mươi vạn đi, chúng ta cái này, liền yết giá bảy mươi lăm vạn bán ra bên ngoài đi. Nếu thật sự có người mua, bảy mươi vạn cũng bán!" Hác Mãnh cười nói,cái LCD TV cực lớn coi như là bảo vật trấn điếm trong cửa hàng.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mua Vào Bán Ra

Chương 8: Mua Vào Bán Ra
"Tủ lạnh thật sự là hàng refurbished sao?"

Có khách tới cửa, Ngụy Thục Phân qua bắt chuyện, Hác Mãnh ôm Quả Quả ở trên ghế salông, xem phim hoạt hình. Rất nhanh, khách hàng liền bị LCD TV hấp dẫn lại đây.

"Tivi lớn như vậy, cũng là hàng secondhand sao?"

"Không sai, mới 98%, thời gian sử dụng sẽ không vượt quá hai tháng, không có bất kỳ vết xước, bên ngoài thị trường bán lẻ giá cả là 120 vạn RMB, chiếc này chỉ cần bảy mươi lăm vạn." Hác Mãnh vừa cười vừa nói.

Khách hàng lắc lắc đầu, cười khổ mà nói: "Đắt như thế, đều gần bằng với một gian nhà, ta cũng không mua nổi."

Bất quá, bảo vật trấn điếm trị giá mấy trăm ngàn, quả thật có hiệu ứng của nó, hầu như không chút do dự, đối phương liền mua lại một chiếc tủ lạnh."Các ngươi nơi này giao hàng tới tận nơi chứ?"

"Giao hàng tới tận nơi?" Ngụy Thục Phân không quyết định chắc chắn được, nhìn hướng về phía Hác Mãnh.

"Có chứ!" Hác Mãnh cười đứng lên.

Bên ngoài có xe ba bánh, người mua nhà ở ngay gần đây, cũng không xa, Hác Mãnh giúp hắn chở qua là được, cũng không bất bao nhiêu công sức.

"Ta giúp ngươi nhấc!" Ngụy Thục Phân muốn lại giúp đỡ.

Hác Mãnh cười, một người liền đem tủ lạnh ôm lên, làm cho người ta cảm giác cũng không tốn khí lực gì: "Ta tự mình tới là được , cái này không nặng!"

Người khách ở một bên cười nói: "Tiểu tử khí lực thật lớn, tủ lạnh này sợ cũng có 110 cân đi, đổi thành người khác, không chắc có thể một người nhấc lên được!"

Hác Mãnh thấy không tốn chút sức gì cả, chợt giật mình, chẳng lẽ là do tiêm vào cái ống 'Sơ cấp thuốc biến đổi gien' có công hiệu? Cũng không nghĩ nhiều, bất kể thế nào, khí lực lớn hơn tóm lại cũng là chuyện tốt!

Bắt đầu từ sáng sớm, khách hàng đến cửa hàng, lần lượt từng người liên miên không dứt, khách đã tới không nhất định đều mua đồ, nhưng nhớ kỹ có một cửa hàng bán đồ điện gia dụng cũ như thế. Bộ siêu cấp LCD TV kia, càng làm cho người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc, dù sao đồ vật mấy trăm ngàn, vẫn tương đối hiếm có.

Sắp đến buổi trưa, một đôi tình lữ trẻ tuổi đi vào trong cửa hàng.

"Các ngươi nơi này có thu mua đồ secondhand không?"

"Thu, các ngươi có cái gì muốn bán không?" Hác Mãnh đứng dậy cười bắt chuyện.

"Có một chiếc điều hòa, còn có TV cùng một ít đồ linh tinh, chúng ta thuê nhà ở gần đây giờ đến hạn, muốn đem đồ vật xử lý một chút!"

Hác Mãnh đi theo nhìn một chút, điều hòa cùng TV chính là đồ secondhand, vì lẽ đó Hác Mãnh cũng chưa cho giá cả quá cao, điều hòa sáu trăm, TV một trăm năm mươi, những vật khác cộng lại là tám trăm đồng tiền, để bọn họ đem chủ nhà trọ kêu đến, hỏi dò xuống xác định là đồ vật của bọn họ, khi đó Hác Mãnh mới ra giá cả.

Rải rác đồ bỏ đi, trực tiếp vứt trong kho hàng, bán cho hệ thống, đổi lấy mấy cái kim tệ. Điều hòa cùng TV chữa trị xong, trực tiếp phóng tới trong cửa hàng. Điều hòa yết giá một ngàn năm, TV ba trăm năm. Hầu như còn chưa hết buổi tối, điều hòa cùng TV liền bị một người trẻ tuổi mới thuê nhà ở gần

đấy mua đi rồi!

Vừa đến vừa đi, vào sổ một ngàn.

Hơn nữa lại bán hai chiếc tủ lạnh, một ngày cửa hàng lợi nhuận ròng ba ngàn bốn, điều này bởi vì là mới vừa khai trương, trong cửa hàng hàng hóa ít nên tiêu thụ không được nhiều!

"Nếu thực sự không được, chúng ta liền liên hệ một nhà sửa chữa, để cho bọn họ phụ trách duy tu, hiện tại mới một nhà còn xoay sở được, sau này đồ bán được nhiều hơn, cũng không thể chỉ có ngươi đi làm những việc chân tay này, giao hàng cũng cần nhân thủ, tốt nhất có thể liên hệ một người chuyên chở cố định, ngươi nghĩ sao?" Ngụy Thục Phân có chút đau lòng vì Hác Mãnh, tuy rằng ngày hôm nay kiếm lời không ít tiền, nhưng cũng đủ mệt.

Hác Mãnh cười gật đầu: "Được, đều nghe Thục Phân tỷ!"

Ngụy Thục Phân mặt bắt đầu đỏ lên, đi đến quán cơm nhỏ không xa trên cùng con phố, gọi món ăn tới. Quả Quả tựa ở trên ghế salông, xem phim hoạt hình cũng không để ý tới người khác.

Điều hòa, tủ lạnh những đồ điện gia dụng này, đã đến mùa tiêu thụ rồi. Suy nghĩ một chút, Hác Mãnh lấy điện thoại ra , gọi cho Trương lão tam: "Tam ca, điều hòa có hàng không a, đang cần gấp sử dụng đây... Có mấy chiếc thì tính mấy chiếc đi, bất quá, giá cả mà ngươi nói kia cần thấp đi một chút, thân thích nhà ta từ người khác hỏi thăm, giá so với chỗ ngươi còn thấp hơn đây."

Buổi tối, ăn cơm tối xong Hác Mãnh tựa ở trên ghế salông, lười nhúc nhích.

"Mẹ, ta buồn ngủ!" Quả Quả ngáp một cái, vuốt mắt, nói. Tiểu nha đầu quậy một ngày, buổi trưa cũng không ngủ, không buồn ngủ mới là lạ đây!

Ngụy Thục Phân nhìn Hác Mãnh một chút, mang tiểu nha đầu đi lên lầu ngủ , Quả Quả trước khi đi, còn ôm cổ Hác Mãnh, ở trên mặt hắn hôn một cái rồi mới đi!

Mùa hè, ngày tương đối dài, thời gian đã sắp mười giờ tối .

"Quả Quả ngủ?" Hác Mãnh xem Ngụy Thục Phân đi xuống, cười hỏi.

"Ngủ rồi, cả ngày đều chơi đùa." Ngụy Thục Phân cười khổ mà nói.

Hác Mãnh sau khi suy tính nói: "Chờ nửa năm cuối trường học khai giảng, liền để Quả Quả đi đến trường học, gần đây không phải có một trường tiểu học sao, mấy hôm nữa ta đi liên hệ!"

Quả Quả đã sắp sáu tuổi , ở đi nhà trẻ có chút quá lớn rồi.

Ngụy Thục Phân gật đầu tiếng, rồi không lên tiếng. Hai người tọa trên ghế salông xem TV, Hác Mãnh đem cửa chống trộm bên ngoài kéo xuống.

"Không muốn trở về phòng trọ nữa, buổi tối ta ở trên ghế salông ngủ một đêm!" Hác Mãnh cười nói, đạp xe ba bánh trở lại phòng trọ cũng mất nửa giờ, hắn ngại đi về, ngược lại bây giờ đang mùa hè tìm một chỗ liền có thể ngủ tạm một đêm.

Ngụy Thục Phân nghe Hác Mãnh nói buổi tối không đi, mặt đỏ dần, cũng không nói gì, dù sao đây là nhà người ta, có đi hay không cùng mình có quan hệ gì, người ta là ông chủ mà.

"Tiểu Mãnh, tiệm chúng ta mới nhập đám tủ lạnh này bán rất chạy, ngày hôm qua mới vừa treo quảng cáo, ngày hôm nay liền bán đi ba chiếc, nếu không ngươi xem nhập thêm mấy chiếc nữa đi, không thì hai ngày nữa là không có đồ bán rồi!"

Hác Mãnh cười nói: "Được, ngày mai ta lập tức đi liên hệ, tranh thủ nhập thêm mấy chiếc. Đúng rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai ta cũng nhập một ít điều hòa. Đến lúc đó, giá bán lẻ ngươi liền niêm yết một ngàn tám là được rồi." Hắn nghĩ kỹ , mặc dù là đồ điện lanh sencondhand, thế nhưng giá cả không nhất định phải thấp, hàng cùng hàng là không giống nhau, nơi này hắn bán đồ cùng không khác gì mới cả, giá cả lại tiện nghi không ít. Còn khách hàng lựa chọn thế nào, đều là chuyện của bọn họ, chúng ta quyết định không được, làm tốt chuyện của chính mình là được.

Hai người lại hàn huyên một lúc, Ngụy Thục Phân từ trên ghế sa lông đứng lên, muốn đi lên lầu ngủ, đi tới một nửa lại dừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Mãnh, ngươi không lên đi tắm sao?"

"Có chứ!" Hác Mãnh đáp lời, cười cười, từ trên ghế sa lông đứng lên, ngày hôm nay bận việc cả ngày, mồ hôi toát ra cũng bẩn lắm rồi.

Khi đi theo sau đối phương lên thang lầu, con mắt không tự chủ được hướng cái mông của đối phương chăm chú nhìn, uốn bên này uốn bên kia rất có cảm xúc không khỏi có chút miệng khô lưỡi khô, phía dưới cũng rục rà rục rịch, đối với nữ nhân xinh đẹp, e rằng không có mấy nam nhân có thể làm Liễu Hạ Huệ đi!

Xông tới phòng tắm, hắn dùng khăn mặt của Ngụy Thục Phân xoa xoa thân thể, rồi mặc quần lót vào và đi ra ngoài.

Kẽo kẹt, Ngụy Thục Phân mở cửa phòng ngủ, nhô đầu ra, đỏ mặt nói: "Nếu không, nếu không ngươi cũng ngủ trên giường đi, cũng không chen chúc lắm."

Hác Mãnh ùng ục, nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm nàng, Ngụy Thục Phân đã đem y phục trên người thay đổi, mặc trên người một cái áo ngủ có thắt đai lưng, hơi trong suốt, hắn là mới mua từ tiệm bán quần áo sát vách, rất thời thượng. Mấu chốt là, bên trong nàng thật giống không mặc gì chứ?

"Cái kia, không cần, ta ngủ không thành thật, vẫn là ngủ sô pha đi!" Hác Mãnh xoay người bước nhanh hướng dưới lầu, chỉ lo chậm một chút sẽ không nhịn được dụ hoặc mà nhào tới.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Sinh Ý Thịnh Vượng

Chương 9: Sinh Ý Thịnh Vượng
Lăn qua lộn lại, đến quá nửa đêm hắn mới ngủ được.

Hác Mãnh khi còn đi học, chính là nhân vật thành thục tương đối sớm, mà lại phong lưu, ở sơ trung đã kết giao bạn gái, ở cao trung chân đạp ba cái thuyền suýt chút nữa bị “nước” dìm chết. Qua hai mươi tuổi, lúc này mới bắt đầu trầm ổn một chút, bất quá, hồng nhan tri kỷ bên ngoài vẫn như cũ không ít, chỉ là ít liên hệ mà thôi!

"Tiểu Mãnh, ngày hôm nay có hàng đến, ngươi lúc nào tới lấy a?" Mới sáng sớm, Trương lão tam đã điện thoại tới.

"Lập tức qua!" Hác Mãnh đáp lời, cúp điện thoại. Trương lão tam tuyệt đối không phải là con đường nhập hàng lâu dài, cầm đám hàng này xong, sau đó phải liên lạc với nhà khác. Thị trường đồ cũ, thiết bị điện cũ, kỳ thực cũng là một lựa chọn, ngược lại lại bất luận cũ mới, chỉ cần có thể chữa trị là được!

Ngụy Thục Phân từ trên lầu đi xuống, đem cửa mở ra, cầm cây lau nhà nói: "Tiểu Mãnh, ta xem nhà bếp trên lầu có thể sử dụng, nếu không, chúng ta đóng cái kệ bếp, mua chút bát đũa xoong nồi …, ta tự mình làm cơm ăn đi, cứ đi bên ngoài ăn, có chút quá lãng phí , ta sẽ làm cơm!"

"Được đó, sau đó ta liền đi mua!" Hác Mãnh cười khà khà gật đầu, nhìn Ngụy Thục Phân một chút, càng ngày càng cảm thấy lưu lại nàng cùng Quả Quả là lựa chọn chính xác rồi!

Cũng không sốt ruột đi đến chỗ Trương lão tam, trước tiên ở trong cửa hàng ăn điểm tâm, tính toán thời gian cũng đến lúc rồi mới lên đường, hiện tại Hác Mãnh không vội vã, sốt ruột hắn là Trương lão tam, cho hắn chờ một chút. Không cưỡi chiếc xe ba bánh mà từ giao lộ gọi xe, tốc độ nhanh một chút!

"Ngươi sao giờ mới đến a!"

Khi Hác Mãnh đến cửa hàng sửa chữa lão Trương, Trương lão tam ngồi xổm ở cửa hút thuốc chờ hắn, lần trước nếm trải ngon ngọt, lúc này chuẩn bị 'Tàn nhẫn' kiếm lời một chút!

"Trên đường bị kẹt xe, hàng đâu?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Bên trong đó!" Trương lão tam mang theo Hác Mãnh đi đến bên trong cửa hàng, bên trong còn có cái hậu viện, có thể chứa đồ vật."Ở đây có hai mươi đài điều hòa, đều là loại treo tường, thích hợp phòng riêng quán cơm sử dụng, còn có cái tủ lạnh lớn, ta tính quán cơm cũng cần phải có, vì vậy liền cho mang về đây!"

Hác Mãnh gật gật đầu, bất quá khi nhìn thấy những điều hòa kia, sửng sốt

một chút, sắc mặt khó coi, những điều hòa này không biết là từ nơi nào tháo ra, nhiều lắm cũng chỉ còn mới 50%, thời gian dùng ít nhất cũng có bốn, năm năm, giá cả ở thị trường đồ cũ sẽ không vượt quá tám trăm. Bộ tủ lạnh kia, là một chiếc tủ đứng cao một mét tám dài hai mét rưỡi, cửa tủ đang mở ra, bên trong chứa toàn đồ uống và bia.

"Tam ca, đám điều hòa này hơi quá cũ một chút chứ?"

Trương lão tam cười khà khà nói: "Đúng là cũ một chút, thế nhưng tuyệt đối có thể sử dụng, nếu như xảy ra bất kỳ lỗi nào, Tam ca sẽ sửa cho ngươi!"

Hác Mãnh suy nghĩ một chút hỏi: "Giá cả bao nhiêu?"

"Một ngàn một chiếc!" Trương lão tam suy nghĩ một chút lại thấp giọng cười nói: "Với mỗi một đài, Tam ca lại trả ngươi một trăm, ngươi thấy được không?"

"Ha ha!" Hác Mãnh nở nụ cười, lắc đầu nói: "Tam ca, nói cho ngươi hay, thực sự là thân thích trong nhà, Hác Mãnh ta nếu như liền thân thích trong nhà đều bóp chẹt, vậy còn gọi là người sao? Như vậy đi, những điều hòa này 450 một chiếc, ta lấy đi!"

"450? Tiểu Mãnh, cái giá này ngươi từ nơi nào có thể mua được a." Trương lão tam thay đổi mặt.

Hác Mãnh cái gì cũng không nói, quay đầu liền đi ra ngoài, đừng nói một ngàn , đám điều hòa cũ này dù chỉ tám trăm, hắn cũng không muốn, Trương lão tam này không phải muốn bóp chẹt mình sao, chính mình lại không ngốc, giá cả đám điều hòa cũ này hắn mua cũng không vượt qua được bốn trăm đi!

"Ai, đừng đi a, giá cả chúng ta bàn lại!" Trương lão tam cuống lên.

Hác Mãnh cau mày, cười nói: "Tam ca, tiểu Mãnh ta tính khí thế nào ngươi hẳn phải biết, chính là cái giá này , cao hơn ngươi liền liên hệ người khác đi!"

Trương lão tam sắc mặt âm trầm lại, mặt lạnh nói: "Nói như vậy, tiểu Mãnh ngươi không phải lúc trước tìm tới ta, để ta liên hệ cho ngươi một nhóm điều hòa, tủ lạnh cũ sao, hiện tại nguồn cung cấp đã tìm tới, ta đều mang đến nhà

rồi, ngươi lại không muốn, đây không phải làm khó Tam ca của ngươi à!"

"Theo ý Tam ca thì sao đây?" Hác Mãnh xoay người lại, nhìn đối phương cười hỏi.

Trương lão tam sắc mặt bất thiện nói: "Đám điều hòa cũ này, ngươi muốn cũng được, không muốn cũng phải muốn, không thể để nó lưu trong tay ta chứ?"

"Ha ha!" Hác Mãnh cười phá lên, nhìn Trương lão tam nói: "Ngươi còn muốn ép mua ép bán a? Trương lão tam, không phải Hác Mãnh ta xem thường ngươi, ngươi có bản lãnh kia sao? Ngươi muốn như vậy, ngày hôm nay Hác Mãnh ta muốn chống đối ngươi đấy, ta muốn xem ngươi làm sao để ta không thể không mua!"

"Tiểu Mãnh, ngươi nói gì thế, Tam ca của ngươi cũng là sốt ruột nên nói lung tung thôi, lão tam ngươi cũng bớt giận, có cái gì không thể ngồi xuống từ từ nói." Lúc này vợ Trương lão tam đi ra điều đình.

Trương lão tam sắc mặt âm trầm nói: "Lúc trước là ngươi nói muốn, Trương lão tam ta cũng là ngu ngốc tham cái lợi, tin lời của ngươi, hiện tại ngươi còn nói không muốn , hai mươi chiếc điều hòa ở trong tay, lúc nào mới có thể thanh lý được? Tiểu Mãnh, ngươi đây không phải chơi Tam ca của ngươi à!"

"Tam ca, là ta hại ngươi, hay là ngươi hại ta, trong lòng ngươi biết rõ, ta đều nói rồi, thực sự là thân thích trong nhà, ngươi còn theo ta đấu trí, liền những điều hòa cũ này giá trị một ngàn? Ngươi thu vào bao nhiêu tiền, ta cũng không muốn biết, như thế đi, ta lại cho ngươi thêm năm mươi, năm trăm một chiếc, ta lấy đi." Hác Mãnh cau mày suy nghĩ một chút nói.

Trương lão tam còn muốn nói chuyện, liền bị vợ hắn kéo lại, hai người liếc mắt ra hiệu.

"Được, năm trăm liền năm trăm, ta thiệt thòi liền thiệt thòi một chút đi!" Trương lão tam thở dài, ra vẻ lão rất không tình nguyện!

Hai mươi chiếc điều hòa cũ, Hác Mãnh cho Trương lão tam 10 ngàn, bộ tủ lạnh đứng kia, đòi một ngàn năm, Hác Mãnh cũng không trả giá với hắn.

Kỳ thực, Hác Mãnh trong lòng vẫn là rất vui vẻ, đám điều hòa cũ này năm trăm vẫn đáng trị, chữa trị một thoáng, bán một cái khoảng một ngàn năm, cũng không thành vấn đề.

"Tiểu Mãnh, ngươi về rồi , có ba chiếc tủ lạnh cần ngươi đi đưa!" Ngụy Thục Phân nhìn thấy Hác Mãnh liền gọi hắn. Vừa giữa trưa, đã lại bán đi chiếc đài tủ lạnh!

"Được, một lát sẽ đi, điều hòa hàng đến, Thục Phân tỷ ngươi quét tước nơi kia, ta trước tiên dỡ hàng!" Hác Mãnh cười nói. Những giá để hàng kia vừa vặn có thể dùng tới.

Hai mươi chiếc điều hòa, chất đầy một phần tư sân bãi, nhét vào làm cho đầy ắp giá hàng.

Ngụy Thục Phân nhanh tay, đã đánh ra quảng cáo.

Trong cửa hàng có điều hòa mới đến 98%, giá cả một ngàn tám, miễn phí lắp đặt! Kỳ thực lắp đặt phí, đã tính ở bên trong, điều hòa cần nhân công lắp đặt, là đã liên hệ qua nhân công rồi, Hác Mãnh hiện tại không ra tay, không thể chuyện gì đều tự thân làm.

Buổi chiều, Hác Mãnh lại đi thị trường đồ cũ, mua mười chiếc tủ lạnh, bỏ ra bốn ngàn năm, trên dưới di động năm trăm, về căn bản bề ngoài tủ lạnh có tốt có xấu, vì thế có đắt có rẻ.

Mười mấy chiếc tủ lạnh, hai mươi chiếc điều hòa, siêu thị đồ điện gia dụng secondhand của Hác Mãnh xem như là đầy đủ hàng, bất quá hiện tại sản phẩm chủ yếu có hai loại, một cái là tủ lạnh, một cái là điều hòa, cũng không thể xem như là buôn bán nhỏ.

"Tiểu Mãnh thúc thúc, Quả Quả nóng quá a, mụ mụ không cho người ta mở quạt điện, nói lãng phí điện!" Tiểu nha đầu thừa dịp Hác Mãnh ngồi ở trên ghế salông nghỉ ngơi, hướng hắn nhỏ giọng cáo trạng!

Hác Mãnh vỗ trán, nhiều như vậy điều hòa, làm sao quên trang bị cho cửa hàng một chiếc đây, trời mùa hè, không có điều hòa thì nóng chết a!

Chương 10: Không Muốn Nhớ Lại
Nhanh chóng lắp điều hòa bên trong cửa hàng, tranh thủ thời gian thu dọn nhà bếp, có đường dẫn gas, chỉ cần nối liền với bếp gas liền có thể sử dụng, bát đũa xoong chảo… những thứ đồ này mua ở cửa hàng đồ gia dụng trên đường, gần đó có cửa hàng tạp hóa, hàng bán rau dưa; sau khi trang bị đầy đủ mọi thứ, liền buổi tối có thể bắt đầu làm cơm được rồi!

"Mẹ, ta muốn ăn thịt kho tàu!" Quả Quả trưng ra bộ mặt thèm thuồng, ôm cổ Hác Mãnh, kêu lên.

Vừa nãy Ngụy Thục Phân nói muốn đi ra ngoài mua thức ăn, hỏi hai người muốn ăn cái gì.

Ngụy Thục Phân trợn mắt nhìn nàng, liền không để ý tới nàng, cảm giác có chút quá nuông chiều nữ nhi, hai mẹ con chỉ là ở đây làm công cho người ta, đây lại không phải là nhà mình.

"Được, chúng ta buổi tối liền ăn thịt kho tàu, vừa vặn ta cũng thèm rồi!" Hác Mãnh cười nói, đối với tiểu nha đầu hắn khá là yêu thích, vì lẽ đó Quả Quả đặc biệt thích quấn lấy hắn!

Quả Quả ôm Hác Mãnh cái cổ, bẹp một cái hôn lên mặt hắn, quay đầu cười hì hì với Ngụy Thục Phân rồi nói: "Tiểu Mãnh thúc thúc nói đó nha, hì hì, ăn thịt kho tàu."

Ngụy Thục Phân cười khổ lắc lắc đầu nói: "Như vậy ngươi sẽ nuông chiều hư nàng!"

Hác Mãnh lại không để ý: "Nghèo khó nuôi con trai, giàu có nuôi con gái; cô gái nhỏ liền nuông chiều một chút nhỉ!"

Ngụy Thục Phân đi ra ngoài mua thức ăn, Quả Quả ngồi ở trước ti vi xem phim hoạt hình, Hác Mãnh cầm notebook đến, chuẩn bị lên mạng. Trước tiên

lên mang đăng nhập vào tieba, phát ra mấy cái thiếp mời, làm tuyên truyền cho siêu thị điện tử điện lạnh secondhand của mình; sau đó đăng nhập vào QQ, phát ra mấy cái tin tức cho đám bạn bè.

"Gần đây trong tay có một nhóm điều hòa, tủ lạnh, notebook, điện thoại di động Iphone, LCD TV mới 99%, có vị cường hào cần không? Cần có thể liên hệ —— Mãnh gia!" '

Trong nhóm bạn đều là bạn học cao trung, bất quá, hiện tại phần lớn mọi người đều lên đại học rồi.

"Thượng Đế a, ta thấy ai đây, Mãnh gia, đây chẳng lẽ chính là 'Vua đồng nát' Mãnh gia trong truyền thuyết sao, lão nhân gia ngươi còn sống sót a?"

Nói chuyện chính là Trần Thanh, tên này cùng Hác Mãnh không hợp nhau, bởi vì lúc trước Hác Mãnh đã tán tỉnh biểu muội của hắn là Trần Vũ Tình. Vì lẽ đó trong giọng nói mang theo một chút mùi vị trào phúng, biểu muội của hắn cũng ở trong đám bạn, trước đây là bạn học cũ. Ai kêu khi đó, Hác Mãnh quá hoa tâm, thấy một người yêu một người, thấy hai người yêu cả đôi!

"Ngươi còn không thăng thiên, ta làm sao cam lòng chết được!" Hác Mãnh cười đáp trở lại.

"Ông trời không thu ngươi, thiên lý khó dung a!"

"Người tốt sống không lâu, người xấu sống ngàn năm, không nên cảm thán, đây đều là số mệnh a!" Hác Mãnh cùng Trần Thanh đấu võ mồm, trong lòng cũng không tức giận, đều là bạn học cũ nhiều năm rồi, biết hắn cũng chỉ là nói năng hơi quá chứ tâm địa cũng không xấu.

Một người có cái nick là 'Hết phim', nói rằng: "Hai người các ngươi như mấy con gà chọi a, gặp nhau liền đấu, đều yên lặng cho ta!"

"Lớp trưởng đại nhân Vũ Uy!"

"Giống như trên!"

"+1!"

...

Từ Manh vừa nói chuyện, toàn bộ đám bạn, có một nửa đều lên tiếng. Nàng trước đây trong lớp là lớp trưởng, hiện tại học tại Học viện truyền hình ở kinh thành, hệ biểu diễn, hình dung như thế nào đây, bốn đóa hoa mới trong làng điện ảnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chí ít sẽ có một chỗ của nàng, nghe nói hơn nửa năm trước, mới vừa tham gia một bộ điện ảnh lớn, là vai nữ phụ số hai, vậy là đã bước vào bên trong giới giải trí, là minh tinh rồi!

"Manh Manh, nghỉ hè về nhà không?" Vừa nghĩ tới Từ Manh, Hác Mãnh khóe miệng không nhịn được nhếch lên, đối với vị lớp trưởng đại nhân này, thật là hoài niệm a! Lúc trước, chẳng ai nghĩ tới, nàng sẽ đi làm minh tinh!

"Về!"

"Có nhớ ta không?" Hác Mãnh ba lăng nhăng hỏi. Toàn bộ trong lớp, cũng chỉ có hắn dám cùng nàng nói chuyện như thế. Quan hệ giữa hai người, dùng câu không khoa học mà giải thích, đó chính là bí mật!

"Nhớ!"

Từ Manh ôm máy vi tính cười cợt, tốc độ trả lời không hề chậm.

Khi hai người trò chuyện trong nhóm bạn, thật giống những người khác đều trầm mặc, không có ai xen mồm chen ngang giữa hai người. Mọi người đều hiểu rõ, biết lúc nào nên cùng nói chuyện, lúc nào nên im lặng!

"Phát tài rồi không nên quên chúng ta những bạn học cũ này, có chuyện tốt thì nghĩ tới chúng ta chút nhé, lúc nào trở về, ngươi mời cơm đi thôi!" Ở đằng sau Hác Mãnh còn thêm một cái mặt cười xấu xa!

Từ Manh phát ra biểu tượng cây búa đập đầu tiểu nhân, nói: "Ngươi cũng làm ông chủ lớn, còn muốn bóc lột ta, ngươi không ngại ngùng sao?"

"Tiểu A Thanh không phải đã nói sao, ta hiện tại là 'Đồng nát', làm sao có thể cùng ngươi so đây, đại minh tinh trong giới giải trí, nếu không sau này ta làm người đại diện cho ngươi là được!"

"Hay là thôi đi, ta sợ ngươi bán đứng ta, mà ta lại vẫn còn giúp ngươi kiếm

tiền!" Từ Manh cười hì hì nói.

Trần Thanh nói rằng: "Ngậm cái miệng lại, Hác Mãnh ngươi thật khốn kiếp, còn dám gọi ta là tiểu A Thanh, lão tử hủy trứng của người đi bây giờ."

"Tiểu A Thanh, không được quá bạo lực, sẽ không tìm được chồng!"

"Tìm, em gái, ngươi ấy!" Trần Thanh tức giận mắng to.

"Hoan nghênh, ngươi đã không lễ phép như vậy, thì đến lúc đó ta cũng đi tìm / em gái / ngươi!" Hác Mãnh cười nói.

Lúc này, trong đám bạn lặn dưới nước có 'Năm tháng thanh xuân' xông ra, nhanh chóng nói một câu: "Ta chờ ngươi!"

"Ha ha!"

"Vẫn là Vũ Tình dũng mãnh!"

"Mãnh gia, Vũ Tình muội muội đi ra , ngươi dám tiếp chiêu sao?"

Trong đám bạn lại náo nhiệt , 'Năm tháng thanh xuân' chính là Trần Vũ Tình, trước đây Hác Mãnh chân đạp ba cái thuyền, suýt chút nữa lật thuyền chết đuối; trong đó có một người, nghe đồn là hoa khôi trường đại học tại kinh thành, được mệnh danh nữ thần.

"Các ca ca, các tỷ tỷ, các ngươi thật muốn giết ta sao?" Hác Mãnh cười phát ra một cái biểu tượng toát mồ hôi. Suy nghĩ một chút nhanh chóng lại phát ra một câu: "Có sinh ý đến, người ta gọi ta tới nhà thu mua 'đồng nát', chúng ta nói chuyện sau nhé, nghỉ, các ngươi đừng quên mời kẻ hèn này ăn cơm nha." Nói xong, đem QQ ẩn đi.

Tại kinh thành đại học, trong túc xá nữ sinh, Trần Vũ Tình tức giận dậm chân, tự nhủ: "Hòa thượng chạy nhưng miếu không chạy được, chờ ta trở lại, cho ngươi biết tay!"

Từ Manh cùng Hác Mãnh chat riêng: "Còn không buông được chuyện lúc trước sao?"

"Muốn buông, nhưng buông không nổi, chuyện quá khứ, có thể ta luôn cảm thấy áy náy, giống như ngươi, ai có thể nghĩ tới ngươi đường đường Từ Manh Từ đại minh tinh, lúc trước lại là 'Thuyền thứ tư' của ta đây."

Một hồi lâu, Từ Manh mới phát lại đây ba chữ.

"Đồ khốn kiếp!"

Sau đó không còn động tĩnh, cũng không biết là ẩn nick , hay đã log out.

Hác Mãnh nhún vai một cái, khốn kiếp liền khốn kiếp đi, người không phong lưu phí tuổi xuân, ngược lại hắn không hối hận, người sống một đời, chỉ có 3 vạn ngày, tại sao không thể sống thoải mái đây! Quá nhiều rận thì không cắn, nợ tình nhiều cũng không thành thù địch được!" Hiện tại ta chính là đồng nát, các ngươi còn muốn ta làm sao?" Hắn cười nhẹ, giọng lầm bầm.

Lúc trước khi còn phong quang nơi sân trường, ai cũng không sẽ nghĩ tới, đó chính là Hác Mãnh.

"Thúc thúc, điện thoại của ngươi vang lên nha!" Quả Quả lại đẩy hắn một cái.

Đổng Vân đứng ở trước cửa nhà, mới nhớ tới, chìa khoá của mình đã đưa cho anh chàng đẹp trai thu mua phế phẩm; nàng mới vừa xuống phi cơ không bao lâu.

"Này, là Hác Mãnh sao? Chìa khoá..."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thu Phải Có Hóa Đơn

Chương 11: Thu Phải Có Hóa Đơn
"Muộn như vậy còn đi ra ngoài?" Ngụy Thục Phân từ lầu hai xuống, nhẹ giọng hỏi. Cơm nước đều sắp được rồi!

Hác Mãnh cười nói: "Đưa cho bằng hữu ít đồ, rất nhanh sẽ trở về, ngươi cùng Quả Quả ăn trước đi, không cần chờ ta!"

Ngụy Thục Phân cũng không nói thêm gì, dù sao nàng chỉ là nhân viên trong

cửa hàng, có mấy lời nói quá nhiều sẽ bị ngộ nhận là quản quá rộng. Hác Mãnh không nghĩ ngợi nhiều, liền cầm chìa khoá biệt thự của Đổng Vân, từ giao lộ gọi xe, đi tới tiểu khu của Đổng Vân.

Khi Hác Mãnh đến, Đổng Vân đang chờ ở cửa tiểu khu.

"Ngươi đến rồi, để cho ngươi đi một chuyến, thật phiền phức ngươi ." Đổng Vân áy náy nói.

Hác Mãnh khà khà cười: "Đổng tỷ, ngươi nói gì thế, phiền toái gì chứ, không hề phiền, ngươi chiếu cố chuyện làm ăn của ta, ta còn phải cảm tạ ngươi. Đi, vào nhà xem xem!"

Ý của hắn là, kiểm tra xem có thiếu cái gì không, không đến lúc lại không giải thích được. Lúc trước, Đổng Vân đem chìa khoá biệt thự đưa cho hắn, đều không để hắn phản ứng lại, người liền đi , cũng thật là chủ quan, cũng may hắn là người đàng hoàng, bằng không đem nhà nàng chuyển hết đi rồi, đến lúc quay về thì sự đã rồi, thời đại này, loại người gì cũng có!

"Thu thập rất sạch sẽ đấy, tiểu Mãnh, cảm tạ ngươi ." Đổng Vân nhìn xung quanh, thoả mãn gật gật đầu. Trong phòng, cũng không bị người động tới, điểm ấy nàng có thể xác định.

Hác Mãnh gãi đầu một cái, có chút không tự nhiên nói: "Thế này, Đổng tỷ, hai ngày trước ta có sử dụng phòng tắm của ngươi, đã rửa sạch sẽ rồi!"

"Không có chuyện gì!" Đổng Vân cười lắc đầu, không để ý.

Hác Mãnh nói: "Đổng tỷ, ngươi xem không chuyện gì, ta trước hết đi rồi, trong nhà còn chờ ta về đi ăn cơm, sau này nếu ngươi có việc gì, liền gọi điện thoại cho ta, ta liền đến!"

"Được, vậy ta cũng sẽ không giữ ngươi rồi!" Đổng Vân mỉm cười, đem CMND của Hác Mãnh trả lại cho hắn. Số điện thoại đã sớm lưu lại rồi!

Rời đi biệt thự của Đổng Vân, đứng ở cửa tiểu khu, Hác Mãnh quay đầu lại ngắm nhìn, trong lòng xin thề, chờ đến lúc mình có tiền, cũng ở trong này cũng mua một căn phòng lớn. Cái gì là gia đình, đó là có nhà, có nữ nhân,

nhà của chính bản thân mình, nữ nhân cũng phải là của mình, đó mới gọi là gia đình.

Hít một hơi, rồi nở nụ cười, hết thảy mọi thứ đều sẽ tốt đẹp thôi.

Lúc trở lại, Quả Quả lầm bầm miệng nhỏ, tức giận ngồi ở trên ghế salông, nhìn Hác Mãnh tiến vào, mới cao hứng cao giọng thét lên, chạy tới: "Tiểu Mãnh thúc thúc, ngươi về rồi, cái bụng của người ta đói đang sôi ùng ục đây!"

Hác Mãnh đem nàng ôm lấy đến, cười nói: "Đói bụng liền ăn thôi!"

Quả Quả quệt miệng nhỏ, hướng Ngụy Thục Phân liếc nhìn, nhỏ giọng nói: "Mẹ không cho đâu, nhất định phải chờ ngươi trở về mới được ăn."

Hác Mãnh ôm Quả Quả đi tới, nhìn Ngụy Thục Phân cười khổ nói: "Thục Phân tỷ, lần tới không cần chờ ta, ta có thể không về, đã nói rồi để ngươi cùng Quả Quả ăn trước!"

Ngụy Thục Phân cười cợt, cũng không nói lời nào.

Đóng cửa lại, ba người đi lầu hai, nhà bếp trên lầu dọn được rồi, có cái phòng ăn nhỏ, chủ nhà đã từng ở, cũng không có vấn đề gì. Có mấy cái món ăn, còn thêm một phần thịt kho tàu. Còn có một bình nước trái cây lớn cùng một bình rượu đỏ, nước trái cây là mua cho Quả Quả, rượu đỏ là Hác Mãnh chuẩn bị cho chính mình, những thứ này đều là hắn ban ngày mua về!

"Tiểu Mãnh thúc thúc, ta có thể uống cái kia của ngươi được không?" Quả Quả nháy mắt một cái, nhỏ giọng nói.

"Không được, đó là rượu, trẻ con chỉ có thể uống nước trái cây, bằng không, liền uống nước sôi, hai cái ngươi chỉ có thể chọn một!" Ngụy Thục Phân không đợi Hác Mãnh mở miệng, liền lên tiếng nói trước, bằng không lấy cá tính của Hác Mãnh, Quả Quả làm nũng, không chừng vẫn cho nàng uống đây!

Quả Quả vội vàng đem nước trái cây ôm tới, lầm bầm miệng nhỏ nói: "Ta vẫn là uống nước trái cây đi, ngọt ngọt, nước sôi không có vị gì đây!"

"Cái này cũng không được uống nhiều!" Ngụy Thục Phân nghiêm mặt.

Quả Quả cũng không nói lời nào, nhảy xuống xách cái ghế di chuyển hướng về bên cạnh Hác Mãnh, ý là, ngươi nói không tính, phải bản thân Hác Mãnh thúc thúc nói mới được đây!

Ngụy Thục Phân tỏ ra hơi bực, ánh mắt quyến rũ nhìn Hác Mãnh: "Ngươi xem, mới có mấy ngày a, đều là do ngươi nuông chiều!"

"Ha ha!" Hác Mãnh sờ sờ Quả Quả đầu, hai người trừng mắt nhìn nhau, không hề có một tiếng động mà trao đổi. Đem rượu đỏ mở ra, rót cho Ngụy Thục Phân cùng hắn mỗi người một chén, giơ lên tới nói: "Mấy ngày nay cũng coi như là cái khai trương thuận lợi, không tệ, uống vì sự nghiệp đồ cũ của chúng ta sau này có thể càng thêm huy hoàng, cạn một chén!"

"Cụng ly!" Quả Quả bò lên đứng ở trên ghế, cười khanh khách giơ chén nước trái cây, cũng cùng Hác Mãnh cụng vào.

"Ngồi xuống đàng hoàng cho ta!" Ngụy Thục Phân răn dạy.

Hác Mãnh cười nói: "Không có gì, đừng té là được, ngày hôm nay cao hứng, mọi người thoải mái chút."

"Hì hì, tiểu Mãnh thúc thúc tốt nhất rồi!"

Cơm nước xong, Hác Mãnh tắm rửa sạch sẽ, lại không đi, trở về cũng là lẻ loi một người, còn không bằng ở dưới lầu ngủ sô pha thoải mái hơn, trên lầu cùng dưới lầu cũng đã lắp điều hòa, so với quạt điện thì thoải mái hơn nhiều.

Sáng sớm, Ngụy Thục Phân dậy tương đối sớm, năm giờ liền dậy, rón rén xuống lầu liếc mắt nhìn, Hác Mãnh lúc này đang ngủ say, trời nóng nực, lúc ngủ Hác Mãnh chỉ mặc một cái quần soóc, sáng sớm chỗ đó đều ngạnh lên, đem quần soóc đội lên thành cái lều vải, để Ngụy Thục Phân không nhịn được trên mặt đỏ dần, không dám nhìn thêm, xoay người lại lên lầu, đi làm điểm tâm .

Năm giờ rưỡi, Hác Mãnh cũng tỉnh rồi, rửa mặt, đem cửa mở ra. Trên đường rất yên tĩnh, vào lúc này ngoại trừ cách đó không xa có hai nhà bán cơm sớm

đã mở cửa, còn lại vẫn đóng kín!

"Tỉnh rồi!" Ngụy Thục Phân nghe được tiếng động của cửa chống trộm, từ trên lầu đi xuống, cầm trong tay chổi lau nhà, đem sàn nhà xoa xoa. Hai người cùng dọn dẹp làm tủ lạnh, điều hòa trong cửa hàng được kê ngăn nắp hơn.

"Các ngươi nơi này có thu mua điện thoại di động cũ không?"

"Thu a!" Hác Mãnh cười đi tới.

Một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, trời nóng mà trên đầu vẫn đội mũ lưỡi trai, Hác Mãnh cười thầm, dù không nói ra nhưng trong lòng cũng đã biết.

"Iphone 5S, Galaxy Note, những thứ này giá bao nhiêu?"

Hác Mãnh nghe thấy, liền không nhịn được nhíu nhíu mày, cười nói: "Có hóa đơn lúc mua máy không? Ta thu mua phải có hóa đơn, hàng lậu không thu."

"Giá rẻ, bảo đảm sẽ không xảy ra sự cố gì, đều là hàng từ nơi khác tới." Đối phương hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói.

Hác Mãnh lắc lắc đầu: "Thực sự xin lỗi, ta chỗ này là buôn bán nhỏ, điện thoại di động đắt tiền một năm qua cũng bán không được mấy chiếc, nếu không người anh em đi chỗ khác hỏi thăm một chút đi!"

Đối phương không nói gì, quay đầu rời đi.

Ngụy Thục Phân đi tới, hiếu kỳ hỏi: "Có người lại đây bán đồ, chúng ta tại sao không thu nha?"

Hác Mãnh cười khổ mà nói: "Hảo tỷ tỷ của ta, không phải món đồ gì đều có thể thu, vừa nãy hàng trong tay người kia, không phải trộm chính là cướp, không sạch sẽ, chúng ta không làm chuyện làm ăn kia, sau đó nếu là có ai lại đây bán đồ cũ, đặc biệt là điện thoại di động, máy vi tính đều hỏi trước có hóa đơn không đã, muốn nếu như không có, để bọn họ lưu lại tin tức cá nhân, đến khi thật sự có cái gì xảy ra, chúng ta cũng có thể giải thích rõ được!"

"Hừm, biết rồi!" Ngụy Thục Phân gật gật đầu.

Hác Mãnh cũng không phải dựa vào cái này kiếm tiền, con đường kiếm tiền của hắn chủ yếu, tạm thời chính là làm mới (ND: ReNew), đầu cơ.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Nghiệp Vụ Điện Thoại Di Động

Chương 12: Nghiệp Vụ Điện Thoại Di Động
Tới buổi trưa, lại bán đi ba chiếc tủ lạnh, hai chiếc điều hòa. Điều hòa tìm người đi lắp đặt, một trăm đồng tiền công lắp một cái, tủ lạnh, Hác Mãnh chính mình chuyển.

Tranh thủ thời gian buổi trưa, Hác Mãnh đi loanh quanh.

Liên Hoa Trì, phố điện tử!

Nơi này đều bán điện thoại di động, máy vi tính cùng các loại linh kiện điện tử, các cửa hàng liền kề san sát, số lượng không ít hơn trăm nhà. Muốn mua lượng lớn điện thoại di động bỏ đi, nơi này không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Tùy tiện chọn một nhà, có mua bán sửa chưa điện thoại di động cũ mà vào.

"Ông chủ, ngươi nơi này có điện thoại di động hỏng bán không?" Hác Mãnh hỏi.

Chủ của hàng điện thoại di động sửng sốt một chút: "Điện thoại di động hỏng? Ngươi muốn cái kia để làm gì?"

"Có việc dùng!" Hác Mãnh cười nói: "Loại nào cũng được, điện thoại di động bỏ đi, điện thoại di động secondhand, thậm chí vỡ hỏng, ta đều mua, hơn nữa có thể hợp tác lâu dài!"

Có một số việc không cần thiết giải thích quá rõ ràng, chỉ cần làm cho đối phương biết chính mình có tiền, mà hắn có thể kiếm được tiền là được rồi!

"Có!" Ông chủ cửa hàng điện thoại di động cũng không hỏi nhiều, trực tiếp từ ngăn bên dưới quầy hàng lấy ra một cái thùng điện thoại di động cũ nát, rất

nhiều đều là di động đời cũ. Hác Mãnh tính toán xuống, coi như 'Chữa trị' tốt, cũng chưa chắc có thể đáng giá bao nhiêu tiền, bất quá, chân muỗi dù nhỏ cũng có thịt.

"Năm khối tiền một cái, có smartphone không, mặc kệ vỡ hỏng dạng gì, chỉ cần còn có hình thù, có thể chắp vá lại, hai mươi đến năm mươi đồng một cái, đặc biệt đồ hàng hiệu giá cả càng cao hơn!"

Ông chủ cửa hàng điện thoại di động vui vẻ, nói đợi một chút, xoay người tiến vào phòng chứa đồ phía sau, lại lấy cái thùng ra, bên trong có ít nhất bốn mươi, năm mươi chiếc điện thoại di động bỏ đi, có một số đã đem tháo tung để lấy linh kiện ra dùng, còn lại đều là một ít linh kiện bỏ đi.

"Tổng cộng một ngàn, bán thì ta lấy đi." Hác Mãnh cười nói.

"Bán a, đều đem đi đi!" Ông chủ cửa hàng điện thoại di động cười ha ha gật đầu, hai cái thùng điện thoại di động bỏ đi đều bán cho Hác Mãnh, đối với hắn mà nói, những thứ đồ này đã không có giá trị gì.

Từ trong cửa hàng đi ra, Hác Mãnh cân nhắc, chính mình cho giá cả có phải là quá cao? Coi như hiện tại smartphone, giá rẻ cũng là hai, ba trăm đồng, chính mình mua đồ bỏ đi, vẫn là ba mươi, năm mươi một cái, chẳng trách ông chủ cửa hàng điện thoại di động lại hạnh phúc thế, xem ra sau này, ta vẫn là theo nhãn hiệu, theo đời máy a, vấn đề là hắn không nhiều thời gian để làm cái này a!

"Này, tiểu tử, ngây ngốc gì thế?" Hác Mãnh sau lưng bị người vỗ vỗ, xoay người nhìn lại, một mỹ nữ mặc quần soóc jean, áo T-shirt màu trắng, đang cười híp mắt đứng ở đó.

"Bạch Lam? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười nói.

Mỹ nữ này hắn nhận thức, học tỷ của hắn trước đây, cao hơn hắn hai khóa, khi đó cũng là nhân vật nổi tiếng trong trường học, đừng nhìn xinh đẹp như thế, mà sở thích của nàng chính là đánh nhau, mang theo một đám tiểu muội, hoành hành ngang ngược, tiểu đệ trải rộng khắp các sân trường lớn nhỏ, nhắc tới 'Bạch tỷ', không mấy ai dám không phục, coi như hiện tại, bên trong

'Giang hồ' vẫn là đại danh đỉnh đỉnh!

"Làm sao, liền tỷ đều không gọi?" Bạch Lam tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn, đối với 'Tiểu học đệ' này, nàng vẫn có ấn tượng.

"Bạch tỷ tốt, tiểu nhân cung nghênh đại giá!" Hác Mãnh cười khà khà.

"Tiểu tử ngươi, vẫn là cái phẩm hạnh đó, miệng lưỡi trơn tru." Bạch Lam liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Ngươi đến đây mua điện thoại di động sao? Đi, tỷ dẫn ngươi đi cửa hàng của ta, sau đó trong nhà có ai mua điện thoại di động liền dẫn tới tìm ta, nhất định phải thế đấy." Cũng mặc kệ Hác Mãnh vui hay không vui, liền lôi kéo hắn đi về phía trước.

Hác Mãnh hiếu kỳ hỏi: "Bạch tỷ, ngươi ở đây bán điện thoại di động a?"

Bạch Lam cười gật đầu: "Đúng vậy, đã sắp nửa năm rồi!"

Của hàng điện thoại di động của Bạch Lam, tên chính là dùng tên thật, bất quá cửa hàng cũng không lớn, chỉ có ba mươi, bốn mươi mét vuông, trong cửa hàng còn có một cô nương tóc vàng theo phong cách 'Bờm ngựa'. (ND: kiểu tóc của nhóm HKT mấy năm trước, giờ đang rất phổ biến ở Tung Của)

"Tiểu Phi, đi mua mấy chai nước uống!" Bạch Lam lôi kéo Hác Mãnh tiến vào, lẫm lẫm liệt liệt cho nữ hài năm mươi đồng tiền.

Hác Mãnh nhìn nữ hài đi ra ngoài, quần jean ngắn bao lấy cặp mông mẩy, chân cũng rất trắng, tuổi khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi.

"Nhìn cái gì vậy, đó là tiểu muội của ta, người ta có đối tượng rồi, khanh khách, ngươi vẫn là hoa tâm như vậy a!" Bạch Lam cười sỉ nhục.

Hác Mãnh dở khóc dở cười nói: "Làm gì có, ta chỉ là hiếu kỳ, một tiểu cô nương rất xinh đẹp, làm gì đem mình thành giống Siêu Xayda thế kia, mẹ nàng nhìn thấy không buồn sao?"

"Người ta như thế gọi là phong cách thời thượng, ngươi biết cái gì a!" Bạch Lam cười mắng.

Hác Mãnh giật mình, chính mình không phải đang cần người giúp mình 'Làm

việc' sao, phỏng chừng cùng với nàng hợp tác chắc không thành vấn đề, tiền cho ai kiếm lời không phải đều là kiếm lời sao, tại sao lại tiện nghi cho người ngoài nhỉ!

"Bạch tỷ, thương lượng với ngươi chuyện này!"

"Nói đi!" Bạch Lam bật quạt điện số lớn nhất, hiện giờ vào lúc này, hơi hoạt động liền một thân đầy mồ hôi, qua một thời gian ngắn nữa, còn có thể càng nóng!

Hác Mãnh cười nói: "Ta lần này tới là mua điện thoại di động không giả, thế nhưng ta muốn mua không phải điện thoại mới, ta hiện tại đang thu mua điện thoại bỏ đi!"

Bạch Lam sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Hác Mãnh, hỏi: "Thu điện thoại di động cũ a? Điện thoại di động secondhand ở chỗ này ta cũng có, cũng đều là mua vào rồi bán ra!"

"Không, Bạch tỷ, ngươi còn không hiểu rõ ý của ta, ta đây, không phải muốn mua một bộ hai bộ, số lượng hàng rất lớn, để ta nói cho ngươi đi, chỉ cần là điện thoại di động, bề ngoài nát hỏng rồi cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể ghép lại với nhau là được, điện thoại di động như vậy, năm đến mười đồng tiền một cái, smartphone tùy theo thương hiệu mà trả tiền, những hãng như Iphone, Samsung, Xiaomi có thể giá cả cao chút, không hạn số lượng!" Hác Mãnh nói.

Bạch Lam nói: "Ý của ngươi, là để ta giúp ngươi thu?"

Hác Mãnh nở nụ cười: "Bạch tỷ, chúng ta cũng coi như là người quen, bạn cũ, có tiền mọi người cùng nhau kiếm lời, đệ cảm thấy đây là một cơ hội, buôn bán ổn định không sợ lỗ, ngươi cũng không mất chi phí gì, chỉ cần tìm mấy cái tiểu đệ tiểu muội, ở phố điện tử đi loanh quanh, những thứ đồ này liền có thể mua về không ít."

Dừng một chút, lại nói tiếp: "Ngươi thu giá bao nhiêu ta mặc kệ, ta trả giá điện thoại di động đời cũ mười đồng tiền một cái, loại điện thoại hiện tại đang lưu hành phổ biến, năm mươi một cái, nếu là có hàng tốt hơn, cũng có thể thu. Tiền trong tay có không nhiều, tạm thời chỉ chơi điện thoại di động,

qua một quãng thời gian, máy vi tính cũng sẽ thu!"

"Ngươi trước tiên trả thù lao?" Bạch Lam cười hỏi ngược lại.

Hác Mãnh trực tiếp từ trong bao lấy ra 10 ngàn, nói: "Bạch tỷ, đệ cảm thấy đây là chuyện tốt, mới nghĩ tới ngươi, ngươi đừng nghĩ ta hại ngươi nha!"

"Được đó, tiểu tử ngươi phát tài ?" Bạch Lam cười đem tiền cầm lấy, gật đầu nói: "Được rồi, tỷ đã rõ!" .

Tiểu Phi nhấc theo một túi đồ uống lạnh trở về, tiến đến bên người Bạch Lam, đánh giá Hác Mãnh, cười hì hì nói: "Bạch tỷ, đây là bạn trai mới của ngươi a?"

"Nói nhiều thế, sau này gọi Mãnh ca!" Bạch Lam đưa tay cầm chai nước uống. Tiểu Phi đưa cho Hác Mãnh một chai Sprite, cười nói: "Mãnh ca tốt, ta là Phi Ngữ, Vương Phi Phi, ngôn ngữ Ngữ!"

"Tên rất hay, Hác Mãnh trong từ thật mạnh mẽ!" Hác Mãnh cười nói.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Kiếm Lời 3 Vạn

Chương 13: Kiếm Lời 3 Vạn
"Bạch tỷ, Mãnh ca có phải là 'Thật mạnh' hay không vậy?" Phi Ngữ quay đầu nhìn về Bạch Lam nháy mắt một cái cười hỏi.

"Có phải là thật hay không, ta lại chưa từng thử, muốn biết, ngươi tự chính mình thử xem đi nha!" Bạch Lam liếc mắt nhìn nàng, không nể nang chút nào nói.

Hác Mãnh cười khổ sờ sờ mũi, mỹ nữ bây giờ a, cũng thật là dũng mãnh, hắn cảm thấy không bằng, sau khi cùng Bạch Lam cẩn thận bàn giao xuống, ôm hai cái thùng điện thoại di động bỏ đi trở về.

Không cần biết Bạch Lam làm như thế nào, hắn mặc kệ, sau này Hác Mãnh chỉ từ Bạch Lam lấy hàng là tốt rồi, bớt việc bớt lo, Bạch Lam cũng có lợi nhuận, hơn nữa lợi nhuận còn không nhỏ!

Nếu muốn con ngựa có thể chạy, cần phải cho ăn cỏ, Hác Mãnh chính mình ăn thịt, cũng phải cho người khác uống ngụm canh chứ!

Đem hai cái thùng điện thoại di động bỏ đi phóng tới bên trong 'Trạm Thu Mua', lựa chọn chữa trị, cái thùng điện thoại di động đời cũ, số lượng sáu mươi bảy chiếc, chữa trị xong thì chỉ còn dư lại năm mươi chiếc, có mười bảy chiếc bị hao phí mất, bất quá, chỉ tiêu tốn 0.5 kim tệ, rất là tiện nghi!

Mặt khác một thùng smartphone, chữa trị xong bốn mươi sáu chiếc, chỉ còn dư lại ba mươi chiếc, bỏ ra 2 cái kim tệ.

Ba mươi chiếc smartphone, bán sỉ giá tiện nghi nhất một bộ là một trăm, ba ngàn khối thu về, còn lại năm mươi chiếc điện thoại di động, năm mươi khối một cái, đều sẽ có người mua đi, thu về hai ngàn năm, nói chung, kiếm lời không nhiều, thế nhưng cuối cùng cũng coi như cũng có kiếm lời. Lại nói, bán lẻ giá cả cũng sẽ cao một chút, đám điện thoại di động này bán đi, tiền lời chí ít cũng sẽ khoảng năm ngàn khối trở lên.

Hác Mãnh lấy điện thoại ra, gọi cho Dương Tiểu Song, nha đầu này tính tích cực cũng khá, đáng giá bồi dưỡng thành tuyến dưới, trường học cũng là một nơi tiêu thụ rất tốt.

"Này, đồng nát, gọi điện thoại cho ta làm gì?"

Hác Mãnh trợn mắt: "Trong tay ta hiện tại có một nhóm điện thoại di động mới 99%, muốn hỏi ngươi một chút, trong đám bạn học của ngươi có hứng thú mua không?"

"Bán đi một bộ, ngươi cho ta bao nhiêu hoa hồng?" Dương Tiểu Song đang nằm trên giường ở nhà, vào lúc này còn chưa tới giờ đi học buổi chiều, con mắt đảo lung tung, không chút khách khí hỏi.

Hác Mãnh cười cợt, tiểu nha đầu này đến là biết nói chuyện, không cần dài dòng hắn nói: "Bán một chiếc điện thoại di động, cho ngươi mười phần trăm hoa hồng!"

"Được, vụ buôn bán này ta làm, ngươi đem điện thoại di động đưa đến cửa

trường học của chúng ta, sau đó chờ ta, ta một sẽ tới lấy!" Dương Tiểu Song nói xong cũng tắt điện thoại.

Tám mươi chiếc điện thoại di động, cũng không ít, xếp trọn vào một cái thùng đây! Bất quá những điện thoại di động này đều không có ổ sạc điện, những cái này đều là thứ yếu, chủ yếu là điện thoại di động secondhand, lúc quay về chính mình trang bị là được rồi!

Cửa trường Thạch Thành Nhị Trung, Dương Tiểu Song cùng Hác Mãnh chạm trán. Nhìn cái thùn đầy ắp điện thoại di động, Dương Tiểu Song chu cái miệng nhỏ hướng về thùng điện thoại, giật mình nói: "Nhiều như vậy?"

"Không sao, bán không xong, ta mang về cũng được." Hác Mãnh cười nói, đột nhiên nhớ đến, trong cửa hàng còn không có hàng bán, lại từ trong thùng lấy về hai mươi chiếc không phải smartphone, mười chiếc smartphone, bất quá như vậy, trong rương còn có năm mươi chiếc, phỏng chừng đủ nàng bán một quãng thời gian rồi!

"Được, ngươi bán điện thoại di động này thế nào a?" Dương Tiểu Song gật gật đầu, ánh mắt hơi lộ ra hưng phấn hỏi.

Hác Mãnh sau khi suy tính nói: "Không phải smartphone, liền bán 100 đến 150 khối tiền, 80 cũng được, cái tốt thì đắt hơn một chút, cái không tốt liền rẻ đi một chút, thích cái nào chọn cái đó, còn smartphone ngươi tra giá theo thương hiệu trên internet, giá chỉ bằng một phần ba hoặc một nửa giá gốc là được. Ngươi tự xem mà bán đi, đừng làm cho ta lỗ vốn là được, bán được giá thì ngươi càng kiếm lời nhiều!" Hắn cũng không có kinh nghiệm gì, ném đá xuống sông dò đường, làm thử một chuyến xem sao.

Dương Tiểu Song cười ha ha nói: "Được!" Ôm một thùng điện thoại di động, hướng vào trường học đi tới.

Buổi chiều, trở lại trong cửa hàng.

Ngụy Thục Phân đang chào hỏi khách khứa, tiểu Quả Quả không ở dưới lầu, phỏng chừng ở trên lầu ngủ trưa còn không tỉnh đây.

"Tiểu Mãnh, vừa nãy chủ nhà tới, ngươi không có ở cửa hàng nên đã đi rồi,

hắn nói khi nào ngươi trở về thì gọi điện thoại cho hắn, có một số việc muốn nói với ngươi!" Ngụy Thục Phân chờ khách hàng đi, liền đi tới nói.

"Chủ nhà?" Hác Mãnh nhíu nhíu mày, không biết hắn qua làm cái gì, suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra, gọi cho chủ nhà! Chủ nhà họ Lưu, tên là Lưu Đại Bảo, hình như là công tác ở bộ ngành thuế vụ, có chút chức quyền.

"Lưu thúc, ngài tìm ta?" Điện thoại chuyển được, Hác Mãnh cười khách khí hỏi.

"Tiểu Hác a, là như vậy, ta có một người bạn, gần nhất mở ra một quán cơm, giờ đang sửa chữa, ngươi không phải sinh ý đồ secondhand sao, ta hỏi ngươi một chút, ngươi bán điều hòa loại refurbished có còn nữa không?" Chủ nhà trọ cười ha ha nói.

Chuyện tốt!

Hác Mãnh trong lòng vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: "Có, cũng còn không có ít đâu!"

"Ba mươi chiếc, có sao? Loại cây đứng muốn mười chiếc, loại treo tường muốn hai mươi chiếc, không thể quá cũ kỹ, không nói hoàn toàn mới, ít nhất cũng phải mới 90%, bên trong ta mặc kệ, nhưng bên ngoài ít nhất phải là mới, ngươi hiểu không?"

"Hiểu, Lưu thúc ngài yên tâm đi, ta bán đồ, bên trong hay bên ngoài đều là mới, có một chiếc bao một chiếc, tuyệt đối sẽ không để ngài mất mặt!" Hác Mãnh gật đầu, trong lòng hiểu rõ, chủ nhà trọ tích cực như vậy, e sợ cũng là muốn chút lợi ích đi, làm việc không có chỗ tốt ai sẽ làm không công đây!

"Vậy thì tốt, giá cả ngươi định là tốt rồi!"

Cúp điện thoại, Hác Mãnh nở nụ cười, Ngụy Thục Phân rót cho hắn chén nước, mở miệng muốn hỏi chủ nhà tìm hắn làm cái gì, bất quá, cuối cùng vẫn là nhịn xuống không hỏi.

"Không có chuyện gì, chủ nhà môi giới cho ta một món sinh ý, muốn đặt mua

ba mươi chiếc điều hòa!" Hác Mãnh cười nói.

"Ba mươi chiếc, nhiều như vậy a?" Ngụy Thục Phân hơi kinh ngạc.

"Đúng lúc một nhà mới mở quán cơm muốn lắp đặt!" Hác Mãnh giải thích. Ba mươi chiếc điều hòa, nếu như tính một chiếc kiếm lời một ngàn, thì liền 3 vạn tới tay, bán ra bên ngoài thêm mấy chiếc, năm nay tiền thuê nhà xem như là đã kiếm lại rồi.

Thời điểm chạng vạng, chủ nhà Lưu Đại Bảo lại qua cửa hàng quá, để lại 1 vạn tệ tiền đặt cọc. Xem như là đem chuyện đã định xuống rồi!

Ba mươi chiếc điều hòa, làm Hác Mãnh bận bụi hai ngày, đều là tìm người chuyển, tìm người lắp đặt, khi chuẩn bị xong, bên kia Lưu Đại Bảo, đem giá của những điều hòa này tăng lên mỗi đài lại cao hơn năm trăm. Cuối cùng khi tính sổ, Hác Mãnh cho hắn 20 ngàn, nhiều thêm năm ngàn, trong lòng mọi người đều hiểu, không thể khiến người ta không công liên hệ sinh ý cho mình, nếu thực sự là thắng tưng thì lúc này người ta cũng không nói gì, nhưng lần sau có chuyện cũng không sẽ nghĩ tới ngươi .

"Ha ha, tiểu Hác không tệ, sau này có chuyện như vậy, thúc còn tìm ngươi!" Lưu Đại Bảo cười ha ha cầm tiền đi.

Hai ngày, kiếm lời 3 vạn.

Ngụy Thục Phân tuy rằng không nói gì, nhưng có thể nhìn ra, nàng cũng rất vui vẻ.

"Bận rộn gì sao, mạng cũng không lên, liền điện thoại cũng không gọi cho ta!" Lúc buổi tối, Từ Manh gọi điện thoại tới hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Bận bịu a, nhận cái 'Công trình nhỏ' !"

"Đồng nát cũng nhận công trình?" Từ Manh cười khanh khách sỉ nhục.

Hác Mãnh cũng không để ý, bình thường đùa giỡn quen rồi, nói: "Đồng nát thì sao, đồng nát liền không thể nhận 'công trình'?"

"Vậy ông chủ lớn Hác, một cái công trình kiếm lời bao nhiêu tiền vậy?"

"3 vạn, có đủ bao nuôi ngươi hay không?" Hác Mãnh cười nói.

"3 vạn ngươi đã nghĩ bao nuôi ta? Ba triệu còn tạm được!"

"Ngươi nói đó a! Đến lúc cho ngươi ba triệu, đừng có mà không công nhận."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Trầm Hương Ngàn Năm

Chương 14: Trầm Hương Ngàn Năm
Sáng sớm, Hác Mãnh dậy thật sớm, trở về nhà trọ ở ngoại thành một chuyến, lấy mấy bộ quần áo.

"Hay là, ngươi mua cái giường, cũng đừng mỗi ngày ngủ sô pha , trên lầu không phải còn có cái gian nhỏ à!" Lúc ăn điểm tâm, Ngụy Thục Phân cúi đầu nói.

Hác Mãnh đương nhiên không có ý kiến gì, chỉ cần nàng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là được, chính mình một đại lão gia thì sợ cái gì. Hắn cười khà khà gật đầu, quay lại vừa vặn nhìn thấy Quả Quả mắt to đang nhìn mình, còn chen chen, trẻ con tinh quái lắm có thể cái gì đều biết, không phải dễ gạt. "Đại nhân nói, tiểu hài tử hóng cái gì, ăn nhanh lên một chút!"

Tiểu gia hỏa cũng không sợ hắn, miệng nhỏ hướng hắn quyệt một cái, bưng lên chén nhỏ đem cháo uống sạch, rồi chạy tới chơi máy vi tính .

"Ta đi ra ngoài một chút, có việc gọi điện thoại cho ta!" Hác Mãnh ăn xong điểm tâm, chuẩn bị lại đi thị trường đồ cũ nhìn, đây đều sắp thành công tác của hắn.

Kỳ thực, sửa chữa đồ hỏng kiếm tiền không nhanh, còn kém rất rất xa chữa trị đồ cổ, tiền đến thật nhanh, lúc trước một cái bốn tấm tem khỉ dính mỡ, liền bán được mấy vạn đây. Không phải Hác Mãnh không muốn làm nghiệp vụ đó, mà là không có cơ hội, đồ cổ không phải người bình thường có thể đùa bởn, hắn còn chưa thể nhận ra thật giả, trừ phi 'Trạm Thu Mua' tiến hành

nhắc nhở.

Thở dài, không văn hóa thật không được a, quay đầu lại mua mấy quyển sách liên quan tới sưu tập tem, đồ cổ về xem một chút, được thêm kiến thức.

Giai đoạn tích lũy nguyên thủy vẫn muốn dựa vào những những đồ bỏ đi kia a!

Hác Mãnh đứng ở cửa, nhìn bên ngoài chiếc xe ba bánh cũ, cân nhắc xem có phải nên thay bằng một chiếc bốn bánh hay không? Nói thế nào, chính mình hiện tại lớn nhỏ gì cũng là cái 'Ông chủ' chứ!

...

Đồ cũ thị trường!

"Keng: Phát hiện vật phẩm giá trị 'To lớn' có thể chữa trị!"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, đi vào cửa hàng bán đồ gia dụng bên cạnh.

"Cái ghế này nhiêu tiền một cái a?"

"Ba ngàn!" Ông chủ liếc mắt nhìn một chút Hác Mãnh, cúi đầu tiếp tục vội vàng làm chuyện của chính mình.

"Bao nhiêu?" Hác Mãnh con mắt mở to hỏi lại.

"Ba ngàn, cái ghế kia làm bằng gỗ tử đàn, đồ cổ, đồ từ thời Thanh triều rồi!" Ông chủ trầm giọng nói.

Hác Mãnh lườm một cái, nói: "Ông chủ, ngươi nói với ta cái kia vô dụng, ta lại không quen biết cái gì tử đàn không tử đàn, hơn nữa ta cũng không muốn đồ cổ, đang nghĩ mua vài món đồ gia dụng dùng tạm, cái giường đôi còn có thể sử dụng, còn hai cái ghế đã sắp nát kia, cùng với cái bàn làm việc lớn kia, đều bao nhiêu tiền?"

Ông chủ vừa nghe Hác Mãnh nói như vậy, cũng nở nụ cười, đem đồ trong tay thả xuống, đứng thẳng lưng lên, nói: "Giường hai trăm, cái ghế tám trăm, bàn làm việc ngươi cho một ngàn là được rồi!"

"Giường một trăm, cái ghế năm mươi, bàn làm việc trông còn mới, sẽ không phải cũng là làm bằng gỗ tử đàn chứ?" Hác Mãnh đi qua gõ gõ, nói. (ND: ghế treo giá 800 mà thằng main nó trả giá 50. Bá vãi)

Ông chủ tiệm đồ gia dụng cũ, lắc đầu nói: "Hai cái ghế kia là đồ cổ, ít nhất tám trăm, vị ông chủ này cái bàn cũng là ta mới vừa thu tới, làm bằng gỗ tốt, chân tài thật học, thấp nhất cũng một ngàn. Nếu như ngươi mua lại hai cái ghế kia, cái giường này ta tặng kèm thêm cho ngươi, ngươi thấy được không?"

"Không được rồi!" Hác Mãnh cười lắc đầu, nói: "Hai cái ghế rách kia, vẫn là để lại cho người có duyên đi, ta muốn cái bàn làm việc lớn này cùng cái giường đôi, cộng lại cho ngươi một ngàn, được thôi?"

"Hai cái ghế kia thật đúng là thứ tốt, đồ thời Thanh triều, người khác muốn mua ta còn không bán đây... Một ngàn mốt!" Ông chủ tiệm đồ gia dụng cũ, trả lại một cái giá.

"Được!" Hác Mãnh bỏ tiền, đem cái giường cùng bàn làm việc mua lại. Giường cùng bàn làm việc, không cần 'Chữa trị' liền có thể sử dụng!

Giường đôi cùng bàn làm việc đưa lên xe, trực tiếp kéo về trong cửa hàng.

Giường trực tiếp chuyển tới lầu hai, Hác Mãnh hiện tại khí lực, nâng lên đồ vật nặng 200 kg đều không tốn khí lực, nặng hơn chút liền không xong rồi, phỏng chừng chính là do tác dụng của 'Sơ cấp thuốc biến đổi gien' mà Trạm Thu Mua biếu tặng.

"Thục Phân tỷ, đừng cho ai lên lầu, ta có việc!" Hác Mãnh kéo Ngụy Thục Phân đến, nhỏ giọng căn dặn, chính mình quay đầu lên lầu. Lúc bình thường, người khác cũng rất ít lên trên lầu, bất quá cửa tiệm bán quần áo sát vách có cô vợ trẻ, thi thoảng sang mượn dùng WC!

Trên lầu có hai cái phòng ngủ, một cái lớn, một cái nhỏ, cái lớn mẹ con Ngụy Thục Phân ở, Hác Mãnh đem tấm giường đôi phóng tới trong phòng ngủ nhỏ.

Phòng ngủ nhỏ đặt xuống một tấm giường đôi, nơi này có chút hẹp bất quá

một người trụ vừa đủ , nhưng trong phòng chỉ có một cánh cửa sổ, khiến ánh sáng chiếu vào có chút kém.

Hác Mãnh đem bàn làm việc bỏ vào bên trong 'Trạm Thu Mua'. Không sai, cái bàn làm việc lớn này, chính là 'Trạm Thu Mua' nhắc nhở qua có vật phẩm giá trị 'To lớn' có thể chữa trị.

Bàn làm việc: Món đồ bình thường, màu trắng, giá trị thu về, 4 cái kim tệ.

Bàn dường như không có cái địa phương kỳ lạ, là dùng gỗ phổ thông chế tạo thành, có vấn đề chính là, trong vòng sáng trắng của chiếc bàn còn có một vệt màu tím, thật là chói mắt!

"Đó là cái gì?" Hác Mãnh hiếu kỳ đem lực lượng tinh thần chuyển qua, nghiên cứu một hồi mới rõ, dưới đáy bàn làm việc có cái vách kép.

Hoặc là, cũng không thể nói gọi vách kép, ngay dưới đáy bàn nhìn từ mặt đất lên, có một khối vật liệu gỗ cùng toàn bộ vật liệu dùng làm bàn có chút không giống, đương nhiên nếu như không phải 'Trạm Thu Mua' nhắc nhở, Hác Mãnh cũng không thể phát hiện, chỗ nối không có một tia vết tích, bề ngoài còn quét sơn, trừ phi đem bàn bổ ra, bằng không dựa vào mắt thường cũng không phát hiện ra được!

Hác Mãnh tìm đến dao gọt hoa quả, phí một phen tay chân mới đem nó đào móc ra. Vật liệu gỗ này, dài ba mươi cen-ti-mét, rộng mười cm, dày 3-4 cm, thả ở trong tay, ước lượng một chút, có chừng mười cân, rất nặng.

"Gỗ trầm hương ngàn năm: Một loại gỗ rất có giá trị, giá cả thu về: 6000 kim tệ."

"Tìm được bảo bối rồi!" Hác Mãnh lầm bầm lầu bầu, một đoạn gỗ ngắn như thế, liền có thể bán sáu ngàn kim tệ, tuyệt đối là cái bảo bối, tương đương với giá mấy triệu cân giấy vụn đây.

Đương nhiên, giá cả không phải là tính như thế!

"Chữa trị đoạn gỗ trầm hương ngàn năm này, cần bao nhiêu kim tệ?" Hác Mãnh lại không nhịn được hiếu kỳ hỏi một câu.

"Keng: Sáu triệu!"

"Ta, đệt!" Hác Mãnh mắng thầm, trong lòng nói, gỗ này là làm bằng vàng sao , mẹ nó chứ, một viên hoàn chỉnh gỗ trầm hương ngàn năm, muốn sáu triệu? Đây không phải là 120 triệu R. M. B à. Riêng chữa trị liền giá tiền này, vậy đem bán thì cao bao nhiêu a, tám trăm triệu, hay là 1 tỉ?

Trước tiên đem đoạn gỗ trầm hương ngàn năm phóng tới bên trong góc nhà kho, Hác Mãnh tạm thời còn chưa nghĩ ra xử lý nó như thế nào, Trạm Thu Mua cho giá cả quá thấp, mới sáu ngàn kim tệ, chính là giá cả bán đồ bỏ đi, trước tiên cứ để đó thôi, đồ vật để ở nơi đó cũng không chạy đi được, chờ sau này rồi nói.

Từ trên lầu đi xuống, Hác Mãnh cầm máy vi tính xách tay tra xét tư liệu mới biết, gỗ trầm hương này, đều là bán giá từng gam. Từ một ngàn đến 10 ngàn giá tiền không giống nhau, đúng là so với vàng còn đắt hơn, mà trong tay mình khối gỗ trầm hương ngàn năm, giá cả lại càng đắt, đây chính là gỗ trầm hương ngàn năm có 'Màu tím' a!

Đây chính là kiện Đại Bảo bối, sau này mình không có tiền, không biết chừng lại lấy cái dao nhỏ, đem gỗ trầm hương ngàn năm lấy ra, cắt lấy một mảng nhỏ đem bán đi, không khéo đủ sống tám năm mười năm rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
“Bờm Ngựa” Phi Ngữ

Chương 15: “Bờm Ngựa” Phi Ngữ
"Thục Phân tỷ, lát nữa ngươi đi mua con cá chép, về kho nhé." Hác Mãnh cười nói.

Ngụy Thục Phân ngồi xuống, cười hỏi: "Cao hứng như vậy, kiếm được tiền a?"

"So với kiếm tiền còn sảng khoái hơn!" Hác Mãnh lắc đầu, trong lòng nói mình kiếm được mỏ vàng , mười mấy cân gỗ trầm hương ngàn năm muốn bán đi, giá cả sợ là có thể hơn trăm triệu đi.

Đẩy cửa ra, có khách hàng đi vào, Ngụy Thục Phân cười đi tới bắt chuyện, trải qua mấy ngày, trên căn bản nàng đã có thể một mình ứng phó hết thảy khách hàng, không chỉ như thế, biểu hiện còn thành thạo điêu luyện, nụ cười rất niềm nở, khiến người ta thấy trong lòng thoải mái, nàng cũng hơi hơi đánh phấn, xem ra cũng có phẩm vị mỹ nữ a!

"Những thứ này đều là điện thoại di động cũ sao?" Khách hàng vào cửa, tuổi không lớn lắm, nhìn những điện thoại di động đã được chữa trị, hiếu kỳ hỏi.

"Đều là secondhand, bất quá cũng gần như mới!" Ngụy Thục Phân cười nói.

"Cái này nhiêu tiền a?" Khách hàng cầm một chiếc HTX smartphone, vừa thử vừa hỏi.

"Cái kia a, sáu trăm, mới giá hơn 1,200 đấy!"

"Mới như thế, không giống đã dùng qua, máy renew à?" Khách hàng lật xem nói.

"Tuyệt đối không phải hàng renew, không tin, ngươi có thể đi tìm người mở ra kiểm tra, nếu như là máy renew, tỷ cho ngươi trả hàng, lại bù cho ngươi hai trăm chênh lệch giá. Nhưng mà, ngay cả trên internet bán máy renew, giá cũng bảy, tám trăm đó!" Ngụy Thục Phân cười, nàng giải thích như thế, đều là do Hác Mãnh dạy, cũng có cô vợ trẻ ở tiệm bán quần áo sát vách dạy nữa. Nàng đối với đồ điện tử, cũng không biết nhiều!

"Có bảo hành sao?"

"Bảo hành bảy ngày, hỏng trong vòng bảy ngày phụ trách sửa cho ngươi, nếu như quá bảy ngày, vậy thì mặc kệ." Ngụy Thục Phân nói. Trong cửa hàng bán điện thoại di động secondhand chỉ bảo hành bảy ngày, xác định di động dùng không có vấn đề là được. Nơi này cũng không có bán hàng qua mạng, nhưng mà, chờ sau này quy mô lớn lên, sẽ có thay đổi, hiện tại không cần sốt ruột!

"Có thể ở rẻ hơn chút sao?" Người trẻ tuổi có chút do dự không quyết định.

"Nơi này điện thoại di động đều là hàng chợ, không phải là hàng nhái, hơn nữa mỗi loại điện thoại di động ở đây, phần lớn đều là chỉ có một chiếc, số

lượng có hạn, có thể gặp không thể cầu, ngươi hiện tại không mua, lát nữa có người mua đi mất, ngươi trở lại thì cũng không còn. Sáu trăm đồng tiền là giá thấp nhất, di động ngươi cũng dùng thử, tình huống thế nào, trong lòng ngươi so với tỷ đều biết rõ, không sao, ngươi có thể chơi thử một chút, chúng ta nơi này có WiFi, còn có thể lên mạng, download game gì đó, ngươi cũng có thể thử xem, có mua hay không đều không vấn đề!" Ngụy Thục Phân cười nói.

Cuối cùng, khách hàng trẻ tuổi bỏ tiền, đem cái bộ điện thoại di động kia mua đi rồi!

"Tiểu Mãnh, những điện thoại di động kia đều bán rất tốt, tiểu Mị sát vách cũng mua một chiếc, nàng ta mua cái năm trăm. Còn lại số lượng cũng không có mấy chiếc , hay là ngươi lấy thêm hàng đi!" Ngụy Thục Phân đi tới, ngồi vào bên cạnh Hác Mãnh nói rằng. Nàng nói tiểu Mị, gọi Thường Mị, ở sát vách mở tiệm bán quần áo, không có việc cũng sẽ sang chơi.

"Được!" Hác Mãnh cười gật đầu, cô vợ trẻ sát vách mua đi bộ điện thoại di động kia, trên lý thuyết giá tiêu thụ sẽ không thấp hơn một ngàn, trên internet bán 1999, hơn nữa nghe nói còn không dễ dàng mua được, khá là quý hiếm, trong đám smartphone này, bộ kia xem như là tốt nhất. Bất quá hắn không nói thêm gì, năm trăm khối bán liền bán, đơn giản chỉ là kiếm lời nhiều hay kiếm lời ít thôi! Những điều này phỏng chừng cô vợ trẻ sát vách trong lòng đều rõ, Ngụy Thục Phân còn không biết đâu!

Buổi trưa tan học, Dương Tiểu Song gọi điện thoại tới: "Này, ông chủ, ngươi lúc nào tới lấy tiền hàng vậy? Còn có, sắp hết hàng rồi, ngươi đưa thêm một ít hàng nữa đi, đúng rồi, ta còn có mấy người bạn học muốn mua máy tính bảng, ngươi nơi đó có hay không? Nếu có, thì cũng đưa cho ta mấy chiếc!"

Thấy sinh ý khá thuận lợi, tiểu nha đầu thật cao hứng, liền ngay cả xưng hô đều thay đổi gọi 'Ông chủ' rồi!

"Máy tính bảng? Cái này không biết có hay không, để ta đi hỏi một chút. Buổi chiều ta đi qua một chuyến, đến lúc đó gọi điện thoại cho ngươi!" Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói.

Dương Tiểu Song 'Ân' một tiếng, nói: "Ngươi tốt nhất đến đầu giờ chiều lúc ta đi học đó!" Nói rồi liền đem điện thoại di động cúp máy!

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ trưa, từ trên ghế sa lông đứng lên, cùng Ngụy Thục Phân hỏi thăm một chút, rồi hắn rời khỏi cửa hàng, đi tới phố điện tử Liên Hoa Trì!

Ba ngày, Hác Mãnh tính toán Bạch Lam nơi đó hắn là cũng thu tới không ít điện thoại di động bỏ đi, vì nàng thu từ trong tay những nhà bán điện thoại, so với thu mua từng chiếc một phải nhanh hơn. Sau đó hình thành mạng lưới, điện thoại di động cũ trên đường Liên Hoa Trì, phần lớn đều có thể bị nàng thu về, đến thời điểm đó mới gọi là quy mô!

"Hác Mãnh ca, ngươi tới rồi!"

Khi Hác đi tới của hàng điện thoại di động Bạch Lam, trong cửa hàng chỉ có một người Phi Ngữ đang coi tiệm, không nhìn thấy cái bóng của Bạch Lam. Cười đem đồ uống ướp lạnh vừa mua bên ngoài đưa cho nàng, hỏi: "Bạch tỷ đâu?"

"Bạch tỷ nha, về nhà đi ăn cơm, thật giống trong nhà có cô ba giới thiệu đối tượng cho nàng!" Phi Ngữ đem đồ uống nhận lấy, cười hì hì nói: "Nhưng mà, Mãnh ca ngươi không cần lo lắng, nhất định không thành đâu, Bạch Lam tỷ ai cũng cướp không được."

"Cướp đi cùng ta cũng không liên quan." Hác Mãnh cười lắc đầu, nhìn nàng vẽ mắt như gấu trúc nói: "Tiểu Phi, dáng dấp của người khi về nhà, mẹ ngươi không đánh ngươi a?"

"Không đánh nha, tại sao lại đánh ta, ta mẹ còn nói ta trang điểm đẹp đây!" Phi Ngữ vui cười, một điểm không để ý.

Hác Mãnh khổ gật đầu cười: "Vậy thì tốt!"

"Lẽ nào ngươi không cảm thấy, ta hiện tại rất có cá tính sao?" Phi Ngữ bày ra cái tư thế dụ hoặc, lè lưỡi liếm liếm bên mép, hướng hắn liếc mắt đưa tình hỏi.

"Cá tính!" Hác Mãnh gật đầu, mỗi người đều có cách sống khác nhau, mỗi người đều có ham muốn riêng, không cần thiết đem quan điểm thẩm mỹ của

mình áp đặt cho người khác, điều này sẽ chỉ làm đối phương và chính ngươi, song phương đều cảm thấy không thoải mái. Hắn hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, nghe Bạch tỷ nói, ngươi đã có bạn trai? Cũng giống ngươi, đều là phong cách 'Bờm ngựa' sao?" (ND: HKT, HKT đi muôn nơi)

"Hắn nha, ta không muốn nói tới hắn, chán rồi, hiện tại ta với hắn đã không liên quan, ngày hôm qua mới vừa chia tay, bây giờ người ta độc thân nha!" Phi Ngữ vui cười, từ trên mặt không có bất kỳ chút thương tâm nào.

Cùng Phi Ngữ tán gẫu, Hác Mãnh chuyển tới đề tài chính, hỏi: "Điện thoại di động bỏ đi thu về được bao nhiêu ?"

"Điện thoại di động cũ nha, đã mua về cũng tương đối tốt, vài rương lớn, đều là không thể dùng, nhiều linh kiện đều bị người ta tháo đi mất rồi, Mãnh ca ngươi mua những đồ rách nát này làm cái gì nha?" Phi Ngữ hiếu kỳ hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Thương mại cơ mật!"

Phi Ngữ liền trợn mắt trắng dã.

Hắn cùng với nàng đồng thời đem những điện thoại di động bỏ đi dọn ra, đúng là không ít, không phải smartphone liền một hai ngàn chiếc, xếp trọn vào năm cái rương lớn. Smartphone cũng có mấy trăm chiếc, hai rương lớn tràn đầy.

"Những điện thoại di động, Bạch tỷ mua về, bỏ ra bao nhiêu tiền a?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Ba ngàn!"

"Bao nhiêu?" Hác Mãnh sửng sốt một chút, lặp lại.

Phi Ngữ chớp chớp mắt gấu trúc nói: "Ba ngàn nha, làm sao rồi, những đồ rách nát, ở phố điện tử đâu đâu cũng có, những thứ này đều là từ bên trong cửa tiệm chếch đối diện kia mua về, nghe nói ngoại trừ bo mạch bên trong có thể tinh luyện kim loại ra, liền không có tác dụng khác, Bạch Lam tỷ sợ ngươi lỗ vốn, liền không dám thu nhiều, ngươi ngày hôm nay nếu không đến, nàng liền gọi điện thoại cho ngươi đây!"

Chương 16: Hàng Mới Ra Thị Trường
Ba ngàn khối? Những điện thoại di động bỏ đi này phải gần hai ngàn chiếc, coi như linh kiện đều bị dỡ xuống không thể dùng, thu về giá cả cũng bất quá mới 1. 5 nguyên, quá tiện nghi. So với lần trước chính mình mua, có lời hơn nhiều, xem ra tìm cái người quen làm chuyện này không sai, Bạch Lam xác thực thích hợp.

"Quay lại ngươi nói cho Bạch tỷ, tiếp tục thu mua, tạm thời có bao nhiêu mua bấy nhiêu, trừ phi tài chính không đủ, quên đi, để ta gọi điện thoại cho nàng!" Hác Mãnh cao hứng nói, để lát nữa chính mình gọi điện thoại, có thể nói rõ ràng hơn một điểm. Đám điện thoại di động hỏng này giá cả quá tiện nghi , không biết có thể chữa trị hoàn chỉnh được nhiều không.

Phi Ngữ nháy mắt một cái, ừm một cái, không lên tiếng.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút lại hỏi: "Đúng rồi, ngươi biết trên con đường này nơi nào có bán máy tính secondhand không? Tốt nhất cũng là đồ cũ, càng tiện nghi càng tốt!"

"Hỏng rồi được không?" Phi Ngữ vui cười hỏi.

"Được chứ!"

Phi Ngữ đi tới quầy hàng, từ phía dưới cầm một cái iPad MINI bị vỡ mang ra, đưa cho Hác Mãnh nói: "Ngày hôm qua mới vừa ném hỏng, cầm đi sửa phải mất hơn mấy trăm gần ngàn đồng đại dương, còn không bằng mua mới cho xong, ngươi cần dùng, liền cầm là được!"

Hác Mãnh cười khổ nhận lấy, màn hình bị vỡ nát, mặt sau vỏ cũng bị nứt, nói "Đang yên đang lành sao lại ném đi, phá gia chi tử a!"

"Hì hì!" Phi Ngữ vui cười cũng không tranh luận, lầm bầm nói: "Lúc đó đang nổi nóng, nhất thời nhịn không được. Sau khi ném xong, cũng rất hối hận!"

Hác Mãnh không nói cái gì, định chuẩn bị sửa tốt sau đó lại cho nàng.

http://tieulun.hopto.org

"Liền một cái của ngươi còn chưa đủ, ít nhất trước tiên cần phải mua mười chiếc tám chiếc, đúng rồi, liền muốn iPad MINI!"

"Càng tiện nghi càng tốt?" Phi Ngữ nghiêng đầu hỏi.

Hác Mãnh gật đầu cười nói: "Đúng, càng tiện nghi càng tốt."

Phi Ngữ suy nghĩ một chút nói: "Đi, ta dẫn ngươi đi mua, bên kia có một nhà chuyên thu máy tính bảng secondhand, hẳn là có bán loại máy tính bảng hỏng mà ngươi cần!"

Hác Mãnh lắc đầu nói: "Ta liền không đi , ta ở đây coi cửa hàng cho ngươi, chính ngươi đi liền được rồi, cho ngươi tiền, giá tiền càng thấp càng tốt, ân, trước hết muốn mười chiếc đi!" Từ trong bao lấy tiền đưa cho nàng, có chừng bốn, năm ngàn khối, hẳn là được rồi, còn lại liền nhìn đối phương năng lực làm việc rồi!

"Chính ta đi a?" Phi Ngữ miệng nhỏ lầm bầm, có chút không muốn.

Hác Mãnh cười nói: "Mau đi đi, chờ xong việc ca mời ngươi ăn cơm, địa điểm ngươi chọn!"

"Ăn hải sản được không?" Phi Ngữ ngậm lấy đầu ngón tay, liếc mắt đưa tình hỏi.

Hác Mãnh gật đầu nói: "Được!"

"Ừ ư, vậy ngươi chờ chút!" Phi Ngữ nhảy lên kêu một tiếng, chạy ra ngoài.

Hác Mãnh nhìn bóng lưng nàng, nhếch miệng cười cợt, tiểu nha đầu còn rất có sức sống, cái mông nhỏ kia, ha ha, hắn không muốn cùng đi, bởi vì Phi Ngữ chính là rất quen thuộc con đường này, dễ nói chuyện, chính mình một người xa lạ qua, hơn nữa còn là người quen mang tới, dễ bị chém cho tơi tả!

Đại khái gần mười phút, Phi Ngữ trở lại, trong tay ôm cái hộp, nhét vào lồng ngực Hác Mãnh, cười nói: "Một trăm đồng tiền một chiếc, đều là iPad MINI, nhưng mà màn hình đều vỡ nát, thợ sửa chữa bên trong cửa tiệm kia nói đổi màn hình còn không bằng mua mới, không đáng để sửa chữa."

Hác Mãnh gật gật đầu, hiếu kỳ hỏi: "Vậy ngươi nói sao?"

Phi Ngữ nháy mắt một cái, cười hì hì nói: "Ta nói ta mua cho bạn trai mới, dùng để luyện tập, nếu không là phải ta, một trăm đồng tiền còn mua không được đâu, ít nhất phải 150." Nói xong, đem tiền còn lại cũng đều trả cho Hác Mãnh.

"Nếu không ta làm bạn trai của người trong hai ngày, trước hết để cho ngươi 'đỡ thèm'?" Hác Mãnh cười đùa giỡn.

"Hay lắm, bất quá ngươi không sợ Bạch Lam tỷ ghen sao?" Phi Ngữ chủ động tiến lại gần, ôm cánh tay Hác Mãnh, vui cười nhỏ giọng hỏi.

Mùa hè quần áo mặc ít, bộ ngực mềm mại đụng tới cánh tay Hác Mãnh. Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Đều nói rồi, Bạch tỷ với ta không có chuyện gì đâu!"

"Ta còn không muốn đây này!" Phi Ngữ cảm thấy có chút hơi quá đà, vì lẽ đó buông cánh tay Hác Mãnh ra , khuôn mặt nhỏ đỏ dần, nàng vốn là là muốn trêu chọc đối phương một chút.

Ở trong cửa hàng điện thoại di động của Bạch Lam cùng Phi Ngữ, hắn cảm giác cô bé này kỳ thực cũng rất tốt, ngoại trừ bề ngoài chạy theo xu trào lưu hiện đại, thì đại não vẫn tính bình thường, không phải quá não tàn.

Thuê lượng chiếc xe ba bánh, đem mấy cái rương điện thoại di động kéo đến một địa phương hẻo lánh, bỏ vào bên trong 'Nhà kho thu mua'.

Không phải smartphone số lượng: 1658 bộ.

Smartphone số lượng: 637 bộ.

Chữa trị đám không phải smartphone, tiêu tốn 12 cái kim tệ, cuối cùng còn lại 1,200 chiếc. Mà đám smartphone này, chữa trị tiêu tốn 36 cái kim tệ, số lượng cuối cùng chỉ còn dư lại bốn trăm chiếc.

Không phải smartphone đã sắp bị đào thải, nhất định bán không được giá cao, bất quá đám điện thoại di động này thu vao cũng tiện nghi, thêm vào giá cả sửa chữa, toàn bộ thành phẩm cũng sẽ không vượt quá ba mười đồng tiền.

Mười chiếc iPad MINI, bỏ ra 10 cái kim tệ, chữa trị tốt rồi. Tương đương với hai ngàn đồng tiền sửa chữa, thêm vào giá cả thu mua vật phẩm, tổng cộng thành phẩm mới chỉ ba trăm một chiếc mà thôi!

Cổng trường Nhị Trung Thạch Thành, Hác Mãnh cùng Dương Tiểu Song gặp mặt, tiểu nha đầu vô cùng thần bí, làm như mình đang hoạt động bí mật không bằng, nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định không ai mới từ trong bọc sách móc tiền ra cho Hác Mãnh: "Tổng cộng là bốn ngàn hai, ta chụp xuống mười phần trăm hoa hồng."

Hác Mãnh liền không cần nhìn, trực tiếp nhét trong túi, cười nói: "Hợp tác vui vẻ."

Dương Tiểu Song nhìn cái rương dưới bàn chân Hác Mãnh, hỏi: "Lần này dẫn theo chút hàng gì, sẽ không phải vẫn là những di động quá già lão kia chứ?"

"Không phải, lần này đều là smartphone, tất cả đều là thương hiệu nổi tiếng, số lượng: 50. Còn có máy tình bảng mà ngươi muốn, ta cũng chuẩn bị đến cho ngươi, iPad MINI, số lượng: 10, còn giá cả, ngươi tự mình xem rồi bán là tốt rồi, vì ngươi bán giá càng cao, trích phần trăm cũng là càng nhiều." Hác Mãnh mở ra cái rương nói.

"Thế mới đúng chứ!" Dương Tiểu Song nhìn những điện thoại di động kia một chút, tuy rằng đều không phải kiểu mới nhất, bất quá, cũng đều miễn cưỡng có thể dùng tạm, giá cả cũng ở khoảng chừng năm trăm đến một ngàn, nếu bán được hết đi, có thể lấy được không ít hoa hồng. Còn có những những máy tính bảng kia, cái này hắn là so với điện thoại di động dễ bán hơn một chút, dù sao điện thoại di động đã gần như là mọi người đều có rồi.

Vì 'Nhập hàng', Dương Tiểu Song cố ý đeo balo trên hai vai, nàng không lấy cái rương, mà là đem những điện thoại di động kia tất cả đều bỏ vào trong túi đeo lưng, sau đó cùng Hác Mãnh quơ quơ tay, nói: "Trở về chờ tin tức tốt của ta đi!" Xoay người đi rồi.

Hác Mãnh cười nhìn nàng tiến vào trường học, đối với giá cả, cũng không có quản chặt, nếu muốn để cho người khác liều mạng đi kiếm tiền cho ngươi,

chuyện quan trọng nhất, chính là phải để nàng kiếm được đầy đủ tiền từ trên người ngươi, nếu không đủ lợi ích, sẽ thiếu hụt động lực, sẽ biến lười biếng không có tính tích cực, những thứ này đều là hắn trước đây từ trên sách vở nhìn thấy.

Nếu chỉ tính toán chi li tới từng đồng tiền lẻ, thì sẽ không kiếm được nhiều tiền, có cho thì mới có nhận!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Cứu Người

Chương 17: Cứu Người
Trên đường trở về, Hác Mãnh gọi điện thoại cho Bạch Lam.

"Này!" Bạch Lam giọng nói có chút nặng nề, có vẻ như tâm tình không được tốt.

"Bạch tỷ, nghe tiểu Phi nói, buổi trưa ngươi đi ra mắt a? Khà khà, thế nào, thuận lợi chứ?" Hác Mãnh cười khà khà hỏi.

Bạch Lam có chút bực bội nói: "Tiểu tử ngươi không có chuyện để nói a, có chuyện nói mau, có rắm mau thả, lão nương không rảnh cùng ngươi chém gió chơi!"

Hác Mãnh sờ sờ mũi, đưa tay vẫy một chiếc xe, bất quá đoạn đường này dường như khó bắt xe. Hắn vừa đi về phía trước, vừa cười nói: "Người ta không coi trọng tỷ của ta a? Không sao đâu, đó là ánh mắt của hắn kém cỏi, mỹ nữ như Bạch tỷ vậy, còn lo không tìm được nhà chồng sao, yên tâm đi, bánh màn thầu sẽ có, dưa muối cũng sẽ có, cháo cũng sẽ có!"

Bạch Lam bị hắn chọc cười vui vẻ, biết tiểu tử này là thành tâm, nói: "Ngươi muốn bị mắng đúng không? Không nói, ta cúp điện thoại rồi!"

Hác Mãnh vội vàng nói: "Đừng cúp a, nói chính sự, nói chính sự, ngươi mua về đám điện thoại di động bỏ đi kia ta đã lấy đi , khoảng chừng hai ngàn chiếc, cũng không tệ lắm, bất quá số lượng còn chưa đủ, đám điện thoại di

động này ta lại cho ngươi ba ngàn đồng tiền, sau đó tỷ ngươi còn phải điểm làm điểm thu mua cho ta, số lượng không lo nhiều, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, không đủ tiền ngươi trước tiên ứng giúp ta, hai ngày nữa ta liền đưa tới cho ngươi!"

"Ba ngàn?" Bạch Lam sửng sốt một chút, cười nói: "Được, ta còn sợ quá nhiều ngươi không muốn đây, những điện thoại di động nát kia thiếu gì."

Hác Mãnh suy nghĩ một chút lại bổ sung nói: "Bạch tỷ, lúc này tốt nhất có thể thu nhiều một chút smartphone, không phải smartphone nếu như giá cả thấp thì mua, không thấp có thể tạm thời bỏ qua!"

Mặc kệ tới khi nào, smartphone mới là nguồn thu lớn.

"Biết rồi, còn có chuyện khác không?" Bạch Lam hỏi.

"Không còn, không, à còn có!" Hác Mãnh nhớ đến, chính mình chữa trị được hơn một nghìn chiếc điện thoại di động, bán cho ai đây, chỉ dựa vào Dương Tiểu Song nha đầu kia, mệt chết nàng cũng bán không xong a.

"Chuyện gì nói nhanh một chút, ta chuẩn bị ngồi xe đi đây!" Bạch Lam gắt lên.

Hác Mãnh nói: "Là như vậy, ta hiện trong tay có một nhóm điện thoại di động secondhand Renew, nhìn từ bề ngoài mà nói, y như mới, chỉ là không hộp cùng phụ kiện, nếu mở ra coi như người trong nghề cũng tuyệt đối nhìn không ra là Renew, chất lượng đảm bảo, khẳng định là không nói sai, Bạch tỷ ngươi xem có đường đi không?"

Bạch Lam nhíu nhíu mày, sau khi suy tính hỏi: "Giá cả bao nhiêu a?"

"Không phải smarthphone, 50 đồng tiền một cái, smartphone giá từ hai trăm đến năm ngàn, máy không giống nhau giá cả không giống. Mua số lượng lớn, còn có thể bớt thêm chút nữa!" Hác Mãnh tính toán nói.

"Số lượng có bao nhiêu a?"

"Không phải smartphone một ngàn chiếc, smartphone cũng có mấy trăm chiếc." Hác Mãnh thoáng dừng lại, rồi nói tiếp: "Ta có thể đem di động cầm

tới, ngươi trước tiên bán ra bên ngoài, chờ tiền tới tay, thì hồi khoản cho ta, không cần ngươi ứng tiền!"

"Được, vậy ta bán giúp cho ngươi thử xem!" Bạch Lam cũng không nghĩ nhiều, càng không có nghĩ tới, một cái lơ đãng rất vô tình, nàng sẽ trở thành toàn nhà bán sỉ điện thoại di động secondhand lớn nhất toàn Thạch Thành.

"Còn có việc sao?"

Hác Mãnh cười khà khà nói: "Kinh nguyệt đến rồi, có thể uống nhiều một chút nước đường bồi bổ khí huyết, nữ nhân mà, mỗi tháng đều có mấy ngày phiền lòng như vậy, nhớ phải thả lỏng tâm thần, quá nóng nảy không được, dịu dàng một chút càng khiến người yêu thích, tuy rằng lần này ra mắt chưa thành công, nhưng không có nghĩa là lần sau cũng không có cơ hội nha, thất bại chính là mẹ thành công, té ngã không sao cả, chúng ta có thể đứng dậy, bước tiếp!"

Bạch Lam lặng im nghe, rồi hỏi: "Nói xong chưa?"

"Gần đủ rồi!" Hác Mãnh cười.

"Vậy thì ngươi nhanh đi về bàn giao, chuẩn bị lo hậu sự đi!" Bạch Lam sau khi nói xong, liền cúp điện thoại.

Hác Mãnh cười lắc đầu, vị học tỷ này so với mình tuy rằng lớn hơn hai tuổi, bất quá cũng chỉ có hai mươi ba hai mươi bốn tuổi mà thôi, muốn vóc dáng có vóc dáng, có sự nghiệp của chính mình, không cần dựa vào nam nhân, còn lo không ai thèm lấy a, nhà nàng đâu cần phải gấp gáp như vậy, mỗi ngày giục nàng ra mắt, thật không hiểu nổi mẹ nàng nghĩ như thế nào.

Mỗi nhà đều có nỗi khó xử riêng a!

Ngã tư đường, một vòng người vây quanh. Hác Mãnh hiếu kỳ đi tới, chen vào nhìn một chút, một cái người trẻ tuổi vóc người cao to cường tráng ăn mặc đồng phục công trường ngã trên mặt đất, miệng phun ra bọt máu, nhưng mà mắt còn mở to, nằm trên đất đã không nhúc nhích, ở trước mặt hắn cách hơn hai mươi mét, một chiếc xe con màu đen đang dừng ở đó.

"Tiểu tử này thật thảm, bị đánh bay xa hơn mười mét!"

"Ai nói không phải a, chủ xe gây tai nạn là vượt đèn đỏ, còn đi ngược chiều."

"Ai, ta xem, hắn phỏng chừng là sắp không xong rồi "

Vừa nghe qua một chút chuyện gì xảy ra, xung quanh không một người dám đi qua, tài xế lái chiếc xe gây tai nạn kia chỉ ngừng một hồi, rồi khởi động xe lái đi. Hác Mãnh cau mày suy nghĩ một chút, rồi nhấc chân đi tới, không gặp phải coi như không biết, mắt không thấy tâm không phiền, có thể lần này tình cờ gặp được, nói thế nào cũng phải phụ một tay, không thể để cho trong lòng này quá lạnh .

Người trẻ tuổi nằm trên đất kia, con mắt còn mở to không nhắm lại, nhìn thấy Hác Mãnh lại đây, con ngươi còn động đậy, bất quá trong miệng vẫn phun máu ra ngoài, trên đầu không biết là va đập thế nào, máu vẫn chảy ra ngoài, thân thể đã không động đậy được nữa.

"Huynh đệ không sao đâu, kiên trì một chút, một lát nữa xe cứu thương đến rồi." Hác Mãnh ngồi xổm xuống, đưa tay giúp hắn bưng đầu vết thương, ngẩng đầu hướng người chung quanh hỏi: "Gọi 120 chưa?"

Không một người nói chuyện, Hác Mãnh phỏng chừng là không ai gọi, thở dài, một cái tay lấy điện thoại ra, gọi 120. Đối phương là bị xe tông bay, cũng không biết trong cơ thể bị tổn thương thế nào, không phải nhân viên chuyên nghiệp thì không động loạn. Không đến lúc đó người ta lại bị nặng hơn thì khổ!

"Ha ha, được đó, rất khỏe, bị xe va xa như vậy, vẫn còn tỉnh như thế, vết thương nhỏ, không chừng ngày mai sẽ tốt rồi!" Hác Mãnh nhỏ giọng hướng hắn an ủi, vào lúc này, có thể cần chính là một chút khích lệ để hắn kiên cường hơn. Xem ra, tuy rằng người này ngã trên mặt đất không thể di động, thế nhưng ánh mắt sáng sủa, con ngươi tiêu cự có thần, cũng không tan rã, liền nhìn hắn có tinh thần thế này, cũng có thể không nguy hiểm đến tính mạng.

Huynh đệ này cũng đến thú vị, khóe miệng nhếch nhếch, không biết có phải là cười không đây.

Mấy phút sau đó, xe cấp cứu đến rồi, cũng may nơi này là trung tâm thành phố, cách bệnh viện không xa. Người bị thương được đưa lên cáng cứu thương, Hác Mãnh cũng được hộ sĩ gọi lại, nói cần làm nhân chứng cho người bị thương, nên cũng bị mang cùng đi tới bệnh viện. Đến trong bệnh viện, bởi vì tạm thời liên lạc người nhà của hắn không được, tiền nằm bệnh viện, tiền cấp cứu, đều là Hác Mãnh thay hắn nộp.

"Bác sĩ, hắn thế nào rồi?" Hác giữ một bác sĩ đi ra hỏi.

Bác sĩ lắc đầu nói: "Tình huống không lạc quan, người bị thương xương sườn chí ít đứt đoạn mất năm cái, hơn nữa có một cái đã cắm vào bên trong gan, toàn thân gãy xương trầy da, trong cơ thể lại xuất huyết nhiều, não chấn động nhẹ." Dừng một chút, lại lấy làm kỳ nói: "Theo lý thuyết, người bình thường bị thương nặng như vậy, đã sớm bị sốc mà hôn mê, hắn lại vẫn có thể duy trì ý thức thanh tỉnh, thật sự có chút khiến người ta không nghĩ tới!"

"Nghiêm trọng như thế?" Hác Mãnh lại sững sờ, hắn còn tưởng rằng chỉ là vết thương nhỏ không chết người, nhưng nghe lời của thầy thuốc, thật giống như mệnh đã tận, có thể cứu sống lại được hay không, còn chưa biết được.

"Bệnh nhân cần lập tức làm giải phẫu, ngươi nhanh lên một chút đi giao tiền đi!" Bác sĩ sau khi nói xong, bước nhanh đi.

Hác Mãnh cười khổ mắng thầm, sự tình trong truyền thuyết, làm sao có thể để cho mình gặp phải a, thôi được rồi, ai bảo mình đã theo đến đây, nộp tiền thì nộp chứ sao, còn người anh em kia có thể sống lại được hay không, cũng chỉ có thể xem vận mệnh của hắn .

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bày Bán Ở Vỉa Hè

Chương 18: Bày Bán Ở Vỉa Hè
Hác Mãnh lại nộp 20 ngàn đồng tiền tiền thế chấp, người bị thương bị đẩy vào bên trong phòng giải phẫu. Cũng không lâu lắm, cảnh sát cũng tới, sau

khi cùng Hác Mãnh hỏi dò chút tình huống, liền đi. Còn làm sao điều tra, không phải là chuyện của Hác Mãnh, hắn chính là muốn quản cũng quản không được, bất quá khi đó có nhiều người như vậy, ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ còn có máy thu hình, tài xế gây chuyện hắn là chạy không được!

"Nếu như cứu được mỹ nữ có phải tốt không!" Hác Mãnh trên ghế bên ngoài phòng giải phẫu, lầm bầm. Hắn hiện đang muốn đi đều đi không được, cái người anh em bị tai nạn, trên người liền cái điện thoại di động đều không có, cũng không có bất cứ phương thức liên hệ nào, không biết từ đâu tới đây, có tiền hay không, hắn đúng là không biết làm thế nào, chỉ hy vọng người anh em bên trong kia có thể vượt qua được, người ta không phải đều nói, cứu một mạng người hơn tạo bảy tầng phù đồ sao, đây là việc tích đức a!

Mãi tận cho đến lúc trời sắp tối, phòng giải phẫu đèn vẫn còn sáng đây.

Trong cửa hàng, Ngụy Thục Phân cau mày, một ngày Hác Mãnh đều không lộ diện, cũng không gọi điện thoại về, không biết đi làm cái gì. Thường Mị nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng, nhỏ giọng nói: "Ngụy tỷ, thành thật mà nói, ngươi có phải là coi trọng cậu chủ nhỏ ?"

"Ngươi, ngươi chớ nói lung tung, ta đều là mẹ của hài tử rồi , so với tiểu Mãnh lại lớn hơn nhiều, làm sao có thể chứ!" Ngụy Thục Phân trên mặt đỏ bừng, lắc đầu phủ nhận .

Thường Mị cười nói: "Vậy có cái gì đâu, làm không được lớn, ngươi có thể làm nhỏ mà, cậu chủ nhỏ đối với ngươi thật tốt a, nam nhân nữ nhân còn không đều chuyện như vậy sao, đây có là cái gì a, không phải là muội muội nói ngươi, có một số việc nhìn trúng rồi liền phải ra tay, cũng không thể đợi được, nhanh tay thì còn, chậm tay liền không còn."

Ngụy Thục Phân không lên tiếng, ý tứ của Thường Mị nàng cũng rõ ràng, ý kia chính là muốn nàng chủ động điểm.

"Tỷ, ngươi nghe ta không sai đâu, hai chúng ta tuy rằng nhận thức thời gian không lâu, có thể hợp ý, ngươi xem ngươi mang theo Quả Quả, nhà cũng không thể quay về, nếu như không có nơi dựa vào, cuộc sống về sau làm sao qua. Cậu chủ nhỏ tuy rằng tuổi không lớn, nhưng ta nhìn thấy có bản lãnh thật sự, lúc cửa hàng mới vừa mở, ta cho rằng nơi này là điểm thu mua đồng

nát đây, hiện tại liền biết rồi, người ta căn bản là không phải làm cái việc kia. Nghe ta, không sai, chúng ta chủ động một chút, coi như tương lai cậu chủ nhỏ có tìm bạn gái, cũng không bạc đãi ngươi đâu!" Thường Mị thật lòng khuyên, nàng tuy rằng tuổi không lớn bằng Ngụy Thục Phân, nhưng hiểu biết đối với đàn ông, đều biết rõ, nam nhân đều là cái đức hạnh kia, ai không nghĩ tới tam thê tứ thiếp.

Vừa vặn lúc này trong tiệm bán quần áo của nàng không có khách, Thường Mị qua bắt chuyện. Ngụy Thục Phân ngồi ở trên ghế salông, nghĩ tới lời của Thường Mị, càng nghĩ càng thấy đúng, ngoại trừ nơi này, nàng cũng không biết nên mang Quả Quả đi nơi nào, nam nhân của mình chết rồi, quê nhà cũng không thể quay về, không tìm nơi dựa vào, chính mình sau này nên sống thế nào cũng không biết, chỉ là tiểu Mãnh có thể coi trọng tàn hoa bại liễu như mình hay sao?

Trời cũng sắp tối, Hác Mãnh cũng không trở về, Ngụy Thục Phân suy nghĩ một chút, không nhịn được lấy điện thoại ra, gọi cho hắn, không có tin tức trong lòng liền không yên.

"Thục Phân tỷ, ta ở bệnh viện... Không phải ta có việc, là người khác, ta ở chỗ này chờ tin tức đây, nói qua điện thoại cũng không rõ ràng, chờ ta trở về liền nói cho ngươi đi, đúng rồi, tối nay không chừng không thể quay về, ngươi cùng Quả Quả cơm nước xong sớm đóng cửa lại, ta nếu như trở lại, sẽ gọi điện thoại cho ngươi!"

Hác Mãnh cúp điện thoại, nhếch miệng cười cợt, cảm giác có người mong đợi, tuyệt đối so với mình một người lẻ loi, không ai hỏi, trong lòng thoải mái nhiều lắm.

Mãi cho đến tận chín giờ rưỡi tối, đèn phòng giải phẫu mới tắt.

Hác Mãnh từ trên ghê ở hành lang đứng lên đi đến, hỏi: "Bác sĩ, người anh em bên trong kia thế nào rồi?"

"Giải phẫu rất thành công, người bị thương đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm."

Hác Mãnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vượt qua được là tốt rồi, nếu không

mình bận bịu cả ngày, ở đây chờ đợi mệt mỏi, nếu như người còn không cứu trở về, hắn trong lòng cũng không dễ chịu. Chỉ cần người sống sót, còn có thể khôi phục lại được, nếu như chết rồi, vậy coi như cái gì cũng không có, ân cũng được, oán cũng được, tất cả đều không có quan hệ gì với hắn .

Sáng sớm, Hác Mãnh tỉnh lại, trước tiên đi tới cửa hàng, để lại năm mươi bộ smartphone, để Ngụy Thục Phân bán, có cái gì không hiểu có thể cùng cô vợ trẻ ở tiệm bán quần áo sát vách thương lượng, tủ lạnh, máy giặt những thứ đồ này, nếu như ai mua, liền để chính bọn hắn chuyển, hai ngày nay không nhận đưa hàng, hắn không rảnh.

"Mới như thế?" Bạch Lam nhìn Hác Mãnh từ trên xe chuyển xuống mấy cái rương điện thoại di động, tùy tiện lấy ra, thử chút, cảm giác cũng không tệ, không có một chút nào tật xấu.

"Cùng mới cũng không khác nhau bao nhiêu, ngươi xem rồi bán đi, sau đó ta cho ngươi 10% hoa hồng." Hác Mãnh cười nói, dừng một chút: "Ngươi nếu như trang bị kèm thêm cái sạc điện, thì bán như mới cũng được, nếu như có sự kiện khuyến mãi gì, lấy làm quà tặng cũng tốt, chất lượng tuyệt đối không có vấn đề, dùng tốt."

"Không phải smartphone năm mười đồng tiền một cái?"

"Đúng, bán lẻ là tám mươi, mua số lượng lớn năm mươi một cái, trên hai mươi cái là được. Các ngươi không bận chuyện gì, có thể ở trước cửa bày một cái sạp hàng, tám mười đồng tiền một cái, một ngày hắn là cũng có thể bán mấy cái." Hác Mãnh cười gật đầu, điện thoại di động secondhand này, mấu chốt ở chỗ tiện nghi. Hiện tại ai còn tiếc mấy chục đồng tiền để mua đồ tiện nghi như thế a!

Trước khi đi, Hác Mãnh để lại cho Bạch Lam 20 ngàn đồng tiền, nhiều hơn nữa cũng không có, ngày hôm qua ở trong bệnh viện nộp 20 ngàn tiền thế chấp, tiền còn lại, trên căn bản đều ở nơi này .

"Những điện thoại di động này, đúng là Renew a?" Phi Ngữ chờ Hác Mãnh đi, quay lại hỏi.

Bạch Lam lườm một cái nói: "Ta nào có biết a! Thích cái nào, tùy ý chọn,

không cần trả tiền."

"Thật nha?" Phi Ngữ cao hứng gọi.

Bạch Lam cười nói: "Thật sự, ai kêu tiểu vương bát đản này ngày hôm qua trêu tức ta, vừa nãy đều quên trừng trị hắn , một cái không đủ, liền lấy hai cái, ta cũng chọn một cái, dê béo, không làm thịt thì phí!"

Hai người coi Hác Mãnh là dê béo , điện thoại di động trước tiên không vội bán, các nàng hai người mỗi người chọn một cái mình thích.

"Bán phá giá bán phá giá đây, điện thoại di động bán phá giá lớn, bên kia tám mươi một cái, bên này ba trăm, hàng dùng tốt, không nên bỏ qua, xả hàng hàng năm bán phá giá lớn nha!" Phi Ngữ cầm trong tay cái kèn đồng khuếch âm, phất tay kêu, Bạch Lam làm theo Hác Mãnh nói, ở cửa tiệm, xếp đặt cái sạp hàng. Ngược lại trong cửa hàng người cũng không nhiều, hai người cũng không có chuyện gì làm.

"Tiện nghi như vậy?"

"Thật tám mươi một cái a?"

Trên đường cũng không ít người, vừa nghe có hàng giá rẻ, không ít người đều xông tới, có tham gia trò vui, có thật muốn mua, cũng có muốn nhìn một chút điện thoại di động tám mười đồng tiền là dạng gì.

"Tám mươi, đều tám mươi, tùy ý chọn, tùy tiện chọn!" Phi Ngữ lớn tiếng kêu.

"Ta muốn một cái!"

"Làm sao không đồ sạc điện, cùng hộp, tai nghe vậy?"

"Không có, đều không có, chỉ bán máy không, tám mươi một cái xả hàng bán phá giá, còn muốn đồ sạc điện, tai nghe, tự mình mua một cái là được, bên trong tiệm chúng ta có bán, thêm đồ sạc điện, tai nghe, một trăm." Bạch Lam nghe có người hỏi, liền nói. Có người còn muốn giảm giá, Bạch Lam cùng Phi Ngữ hai người đều không đồng ý.

Cuối cùng, Bạch Lam bị hỏi nhiều thực sự không kiên nhẫn được, mới quăng trở về một câu: "Đúng giá, có mua hay không, đều đã bán phá giá như thế rồi còn muốn tiện nghi thế nào nữa."

Không tới hai giờ, hơn một nghìn chiếc không phải smartphone kia, đều bị người mua đi rồi, tiện nghi a, 80 đồng tiền một cái, rất nhiều người đều mua ba, năm cái, hiện tại đều là điện thoại di động màn hình cảm ứng, điện thoại di động phím bấm trái lại không dễ tìm, có người mua về cho người lớn tuổi trong nhà dùng, có thể nghe gọi điện thoại là được, nhiều công năng cũng không dùng, đồ này thật tiện nghi. Cũng có không ít người trẻ tuổi mua, vì muốn khác những người khác, có thể giả trang con nhà nghèo a.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ngồi Đếm Tiền Chơi

Chương 19: Ngồi Đếm Tiền Chơi
"Cái gì, bán hết rồi?" Hác Mãnh nhận được điện thoại của Bạch Lam thì há hốc mồm . Mới có bao lâu a, mình vừa quay lưng đi không bao lâu đã liền bán sạch? Đây cũng là một ngàn mấy trăm chiếc điện thoại di động a.

Không phải smartphone giá một chiếc tám mươi đồng tiền mà tính, một ngàn chiếc thì là 80 ngàn, còn lại mấy trăm chiếc smartphone, giá cả đều khoảng ba trăm!

"Đúng, bán không còn, người ta tranh cướp đến điên rồi. Còn có hàng không, còn thì mau mau đưa thêm lại đây! Đúng rồi, không còn ngươi cũng lại đây, trong rương đều là tiền, đều sắp không nơi để cất, cũng không biết là bao nhiêu, ngươi mau mau đến đây đi, tiểu Phi, lại theo ta phụ một tay, đem cái rương tiền cất trong cửa hàng đi!" Bạch Lam đem điện thoại di động cúp máy.

Ta X!

Cái rương tiền đều cần hai người khênh?

Hác Mãnh nuốt nước bọt, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, cùng bác sĩ ở bệnh viện hỏi thăm một chút tình huống của người anh em kia, vẫn còn

đang trong phòng theo dõi, chưa tỉnh lại, bất quá hôm nay cảnh sát lại tới một chuyến nữa rồi, nói đã tìm được tài xế gây tai nạn. Còn tiền thế chấp mà Hác Mãnh đã giao, có lẽ trong thời gian ngắn không trả lại được, cần phải chờ bệnh nhân tỉnh lại rồi nói.

Liên Hoa Trì, phố điện tử, cửa hàng điện thoại di động của Bạch Lam.

Ngày hôm nay có thể coi là nổi danh, chỉ trong hai giờ, điện thoại di động bán đi mấy ngàn chiếc, khiến các cửa hàng xung quanh đều có chút tặc lưỡi đỏ mắt!

"Bạch Lam tỷ, chỗ này có bao nhiêu tiền nha?" Phi Ngữ nhìn cái rương lớn chỉ chỉ, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi.

Bạch Lam cười lắc đầu, nói: "Ta nào có biết a, đóng cửa lại, chúng ta ngày hôm nay không kinh doanh, đếm tiền chơi."

"Được rồi!"

Hai người đem cửa đóng lại, ngồi trên mặt đất, đem rương tiền đổ trên sàn nhà giống như một ngọn núi nhỏ vậy. Hồng, lục, lam, xứng danh 'Núi tiền' !

"Bạch Lam tỷ, ngươi chụp cho ta một kiểu!" Phi Ngữ đem điện thoại di động đưa cho Bạch Lam, nàng thì lại tạo dáng ở bên cạnh Núi tiền, bày ra tư thế ôm lấy.

Hác Mãnh ở ngoài quán gõ gõ cửa, bị Phi Ngữ vô cùng thần bí kéo vào. Nhìn cái chồng tiền kia, Hác Mãnh cũng kích động, không nói hai lời, lấy ra iPhone 5S của mình, đi chụp tấm hình, đăng lên internet chơi. Mười mấy vạn toàn là tờ một trăm, còn mười mấy vạn đều là mười khối, năm mươi, một trăm tùm lum tà la chất thành một đống, tận mắt nhìn thấy có thể so với trên internet người ta chụp hình ảnh còn chấn động hơn nhiều.

"Đếm tiền!"

Mấy người bắt đầu từ chồng tiền bên trong, đem tờ một trăm chọn ra, sau đó chọn năm mươi, cuối cùng là mười khối, năm khối.

Bày sạp bán điện thoại di động, cũng chỉ là tốn hai giờ, thời gian còn lại để

đếm tiền, nhưng vẫn bận việc đến trời tối, đây mới gọi là đếm tiền đến bong gân.

Phi Ngữ chà xát mồ hôi trên trán nói: "Mãnh ca, tổng cộng 216,780."

Hai mươi mấy vạn, hai giờ tiêu thụ, Hác Mãnh kinh ngạc đến ngây người, Phi Ngữ cũng kinh ngạc đến ngây người, Bạch Lam cũng kinh ngạc đến ngây người. Đúng Phi Ngữ nói, đây giống như “Nhặt” tiền vậy.

"Hai mươi vạn ta cầm đi, còn lại hai người các ngươi chia đi!" Hác Mãnh cười đem hai mươi vạn bỏ vào trong túi ni lông màu đen, chuẩn bị lát nữa cầm đi, còn lại một vạn sáu, Bạch Lam chia làm sao, đó là chuyện của nàng, Phi Ngữ dù sao cũng là nhân viên của nàng, quan hệ của hai người hắn không tiện xen vào.

Bạch Lam há mồm muốn cự tuyệt, Hác Mãnh sớm ngăn cản: "Bạch tỷ, tiền là ngươi nên được, mười phần trăm hoa hồng, còn thiếu gần năm ngàn ta tính sau, lần này ta lấy tròn số nguyên!"

"Hai giờ kiếm lời 20 ngàn, tiền này kiếm rất nhanh nha." Phi Ngữ rất ước ao.

Bạch Lam cũng không nói gì, biết Hác Mãnh kiếm lời cũng nhiều, bằng không cũng sẽ không rộng rãi cho nàng nhiều như vậy. Cũng không hẹp hòi, trực tiếp đếm sáu ngàn đưa cho Phi Ngữ: "Mỗi người một nửa, ta cầm trước!"

Phi Ngữ rít gào lên nói: "Bạch Lam tỷ, ngươi quá thoáng rồi, người ta yêu ngươi chết mất, hôn cái nào, moaz moazzz!" Đi tới ôm Bạch Lam liền hôn hai lần.

Hác Mãnh ở một bên xem mê tít mắt, cười khà khà nói: "Cái này, có phải cũng nên cảm tạ ta?" Đem mặt đưa tới, ra hiệu muốn được hôn.

Cũng là chỉ đùa một chút, không nghĩ tới người ta đều không quan tâm, đi đến lập tức liền hôn một cái, cười hì hì nói: "Cảm tạ Hác Mãnh ca ca nha! Tháng này lại có thể mua quần áo mới mặc rồi."

Ba người náo loạn một lúc, lại chuyển đề tài tới trên điện thoại di động secondhand.

"Sau này chủ yếu thu hàng là smartphone, dù sao hiện nay cái này mới là phổ biến, không phải smartphone, nhất định phải bị đào thải!" Bạch Lam phân tích nói.

Hác Mãnh gật gật đầu, cái này là khẳng định, hơn nữa smartphone so với không phải smartphone mà nói, kiếm lời cũng nhiều hơn. Bất quá, đối với hắn mà nói, smartphone hay không phải smartphone đều có thể 'Chữa trị' không khó khăn, tiện thể thì làm luôn.

"Nếu như mỗi ngày đều có thể bán tốt như vậy, một ngày sáu ngàn, một tháng ta liền có thể mua chiếc xe rồi đây!" Phi Ngữ nghiêng đầu nói.

Bạch Lam cười mắng: "Ít ở nơi đó mà nằm mộng giữa ban ngày đi, mọi người cũng chính là thấy có việc mới mẻ mới tranh mua như vậy, như ngươi mỗi ngày bán, một ngày có thể bán được hai mươi chiếc là tốt lắm rồi."

Phi Ngữ le lưỡi một cái, lầm bầm: "Nhân gia chính là suy nghĩ một chút mà, lại nói, có giấc mơ mới có thể xuất hiện kỳ tích!"

Bạch Lam không để ý đến nàng, xoay đầu lại hướng Hác Mãnh hỏi: "Điện thoại di động như vậy, trong tay ngươi có còn hay không?"

"Có!" Hác Mãnh khẳng định, nếu như thu về điện thoại di động bỏ đi giống như vừa rồi, loại hàng Renew này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Bạch Lam cân nhắc nói: "Bán lẻ quá chậm, ta chuẩn bị ra bên ngoài bán sỉ, không phải smartphone sáu mươi một cái, smartphone ba trăm, không phải smartphone các đại lý lợi nhuận ít nhất hai mươi đồng tiền, smartphone ít nhất cũng có thể có năm mươi, để ta liên hệ, toàn bộ Thạch Thành có mấy trăm cửa hàng bán điện thoại di động lớn nhỏ, các thành phố xung quanh cũng có thị trường, nếu như số lượng có thể đảm bảo, ta có thể phụ trách đi liên hệ."

Hác mạnh mẽ nghe, cười gật đầu nói: "Được. Bất quá, thu về điện thoại di động bỏ đi không thể gián đoạn!"

Không có lợi không dậy sớm nổi, có thể kiếm tiền, Bạch Lam mới có hứng

thú, bằng không trong lòng nàng cũng không thanh thản đây, đổi là ai cũng đều như vậy.

"Những điện thoại di động renew này, cùng điện thoại di động bỏ đi có quan hệ à?" Bạch Lam không nhịn được hỏi.

"Có, hơn nữa là trực tiếp!" Hác Mãnh cũng không có ẩn giấu, nàng biết quan hệ lợi hại rồi, mới sẽ đối với việc thu về điện thoại di động bỏ đi thêm quan tâm. Suy nghĩ một chút nói: "Hai mươi vạn này, ta tạm thời cũng không cầm đi, đều lưu ở chỗ ngươi, toàn lực thu điện thoại di động bỏ đi."

"Chơi lớn như vậy?" Bạch Lam kinh ngạc.

Hác Mãnh cười nói: "Chơi càng lớn, kiếm lời càng nhiều, coi như không thành, cũng không hối hận." Hắn chuẩn bị thừa thế xông lên, đem nghiệp vụ 'Chữa trị' điện thoại di động secondhand làm lớn hơn. Vốn đã không có gì phải lo về tiêu thụ, thì số lượng lớn mới kiếm lời càng nhiều.

"Được, việc này giao cho ta."

Ở quốc nội, người dùng điện thoại di động có 1 tỉ, chỉ tính đến hàng năm đào thải đi điện thoại di động, có ít nhất mấy chục triệu, hơn trăm triệu chiếc, những điện thoại di động này đối với Hác Mãnh mà nói, chính là một cái thị trường khổng lồ. Ngoại trừ điện thoại di động ra, Hác Mãnh còn đưa ánh mắt nhìn chằm chằm sản phẩm điện tử, thí dụ như, máy vi tính, notebook, máy tính bảng...

Đồ bỏ đi ở trong mắt người khác, đối với Hác Mãnh đều là bảo bối. Bất quá, hắn hiện giờ trong tay tài chính có hạn, chỉ có thể làm nhỏ từng bước, tiến hành tích lũy tư bản nguyên thủy.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Nữ Cảnh Sát Cam Tĩnh

Chương 20: Nữ Cảnh Sát Cam Tĩnh
"Tiểu Mãnh thúc thúc, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà!" Quả Quả nhảy đến trên giường, nắm lấy mũi Hác Mãnh.

"Tiểu bại hoại, có tin không ta đem ngươi ăn thịt?" Hác Mãnh mở mắt ra, đem tiểu nha đầu ôm vào trong lồng ngực, đưa tay bẹo má nàng, làm bộ hung dữ nói.

"Khanh khách, khanh khách, là mụ mụ bảo gọi ngươi dậy mà, không phải là ý của Quả Quả, khanh khách, ngứa quá." Tiểu nha đầu chui vào trong ngực lắc lắc, thịt đô đô, khiến người ta rất yêu thích. Trong phòng có lắp điều hòa nên không có chút nóng, buổi trưa Hác Mãnh cũng sẽ ngủ trưa, hai ngày nay cũng lại rảnh rỗi.

Tiền đều bị Bạch Lam cầm thu điện thoại di động bỏ đi, Phi Ngữ gọi điện thoại tới nói, đã thu hơn mấy vạn chiếc, điện thoại di động bỏ đi trên phố điện tử đều sắp bị Bạch Lam quét sạch sẽ, hiện tại, nàng lại đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào những chiếc điện thoại di động cũ cùng với gần hỏng.

Hác Mãnh đã nói, thương hiệu càng tốt, sau khi renew giá cả bán đi càng cao, nói một cách khác, một chiếc phổ thông smartphone, sửa tốt cũng chỉ có thể kiếm lời hai trăm, thế nhưng một chiếc iPhone 5S, hoặc là Samsung Galaxy Note4,… tốn một ngàn thu vào, không chừng liền có thể bán bốn ngàn, một vào một ra, qua tay liền có thể kiếm lời ba ngàn, so với điện thoại di động phổ thông càng kiếm được nhiều tiền hơn.

Hàng cũng chia cao thấp, Bạch Lam chính mình suy đi nghĩ lại, chờ thu về gần đủ rồi, Hác Mãnh tìm chiếc xe lớn, trực tiếp đem những chiếc điện thoại di động cũ bỏ đi kia mang đi một thể, làm một lần cho đỡ phiền phức.

"Mẹ ngươi gọi ta dậy, có nói là chuyện gì không?" Hác Mãnh từ trên giường ngồi dậy đến, đem T-shirt tròng lên, hỏi.

Quả Quả nói: "Hình như là có một cô cảnh sát xinh đẹp đến tìm ngươi, mụ mụ mới để Quả Quả tới gọi ngươi." Người không lớn, lại hiểu chuyện, phỏng chừng những điều này đều không phải mẹ của nàng dạy, mà là bản thân nàng nhìn thấy.

"Cảnh sát tìm ta?" Hác Mãnh sửng sốt một chút, ôm Quả Quả lên, mở cửa đi ra ngoài.

Dưới lầu, Ngụy Thục Phân đang bồi tiếp vị nữ cảnh sát kia tán gẫu.

"Ngươi chính là Hác Mãnh?" Nữ cảnh sát đứng lên, đánh giá Hác Mãnh hỏi.

Hác Mãnh gật đầu cười nói: "Không sai, ta chính là Hác Mãnh, ngài là?" Mỹ nữ rất đẹp, mặt mày có chút khí khái.

"Ta là Cam Tinh ở đồn công an đường Nam Hoàn, vì vụ án của Thiết Ngưu mà đến." Cam tĩnh tự giới thiệu mình nói.

Hác Mãnh cau mày hỏi: "Thiết Ngưu? Ai là Thiết Ngưu a?"

"Chính là người mà ngươi cứu ngày hôm trước, hắn tên Thiết Ngưu, công nhân trên công trường kiến trúc ở gần đó, năm nay 24 tuổi, tài xế gây tai nạn đã tìm được, đã chủ động gánh chịu trách nhiệm, ta lần này tới là muốn cho ngươi theo ta đi ghi lời khai, sau đó đem tiền thế chấp mà ngươi nộp thay Thiết Ngưu trả lại cho ngươi." Cam tĩnh cười nói.

Hóa ra là chuyện như vậy a, Hác Mãnh lúc này mới nhớ tới, hai ngày trước còn làm việc tốt, cười nói: "Ta còn tưởng có sự tình gì đây, trực tiếp gọi điện thoại cho ta, để ta quá khứ là được, còn phiền phức cảnh sát Cam tự mình đi một chuyến. Cái người anh em kia không sao chứ?"

Cam Tĩnh cũng mới vừa tốt nghiệp từ trường cảnh sát không bao lâu, đối với Hác Mãnh thấy việc nghĩa hăng hái làm, có can đảm đưa tay hỗ trợ, đúng là phi thường thưởng thức. Cười nhẹ nói: "Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, không nguy hiểm đến tính mạng , bất quá muốn hoàn toàn khôi phục, chí ít còn muốn ở trong bệnh viện thêm mấy tháng. Liên quan tới chi phí, có người tai nạn phụ trách, ngươi không cần lo lắng!"

Hác Mãnh cùng đối phương khách sáo một phen, đi đồn công an đường Nam Hoàn cho lời khai, đem tiền thế chấp cầm về, lại đi bệnh viện nhìn một chút cái người anh em kia, còn người gây tai nạn làm sao xử phạt, có tính là gây chuyện bỏ trốn hay không, có cần chịu trách nhiệm hình sự hay không, hắn không có hỏi, điều này đều không liên quan tới hắn.

"Huynh đệ, cố gắng dưỡng thương, đại nạn không chết tất có hậu phúc, sau này có cơ hội cùng uống rượu." Hác Mãnh lúc rời khỏi bệnh viện, cười nói.

Hắn không có nhìn thấy người nhà của nạn nhận trong bệnh viện, bất quá, nhìn anh mắt của người anh em này, có chút dại ra, không thấy động đậy, cũng không biết là trời sinh như vậy, hay do bị va thành như vậy, lắc đầu thở dài.

Trở lại cửa hàng, Hác Mãnh lên mạng, đăng nhập vào tài khoản cá nhân trên QQ.

"Mãnh gia trâu bò a, thu mua mẫu hạm cũ, máy bay chiến đấu, xe tăng, máy kéo, còn sửa chữa cả đập thuỷ điện, lò phản ứng hạt nhân, căn cứ vũ trụ, chà chà, này nghiệp vụ đều sắp vượt ra ngoài địa cầu, hướng đi vũ trụ rồi. Này bại hoạt, hay là ngươi cũng chữa cho ta đi, vừa vặn lòng bàn tay ta cũng ngứa rồi!"

Nhóm bạn học cao trung, Trần Thanh nói chuyện lúc Hác Mãnh vừa mới đăng nhập được nữa phút đây.

Hác Mãnh cũng vui vẻ , nhanh chóng trả lời: "Thanh Thanh, ngươi vẫn rất quan tâm người ta sao, moaz moazzz, tay nếu bị ngứa, thì đem chà xát vào tường đi, không khéo lại khiến quay tay tốt hơn đó!"

Trần Thanh lập tức đáp trở lại một cái icon 'buồn nôn'.

Hác Mãnh nói câu: "Lại buồn nôn, để ta đi tìm em ngươi hỏi xem!" Sau đó nhanh chóng thêm cái icon đầu đen.

Quả nhiên, không tới mười giây đồng hồ, Trần Vũ Tình xông ra: "Đã đặt vé, ngày đã xác định, không cần ngươi tìm đến ta, lúc về ta chủ động tìm tới nhà ngươi!"

Giọng nói bình tĩnh, không mang theo chút sát khí nào, nhưng ở trong mắt Hác Mãnh, cảm thấy giữa những hàng chữ đều mang theo nồng nặc mùi máu tanh.

"Ngươi chết chắc rồi!" Từ Manh cũng thò đầu ra .

Những người này đều ở trong nhóm chat chung, liền cho Hác Mãnh thêm chút quan tâm, vì lẽ đó, hắn vừa nói chuyện, đối phương liền có thể nhận

được tin tức, bằng không làm sao lại nhô ra nhanh như vậy đây!

Các nàng vừa nói chuyện, trong nhóm đang yên tĩnh lại sinh động , mà khiến cho người dẫn đầu là 'Mãnh gia', không dám thả thêm cái rắm, lặng lẽ lui lại .

Ăn cơm tối xong, Hác Mãnh từ internet tìm kiếm mấy bộ phim.

Hai lớn một nhỏ, ba người ngồi ở trên ghế salông xem phim, bên ngoài đường, đều là người đi hóng gió, cũng không vội đóng cửa. Mãi cho đến khuya mười giờ, Quả Quả kêu buồn ngủ, Ngụy Thục Phân mới ôm nàng lên lầu đi ngủ.

"Ngủ rồi à?"

"Ừm!"

Ngụy Thục Phân đi xuống, đem cửa chống trộm kéo xuống. Hơn mười giờ, cũng nên đóng cửa, bình thường nếu như Hác Mãnh không có ở cửa hàng, hai mẹ con nàng tám giờ, trời còn chưa tối đã đóng cửa.

Ngồi ở trên ghế salông, Ngụy Thục Phân lặng lẽ nhìn Hác Mãnh một chút, trong lòng có chút do dự không quyết định, hai ngày nay Thường Mị ở tiệm bán quần áo sát vách, cùng với nàng nói không ít chuyện, bản thân nàng cũng đang nghĩ, có phải là thật sự muốn chính mình chủ động cái chuyện kia không, đem tâm của hắn buộc lại mới được bảo hiểm. Làm cho nàng chủ động câu dẫn đối phương, nàng lại cảm thấy có chút lo lắng, nhưng nếu không như vậy, theo như lời Thường Mị nói thật nghiêm trọng, vậy thì mình cùng Quả Quả ở đây cũng không được lâu dài.

Ngụy Thục Phân là nữ nhân thành thật, phụ thân Quả Quả là đối tượng người trong nhà giới thiệu, trước khi gặp hắn, Ngụy Thục Phân không đi tìm bạn trai, cũng không gặp qua đối tượng nào, phụ thân Quả Quả chính là người đàn ông đầu tiên của nàng. Vốn là, nàng cho rằng cả đời này, cũng chỉ có thể có một người đàn ông là ba của Quả Quả, nhưng ông trời mưa gió thất thường, mà con người có phúc họa sớm tối.

Phụ thân Quả Quả tạ thế, nàng gặp được không ít người mang ý đồ xấu đối với nàng, khi đó nàng đều muốn tự tử, nếu như không phải bởi vì hài tử còn

quá nhỏ, nàng đã đi cái con đường không lối về kia.

Hiện tại, ai... Nàng cũng không biết mình nên làm gì nữa!

"Thục Phân tỷ, ngươi có cái gì muốn nói với ta sao?" Hác Mãnh xoay đầu lại, buồn bực hỏi, hắn không nghĩ tới điều Thục Phân đang nghĩ, không phải Ngụy Thục Phân không có hương vị nữ nhân, hấp dẫn không được hắn, mà là hắn căn bản không nghĩ đến những điều không đàng hoàng.

Ngụy Thục Phân mặt đỏ lên, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Không có!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hàng Bán Toàn Tỉnh

Chương 21: Hàng Bán Toàn Tỉnh
Ngụy Thục Phân vẫn không xuống nước, chủ động câu dẫn Hác Mãnh, nàng da mặt mỏng, thật không tiện, cuối cùng thở dài, cảm thấy vẫn là thuận theo tự nhiên tốt hơn. "Tiểu mãnh, ta đi lên trước, ngươi cũng đi ngủ sớm một chút, đừng xem quá muộn."

"Được!"

Hác Mãnh cũng không nghĩ ngợi nhiều, sau khi Ngụy Thục Phân lên lầu, hắn cũng xem xong phim. Tuy rằng cùng hai mẹ con Ngụy Thục Phân Quả Quả ở cùng nhau, nhưng đối với Hác Mãnh mà nói, cũng không cảm giác có cái gì khó chịu, hiện tại trong xã hội này, thuê chung cũng không phải chuyện gì mới mẻ.

Ngụy Thục Phân nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu nhớ chuyện trước kia, nhớ sau khi lấy chồng, nhớ phụ thân đã chết của Quả Quả, nhớ tới vận mệnh của mình, mãi đến tận quá nửa đêm, mới mơ mơ hồ hồ ngủ, chìm vào giấc mộng, ở trong mơ có nam nhân ép ở trên người nàng, làm chuyện kia mà đã lâu chưa từng làm, lúc mới bắt đầu là nam nhân của mình, sau đó gương mặt đó biến mơ hồ không rõ, cuối cùng đã biến thành 'Cậu chủ nhỏ' hiện tại của mình, lúc tỉnh lại, trời đã sắp sáng, nhưng tối hôm qua trong mộng cảnh vẫn rõ ràng cực kỳ.

Đảo mắt, siêu thị điện gia dụng secondhand của Hác Mãnh đã khai trương sắp nửa tháng.

Mỗi ngày doanh thu đều duy trì ở năm ngàn khối trở lên, trong đó trừ lương nhân viên, tiền thuê nhà, tiền điện nước loại hình chi phí phụ, lợi nhuận còn gần một nửa. Ở phụ cận tiểu khu, đồ điện gia dụng tiểu Mãnh đã có danh tiếng nhất định. Hắn bán TV, tủ lạnh, máy giặt, điều hòa, hầu như đều là hoàn toàn mới, hơn nữa cho đến bây giờ, không có một cái bị lỗi.

"Mãnh ca, ngươi đến rồi."

Hác Mãnh bước vào cửa hàng điện thoại di động Bạch Lam, trong cửa hàng chỉ có một mình Phi Ngữ. Gật đầu cười hỏi: "Bạch Lam tỷ đâu?"

"Đi ra ngoài liên hệ nguồn cung cấp, nghe nói hôm nay có một khách hàng lớn, trong tay có hơn trăm tấn điện thoại di động bỏ đi, đủ loại linh kiện muốn bán!" Phi Ngữ cầm cho Hác Mãnh bình nước suối, cười hì hì nói.

Hơn trăm tấn?

Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười nói: "Kia cũng thật là khách hàng lớn." Hắn mới tiến vào cái nghề thu mua phế phẩm này, tính ra cũng là một năm nay, mà thu mua điện thoại di động secondhand cũng sớm đã có cái ngành công nghiệp độc nhất này rồi, thậm chí, hiện tại đã bỏ qua thời kì mới bắt đầu, bởi vì hiện tại đổi mới quá nhanh, một số điện thoại di động mới vừa lên thị trường giá mấy ngàn khối, nhưng qua thời gian không được mấy tháng, sẽ xuống giá một phần ba, một phần hai.

Trong tay một số thương nhân thu mua đồ secondhand, đã tích góp lượng lớn điện thoại di động bỏ đi cùng với linh kiện, bất quá những thứ đó đưa cho người khác, chỉ có thể thu về để tận dụng những linh kiện kim loại, nhưng đối với Hác Mãnh mà nói, lại có tác dụng rất lớn.

Bạch Lam ở phụ cận thuê một gian nhà kho diện tích không nhỏ, thu mua điện thoại di động bỏ đi đều chất đống ở nơi đó, thời gian sắp gần một tuần lễ, gần như đem toàn bộ hàng trên các cửa hàng của phố điện tử đều quét toàn bộ, số lượng đã vượt qua mười mấy vạn chiếc, trung bình một chiếc có giá cũng là một khối.

http://tieulun.hopto.org

Bất quá, hai mươi vạn tài chính dùng để thu mua của Hác Mãnh đã không còn mấy.

Đập nồi bán sắt, gom đủ kim tệ, sau khi 'Chữa trị' 15,000 chiếc điện thoại di động bỏ đi, số lượng chỉ còn dư lại khoảng chừng 10 ngàn chiếc, không phải Hác Mãnh không muốn chữa trị toàn bộ, mà trong tay hắn tạm thời không có nhiều kim tệ như vậy. 'Trạm Thu Mua' cũng không có công năng ghi nợ! Hác Mãnh cũng không vội vã để Bạch Lam xả hàng, muốn bắt tay vào làm điện thoại di động renew, theo chiêu bài của mình bây giờ, không có đủ số lượng khẳng định là không được.

"Cho ngươi!" Hác Mãnh đem iPad MINI mà lần trước Phi Ngữ ném hỏng đưa cho nàng, kỳ thực đã sớm sửa tốt, cố ý kéo đoạn thời gian, để nàng đỡ hiếu kỳ mà hỏi nhiều.

"Của ta?" Phi ngữ sửng sốt một chút, nhận lấy rồi mở máy chơi một chút, ngẩng đầu lên hướng Hác Mãnh nháy mắt một cái.

Hác Mãnh cười không lên tiếng, nhìn cửa hàng của Bạch Lam, cũng khoảng ba mươi mét vuông, quá nhỏ, sau này khẳng định có rất nhiều việc, cần phải thay cái địa phương lớn hơn mới được a, chuyện này để sau này cùng Bạch Lam thương lượng một chút.

"Mãnh ca, ngươi thật không bạn gái sao?" Phi ngữ nhích lại gần, dựa vào quầy hàng, hướng hắn liếc mắt đưa tình hỏi.

Hác Mãnh gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn nàng cười nói: "Làm sao, muốn câu dẫn ta a?"

Phi ngữ cười cười, không thèm quan tâm, nũng nịu nói rằng: "Làm sao có thể gọi là câu dẫn đây, bây giờ người ta tốt xấu gì cũng là nhân viên của ngươi, không phải sao? Ngươi là ông chủ của người ta nha!" Nói tới chỗ này lại liếm môi một cái, hạ thấp giọng dụ hoặc nói: "Lẽ nào ngươi liền không muốn đối với ta hạ quy tắc ngầm một chút sao?"

Hác Mãnh lườm một cái, không nói gì, quan sát nàng rồi cười xấu xa: "Được, vậy thì ngầm một chút, lát nữa liền dẫn ngươi đi mướn phòng, được chưa!"

"Không muốn trực tiếp như vậy mà, cảm xúc một chút có được hay không đây, người ta còn nhỏ a." Phi ngữ một mặt dáng vẻ tỏ ra e thẹn, cúi đầu thì rất giảo hoạt.

"Nhỏ? Chỗ nào nhỏ a, không nhỏ đâu!" Hác Mãnh nhìn chằm chằm vào ngực nàng, cười khà khà nói.

"Bại hoại... Bạch Lam tỷ trở về." Phi ngữ mặc kệ Hác Mãnh, hùng hục chạy tới mở cửa cho Bạch Lam. Từ khi cùng Hác Mãnh quen biết, một người thì ham chơi, một người thích pha trò, hai người tính cách rất là hợp, thỉnh thoảng lúc trò chuyện với nhau thì không có cố kỵ điều gì, trên căn bản không cái gì không dám nói.

Sau khi Bạch Lam vào trong cửa hàng, trước tiên bật quạt điện, hiện tại còn chưa tới giữa trưa, nhưng bên ngoài đã rất nóng nực, đi ra ngoài một vòng dù không làm gì cũng toát mồ hôi đầy người.

"Người mà ta liên hệ, trong tay quả thật có lượng lớn điện thoại di động bỏ đi, 25 ngàn 1 tấn, hắn nói lượng hàng trong tay hắn, sẽ không ít hơn một trăm tấn!" Bạch Lam nhìn Hác Mãnh nói

Hác Mãnh nhíu nhíu mày, tính toán nói: "25 ngàn 1 tấn, giá cả có chút cao, nếu có thể thấp hơn một chút, chúng ta liền ăn."

"Thấp bao nhiêu?" Bạch Lam biết giá cả cuối cùng đều do Hác Mãnh làm chủ, nàng nói không tính.

"15,000, một trăm tấn muốn hết!" Hác Mãnh cắn răng. Một trăm tấn điện thoại di động bỏ đi, giá 150 vạn, cũng không tính là quá thấp.

"Không thể!" Bạch Lam trực tiếp lắc đầu, Hác Mãnh chém giá quá ác, 1 tấn chênh lệch 1 vạn tệ, đối phương chắc chắn sẽ không bán.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói: "Không vội. Hiện tại chủ yếu nhất chính là đến lúc xả hàng rồi!" Nếu không nhanh xả hàng, bọn họ sẽ không có tiền mà nhập hàng về.

"Ra hàng?" Bạch Lam ánh mắt sáng lên, cười hỏi: "Khi nào thì bắt đầu?"

"Hàng ta đã nhập về, hơn một vạn chiếc, smartphone năm ngàn chiếc, không phải smartphone bảy ngàn chiếc." Hác Mãnh khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên, liên hệ một xưởng sản xuất hộp giấy, đặt hàng một nhóm hộp giấy không nhãn mác đựng điện thoại di động, sau đó tìm người đóng hộp, trang bị sạc điện, có thể hoàn toàn bán ra bên ngoài như máy mới. Nhưng mà không phải ai cũng là kẻ ngu si, lúc xả hàng, cũng sẽ trực tiếp nói là điện thoại di động renew.

"Nhiều như vậy?" Bạch Lam sợ hết hồn, bên cạnh Phi Ngữ nghe xong cũng lè lưỡi, trong ánh mắt nhìn Hác Mãnh, nhiều hơn mấy phần dị dạng.

Hác Mãnh cười nói: "Nhiều sao, không phải smartphone năm mười đồng tiền, smartphone hai trăm ba trăm, lượng lớn ra hàng, mỗi lần lấy hàng số lượng nhiều ít, cùng với giá cả Bạch tỷ định là được, giá cả chúng ta nhập vào không phải smartphone thấp nhất là hai mươi lăm, smartphone là một trăm hai."

Hơi hơi dừng lại, rồi bổ sung một câu: "Các ngươi có thể tạo đường dây liên lạc, bắt tay bán hàng toàn tỉnh, chờ sau khi đám này bán đi ra ngoài, chúng ta đủ tiền vốn, nhập hàng số lượng sẽ càng nhiều!"

Không phải smartphone, số lượng: Bảy ngàn chiếc, giá tiêu thụ: Ba mươi lăm vạn. Smartphone, số lượng: Năm ngàn chiếc, giá tiêu thụ: một triệu.

Đám điện thoại di động này bán hết đi, Hác Mãnh chí ít có thể kiếm lời một triệu, đây là đã chia lợi nhuận cho Bạch Lam rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Sinh Nhật Hác Phúc Lai

Chương 22: Sinh Nhật Hác Phúc Lai
"Bạch tỷ, ta hiện trong tay cũng không còn tiền, chờ bán ra một nhóm điện thoại di động renew đi, ngươi thuê cái cửa hàng lớn một chút, chúng ta làm bán sỉ, mặt bằng cửa hàng phải có." Hác Mãnh cười, cùng Phi Ngữ hỏi thăm một chút, rồi đi. Còn Bạch Lam làm thế nào, hắn liền mặc kệ, còn có chuyện khác chờ hắn đây.

Làm mới điện thoại di động bỏ đi, không thể đại biểu toàn bộ nghiệp vụ của Hác Mãnh, chỉ có thể coi là một loại bên trong nghiệp vụ của hắn.

Trong hai ngày này, Bạch Lam bận bịu gần chết, Phi Ngữ cũng bận bịu gần chết, hận không thể đem mình bổ đôi ra thành hai người.

Dựa vào quan hệ, đầu tiên Bạch Lam đem điện thoại di động renew, chào hàng ở phố điện tử. Lần trước Bạch Lam cùng Phi Ngữ ở cửa tiệm bày quán chỉ vẻn vẹn hai giờ, liền tiêu thụ ra ngoài hơn một nghìn bộ điện thoại di động, đủ để chứng minh, những chiếc điện thoại di động này chất lượng vô cùng tốt, đối với người tiêu thụ, phi thường khả quan!

"Không phải smartphone, mua mười chiếc giá sáu mươi lăm, ba mươi chiếc giá năm mươi lăm, năm mươi chiếc giá năm mươi, năm trăm chiếc giá bốn mươi tám, một ngàn chiếc giá bốn mươi bảy, 10 ngàn chiếc giá bốn mươi lăm." Bạch Lam cho 'Giới bán sỉ' bảng giá, lấy bao nhiêu hàng thì giá cả bấy nhiêu, lấy nhiều được nhiều tiện nghi, lấy ít thì giá cả cao.

Cửa hàng bình thường, đều đặt trước năm mươi chiếc không phải smartphone, hai mươi chiếc smartphone. Bởi vì smartphone giá cả không giống nhau, tiện nghi nhất cũng hai trăm. Người trong nghề đều hiểu rõ, từ đầu đã biết trong tay Bạch Lam đám smartphone này chất lượng như thế nào, mang về mở ra liền phát hiện, làm mới cũng không chỉ là bề ngoài, bên trong cũng đều như hoàn toàn mới!

Nhanh chóng trong vòng hai ngày, chỉ riêng phố điện tử liền ăn năm ngàn không phải smartphone, ba ngàn chiếc smartphone. Vốn quay vòng đã sắp đạt chín mươi vạn!

Bạch Lam thừa thế xông lên, từ trên thị trường nhân tài, tuyển mộ hai mươi nhân viên tiêu thụ trẻ tuổi, tạo thành một nhánh đoàn đội tiêu thụ, trước tiên bắt đầu từ nội thành tiến hành chào hàng, sau đó hướng về mấy cái nội thành xung quanh mà khuếch tán.

...

Hác Mãnh không quản Bạch Lam than vãn, vẫn mặc kệ nàng muốn làm gì thì

làm, có bực tức vì làm không xuể cũng đơn giản chính là kiếm lời ít đi một chút mà thôi. Nếu như có thể đem Bạch Lam bồi dưỡng lên, đó mới là mục đích thực sự của Hác Mãnh, hắn cần người tin được, hơn nữa lại có năng lực, cơ hội phát tài nhờ nghiệp vụ làm mới điện thoại di động bất quá là thử nghiệm mà thôi.

"Vù... Kỳ thực ta thường tự nhủ, người cần biết thấy đủ mà vui, có thể mỉm cười vượt qua mọi khó khăn, còn..."

Chưa ra khỏi phố điện tử, điện thoại di động của Hác Mãnh chợt vang lên. Lấy ra nhìn dãy số hiện lên, nhíu nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nghe.

"Tiểu Mãnh a, ngày hôm nay sinh nhật cha ngươi, buổi trưa về nhà ăn cơm đi, ta đều chuẩn bị kỹ càng, cả nhà đều chờ ngươi, nhất định phải trở về a!" Nói xong, Hác Mãnh chưa kịp nói chuyện, đầu bên kia điện thoại liền cắt đứt .

Hác Mãnh thở dài, lấy điện thoại di động gọi cho Ngụy Thục Phân, nói mình buổi trưa không về ăn cơm. Ra khỏi phố điện tử đưa tay gọi xe, ngồi vào rồi nói cho tài xế địa chỉ.

Vừa nãy gọi điện thoại chính là kế mẫu Trương Phương của Hác Mãnh, nói thế nào đây, tóm lại hắn cùng kế mẫu Trương Phương quan hệ coi như không tệ, chí ít không phải đến nỗi không nhìn mặt nhau, thế nhưng, hắn cùng phụ thân hắn Hác Phúc Lai không thế nào mềm được, quan hệ rất cứng ngắc, trên căn bản một năm qua, hắn đều không có về qua nhà, Hác Phúc Lai một lần điện thoại cũng không đánh qua, thật giống như không có đứa con trai như hắn vậy. Ngay cả kế mẫu Trương Phương, mỗi tháng đều sẽ đánh hai lần điện thoại, hỏi thăm hắn tình trạng gần đây, có cần tiền hay không, cũng thường xuyên khuyên hắn trở lại.

Kế mẫu Trương Phương công tác ở trong bệnh viện, là y tá trưởng, Hác Phúc Lai đi làm ở trong khu công nghiệp, công nhân một đơn vị chuyện nghiệp, là công chức, thu nhập cũng không tệ. Trương Phương cũng là kết hôn lần hai, khi cùng Hác Phúc Lai kết hôn, đã có hai con gái, một so với Hác Mãnh lớn hơn, một so với Hác Mãnh nhỏ hơn, lớn chưa từng cho Hác Mãnh mặt mũi, nhưng mà sự quan hệ giữa hai người, khá là 'Đặc thù', còn cô nhỏ hơn đối với Hác Mãnh rất tốt, nàng phi thường yêu thích người ca ca này, bởi vì khi còn

đi học, có người từng bắt nạt nàng, là Hác Mãnh giúp nàng ra mặt.

Lớn hơn so với Hác Mãnh hai tuổi, tên là Tiếu Ngọc Vân, đã tốt nghiệp đại học, một năm trước mới vừa dựa vào quan hệ tiến vào một Xí nghiệp tư nhân trong thành phố, nhỏ hơn so với Hác Mãnh ba tuổi, tên là Tiếu Ngọc Tuyết năm nay học lớp 11.

Trương Phương cúp điện thoại nhanh như vậy, là sợ Hác Mãnh kiếm cớ không trở về. Hác Mãnh hắn thật không thích về nhà, nơi Hác Phúc Lai hắn không thích đi, nơi mẹ ruột Lý Duyệt hắn càng không thích đi, trước đây hắn luôn cảm giác mình tới chỗ nào đều là dư thừa!

Phú Khang gia viên, nhà số 23.

Hác Mãnh xuống xe, thanh toán tiền xe, tiểu khu này là mấy năm trước mới xây, ở đây Hác Phúc Lai cùng Trương Phương mua một bộ ba phòng ngủ hai phòng phụ hơn 120 mét vuông. Lúc lên đại học, Tiếu Ngọc Vân không thường xuyên trở về, trở về liền ở cùng phòng với muội muội Tiếu Ngọc Tuyết chen chen cũng không vấn đề, sau này Tiếu Ngọc Vân tốt nghiệp trở về, luôn vì gian phòng mà cùng Tiếu Ngọc Tuyết cãi nhau, Hác Mãnh khi đó cũng ở nhà gần nửa năm , sau đó tìm cơ hội, chuyển đi ra ngoài bắt đầu ở một mình, hoặc là nói, đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp đồng nát .

Năm đó chính Hác Mãnh cũng không muốn quan hệ giữa cha con hai người lại trở nên náo động đến vậy, có lẽ bởi vì hắn tuổi trẻ không hiểu chuyện, một năm nay ở bên ngoài, trải qua nhiều chuyện, cũng nghĩ thông suốt rồi, hơn nữa hiện tại, không thể nói trở thành một phú hào nhưng ít ra cũng không cần phải tìm kế sinh nhai mà phát sầu, không cần lấy tiền từ trong nhà. Nhưng nói thế nào cũng đã có thể ưỡn thẳng lưng mà tự hào rồi.

Trước đây khi Hác Mãnh nói muốn gây dựng sự nghiệp, Hác Phúc Lai không ít chê cười còn nói một số lời khó nghe, càng không cho hắn lấy một phân tiền, hiện tại suy nghĩ một chút, Hác Mãnh cũng biết Hác Phúc Lai vì sao mà tức giận, tức hắn không có cố gắng đọc sách, tức hắn không có tham gia thi đại học, tức hắn cả ngày không có việc gì chỉ cà lơ phất phơ.

Bên trong 'Nhà kho', còn có vài thứ, suy nghĩ một chút, cầm bốn bộ điện thoại di động, hai cái iPhone 6, một chiếc Samsung Galaxy Note4, một chiếc

Samsung W2014, một chiếc iPad, cất vào trong một cái túi. Lúc thu về đều là hỏng, không tốn vài đồng tiền, thế nhưng bây giờ mấy bộ điện thoại di động cộng lại, xấp xỉ 3 vạn rồi, nguyên bản những đồ này là chuẩn bị bán đi.

"Leng keng!"

Hác Mãnh bấm chuông cửa, nếu Trương Phương gọi điện thoại cho hắn trở về, vậy trong nhà khẳng định có người.

"Ca, ngươi đã về rồi." Tiếu Ngọc Tuyết mở cửa nhìn thấy Hác Mãnh, cao hứng kêu một tiếng, kéo hắn đi vào nói: "Cha, mẹ, ca ta trở về rồi!"

Hác Phúc Lai ngồi ở trên ghế salông xem báo, Trương Phương ở nhà bếp bận việc. Hác Phúc Lai đem tầm mắt dời từ tờ báo qua, ngẩng đầu mắt nhìn hắn, cũng không lên tiếng, chỉ hất hất cái đầu.

Tiếu Ngọc Tuyết biết Hác Mãnh cùng Hác Phúc Lai quan hệ không tốt, lè lưỡi một cái, đẩy Hác Mãnh đi vào trong, chỉ lo hắn không cao hứng liền quay đầu đi rồi, mãi cho đến trước sô pha chờ Hác Mãnh ngồi xuống, mới ngồi vào bên cạnh hắn, ôm hắn cánh tay, miệng lầm bầm không cao hứng hỏi: "Ca, ngươi mấy tháng nay đi đâu, người ta gọi ngươi trở về là không muốn ngươi rời xa người ta đâu."

Hác Mãnh cũng không hề tức giận, cười đưa tay nhéo mũi của nàng, nói: "Làm đồng nát, vội vàng kiếm tiền chứ sao."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đồ Đồng Nát Không Đáng Giá

Chương 23: Đồ Đồng Nát Không Đáng Giá
"Hừ, đồng nát, ngươi còn có mặt mũi nói? Ngươi nói không cảm thấy mặt đỏ sao? Ngươi không cảm thấy mất mặt, ta đều mất mặt thay ngươi, bắt đầu từ ngày mai, tìm một chỗ cho ngươi, đàng hoàng đi làm cho ta." Hác Phúc Lai đem tờ báo trong tay ném lên bàn trà, lạnh mặt tức giận nói.

Hác Mãnh quay đầu lại, nhìn hắn, cười hỏi ngược lại: "Đỏ mặt? Ta tại sao đỏ

mặt a, ta không trộm không cướp, làm đồng nát phạm pháp sao? Ngươi ngại mất mặt, đó là bởi vì ngươi cảm giác nghề nghiệp này thấp kém, người khác vừa hỏi tới con trai của ngươi là làm gì a, ngươi thấy nói là đồng nát sẽ không làm rạng rỡ mặt mũi ngươi, nói cho cùng, ngươi còn không phải chính là nghĩ đến mặt mũi của chính ngươi à!"

"Ngươi..."

"Ba, ngươi là ngươi, ta là ta, nếu như ngươi cảm thấy ta đứa con trai này làm 'Đồng nát', khiến ngươi không rạng rỡ mặt mày, vậy ngươi có thể không cần nhận ta, coi như không có đứa con trai này là được rồi. Ta cũng không cảm thấy làm đồng nát có cái gì không tốt, cũng không cảm thấy cái thân phận công chức mà ngươi nói, cao hơn ta bao nhiêu, nói cho cùng, ta là dựa vào hai tay kiếm cơm, ngươi cũng chỉ là một công bộc của nhân dân, ta không mất mặt, ngươi cũng không danh giá hơn bao nhiêu!" Hác Mãnh không đợi Hác Phúc Lai mắng, trước tiên ngắt lời hắn đã.

Tiếu Ngọc Tuyết nhìn thấy Hác Mãnh cùng Hác Phúc Lai lại ầm ĩ lên, vội vàng đứng lên ngăn cản nói: "Ba, ca ngươi xem hai người các ngươi, lại cãi nhau, chúng ta là người một nhà, liền không thể cùng ngồi xuống tâm bình khí hòa, đồng thời ăn một bữa cơm, cùng một chỗ nói chuyện phiếm sao? Các ngươi là cha con mà, làm sao nhất định cứ phải như kẻ thù vậy!"

Trương Phương cũng từ trong phòng bếp đi ra, nhìn Hác Mãnh cười khổ mà nói: "Cha ngươi cái tính vốn bướng bỉnh, ngươi không cần để ý đến hắn!" Quay đầu lại trừng Hác Phúc Lai một chút, oán giận nói: "Ngươi xem ngươi, tối hôm qua đã nói thế nào rồi, tiểu Mãnh thật vất vả mới về nhà ăn bữa cơm, ngươi liền không thể bớt tranh cãi một tí sao?"

Hác Phúc Lai nghiêm mặt, há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

"Mẹ, ngươi kêu ba giúp ngươi đi làm cơm đi, ta nói chuyện với ca." Tiếu Ngọc Tuyết hướng về Trương Phương nháy mắt một cái. Chờ Trương Phương đem Hác Phúc Lai lôi đi, nàng mới đến gần bên Hác Mãnh, hiếu kỳ nhỏ giọng hỏi: "Ca, ngươi hiện tại thật là làm Đồng nát sao?"

Hác Mãnh cười gật đầu, nói: "Đúng vậy, ngươi cũng sẽ không ghét bỏ ca ngươi không bản lĩnh, làm cái nghề đồng nát chứ?" Tiếng nói cũng không

nhỏ, chí ít trong phòng bếp có thể nghe thấy.

Tiếu Ngọc Tuyết lắc đầu, cười hì hì nói: "Làm sao vậy chứ, mặc kệ thế nào, ngươi đều là ca ta, bất quá, ca, ngươi làm đồng nát thật có thể kiếm tiền sao?"

Hác Mãnh trên người ăn mặc, cũng không giống người có tiền, hai mươi đồng tiền một cái quần soóc, hai mươi đồng tiền một cái T-shirt, chỉ có đôi xăng-đan bằng da mà hắn đi hơi hơi đắt hơn một chút, bốn mươi lăm đồng!

"Vẫn được đi, nuôi sống chính mình hắn là không thành vấn đề!" Hác Mãnh cười nói.

Tiếu Ngọc Tuyết con mắt xoay chuyển, nhỏ giọng nói: "Ngươi chỉ có thể nuôi sống chính mình cũng không ổn nha, tương lai ngươi còn phải nuôi sống bạn gái, em gái ngươi lúc không có tiền còn hi vọng ngươi cứu tế đây. Nếu không ca, ngươi tìm một cái công việc kiếm tiền nhiều chút chứ, chờ sau khi kiếm được tiền, mua cho ta cái điện thoại di động, ta hiện tại dùng cũng đã lỗi thời lâu rồi đây, có nói làm sao mẹ cũng không cho ta đổi, ta sắp tức chết rồi!"

Hác Mãnh sao có thể nghe không hiểu, nàng là ý tứ gì a, nào là đổi công việc có thể kiếm tiền nhiều, còn không phải muốn để cho mình đổi cái nghề nghiệp, rồi làm hậu thuẫn cho nàng sao. Đồng nát bị người nói xác thực không phải chuyện vinh quang lắm, ngẫm lại, nếu như có ai giới thiệu đối tượng cho con người ta, mà vừa hỏi đối phương làm cái gì a, ngươi trả lời là đồng nát, vậy bà mối kia còn dám mở miệng sao?

"Ngươi chuẩn bị đổi cái điện thoại di động như nào?" Hác Mãnh cười hỏi.

Tiếu Ngọc Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: "Kiểu gì cũng phải đổi một cái như iPhone 6 đó, ít nhất cũng phải là iPhone 5S, không thể kém cái Samsung mà tỷ ta đang dùng!"

Tiếu Ngọc Vân đi làm, chính mình kiếm tiền, muốn mua gì có thể chính mình tích góp tiền để mua, thế nhưng nàng không được, chỉ có thể xin trong nhà, mắt thấy Tiếu Ngọc Tuyết liền sắp lên năm ba Cao trung, Trương Phương có thể cho nàng đổi di động mới là lạ đây, thế nên chỉ nói với nàng, cố gắng học tập, nỗ lực một năm, chờ sau khi thi đậu đại học, muốn cái gì thì mua cho cái

đó.

Hác Mãnh cúi đầu nhìn vào trong túi, tìm một chiếc iPhone 6 lấy ra, đưa cho nàng nói: "Cho ngươi, sau này không thể mải chơi biết không?"

"iPhone 6? Ca, đây là điện thoại di động ngươi đang dùng sao?" Tiếu Ngọc Tuyết kinh hỉ đem điện thoại di động đoạt mất, chơi một hồi lại trả lại cho Hác Mãnh, nói: "Ta không muốn, cho ta thì ca ngươi dùng cái gì nha, thôi để ngươi dùng đi!" Bất quá từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra, rất yêu thích bộ di động này trên tay Hác Mãnh.

Hác Mãnh cười đem chiếc iPhone 5S lấy ra quơ quơ, nói: "Ta dùng cái này đây, cái kia là đưa cho ngươi!"

"Thật cho ta nha?" Tiếu Ngọc Tuyết kinh hỉ kêu lên. Trong mắt nàng hiện lên vẻ khó có thể tin, đem những cái điện thoại di động khác trong túi đều lấy ra, Hác Mãnh nói: "Thật đưa cho ngươi, iPad MINI cũng là đưa cho ngươi, còn một bộ iPhone 6, cho tỷ ngươi, Samsung Galaxy Note4 cho Trương di!" Còn bộ Samsung W2014 kia là cho ai, hắn không nói, nhưng cũng không khó đoán được.

"Ca, ngươi thật sự phát đạt nha!"

Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Cái gì phát đạt, đều là làm đồng nát thu được."

"Đồng nát thu được? Ca, lừa gạt quỷ đi thôi, máy rõ ràng là mới mà." Tiếu Ngọc Tuyết ôm điện thoại di động từ trên ghế sa lông đứng dậy, ôm chạy hướng phòng bếp, vừa chạy vừa kêu to nói: "Mẹ, ba, các ngươi mau nhìn, ca mua cho mỗi người các ngươi một bộ điện thoại di động đây. Ta thấy, của cha là đắt nhất đây, chiếc điện thoại di động Samsung này, giá thị trường hơn một vạn đây, của mẹ cũng không rẻ nha, cũng phải hơn năm ngàn, ta cùng tỷ ta mỗi người một bộ iPhone 6!"

Hác Phúc Lai trên mặt âm trầm bất định từ trong phòng bếp nắm điện thoại di động đi ra, nhìn Hác Mãnh cau mày hỏi: "Mua điện thoại di động đắt như thế, tiền ở đâu tới?"

"Ngươi không..." Hác Mãnh há mồm đang định phản bác lại, bất quá lời chưa

kịp ra khỏi miệng, liền thu về, bình tĩnh nói: "Điện thoại di động đều là đồ seconhand, không đáng bao nhiêu tiền, thích dùng thì dùng, không thích dùng tặng người khác cũng được, nếu như thật nhìn không vừa mắt, trực tiếp ném ra ngoài!"

Trương Phương từ trong phòng bếp theo đi ra, từ phía sau lôi kéo Hác Phúc Lai, hướng hắn liếc mắt ra hiệu. Hai cha con nhà hắn cũng không biết đời trước có phải là oan gia, cứ ngồi với nhau liền rùm beng, không biết còn tưởng rằng Hác Phúc Lai mới là kế phụ đây!

"Trên đường ra đời, đều là mình lựa chọn, một bước sai, từng bước sai, đến lúc hối hận cũng không oán được người khác!" Hác Phúc Lai nói xong, xoay người đi về nhà bếp.

Hác Mãnh cười không lên tiếng! Trong lòng cũng rõ ràng, Hác Phúc Lai chính là không chịu được mất mặt, kỳ thực cũng sợ mình đi tới con đường xấu, dù sao cũng là cha con, máu hòa tan trong nước, làm sao không có cảm tình cho được!

"Ca, những chiếc 'Cũ nát' này ngươi thu từ đâu? Nếu không ta cũng không đi học, đi theo ngươi làm đồng nát chơi có được hay không nha?" Tiếu Ngọc Tuyết lại gần, vui cười nhỏ giọng hỏi.

Hác Mãnh gật gật đầu nói: "Được, ngươi nếu không sợ Trương di đánh chết ngươi, ngươi liền đi!"

"Đáng ghét, chỉ biết doạ người ta!" Tiếu Ngọc Tuyết trợn mắt lườm hắn.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Coi Khinh Ta

Chương 24: Coi Khinh Ta
Kẽo kẹt, Tiếu Ngọc Vân cửa phòng từ bên trong mở ra.

Hác bỗng nghe thấy âm thanh, quay đầu nhìn sang, Tiếu Ngọc Vân mặt lạnh lùng, đứng ở đó, rất giống một người đẹp băng giá như thế. Từ nhỏ đến lớn tính tình nàng đều như vậy, rất ít khi nhìn thấy nàng cười, bất quá người rất

đẹp, trên người có khí chất nữ vương, từ nhỏ đến lớn không thiếu người theo đuổi, lúc đi học nàng chính là hoa khôi của trường, mọi người đặt cho nàng biệt hiệu 'Băng tiên tử' .

Dáng người 1 mét bảy mươi lăm, nếu như đêm một đôi giày cao gót mười cm, đứng ở trước mặt nam nhân, rất có cảm giác 'Áp bức'.

"Tỷ, ngươi cũng ở nhà a!" Hác Mãnh cười gượng hỏi thăm một chút. Hắn còn tưởng rằng ngày hôm nay Tiếu Ngọc Vân đi làm đây!

Trong nhà này, Hác Mãnh đối với người nào cũng không sợ, chỉ có đối với cái 'Tỷ tỷ' trên danh nghĩa này, là vừa thương vừa sợ. Bất quá, ở trong mắt người ngoài, quan hệ của hai người cũng không tốt.

Tiếu Ngọc Vân đứng ở cửa, cực kỳ lạnh lùng nói: "Ngươi đi vào, ta có lời muốn nói với ngươi!" Sau đó quay người đi vào.

Tiếu Ngọc Tuyết ngồi bên cạnh Hác Mãnh le lưỡi một cái, đem iPhone 6 đưa tới tay hắn, cho hắn cái vẻ mặt tự cầu phúc, ôm điện thoại di động và máy tính bảng của mình về phòng nàng để chơi .

Hác Mãnh cười khổ từ trên ghế sa lông đứng lên, hắn thật không biết nên làm sao đối mặt Tiếu Ngọc Vân. Đây cũng là một trong những lý do hắn không thế nào đồng ý về nhà!

Mới vừa đi tới cửa, Tiếu Ngọc Vân liền đem hắn lôi vào, ầm, đóng cửa lại, xoạch, lên khóa trái.

"Tiếu Ngọc Vân, ngươi..."

Tiếu Ngọc Vân lạnh mặt, không cùng Hác Mãnh nói chuyện, liền đem hắn đẩy ngã ở trên giường, sau đó rất dũng mãnh trèo lên người hắn.

Lấy sức mạnh hiện tại của Hác Mãnh, hoàn toàn có thể đem nàng lật xuống, nhưng Hác Mãnh không dám làm như thế. Thở dài, hai tay che trước mặt, nhỏ giọng kêu nói: "Đánh người không đánh mặt, đánh người không đánh mặt a!"

Hác Mãnh là sợ nàng nhanh tay nhanh mắt, bạt tai mình. Kỳ thực cũng lạ,

thời điểm Tiếu Ngọc Vân lên đại học, có lần trở về nghỉ hè, cùng Hác Mãnh phát sinh chút tranh chấp. Khi đó nàng hung hăng kiêu ngạo, không nói là chưa bao giờ sắc mặt tốt đối với Hác Mãnh, còn thường xuyên chê cười hắn, Hác Mãnh cũng không phải người hiền lành, sao có thể để mặc nàng như vậy.

Kết quả, có lần tức không nhịn nổi, Hác Mãnh liền đem Tiếu Ngọc Vân bá vương ngạnh thương cung.

Lúc đó, Hác Mãnh cũng sợ chết khiếp, hắn nghĩ đời này thế là xong.

Tiếu Ngọc Vân cũng không la to, chỉ khóc một lúc, rồi lại như khối băng, chỉ Hác Mãnh rồi nói một chữ: "Cút!"

Việc này nàng cũng không có báo cảnh sát, cũng không có nói cho Trương Phương, chỉ có hai người biết. Có thể từ sau lần kia, Hác Mãnh cũng không dám ở trước mặt Tiếu Ngọc Vân mà chống đối nàng, trong lòng cảm thấy thiệt thòi cho nàng.

"Lấy tay xuống, ta không đánh ngươi!" Tiếu Ngọc Vân mặt lạnh nói.

"Thật sự không đánh?" Hác Mãnh từ khe giữa các ngón tay nhìn Tiếu Ngọc Vân, suy nghĩ một chút rồi buông cánh tay xuống, cười nói: "Tỷ, nếu không ngươi xuống khỏi người ta trước đi? Ngươi như vậy, ta, ta rất khó chịu." Mấu chốt là, nàng ngồi phải nơi không nên ngồi.

"Ta không!"

Hác Mãnh há hốc mồm, cố ý ?

Tiếu Ngọc Vân cắn môi, trên mặt có chút đỏ, đưa tay đem T-shirt của Hác Mãnh kéo lên, cúi đầu xuống ở trước ngực Hác Mãnh cắn một miếng.

Không dùng sức lớn cũng không đau, cảm giác cứ như đang nhặt đậu vậy.

Ta X!

Hác Mãnh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng thầm nói, tình huống này là thế nào a? Tiếu Ngọc Vân sẽ không phải bị cái gì kích thích chứ.

"Tiếu Ngọc Vân, ngươi có phải là thất tình?" Hác Mãnh nhẹ giọng hỏi, hắn cũng không dám ngăn cản Tiếu Ngọc Vân, chỉ lo trong lòng nàng có điều gì bực dọc, nên phát tiết đến trên người mình.

"Không có!" Tiếu Ngọc Vân ngẩng đầu lên, nhìn hắn lạnh giọng nói: "Ta đến bây giờ, còn không có giao du quá bạn trai, thất cái gì mà tình."

"Vậy ngươi đây là?" Hác Mãnh bị nàng làm cho đầu óc có chút choáng váng.

"Ta, muốn ngươi!" Tiếu Ngọc Vân nói xong, trên mặt biến đỏ chót, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, mặt mày lúc này có thêm một luồng quyến rũ lạ thường.

Hác Mãnh trợn mắt ngoác mồm nhìn đối phương, trong lòng thầm nói, đây cũng quá trực tiếp đi, tiếp đón động tác của Tiếu Ngọc Vân để hắn đều không có suy nghĩ nhiều. Người ta ý tứ rất rõ ràng, muốn ngươi, quản ngươi có đồng ý hay không đây, ngươi là 'Thủ', người ta là 'Công', ngươi là bị động, người ta là chủ động!

Thật sự đến a!

"Đừng, bọn họ đều ở bên ngoài đây!" Hác Mãnh sợ hết hồn, đây đang là trong nhà, bên ngoài đều là người một nhà đây.

Tiếu Ngọc Vân nghiêm mặt, đem Hác Mãnh ngăn cản tay vén lên, nói: "Ta biết, không được nhúc nhích, ngươi nằm yên như thế cho ta, nếu dám động đậy, ta hô lên, để bọn họ đều đi vào, đến lúc đó xem ngươi có vài cái miệng để nói rõ ràng không."

Nàng đã vô lại như thế, Hác Mãnh không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn mặc nàng 'Thao túng' .

Trong lúc nhất thời, Hác Mãnh chỉ cảm thấy trước mắt thật nhiều bão táp mưa sa. Tư vị thống khổ cũng như vui sướng, trong lòng muốn khóc, ô ô, giời ạ, bị phản 'Chà đạp' rồi!

Mưa rơi xối xả, sấm chớp đùng đùng, thật là hung tợn, mà Hác Mãnh thì lại như con chim nhỏ đang cố gắng bay trong gió lớn, đôi cánh chao đảo trong

bão giông.

...

Tiếu Ngọc Vân nằm nhoài trên người Hác Mãnh, thở ra một hơi thật dài, không động đậy.

Một hồi lâu, mới lên tiếng hỏi: "Ngươi ở bên ngoài làm đồng nát à?"

"Ừm! Coi như thế đi." Hác Mãnh suy nghĩ một chút, đem tay đặt lên trên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve , mềm mại trơn láng tựa như tơ lụa vậy.

"Phải thì phải, cái gì gọi là xem như là đây!" Tiếu Ngọc Vân nhíu nhíu mày, trên mặt lại khôi phục cái vẻ lạnh lẽo kia.

"Ta làm hiện tại, kỳ thực không gọi đồng nát, được gọi là thu mua đồ secondhand." Hác Mãnh cảm thấy mình nên giải thích một chút, đồng nát quả thật có chút khó nghe.

Tiếu Ngọc Vân đứng lên, khóe miệng hơi nhếch lên, nói: "Cái kia cùng đồng nát, còn không là cùng một cái ý tứ à."

"..."

Tiếu Ngọc Vân bò xuống, mặc lại quần áo tử tế nói: "Vậy cũng không coi là chuyện đứng đắn, như vậy đi, ngươi đến công ty ta làm, ta đi gặp quản lí nói."

"Tỷ, ta hiện tại chính mình gây dựng sự nghiệp đây!" Hác Mãnh cười khổ từ trên giường ngồi dậy, hắn hiện tại không có tâm tư đi làm. Có 'Trạm Thu Mua', hắn còn phát sầu vì không kiếm được tiền sao, nói tóm lại, việc hắn hiện đang làm, cùng ngành nghề 'Truyền thống' thu mua đồ bỏ đi, là hai chuyện khác nhau.

Tiếu Ngọc Vân nhìn Hác Mãnh, nói: "Nếu như, là ta 'Cầu' ngươi đi làm đây?"

"Ạch!"

"Tự mình suy nghĩ đi!" Không để cho Hác Mãnh có cơ hội mở miệng, Tiếu

Ngọc Vân mở cửa đi ra ngoài rửa ráy. Nàng rất thích sạch sẽ, vừa nãy trên người ra một thân mồ hôi, không rửa ráy nàng cảm giác không thoải mái.

Trên bàn cơm, một bàn món ăn rất phong phú, mấy món đều là Hác Mãnh thích ăn.

"Ba, sinh nhật vui vẻ!" Hác Mãnh cầm chén rượu đỏ, đứng lên, cười nói.

Người cả nhà đều yên tĩnh, nhìn Hác Mãnh, hắn hành động này tuyệt đối nằm ngoài dự đoán của mọi người. Người trong nhà đều biết cha con hai người bọn họ không hợp nhau, có thể hiện tại biểu hiện của Hác Mãnh, khiến người ta kinh ngạc, kinh ngạc lớn.

Hác Phúc Lai nhìn nhi tử, trong ánh mắt có vui mừng, có cao hứng, còn có chút thoáng không biết làm sao.

Cùng Hác Phúc Lai cụng ly, Hác Mãnh ngửa đầu đem ly rượu đỏ trong tay, một ngụm uống cạn. Hắn biết, chính mình phải nói chút gì, ít nhất cũng phải để người trong nhà biết một thoáng chính mình ở bên ngoài làm cái gì đấy, để cho bọn họ không phải suy nghĩ lung tung.

"Vừa nãy tỷ ta nói, để ta đi làm ở công ty của nàng, ba cũng nói để ta tìm cái công việc phù hợp, ta biết người trong nhà đều là muốn tốt cho ta." Hác Mãnh nói tới chỗ này, thoáng dừng lại, mới lại cười nói: "Thế nhưng, ta cảm giác được các ngươi đều đánh giá ta hơi thấp. Nói thế này, ta hiện tại đã có sự nghiệp của chính mình, mở ra một cửa hàng chuyên môn kinh doanh đồ điện gia dụng secondhand, lãi hàng năm ít nhất sẽ không thấp hơn năm mươi vạn, trừ cái này ra, ta cùng bằng hữu còn có nghiệp vụ điện thoại di động secondhand, sắp tới có thể làm lớn lên..."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Cả Nhà Tham Quan

Chương 25: Cả Nhà Tham Quan
Cửa hàng chuyên kinh doanh điện tử điện lạnh secondhand?

Lợi nhuận hàng năm 50 vạn?

Còn cùng bằng hữu hợp tác nghiệp vụ điện thoại di động secondhand?

Cả nhà đều có chút khó có thể tin nhìn Hác Mãnh, không biết hắn nói có đúng là sự thật không, bởi vì ở trong mắt bọn họ... Hác Mãnh không có khả năng đó!

"Wow, ca, ngươi phát tài nha!" Tiếu Ngọc Tuyết là người thứ nhất phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc kêu lên.

Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Phát tài cái gì a, làm chơi thôi, nếu như trước Tết có thể tiết kiệm được ít tiền, ta liền mua gian nhà và mua chiếc xe." Tiếng nói bên trong mang theo vài phần đắc ý, người ta nói là phú quý không về quê, thì như áo gấm đi đêm. Kỳ thực ở trong lòng Hác Mãnh, cũng phi thường khát vọng được người thân tán thành!

Hác Phúc Lai không nói gì, nhưng mà từ nụ cười trên mặt cũng có thể nhìn ra, trong lòng cao hứng lắm. Ai không hy vọng con trai của mình có tiền đồ a!

Buổi chiều, Tiếu Ngọc Tuyết nhất định đòi đi đến cửa hàng của Hác Mãnh xem một chút. Nhìn dáng vẻ của Trương Phương cùng Hác Phúc Lai, cũng đều muốn đi nhìn một cái, nhìn xem Hác Mãnh nói có đúng sự thật không, dù sao mắt thấy là thật tai nghe là giả!

Hác Mãnh cảm thấy cũng không có gì mà giấu cả, nếu trong nhà muốn đi xem, vậy thì đều đi xem xem là được rồi.

"Được, chúng ta cùng đi!" Hác Mãnh cười đồng ý.

Hác Phúc Lai cùng Trương Phương cũng có xe, tuy rằng không phải xa hoa gì, nhưng đối với người có thu nhập trung tầng mà nói, cũng tính là không tồi rồi, đều hơn mười vạn.

Đường Triêu Dương, cửa hàng điện tử điện lạnh tiểu Mãnh.

"Ca, đây chính là tiệm của ngươi nha? Cũng không nhỏ đây." Tiếu Ngọc Tuyết ôm cánh tay Hác Mãnh, đứng ở bên ngoài cửa hàng, hiếu kỳ đánh giá .

"Ừm!" Hác Mãnh gật gật đầu, cửa hàng trên dưới có hai tầng, ba gian sân bãi, hơn 200 mét vuông, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải quá nhỏ.

Ngụy Thục Phân cùng cô vợ trẻ ở tiệm bán quần áo sát vách Thường Mị đang trong cửa tiệm tán gẫu. Nhìn bên ngoài Hác Mãnh từ trong xe hạ xuống có thêm vài người, Thường Mị hạ thấp giọng hỏi: "Thục Phân tỷ, ngươi ra tay hay chưa?"

Vừa mới bắt đầu Ngụy Thục Phân còn không quá rõ, nghĩ một chút mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, đỏ mặt lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không, chuyện này, ta, ta sao làm được, vẫn là thuận theo tự nhiên đi!"

Thường Mị hướng ra bên ngoài chép miệng nói: "Hảo tỷ tỷ của ta nha, ngươi xem, người mà cậu chủ nhỏ nhà các ngươi mang về kìa, chuyện như vậy, làm sao có thể nói thuận theo tự nhiên đây, phải chủ động, ngươi không muốn chủ động, hắn da mặt lại không dày, vậy còn có thể thành sự sao? Ngươi xem bên ngoài kia tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, da dẻ mịn màng, dù cho ngày nắng to, ôm nhiều cũng không sợ nẩy rôm!"

Nàng nói, tự nhiên là Tiếu Ngọc Tuyết bên người Hác Mãnh.

Hác Mãnh mang theo người đi vào trong nhà, Thường Mị cười duyên với hắn sau đó lên tiếng chào hỏi rồi đi, trong cửa hàng của nàng không lắp điều hòa, thường xuyên lại đây hưởng ké, hơn nữa trong cửa hàng Hác Mãnh còn có WiFi, có thể lướt web. Nhưng mà, cũng không phải loại người không có mắt, vừa thấy Hác Mãnh mang theo nhiều người tới đây, nàng liền trở về tiệm mình.

"Đây là Thục Phân tỷ, nhân viên cửa hàng ta thuê, kia là Quả Quả, con gái Thục Phân tỷ. Thục Phân tỷ, đây là em gái ta, đó là tỷ ta, cha ta, Phương di của ta, đều người nhà ta!" Hác Mãnh cười giới thiệu một chút.

Quả Quả ngồi ở trên ghế salông, con mắt đảo lia lịa, ngồi đàng hoàng ở đó, dáng vẻ ngoan ngoãn.

"TV thật lớn nha! Ca, cái TV này có thể xem sao?" Tiếu Ngọc Tuyết đi vào đầu tiên, nàng nhìn xung quanh liền nhìn thấy bộ siêu cấp LCD TV 110 inches kia, hiếu kỳ hỏi.

"Có thể xem, làm sao không thể nhìn, Quả Quả, đem TV mở ra cho tỷ tỷ của ngươi." Hác Mãnh cười, xoay người đến quầy đồ uống đông lạnh, cầm mấy bình đồ uống.

"Mọi người đều ngồi đi!" Ngụy Thục Phân cười bắt chuyện, vừa nghe Hác Mãnh nói đều là người trong nhà, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng không phải như Thường Mị sát vách nói vậy.

"Chiếc TV lớn này giá bán bảy mươi lăm vạn?" Trương Phương xem giá cả nhãn mác trên TV, hiếu kỳ hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Đúng vậy, đồ mới có giá hơn một triệu đây, chiếc này của ta cũng gần như mới, mới chỉ dùng hai tháng mà thôi."

"Đồ mắc như vậy, ở địa phương hẻo lánh này, có người mua sao?" Tiếu Ngọc Vân đứng bên cạnh, lạnh giọng nói.

"Có người mua liền bán, không ai mua liền chính mình xem có sao đâu." Hác Mãnh cười ha ha đưa cho nàng một bình nước ngọt.

Hác Phúc Lai ở trong cửa hàng loanh quanh một vòng, nghi hoặc nói: "Nơi này của ngươi thiết bị điện đều là mới sao?"

"Không phải, tất cả đều là đồ secondhand, còn có hàng trực tiếp từ xưởng, cùng hàng mới không có khác nhau là mấy, giá cả tiện nghi hơn rất nhiều. Phương di ngươi xem trong nhà cần cái gì không, nói cho ta lát nữa ta mang về cho ngươi!"

Hác Phúc Lai bọn họ ở chỗ này không tới một giờ, trong cửa hàng đã bán đi hai chiếc tủ lạnh, một chiếc điều hòa, bốn bộ điện thoại di động, dùng thực tế nói cho mọi người, nơi này lưu lượng khách lượng thật sự không nhỏ.

"Ngươi nghĩ như thế nào lại mở cửa tiệm bán đồ điện tử điện lạnh secondhand?" Tiếu Ngọc Vân đem Hác Mãnh kéo lại đây. Trên lầu mọi người đều không đi tới, Hác Mãnh cũng không chủ động dẫn bọn họ đi, dù sao mẹ con Ngụy Thục Phân người ta ở lầu hai, người trong nhà đi tới không tiện, liền ở tầng dưới ngồi một chút là được .

Hác Mãnh gãi đầu một cái, cười nói: "Tiếu Ngọc Vân, ngươi không thể cười cười a, mỗi ngày bản mặt lạnh lùng, không mệt mỏi sao?" Trước mặt người ngoài hắn gọi tỷ, chỉ khi có hai người hắn đều trực tiếp gọi tên.

Tiếu Ngọc Vân lườm một cái, không đáp lại.

"Mở cửa tiệm cũng là gần đây mới làm, lúc mới bắt đầu ta là đồng nát, tiền gần như đều là làm đồng nát tích góp lại, khà khà, ta như này dù sao cũng coi như là tay trắng dựng nghiệp, ngươi nói đúng không?"

"Ngươi liền khoe khoang đi!" Tiếu Ngọc Vân quay đầu nhìn về bên kia nới Ngụy Thục Phân bận việc, nhỏ giọng hỏi: "Nữ nhân xinh đẹp như vậy, ngươi là từ nơi nào mời về nha?" Trong thanh âm, nghe thật giống có vị chua.

"Thuê đến thôi!" Hác Mãnh cười nói. Trong lúc này hắn cùng Tiếu Ngọc Vân, cũng không biết hai người tính là quan hệ gì, tình nhân? Khẳng định không thể, tỷ đệ? Chỉ có thể coi là một nửa, thật là nói không rõ được, aiiii đúng là rất phức tạp.

"Làm sao còn mang theo con gái tới làm?" Tiếu Ngọc Vân trêu chọc hỏi.

"Lẽ nào ngươi không thích Quả Quả sao?" Hác Mãnh không trả lời, cười nói. Tiểu nha đầu Quả Quả kia, không ai mà không thích, nhìn Hác Phúc Lai cười, một tiếng một tiếng “gia gia”, gọi đến là thân .

http://tieulun.hopto.org

"Đừng có đánh trống lảng!" Tiếu Ngọc Vân nhíu mày.

Nếu như người khác, Hác Mãnh đã không cần để ý tới nàng. Cười khổ mà nói: "Kỳ thực Thục Phân tỷ cũng là một nữ nhân đáng thương, lão công chết rồi, có nhà không thể quay về, nếu không..." Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn là đem tình huống Ngụy Thục Phân nói ra, cũng không ẩn giấu cái gì, bằng không đối với Tiếu Ngọc Vân đúng là không dễ giải thích.

Tiếu Ngọc Vân trầm mặc, cũng không hỏi cái gì.

"Gia gia, hay là buổi tối ngươi ở đây ăn cơm đi, mụ mụ làm cơm nước ăn ngon lắm." Quả Quả nói cứ như người lớn, lôi kéo tay Hác Phúc Lai.

"Cảm tạ Quả Quả, lúc nữa gia gia còn có chuyện muốn đi làm, để lúc khác nhé, lần sau mời ngươi cùng mụ mụ đi nhà gia gia làm khách, có được hay không?" Hác Phúc Lai đem Quả Quả ôm lấy, cười nói.

Quả Quả miệng nhỏ lầm bầm: "Thế a, được rồi, chúng ta ngoéo tay làm chứng nha!"

Trước khi đi, Tiếu Ngọc Tuyết ôm cánh tay Hác Mãnh, vui cười ghé vào lỗ tai hắn nói: "Ca, ngươi cũng không thể quên em gái nha, có đồ ăn ngon, đồ ăn ngon, đồ ăn ngon, nhất định không thể quên nha!"

Hác Mãnh ở gõ lên gáy nàng, cười mắng nói: "Chỉ có biết ăn thôi, cẩn thận sau này biến thành heo mập, không ai thèm lấy!"

"Xú ca ca, không ai thèm lấy thì lấy ngươi."

Nhìn người một nhà lái xe đi xa, Hác Mãnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, gia hòa vạn sự hưng, chính mình cũng không phải tiểu hài tử, có một số việc sau khi hiểu rõ, cảm thấy cũng không có gì ghê gớm, cùng Hác Phúc Lai dù sao cũng là cha con, không có cái gì không giải được cả. Còn có trở về hay không, hắn hiện tại có sự nghiệp của chính mình, việc kia đã không tính là việc trọng yếu .

Trên xe, Trương Phương ngồi ở vị trí kế bên tài xế, liếc nhìn Hác Phúc Lai, cười nói: "Tiểu Mãnh lớn thật rồi!"

Hác Phúc Lai tuy rằng không lên tiếng, nhưng chắc chắn trong lòng hắn là rất cao hứng.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Không Có Bug

Chương 26: Không Có Bug
"Buổi tối mời Thường Mị lưu lại ăn cơm, được không?" Ngụy Thục Phân hỏi Hác Mãnh.

Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười gật đầu, bất quá có chút buồn bực hỏi: "Nàng không phải về nhà làm cơm cho chồng và hài tử nàng a?"

Ngụy Thục Phân cười khổ mà nói: "Người ta còn không có trẻ con đâu, gần đây hai vợ chồng nàng hình như đang giận dỗi, không biết là vì sao, hỏi nàng cũng không nói!"

Hác Mãnh cười lắc đầu, nếu Ngụy Thục Phân cùng cô vợ trẻ ở tiệm bán quần áo sát vách nói chuyện rồi, thì hắn đương nhiên sẽ không ngăn cản, nàng ở nơi này mọi thứ đều chưa quen, có thể kết giao bằng hữu đối với nàng mà nói, cũng là một chuyện tốt, còn tốt hơn so với mình cô đơn muốn tìm người nói chuyện mà không có!

Buổi chiều sáu giờ, Dương Tiểu Song gọi điện thoại cho Hác Mãnh.

"Hàng đều bán xong, còn lại mấy bộ, ta cũng đều xử lý xong."

"Làm rất tốt!" Hác Mãnh không keo kiệt mà tán thưởng vài câu. Khác với bên Bạch Lam, Dương Tiểu Song ở trong trường học giúp đỡ Hác Mãnh bán hàng, xem như chỉ là một món làm ăn nhỏ, nhưng mà, món tiền nhỏ cũng là tiền, tiền thu hồi cũng nhanh, Hác Mãnh không ngại bồi dưỡng 'Đại lý bán lẻ nho nhỏ', với lại thị trường cũng sẵn có và dễ tiêu thụ, chậm rãi bồi dưỡng cũng tốt.

Dương Tiểu Song ngồi ở trên ghế đá trong sân trường, nhướng mày lên nói: "Hiện tại thị trường trong trường học đã gần như sắp bão hòa, giờ mà xuất

lượng hàng lớn sợ là cũng không dễ tiêu thụ đâu!"

Hác Mãnh nở nụ cười, nói: "Vậy trước tiên ngươi tạm thời lấy một ít hàng, lúc này mới không tới nửa tháng, ngươi cũng kiếm lời không ít tiền đi, còn chưa biết thế nào là đủ a!"

Dương Tiểu Song tức giận nói: "Đây đều là ta lao động hợp pháp kiếm được, không phải ta bỏ công như vậy ở trong trường học tuyên truyền giúp ngươi, ngươi cho rằng những đồ rách nát kia có thể bán đi được sao?"

"Vâng, đúng rồi, ta biết Dương đại tiểu thư của chúng ta có bản lĩnh, ta nói nhầm rồi!" Hác Mãnh cười lắc đầu, tính khí của nàng cũng không vừa a.

"Hừ, mặc kệ ngươi!" Dương Tiểu Song lầm bầm, ngắt điện thoại.

Liên Hoa Trì, phố điện tử.

Liên tiếp hai ngày, cửa hàng điện thoại di động của Bạch Lam xuất hàng số lượng đều duy trì khoảng chừng hơn một nghìn chiếc. Hơn nữa các cửa hàng khác ở phố điện tử đều nhập hàng, hơn một van chiếc điện thoại di động ở trong kho của Hác Mãnh đã không còn lại mấy. Bất quá, bởi vì thị trường tạm thời tiến vào trạng thái bão hòa, ngoại trừ dựa vào thuê đội tiêu thụ khai thác thị trường mới ở bên ngoài, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có bạo phát ra lượng hàng lớn được.

"Bạch Lam tỷ, chúng ta thuê cái cửa hàng lớn ở đối diện kia đi, nơi này giờ quá nhỏ, nhiều người vào cửa hàng còn không có chỗ đứng." Phi Ngữ chỉ chỉ về bên kia đường nói.

Đối diện vừa vặn có một nhà kinh doanh điện thoại di động không tốt lắm, muốn chuyển đi nơi khác.

Bạch Lam cũng động tâm, trong tay nàng giờ nắm không ít tiền mặt đây, bất quá tiền kia đều là tiền hàng, trước tiên không nói có thể hay không sử dụng, coi như có thể, thì cũng không phải một mình nàng có thể làm chủ, phải gọi tiểu tử Hác Mãnh kia tới thương lượng một phen mới được." Cái nhà kia có phải là hơi quá lớn?"

Phi Ngữ nháy mắt một cái: "Lớn, lớn càng tốt chứ sao?"

"Tiểu, sắc, quỷ, trong đầu óc ngươi cả ngày không có chút đứng đắn nào sao?" Bạch Lam lườm một cái, từ trong âm thanh quái khí của đối phương, liền nghe ra chỗ nào không đúng rồi.

Phi Ngữ cười khà khà nói: "Đâu có đâu, người ta nói chính là cửa tiệm bên kia lớn còn không tốt sao. Bạch Lam tỷ ngươi còn nói ta, ta xem là ngươi suy nghĩ bậy bạ mới đúng!"

"Mặc kệ ngươi!" Bạch Lam tỷ đi vào cửa tiệm, nhìn qua kính cửa sổ quan sát của hàng đối diện, nguyên lai cái cửa hàng điện thoại di động kia, hai cửa lớn, bốn cửa sổ, bên ngoài rộng hơn 35 mét vuông, bên trong hơn 300 mét vuông, trên dưới ba tầng, diện tích có thể sử dụng tổng cộng hơn một nghìn mét vuông, nghe nói riêng tiền thuê, hàng năm là sáu mươi vạn. Tuyệt đối không phải cửa hàng điện thoại di động của Bạch Lam hiện tại có thể so sánh!

Chỉ là thuê cửa hàng đã tốn sáu mươi vạn, ngoài ra còn trang trí, tiền điện nước nhân công ..v.v.., một năm không có hơn triệu khẳng định thuê không nổi. Nếu nói là không động lòng, đó là lừa người, ai không muốn sự nghiệp thành công, đi tới địa phương mà khiến cho người khác phải liếc mắt nhìn, nhưng vấn đề then chốt là, hơn triệu quy mô, không phải nàng có thể ăn được!

"Bạch Lam tỷ, nếu không chúng ta gọi điện thoại cho Hác Mãnh ca, hỏi một chút?" Phi Ngữ từ phía sau ôm Bạch Lam, đầu nhỏ kề lên bả vai của đối phương, đề nghị nói.

Phi Ngữ so với Bạch Lam thì thấp hơn một chút, nhưng mà vóc người lại chiếm ưu thế lớn hơn, đặc biệt là đôi hùng vĩ 'Núi đôi' kia, khi mà chạy phải nói là khiến cho đất rung núi chuyển, sóng lớn mãnh liệt!

"Ngươi không phải thích tiểu tử kia chứ?" Bạch Lam tựa như cười như không hỏi.

Phi Ngữ trên mặt đỏ dần, cười hì hì nói: "Không sai nha, ta hiện tại đang là độc thân, lại không lo lắng gì, yêu ai cũng là sự tự do của ta, có đúng hay

không? Bất quá, Bạch Lam tỷ ngươi nếu như cũng yêu thích, muội có thể đem Hác Mãnh ca tặng cho ngươi nha, ai kêu chúng ta là chị em tốt đây!"

"Ngươi có thể đừng mê trai như thế có được hay không?" Bạch Lam xoay người lại, gõ lên đầu nàng một cái, không nhịn được trợn trắng mắng.

"Hì hì, ta mê trai, ta thích a... Bạch Lam tỷ, nếu không hai chúng ta đều theo Hác Mãnh ca đi, ngươi làm lớn, người ta làm nhỏ không được sao?"

"Thật không chịu được ngươi rồi!" Bạch Lam quay đầu đi.

Hai ngày nay, Hác Mãnh từ Dương Tiểu Song lấy tiền hàng về, lại cho nàng bổ sung một ít hàng, còn có bán được hay không, đều không trọng yếu.

Bên thị trường đồ cũ, Hác Mãnh cũng là khách quen, mỗi ngày trên căn bản đều sẽ đi loanh quanh một chuyến, tình cờ gặp đồ đáng giá ra tay, liền thu về, chữa trị tốt lại đặt ở trong cửa hàng để Ngụy Thục Phân bán ra bên ngoài.

"Kim tệ!"

Hác Mãnh cau mày, hắn vẫn muốn tìm cách, nhanh chóng thu được đồng tiền thông dụng của 'Trạm Thu Mua', hiện tại con đường thu được kim tệ, chỉ có một cách, là đầu cơ. Hắn cũng tìm tòi ra được một cái quy luật, Trạm Thu Mua cũng không phải chỉ thu về đồ vật bỏ đi, mà là dù cho chất liệu gì, dù cho là đống cỏ, thông qua Trạm Thu Mua bán đi, đều sẽ có giá trị tương ứng của nó, chỉ là giá cả cao hay thấp.

Nói một cách khác, một chiếc tủ lạnh mới từ trong thương trường, cùng một chiếc tủ lạnh cũ từ thị trường đồ cũ mua về, Trạm Thu Mua đưa ra giá cả cũng không phải giống nhau. Tủ lạnh mới vừa mua, Trạm Thu Mua trả giá: 5 kim tệ, còn cái tủ lạnh cũ thì giá cả chỉ có từ 1.5 đến 3 kim tệ. Nói tóm lại, bán cho Trạm Thu Mua những vật phẩm bỏ đi, thì thu được kim tệ cao hơn một chút. Hoặc là nói, Trạm Thu Mua cổ vũ Hác Mãnh tập trung thu về đồ bỏ đi.

Hác đột nhiên có ý nghĩ là, tìm một loại vật liệu mà 'Trạm Thu Mua' trả giá thu mua cao, đồng thời, ở trong thế giới hiện thực, giá cả loại vật liệu này phải rất thấp, để hắn có thể kiếm lời chênh lệch giá, sau đó đổi một lượng lớn

lấy kim tệ.

Ý nghĩ là hoàn mỹ, nhưng hiện thực là tàn khốc, gỗ, đá, đồng, sắt, thép, plastic cùng một số vật liệu thông thường khác, Hác Mãnh cũng đã từng thử đến, hiệu quả cũng không được, Trạm Thu Mua đưa ra giá cả thu về so với giá cả trên thực tế, cũng không có quá lớn khác biệt, coi như có, cũng sẽ không có giá chênh lệch lớn để có thể kiếm lời, khiến cho Hác Mãnh nhiều lắm chỉ coi như là một cái tiểu thương đầu cơ.

Nhưng không có kim tệ thì không được, trong 'hệ thống Trạm Thu Mua', nhất định phải sử dụng 'Kim tệ' làm tiền để sử dụng.

"Lẽ nào không có một cái BUG?" Hác Mãnh lầm bầm lầu bầu.

Trong đầu, Trạm Thu Mua hệ thống vẫn chỉ có ba cái tuyển hạng như cũ, là "Bán vật phẩm", "Chữa trị vật phẩm", "Mua vật phẩm". Bất quá cái mục 'Mua' kia vẫn còn là màu xám, tạm thời không cách nào sử dụng. Cũng chính là, hiện tại công năng mà Hác Mãnh có thể sử dụng, cũng chỉ có hai cái lựa chọn 'Bán ra' cùng 'Chữa trị'.

"Cũng không biết lúc nào mới có thể sử dụng cái công năng mua Vật phẩm đây!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đăng Ký Công Ty

Chương 27: Đăng Ký Công Ty
Không nghĩ ra, trước tiên chỉ có thể để qua một bên.

Nhớ tới thời điểm Hác Mãnh lần thứ nhất tồn đủ ba mươi kim tệ, hệ thống cho một cái 'Khen thưởng' mang tính chất an ủi, cái tác dụng của 'Sơ cấp thuốc biến đổi gien', Hác Mãnh gần như tìm hiểu được rõ, hắn bây giờ có thể tùy ý nâng lên đồ vật không nặng quá 300 kg, thể chất đã là gấp ba người bình thường, thị lực 5.2, tốc độ trăm mét 10 giây 3, có thể nói, cái khen thưởng 'Sơ cấp thuốc biến đổi gien' để tố chất thân thể của Hác Mãnh, trực tiếp từ người bình thường trở thành vận động viên đẳng cấp thế giới.

Thế nhưng tiếp đó, lúc tích góp đủ ba trăm kim tệ cũng không có khen thưởng nào cả.

Hác Mãnh không phải người quá tham lam, nhưng nếu như có khả năng, hắn vẫn hy vọng là có khen thưởng. Cuộc sống, nói cho cùng đều phải có mong muốn không phải sao!

"Có rảnh không? Đến đây một chút, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi!" Bạch Lam không chống lại được Phi Ngữ giựt giây, gọi điện thoại cho Hác Mãnh.

"Được, ta liền tới!" Hác Mãnh đem điện thoại cúp máy, cùng Ngụy Thục Phân dặn dò một chút, cưỡi lên xe chạy bằng điện, đi tới phố điện tử.

Xe chạy bằng điện cũng là đồ cũ, từ cửa hàng sửa chữa xe đạp điện mua về, được hắn chữa trị tốt lại như mới. Tổng cộng có hai chiếc, nhưng mà, đã bán cho Thường Mị ở cửa tiệm sát vách một chiếc giá sáu trăm đồng. Còn lại chiếc này, lúc Hác Mãnh đi ra ngoài thì dùng, còn thường thường Ngụy Thục Phân dùng để đi chợ hay đi siêu thị.

Không phải Hác Mãnh không muốn mua xe, trong tay hắn không thiếu tiền để mua xe, nhưng mua xe đối với hắn mà nói, không tính là việc nhỏ, muốn mua thì phải mua cái tốt, không thể mua cái giá rẻ quá để dùng tạm được.

Đúng ra mà nói, ở quốc nội, một chiếc xe chính là bộ mặt của nam nhân.

Hác Mãnh chỉ là tiểu nhân vật, tự nhiên cũng không thể ngoại lệ. Hắn cảm thấy cần phải mở xe sang, mới có mặt mũi.

Vì lẽ đó, mới đem ý nghĩ muốn mua xe đè ép xuống, rồi tự mình an ủi chính mình, để từ từ, bánh bao sẽ có, bánh mì cũng sẽ có, nhà, xe không cần quá lâu, đều sẽ có!

Từ trong siêu thị đầu phố điện tử, mua chút đồ uống ướp lạnh, trong cửa hàng nhỏ của Bạch Lam chỉ có chiếc quạt điện, vốn Hác Mãnh muốn lắp miễn phí cho nàng cái điều hòa, nhưng nơi này quá nhỏ, liền chỗ để lắp đều không có!

"Rất nhanh a!" Bạch Lam ngồi ở trước quạt máy, cầm máy tính bảng để lên

mạng tán gẫu. Nhìn thấy Hác Mãnh đẩy cửa đi vào, cười nói.

Hác Mãnh đem đồ uống trong tay đưa cho Phi Ngữ, nói: "Bạch tỷ cho gọi, ta cái nào dám thất lễ a. Nói đi, chuyện gì?" Chính mình kéo cái ghế, ngồi vào bên cạnh Bạch Lam, trời nóng to thế này, không có quạt mát thì chịu sao nổi.

"Tiểu Phi!" Bạch Lam kêu một tiếng, nàng đang cúi đầu tán gẫu không rảnh cùng Hác Mãnh nói chuyện. Kỳ thực, nàng không biết làm sao mở miệng, dù sao nàng lớn hơn so với Hác Mãnh, trên danh nghĩa, lúc trước mình vẫn là 'Đại tỷ' của hắn đây!

Phi Ngữ đi tới, cười vui đứng ở phía sau Hác Mãnh, đấm vai giúp hắn. Hác Mãnh cười khổ phất tay: "Được rồi, trời nắng to ngươi không nóng nhưng ta còn nóng đây. Có nịnh ta, ta cũng không giúp được ngươi đâu, còn không bằng ngươi ra bóp vai cho Bạch tỷ ngươi kìa, không khéo cuối tháng tiền thưởng lại tăng gấp đôi đó, nói đi, đến cùng là có chuyện gì!"

"Đáng ghét, người khác muốn ta phục vụ, người ta còn mặc kệ hắn đây." Phi Ngữ lườm Hác Mãnh, dáng vẻ như muốn nói ngươi đang ở trong phúc mà không biết hưởng, sau đó chỉ chỉ bên ngoài, nói: "Nhìn thấy cửa hàng điện thoại di động ở đối diện kia không? Ông chủ muốn chuyển đi, sắp dọn rồi, Bạch Lam tỷ gọi ngươi tới chính là muốn hỏi một chút, có hứng thú không, đem bên đó thuê xuống!"

Hác Mãnh quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn, đôi mắt sáng lên, hắn thật là có chút hứng thú, cái quán cóc của Bạch Lam này, quy mô quá nhỏ, làm việc đúng là vướng víu tay chân.

"Đi, theo ca qua đó dạo một vòng!" Hác Mãnh đứng lên, kéo Phi Ngữ đi cửa hàng đối diện.

Bạch Lam ngẩng đầu lên, liếc nhìn hai người, nhíu mày, nha đầu Phi Ngữ kia, tuy rằng ngoài miệng không được đứng đắn, nhưng con người cũng không tệ lắm, bằng không nàng cũng không để tiểu nha đầu đi theo bên cạnh mình, còn Hác Mãnh là cái gì đức hạnh, khi còn đi học nàng có nghe thấy , nàng còn sợ tiểu muội tử này của mình, đi chung với hắn thì chịu thiệt.

"Không được, xem ra cần phải tìm thời gian, cùng với nàng cố gắng nói

chuyện." Bạch Lam lầm bầm, tiểu tử Hác Mãnh kia, cũng có chỗ độc đáo của mình, bằng không khi còn đi học, cũng sẽ không lẫn cùng mấy đóa hoa khôi của trường, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, khiến người ta tức giận mà ngứa hàm răng.

Thời gian không dài, mười mấy phút, hai người trở lại .

Sau khi vào điếm, Phi Ngữ mới buông cánh tay Hác Mãnh, cười hì hì nói: "Như thế nào, cửa tiệm kia không tệ chứ? Bên trong rộng rãi, trang trí cũng không cần tập trung vào quá nhiều tiền, thậm chí tiếp nhận liền có thể sử dụng."

Hác Mãnh gật gật đầu, ngồi đối diện Bạch Lam, hỏi: "Bạch tỷ, ngươi nghĩ như thế nào ?"

"Ta thế nào cũng không nghĩ, cửa tiệm kia riêng tiền thuê nhà, một năm liền muốn sáu mươi vạn!" Bạch Lam ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt hắn, bình tĩnh nói.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, một năm sáu mươi vạn, nàng là lấy ra không nổi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, cười nói: "Nếu không như này đi, tiền thuê nhà ta ra, nguồn cung cấp ta tìm, Bạch tỷ ngươi cùng tiểu Phi phụ trách kinh doanh. Chúng ta hợp tác đăng kí một công ty, ta nắm tám phần mười, được không?"

"Ta nắm hai phần mười?" Bạch Lam cười hỏi ngược lại.

"Đúng!" Hác Mãnh khẳng định gật gật đầu.

Bạch Lam sau khi suy tính, kỳ thực hai phần mười cũng không ít, chỉ thuê cửa hàng liền muốn sáu mươi vạn, sân bãi lớn như vậy, thêm vào nhập hàng, không có hai triệu thì không được, số tiền này tất cả đều Hác Mãnh ra, nàng cái gì cũng không ra, chỉ góp sức, chiếm hai phần mười cổ phần, còn không biết đủ hay sao!

"Được, bất quá ta có một điều kiện." Bạch Lam gật gật đầu.

Hác Mãnh cười nói: "Ngươi nói!" Hắn hiện đang muốn không phải tiền, chính là người!

"Phương diện kinh doanh, ta muốn toàn quyền phụ trách!"

"Không thành vấn đề, ta chỉ nắm quyền phía sau, ngoại trừ nguồn cung cấp ra, chuyện gì ta đều mặc kệ, ta nếu dám nhúng tay vào, là tay nào, ngươi liền chặt tay ấy, tỷ ngươi thấy được không?" Hác Mãnh cợt nhả nói.

Bạch Lam lườm hắn, nhíu nhíu mày hỏi: "Mấy triệu, ngươi lấy ra được tới sao?"

Hác Mãnh cười nói: "Điều này không cần Bạch tỷ bận tâm, đúng rồi, chúng ta đám điện thoại di động kia, bán đi bao nhiêu ?"

"Còn lại chưa tới hai ngàn chiếc."

Hác Mãnh trong lòng vui vẻ, nói như vậy, Bạch Lam trong tay đang có hơn một triệu tiền mặt, vậy là đủ rồi. Hiện tại chuyện cần làm, chính là đem cửa hàng đối diện thuê xuống, đề phòng người khác nhúng tay vào.

"Việc này không nên chậm trễ, Bạch tỷ, ngươi hiện tại liền đi cùng chủ quán đối diện bàn chuyện, trước tiên đem cửa hàng thuê lại, tiền trước tiên lấy từ tiền hàng mà dùng!"

Bạch Lam vẻ mặt kích động, nhìn Hác Mãnh: "Như vậy được không?"

"Không thành vấn đề, vấn đề bên kia để ta giải quyết." Hác Mãnh cười nói.

Bạch Lam nhìn dáng vẻ của Hác Mãnh, cũng không có hỏi nhiều gì. Trực tiếp đi tới cửa tiệm đối diện bên kia, liên hệ chủ nhà, thương nghị việc thuê cửa hàng.

Sau khi đem cửa hàng thuê lại, Hác Mãnh cùng Bạch Lam cùng đi cục công thương, đăng kí một công ty. Tổng đầu tư hai triệu, Hác Mãnh chiếm tám phần mười cổ phần, Bạch Lam hai phần mười, hạng mục kinh doanh: sản phẩm điện tử!

Chín Nguyên Một Cái

Chương 28: Chín Nguyên Một Cái
"Ta thấy, hay gọi là 'Shop điện tử Bạch Lam' đi, cao cấp, rất khí phách, lại có đẳng cấp. Ai lại đặt điện tử secondhand, khiến người ta cảm thấy quá không phóng khoáng, người không biết còn tưởng rằng chúng ta nơi này là bán đồ rách nát." Phi Ngữ nói xen vào. Mấy người đang là thương lượng nên đặt tên công ty là gì đây.

Cửa hàng 3 tầng đối diện đã thuê lại rồi, bắt đầu từ ngày mùng 1 tháng 7, chính thức chuyển nhượng cho bọn họ sử dụng. Bất quá, hiện tại mới sáu tháng, khoảng cách tới ngày mùng 1 tháng 7 còn có một tuần lễ thời gian.

"Làm sao có thể dùng tên của ta đây!" Bạch Lam trừng Phi Ngữ một chút, nghiêm mặt nói.

Hác Mãnh cười, đánh nhịp nói: "Chúng ta liền nghe tiểu Phi, 'Shop điện tử Bạch Lam' tên này không tệ, Bạch tỷ, ngươi cũng là cổ đông lớn của công ty chúng ta, dùng tên của ngươi, có cái gì không được đây. Quyết định như thế đi!" Sau khi nói xong, hướng về Phi Ngữ chớp chớp mắt.

"Cổ đông lớn cái lông ấy, ngươi nói thật dễ nghe, kỳ thực còn không phải là một người làm công sao, dùng tên của ta có thể, phải trả phí bản quyền a, một năm 20 triệu." Bạch Lam liếc mắt tức giận nói.

Hác Mãnh gật đầu nói: "Được, 20 triệu liền 20 triệu, tiền Indonesia!"

"Cút!" Bạch Lam trực tiếp bạo thô khẩu.

Nguồn cung cấp điện thoại di động secondhand không thể đoạn, dù sao đây chính là một con đường có thể thu được tiền dài dài, Bạch Lam bên dưới còn phải nuôi đội tiêu thụ. Hắn lại từ trong kho hàng, bổ sung hơn vạn chiếc điện thoại di động được chữa trị tốt. Sau đó, Hác Mãnh để Bạch Lam đặt hàng thu mua một nhóm hàng hiệu máy vi tính secondhand, máy vi tính cũ, cũng bắt đầu triển khai.

Shop điện tử Bạch Lam cũng không thể chỉ bán điện thoại di động secondhand được.

"Ông chủ, ta cảm thấy, shop điện tử của chúng ta lớn như vậy, tại sao chỉ bán đồ secondhand nha? Bán máy mới cũng không thể kiếm tiền được sao?" Phi Ngữ nhướng mày lên nói.

Nàng cho Hác Mãnh một lời nhắc nhở, không sai, shop điện tử Bạch Lam trên dưới có ba tầng, hơn một nghìn mét vuông kho bãi, chỉ tiêu thụ sản phẩm secondhand, không phải rất lãng phí à.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bạch Lam, cười nói: "Shop điện tử nên kinh doanh làm sao, Bạch tỷ ngươi quyết định là được. Bất quá, làm sao từ xưởng lấy được hàng mới, ở phương diện này ta không biết đâu. Đồ trong tay ta, chỉ là đồ secondhand không khác gì mới!"

Bạch Lam cân nhắc nói: "Nếu không chúng ta làm thế này, trong cửa hàng lầu một bán điện thoại di động, lầu hai bán máy vi tính, lầu ba, chúng ta làm một cái 'Khu đào bảo vật', tất cả đều là sản phẩm secondhand, đều bán ra ở khu đào bảo vật, nếu như tuyên truyền tốt, 'Khu đào bảo vật' còn có thể trở thành là một thương hiệu đặc sắc lớn tại shop điện tử của chúng ta đây!"

"Ý kiến hay!" Hác Mãnh cười tán dương. Ngẫm lại, nguyên bản máy vi tính giá trị hơn vạn, ở khu đào bảo vật của shop điện tử, chỉ bán bốn ngàn, hoặc là ba ngàn, hai ngàn, nếu như bị khách hàng mua được, thì sẽ có tâm tình như thế nào? Khẳng định khi có thời gian sẽ lại đến shop điện tử Bạch Lam đi dạo, nhìn xem có hay không mua được đồ tiện nghi. Coi như họ không cần, có thể tặng người khác cũng rất tốt! Danh tiếng truyền xa, thương hiệu không phải sẽ càng nổi tiếng sao.

Ngay cả lầu một, lầu hai, hình thức tiêu thụ là truyền thống, đã tồn tại thời gian dài như vậy, điều này cho thấy nó vẫn còn có không gian để gia tăng lợi nhuận, trên phố điện tử, 80% đều là hình thức tiêu thị truyền thống này, nếu kinh doanh thoả đáng, shop điện tử Bạch Lam không hẳn không thể kiếm tiền.

Phi Ngữ cũng đưa ra một chút kiến nghị của mình, đặc biệt là đối với 'Khu đào bảo vật' của shop điện tử, hai người đều rất để bụng . Còn việc tuyển mộ

nhân viên, phương diện phúc lợi đãi ngộ, Hác Mãnh mặc kệ, tất cả đều có Bạch Lam phụ trách, ở bề ngoài, Bạch Lam chính là ông chủ của shop điện tử Bạch Lam.

Trở lại trong cửa hàng, Ngụy Thục Phân cùng cô vợ trẻ Thường Mị ở sát vách đang xem tin tức, không thấy cái bóng của Quả Quả, phỏng chừng là ở trên lầu đây!

"XX khu vực, thị trường trang phục cũ chuyện làm ăn đang rất sôi động, có Thương gia tiết lộ, năm ngoái toàn quốc có hơn trăm triệu kiện trang phục cũ gọi là 'Dương cặn bã' từ nơi này chảy ra, tiêu thụ ở khắp nơi trên toàn quốc..."

Ngụy Thục Phân nhìn tin tức cau mày hỏi: "Những quần áo cũ mà người ta đã mặc cũng có người mua sao? Mặc lên người không cảm thấy không quen sao?"

"Đương nhiên là có, những đồ “Dương cặn bã” kia, đều là mua lại từ nước ngoài, có hàng là hàng hiệu, nhưng mà đa số đều bán theo cân, gia công một chút còn có thể mặc. Bất quá, những 'Dương cặn bã' kia đều không sạch sẽ, không chừng lại là quần áo lấy từ trên thân người chết đây!" Thường Mị cười nói. Bán 'Quần áo cũ' ở giới trang phục đã sớm không phải tin tức gì lớn. Có chút quần áo được may lại, một ít Thương gia xấu, cũng bán như quần áo mới đây!

Hác mãnh tiến đến, nghe được hai người nói chuyện, vẻ mặt hơi động, đi tới hiếu kỳ hỏi: "Những Dương cặn bã này, được làm ra từ nơi nào?"

"Hồng Kông, Nhật Bản, Hàn Quốc, nước Mỹ, Anh quốc đều có, bất quá rất nhiều đều là từ Nhật Bản, Hàn Quốc bán tới, làm sao, ngươi không phải cũng muốn đánh chủ ý tới hàng ‘Dương cặn bã’ này chứ? Những đồ ‘Dương cặn bã’ kia đều không thể mặc, bên trên không biết có bao nhiêu vi khuẩn đây, rất không sạch sẽ." Thường Mị nhìn Hác Mãnh nói.

Kiếm lời cũng phải có lương tâm, Hác Mãnh hiện tại tuy nói là cũng động tới buôn bán 'Hàng đã xài rồi', có thể mua đồ từ trong tay hắn, không nói những cái khác, chí ít chất lượng vẫn có bảo đảm, cũng không tồn tại lừa gạt a, từ điểm này mà nói, hắn vẫn tính là thương nhân có 'Lương tâm'.

"Đối với những hàng 'Dương cặn bã' kia quả thật có chút hứng thú, bất quá, coi như muốn làm, cũng sẽ không bán ở quốc nội." Hác Mãnh cười nói. Nếu đồ vật là từ nước ngoài đến, vậy tại sao muốn tiêu thụ ở bên trong quốc nội, làm mới một chút, liền không thể bán được ra nước ngoài sao? Bất quá suy nghĩ một chút, vẫn là tạm thời từ bỏ suy nghĩ này, không nói khó khăn, ta vẫn là tích ít công đức đi!

"Quả Quả đâu?" Hác Mãnh cười hỏi.

Ngụy Thục Phân cười nói: "Ôm máy vi tính chơi rồi, chê chúng ta nói chuyện ồn làm phiền nàng xem phim hoạt hình. Đứa nhỏ này, đều là ngươi dạy hư!"

Hác Mãnh nhún vai một cái, cười cũng không tiếp lời.

Thường Mị chờ Hác Mãnh lên lầu, mới tiến đến bên người Ngụy Thục Phân, nhỏ giọng hỏi: "Thục Phân tỷ, ngươi có thể ra tay nhanh lên một chút a, ta nhìn mấy ngày nay cậu chủ nhỏ nhà ngươi thường thường đi ra ngoài, có lúc cả ngày đều không biết trở về đây. Khéo ở bên ngoài gặp gỡ mấy em hồ ly đấy!"

Ngụy Thục Phân mặt đỏ lên, hừ hừ ứng phó, ở chung thời gian dài, nàng cảm thấy Hác Mãnh cũng không phải loại người như vậy, coi như mình với hắn làm cái kia, cũng không thể không cho hắn tìm đối tượng, nói chuyện bạn gái chứ? Cái kia không phải là hãm hại hắn à.

"Ngươi cùng chồng ngươi cãi nhau chuyện gì vậy?"

"Ai!" Thường Mị thở dài, vành mắt đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Hắn ở bên ngoài có người rồi!"

Ngụy Thục Phân sửng sốt một chút, cau mày nhẹ giọng nói: "Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Ly hôn!"

"Ngươi nên nghĩ kỹ , ly hôn là đại sự, không thể bực lên là làm vậy, ngươi không nói nam nhân đều chỉ chơi bời hoa cỏ thôi sao, ngươi cẩn thận nói chuyện một chút, chỉ cần hắn sau này không tiếp tục phạm vào, liền tha thứ

hắn, chúng ta nữ nhân mong muốn gì, còn không phải là có cái gia đình hoàn chỉnh, có người đàn ông bảo vệ sao, một người phụ nữ sống một mình quá mệt mỏi." Ngụy Thục Phân vội khuyên nhủ.

Thường Mị cười khổ lắc đầu nói: "Ta biết, nhưng có tác dụng đâu, ta muốn níu giữ hắn, nhưng hắn hiện tại quyết tâm muốn ly hôn với ta, cùng người phụ nữ kia kết hôn, người phụ nữ kia điều kiện gia đình tốt, mẹ hắn cùng người nhà của hắn cũng ủng hộ hắn. Ly hôn thì ly hôn đi, níu giữ nam nhân như vậy, ta cũng trải qua không được cả đời này. Thục Phân tỷ ngươi cũng đừng khuyên, vô dụng, ngược lại ta hiện tại cũng không có con, sau này lại tìm một người dựa vào, nam nhân hai chân, cũng không phải chỉ có một người là hắn!"

Hôn nhân, đối với một số người mà nói, là đại sự trong đời, quan hệ đến sinh tử. Còn đối với một số khác mà nói, chỉ là một tấm giấy màu đỏ, thích liền làm một cái, không thích liền xé đi, mà lại không đắt tiền, chín nguyên một cái!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Việc Thành

Chương 29: Việc Thành
Sau bữa cơm chiều, Hác Mãnh cùng Quả Quả ở trên ghế salông xem (Nữ hoàng băng giá), Ngụy Thục Phân sớm đã đem cửa chống trộm bên ngoài kéo xuống. Hác Mãnh cũng không nghĩ nhiều, vì hắn buổi tối cũng không đi ra ngoài.

Đến hơn chín giờ, tiểu nha đầu buồn ngủ cứ ngáp dài.

Ngụy Thục Phân ôm nàng, bế lên lầu đi ngủ, sau đó chính mình lại xuống dưới lầu. Đỏ mặt đem đèn dưới lầu đều tắt đi, nhưng bên dưới TV quá lớn, xem không bật đèn, cũng không ảnh hưởng tầm mắt.

"Tiểu Mãnh, chúng ta xem phim trong này đi, tiểu Mị nói, xem rất hay!" Nói xong, liền đem USB trong tay đưa cho Hác Mãnh, trên mặt đỏ bừng.

Cô vở trẻ ở tiệm bán quần áo sát vách tải phim cho? Hác Mãnh sửng sốt một chút, cũng không đoán mò, cười cười rồi đem USB cắm vào trên LCD TV. Bên trong thư mục có ba bộ phim, hắn hỏi: "Chúng ta xem cái nào a?"

Công chúa Bạch Tuyết cùng bảy chú lùn, cô bé bán diêm, bố đầu to con đầu nhỏ? Hác Mãnh đang cân nhắc, sao đều là phim hoạt hình đây, bất quá hôm nay Ngụy Thục Phân chủ động nói ra yêu cầu, nói muốn xem, hắn còn có thể nói cái gì, vậy thì xem thôi!

"Xem cái nào đều được, nàng nói đều rất hay!" Ngụy Thục Phân không dám nhìn Hác Mãnh, thấp giọng nói.

Hác Mãnh tiện tay mở ra một cái, ngồi vào trên ghế salông, chờ nội dung vở kịch bắt đầu, Ngụy Thục Phân ngồi ngay bên cạnh hắn trên ghế salông, hai người cách nhau chừng 20cm!

"amp;%*... (amp;￥ " (ND: Yamete, Yamete,…)

Phim Nhật Bản? Đối với phim 'Nghệ thuật' của đảo quốc, Hác Mãnh không có xa lạ gì, tuy rằng nội dung mới đầu rất bình thường, 'Nữ diễn viên' cũng thật xinh đẹp, nhưng tiếp đó sẽ phát sinh chuyện gì, mọi người trong lòng đều rõ như gương vậy.

"Thục Phân tỷ, hay là không xem cái này, chúng ta xem phim khác đi!" Hác Mãnh không nhịn được hướng Ngụy Thục Phân liếc nhìn, thừa dịp 'Tình huống' còn không phát sinh, hiện giờ ngăn lại vẫn còn kịp. Sát vách Thường Mị cũng thật là, làm sao có thể đề cử Ngụy Thục Phân xem loại phim như vậy đây, còn cùng mình xem nữa chứ, đây không phải dạy người ta làm việc xấu à!

Ngụy Thục Phân đỏ mặt, nhìn chằm chằm màn hình, trong thanh âm mang theo run rẩy nói: "Chúng ta, liền, liền xem cái này đi, Thường Mị nói rất hay!"

Thường Mị nói rất hay?

Hác Mãnh giật mình, chẳng lẽ Ngụy Thục Phân biết trong phim ảnh có nội

dung gì?

"Đây không phải phim hay!" Hắn lại nhỏ giọng nhắc nhở, Hác Mãnh là sợ một hồi tới đoạn nhạy cảm, hai người đều lúng túng.

Bất quá, Ngụy Thục Phân thật giống không nghe Hác Mãnh nói, con mắt nhìn chằm chằm màn hình, một chút ý tứ thay đổi phim cũng không có, chính mình cũng vững vàng ngồi ở trên ghế salông. Hác Mãnh trong lòng suy đoán, lại khẳng định mấy phần. Là nam nhân an phận, trong lòng cũng sẽ có thời điểm nổi loạn, huống chi Hác Mãnh còn không phải loại nam nhân an phận kia, nếu Ngụy Thục Phân yêu cầu, vậy thì xem đi.

Hắn còn chưa có thử quá, cùng nữ nhân cùng nhau nghiên cứu loại phim nghệ thuật của đảo quốc đây, trong lòng thấy hừng hực.

Ngụy Thục Phân trong ấn tượng của Hác Mãnh, vẫn vô cùng tốt, làm người hiền lành, người cũng đẹp đẽ, hình tượng như một tỷ tỷ hàng xóm vậy, khi đi cùng với nàng, tâm tư buông lỏng khiến người ta cảm thấy thư thái. Đối với nàng, Hác Mãnh cũng không phải là không có nghĩ qua, nhưng trong lòng, hắn không muốn làm ra sự tình tổn thương tới Ngụy Thục Phân, có một số việc, nếu đi quá giới hạn liền không có cách nào cứu vãn lại. Hắn không muốn Ngụy Thục Phân đi, cũng không nỡ xa Quả Quả.

Mười mấy phút sau đó, Ngụy Thục Phân cảm giác mình tim đập, càng lúc càng nhanh, trên người cũng có chút khó chịu, con mắt lén lút liếc nhìn Hác Mãnh ngồi bên cạnh, trên ti vi đã có chút khó coi .

Hác Mãnh nhìn chằm chằm TV, quay đầu đúng dịp thấy ánh mắt Ngụy Thục Phân, hai người đều có chút không dễ chịu. Bất quá loại ái muội này, rất dễ khiến lòng người xao động!

"Thục Phân tỷ!"

"Ừm!"

Ngụy Thục Phân nhẹ giọng đáp một tiếng, bất quá, nhưng không hề có ý tứ đứng lên mà lên lầu, Hác Mãnh trong lòng liền rõ ràng nàng nghĩ như thế nào, việc ngày hôm nay, nói không chừng chính là người phụ nữ Thường Mị

kia ở sau lưng giở trò. Hác Mãnh biết là Thường Mị giở trò, không chỉ không tức giận, trái lại còn rất cảm kích nàng.

Nhân vô hoàn nhân (ND: con người ai cũng không hoàn hảo), Hác Mãnh không thể nói mình là một bại hoại, nhưng cũng tuyệt đối không phải như Liễu Hạ Huệ khi mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Hắn là nam nhân, đối mặt 'Thịt mỡ' đưa đến bên mép, hắn cũng sẽ không nhịn được muốn ăn.

Không có nói thêm gì, Hác Mãnh đưa tay đem Ngụy Thục Phân bên cạnh ôm lấy.

"Ừm!" Ngụy Thục Phân khẽ hừ một tiếng, đỏ mặt nhưng không giãy dụa, liền mềm ra trong lồng ngực Hác Mãnh, mắc cỡ, đem con mắt nhắm lại.

Chuyện còn lại, tự mình động não mà nghĩ đi, ánh đèn u ám, TV lại chiếu phim nghệ thuật của đảo quốc, sô pha, một người đàn ông, một nữ nhân mặc cho người hái...

(ND: chỗ này lược bớt 1 vạn từ để các lão tự tưởng tượng nhé
TV đã tắt, dưới lầu trên ghế salông, chỉ còn lại tiếng thở dốc, bên ngoài trên đường phố cũng không có xe qua lại, rất yên tĩnh. Đêm đã khuya, chỉ có ánh sáng của mấy ngọn đèn lập loè yếu ớt, nếu như ánh mắt không tốt, sẽ không nhìn thấy đối diện chính mình có gì, thế nhưng hai người khoảng cách kề sát nhau, có thể nghe được nhịp tim của nhau.

"Ta không hối hận, tỷ là tàn hoa bại liễu, thân thể không đáng giá." Ngụy Thục Phân nhẹ giọng nói.

Hác Mãnh cười khổ lắc lắc đầu, ở bên trong quan niệm của nàng, đối với chuyện nam nữ vẫn mang tư tưởng của xã hội cũ đây, vừa mới thời điểm kia, đỏ mặt nói cái gì cũng không chịu tiếp thu tư thế quỳ, chỉ đồng ý tư thế truyền thống, cuối cùng vẫn là Hác Mãnh mạnh mẽ đem nàng ôm lấy, nàng sợ đánh thức Quả Quả ngủ trên lầu, mới bằng lòng thay đổi cái tư thế không quá ngượng ngùng đấy.

"Có phải là Thường Mị bảo ngươi làm như thế?" Hác Mãnh hiếu kỳ hỏi.

Ngụy Thục Phân là nữ nhân không biết nói dối, nhẹ giọng 'Ân', nhỏ giọng nói: "Ngươi đừng trách nàng, Thường Mị cũng là vì muốn tốt cho ta cùng Quả Quả, ta nếu như không cho ngươi, luôn cảm thấy trong lòng không yên. Ta ở chỗ này, ăn của ngươi, ở chỗ ngươi, cũng không có gì để báo đáp, chỉ cần sau này ngươi không chê tỷ, cái kia, cái kia tỷ liền cho ngươi. Chờ tới lúc ngươi chán ngấy, nói cho tỷ một tiếng, tỷ liền mang Quả Quả ra đi!"

Hác Mãnh trong lòng thở dài, chính mình đời trước đã tích được công đức gì, mới có thể tu luyện được đời này có phúc khí lớn như vậy a.

"Chỉ cần ngươi đồng ý, ta đồng ý chăm sóc ngươi cùng Quả Quả cả đời." Hác Mãnh kề sát ở bên tai nàng, nhẹ giọng hứa hẹn. Một nữ nhân truyền thống, đem thân thể quý báo nhất đều cho ngươi, mong muốn điều gì chứ, còn không phải chính là câu nói kia của nam nhân à.

Ngụy Thục Phân cũng không muốn danh phận gì, nàng chỉ hy vọng sau này, Quả Quả cùng mình, có thể có nơi dựa vào, vậy cũng đã hài lòng rồi.

"Mẹ, ngươi ở chỗ nào vậy?"

Sáng sớm, âm thanh của Quả Quả, từ trên lầu truyền xuống, khiến hai người giật mình tỉnh lại.

Ngụy Thục Phân sợ hết hồn, đỏ mặt nhanh chóng mặc quần áo vào đi lên lầu, chuyện này nàng còn không muốn để cho con gái biết, đến lúc đó biết giải thích thế nào a!

Hác Mãnh nhìn bóng lưng Ngụy Thục Phân, nhếch miệng cười cợt, mặc quần áo vào, đem cửa mở ra. Đứng ở cửa, lười biếng vặn mình, khí trời tốt, lại là một ngày nắng đẹp.

Cuộc sống như vậy, còn cầu gì nữa đây!

Ngụy Thục Phân ở trong phòng bếp, nhớ tới sự tình tối hôm qua, trên mặt vẫn cảm thấy xấu hổ, mơ mơ hồ hồ, làm sao mà sự tình này lại thành công như vậy, Thường Mị làm sao lại biết mình cùng Hác mãnh xem phim kia, liền nhất định việc sẽ thành? Trong lòng nàng còn đang rối bời đây!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Nguồn Cung Cấp Dồi Dào

Chương 30: Nguồn Cung Cấp Dồi Dào
g chủ shop điện thoại di động đối diện với của hàng của Bạch Lam đã sớm chuyển đi, chủ nhà gọi điện thoại cho Bạch Lam nói nàng bây giờ đã có thể sử dụng mặt bằng.

Chuyện trang trí cửa hàng, Hác Mãnh để Bạch Lam cùng Phi Ngữ tự bàn bạc mà làm, hắn không quản, hắn mang theo tiền lên đường đi tới Thâm Khẩu thị. Từ trên internet hắn đã liên hệ một vị thương gia có nguồn cung cấp hàng, bên kia có hàng số lượng lớn, hơn nữa lại tiện nghi, Hác Mãnh chuẩn bị qua xem một chút, bên Liên Hoa Trì, dù sao vẫn là lấy bán lẻ làm chủ, sẽ không có quá nhiều nguồn cung cấp.

Lần trước Bạch Lam thu mua lượng lớn điện thoại di động bỏ đi, đã khiến cho một số ông chủ nổi lên tâm tư, dồn dập hỏi thăm có phải là có là tình hình mới không đây.

Công việc làm ăn vừa rồi đã mang đến động tĩnh lớn, khó tránh khỏi sẽ gây cho người khác chú ý, không phù hợp với nguyên tắc biết điều làm việc.

...

Sân bay quốc tế Thâm Khẩu thị.

"Ngươi chính là Hác Mãnh?"

Nhìn mỹ nhân xinh đẹp ăn mặc trang phục thời thượng đối diện, Hác Mãnh sờ sờ mũi, gật đầu cười nói: "Không sai, chính là ta, ngươi là 'Lam Phượng Hoàng' chứ?"

"Thật là ngươi a, quá trẻ tuổi chứ?" Lam Phượng Hoàng nghiêng đầu đánh giá Hác Mãnh, nói.

Hác Mãnh đồng dạng nói rằng: "Ngươi cũng không già a, thị trường

secondhand tại Thâm Khẩu thị, ngươi thật sự có thể định đoạt?"

Lam Phượng Hoàng tuổi so với Hác Mãnh không lớn hơn mấy tuổi, hai người là ở trên internet được người giới thiệu mà nhận thức, nàng nói mình ở Thâm Khẩu thị có nhân mạch, có quan hệ, có thể thu được sản phẩm điện tử giá rẻ, đa số đều là từ nước ngoài chuyển tới đây, bảo đảm tiện nghi, rất vẹn toàn, Hác Mãnh không thực sự tin những điều nàng nói, nên chuẩn bị trước tiên cùng với nàng nói chuyện, nếu như không được, thì chính mình lại đi tìm nguồn cung cấp, dù sao có thêm một người quen thì làm việc cũng dễ dàng hơn.

"Tuổi của ngươi trên internet, không phải là ba mươi tám sao?" Lam Phượng nói.

"Ngươi không phải cũng viết chính mình ba mươi hai tuổi, đúng không?" Hác Mãnh cười hỏi ngược lại.

Lam Phượng Hoàng lườm một cái, nhẹ nhàng cười nói: "Được, ngươi đừng nói nhảm nữa, đi theo ta đi!" Quay đầu đi ra khỏi sân bay, Hác Mãnh đi theo sau nàng, cũng không sợ nàng bán đứng mình.

BMW X6 loại mới, ngồi trên xe của đối phương, Hác Mãnh trong lòng đánh giá con người của nàng, có thể lái xe sang thế này, thực lực tối thiểu, hẳn là phải có chứ?

"Ta giúp ngươi đặt trước khách sạn, ngươi hãy đi nghỉ ngơi trước, ngày mai ta mang ngươi đi xem nguồn cung cấp. Internet không nói rõ ràng, ngươi lần này tới đây là muốn mua gì mang về nha?" Lam Phượng Hoàng vừa lái xe vừa hỏi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói: "Lần này chủ yếu muốn mua một nhóm máy vi tính, notebook, còn có một nhóm hàng hiệu cao cấp một chút, điện thoại di động secondhand không quá lỗi thời." Trần Thanh tiểu tử kia đáng tin sao? Không sai, mỹ nữ này chính là bạn trên mạng mà Trần Thanh giới thiệu cho hắn, còn hai người là tại sao quen, thì không biết được.

Tuy rằng Trần Thanh vẫn luôn coi mình không vừa mắt, nhưng Hác Mãnh vẫn tin tưởng hắn, lừa gạt mình khẳng định là sẽ không. Dù sao, còn có quan

hệ với Trần Vũ Tình nữa, hai người lại là bạn học cũ nhiều năm.

Lam Phượng Hoàng cười duyên nói: "Những điều này ngươi đều nói trên internet rồi, ta là hỏi ngươi muốn số lượng bao nhiêu. Ta kinh doanh notebook cũng tốt, điện thoại di động cũng tốt, đều là hàng hiệu 'Apple', những hàng hiệu khác ta không bán, nếu như ngươi muốn mua, ta cũng có thể giúp ngươi liên hệ. Bất quá, số lượng quá nhỏ, thì đừng nói nữa, ta không muốn mất mặt nha!"

"Có thể hay không trước tiên mang ta đi xem hàng?" Hác Mãnh hỏi.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lam Phượng Hoàng xoay đầu lại, hướng Hác Mãnh liếc nhìn.

Hác Mãnh cười nói: "Lần này đến chính là vì muốn lấy hàng, đương nhiên là càng nhanh nhìn thấy đồ vật, trong lòng càng yên tâm."

"Vậy cũng tốt, ta tôn trọng ý kiến của ngươi, mặt khác, ta cũng thích cùng người sảng khoái hợp tác." Lam Phượng Hoàng lái xe đi kho chứa hàng của nàng.

Khu X, gần bến tàu Hồng Phi, thị trường bán sỉ đồ điện tử, một tòa nhà hai tầng. Diện tích không lớn bằng shop điện tử Bạch Lam, nhưng mà địa phương không giống, giá cả khẳng định cũng không giống. Nơi này tiền thuê nhà hắn là so với phố điện tử ở Thạch Thành đắt hơn không ít đi!

"Tất cả các loại, nơi này đều là hàng thật, ngươi tùy tiện chọn, chọn xong, chúng ta nói giá cả!" Lam Phượng Hoàng mang theo Hác Mãnh đi vào trong cửa hàng, cười nói. Trên tất cả các quầy hàng, đều trưng bày máy vi tính xách tay Apple, tất cả các loại thiết bị di động nổi tiếng hiện nay, căn bản đều có thể tìm thấy trong cửa hàng, điện thoại di động, máy tính bảng cũng đều như thế.

"Loại này, giá cả thấp nhất bao nhiêu a?" Hác Mãnh tiện tay chỉ một chiếc máy tính xách tay, hoàn toàn mới có giá khoảng 10 ngàn, hỏi.

Lam Phượng Hoàng nhẹ nhàng cười nói: "Vừa nhìn liền biết ngươi không phải chuyên nghiệp, giá cả phải xem hàng còn mới mấy phần, mới chín phần

mười giá bảy ngàn, mới bảy phần mười giá chỉ cần bốn ngàn, mới năm phần mười giá ba ngàn."

Mới năm phần mười giá ba ngàn?

Hác Mãnh cau mày nghĩ một chút, hỏi: "Vậy mới ba phần mười, giá một ngàn a?"

Lam Phượng Hoàng sửng sốt một chút, nghiêm nghị nói: "Ngươi thật muốn loại kia sao? Có thì có, thế nhưng về giá cả thì tiền nào hàng đó, giá bảy ngàn cùng giá bốn ngàn, tính năng nhất định sẽ có sự khác biệt, giá một ngàn cũng có, thế nhưng phần cứng bên trong, chắc chắn tất cả sẽ không phải đều là nguyên trang, hơn nữa trên phương diện chất lượng, ta cũng không dám hứa chắc có thể dùng được hay không, vì lẽ đó, ta không đề cử ngươi mua loại đồ vật rách nát kia, đến lúc đó sẽ sẽ làm ảnh hưởng tới thương hiệu!"

Hệ thống chữa trị của Trạm Thu Mua, cũng có hạn chế, nó chỉ có thể đem một loại đồ vật chữa trị như mới, chứ không thể thay đổi chữa trị được cấu tạo bên trong vật phẩm.

"Ta muốn hàng nguyên đai nguyên kiện, mới cũ trình độ mài mòn không đáng kể, giá cả càng thấp càng tốt." Hác Mãnh dừng một chút, nói tiếp: "Ta muốn nghe một cái giá thực tế, không nên đưa giá ảo, giá phải tiện nghi nhất, lần thứ nhất nhập hàng, số lượng sẽ không ít hơn một trăm chiếc, nếu như tiêu thụ tốt, sẽ hợp tác trường kỳ với ngươi!"

"Một trăm chiếc cũng không phải rất nhiều mà, hai ngàn năm!" Lam Phượng Hoàng cười thật giống không đem một trăm chiếc để ở trong mắt, tùy ý báo cái giá cả.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vậy nếu như một ngàn chiếc thì sao?"

Lam Phượng Hoàng nhíu nhíu mày, nhìn Hác Mãnh, nói: "Một lần lấy một ngàn chiếc, hai ngàn ba."

Hác Mãnh cười lắc đầu, một ngàn chiếc notebook secondhand, giá 230 vạn, lần này đến đây trong tay hắn chỉ mang theo năm mươi vạn, khẳng định một lần không bỏ ra được nhiều tiền như vậy, giá cả hai ngàn ba, Hác Mãnh cũng

không thoả mãn. Đồ này đều là từ nước ngoài chuyển đến, mỗi chiếc khẳng định đều sẽ kiếm lời mấy trăm, nếu không người ta uống gió Tây Bắc đi a.

"Một ngàn chiếc cùng một trăm chiếc, lượng hàng gia tăng gấp mười lần, mới giảm giá hai trăm, mỹ nữ ngươi có thể cho chút thành ý được không?"

Lam Phượng Hoàng lườm một cái nói: "Một ngàn chiếc chênh lệch hai mươi vạn, ngươi còn chưa biết thế nào là đủ a?"

"Một trăm chiếc, hai ngàn ba, mỗi loại ta đều muốn, độ cũ mới không cần để ý, mặt khác, điện thoại di động iPhone các loại, ta cũng lấy năm trăm chiếc, máy tính bảng, cũng lấy một trăm chiếc. Giá thấp nhất, độ mới cũ ta mặc kệ, ta chỉ nhìn loại máy, ngươi cảm thấy thế nào?" Hác Mãnh cười nói.

Lam Phượng Hoàng hiếu kỳ nhìn hắn hỏi: "Ngươi là muốn làm mới sau đó mang ra tiêu thụ?"

Hác Mãnh nhún vai một cái, không lên tiếng!

"Thành giao!"

Lam Phượng Hoàng không hỏi, cười hướng Hác Mãnh đưa tay ra.

"Hợp tác vui vẻ!"

Một trăm chiếc máy vi tính Apple, năm trăm chiếc điện thoại di động iPhone, một trăm chiếc máy tính bảng, sau đó kiếm thêm một ít thiết bị hàng hiệu khác nữa, như thế là đủ để 'Shop điện tử Bạch Lam' trở lên có tiếng trong phạm vi Thạch Thành!

"Đi thôi, ta mời ngươi ăn cơm." Lam Phượng Hoàng cười nói.

Hác Mãnh cũng không khách khí, dù sao nàng là thổ địa của nơi này, là chủ nhà, về tình về lý, mời mình ăn bữa cơm, cho mình tẩy trần, đều là bổn phận phải làm!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Uống Sảng Khoái

Chương 31: Uống Sảng Khoái

Lam Phượng Hoàng mang Hác Mãnh đi tới một phòng được trang trí theo phong cách Trung Hoa, đối với ăn uống, Hác Mãnh vẫn đúng là không kén chọn, không đòi hỏi phải ăn cái này cái kia, miễn là ăn được, có thể ăn no là tốt nhất. Bất quá, vị mỹ nhân đô thị ngồi đối diện chỉ sợ sẽ không có loại ý nghĩ như Hác Mãnh này, người ta là 'Phượng Hoàng', đồ ăn bình thường sao có thể lọt vào mắt của nàng đây!

Gọi xong món ăn, hai người lại kêu một bình rượu đỏ.

Đánh giá Hác Mãnh, Lam Phượng Hoàng hiếu kỳ hỏi: "Ngươi nghĩ như thế nào, lại theo nghề kinh doanh sản phẩm secondhand này?"

Hác Mãnh cười nói: "Trần Thanh tiểu tử kia không nói cho ngươi sao, ta trước đây là đồng nát!"

"Đồng nát? Ngươi không nói đùa ta chứ?" Lam Phượng Hoàng nhìn hắn, có chút không tin. Ai tin được, một tiểu tử đẹp trai mới vừa hai mươi, lại đi làm đồng nát đây.

Hác Mãnh nhún vai một cái, bình thản cười nói: "Ai lừa ngươi, lừa được tài hay được sắc đây a? Có tin hay không là tùy ngươi. Ngươi thì sao, tuổi so với ta không lớn hơn mấy tuổi, làm sao làm cái này?"

Lam Phượng Hoàng cười nói: "Ta năm nay hai mươi bốn, lớn hơn ngươi rất nhiều rồi, còn cái này, cũng là mơ mơ hồ hồ mà gia nhập, bất quá hiện tại làm cũng không tệ lắm. Ngoại trừ bán sỉ sản phẩm secondhand ra, ta còn trên internet mở ra mấy cửa hàng trên mạng, kinh doanh cũng tương đối."

Nhìn xe nàng ngồi, Hác Mãnh liền biết, người ta lăn lộn không đơn thuần chỉ là tương đối. Hắn cũng biết điều không có hỏi người ta nguồn cung cấp từ đâu tới, điều này đối với bất kỳ ai mà nói, đều là thương mại cơ mật, ở Thâm Khẩu thị làm thương gia kinh doanh sản phẩm secondhand, Lam Phượng Hoàng chỉ có thể coi như hơi có quy mô, những ông chủ làm lớn hơn so với nàng, cũng không phải là không có, những người kia đều những ông chủ lớn có giá trị bản thân vượt qua trăm triệu.

"Cái nghề này có thể kiếm tiền, nói khó nghe một chút, nuôi sống gia đình là không thành vấn đề, thế nhưng muốn kiếm bộn tiền lại rất khó!" Lam Phượng Hoàng cùng Hác Mãnh cụng ly, cười nói. Sau một hồi, hai người tự nhiên đã thành bạn tốt, tán gẫu cùng nhau khá là thoải mái.

Đối với lời giải thích của Lam Phượng Hoàng, Hác Mãnh cũng rất tán thành, muốn trở thành đại phú hào, chỉ dựa vào bán qua tay sản phẩm secondhand, khẳng định là không được!

Hác Mãnh cười hỏi: "Ngươi cùng Trần Thanh làm sao quen?"

"Hắn nha?" Lam Phượng Hoàng khinh cười nói: "Hắn cùng biểu muội ta là bạn học, quan hệ khá là thân mật, biểu muội ta cùng ta lại không có gì giấu nhau chuyện bạn bè trai gái, khanh khách, nói như vậy ngươi hiểu chưa?"

Dựa vào, nguyên lai tới được nơi này toàn dựa vào quan hệ thân thích nha.

Hác Mãnh gật đầu cười khổ nói: "Hiểu rồi, đúng rồi, Trần Thanh biểu muội trước đây cũng là bạn học của ta, ha ha!" Đằng sau còn có một câu không nói, quan hệ cũng khá là 'Thân mật' đó.

Cơm nước xong, Lam Phượng Hoàng chở Hác Mãnh về khách sạn.

Ngày thứ hai, mang Hác Mãnh đi tham quan một số cảnh đẹp tại Thâm Khẩu thị, có thể thấy Lam Phượng Hoàng cũng là một người rất nhiệt tình, đáng giá kết giao. Đương nhiên, mỹ nữ đối với nam nhân mà nói, không có mấy người là không đáng 'Kết giao'.

Trải qua mấy ngày, ăn, chơi, nghỉ, hầu như toàn bộ chi tiêu, đều là Lam Phượng Hoàng trả, nàng chỉ yêu cầu một điều duy nhất, đó là sau này Hác Mãnh phải gọi nàng là tỷ! Bởi vì nhà nàng chỉ có mỗi mình nàng, là con một không có đệ đệ, nàng nói nàng từ nhỏ đã muốn một người đệ đệ.

Có thêm một người tỷ tỷ xinh đẹp, cũng sẽ không nhiều thêm miếng thịt, hay ít đi miếng thịt nào, Hác Mãnh không quan tâm, gọi thì gọi, 'Chị nuôi' hắn ở bên ngoài còn thiếu à.

Có tầng quan hệ tỷ đệ này, khoảng cách giữa hai người, trực tiếp từ 'Ngoài

cửa' rút ngắn đến 'Trong cửa' .

"Buổi tối ta liền ở nơi này, không đi nữa nha!" Lam Phượng Hoàng đỏ cả mặt, nằm ở trên giường Hác Mãnh, uốn éo thân mình, miệng nhỏ lầm bầm.

Hác Mãnh dở khóc dở cười, không uống được thì đừng uống, mình cũng không miễn cưỡng, để đến nỗi say đến như vậy. Không sai, vừa nãy hai người ở bên ngoài ăn cơm, Lam Phượng Hoàng uống khá nhiều. Bởi vì ngày mai Hác Mãnh liền muốn lên đường trở về nhà, còn đám hàng mà hắn cần đã được chuyển về Thạch Thành. Tối nay là đêm cuối cùng hắn ở Thâm Khẩu thị!

"Được, hảo tỷ tỷ của ta, ngươi đừng đạp được không, ta ở nơi này, không đi nữa, ngươi đạp ta ngã bây giờ!" Hác Mãnh nhìn nàng không an phận vung vẩy chân nhỏ, nhếch miệng. Chân dài rất đẹp!

"Khanh khách, tỷ lại không uống nhiều, làm sao lại đạp ngươi được!" Nói xong nhấc chân làm động tác khều lên mặt Hác Mãnh.

Hác Mãnh hơi sợ lùi về sau, nữ nhân uống nhiều, so với nam nhân còn điên cuồng a, lòng thầm nghĩ 'Hảo tỷ tỷ của ta, ngươi mặc là váy ngắn đó, cứ đạp lung tung như thế, đều lộ hết cả rồi. Thưởng thức cũng không tệ lắm. Không phải là hắn cố ý nhìn, đây đều là đưa đến tận mắt, muốn tránh đều không tránh khỏi a!

Náo loạn một hồi lâu, Lam Phượng Hoàng mới thành thật một chút, nhưng mắt vẫn còn mở to, không có ngủ.

"Phượng Hoàng tỷ ngươi uống nước không?" Hác Mãnh cười khổ hỏi.

"Không uống, ta muốn uống sữa." Lam Phượng Hoàng miệng nhỏ cong lên.

Bú sữa mẹ?

Hác Mãnh lườm một cái, giờ đã hơn nửa đêm, mình đi nơi nào tìm sữa cho được a."Hay là, chúng ta uống nước đi, sữa uống không tốt!"

Lam Phượng Hoàng lầm bầm miệng: "Ngươi nói lung tung, sữa uống tốt, ta liền muốn bú sữa mẹ, liền muốn bú sữa mẹ, muốn uống thật sảng khoái,

muốn uống thật sảng khoái!"

Ế, còn muốn uống sảng khoái nữa chứ.

Bất đắc dĩ, Hác Mãnh không thể làm gì hơn là gọi điện thoại cho quầy phục vụ, để người của quán rượu đi siêu thị bên ngoài mua cho mấy bình sữa chua. Nói chuyện điện thoại xong, hắn ngồi ở mép giường, cười khổ lầm bầm: "Đã lớn thế này rồi, còn bú sữa mẹ, thật không chịu được nữ nhân các ngươi. Uống say thì ngủ chứ, còn lần mò cái gì a!"

Lam Phượng Hoàng miệng lầm bầm, nghiêng đầu mắt to nhìn hắn, cũng không nói lời nào.

"Nhìn cái gì vậy, còn nhìn, lại nhìn, có tin ta đem ngươi ăn bây giờ!" Hác Mãnh nhớ tới một câu từ trong quảng cáo, nhìn Lam Phượng Hoàng cười nói.

"Ăn!" Lam Phượng Hoàng nhấc chân đạp hắn một cước, lực cũng không nhỏ.

Hác Mãnh làm bộ dáng vẻ hung thần ác sát, khiến Lam Phượng Hoàng sợ hãi hơi co lại trong chăn, nữ nhân vốn là động vật không nói lý, nữ nhân uống say, càng không nói lý.

"Tiểu Mãnh Tử, lại đây kể chuyện cho tỷ."

"..."

Nửa giờ sau đó, người phục vụ đưa sữa lại. Nhìn Làm Phượng Hoàng nằm ngủ say trên giường, Hác Mãnh cười khổ lắc lắc đầu, cũng may là đụng phải mình, nếu như đổi thành người khác, gặp phải việc này, không đem nàng ăn liền xương đều không chừa ấy à!

Hác Mãnh không phải là không có ý nghĩ “Leo lên”, nhưng đối với 'Chị nuôi' uống say ra tay, luôn cảm thấy trong lòng băn khoăn, tán gái được gọi là bản lĩnh, hiện tại mà ra tay, được gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải việc quang minh gì. Vì lẽ đó Hác Mãnh lựa chọn 'Không làm', người này a, có lúc thuần khiết một chút, chí ít không làm việc xấu, buổi tối không gặp ác mộng!

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Lam Phượng Hoàng đã lăn đến trong lồng ngực Hác

Mãnh, như bạch tuộc vậy, ôm Hác Mãnh ngủ một đêm.

"Ngươi, ngươi không đối với ta làm cái gì chứ?" Lam Phượng Hoàng đỏ mặt, ngồi dậy trừng mắt nhìn Hác Mãnh.

Đáng thương Hác Mãnh, trong lòng thầm kêu là oan ức a, mình tốt xấu gì cũng làm gối ôm cho người ta một đêm, dù không có công lao, cũng có khổ lao chứ?

"Phượng Hoàng tỷ, quần áo ngươi đều không cởi đây, ngươi nói, ta có thể làm cái gì?" Hác Mãnh nháy mắt một cái, dáng vẻ rất vô tội hỏi. Áo trắng thì chưa cởi, bất quá váy ngắn đã tốc lên trên eo rồi, để lộ phía dưới thật mê người.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
‘Khu Đào Bảo Vật’ Thu Phí

Chương 32: ‘Khu Đào Bảo Vật’ Thu Phí
Sân bay, phòng chờ.

Lam Phượng Hoàng có chút không nỡ buông cánh tay Hác Mãnh, nói: "Về nhà nhất định không thể quên gọi điện thoại cho ta nha, bằng không ta đi Thạch Thành trừng trị ngươi!" Sau khi hai người ăn xong điểm tâm, nàng tự mình đem Hác Mãnh đưa đến sân bay, hơn nữa không biết lúc nào đã mua cho Hác Mãnh không ít đặc sản địa phương, Hác Mãnh cũng không biết nàng chuẩn bị lúc nào.

Hác Mãnh cười nói: "Được, bất cứ lúc nào hoan nghênh Phượng Hoàng tỷ đến Thạch Thành tiến hành tham quan ngắm cảnh."

Lam Phượng Hoàng gõ lên đầu Hác Mãnh, mấy ngày nay, từ hai người hoàn toàn xa lạ, đã trở thành bạn thân, quan hệ cũng trở lên rất 'Thân mật', có thể cảm nhận được, Lam Phượng Hoàng đối với em kết nghĩa Hác Mãnh, rất quan tâm.

Tối hôm qua tuy rằng cũng không phát sinh chuyện gì, nhưng Hác Mãnh lại không phải ngớ ngẩn, cũng không ngốc, làm sao không hiểu Lam Phượng

Hoàng ý tứ. “Ăn” có thể khiến hai người sau này sẽ càng thêm thân mật, nhưng cũng không loại trừ, sau này có thể trở thành người dưng, sau một đêm phóng túng do rượu cồn, sau khi tỉnh lại có lẽ sẽ cảm giác mình đặc biệt ngu xuẩn. Không phải ai cũng có thể sau một đêm mà không cảm thấy có áp lực khi đối mặt với đối phương!

Hai người tán gẫu một lúc, cũng đến lúc Hác Mãnh phải đi đăng ký, Hác Mãnh ôm Lam Phượng Hoàng, kề sát ở bên tai nàng nhẹ giọng nói rằng: "Phượng Hoàng tỷ, nhớ ta thì đến Thạch Thành!"

Lam Phượng Hoàng đầu kề sát trên bả vai hắn hừ một tiếng nói: "Ngươi tại sao không nói đến Thâm Khẩu chứ."

"Cũng được a!" Hác Mãnh cười, buông nàng ra.

"Thuận buồm xuôi gió!" Lam Phượng Hoàng liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng cười nói.

"Đi đây!" Hác Mãnh quơ quơ tay, hướng cửa kiểm tra đi tới.

Đến Thâm Khẩu thị một tuần lễ, nhận một người chị nuôi, xem như là tạm thời quyết định nguồn cung cấp hàng cao cấp. Lam Phượng Hoàng nói rồi, sau này Hác Mãnh cần di động nhãn hiệu gì, trực tiếp gọi điện thoại cho nàng là được, nàng sẽ phụ trách hỗ trợ thu thập. Cũng không biết có phải là thật hay không, nàng tiết lộ cho Hác Mãnh tin chính xác, những bộ xử lý secondhand này, phần lớn đều không phải máy gốc, đều là sản phẩm sau khi đã duy tu. Đồ còn nguyên linh kiện gốc là rất ít, tin này đối với người trong nghề thì không phải là mới, nhưng đối với người bình thường thì không biết mà thôi.

Trước khi lên máy bay, Hác Mãnh gửi một tin nhắn cho Lam Phượng Hoàng.

"Tỷ, lần sau dám câu dẫn ta thì ta chắc chắn sẽ không dung túng ngươi, dù có sai, ta cũng không buông tha, ta hiện tại đã có chút hối hận rồi."

Rất nhanh, Lam Phượng Hoàng hồi lại một tin: "Cơ hội tốt đã mất rồi, ngươi tự khóc đi thôi!"

Hác Mãnh nhìn tin nhắn, nhếch miệng nở nụ cười, duyên phận này, chính là khi mình không nghĩ tới lại xuất hiện ngay trước mắt. Còn cơ hội, đều do mình sáng tạo ra, cũng không phải muốn hay không muốn, nắm chắc mới gọi là cơ hội. Cơ hội này, không nhìn thấy sờ không được, nói nó là cơ hội thì nó chính là cơ hội, nói nó là cạm bẫy, nó lập tức liền thành cạm bẫy!

Đối với sự tình tối hôm qua, Hác Mãnh không hối hận.

...

"Mấy cửa hàng lớn bán đồ điện tử, đều đã liên hệ với chúng ta, đáp ứng cho chúng ta gửi hàng để bán, trên phương diện đại lý máy vi tính, còn ở cùng trong thành phố mua bán, hẳn là có thể nắm được giá cả chênh lệch không tệ đi." Bạch Lam cười nói.

Trên dưới ba tầng lâu, một tuần lễ thời gian, thức đêm để hoàn công, đã trang trí gần đủ rồi. Lầu một căn bản không có thay đổi quá lớn, nơi này nguyên vốn là sảnh bán điện thoại di động, nghe nói Shop điện thoại di động thay đổi chủ, những nhân viên nghiệp vụ của nhà máy điện thoại di động nghe tin lập tức hành động, tự mình tìm tới cửa .

Liên quan tới những máy vi tính hàng hiệu kia, Bạch Lam cũng cùng các thương gia trong thành phố đàm luận, dù sao Shop điện tử Bạch Lam quy mô cũng không tính là nhỏ, đối với bọn họ vẫn rất có sức hấp dẫn.

Hiện tại then chốt là làm sao mới có thể làm cho 'Shop điện tử Bạch Lam' một lần là nổi tiếng.

"Bạch tỷ, chuẩn bị lúc nào khai trương?" Hác Mãnh gật đầu, cười hỏi. Đối với phương diện kinh doanh, Bạch Lam tuy rằng cũng là người mới vào nghề, nhưng nàng tiếp thu rất nhanh. Shop điện tử trên dưới ba tầng, hơn một nghìn mét vuông, lầu một chí ít cần hai mươi lăm nhân viên kinh doanh điện thoại di động, lầu hai bán máy vi tính cũng cần năm đến mười người, còn tầng ba 'Khu đào bảo vật', nàng còn chưa nghĩ ra sắp xếp như thế nào.

Hai ngày trước, Bạch Lam đã tuyển mộ được bốn mươi lăm nhân viên kinh doanh nữ, hai nhân viên kho, hai nhân viên kỹ thuật sửa chửa, cùng với hai nhân viên thiết kế quảng cáo.

"Trung tuần tháng bảy đi, bất quá, bắt đầu từ số một, chúng ta tạm thời có thể trước tiên kinh doanh thử một thời gian." Bạch Lam suy nghĩ một chút nói.

"Được!" Hác Mãnh đối với điều này không có bất kỳ ý kiến gì, hắn cũng không hiểu những việc này.

"Lầu ba 'Khu đào bảo vật' nên làm sao?" Bạch Lam hướng Hác Mãnh hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Đăng quảng cáo, tích cực liên hệ mấy nhà báo chí quảng cáo, mặt khác, để thủ hạ của ngươi, lên tieba, qq, … mở một đám topic đăng quảng cáo nhỏ. Bán ra số lượng hữu hạn điện thoại di động iPhone, giá bán 1 nguyên, mỗi ngày mười bộ, ai may mắn sẽ mua được."

"Một nguyên?" Bạch Lam sửng sốt một chút.

"Đúng, một nguyên, nhưng là iPhone 4, trị giá mấy trăm đồng tiền một bộ, chúng ta muốn chính là một cái chiêu bài." Hác Mãnh cười nói.

...

"Shop điện tử Bạch Lam, khu đào bảo vật? Cái này rất mới mẻ. Hay là chúng ta ngày mai qua xem một chút?"

"Thật sự có điện thoại di động 1 nguyên sao?"

"Sách lược tiêu thụ mà thôi, lừa người!"

Shop điện tử Bạch Lam hiện nay công nhân đã có hơn năm mươi người, những người này đều là người địa phương Thạch Thành, ai ở trong thành phố đều có mấy người bạn tốt.

"Mẹ, ngày hôm nay shop điện tử của chúng ta bắt đầu kinh doanh, ngươi nhanh lại đây một chút xem 'Khu đào bảo vật' đi, đại lão bản dốc hết vốn liếng, muốn tiêu phí mười vạn để làm tuyên truyền!"

"Lão công, ngươi nhanh đến một chút a, ngày hôm nay cần phải ở shop điện tử canh cho ta, nếu như không giành được notebook Macbook, buổi tối ngươi không cần ngủ rồi!"

Hác Mãnh cũng không để ý công nhân trong cửa hàng, bắt đầu gọi cho bạn bè mời lại đây cổ động, mở cửa làm ăn, đương nhiên là càng nhiều người càng tốt .

Không gian hơn 300 mét vuông, Hác Mãnh đặt người ta chế tạo hai mươi bộ tủ trưng bày cao tầm 1 mét rưỡi, dáng dấp giống tủ bán thức ăn ngoài chợ, nhưng trông chắc chắn và đẹp đẽ hơn nhiều lắm. Hai ngàn chiếc điện thoại di động các loại, yết giá từ 1 nguyên đến 1000 nguyên không giống nhau, năm trăm chiếc máy vi tính các loại, còn có máy tính bảng, các loại MP3,MP4, PSP loại hình đồ chơi nhỏ, không thiếu gì cả. Đào bảo vật sao, tại sao gọi đào bảo vật a, còn không phải chính là ở trong một đống đồ vật, ngươi chọn đồ mà ngươi yêu thích à. Còn có phải là bảo bối hay không, vậy thì phải xem nhãn lực của ngươi làm sao, còn phụ thuộc vào may mắn của chính ngươi.

"Nhớ kỹ , quy tắc là, một lần cho hai mươi người đi vào, 3 phút, tiến vào một lần, mỗi người chỉ cho phép mua ba loại Vật phẩm. Phí mỗi lần tham gia là 10 nguyên!"

"Ông chủ, khu đào bảo vật của chúng ta, còn muốn thu phí sao?" Phi Ngữ trừng hai mắt giật mình hỏi. Bên người nàng còn có mười mấy công nhân, đều là nhân viên sẽ phụ trách khu đào bảo vật.

Hác Mãnh cười gật đầu nói: "Đúng, đương nhiên phải thu phí đi, mười đồng tiền tiến vào một lần, không hơn không kém." Đào bảo mà không thu tiền, e rằng không ai sẽ cho là thật.

"Thu tiền, vậy còn có người tiến vào 'Khu đào bảo vật' sao?" Phi Ngữ nhướng mày lên, nàng trước đây cho rằng khu đào bảo vật là mở ra miễn phí đây, không chỉ là nàng, trên căn bản toàn bộ công nhân của shop điện tử hầu như đều cho là như thế.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Phúc Lợi Nhân Viên

Chương 33: Phúc Lợi Nhân Viên
Hác Mãnh cười lấy tới một chiếc iPad mini, hỏi: "Các ngươi cảm thấy, chiếc

iPad mini trong tay ta, sẽ bán bao nhiêu tiền vậy?"

"Chúng ta có thể xem không?" Một nhân viên có khuôn mặt baby, có hai chiếc răng khểnh, lên tiếng hỏi.

Hác Mãnh cười gật đầu nói: "Đương nhiên có thể." Nói rồi đem chiếc máy tính bảng đưa cho nàng, ra hiệu nàng tùy tiện chơi. Lại đem mấy bộ điện thoại di động iPhone, notebook Macbook, đưa cho các nhân viên kinh doanh.

stop

"Đây là mới sao?"

"Đúng, nhưng không có bảo hành toàn quốc, chỉ có thể bảo hành tại cửa hàng. Chất lượng có vấn đề, có thể đổi trong bảy ngày, một năm bảo hành sửa chữa, trong vòng nửa tháng, muốn trả hàng đều không có vấn đề, nhưng cần giao nộp năm phần trăm đến mười lăm phần trăm chi phí hao mòn, dùng thời gian càng dài, thu lấy chi phí hao mòn càng cao. Vượt quá nửa tháng, chỉ có thể thu về với giá secondhand, quy ra tiền là 50%, lấy giá tiền trong khu đào bảo vật của cửa hàng làm chuẩn." Hác Mãnh cười nói.

Những quy tắc này, sẽ trực tiếp dán ở cửa vào khu đào bảo vật!

"Cái máy tính bảng này trong tay ta, ở khu đào bảo vật giá bán là bao nhiêu tiền?" Em gái mặt tròn răng khểnh nháy mắt một cái, hỏi.

"Thấp nhất 888, cao nhất 1888, còn có 1288 nguyên, 1488 nguyên, 1688 nguyên, ta mỗi ngày sẽ để vào khu đào bảo vật ba trăm chiếc giá thấp nhất, trong đó bao gồm sản phẩm 1 nguyên." Hác Mãnh cười nói.

"Cái gì là sản phẩm Một Nguyên?" Em gái răng khểnh nghi hoặc hỏi.

Hác Mãnh cười, từ bên cạnh cầm lấy một cây bút màu trắng, trực tiếp viết ở mặt sau của chiếc máy tính bảng trong tay nàng, viết hai chữ 'Một Nguyên': "Bắt đầu từ bây giờ, nó chính là sản phẩm Một Nguyên rồi!"

"Thật sự Một Nguyên?" Em gái răng khểnh trừng hai mắt, giật mình hỏi, máy tính bảng nàng vừa chơi đùa lúc nãy, tuyệt đối là hàng chợ chính phẩm, điểm nhãn lực ấy nàng vẫn có, nếu như mua mới, giá cả phải gần ba ngàn khối đây,

coi như là secondhand, bảo dưỡng tốt như vậy, cũng đáng hơn hai ngàn a!

"Không sai!" Hác Mãnh cười nói: "Các ngươi hiện tại biết cái gì gọi là khu đào bảo vật chứ?" Nhìn Phi Ngữ cùng mười nhân viên kinh doanh nữ đều không nói lời nào, lại nói tiếp: "Ở trong này, có giá cả của vài thứ, là khách hàng không nghĩ tới, nhưng sau khi bọn họ đi vào sẽ kinh hỉ. Đây chính là khu đào bảo vật của shop điện tử Bạch Lam của chúng ta!"

Phi Ngữ nháy mắt một cái hỏi: "Vậy chúng ta làm gì đấy?"

"Các ngươi cái gì cũng không cần làm! Chỉ cần để ý phòng ngừa trộm cắp là được, khu đào bảo vật một lần tiến vào hai mươi người, các ngươi mười cái không có vấn đề, có thể ứng phó được!" Hác Mãnh nói. Mười nhân viên nữ xinh đẹp được lựa chọn này, kỳ thực ở lại nơi đây, cũng không cần các nàng làm gì cụ thể, các nàng chỉ phải ở chỗ này, để khách hàng biết có người là được .

"Không phải có camera theo dõi à!" Phi Ngữ sửng sốt một chút.

"Camera theo dõi là một phần, thế nhưng có nhân viên trong cửa hàng ở đây, mọi người cũng sẽ có chút kiêng kỵ không phải sao." Hác Mãnh cười nói, phòng ngừa chuyện chưa xảy ra, còn hơn là đi giải quyết hậu quả khi chuyện đã xảy ra, chúng ta mở cửa làm ăn, chú ý hòa khí sinh tài.

"Mười đồng tiền một người, nhưng là có thể vào trong vòng 3 phút, thời gian có phải là quá ngắn không? Ba trăm mét vuông to nhỏ, liền đi một vòng thời gian cũng không đủ đây!" Em gái răng khểnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên nói.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, cười nói: "Vậy thì năm phút đồng hồ được rồi, khu đào bảo vật phải cho mọi người ấn tượng giành giật từng giây, nhanh tay có, tay chậm không, mọi người có ý kiến gì, có thể góp ý, dù sao đây cũng là ý kiến của cá nhân, không bằng cùng tiếp thu ý kiến quần chúng để hoàn thiện!"

Phi Ngữ nhìn bên trong khu đào bảo vật cùng cửa kim loại, cười hì hì nói: "Ông chủ, vạn nhất có khách hàng đi vào, đến là thời gian, vẫn còn không ra đây? Còn có, quy định mỗi lần chỉ có thể mua ba vật phẩm, nếu như có người

muốn mua nhiều thì làm sao bây giờ? Là để bọn họ trả lại hàng, vẫn là bán cho bọn họ đây?"

"Không ra, trực tiếp tìm bảo an, năm phút đồng hồ chính là năm phút đồng hồ, chơi liền chơi, làm chuyện gì đều có quy tắc." Hác Mãnh sau khi suy tính nói: "Còn mua đồ vật, liền có thể nắm ba loại, nếu như số lượng nhiều hơn , vậy khách hàng phải đền giá cao hơn quy định, nếu không cũng chỉ có thể chọn ba loại mà mua."

Hác Mãnh cùng Phi Ngữ và nhân viên khu đào bảo vật, thảo luận nửa ngày, cuối cùng cũng coi như là đem các hạng chế độ của khu đào bảo vật hoàn thiện. Mặt khác, tuyệt đối cấm chỉ nhân viên khu đào bảo vật, không được tiết lộ bất kỳ tin tức về vị trí vật phẩm nào cho khách hàng. Bởi vì vật phẩm của khu đào bảo vật, giá cả đánh dấu bao nhiêu mặc dù sẽ có Phi Ngữ cùng Bạch Lam các nàng định, thế nhưng người thực thi, lại là nhân viên khu đào bảo vật.

"Ký cái cam kết bảo mật đi, ai muốn tùy ý tiết lộ tin tức khu đào bảo vật, chúng ta sẽ truy cứu tới cùng." Hác Mãnh nghiêm mặt.

"Còn muốn ký cam kết bảo mật a?" Em gái răng khểnh nháy mắt một cái, mấy nhân viên xinh đẹp xung quanh nhìn Hác Mãnh với vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cũng không khỏi có chút thấp thỏm, các nàng vừa nãy trong lòng còn muốn đem một vài vị trí bảo bối có giá cả thấp, nói cho bạn bè hoặc là người trong nhà, để cho bọn họ tới cướp đây, bây giờ nhìn lại, hi vọng sụp đổ rồi!

Hác Mãnh thật lòng nói: "Đương nhiên, ta là thương nhân, mục đích của ta chính là hi vọng mình có thể kiếm được tiền, đương nhiên không muốn nhìn thấy có chuột đục khoét bên trong. Các ngươi không muốn lưu lại bất cứ lúc nào có thể rời đi, coi như ký tên cam kết bảo mật, cũng có thể bất cứ lúc nào từ chức không làm, đương nhiên, tiền đề nhất định phải báo trước mấy ngày cho chúng ta. Còn tiền lương, tiền thưởng, đều sẽ không thiếu của các ngươi, đối với nhân viên biểu hiện hết sức xuất sắc, có thể có một lần cơ hội mua đồ giá 1 nguyên."

"Cái gì là cơ hội mua đồ giá 1 nguyên?" Phi Ngữ hiếu kỳ hỏi.

"Chính là một khối tiền, toàn bộ đồ vật trong shop điện tử, tùy ý chọn, chỉ cần trả một khối tiền, thích cái nào có thể lấy cái đó!" Hác Mãnh cười nói.

"Wow!" Bao gồm cả Phi Ngữ, con mắt đều sáng ngời.

Hác Mãnh cười nói: "Nhân viên được bình chọn ưu tú trong cửa hàng, cùng với nhân viên được đánh giá là có biểu hiện xuất sắc, ta sẽ cùng quản lý Bạch Lam lập ra một bộ nguyên tắc quản lý nhân viên, sau đó sẽ công bố." Suy nghĩ một chút còn nói: "Đúng rồi, nhân viên trong cửa hàng sau này muốn mua sản phẩm điện tử, có thể trực tiếp tìm ta, hoặc là quản lý Bạch, chủ quản Phi Ngữ, mỗi tháng mọi người có một lần cơ hội mua được sản phẩm điện tử với giá cả ưu đãi, xem như là cho mọi người phúc lợi!"

"Ông chủ, ta muốn điện thoại di động iPhone, giá ưu đãi, là bao nhiêu tiền a?" Em gái răng khểnh cười hỏi. Nàng rất là tự nhiên, chớp mắt nói rằng: "Vừa nãy ông chủ không phải nói một tháng có một cơ hội sao, bây giờ là cuối tháng nha! Ông chủ sẽ không không công nhận chứ?"

Hác Mãnh vui vẻ, nói: "Công nhận chứ, làm sao không công nhận. Ngươi muốn iPhone mấy a, 5S, hay là 6, 5S ta đề cử ngươi mua trong khu đào bảo vật, giá dành cho nhân viên là 2500, iPhone 6 giá hơn năm ngàn, màu lựa chọn cũng không nhiều."

"Tiện nghi như vậy nha! Không thành vấn đề, ta mua một cái, về nhà ta liền xin tiền mẹ ta." Em gái răng khểnh con mắt lập loè, cao hứng nói. Nàng gọi Lý Duyệt, năm nay mười chín tuổi vừa mới tốt nghiệp cao trung, thành tích học tập hình như không phải quá lý tưởng, không muốn đi học đại học rồi!

"Tiểu Phi, lấy cho nàng chiếc 5S dùng trước, còn tiền, có thể mỗi tháng khấu trừ từ tiền lương, nhân viên của shop điện tử của chúng ta, sau này cũng có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này." Hác Mãnh nhìn em gái răng khểnh rất được người ta yêu thích, đến bên Phi Ngữ dặn dò.

Phương diện phúc lợi cho công nhân, không thể coi là vấn đề nhỏ, mình cùng nhân viên bện thành một sợi dây thừng, để mọi người đều có lòng trung thành, thì mọi người công tác mới có nhiệt tình à.

Đào Tiểu Vũ eBook

http://tieulun.hopto.org

Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Giá Trị Mười Mấy Vạn

Chương 34: Giá Trị Mười Mấy Vạn
"Thục Phân tỷ, sáng sớm ngày mai gọi ta sớm một chút, ta có việc tám giờ phải đi!" Hác Mãnh ôm Ngụy Thục Phân, nhắm mắt lại nói. Trong phòng có chút tối, ngoại trừ tiếng thở dốc của hai người ra, cũng chỉ có tiếng vang nhẹ nhàng từ bên ngoài đường vọng vào. Hắn lần này vừa đi liền cả một tuần lễ, đã làm cho Ngụy Thục Phân nhớ nhung vô cùng!

"Được, ngươi ngủ đi!" Ngụy Thục Phân trên mặt đỏ bừng, gật đầu đáp một tiếng, nằm ở trong lồng ngực của hắn cũng không dậy nữa. Quả Quả hắn là không tỉnh dậy chứ?

Hác Mãnh vừa nãy dằn vặt hai lần, quả thật cũng có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hác Mãnh liền đi tới Shop điện tử Bạch Lam, ngày hôm nay là ngày thứ nhất chính thức kinh doanh.

Bởi vì là bắt đầu kinh doanh, vì lẽ đó tạm thời vẫn không có tuyên truyền rầm rộ cho lắm, cũng không biết ngày thứ nhất kinh doanh sẽ có thành quả như thế nào!

"Được rồi, đừng đi qua đi lại nữa, ngươi không yên lòng, liền ra bên ngoài coi đi!" Bạch Lam nhìn Hác Mãnh không nhịn được cười. Hai người ở trong phòng làm việc lầu một, quan tâm động tĩnh bên ngoài.

"Khà khà!" Hác Mãnh cười gượng hai tiếng, lúc này mới ngồi vào trên ghế. Điều này cũng không trách hắn, Shop điện tử Bạch Lam quy mô, so với cửa hàng đồ secondhand của hắn thì lớn hơn nhiều, trong ngoài đầu tư đã gần hai triệu, chưa kể toàn bộ của cải đều đặt ở nơi này.

Hác Mãnh không sợ làm ăn không có lãi, chỉ là trong lòng có chút ngứa ngáy.

Khu đào bảo vật, Hác Mãnh rất xem trọng, cũng không biết có thể được người khác tán đồng hay không!

http://tieulun.hopto.org

"Tiểu Mãnh, nói cho ngươi việc chính sự!"

"Hả?" Hác Mãnh quay đầu nhìn sang Bạch Lam, hỏi: "Bạch Lam tỷ có chuyện gì, ngươi nói đi!"

"Hai chuyện, số một, là liên quan tới điện thoại di động secondhand, ngươi cảm thấy chúng ta sau này chủ yếu lấy Shop điện tử Bạch Lam làm chính, hay là bán sỉ điện thoại di động secondhand làm sự nghiệp chính đây?" Bạch Lam nghiêm nghị hỏi.

Hác Mãnh thoáng nghĩ một hồi, cười nói: "Đương nhiên là lấy điện thoại di động secondhand làm chủ đạo, điều này không thể nghi ngờ!" Quốc nội thị trường điện thoại di động secondhand tiềm lực to lớn, tuyệt đối không phải Shop điện tử Bạch Lam có thể so sánh, nói khó nghe một chút, shop điện tử Bạch Lam có kiếm lời được không còn chưa biết đây, nhưng điện thoại di động secondhand lại không giống, hắn có thể không ngừng cung cấp nguồn hàng, chỉ cần đem thị trường mở rộng ra, bán đi ra ngoài, chắc chắn sẽ kiếm bộn mà không bị lỗ!

Bạch Lam nở nụ cười, gật đầu nói: "Nếu ngươi cảm thấy là điện thoại di động secondhand kiếm tiền tốt hơn, vậy shop điện tử Bạch Lam lời hay lỗ ngươi cũng không cần phải sốt sắng như vậy chứ? Shop điện tử Bạch Lam coi như có thể lợi nhuận, cũng sẽ không nhanh nhìn thấy hiệu quả như thế, chúng ta lúc này mới là ngày thứ nhất kinh doanh, phỏng chừng cũng không biết được gì."

Hác Mãnh gật gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, cũng đúng, quá nóng ruột rồi. Điện thoại di động secondhand có thể kiếm được tiền nhiều hơn so với Shop điện tử Bạch Lam, mấy triệu ở trong tay cũng không thấy hắn nóng lòng như thế. Nói đúng ra kỳ thực trong lòng hắn có chút mâu thuẫn, trong tiềm thức hắn cảm cửa hàng chân chính sẽ có mặt mũi hơn, một shop điện tử, chung quy vẫn so với bán điện thoại di động cũ cao cấp hơn nhiều, điện thoại di động cũ đúng là không thể bằng được.

Hiện tại nghe Bạch Lam nói như thế, Hác Mãnh cũng tỉnh ngộ lại, hiện tại không phải lúc quan trọng mặt mũi, kiếm tiền, đem mình phát triển lên, đó mới là chủ yếu nhất!

"Chuyện thứ hai chính là, trong kho hàng nguồn hàng đã không còn nhiều, cần ngươi liên hệ với người bán, bổ sung một nhóm." Bạch Lam cười, nàng hiện nắm trong tay hai đội tiêu thụ, nhân số đã đạt đến quy mô ba mươi người, điện thoại di động cũ trong tay bởi vì chất lượng cùng trình độ làm mới, đều phi thường vững vàng, ở xung quanh nội thành Thạch Thành đều bán rất chạy.

"Được, ta này liền đi làm!" Hác Mãnh gật đầu, từ trên ghế đứng lên, hắn ở lại Shop điện tử Bạch Lam cũng không giúp đỡ được gì, vậy dứt khoát liền buông tay, làm chưởng quỹ phía sau, dùng người thì không nên nghi ngờ, nghi người thì không dùng người, tin tưởng năng lực của Bạch Lam cùng Phi Ngữ, lúc trước chính mình cũng đã hứa hẹn như thế!

Nhìn Hác Mãnh xoay người đi ra ngoài, Bạch Lam khóe môi vểnh lên , trên mặt lộ ra một nụ cười, trong lòng nàng kỳ thực so với Hác Mãnh còn sốt ruột, đây chính là đầu tư gần hai triệu, không phải quy mô nhỏ như bán lẻ!

...

Hác Mãnh từ trong kho hàng bổ sung một chút nguồn cung cấp, hiện tại trong tay có chút khẩn trương, muốn chữa trị quy mô lớn, thì trong tay phải dư dả, đem tiền mặt đổi thành kim tệ mới được, bất quá cũng không vội.

Rời đi Shop điện tử Bạch Lam, Hác Mãnh trước tiên đi thị trường đồ cũ loanh quanh một chuyến, mua chút đồ điện gia dụng cũ, trong nhà cũng cần bổ sung một nhóm hàng, dù sao mình một tuần lễ đều không ở nhà, trong cửa hàng đồ vật hầu như đều bán hết rồi.

Chủng loại hàng cũng từ điều hòa, tủ lạnh, rồi đến TV, máy giặt, những đồ điện gia dụng cũ này luôn có thị trường không tệ, phụ cận tiểu khu có rất nhiều người thuê nhà, mỗi ngày bán đi số lượng hàng cũng không nhỏ.

"Ông chủ, chiếc xe này nhiều tiền đây?"

Hác Mãnh chỉ vào một chiếc xe đạp leo núi còn mới chừng 50%, cười hỏi.

Một cái xe đạp, Trạm Thu Mua dĩ nhiên nhắc nhở hắn, có giá trị đáng giá để 'Chữa trị'. Hệ thống này rất ít khi nhắc nhở như thế, tổng cộng nhắc nhở Hác

Mãnh ba lần, lần thứ nhất, thu hoạch bốn tấm tem khỉ, bán 50 ngàn khối. Lần thứ hai, thu hoạch một chiếc LCD TV, giá bán cao tới trăm vạn, lần thứ ba dĩ nhiên là một cái xe đạp, không biết sẽ mang đến kinh hỉ gì!

"Tám ngàn!" Ông chủ thị trường đồ cũ nhìn Hác Mãnh, báo giá. Mỗi ngày nơi này đều có người đến người đi, Hác Mãnh lại có một tuần lễ không lại đây, cũng không phải ai cũng đều biết hắn.

"Bao nhiêu? Một chiếc xe đạp cũ, lão gia ngài muốn bán cho ta giá tám ngàn?" Hác Mãnh trừng hai mắt. Xung quanh có vài người muốn xem trò vui đang vây quanh, người đến thị trường đồ cũ mua đồ, không phải là muốn kiếm chút tiện nghi sao, một chiếc xe đạp mới bao nhiêu tiền, một chiếc cũ ngài liền bán tám ngàn.

Ông chủ cũng không thấy phiền, cười ha ha nói: "Tiểu tử, ta lừa ngươi làm gì, ngươi biết chiếc xe đạp này lúc còn mới trị giá bao nhiêu tiền không? Mười sáu vạn, đừng thấy nó cũ hỏng, nhưng tuyệt đối là thứ tốt, xe của đội đua xe chuyên nghiệp đó, ta chỉ bán tám ngàn khối, tiện nghi lắm."

Một cái xe đạp cũng có giá hơn mười vạn sao?

Hác Mãnh trước đây đúng thật không biết, ngày hôm nay cũng coi như biết thêm kiến thức. Bất quá, hắn cũng không thể tin hoàn toàn ông chủ, đã là chủ bán hàng, ai mà không đem đồ vật của mình mà tâng bốc lên đây. Cười nói: "Lão bản ngươi có thể đừng dối ta, hiện tại tin tức linh thông, không được ta phải tra xem một chút, xem có đúng là thật hay không!"

Nói xong liền lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm một chút ‘xe đạp leo núi’.

Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, hiện tại một chiếc xe đạp không có gì đặc biệt, cũng phải mấy ngàn khối, đắt thì mấy vạn khối, mười mấy vạn cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, càng có cường hào tự tay thiết kế, lắp ráp một chiếc xe đạp leo núi, tiêu tốn cao tới hai mươi tám vạn, ngất, giá sắp bằng một chiếc xe con chất lượng bình thường rồi.

Hiện tại xe đạp đã không đơn thuần là một loại công cụ thay đi bộ.

Xe đạp leo núi có giá từ hơn một nghìn khối đến mấy vạn, mười mấy vạn,

mấy trăm ngàn không giống nhau, hầu như từ bình dân đến quý tộc, cũng có thể chơi.

Trên thế giới, đắt nhất xe đạp leo núi gọi là 'Hồ điệp', giá tiêu thụ cao tới năm mươi vạn đô la mỹ. Đã vượt qua khái niệm người bình thường!

Hác Mãnh đang nghĩ, nếu như hắn có tiền, sẽ bỏ ra 50 vạn đô la mỹ, mua một cái xe đạp cho oai sao? Một chiếc du thuyền mới bao nhiêu tiền a!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tâm Tư Thường Mị

Chương 35: Tâm Tư Thường Mị
"Tám ngàn quá đắt, ông chủ giảm chút nữa đi, ta rất thích chiếc xe này, thực sự muốn mua!" Hác Mãnh cười hỏi.

"Bảy ngàn tám!"

Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Lão bản ngươi cũng quá chặt chẽ rồi, mới giảm cho ta được hai trăm? Ngươi cứ báo giá như thế, thảo nào chiếc xe đạp này để ở đây, e rằng trong thời gian ngắn bán không được? Mấy ngàn đồng tiền mua chiếc xe đạp, lại là đồ cũ, không phải là ai cũng có thể mua được, một cái giá, tám trăm!"

Xì xì!

Bên cạnh người xem náo nhiệt cũng không nhịn được vui vẻ, ông chủ định giá tám ngàn, tiểu tử này cũng đúng là mạnh miệng, trực tiếp trả giá tám trăm, một hơi cho chém giá thấp đi tới gấp mười lần, đủ tàn nhẫn a.

"Không bán!" Ông chủ phất tay, tức giận nói: "Ta nhập vào giá còn cao hơn vậy nhiều!"

"Một ngàn năm?" Hác Mãnh lại thăm dò, tăng thêm giá.

Ông chủ gọn gàng dứt khoát nói: "Chiếc xe này đúng là thứ tốt, ta cũng không nói thách với ngươi, một cái giá bảy ngàn năm, ngươi muốn mua hiện tại trả tiền đem xe lấy đi, không muốn mua, cũng đừng ở chỗ này cùng ta kì

kèo, thấp hơn bảy ngàn năm ta khẳng định là không bán!"

Hác Mãnh đi lòng vòng một chuyến, rồi lại quay trở về, bảy ngàn năm thì bảy ngàn năm, làm mới lại một chút, bán ra mười mấy vạn vẫn là không thành vấn đề, có thể được 'Trạm Thu Mua' nhắc nhở một chút cũng không dễ dàng.

"Xe đạp leo núi bị hư hao, một chiếc, xin hỏi có chữa trị hay không?"

Tìm cái địa phương không người, Hác Mãnh đem chiếc xe đạp leo núi vừa mua hơn bảy ngàn đại dương thu vào bên trong 'Trạm Thu Mua'. Ngược lại cũng tốn không đến mấy cái kim tệ, trực tiếp lựa chọn chữa trị.

Xe đạp leo núi là màu đen, xe rất nhẹ, khoảng chừng mười cân, sau khi chữa trị tốt rồi, Hác Mãnh liền lấy ra cưỡi một lúc, cảm giác xác thực không giống xe đẹp thường, đạp lên tốc độ rất nhanh, lấy hiện tại thể chất Hác Mãnh, dễ dàng có thể đạt đến tốc độ năm mươi, sáu mươi mét một giờ, gió thổi vèo vèo bên tai.

Nếu như Thục Phân tỷ trong nhà biết được, mình tốn bảy, tám ngàn đồng tiền mua một chiếc xe đạp cũ về, không biết có mắng mình 'Phá sản' hay không đây?

Ở trong lòng Hác Mãnh, mơ hồ đã coi Ngụy Thục Phân là nữ nhân trong nhà mình rồi!

http://tieulun.hopto.org

"Khanh khách, tiểu Mãnh ca xe đạp này hoành tráng nha, mới vừa mua?" Thường Mị trong tiệm quần áo sát vách thấy Hác Mãnh cưỡi xe đạp leo núi trở về, tựa ở cạnh cửa cười duyên hỏi.

"Đúng đấy, cũng không tệ lắm phải không?" Hác Mãnh từ trên xe xuống, cô vợ trẻ này trong mắt mang theo chút quyến rũ, quả thật không tệ, nhưng nói tự đáy lòng, Hác Mãnh cũng không yêu thích nàng.

"Để ta đạp một hồi xem!" Thường Mị từ trên bậc thang dĩ nhiên đi xuống.

Hác Mãnh cũng không tiện cự tuyệt, cười đem xe đạp leo núi đưa cho nàng, căn dặn : "Ngươi có thể đạp chậm một chút, đừng đạp quá nhanh, nếu mà ngã ta cũng không chịu trách nhiệm đâu đấy!"

"Đi, người ta nào có kém cỏi như ngươi nói vậy chứ!" Thường Mị sải bước xe đạp, cưỡi một vòng, lúc trở lại cười nói: "Thật nhẹ a, đạp thật vui... Ôi!"

Đại khái không nghĩ tới phanh lại tốt như vậy, hơi hơi bóp phanh, xe liền đứng ngay lại, nhất thời không phản ứng kịp, ngay lập tức muốn ngã xuống đất .

Hác Mãnh cách nàng không xa, ba bước liền chạy tới, muốn giúp nàng khỏi ngã, bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, tay chỉ muốn giữ cho nàng khỏi ngã, cái khác cũng không nghĩ nhiều, kết quả, vồ một cái trên ngực người ta, cảm giác được là rất mềm, cũng không hề nhỏ, hơn nữa quần áo mùa hè khá mỏng, vì lẽ đó xúc cảm rất mãnh liệt!

"Đã nói ngươi cẩn thận rồi!" Hác Mãnh chờ sau khi Thường Mị dừng lại, tay liền buông ra, ở trên đường cái hắn sợ người khác nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt.

Thường Mị trên mặt cũng đỏ dần, bất quá cũng không ngại ngùng nói: "Cái phanh này quá nhạy rồi!" Từ trên xe đạp leo núi bước xuống, đưa cho Hác Mãnh, nàng đỏ mặt đi về tiệm!

Chút chuyện nhỏ này Hác Mãnh chắc chắn sẽ không để trong lòng, đối với hắn mà nói chỉ là cái khúc nhạc dạo ngắn, sẽ quên ngay thôi.

"Trong nhà không phải có xe đạp điện sao, tại sao lại mua chiếc xe đạp trở về ?" Ngụy Thục Phân nhìn Hác Mãnh mở cửa đem xe đạp đẩy vào, cười hỏi. Vừa nãy nàng liền nhìn thấy Hác Mãnh trở về, bất quá trong cửa hàng có khách, mình không tiện đi ra ngoài.

"Ha ha, không có chuyện gì đổi xe mà thôi!" Hác Mãnh cười đem xe đạp tựa ở bên cạnh tường.

"Xe này ngồi lên thì phải khom lưng, người thành phố các ngươi đều yêu thích đạp xe đạp như vậy sao?" Ngụy Thục Phân không rõ, hỏi. Nàng đối với xe đạp leo núi cũng không hiểu gì!

Hác Mãnh giải thích cho nàng, nói: "Đây là xe đạp thể thao, cùng xe đạp bình thường có chút khác nhau, có thể đổi tốc độ."

"Còn có thể đổi tốc độ?" Ngụy Thục Phân hiếu kỳ đi qua xem xét, nói: "Ngươi đem nó để trong cửa hàng, nếu có người muốn mua, vậy có bán không?"

Hác Mãnh đã nói chỉ cần là đồ vật trong cửa hàng, giá cả hợp lý, đều bán, bao gồm sô pha bọn họ hiện tại dùng, TV, máy vi tính xách tay!

"Bán!" Hác Mãnh gật đầu cười.

"Bán bao nhiêu tiền vậy?" Ngụy Thục Phân hỏi giá cả, nàng muốn nắm chắc giá, dù sao mỗi ngày đều là nàng ở trong cửa hàng nhìn thấy.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói: "Người khác muốn thật muốn mua, liền yết giá mười hai vạn đi!"

"Bao nhiêu?" Ngụy Thục Phân không nhịn được đem con mắt mở to, còn cho là lỗ tai mình nghe lầm đây.

"12 vạn!"

"Tiểu Mãnh, ngươi không có nói đùa chớ, một cái xe đạp, ngươi, ngươi bán 12 vạn?" Ngụy Thục Phân dở khóc dở cười nói, đến hiện tại nàng còn tưởng rằng Hác Mãnh ở nói đùa nàng đây.

"Đúng, liền bán cái giá này, người yêu thích nó sẽ không quan tâm tiền, không thích sẽ không mua. Nó có giá trị bằng này tiền, ha ha, chờ sau này ta mua cái cái giá hàng, đem nó đem nó treo lên tường cho đỡ chiếm diện tích." Hác Mãnh cười nói xong, hỏi: "Tiểu Quả Quả đâu?"

"Trên lầu tự mình tắm rửa đó... Chiếc xe đạp này, thật giá trị hơn mười vạn?"

Gật đầu cười, cùng Ngụy Thục Phân nói chuyện một lúc, Hác Mãnh cũng đi lên lầu rửa ráy , hôm nay trời rất nóng, ra ngoài lượn một vòng liền một thân đầy mồ hôi, trước đây là không có điều kiện, hiện tại có, vậy ai không yêu sạch sẽ chứ!

Lúc Hác Mãnh ôm tiểu Quả Quả từ trên lầu đi xuống, Ngụy Thục Phân đem chiếc xe đạp leo núi kia từ trên xuống dưới lau một lần, ngay cả săm lốp xe đều lau sạch sẽ.

"Chiếc xe có thể đổi tốc độ trị giá 12 vạn a?" Thường Mị của tiệm bán quần áo sát vách cũng đang ở đây, trừng hai mắt nhìn Hác Mãnh hỏi. Hác Mãnh cười gật đầu, Thường Mị không nhịn được tặc lưỡi nói: "Khá lắm, tiệm bán quần áo kia của ta một năm tiền kiếm được, cũng không mua nổi ngươi chiếc xe đạp này a, ngươi từ nơi nào làm ra ?"

"Bằng hữu để ta bán giúp!" Hác Mãnh không cùng nàng giải thích, hàm hồ cho qua chuyện!

Thường Mị nhưng là một nữ nhân khéo léo, trong lòng âm thầm tính toán hàng hóa giá trị bên trong cửa tiệm của Hác Mãnh, bộ cực lớn LCD TV có giá 75 vạn, hơn trăm chiếc điện thoại di động, máy vi tính, tủ lạnh, điều hòa, hiện tại lại thêm một chiếc xe đạp cao tới mười mấy vạn, không tính thì không biết, tính toán liền giật mình, chỉ riêng giá trị hàng hóa trong cửa hàng nhỏ này, e rằng có thể mua lại cả cái tòa nhà hai tầng đang thuê này chứ?

Lén nhìn Hác Mãnh đang ngồi ở trên ghế salông, nghe Ngụy Thục Phân nói người đàn ông nhỏ bé này mới vừa hai mươi mốt tuổi, cũng đã có tài sản hơn trăm vạn, vào lúc này, nàng thậm chí có chút hối hận đã tác hợp Ngụy Thục Phân cùng Hác Mãnh với nhau , mình dáng dấp cũng không kém, nếu như không có Ngụy Thục Phân, nói không chừng... Ai, trên thế giới không có bán

thuốc hối hận a!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Cửa Hàng Trên Mạng

Chương 36: Cửa Hàng Trên Mạng
Buổi chiều, Hác Mãnh đang ngủ say, bị Dương Tiểu Song điện thoại tới đánh thức!

"Làm sao ?" Hác Mãnh vẫn nằm, đem điện thoại di động để kề bên tai, con mắt cũng lười mở. Tiểu nha đầu này, cũng coi như khá quen thuộc, giữa hai người ngoại trừ quan hệ 'Cấp trên cấp dưới' ra, cũng coi như là bằng hữu không tệ, đừng nhìn đối phương tuổi so với hắn nhỏ hơn vài tuổi, thế nhưng sự thông minh cũng không kém!

Dương Tiểu Song nằm lỳ ở trên giường, vung vẩy bàn chân nhỏ, ngày hôm nay chủ nhật, không phải lên lớp, vừa nãy cùng bằng hữu tán gẫu ở trên internet, sau đó vào mấy cửa hàng trên mạng chuẩn bị mua ít đồ.

"Ngươi nói, ta ở trên internet mở cửa hàng có được hay không?"

Mở cửa hàng trên mạng? Hác Mãnh cười khổ nói: "Được đó, mở đi, ngươi gọi điện thoại cho ta, không phải chỉ hỏi chuyện này chứ?"

"Đúng rồi!" Dương Tiểu Song vui cười hỏi: "Ngươi đang ngủ trưa sao? Ta có phải là quấy rầy ngươi sao?"

"Phải!"

Hác Mãnh cho rằng Dương Tiểu Song sẽ nhận sai, sau đó đem điện thoại cúp, không nghĩ tới đối phương cười hì hì nói: "Rất xin lỗi nha, bất quá, còn muốn làm phiền ngươi một lúc, vì lẽ đó, ngươi không thể ngủ tiếp rồi!"

Đệt! Cô gái nhỏ này da mặt độ dày cũng tăng trưởng a.

"Nói nhanh một chút, ta đang buồn ngủ đây!" Hác Mãnh mở mắt ra nhìn đồng hồ, một giờ trưa, Ngụy Thục Phân ở dưới trông cửa hàng, hắn chí ít còn có thể ngủ thêm nửa giờ nữa.

"Ngươi là heo à, nói với ngươi chuyện đứng đắn, ngủ cái gì mà ngủ!" Dương Tiểu Song gác chân, liếc mắt oán giận, suy nghĩ một chút nói: "Ta nghĩ ở trên mạng Thiên Cẩu mở một cửa hàng, chuyên môn bán sản phẩm điện tử, tương lai nếu như thuận lợi, một ngày bán ra hơn trăm, ngàn bộ điện thoại di động, máy vi tính …, sẽ không là giấc mơ nha, ngươi tưởng tượng một chút, nếu như tiêu thụ lượng lớn như vậy, ngươi có thể kiếm lời bao nhiêu tiền?"

Xì xì!

Hác Mãnh chọc nàng cười vui vẻ, cười nói: "Thật giống không chỉ là ta kiếm tiền chứ? Ngươi cũng không cần dụ ta, ở trên internet mở cửa hàng có nhiều người như vậy, thế nhưng thật sự thành công, có mấy người? Ngươi nếu như muốn thử một chút, ta ủng hộ ngươi, bất quá, ta khuyên ngươi đừng ôm hi vọng quá lớn."

"Hừ, ít ở nơi đó đả kích ta, ngươi nói bổn cô nương không được, vậy bổn cô nương liền cứ làm cho ngươi xem, đến thời điểm đó làm mù mắt chó của ngươi!" Nói xong, Dương Tiểu Song thở phì phò cúp điện thoại.

Hác Mãnh dở khóc dở cười lắc đầu, nhắm mắt lại ngủ tiếp, tùy vậy, chuyện này cũng bị ném ra sau đầu.

Dương Tiểu Song vì để chứng minh điều mình nói, nàng cúp máy rồi bắt đầu ở trên mạng Thiên Cẩu đăng kí một cửa hàng nhỏ của riêng mình, tên liền gọi 'Điện tử Tiểu Song Song', mặt hàng kinh doanh chính, điện thoại di động, máy vi tính, máy tính bảng ...

Sau khi thông qua xét duyệt, bắt đầu sửa chữa cửa hàng nhỏ của mình. Dương Tiểu Song điều kiện gia đình không tệ, mỗi tháng đều có không ít tiền tiêu vặt, hơn nữa giúp Hác Mãnh bán điện thoại di động nắm tiền hoa hồng, tiền mặt hiện có rất sung túc. Bởi vì cửa hàng mới vừa bắt đầu, độ tin cậy rất thấp, liền một trái tim đều không có, không đủ có mấy người quan tâm.

Dương Tiểu Song lập ra mấy cái biện pháp tăng lên độ nổi tiếng của cửa hàng, số một, trước tiên trả cho mạng Thiên cẩu 20 ngàn để làm quảng cáo. Thứ hai, tất cả hình ảnh nguồn hàng đều là bản thân nàng chụp, hơn nữa, còn không ngại đem chính mình làm người mẫu, bán hàng trước tiên chí ít phải

để cho người khác đều biết, chính mình Dương Tiểu Song là một yểu điệu đại mỹ nữ. Đệ tam, khuyến mại giảm giá cực lớn, một ngày sáu sản phẩm được đem ra khuyến mãi giảm giá, thương phẩm chính là điện thoại di động không phải smartphone giá rẻ, ngược lại giá cả lại không đắt, những đầu tư này nàng còn có thể chịu đựng được.

"iPhone 5S mới 99%, giá bán hai ngàn nguyên, số lượng: 1. Nhanh tay đặt hàng!"

Trong nhóm bạn QQ, có hai ngàn người, đều là trong hai ngày nay Dương Tiểu Song từ internet, trên diễn đàn, triệu tập được một số 'Fans'…

"Oa, bà chủ tiểu Song Song xuất hiện , mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

"Tiểu Song Song, ngươi là người ở nơi nào, năm nay bao nhiêu tuổi, có bạn trai chưa?"

"Bà chủ, ta yêu thích ngươi, chúng ta kết bạn đi!"

Trong nhóm “Điện tử Tiểu Song Song”, một thoáng liền náo nhiệt lên, trong nhóm này 90% trở lên đều là nam tính, hơn nữa mục đích mọi người gia nhập nhóm cũng đều không khác nhau mấy, vì sắc đẹp, vì tán gái mà đến!

"Hì hì, người ta còn nhỏ, mụ mụ nói cấm chỉ yêu sớm!" Sau khi đánh xong, Dương Tiểu Song ở trong nhóm chát phát ra một biểu tượng vẻ mặt xinh đẹp, bên cạnh máy vi tính, Dương Tiểu Song hừ lạnh lầm bầm: "Một đám xấu xa, chỉ biết chiếm tiện nghi ta, chả lẽ bổn tiểu thư lại dễ tán như vậy, đáng ghét!"

Keng: Xin Giao hàng!

Mới hai phút, tiểu Song Song kinh hỉ phát hiện, chính mình vừa đưa lên giá bộ iPhone 5S đã bán đi. Mặc dù là bán giá rẻ, bất quá, nàng cũng không bị lỗ, đây là hàng mà Hác Mãnh đưa cho nàng.

"Không phải smartphone, N79, số lượng lớn, hoàn toàn mới hai trăm một chiếc, có thể kiểm tra hàng, có thể trả tiền khi nhận hàng nha. Số lượng: 20, nhanh tay nhanh tay, tặng trưởng bối, tặng bằng hữu, tặng đồng nghiệp, đều là lựa chọn tốt nha."

Ngày thứ nhất, tiểu Song Song bán đi , sáu mươi chín bộ điện thoại di động, làm cho tiểu nha đầu sướng đến phát rồ rồi. Bất quá ngày thứ hai liền muốn đi học, nàng cũng không thể liên tục nhìn chằm chằm vào cửa hàng nhỏ của chính mình, nếu như vì cái này mà thành tích học tập giảm xuống, phỏng chừng mẹ 'Giam' nàng mất!

"Các bằng hữu, xin lỗi nha, ngày hôm nay khai giảng, không thể lúc nào cũng trông cửa hàng được, bất quá nguồn hàng mới người ta đã lên giá nha, yêu thích Song Song, có thể đi ủng hộ một chút, nhìn xem có đồ vật nào có thể dùng đến hay không, nếu như không có, cũng đề cử giúp, đến khi đó có lẽ sẽ có kinh hỉ không tưởng tượng nổi nha!" Dương Tiểu Song ở trong nhóm phát ra tuyên bố, sau đó lại tặng kèm một tấm ảnh ngày hôm nay ra ngoài.

Chờ lúc tan học trở lại, kinh hỉ phát hiện, chính mình mới lên giá tiêu thụ hai trăm chiếc điện thoại di động, dĩ nhiên tất cả đều bán hết rồi, trình độ nóng nảy vượt qua sự tưởng tượng của nàng!

"Hai trăm chiếc điện thoại di động, giao hàng muốn phát tới khi nào nha!" Dương Tiểu Song thống khổ đi kèm vui sướng, gọi điện thoại đem chị em tốt Tiểu Phượng của mình kêu lại đây.

"Nếu không, ngươi tìm hai cái công nhân đi!" Tiểu Phượng xoa cổ tay ê ẩm. Hai trăm bưu kiện, coi như một người một nửa, cũng đem khiến nàng vất vả quá chừng.

Dương tiểu con mắt lập loè: "Không chỉ muốn mướn thêm công nhân, ta còn muốn thuê một gian phòng làm việc, sau đó đăng kí một công ty."

"Dã tâm không nhỏ, nhưng ta cảm thấy ngươi hiện tại chuyện quan trọng nhất, trước tiên phải ổn định tiểu Mãnh ca ca đã, nếu như không có nguồn hàng của tiểu Mãnh ca ca, cửa hàng nhỏ của ngươi cũng không làm tiếp được nha!" Tiểu Phượng cười hì hì nói, nàng thấy được rất thấu triệt, kỳ thực nàng cũng có chút động lòng .

"Yên tâm được rồi, hắn nếu dám đoạn nguồn hàng của ta, bổn tiểu thư liền cắt chim hắn, đem nướng!" Dương Tiểu Song vẻ mặt dữ dằn.

Tiểu Phượng nháy mắt một cái, ngạc nhiên hỏi: "Oa, thật ác độc nha, chẳng lẽ, ngươi cùng tiểu Mãnh ca ca của ngươi có quan hệ sao?"

"Ngươi đi chết đi, tiểu sắc nữ cả ngày chỉ biết phát xuân, ta có thể giúp ngươi dẫn tiến nha."

"Hay lắm!" Tiểu Phượng không để ý nói: "Tiểu Mãnh ca ca của ngươi kỳ thực khá đẹp trai đó, ngươi nếu không thích, vậy ta ra tay nha, đến lúc đó ngươi cũng đừng nói ta không tử tế, bạn thân lại đi cướp bạn trai!"

"Ngươi đúng là phát xuân nha?"

"Ngươi xem ngươi, không nỡ đi!" Hai cái thanh xuân mỹ lệ tiểu mỹ nữ đùa giỡn với nhau.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thuê Phòng, Thuê Nhân Viên

Chương 37: Thuê Phòng, Thuê Nhân Viên
"Ngươi phải giúp ta!" Dương Tiểu Song gọi điện thoại cho Hác Mãnh. Một ngày hơn 200 cái bưu kiện, nàng cùng Tiểu Phượng căn bản là bận bịu không sống được. Mặt khác, hàng tồn của nàng, trên căn bản ở trong vòng một ngày bán sạch rồi!

Hác Mãnh tựa ở trên ghế salông buồn bực hỏi: "Hỗ trợ, hỗ trợ cái gì a?"

"Ta hàng ở trên internet đều bán sạch, ngươi giúp ta tìm cái nhà, làm trụ sở cửa hàng trên mạng và kho hàng, còn có, ngươi tìm giúp ta mấy nhân viên, số lượng đơn đặt hàng quá lớn, chỉ dựa vào mình ta, căn bản là không làm hết được, còn nữa, chính là nguồn hàng, ngươi phải giúp ta chuẩn bị sung túc, không thể đoạn hàng của ta nha, bằng không bổn đại tiểu thư không để yên cho ngươi!" Dương Tiểu Song một hơi nói xong.

Hác Mãnh có chút chưa kịp phản ứng lại, Dương Tiểu Song hai ngày trước nói với hắn muốn mở cửa hàng trên mạng, việc này hắn biết, nhưng hắn lúc đó căn bản liền không coi là chuyện to tát, cửa hàng kinh doanh điện tử nhiều như vậy, lại như biển rộng thế, không phải ai đi vào đều có thể bay nhảy

được. Nghe Dương Tiểu Song cơn giận này, cửa hàng trên mạng này cũng không tệ lắm?

Suy nghĩ một chút nói: "Nguồn hàng không thành vấn đề, ngươi lại là bạn cũ của ta, còn thuê điếm, thuê nhân viên, đến lúc đó ngươi có kiếm được lời để trả công nhân viên, tiền thuê nhà không?"

Hác Mãnh vẫn còn có chút không tin tiểu nha đầu này có thể thành công!

"Điều này không cần ngươi quan tâm, nói cho ngươi biết, ngày hôm qua ta ở trên 'mạng Thiên Cẩu' số lượng đơn đặt hàng, đã vượt qua hai trăm, biết điều này đại biểu cái gì không? Một ngày thời gian, liền một ngày nha, ta liền bán đi hai trăm bộ điện thoại di động, hì hì, nếu như một chiếc kiếm lời 50 đồng tiền mà tính, ngày hôm qua ta đã kiếm lời một ngàn khối đây, nếu không phải là bởi vì cửa hàng trên mạng không có ai trông, thì còn có thể bán càng nhiều hơn." Dương Tiểu Song vui cười đắc ý nói.

Hác Mãnh lấy làm kinh hãi, khó có thể tin hỏi: "Bán nhiều như vậy? Làm thế nào được, cửa hàng trên mạng của ngươi không phải mới vừa mở không tới hai ngày sao?"

"Thương mại cơ mật, ngược lại ngươi liền không cần phải để ý đến, mau mau tìm cho ta nhà, thuê nhân viên, ta muốn tự gây dựng sự nghiệp, làm một vố lớn!" Dương Tiểu Song hăng hái nói xong, đem điện thoại cúp.

Hác Mãnh một hồi lâu mới hồi phục lại tâm tình, trong lòng thầm nói lẽ nào tiểu nha đầu này chó ngáp phải ruồi? Một ngày liền bán đi hai trăm đài điện thoại di động, lượng tiêu thụ này đều gần sánh bằng shop điện tử Bạch Lam tiêu thụ một ngày chứ?

"Không được, ta cố gắng tìm hiểu một chút đi!" Hác Mãnh lầm bầm, nếu như có thể ở trên internet mở ra nguồn tiêu thụ, đối với hắn mà nói cũng là cái lựa chọn không tồi, internet không chỉ riêng có thể bán điện thoại di động, như cái khác như sản phẩm điện tử, tủ lạnh, TV, điều hòa, cũng có thể bán a!

Thạch Thành nhị trung, có một cửa hàng đồ uống lạnh 'Quả vị', Hác Mãnh đẩy cửa đi vào, chọn lấy đồ uống lạnh, chờ Dương Tiểu Song tan học.

Trước khi đến Hác Mãnh đã nhắn tin cho tiểu nha đầu, người ta điểm danh để hắn ở chỗ này chờ.

Mùa hè sáu giờ, mặt trời vẫn còn chưa lặn, nhiệt độ không nóng như buổi trưa, đợi khi Thạch Thành nhị trung tan học, trong cửa hàng đồ uống lạnh đều túm năm tụm ba học sinh, chuyện làm ăn quá tốt rồi!

"Hác Mãnh ca ca hảo!"

Dương Tiểu Song đẩy cửa ra, mang theo mấy em gái đi vào, gặp Tiểu Phượng ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng, Dương Tiểu Song thì lại lẫm lẫm liệt liệt ngồi vào đối diện Hác Mãnh, phóng khoáng phất phất tay nói: "Muốn ăn cái gì tự mình gọi đi, vị cường hào Đại ca ca này mời khách, hạ thủ phải độc, không làm thịt thì phí nha!"

Hác Mãnh lườm một cái, không phản đối nàng, đưa tay từ trong túi tiền móc ra, đưa cho Tiểu Phượng, cười khổ nói: "Nhẹ nhẹ tay cho ca, ta còn chưa cưới vợ đây!"

"Hì hì, người ta hiểu!" Tiểu Phượng cầm bóp tiền Hác Mãnh, vui cười bắt chuyện tiểu bọn tỷ muội đi chọn đồ uống.

Sau khi bọn họ đi, Hác Mãnh mới nhìn Dương Tiểu Song nói: "Đến cùng chuyện gì xảy ra a?"

"Cái gì chuyện gì xảy ra?" Dương Tiểu Song hai tay chống cằm, mắt to nhìn hắn, một mặt không hiểu hắn đang nói cái gì.

"Ngươi không phải nói ngày hôm qua cửa hàng trên mạng lượng tiêu thụ vượt quá hai trăm sao, thật hay giả ?" Hác Mãnh nhìn nàng.

Dương Tiểu Song quệt miệng nhỏ: "Đương nhiên là thật sự đi, nguyên lai ngươi không tin ta nha?" Nói xong thò tay từ trong bọc sách lấy ra máy tính bảng, cửa hàng đồ uống lạnh có WIFI , sau khi kết nối, tiến vào khu quản lý của mạng Thiên Cẩu, cầm đưa cho Hác Mãnh nói: "Không tin chính ngươi xem đi, không chỉ ngày hôm qua, ngày hôm nay lượng tiêu thụ, cũng có mấy chục đây, bất quá, không có nhiều như ngày hôm qua!"

Hác Mãnh cầm máy tính bảng của Dương Tiểu Song, lật xem hiếu kỳ hỏi: "Ngươi làm thế nào được vậy, trên mạng không phải nói, làm cửa hàng trên mạng rất khó sao?"

"Khi còn bé lão sư các ngươi không dạy các ngươi sao, trên đời không việc khó chỉ sợ lòng không bền!" Dương Tiểu Song dùng khẩu khí giáo huấn nói. Con mắt híp lại, vẻ mặt giảo hoạt.

Hác Mãnh không để ý đến nàng, suy nghĩ một chút nói: "Ngươi nói, chúng ta ngoại trừ bán điện thoại di động ra, còn có thể ở cửa hàng của ngươi bán thêm thứ khác, nói thí dụ như, điều hòa, tủ lạnh …?"

Dương Tiểu Song suy nghĩ một chút, trực tiếp lắc đầu nói: "Không được!"

"Tại sao không được a?" Hác Mãnh cau mày hỏi.

"Bởi vì tủ lạnh, điều hòa những thứ đó đều là khá lớn, coi như có người đặt hàng, đến lúc đó, ngươi làm sao vận chuyển nha, chuyển phát nhanh là một chuyện, ở một phương diện khác, ngươi làm sao bảo hành sau khi bán đây? Có thể ở trên internet bán điện thoại di động, máy tính bảng, những thiết bị điện tử nhỏ này liền không giống nhau, vận chuyển thuận tiện, vấn đề sau khi bán cũng thuận tiện." Dương Tiểu Song nháy mắt nói.

Hác Mãnh sờ sờ cằm, trong lòng cũng thừa nhận Dương Tiểu Song nói có lý, cân nhắc nói: "Vậy ngươi nói, chúng ta có thể bán trong nội thành được hay không, như vậy sau khi bán, lắp đặt, vận chuyển những việc này đều đơn giản. Thị trường là một cái thành thị, cũng không nhỏ a." Hắn không tham lam, Thạch Thành thị trường đồ điện gia dụng, cũng đầy đủ hắn ăn .

Dương Tiểu Song suy nghĩ một chút nói: "Cái này có thể, bất quá mạng Thiên Cẩu khẳng định là không thích hợp với ngươi, ngươi có thể lựa chọn mạng nội thành, hoặc là chính mình tạo một trang web nha!"

Tiểu nha đầu nói những điều này, Hác Mãnh suy nghĩ một chút, liền thấy phiền phức. Mạng nội thành cũng được, chính mình kiến tạo trang web cũng được, đều không giống mạng Thiên Cẩu, dù sao người ta cũng là trang web điện tử chuyên nghiệp, mỗi ngày lưu lượng khách cũng rất lớn, chính mình kiến tạo trang web, làm sao kiếm được danh tiếng đây? Đến năm nào tháng

nào mới có thể được!

Thở dài, hắn nói: "Vậy được rồi, ngươi vẫn ở trên internet bán điện thoại di động của ngươi đi, về phương diện nguồn cung cấp không cần lo lắng, coi như một ngày bán 10 ngàn chiếc, ta cũng có thể chuẩn bị cho ngươi." Đây chính là chuyện tốt, Hác Mãnh không cần thiết ngăn cản nàng, tiểu nha đầu làm càng lớn, hắn kiếm lời cũng càng nhiều.

"Chuyện phòng ốc, ngươi tìm cho ta sao?" Dương Tiểu Song nghiêng đầu nhỏ hỏi.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, cười khổ mà nói: "Lúc về ta liền tìm cho ngươi, bất quá ngươi xác định cửa hàng nhỏ của ngươi, thật sự cần thuê phòng và thuê nhân viên sao?"

Dương Tiểu Song ngước đầu nói: "Đó là đương nhiên, cái gì gọi là cửa hàng nhỏ, cái miệng thúi của ngươi thật không biết nói chuyện, có lẽ không tới thời gian một hai năm, ta đã trở thành thương gia điện tử lớn số một số hai trên mạng đó!" Nói xong, còn liếc nhìn Hác Mãnh khinh bỉ.

"Được, coi như ta nói nhầm không được sao, nữ vương tương lai của ta!" Hác Mãnh cười khổ nói.

"Hừ, vậy còn tạm được!" Dương Tiểu Song quệt miệng nhỏ.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chuẩn Minh Tinh Từ Manh

Chương 38: Chuẩn Minh Tinh Từ Manh
Hác Mãnh tranh thủ thời gian, từ phụ cận Thạch Thành nhị trung, bên trong một tiểu khu dân cư, thuê cho Dương Tiểu Song một gian nhà, ba phòng chính hai phòng phụ, mỗi tháng một ngàn năm, thanh toán nửa năm tiền thuê nhà, tiền là do Hác Mãnh ứng trước, lại từ bên trong thị trường nhân tài, chiêu ba sinh viên đại học khóa này, tiền lương mỗi tháng một ngàn tám, cộng thêm phần trăm hoa hồng, trong ba gian phòng thì một gian làm kho

hàng, hai gian làm ký túc xá cho ba nữ sinh, phòng khách lắp năm máy vi tính, kéo đường truyền cáp quang kết nối mạng, một phòng làm việc giản dị, xem như là tương đối ổn, còn làm sao quản lý, hắn liền không quan tâm, tất cả đều giao cho Dương Tiểu Song tự do phát triển đi thôi!

Không khéo tương lai nàng sẽ càng nổi tiếng đây!

"Lam tỷ, bên shop điện tử, không chuyện gì chứ?" Hác Mãnh mấy ngày nay đều không đi shop điện tử Bạch Lam, bởi vì dù hắn đi tới, cũng không biết làm gì, không chừng còn làm phiền người ta, vì lẽ đó, liền dứt khoát không chạy sang bên đó. Bạch Lam nói không sai, shop điện tử Bạch Lam so với lợi nhuận từ điện thoại di động secondhand, cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.

"Không có chuyện gì, mỗi ngày kim ngạch gần như cũng ổn định lại , còn lại phải dựa vào tuyên truyền cùng danh tiếng, mặt khác, lầu hai khu máy vi tính cũng kinh doanh rồi, đã có vài công ty gửi bán hàng hiệu. Lầu ba khu đào bảo vật, cũng không tệ, mỗi ngày lượng người đi cũng tương đối!" Bạch Lam đơn giản đem sự tình shop điện tử ra nói.

Mới vừa cúp điện thoại, điện thoại di động lại vang lên.

Hác Mãnh nhìn tên báo bên trên, không dám thất lễ, nhận cuộc gọi rồi cười nói: "Từ đại tiểu thư, có gì phân phó? Tiểu nhân sẽ cúc cung tận tụy thề chết nghe theo!"

"Ít nói linh tinh đi, nhanh tới đón ta, ta chuẩn bị tới nơi rồi." Từ Manh cười mắng nói.

Ngày hôm nay sắp tới ngày 10 tháng 7, Từ đại minh tinh được nghỉ về nhà, không biết nàng lên xe lửa lúc nào a, làm sao cũng không ai cho mình biết đây!

"Trạm xe lửa?" Hác Mãnh dò hỏi.

Từ Manh lườm một cái, yểu điệu đáp lại: "Nếu không Hác Mãnh ca ca ngài nghĩ sao?" Nói xong, cũng không chờ hắn trả lời, liền cúp máy.

Hác Mãnh vỗ vỗ trán, lầm bầm lầu bầu: "Giời ạ, liền số xe đều không nói cho lão tử, vậy ta làm sao đón ngươi a!" Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng cũng không dám thất lễ, đứng lên chạy ra ngoài. Nếu như đi trễ, chính mình không khéo trở thành 'Tội nhân' trong mắt các bạn học!

Ở bên trong tất cả các bạn học, Từ Manh, độ hot của Từ đại minh tinh, tuyệt đối là cao nhất!

"Thúc thúc, ngươi đi đâu thế?" Quả Quả mắt to nhìn Hác Mãnh hỏi.

"Đi tới trạm xe lửa, bé ngoan ở nhà cùng mụ mụ trông cửa hàng nhé, trở về ta mua cho ngươi đồ ăn ngon." Hác Mãnh cười nói xong, cùng Ngụy Thục Phân nói chuyện một chút, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài!

Lúc Từ Manh gọi điện thoại cho Hác Mãnh, xe lửa kỳ thực cũng đã đến trạm. Vị trí của Hác Mãnh, cách trạm xe lửa, còn có mười dặm, dọc theo con đường này, Hác Mãnh cưỡi xe điện chạy như bay.

Từ sau Tết năm ngoái, bởi vì Từ Manh nhận lời mời từ một bộ phim, Tết vừa rồi đều không trở về, vì lẽ đó tính ra, cùng Từ đại minh tinh đã có gần như một năm chưa gặp mặt, tuy rằng lúc bình thường, cũng sẽ chat video, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không đã, không giống như được nhìn thấy chân nhân.

Cửa trạm xe lửa, Từ Manh mỹ lệ quần cực ngắn, màu đen tất chân, giày cao gót, trên đầu đội mũ che nắng màu phấn hồng, mang theo kính mát màu cà phê, bên người đặt một va li có màu sắc rực rỡ, đứng ở nơi đó, đã có thật nhiều nam sĩ không nhịn được đến gần, nhưng đều thất bại tan tác mà quay trở về, trong đó không ít công tử mặc đồ hàng hiệu, đi xe sang!

Hác Mãnh cưỡi xe điện, mặc quần sooc, áo T-shirt không biết đã giặt bao nhiêu lần rồi, chân đi một đôi giày thể thao vỉa hè, sau lưng đều ướt sũng, biết làm sao được, trời quá nóng , một thân đầy mồ hôi!

Với hình tượng này, hắn dừng xe điện trước mặt mỹ nhân, nhếch miệng lộ ra răng trắng, cười hỏi: "Người đẹp, đang chờ người a?"

Người đẹp quay đầu nhìn sang hắn, nhàn nhạt gật gật đầu.

"Trời nóng như vậy, tội gì phải đứng ở đây cho khổ, hay là ca ca đưa ngươi về nhà được không?" Hác Mãnh khà khà cười nói.

Xung quanh có mấy nam sĩ tự cho là siêu phàm thành công đang tựa vào Audi, khóe miệng cũng không nhịn được lộ ra một nụ cười trào phúng, ngay cả bọn họ có xe sang như vậy, đều không thành công, con gà kia cũng dám mở miệng?

Khiến người ta mở rộng tầm mắt là mỹ nữ không những không từ chối, hơn nữa còn ôm lấy eo đối phương, người đầy mồ hôi như thế, lẽ nào mỹ nữ không chê bẩn sao? Trời nóng thế này, lẽ nào ngồi trên xe đạp điện, còn thoải mái hơn ngồi xế hộp sao? ĐCM, mỹ nữ hiện tại, khẩu vị đều khác thường thế sao?

Con gà lại có thể thắng được công tử nhà giàu đẹp trai, ngay trước mặt mọi người, dựa vào một chiếc xe đạp điện, từ trong vòng vây của những chiếc xe sang, giết ra một đường, cướp đi 'Thịt mỡ' trước miệng mọi người!

"Ngươi sao đến bây giờ mới đến nha? Lão nương đều sắp bị bong cả lớp da ra rồi!" Từ Manh ngồi ở trên xe điện, một tay ôm eo Hác Mãnh, cái tay kia mạnh mẽ nhéo một cái, không cao hứng mắng.

"Ai u!" Hác Mãnh kêu thảm thiết, nói: "Bà cô của ta, ngươi cũng không nhìn xem ngươi gọi cho ta lúc nào, ta đây còn gọi chậm sao? Không nhìn thấy bánh xe đập điện sắp văng ra rồi à!"

"Hừ, còn dám nguỵ biện, ngươi sao không nói mình không quan tâm ta, lẽ nào ngươi không biết chúng ta lúc nào nghỉ sao?" Từ Manh lườm một cái, lại đập một quyền trên lưng hắn.

Hác Mãnh cười khổ cũng không dám nguỵ biện, miệng đầy lý lẽ, ở trước mặt người ta cũng đều là sai, có thể nói lý cùng nữ nhân sao?

"Không nói được gì phải không!" Xem Hác Mãnh không nói lời nào, Từ Manh hừ lạnh nói.

"Từ mỹ nhân mùa hè này không đóng phim gì sao?" Hác Mãnh đổi chủ đề,

hỏi. Từ Manh hiện tại tuy rằng không tính là đại minh tinh gì, nhưng nói thế nào cũng coi như là tiếp nhận mấy bộ phim, diễn qua mấy nhân vật, chờ sau khi tốt nghiệp, đường đi sẽ bằng phẳng, tuyệt đối không phải tiểu nhân vật như hắn có thể so sánh.

Từ Manh trầm mặc một chút, cũng không chê hắn sau lưng đều là mồ hôi bẩn, đem đầu tựa ở trên lưng Hác Mãnh, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao, ngươi rất hi vọng ta đóng phim tiếp, nghỉ hè cũng không trở về nhà sao?"

Hác Mãnh cười gượng hai tiếng, nói: "Đương nhiên không phải, Tết vừa rồi đều không trở về, chúng ta gần một năm không gặp mặt đây!"

"Vậy ngươi nhớ ta không?" Từ Manh thấp giọng hỏi.

Hác Mãnh nhếch miệng khà khà nở nụ cười hai tiếng, nói: "Nhớ chứ, làm sao có thể không nhớ đây, sắp nhớ muốn chết rồi!"

"Sắp nhớ muốn chết, vậy là sắp nhớ chứ không phải vẫn nhớ đúng không?" Từ Manh cười không đợi Hác Mãnh nói chuyện, lại hỏi: "Vậy ngươi nhớ ta nhiều hơn hay là nhớ Trần Vũ Tình nhiều hơn đây?"

Đệt!

Hác Mãnh lườm một cái, trong lòng không ngừng kêu khổ, tại sao phụ nữ đều thích hỏi vấn đề này đây, lão sư không phải nói so sánh người này với người khác là một hành vi không tốt à!

"Không nói ra được?" Từ Manh hiển nhiên không dễ gì buông tha hắn như vậy.

Hác Mãnh cũng không ngốc, thấp giọng nói: "Đó còn cần phải nói, đương nhiên là nhớ ngươi nhiều hơn một chút." Ít nhất trước tiên phải ứng phó cho qua ải rồi nói!

Sau lưng Từ Manh cười duyên nói: "Ta sớm biết ngươi sẽ nói như vậy, vừa nãy ngươi nói ta đã dùng điện thoại di động ghi lại rồi nha, sau này ta sẽ cho Trần Vũ Tình nghe."

Hác Mãnh nghe xong suýt chút nữa thổ huyết, giời ạ, đây là muốn đùa chết

lão tử a!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tới Liên Tiếp

Chương 39: Tới Liên Tiếp
"Đưa ngươi về nhà?" Hác Mãnh hỏi.

"Không trở về!" Từ Manh đáp lại, nàng cũng nghĩ không thông, lúc trước nam sinh theo đuổi mình nhiều như vậy, tại sao mình lại thích hắn cơ chứ?

"Không về nhà vậy ngươi đi nơi nào a?" Hác Mãnh há hốc mồm hỏi. Hắn còn tưởng rằng đón đối phương từ trạm xe lửa, rồi đưa trở về, nhiệm vụ của chính mình coi như được hoàn thành. Nhưng nghe Từ đại tiểu thư, rõ ràng không phải ý đó a.

"Ta nào có biết, ngược lại ta ăn của ngươi, uống của ngươi, ngủ của ngươi, chuyện khác ta đều mặc kệ!" Từ Manh cười nói.

Hác Mãnh lúc này nghe rõ, nuốt nước bọt một cái, trong thanh âm mang theo chút bỉ ổi hỏi: "Ý của ngươi, vậy là, buổi tối muốn cùng ta ngủ?"

"Cùng ngươi ngủ cái đại đầu quỷ a! Ngươi háo sắ,c bại hoại, nghĩ cái gì mà dơ bẩn như vậy đây, nói cái gì đến trong miệng ngươi, nó đều biến vị!" Từ Manh đưa tay vẹo hắn một cái, trên mặt nóng bừng, bất quá có mũ chống nắng chống đỡ, hơn nữa lại đang ngồi trên xe đạp điện, Hác Mãnh cũng không nhìn thấy.

"Ngươi nói thế oan uổng chết ta rồi, ta làm sao có ý nghĩ dơ bẩn đây, vừa nãy ngươi cũng nói rồi, khoảng thời gian này muốn ăn của ta, uống của ta, ngủ của ta, việc này không rõ sao, ngươi nói buổi tối ngươi nếu không ngủ cùng ta, ngươi vậy còn gọi là ngủ của ta sao?" Hác Mãnh cười nói.

Từ Manh lầm bầm: "Mặc kệ ngươi!"

Đến đèn xanh đèn đỏ phía trước, qua hai cái ngã tư nữa là đến nhà Từ Manh, Hác Mãnh đem xe đạp điện tốc độ chậm lại, nhắc nhở nàng nói: "Từ mỹ

nhân, đã sắp tới nhà ngươi rồi, còn ôm chặt như thế a, không sợ mẹ ngươi nhìn thấy?" Hác Mãnh vẫn là lựa chọn đem Từ Manh đưa về, chứ nếu thật sự buổi tối ngủ cùng hắn, không biết còn loạn thành gì đây.

"Có sắc tâm không có sắc đảm, hừ, ta sợ cái gì, nếu mẹ ta nhìn thấy, cũng là đánh ngươi." Từ Manh trên lóe lên chút không vui, tức giận nói.

Hác Mãnh tức rồi, đem xe đạp điện quay đầu lại, đi ngược lại hướng nhà nàng, trong miệng lầm bầm: "Từ Manh, đây chính là ngươi ép ta, cái gì gọi là ta có sắc tâm không có sắc đảm a, lời này của ngươi động chạm tới lòng tự ái của ta, chúng ta trước tiên liền đi tìm nhà nghỉ, thuê phòng, để xem ta có ăn ngươi hay không, ngươi dám trêu chọc ta, ngươi dám nói ta không có sắc đảm, ngày hôm nay Mãnh gia liền để cho ngươi mở mang cái gì gọi là sắc đảm!"

Từ Manh đỏ mặt, từ phía sau đấm hắn, cười mà không sợ, nhẹ giọng nói: "Ngươi cũng chỉ biết nói sướng miệng, ta có thể nói cho ngươi biết nha, Trần Vũ Tình cũng về nghỉ, ta tính hai ngày nay sẽ trở lại, ngươi muốn ra tay cũng phải nhanh một chút, đừng léo nha léo nhéo, đến thời điểm quần áo đều cởi sạch, còn do dự không quyết định, không dám hạ 'Thương' !"

Ầm ầm!

Hác Mãnh đem xe đạp điện dừng lại, cười khổ nói: "Từ đại tiểu thư của ta, Từ đại mỹ nhân, chuyện xấu của ta trước đây, có thể đừng nói ra hay không? Hiện tại cũng đã qua rất nhiều, rất nhiều năm rồi!"

Từ Manh cười nói: "Nhiều năm thì làm sao, nhiều năm lẽ nào liền không phải ngươi làm ra rồi?" Nàng nói, đều là khi hai người còn học trung học, chuyện đã xảy ra, cùng đi nhà nghỉ thuê phòng, hai người quần áo đều thoát sạch sẽ, qua một đêm, kết quả chuyện gì cũng không làm, nguyên nhân, Trần Vũ Tình liên tục gọi điện thoại, nửa giờ một lần, một lần tán gẫu hai phút, khiến hai người đều không làm được gì cả, nhưng đến sáng ngày thứ hai khi nhìn thấy Trần Vũ Tình, người ta đều không có việc gì dù chỉ một chút, còn Hác Mãnh thì hai vành mắt đen giống như quốc bảo đại hùng miêu vậy!

Việc này vẫn bị Từ Manh xem là trò cười, nhân lúc Hác Mãnh đắc ý, liền lấy ra trào phúng hắn. Hác Mãnh cũng thấy hơi nhục, mất mặt nam nhân a!

Hác Mãnh lườm một cái!

Từ Manh cũng sợ bức hắn quá, hắn thật sự đem mình làm thật thì hỏng, cười duyên nói: "Được rồi, không đấu với ngươi, nếu đưa ta về nhà, vậy ta liền về nhà đi, không để ngươi lo lắng đến sợ như vậy!"

"Ta lo lắng cái gì chứ, lo lắng phải là chính ngươi mới đúng?" Hác Mãnh nói thầm, quay đầu đi về hướng nhà Từ Manh, nói thực, hắn hiện tại vẫn không dám trêu chọc Từ Manh, nếu như thật sự dám đem nàng ăn đi, như vậy nàng liền dám đem chuyện này nói cho mọi người, kể cả người nhà nàng, người ta cái gì cũng không sợ, ăn nàng rồi, người ta tất nhiên muốn ngươi phụ trách.

Chỉ có một con đường, kết hôn, không cưới nàng không thể!

Đương nhiên, Hác Mãnh không phải sợ chịu trách nhiệm, hắn sợ Trần Vũ Tình biết rồi sẽ liều mạng hắn, còn có một nữ nhân khác sẽ tự sát!

Tình tay ba, tay bốn, cứ bận tâm thì hư thận a!

Trước đây trẻ tuổi, không hiểu chuyện, có thể hiện tại tuổi tác hắn cũng không nhỏ, hiểu rõ cái gì gọi là yêu, Từ Manh nếu như thật vì hắn, từ bỏ tiến vào giới giải trí làm minh tinh, phỏng chừng Hác Mãnh đời này đều sẽ tự trách. Cô bé nào mà không có cái giấc mộng minh tinh a, đừng nói cô gái, Hác Mãnh năm đó cũng nằm mơ muốn làm minh tinh, thật vất vả mới có một cơ hội tiến vào giới giải trí, nếu lãng phí như thế thì rất đáng tiếc.

Hác Mãnh vẫn cao hứng vì Từ Manh có thể thi học viện điện ảnh kinh thành, nhưng nàng luôn nói Hác Mãnh không hiểu được nữ nhân, lại càng không hiểu tâm của nữ nhân.

"Ngươi có muốn đi lên ngồi một chút hay không?" Từ Manh bước xuống xe, lấy xuống va li đồ của mình, lấy xuống kính mát, hướng hắn nháy mắt một cái, cười hỏi.

Hác Mãnh liếc nhìn lên nhà nàng, lắc đầu nói: "Ngươi xem ta cả người mồ hôi thế này, đi nhà ngươi liệu mẹ ngươi có tình nguyện tiếp đãi ta hay không ấy chứ, không đi, hôm nào đi!"

Từ Manh suy nghĩ một chút nói: "Vậy cũng tốt, buổi chiều ta rảnh rỗi, liền gọi điện thoại cho ngươi đi tìm ngươi chơi."

"Được!" Hác Mãnh quay đầu cưỡi xe đạp điện đi rồi, chuyện gì cũng không vội được, nếu Từ Manh trở về, trong hai tháng này không ít cơ hội gặp mặt. Trong lòng có bao nhiêu nhớ nàng, vào lúc này cũng không thể biểu hiện ra!

Nhìn bóng lưng hắn đi xa, Từ Manh lầm bầm lầu bầu: "Thằng ngốc, nhiều cơ hội tốt cũng không biết quý trọng, ta một cô gái đều làm đến một bước này, ngươi còn muốn ta thế nào đây!" Nếu như hôm nay Hác Mãnh chịu giữ nàng lại, hoặc là ép buộc đem nàng mang đi, Từ Manh chắc chắn sẽ không phản kháng.

Chọc thủng tầng 'Cửa sổ giấy' kia, liền khó như vậy sao? Chính mình một cô gái đều không để ý, ngươi nói Đại lão gia như ngươi còn suy nghĩ vớ vẩn cái gì đấy, đẩy ngã, bắn vài cái là xong!

"Chính mình đang làm gì vậy nhỉ!" Từ Manh đỏ mặt dậm chân, chính mình thật giống có chút dấu hiệu tư xuân a.

Trên đường trở về, Hác Mãnh cười khổ lắc đầu, tâm ý của Từ mỹ nhân hắn có thể không hiểu sao, có thể, thật sự làm rồi, được không? Hay là duy trì mối quan hệ 'Thuần thuần' này, đánh lộn, cảm tình vĩnh viễn sẽ tốt như thế, thật sự làm rồi, không chừng hai người sau đó sẽ càng chạy càng xa, trái lại thành người dưng.

Chưa kịp về đến nhà Hác Mãnh, điện thoại di động lần thứ hai vang lên. Dừng xe đạp điện, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, lần này không phải Từ mỹ nhân gọi tới, mà là Trần Vũ Tình!

Trần Vũ Tình xinh đẹp, tuyệt đối là xinh đẹp, vóc người, tướng mạo, khí chất đều là thật tốt, thế nhưng người ngoài có thể không biết, nhưng Hác Mãnh rất rõ a, Trần đại mỹ nữ này tuyệt đối là người 'Tàn nhẫn', không những đối với người khác tàn nhẫn, mà đối với mình cũng tàn nhẫn.

"Vũ Tình a, nghỉ rồi?" Hác Mãnh tiếp điện thoại, cười bồi nói. Nếu như có người quen ở bên cạnh, nhất định sẽ mắng hắn 'Tiện', giống như cẩu nô tài

vậy.

"Đưa Từ Manh về nhà rồi chứ?" Đầu bên kia điện thoại trực tiếp mở miệng hỏi.

Hác Mãnh đầu toát mồ hôi, trong lòng thầm nói mình đi đón Từ Manh, Trần Vũ Tình làm sao biết a? Chẳng lẽ vừa nãy Từ Manh gọi điện thoại cho Trần Vũ Tình? Mịa nó, hai cô nàng này hợp lại đùa mình a!

"Đừng nghĩ linh tinh, vừa nãy ta cũng ở trạm xe lửa, đúng lúc thấy hai ngươi, nếu chưa đưa nàng về, liền mau mau đưa trở về, đã đưa về rồi, liền lập tức tới trạm xe lửa đón ta, chờ ngươi!" Nói xong, cũng không để Hác Mãnh nói chuyện, đem điện thoại đóng lại. Hác Mãnh lại gọi tới, người ta đều không tiếp!

Hác Mãnh vẻ mặt đưa đám lầm bầm: "Ta đời trước mắc nợ các ngươi sao!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mở Ra Quyền Hạn Mua

Chương 40: Mở Ra Quyền Hạn Mua
Quay lại trạm xe lửa, Trần Vũ Tình không giống như Từ đại tiểu thư đứng chờ dưới trời nắng, mà ở cửa hàng đồ uống lạnh ven đường, sau khi nhìn thấy Hác Mãnh mới đi ra.

"Hưng phấn chứ?" Trần Vũ Tình cười hỏi một tiếng.

Không đầu không đuôi, làm cho Hác Mãnh cũng không biết là nhân bánh gì, hắn cười khúc khích hai tiếng. Trần Vũ Tình liếc con ngươi nhìn hắn, thấp giọng mắng: "Đồ ngốc!"

Trên đường đưa Trần Vũ Tình về, nàng vẫn không nói lời nào, tất cả đều là Hác Mãnh hỏi, mà người ta chỉ hừ hừ ứng phó.

Đưa Trần Vũ Tình về đến cửa nhà, Trần Vũ Tình cũng không nói mời Hác Mãnh đi vào ngồi một chút, chỉ chừa lại một câu: "Buổi chiều ta kêu Từ Manh cùng đi dạo phố!" Xoay người liền đi vào nhà.

Hác Mãnh tha thiết mong chờ nhìn bóng lưng của nàng, đặc biệt là bờ mông với cặp đùi thon dài, nuốt một ngụm nước bọt, mỹ nữ này không chỉ khó tính, mà lại còn hung mãnh cực kỳ a!

Trở lại trong cửa hàng, Ngụy Thục Phân làm mì nguội, cô vợ trẻ sát vách Thường Mị cũng đang ở đây.

"Còn tưởng rằng ngươi buổi trưa không trở lại ăn đây!" Thường Mị cười duyên nói.

Hác Mãnh không trả lời nàng, lòng thầm nói đây là nhà mình, hắn không trở lại thì đi đâu a. Cô vợ trẻ này thật đúng là, trong tiệm mình lại không phải là không thể làm cơm, lại chạy qua đây xem náo nhiệt gì a, thích chiếm tiểu tiện nghi người khác a. Bất quá cho dù trong lòng hắn không vui, cũng sẽ không nói ra, ai bảo Ngụy Thục Phân cùng với nàng quan hệ cũng rất tốt đây, chính là không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật chứ!

Buổi chiều, ăn cơm xong, Bạch Lam gọi điện thoại tới nói, gần đây lại thu được một nhóm giá rẻ smartphone secondhand, về số lượng tầm vạn chiếc, giá nhập vào tuy rằng đều không rẻ, bất quá đều là điện thoại đang được thịnh hành, đã nhập nhà kho, chờ hắn có thời gian đến mà lấy hàng.

Nhà kho chỉ có hai chiếc chìa khóa, Hác Mãnh trong tay có một cái, Bạch Lam trong tay có một cái!

Vừa vặn điện thoại di động trong 'Trạm Thu Mua' không còn nhiều, thừa dịp buổi chiều không có chuyện gì, Hác Mãnh đi nhà kho, đem mười mấy rương lớn điện thoại di động, đều cất vào nhà kho bên trong Trạm Thu Mua.

Tiện đường lại đi thị trường đồ cũ, chọn mua một nhóm đồ điện gia dụng.

"Keng: Chúc mừng 'Trưởng Trạm Thu Mua', kim tệ (GB) tích lũy giao dịch đạt tới vượt quá ba ngàn, hệ thống Trạm Thu Mua tiến hành một lần đổi mới đơn giản, cần tiêu hao thời gian: 30 phút, sau khi đổi mới hoàn thành, sẽ dành cho trưởng trạm một lần 'Trung cấp khen thưởng' !"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, khóe miệng nhếch lên, lần thứ hai khen thưởng

cuối cùng cũng coi như đến rồi, nhớ tới lần thứ nhất hình như là tích lũy hạn mức ba mươi kim tệ, nhận được 'Sơ cấp khen thưởng', một phần sơ cấp thuốc biến đổi gien, để thể chất của hắn vượt quá người trưởng thành gấp ba, vốn cho là tích lũy giao dịch hạn mức đến ba trăm kim tệ thì sẽ có lần thứ hai khen thưởng đây, không nghĩ tới lại không phải.

"Trung cấp khen thưởng? Không biết lúc này sẽ cho gì!" Lầm bầm lầu bầu. Lần thứ hai khen thưởng cuối cùng cũng coi như đến rồi, vậy lần thứ ba khen thưởng, sẽ ở thời điểm tích lũy hạn mức 3 vạn kim tệ, hay là sẽ ở tích lũy ba mươi vạn, hoặc là ba triệu mới cho đây? Tạm thời, Hác Mãnh cũng không có thăm dò quy luật của nó.

Trên căn bản khoảng thời gian này, Hác Mãnh đều là đang bán cho Trạm Thu Mua một ít đồ bỏ đi, đồ có thể chữa trị nhưng giá trị không cao.

Trong khi chờ 'Trạm Thu Mua' thăng cấp đổi mới, Hác Mãnh nhận điện thoại, Tiếu Ngọc Vân gọi tới, hỏi hắn lúc nào về nhà ăn cơm.

Đối với một 'Tỷ tỷ' của hắn như vậy, Hác Mãnh cũng không rõ ràng là cảm giác gì, vừa yêu lại sợ! Bất quá như ngày hôm nay Tiếu Ngọc Vân chủ động cho Hác Mãnh gọi điện thoại, trong quá khứ là không thường thấy, có thể là lần trước về nhà ăn cơm, hai người lén lút chạm đụng, đã nhen nhóm lên đốm lửa.

Hác Mãnh thậm chí có thể lý giải được cú điện thoại Tiếu Ngọc Vân có hàm nghĩa gì, có lẽ muốn biểu đạt, đối phương muốn hắn, chỉ có điều Tiếu Ngọc Vân trên mặt không thể mặt dày mà nói thẳng ra thôi.

"Qua mấy ngày nữa, khoảng thời gian này có chút việc, khá bận!" Hác Mãnh tìm cái cớ.

Tiếu Ngọc Vân trầm mặc, lầm bầm: "Không có chuyện gì, sao không gọi điện thoại về nhà!" Rồi đem điện thoại cúp máy. Hác Mãnh cầm điện thoại di động mà nở nụ cười, Tiếu Ngọc Vân là đang oán giận chính mình tại sao không liên hệ nàng đây.

Trong cửa hàng có Ngụy Thục Phân, trong nhà còn có đại tỷ Tiếu Ngọc Vân, bên ngoài còn “dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” Từ minh tinh cùng học bá

Trần Vũ Tình, được rồi, Hác Mãnh thừa nhận chính mình rất hoa tâm, rất chẳng ra gì, nhưng phần lớn nam nhân không phải đều là như thế hay sao, ăn trong bát nhìn trong nồi, có mấy người là không hoa tâm đâu?

Bề ngoài có thể không hoa, nhưng đều là giả trang vậy! Mặt người lòng thú, ngụy quân tử, cũng chính là hình dung nam nhân trong ngoài bất nhất, đương nhiên, cái gì cũng luôn có cái trường hợp đặc biệt, trong mười vạn người đàn ông, vẫn có thể lấy ra một người 'Sao hỏa' vậy, thế nhưng, tỷ lệ không phải rất lớn, tỷ lệ nhìn lầm là siêu cao.

"Keng: hệ thống Trạm Thu Mua thăng cấp hoàn thành!"

"Keng: Trạm Thu Mua khởi động công năng 'Mua'. Trưởng trạm có thể tiến hành giao dịch bán trong Trạm Thu Mua, đồng thời cũng có thể dùng kim tệ (GB) sử dụng để 'Mua' một ít sản phẩm từ Trạm Thu Mua. Trạm Thu Mua tích lũy tiêu phí hạn mức càng cao, tín dụng cũng càng cao, có thể mua được vật phẩm càng quý giá. Vì lẽ đó, đặc biệt nhắc nhở, kiến nghị trưởng trạm tăng cường tiêu thụ vật phẩm cho Trạm Thu Mua, để trưởng trạm tăng cường hạn mức tín dụng ở bên trong 'Trạm Thu Mua'!"

"Keng: Kim tệ (GB) hạn mức tích lũy đạt đến ba ngàn, thưởng cho một lần 'Trung cấp khen thưởng', hi vọng trưởng trạm không ngừng cố gắng, viết lên một trang huy hoàng!"

"Keng: Vật phẩm khen thưởng đã chuyển đến bên trong Trạm Thu Mua, xin mời trưởng trạm chú ý tra thu!"

Liên tiếp nhắc nhở, để Hác Mãnh một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, sau đó trực tiếp mở ra giao diện hệ thống Trạm Thu Mua, giao diện trong suốt có ba cái nút điều khiển, phân biệt là 'Bán vật phẩm', 'Chữa trị vật phẩm', cùng với 'Mua vật phẩm' . Bất quá chức năng 'Mua vật phẩm', ở Trạm Thu Mua trước khi đổi mới vẫn luôn là màu xám, không cách nào mở ra.

Hiện tại, đã biến thành màu trắng, có thể mở ra sử dụng rồi!

Sau khi tiến vào mục mua vật phẩm, bên trong lại phân ra một số phân loại nhỏ hơn, thí dụ như đồ điện gia dụng, sách báo, nhạc khí, điện ảnh, ô tô, thực phẩm, dụng cụ, vũ khí …, phân ra rất nhiều loại, cũng rất hỗn độn, hầu như

bao hàm tất cả những đồ vật trong cuộc sống có thể sử dụng đến, biết đến, thậm chí tưởng tượng đến.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, đem ý thức di động đến mục đồ điện gia dụng, chọn tiến vào.

Danh sách một loạt thương phẩm xuất hiện ở trước mắt, TV, máy giặt, tủ lạnh, lò vi sóng, loa đài, ngoại trừ những sản phẩm đã biết ra, còn có thật nhiều sản phẩm trước đây chưa từng nghe nói, thí dụ như: trí năng, lò năng lượng, siêu cấp truyền hình…, bất quá những sản phẩm này, đều là màu xám, Hác Mãnh muốn chọn đi vào, Trạm Thu Mua đưa ra thông báo hệ thống, hắn hạn mức tín dụng không đủ, số lượng kim tệ không đủ, tạm thời vẫn chưa thể mua!

Ngay cả từng mục đồ điện gia dụng trong sinh hoạt, thí dụ như TV, ý thức chọn đi vào trong đó, bên trong lại có mấy ngàn phân loại nhỏ chi tiết hơn, từ ti vi trắng đen, ti vi màu cho đến ti vi màn hình phẳng rồi LCD TV, ti vi đa chiều…, không thiếu gì cả, có một số là đã có trên địa cầu, cùng với sản phẩm đã từng có, còn có một số sản phẩm Hác Mãnh trước đây chưa từng nghe nói, bất quá những sản phẩm chưa từng nghe nói kia, phần lớn đều là màu xám, biểu hiện độ tín dụng không đủ, nếu không thì lại là kim tệ không đủ.

Tùy tiện mở ra mục ti vi màu, bên trong đó có mấy ngàn loại nhỏ hơn, mấy triệu thương hiệu có thể lựa chọn, khiến người ta hoa cả mắt!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hai Phần Mềm!

Chương 41: Hai Phần Mềm!
Nói một cách khác, TV màu 17 inch các loại nhãn hiệu, giá trị mỗi loại đều trong khoảng từ 0,5 đến 2,5 kim tệ, Hác Mãnh lấy điện thoại di động ra tìm tòi một chút, sau khi chuyển đổi, đại khái không kém giá tiền thực tế là bao.

Tùy tiện nhìn một chút, liền thoát khỏi mục “đồ điện gia dụng”, tạm thời Hác Mãnh cũng không muốn mua thứ gì. Hệ thống thu mua mở ra quyền hạn “mua vật phẩm” đối với mình mà nói, dù sao cũng là một chuyện tốt, về phần

tài khoản tín dụng cùng số lượng kim tệ dần dần rồi sẽ tăng lên, điều này không cần phải gấp, dù sao hắn cũng không vội phải mua gì đó.

Đóng giao diện, ý thức tiến vào kho hàng, điện thoại di động đã sửa chữa tốt là màu trắng, vật phẩm không sửa chữa cũng là màu trắng, chỉ có điều hai loại có độ sáng bất đồng.

"Vật phẩm tím?"

Hác Mãnh nhìn trong góc, lẩm bẩm một câu, hưng phấn hơn trước, phần thưởng lần này cũng không phải là một kiện, mà là hai kiện đồ vật!

"Phần mềm điện thoại di động Trí năng hệ thống Lam Mị (Blue Charm) (màu tím, hệ thống trạm thu mua biếu tặng, cấm giao dịch thứ cấp! Chú thích: giao dịch thứ cấp có nghĩa là bán lại cho hệ thống thu mua, cái khác không hạn chế!). Phần mềm điện thoại di động Trí năng hệ thống Lam Mị, ra đời ở tinh cầu Chí Đan (Pill), năm 3144, rất tương cận với khoa học kỹ thuật trái đất , đây là một phần mềm điện thoại di động rất ưu tú, so với công nghệ hiện có ở trái đất còn muốn tiên tiến hơn 5-10 năm. Bởi vì khoảng thời gian gần đây, trạm chủ tham gia vào việc kinh doanh điện thoại di động, thế cho nên phần thưởng cho trạm chủ là một cái trí năng phần mềm điện thoại di động, có lẽ sẽ có sự trợ giúp tới việc phát triển của trạm chủ!"

Hệ thống thu mua tặng vật phẩm, dĩ nhiên lại là sản phẩm liên quan với thực nghiệp mình tham gia, thật đúng là trợ giúp hoàn hảo, mấu chốt là, mình phải dùng cái phần mềm trí năng này như nào đây?

Trí năng hệ thống Lam Mị là một đĩa CD pha lê màu xanh lam, Hách Mãnh tạm thời để đó chưa vội quan tâm, hướng sự chú ý tới kiện vật phẩm thứ hai!

"Điện ảnh Tiễn thiết đại sư (Cut Movie Masters) (màu tím, phần mềm, hệ thống biếu tặng, cấm giao dịch thứ cấp trong trạm thu mua! Chú thích: đây là một công cụ chế tác hậu kỳ phim điện ảnh và truyền hình vô cùng ưu tú, có thể làm cho ngài quay chụp tác phẩm điện ảnh và truyền hình càng thêm hoàn mỹ)"

Đây là một chiếc đĩa CD màu trắng đen. Hác Mãnh nhìn hai kiện đồ vật, thật sự không hiểu, tốt xấu gì cũng là một phần thưởng trung cấp, tại sao lại

thưởng cho mình hai cái phần mềm? Hai vật này dường như cũng không có quan hệ gì lớn tới sinh hoạt hàng ngày của mình? Dù không tặng bí kíp, thì cho một lọ thuốc cải thiện gen cao cấp cũng tốt a, chí ít sau này trở thành siêu nhân, có thể bảo đảm an toàn tính mạng!

"Không hài lòng với phần thưởng thì có thể đổi lại cái khác không?" Hác Mãnh cố gắng giữ thái độ, liên lạc với “trạm thu mua”, hỏi.

"Đing: phần thưởng không thể thay đổi, mặt khác, ‘trạm thu mua’ vì trạm chủ mà lựa chọn phần thưởng, cũng chính là trạm chủ trong ngắn hạn phát triển có thể sử dụng đến, và còn là vật phẩm trợ giúp lớn nhất."

Hác Mãnh sờ sờ cằm, vật phẩm trợ giúp lớn nhất đối với mình sắp tới? Điều này e rằng không hẳn là như vậy! Bất quá, dù sao cũng là hàng free, nếu không thể thay đổi, vậy coi như quên đi.

Đột nhiên, trong lòng vừa động, mở ra hệ thống thu mua, tiến vào mục 'mua vật phẩm', tìm tòi một chút hai phần mềm ‘Trí năng hệ thống Lam Mị’ cùng ‘Điện ảnh Tiễn thiết đại sư'.

'Lam Mị trí năng điện thoại di động (phần mềm): giá tiền 30.000.000 kim tệ (GB), số lượng: 1!'

' Điện ảnh Tiễn thiết đại sư (phần mềm): giá tiền 12.000.000 kim tệ (GB), số lượng: 1!'

Thấy giá tiền của hai phần mềm, Hác Mãnh liền choáng váng tại chỗ, Trí năng hệ thống Lam Mị lại trị giá tới 30 triệu kim tệ, nếu như quy đổi theo tỷ giá 1 kim tệ = 200 NDT mà tính toán, thì chẳng phải là 6 tỷ sao? ‘Điện ảnh Tiễn thiết đại sư’ cũng không hề rẻ a, 12 triệu kim tệ, cũng tương đương hơn 2 tỷ tiền mặt, cộng giá tiền cả hai thì chính là gần 10 tỷ NDT. Quan trọng hơn, muốn trông chờ vào Hác Mãnh mua hai phần mềm này từ hệ thống, trong thời gian ngắn là điều không thể, tạm chưa nói tới tín dụng, quá nhiều kim tệ (GB) như vậy, hắn cũng không gom góp ra nổi.

Sau khi nhìn thấy giá tiền, Hác Mãnh cũng bắt đầu ý thức được tầm quan trọng của hai phần mềm, chung quy đã bày sờ sờ ra đó, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều sẽ hiểu được giá trị của chúng.

Đây chính là hai phần mềm đẳng cấp hàng triệu kim tệ đó nha!

Thứ không có ở trái đất!

Công nghệ cao!

Đó cũng là điều đáng làm cho người ta suy ngẫm.

Trở về cửa hàng, thuận đường vào siêu thị mua ít nước trái cây theo mùa, sau đó dùng nước trái cây lừa được chiếc latop từ trong tay Quả Quả, ôm lên lầu hai!

Trước tiên lấy chiếc đĩa CD màu xanh chứa Trí năng hệ thống Lam Mị ra khỏi ‘trạm thu mua’, sau đó bỏ vào khay ổ đĩa của Laptop. Hác Mãnh trong lòng có chút lo lắng, đọc giới thiệu, biết công cụ này không phải sản phẩm trên địa cầu, không rõ máy vi tính của trái đất có thể đọc được hay không nữa!

"Đing: Hướng dẫn cài đặt, phần mềm Trí năng hệ thống Lam Mị này là mẫu thể (ND: kiểu như mẫu gốc), xin hãy cố gắng cài đặt và lưu trữ trong không gian cá nhân, tiến hành mã hóa, để ngừa gián điệp thương mại đánh cắp. Cần không gian 360 GB. Xin hỏi có cài đặt hay không?"

360 GB, lớn như vậy? Nhìn hướng dẫn trên màn hình máy tính, Hác Mãnh khẽ nhíu mày, trong lòng tự nhủ, phần mềm lớn như vậy thì điện thoại di động nào có thể chạy đây! Haiz, vượt trước thời đại cũng không tốt a, không hề tương đồng. Tuy nhiên, sự tình kế tiếp chứng minh hắn lo lắng cũng là dư thừa!

"Cài đặt!"

Hác Mãnh gõ phím Enter!

"Đing: Bắt đầu cài, xin vui lòng chờ!"

Thanh tiến trình chạy rất nhanh, chỉ ngắn ngủi 10s đã cài đặt xong. Một đầu màu lam có hình tượng giống như sư tử hoạt hình đẩy màn ảnh sang hai bên, nhảy ra ngoài.

"Tôi là Lam Mị, xin ông chủ thiết lập mật khẩu bảo vệ, và hãy cố gắng đặt mật khẩu thật kín đáo, khó bị phá giải, như vậy mới có thể đưa tỷ lệ tổn thất tài phú của ngài xuống đến mức thấp nhất nha! Nếu như tôi bị đánh cắp, người khác sẽ có thể sử dụng 'hệ thống Lam Mị' tiến hành hoạt động buôn bán, và đó cũng đều là tiền của ngài nha!"

Hác Mãnh nhìn chằm chằm vào màn hình, thứ này lại có thể câu thông nói chuyện với mình? Hắn tò mò hỏi: "Ngươi là sư tử à?"

"No, tôi là Lam Mị, ngài có thể gọi tôi là Lam Mị, hoặc có thể gọi là Lam Lam, mà cũng có thể gọi tôi là Tiểu Mị!" Nó ngồi chồm hổm ở đó, cặp mắt to tròn rưng rưng nhìn Hác Mãnh, lắc đầu nói, cảm giác phụng phịu, làm cho người ta vừa thấy liền thích sự hiện hữu của nó.

"Được rồi, vậy sau này ta gọi ngươi là Lam Lam đi! Ngươi chính là điện thoại di động Trí năng hệ thống Lam Mị sao?"

Lam Lam gật đầu, nói: "Không sai nha, bất quá ta là mẫu thể, càng thông minh hơn, có thể phụ trợ ông chủ làm rất nhiều chuyện nha."

Kế tiếp, Hác Mãnh theo phương pháp Lam Lam đưa ra, thông qua camera cùng touchpad của laptop tiến hành cài đặt mật khẩu bằng các dấu vân tay và võng mạc, ngoài ra thêm cả giọng nói, kích hoạt mật mã bằng khẩu lệnh, hơn nữa còn nhập cả mật khẩu bằng số biến đổi liên tục, lúc này mới thông qua thiết lập sơ đẳng của Lam Lam.

"Sau này, ngài chính là ông chủ của Lam Lam, Lam Lam sẽ chỉ phục vụ một mình ngài. Điều kiện tiên quyết là, mật mã của ngài không bị người khác đánh cắp!"

Hác Mãnh trong lòng tự nhủ, mật mã phức tạp như thế, lại còn khẩu lệnh, thêm cả lấy dấu vân tay, quét võng mạc, còn có thể bị đánh cắp được sao?

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 42: Trí Năng Lam Mị
"Ngươi chỉ có thể sử dụng trên điện thoại di động sao?" Hác Mãnh hỏi.

"Đương nhiên không phải rồi, tuy rằng ta gọi 'Hệ thống Trí năng điện thoại di động Lam Mị', nhưng cũng không phải chỉ có khả năng sử dụng trên điện thoại di động nha, ở trên bất kỳ thiết bị điện tử, ta cũng có thể sinh tồn, chỉ là người thiết kế ra ta lúc đầu muốn sử dụng ta ở trên điện thoại di động, để điện thoại di động càng thêm trí năng hóa vì vậy mà nghiên cứu phát minh ta." Lam Lam lắc đầu nói.

"Nói như vậy, máy vi tính, máy tính bảng, thậm chí trên ti vi kỹ thuật số, cũng có thể lắp đặt ngươi?" Hác Mãnh ánh mắt sáng lên.

"Không sai, Lam Lam năng lực rất cường đại!" Lam Lam hơi nghểnh đầu, đắc ý nói.

Hác Mãnh trước tiên đem Lam Lam download đến điện thoại di động của chính mình, sau khi download lắp đặt hoàn thành, Lam Lam móng vuốt nhỏ xé ra màn hình, xuất hiện ở trong điện thoại di động.

"Chủ nhân, ngươi có thể lựa chọn để 'Hệ thống Trí năng Lam Mị' bao trùm lên hệ điều hành của điện thoại di động trước mặt ngài, như vậy ta sẽ dễ dàng sinh tồn hơn, cũng là vì ngài phục vụ nha, đương nhiên, nếu như ngài không muốn, cũng có thể sử dụng các bộ phận công năng của ta!" Lam Lam âm thanh từ điện thoại di động truyền tới, có thể thiết trí thành giọng nam cùng giọng nữ hoặc là giọng bé trai hoặc là giọng bé gái, thậm chí có thể chuyên môn thiết trí thành giọng của một người nào đó!

Hác Mãnh ngẩng đầu nhìn Lam Lam trên máy vi tính xách tay, hỏi: "Lam Lam trên cái điện thoại di động này, cũng là ngươi sao?"

"Không phải, đó chỉ là một cái huynh đệ hoặc là tỷ muội của ta, chỉ có ta mới là mẫu thể, chúng nó có chút năng lực sẽ bị cắt đi, không thể hoàn toàn sử dụng!" Lam Lam lắc đầu.

"Nói cách khác, ngươi là duy nhất?"

Lam Lam đầu méo xệch, mắt to chớp chớp nghĩ rồi nói: "Lam Lam là mẫu

thể, là hạt nhân của phần mềm này, là tồn tại mạnh mẽ nhất nha!"

"Được rồi!" Hác Mãnh nở nụ cười, thông qua tán gẫu hắn có thể cảm giác được Lam Lam mạnh mẽ, nhưng dù sao, nó chỉ là một phần mềm trí năng, cũng không phải sinh vật sống có trí khôn, có một số việc, chỉ có thể dựa vào tư duy lô-gích, thế nhưng làm được đến như thế này, đã phi thường không dễ dàng.

"Tạm thời trước tiên ngươi nghỉ ngơi một chút đi, sau đó ta sẽ triệu hoán ngươi!" Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói, hắn chuẩn bị trước tiên thử dùng một chút phần mềm này, có dùng được hay không, có thích hợp hoàn cảnh trên địa cầu hay không, thì phải sử dụng sau đó mới có quyền lên tiếng.

"Được rồi, Lam Lam bất cứ lúc nào cũng đợi lệnh ông chủ!" Nói xong, Lam Lam phía sau xuất hiện một toà nhà, đẩy ra cửa nhỏ đi vào, sau đó biến mất ở trên màn ảnh.

Từ trên lầu đi xuống, Quả Quả nằm nhoài trên ghế salông, tha thiết mong chờ nhìn Hác Mãnh, hỏi: "Thúc thúc, máy vi tính xách tay đâu? Vừa nãy người ta vẫn không có xem xong phim hoạt hình."

"Không cho chơi máy vi tính, mỗi ngày cứ ôm khư khư cái máy vi tính, con mắt sớm muộn cũng tệ đi!" Ngụy Thục Phân đứng bên cạnh trừng mắt. Tiểu Quả Quả chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ rõ vẻ oan ức, không thèm để ý vẫn luôn nhìn chằm chằm Hác Mãnh, hy vọng có thể từ trên người Hác Mãnh thu được trợ giúp, lúc bình thường, Hác Mãnh rất chiều nàng, vì lẽ đó tiểu nha đầu khá là bám dính hắn.

Hác Mãnh ngồi vào trên ghế salông, cầm điện thoại di động cười nói: "Phim hoạt hình lát nữa xem sau, đến, thúc thúc trước tiên cho ngươi xem đồ chơi rất hay!"

"Cái đồ chơi gì hay nha!" Tiểu Quả Quả từ sô pha đầu kia bò tới, chui vào trong lồng ngực của hắn trừng mắt to hỏi.

Hác Mãnh đem 'Tiểu Lam' bên trong điện thoại di động đánh thức, cười nói: "Nhìn thấy nó sao, nó gọi Lam Mị, ngươi có thể gọi nó Tiểu Mị, cũng có thể gọi nó Lam Lam, nó có thể chơi với ngươi rất vui nha!"

Tiểu Quả Quả con mắt chớp chớp, nghi hoặc đem điện thoại di động cầm qua, nhìn chằm chằm trên màn ảnh sư tử màu xanh lam hỏi Hác Mãnh: "Nó làm sao chơi với ta vui nha?"

"Ta có thể hát cho ngươi nghe, có thể khiêu vũ cho ngươi xem, còn có thể kể chuyện cho ngươi nghe nha!" Tiểu Lam đột nhiên mô phỏng theo giọng của tiểu Quả Quả, cười hì hì nói.

Tiểu Quả Quả trợn mắt lên, nhìn chằm chằm nó hỏi: "Ngươi, ngươi tại sao có thể học theo giọng nói của ta đây?"

"Hì hì, vậy ngươi thích nghe giọng ai nhất đây? Ta có thể đổi thành giọng mà ngươi yêu thích nha!" Tiểu Lam nói.

Tiểu Quả Quả con mắt chuyển động, nói: "Ta thích giọng của Hác Mãnh thúc thúc, ngươi có thể biến thành giọng của hắn sao?"

"Có thể nha, bất quá, ngươi cần thu nhận một đoạn tiếng nói của hắn, như vậy ta mới có thể sử dụng tiếng nói của hắn, hàn huyên với ngươi." Trên màn ảnh xuất hiện một cái phần mềm ghi âm. Chỉ cần ấn phím tam giác bên trong, là có thể bắt đầu ghi âm!

Hác Mãnh vẫn ở bên cạnh nhìn, biết hiện tại 'hệ thống Trí năng Lam Mị' mới bắt đầu giai đoạn thiết lập. Rất nhân tính hóa, khiến người ta bất tri bất giác bị hấp dẫn vào.

"Thúc thúc, thúc thúc, ngươi nói một câu, ta muốn ghi lại để cho Tiểu Lam nghe, sau đó để nó học ngươi nói chuyện nha!" Tiểu Quả Quả cao hứng nhảy lên, tay nhỏ cầm điện thoại di động đưa đến trước miệng Hác Mãnh.

Hác Mãnh cười tùy tiện nói: "Ta thích nhất Quả Quả của chúng ta!"

Quả Quả cười khanh khách, đem điện thoại di động cầm trở lại, Tiểu Lam trên màn ảnh điện thoại di động nhắc nhở, âm thanh đã thu nhận, có thể thay đổi, lại cùng tiểu Quả Quả đối thoại âm thanh quả nhiên đã biến thành Hác Mãnh.

"Ngươi kể chuyện cổ tích cho ta nghe đi, ta muốn nghe chuyện Cô bé quàng

khăn đỏ cùng sói xám lớn!"

Hác Mãnh vốn cho là, Tiểu Lam kể không được, bởi vì nó đến từ hành tinh khác, e rằng chưa từng nghe tới chuyện Cô bé quàng khăn đỏ. Bất quá, kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng cũng nằm trong giới hạn chịu đựng được.

"Ta có thể kết nối mạng, tìm một chút không?" Tiểu Lam hỏi.

"Có thể!" Tiểu Quả Quả gật gật đầu.

"Được rồi, ngươi chờ nha, chỉ cần mấy giây." Nói xong, Tiểu Lam trong màn ảnh điện thoại di động đeo một cặp kính mắt màu đen, trong tay xuất hiện một quyển sách, sau đó nhanh chóng giở từng trang, thời gian chỉ dùng hai ba giây đồng hồ, cặp kính mắt được lấy xuống, cười nói: "Có thể nha, hiện tại bắt đầu kể cho ngươi chuyện 'Cô bé quàng khăn đỏ'!"

Ngụy Thục Phân đi tới, hiếu kỳ hỏi: "Hai người các ngươi đang chơi trò gì vậy?"

"Một trí năng phần mềm điện thoại di động, điện thoại di động của ngươi đâu, ta cũng cài cho ngươi một bản!" Hác Mãnh cười nói, nhìn Quả Quả chơi mê li như vậy liền biết, khoản phần mềm này hay bao nhiêu.

Không chỉ cài trí năng Lam Mị hệ thống cho điện thoại của Ngụy Thục Phân, cả Thường Mị ở sát vách cũng được cài một bản. Trước tiên để cho các nàng dùng thử một chút, rồi nhìn xem hiệu quả thế nào!

Đương nhiên, cài đặt cho các nàng, đều là 'Bản dùng thử', thông qua phần mềm mẫu thể, có thể bất cứ lúc nào khống chế những bản dùng thử phần mềm mất đi hiệu lực, đồng thời loại bỏ một chút công năng!

Hác Mãnh lại tìm vài chiếc điện thoại di động, sau đó trực tiếp cài đặt bao trùm toàn bộ hệ điều hành của điện thoại di động, lắp đặt lên hệ thống trí năng Lam Mị, nhưng mà lúc thao tác mới đầu có chút không thích ứng, có chút công năng không dùng được, Lam Lam nói nếu muốn hoàn toàn vận hành tốt hệ thống trí năng Lam Mị cần phải có phần cứng thích hợp, cũng chính là phải tự chế tạo điện thoại di động.

"Tiểu mãnh, phần mềm này ngươi download từ nơi nào, ta có bằng hữu cũng muốn dùng thử một chút!" Thường Mị ở tiệm bên cạnh lại đây, hỏi dò Hác Mãnh, khoản phần mềm này nàng ôm điện thoại di động dùng thử một chút rồi. Một vài trí năng phần mềm khác nàng cũng dùng qua, nhưng luôn cảm giác rất 'Ngốc', thế nhưng khoản 'Tiểu Lam' này lại không giống, nó quá thông minh. Trên căn bản hết thảy chỉ lệnh, đều có thể được trả lời thỏa mãn! Nói thí dụ như, ngươi để nó mở một phần mềm, đăng nhập website tìm cái gì đó, thậm chí mệnh lệnh nó tắt máy, đúng giờ khởi động máy cũng có thể làm được.

Nếu để người sử dụng điện thoại di động 'Thâm niên' như nàng làm một cái đánh giá, vậy thì đáp án nàng đưa ra chính là 'Hoàn mỹ' !

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tuyên Truyền Trên Mạng

Chương 43: Tuyên Truyền Trên Mạng
Thấy hàng xóm Thường Mị nói như thế, Hác Mãnh tự tin tăng lên nhiều, sau khi hỏi qua ý kiến Lam Lam, trực tiếp đem ' Hệ thống điện thoại di động Trí năng Lam Mị' bản dùng thử, đăng tải lên danh mục phần mềm của diễn đàn điện thoại di động, miễn phí cho mọi người download, bất quá trực tiếp ghi rõ là 'Bản trải nghiệm' tên gọi cũng trực tiếp dùng 'Trí năng Lam Mị' tên gọi tắt: "Tiểu Lam" .

Sau khi làm xong những việc này, Hác Mãnh suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Từ Manh, nàng là sinh viên học viện truyền hình kinh thành, những bạn học bằng hữu mà nàng nhận thức, đều là chuẩn minh tinh, hàng ngũ những anh chàng đẹp trai mỹ nữ, nếu như nàng có thể giúp tuyên truyền một chút, nói không chừng trí năng Lam Mị càng nhanh trở lên nổi tiếng ấy chứ!

Đối với 'Hệ thống trí năng Lam Mị' Hác Mãnh rất tin tưởng, nhưng thời đại này rượu thơm cũng sợ nước sâu a, lại thêm vào phần mềm nhiều như vậy, mới ló đầu ra một cái phần mềm, không phải là ai cũng dám dùng!

"Gọi điện thoại cho ta làm gì thế, không phải là muốn mời ta ăn cơm tối

chứ?" Từ Manh tiếp điện thoại, cười hỏi.

Hác Mãnh nghe đầu dây bên kia có chút ồn ào, còn có âm thanh ô tô, đoán được nàng khẳng định không ở nhà, hơn nữa Trần Vũ Tình không phải đã nói buổi chiều sẽ tìm nàng đi dạo phố sao, nói không chừng hiện tại hai người đang đi cùng nhau đây. Liếc nhìn thời gian, buổi chiều bảy giờ rưỡi, sắc trời cũng chưa tối lắm, lúc này mới thấy thấy mát mẻ một ít!

"À, chuyện mời cơm không vội, để lần sau nhé, là như vậy, ta ở internet phát hiện một khoản phần mềm rất tiện dụng gọi 'Trí năng Lam Mị', đề cử ngươi dùng một chút a, rất tuyệt, đúng rồi, ngươi cũng có thể đề cử cho bằng hữu trong trường học của ngươi."

"Phần mềm trí năng?" Từ Manh sửng sốt một chút, cười mà như không nói: "Ngươi gọi điện thoại cho ta, không phải chỉ vì chuyện này chứ? Không có điều gì khác muốn nói à?"

Hác Mãnh cũng không ngốc, cười khà khà: "Có chuyện này thôi, được rồi, ta cúp máy a!"

Sau khi cúp điện thoại, không nói hai lời, lập tức lại gọi cho Trần Vũ Tình, vang lên bốn, năm tiếng chuông người ta mới tiếp. Đúng như Hác Mãnh suy đoán vậy, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình hai người xác thực cùng nhau, lấy sự thông minh cao vời vợi của Trần Vũ Tình, không khó mà đoán ra dụng ý của cú điện thoại này.

"Được rồi, không phải là đề cử cái phần mềm sao, trí năng Lam Mị, ta đều nghe thấy rồi, biết rõ chúng ta cùng nhau, còn làm ra vẻ!" Trần Vũ Tình hừ lạnh, cũng không để Hác Mãnh mở miệng, lại cúp điện thoại của hắn.

Hác Mãnh cầm điện thoại di động, lắc đầu cười khổ.

"Nữ nhân quá thông minh, sẽ không dễ được nam nhân yêu nha!" Từ Manh cười mở cửa xe, ngồi vào trong xe. Một chiếc màu đỏ Audi, đây là xe của mẹ nàng!

Trần Vũ Tình mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, giọng điệu bất cần nói: "Nữ nhân quá ngu, dễ dàng bị nam nhân lừa gạt!"

"Nhưng nam nhân đều yêu thích gái ngố, gái ngố cũng yêu thích bị nam nhân mình thích lừa gạt, đây là quy luật của tình yêu, cũng gọi là 'Yêu dại khờ' còn gọi 'Dại khờ yêu'!" Từ Manh nổ máy xe, cười nói.

"Đó không gọi quy luật, đó là khiếm khuyết!" Trần Vũ Tình nhìn ngoài cửa sổ, trả lời.

Hai người từ nhỏ đến lớn quan hệ không biết hình dung như thế nào đây, giờ nào phút nào cũng 'Tranh cãi', khi thi cử, cũng tranh, vị trí đệ nhất xưa nay đều là hai người thay phiên thay ngồi, chức vị trong lớp, tiết mục biểu diễn, danh hiệu thi đua, diễn thuyết, miễn là có cạnh tranh, đều sẽ xuất hiện hình bóng của hai người.

Nhưng cuối cùng không biết là làm sao, dĩ nhiên tranh đến trên người Hác Mãnh. Cho nên nói Hác Mãnh vừa hạnh phúc, lại vừa bất hạnh, hạnh phúc chính là, có hai vị xinh đẹp yểu điệu như thế, muốn khí chất có khí chất, muốn vóc người có vóc người, muốn dáng dấp có dáng dấp, muốn thông minh có thông minh yêu thích hắn, đổi làm ai, nằm mơ e rằng đều sẽ mỉm cười. Không may, hai mỹ nữ này thông minh đều quá cao, quá ưu tú, người nào cũng làm cho người ta khó có thể lựa chọn.

Càng khiến người ta không nghĩ ra chính là, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình giờ nào phút nào cũng cạnh tranh, nhưng vẫn luôn luôn là bạn tốt, chị em tốt, bạn thân, trợ giúp lẫn nhau, cảm tình rất tốt.

Lúc trước Hác Mãnh luôn cảm thấy buồn bực, không hiểu hai người này 'Đối địch' như vậy, làm sao còn có thể trở thành đôi bạn thân đây?

Chẳng lẽ nói, trên thế giới này IQ cao cùng kẻ địch IQ cao đều sẽ bồi dưỡng được tình cảm hữu nghị sao?

"Khiếm khuyết sao?" Từ Manh cười hỏi ngược lại.

"Khiếm khuyết!" Trần Vũ Tình gật đầu khẳng định.

"Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, có thể ngươi cũng là kiểu phụ nữ có 'Khiếm khuyết' thì sao?" Từ Manh cười trào phúng.

Trần Vũ Tình lườm một cái, không trả lời nàng. Lấy trí thông minh của hai người đều hiểu, kỳ thực hai nàng đang đùa với lửa, làm xiếc đi trên dây, lúc vừa mới bắt đầu cùng Hác Mãnh cũng không phải là yêu, nhưng qua thời gian rất lâu như vậy đã sớm sản sinh phản ứng 'Hóa học', muốn nói không bỏ được thì cũng không hẳn, thế nhưng, nếu nói ai sẽ là người từ bỏ trước thì cả hai nàng đều không cho rằng người đó là mình.

"Đi nơi nào?" Từ Manh cười hỏi.

"Ăn kem ly đi, chỗ cũ!" Trần Vũ Tình suy nghĩ rồi nói.

Từ Manh cười nói: "Biết ngay ngươi sẽ nói như vậy, ai, chúng ta tại sao lại hiểu rõ nhau như vậy đây, ngu một chút ngốc một chút có phải tốt không!"

Trần Vũ Tình khóe miệng nhếch lên rất đáng yêu, nói: "Vậy ngươi ngu một chút, ngốc một chút là được rồi, ta cũng không ngăn ngươi."

"Vậy tại sao ngu một chút ngốc một chút không phải là ngươi đây?" Từ Manh hỏi ngược lại. Cứ đấu võ mồm giống như vậy, hai người từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu, thậm chí ngay cả chính hai nàng cũng không rõ đã đấu bao lâu.

Cửa hàng đồ uống lạnh có WIFI, Trần Vũ Tình cùng Từ Manh hai người đi vào gọi đồ uống, không hẹn mà cùng lấy điện thoại di động ra, ngẩng đầu nhìn đối phương, cùng nhau nở nụ cười, cúi đầu đồng thời tìm kiếm 'Trí năng Lam Mị' mà Hác Mãnh đề cử.

Ở internet, tất cả những người sử dụng 'Tiểu Lam', toàn bộ kinh ngạc thốt lên, kiệt tác của thần a, đây tuyệt đối là một siêu cấp phần mềm trí năng, so tiểu Cường, tiểu Binh, tiểu Nhuyễn mạnh hơn nhiều.

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Từ Manh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trần Vũ Tình hỏi.

Trần Vũ Tình cũng ngẩng đầu lên, cau mày suy nghĩ một chút nói: "Nếu như phát triển tốt, ta cảm thấy thậm chí có hi vọng vượt qua 'Apple', trở thành truyền kỳ!"

Hai người dùng thêm một chút, lại cảm nhận được 'Hệ thống trí năng Lam Mị' rất mạnh, nó cũng không đơn thuần là một phần mềm trí năng sử dụng giọng nói, cái chính là hệ điều hành của điện thoại di động, đây mới là điểm mấu chốt nhất, nó hoàn chỉnh, cũng không phải một sản phẩm phần mềm phụ trợ.

Ngay cả người bình thường có thể cảm nhận được phần mềm trí năng này rất mạnh, vậy giới chuyên nghiệp thì sao, chả lẽ không cảm giác được hay sao?

Buổi tối ngày thứ nhất, tổng cộng lượng download trên các trang web điện thoại di động, diễn đàn, phần mềm gộp lại còn chưa tới một ngàn, thế nhưng trải qua mười hai tiếng đồng hồ sau danh tiếng đã lên men, lượng download đột nhiên mạnh lên đến mười vạn, lại qua mười hai tiếng nữa, 'Trí năng Lam Mị' có lượng download tổng cộng vượt quá năm mươi vạn.

Cùng ngày, ở trong nước đông đảo các hãng điện thoại thương hiệu nổi tiếng quốc tế nhu Huawei, Lenovo, Coolpad, Xiaomi, HTC, cùng với Samsung, Microsoft, Apple… (ND: dịch tên các hãng mệt vãi) dồn dập thông qua hộp thư Hác Mãnh lưu lại, gửi tới với ý đồ hợp tác cùng với ý đồ mua. Trong đó Samsung cùng Xiaomi, Apple trực tiếp đưa giá hơn trăm triệu, hi vọng người nghiên cứu phát minh 'Trí năng Lam Mị' có thể bán ra này phần mềm điện thoại di động này.

Sau khi nhìn thấy những thư tín này, Hác Mãnh nở nụ cười, mới trên trăm triệu? Đây là nói đùa sao, đừng nói hơn trăm triệu, kể cả là cho hắn 1 tỉ, hắn cũng sẽ không bán!

Hác Mãnh nghĩ kỹ rồi, thông qua 'Hệ thống trí năng Lam Mị', hắn hoàn toàn có thể tiến quân ngành nghề chế tạo điện thoại di động, thậm chí có thể thành công như Xiaomi cùng Apple vậy.

Đương nhiên, tiền đề nhất định phải để 'Tiểu Lam' cùng 'Trí năng Lam Mị' nổi tiếng, đạt đến một cái cấp độ mà mọi người đều biết.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đi Du Lịch

Chương 44: Đi Du Lịch

Chẳng ai nghĩ tới 'Tiểu Lam' sẽ nổi nhanh như vậy, người truyền bá như Hác Mãnh cũng không nghĩ tới. Chỉ trải qua ngắn ngủi một ngày thời gian, trí năng Lam Mị lại được đông đảo bằng hữu trên mạng ưa thích, có thể nói thần tích, lượng download, lượng cài đặt, thậm chí kéo theo lượng truy cập vào những trang web phần mềm điện thoại di động đều tăng trưởng gấp đôi.

"Xin chào, ta là Tiểu Lam, ngươi có thích ta không?"

Một câu nói, khiến cho Tiểu Lam phát hỏa, hơn nữa sự kiện này còn đang lan tràn, lên men, tin tưởng chẳng bao lâu nữa, những người sử dụng mạng trong nước Hoa, thậm chí tất cả những người sử dụng trí năng điện thoại di động, đều sẽ không có người nào không biết sự tồn tại của nó.

"Thục phân tả, từ giờ máy vi tính xách tay này chúng ta để trong nhà dùng, không bán ra bên ngoài nữa!" Hác Mãnh nhắc nhở Ngụy Thục Phân một chút, bởi vì bên trong Macbook có hệ thống trí năng Lam Mị mẫu thể, tất nhiên không thể bán cho người khác.

"Đồ mắc như vậy, giữ lại nó làm gì a, ta thấy nếu có người mua thì nên bán đi đi!" Ngụy Thục Phân cho rằng Hác Mãnh vì để cho Quả Quả chơi mới lưu lại!

"Không bán, ta giữ lại dùng, bán rồi lại phải mua mới!"

Ngụy Thục Phân thấy Hác Mãnh không giống như đùa giỡn, cũng không nói thêm cái gì, đồ vật gần 20 ngàn đồng tiền, cũng không phải nói bán là có thể bán ngay được.

Sau khi truyền bá 'Tiểu Lam' tới internet, Hác Mãnh cũng tạm thời mặc kệ nó, trước hết để cho nó tự do truyền bá đi, dù sao cũng là bản dùng thử, sau này trực tiếp cắt bỏ là được, sẽ không ảnh hưởng đến phát triển thương mại sau này, còn những công ty khoa học kỹ thuật kia muốn thu mua 'Tiểu Lam', cũng không cần để ý đến bọn họ, bán đi khẳng định là không thể, hợp tác sao, cái này đến có thể trao đổi, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại!

"Ta nghĩ nhân dịp mùa hè này đi du lịch xuyên tỉnh, ngươi có đi hay không?"

Từ Manh gọi điện thoại lại, hỏi Hác Mãnh.

Đi du lịch xuyên tỉnh? Hác Mãnh sửng sốt một chút, suy nghĩ rồi cười khà khà hỏi: "Chỉ có hai chúng ta sao?"

Từ Manh cười quyến rũ, nói: "Đúng rồi, nếu không ngươi còn muốn rủ ai đi nữa?"

"Ngươi xác định chỉ có hai người chúng ta sao?" Hác Mãnh có chút không yên, lại truy hỏi thêm một câu, không biết trong hồ lô của Từ Manh này bán thuốc gì!

"Lề mề, như đàn bà vậy, không có chút nam nhân gì cả, nói một câu, có đi hay là không, ngươi không muốn đi, lão nương đây tự mình đi!" Từ Manh âm thanh thay đổi, thở phì phò nói.

Hác Mãnh cười khổ nói: "Từ mỹ nhân, Từ đại tiểu thư, bà cô của ta, ngươi không phải nói ngày hôm nay muốn đi du lịch xuyên tỉnh, chúng ta hiện tại liền đi chứ?"

"Hiện tại liền đi!" Từ Manh khẳng định, dừng một chút lại nói tiếp: "Ngươi nếu như không muốn đi, vậy cũng không quan hệ gì, bất quá, lần này trên đường đi du lịch ta sẽ tìm một nam nhân nhìn vừa mắt, đem thứ ta quý giá nhất cho hắn, cá tính của ta ngươi hiểu rõ, ta nói được thì làm được nha!"

Hác Mãnh suýt chút nữa không nhịn được mà chửi, đây không phải là đang trêu tức mình à!

"Bà cô của ta, đừng như thế có được không!" Hác Mãnh vẻ mặt đau khổ nói.

Từ Manh trái lại vui vẻ, cười duyên nói: "Ta thích như thế đấy, có bản lĩnh ngươi làm gì ta thì làm! Khanh khách, ta thích nhìn ngươi thấy ta không vừa mắt, lại không dám làm gì ta đây. Được rồi, nói tóm lại, lần này lữ hành dự tính cần bảy ngày thời gian, sẽ không quá dài, chúng ta cùng đi, tiêu tốn bổn cô nương bao, nuôi ngươi, vì lẽ đó vấn đề tiền thì ngươi không cần lo lắng. Cho ngươi hai giờ chuẩn bị một chút nha, hai giờ sau đó chúng ta gặp ở trạm xe lửa, nếu như ngươi dám chậm trễ, vậy thì chờ hối hận cả đời đi!"

Nói xong, thẳng thắn đem điện thoại cúp máy!

Hác Mãnh cầm điện thoại di động, ngửa đầu tựa ở trên ghế salông, một hồi lâu mới ngồi dậy, xoa xoa cái trán, lo lắng a. Không đi khẳng định là không được, Từ tiểu thư là người nào a, nói ra mà không làm đó không phải cá tính của nàng, coi như nàng thực sự là đùa giỡn, Hác Mãnh cũng không dám đánh cược điều này a, nếu thật sự vạn nhất có cái gì xảy ra đây!

Một tuần lễ thời gian không lâu, tuy nhiên không ngắn a, đầu tiên là trong cửa hàng, chỉ có mẹ con Ngụy Thục Phân, Hác Mãnh có chút không yên lòng, cũng không phải không yên lòng về tài sản đồ đạc gì cả, mà là lo lắng an toàn của hai mẹ con.

"Thục Phân tỷ, ta muốn đi ra ngoài mấy ngày, mấy ngày nay hay là ngươi rủ Thường Mị ở cùng ngươi, thêm người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau." Hác Mãnh từ phía sau vỗ vai Ngụy Thục Phân đang khom người kiểm tra hàng, nói.

Ngụy Thục Phân sửng sốt một chút, đứng lên mở miệng muốn nói, bất quá lại không biết nói gì, dừng lại một chút mới nói: "Vậy ngươi ở bên ngoài chú ý một chút, phải cẩn thận coi chừng đồ đạc tiền bạc." Vốn là nàng là muốn hỏi Hác Mãnh đi nơi nào, bất quá lại không hỏi ra, sợ hắn thấy phiền.

"Ừm!" Hác Mãnh gật đầu, lên lầu cầm cái túi du lịch, bỏ vào mấy thứ đồ thường dùng trong vài ngày, đổi một bộ quần áo, dù sao cũng là cùng mỹ nữ đi ra ngoài du lịch, cũng không thể vẫn mặc như ở nhà thế được, không để ý tới hình tượng của bản thân, nhưng cũng cần để ý cảm thụ của mỹ nữ a!

Ngày hôm trước mới trở về, ngày hôm nay lại muốn đi du lịch, thật không biết trong long Từ mỹ nhân đến cùng là nghĩ như thế nào.

"Ngươi mang ít đồ như thế sao?" Ngụy Thục Phân có chút không yên lòng theo lên, nhẹ giọng hỏi.

"Được rồi, kỳ thực cũng không cần mang đi nhiều!" Hác Mãnh cười ôm nàng, hôn một cái: "Có chuyện gì không giải quyết được, gọi điện thoại cho ta, điều hòa tủ lạnh bán đi, để bọn họ tự vận chuyển, tự lắp đặt đi, chúng ta tạm thời không giao hàng tới cửa, chăm sóc tốt Quả Quả, ta rất nhanh sẽ trở

về."

Ngụy Thục Phân đỏ mặt, ừm một tiếng, trong lòng cảm giác rất hạnh phúc, tuy rằng người đàn ông này so với mình nhỏ tuổi hơn nhiều, nhưng đúng ra mà nói, người biết quan tâm chăm sóc như vậy, nàng còn có cái gì mà không biết đủ đây!

Dàn xếp tốt Ngụy Thục Phân bên này, Hác Mãnh lại gọi điện thoại cho Bạch Lam, nói mấy ngày nay mình muốn ra ngoài một chuyến, có chuyện gì gấp thì liên hệ điện thoại!

Lúc sắp ra cửa, suy nghĩ một chút liền lấy từ trong cửa hàng bộ máy quay phim mang đi, dù sao cũng là đi du sơn ngoạn thủy, không chừng có thể dùng đến.

Hai giờ sau, Từ Manh điện thoại tới đúng giờ.

"Anh chàng đẹp trai, chuẩn bị xong chưa? Ta đã chuẩn bị kỹ càng, chúng ta bất cứ lúc nào đều có thể xuất phát!"

Hác Mãnh lườm một cái, giống như nói muốn đi du lịch chính là ngươi, lại không phải ta. Bất quá cũng không dám cùng Từ đại tiểu thư càu nhàu, cười nói: "Được rồi, ta ngay bây giờ bắt xe đi đón ngươi?"

"Không cần rồi, chúng ta gặp mặt tại trạm xe lửa đi, ta đến nhanh!" Từ Manh dừng lại một giây sau, cười duyên nói.

Hác Mãnh làm gì dám có ý kiến gì nữa, cúp điện thoại, nhún vai một cái, nghỉ hè thời gian cũng không dài, nhiều nhất cũng là hai tháng, một năm không gặp, phải tranh thủ a!

Từ Manh đến trạm xe lửa thời gian cùng Hác Mãnh chênh lệch không nhiều, trước sau cách nhau khoảng năm phút đồng hồ. Quần soóc bò, T-shirt màu trắng, giày thể thao, mũ lưỡi trai, kính mát to, trang phục nhẹ nhàng đáng yêu, khiến Hác Mãnh cảm thấy sững sờ. Khắp toàn thân từ trên xuống dưới không một nơi không lộ ra ngoài sức sống tuổi trẻ.

"Này, hồn về!" Từ Manh cười đẩy Hác Mãnh.

Hác Mãnh vỗ vỗ mặt, làm bộ tỉnh lại, ca ngợi nói: "Chà chà, thật xinh đẹp, quá đẹp, khiến ta há hốc mồm mà nhìn rồi!"

Từ Manh hướng hắn liếc mắt đưa tình, ôm sát cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: "Vậy ngươi cưới ta đi, mỗi ngày cho ngươi xem, thoát sạch sẽ nha!"

Hác Mãnh cười gượng hai tiếng, không dám nói tiếp!

Từ Manh liếc mắt nhìn hắn, đưa tay đến bên hông mạnh mẽ bẹo hắn, kéo hắn đi vào trạm xe lửa mua vé!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đều Nghe Theo Ta

Chương 45: Đều Nghe Theo Ta
Vé xe lửa không phải rất khó mua, tàu nhanh có điều hòa, ghế mềm, hai người một lô.

"Tại sao lại đi xe lửa a, đi máy bay không phải càng nhanh hơn sao?" Hác Mãnh cùng Từ Manh ngồi ở ghế chờ trong đại sảnh, hiếu kỳ hỏi. Thời gian xe lửa đến cũng còn một quãng!

"Đi máy bay nguy hiểm lắm, máy bay rơi tỷ lệ còn sống quá thấp, không bằng ngồi xe lửa cho yên tâm. Ta thích ngồi ở trên xe lửa xem phong cảnh bên ngoài lùi dần về phía sau." Từ Manh cười nói. Sau đó lại quay đầu nhìn Hác Mãnh nói: "Đột nhiên để ngươi buông tất cả mọi chuyện, theo ta đi du lịch, trong lòng có phải là có chút không thoải mái?"

"Không có, một chút cũng không có, trong lòng ta còn rất hưng phấn đây, vừa nghĩ tới 'Một số' chuyện, khà khà, tâm tình đều sắp không nhịn nổi rồi!" Hác Mãnh cười, suy nghĩ một chút từ trong túi đeo lưng đem máy quay lấy ra, sau khi mở ra, đem ống kính nhắm ngay Từ Manh, nói: "Ta chuẩn bị đem những việc trải qua trong chuyến lữ hành này, bao gồm cả một số chuyện mà buổi tối làm đều ghi lại, làm một cái phim phóng sự, để sau này còn hoài niệm!"

"Buổi tối sẽ làm chuyện gì vậy?" Từ Manh cười mà như không hắn, hỏi lại hắn.

"Có lẽ sẽ là chuyện vui đi, tạm thời còn không biết được, để chúng ta cùng chờ mong đi!" Hác Mãnh cười nói.

Sau đó lảng tranh sang chuyện khác: "Nhìn vào máy quay đi!"

"Ha ha bắt đầu, ta là Từ Manh, cũng có thể gọi ta là Manh Manh, là nữ nhân vật chính trong chuyến lữ hành lần này." Từ Manh rất biết cho Hác Mãnh mặt mũi, hướng về máy quay cười dịu dàng giới thiệu về mình trước ống kính.

Sau khi Hác Mãnh quay xong Từ Manh, lại đem khung cảnh trạm xe lửa xung quanh quay lại, đặc biệt là hai chữ lớn 'Thạch Thành'.

http://tieulun.hopto.org

Đóng lại máy quay, Hác Mãnh cười nói: "Sau khi trở về, ta giúp ngươi chế tác một cái lữ hành du ký, rồi tung lên internet để cho toàn bộ fans của ngươi được thưởng thức, bảo đảm chỉ cần một lần là ngươi nổi tiếng ngay."

Từ Manh ngoẹo cổ nhìn Hác Mãnh cười híp mắt nói: "Ngươi còn có thể làm cái này à? Mới một năm không gặp tiến bộ không ít nha!"

Hác Mãnh cười tự sướng nói: "Tất nhiên, không biết ta là ai sao, Hắc mã vương tử trong mộng, là thần tượng đại chúng trong mắt các nữ sinh, không dám nói là vạn người mê, ít nhất cũng phải được thiên nhân trảm đi!"

Từ Manh cười híp mắt đi lại gần hắn, đưa bàn tay đến eo của hắn mà bấm một cái, thấp giọng hỏi: "Lợi hại như vậy nha, không biết 'Thiên Nhân trảm' này, Mãnh đại gia đã hoàn thành được mấy cái nha? Là mười, hay là một trăm đây?"

"Đau, ngươi nghĩ đi đâu rồi, ta nói căn bản không giống như ngươi nghĩ đâu!" Hác Mãnh cố gắng tự giải thích.

"Vậy ngươi nói, ta đang nghĩ tới điều gì đây?" Từ Manh cười nháy mắt một cái, hỏi.

Hác Mãnh đột nhiên ôm chặt lấy nàng, đầu tựa lên bả vai nàng, dáng vẻ thấy chết không sờn, nhẹ giọng nói: "Từ mỹ nữ, ngươi dường như so với trước đây càng 'Ghê' hơn đây, lẽ nào chính ngươi không có nhận ra sao?"

"Nhận ra, vậy còn không phải là bởi vì ngươi à!" Từ Manh bị Hác Mãnh trước mặt mọi người ôm lấy, trên mặt không khỏi có chút đỏ bừng, thấp giọng trả lời, thế nhưng cũng không có đẩy ra hắn. Lần trước hai người ôm nhau như vậy cách bây giờ cũng đã qua mười ba tháng bảy ngày lẻ không biết bao nhiêu giờ rồi!

"Làm sao lại bởi vì ta đây!" Hác Mãnh ôm nàng ngồi vào trên ghế, Từ Manh ngồi ở trong lòng hắn, hai người thân mật như một đôi tình nhân đang yêu nhau mặn nồng.

Từ Manh đầu tựa ở trên bả vai hắn, trên mặt còn có chút e thẹn, ngọt ngào, ở

trong lồng ngực của hắn vặn vẹo hai lần, nhẹ giọng nói: "Bởi vì mỗi ngày buổi tối ngủ không yên, luôn nhớ ngươi nha, nằm mơ cũng nghĩ, tỉnh cũng nghĩ, người ta sắp bị ngươi làm cho mê mệt đến chết rồi!"

Giọng nói yểu điệu nhẹ nhàng khiến Hác Mãnh rùng mình một cái, lòng thầm nói không cần buồn nôn như vậy chứ, lẽ nào sau khi học diễn viên người ta đều cũng thành dạng này?

"Ta có người mê như vậy sao?" Hác Mãnh sờ mũi, cười khổ hỏi.

"Đương nhiên là có rồi, ngươi chính là thần tượng Thiên vương trong lòng của người ta nha, mỗi ngày buổi tối đều ngồi đờ ra trước bức ảnh của ngươi nha, nằm mộng cũng muốn cùng ngươi..." Khuôn mặt nhỏ đỏ ngầu, thật là diễm lệ!

Hác Mãnh không nhịn được lắc đầu nói: "Vừa nãy đoạn này diễn có chút giả, âm thanh quá dụ hoặc hình như chưa đúng chỗ, khiến người ta nghe mà cảm giác không phải thật sự!"

"Đáng ghét!"

Đối mặt Từ Manh làm nũng, Hác Mãnh cánh tay nổi da gà, run lập cập, giơ tay vỗ vỗ vai nàng, nói: "Gần được rồi đó, thanh âm này quá kích thích, ta không chịu được a!"

Từ Manh ngẩng đầu lên, cười híp mắt nói: "Không chịu được, vậy sao ngươi không lấy đồ ra đẩy lão nương, nhanh lên một chút lấy ra nếu không ta đem nó cắt đi giờ!"

Hác Mãnh trong lòng cảm thấy hơi rùng mình!

"Đây sao trách ta được, ai bảo ngươi quyến rũ như vậy chứ, không phản ứng mới là lạ đây!" Nhỏ giọng thầm thì, bất quá trên đầu bị Từ Manh gõ một cái: "Ngươi còn cãi!" Nói xong từ trong lồng ngực của hắn lui ra, sửa sang lại quần áo, nhìn đồng hồ.

"Hai người các ngươi chú ý một chút hình tượng có được hay không, nơi này là nơi công cộng, lại không phải chỉ có hai người các ngươi, muốn thân thiết,

đi về nhà, muốn làm nhiêu lâu thì làm, muốn ôm thế nào thì ôm, thật đúng là!" Một cái âm thanh lanh lảnh, truyền vào trong tai Hác Mãnh, người lại ngồi ở không xa chỗ này.

Đùng!

Hác Mãnh giơ tay vỗ lên gáy, hắn tự hỏi tại sao, Từ Manh mới vừa trở về lại đi du lịch, Trần Vũ Tình làm sao lại không biết đây, hai ngày trước hai người còn cùng nhau, quả nhiên, suy nghĩ đó đã biến thành hiện thực, lúc còn đi học, cho dù đi giao du, chèo thuyền, công viên trò chơi, lúc bắt đầu bao giờ cũng đều là chỉ có hai người đi, cũng không biết tại sao, lúc trở lại, căn bản đều thành ba người, không phải ngẫu nhiên gặp cũng là xảo ngộ.

Hắn cũng không ngốc, trên thế giới sao có thể có nhiều lần trùng hợp như vậy a!

"Xí, ghen tị thì nói đi, lại còn lý luận, cùng lắm là để hắn ôm ngươi một cái là được rồi, ta đâu phải người dễ giận như vậy?" Từ Manh cười không để ý nói.

Hác Mãnh cũng không muốn làm 'Công cụ' cho hai người tranh cãi, nhìn hai người lại bắt đầu đấu, vội vàng mở miệng ngăn cản: "Vũ Tình, ngươi đến lúc nào, ngươi cũng đi du lịch xuyên tỉnh sao?"

"Các ngươi vừa đến, ta liền đến, là ngươi quá chăm chú không nhận ra ta đến mà thôi. Ta nếu không đánh yểm trợ cho nàng, ngươi cảm thấy Từ Manh mới vừa nghỉ trở về, mẹ của nàng có thể thả nàng đi ra ngoài sao?" Trần Vũ Tình trên mặt không tỏ vẻ gì mở miệng.

Hác Mãnh cười gượng hai tiếng, chà xát tay nói: "Kỳ thực hai người các ngươi đi du lịch cũng rất tốt, cần gì nhất định phải kéo theo ta a, gần nhất ta rất bận, hay là các ngươi đi thôi, ta lại không cần cùng đi nữa!"

"Không được!"

Từ Manh cùng Trần Vũ Tình hai người đồng thanh kêu lên.

Hác Mãnh lườm một cái, sầm mặt lại, thở phì phò nói: "Không được vậy hai người các ngươi hai thành thật một chút cho ta, mỗi ngày đều náo như thế,

thú vị sao? Đấu mười mấy năm, còn không đủ sao? Ta là người, cũng không phải đồ chơi của các ngươi, không có chuyện gì làm sao mà luôn chơi ta a?"

"Ai chơi ngươi rồi!" Trần Vũ Tình lầm bầm, đem đầu ngoảnh sang một bên.

Từ Manh con mắt chớp động, lên tiếng nói: "Đúng đó, ai chơi ngươi chứ, chúng ta hảo tâm hảo ý dẫn ngươi đi du lịch, ngươi không những không cảm kích lại còn trả treo. Hác Mãnh, được đó, một năm không gặp, tính khí càng lớn nha!"

Hác Mãnh trên mặt cũng không giả bộ được, gãi đầu một cái, cười nói: "Ừ thì đi du lịch, nhưng chúng ta giao hẹn trước, lần này hành trình xuyên tỉnh, hai người các ngươi đều nghe theo ta, chúng ta đi là để giải sầu, không phải để tăng lên bực bội, đồng ý thì chúng ta đi, không đồng ý, vậy các ngươi có đi hay không ta mặc kệ, ta không đi!"

Từ Manh nhìn Trần Vũ Tình một chút, xoay đầu lại nhìn Hác Mãnh, cười duyên nói: "Được, đều nghe lời ngươi là được chứ gì! Mãnh gia, Mãnh đại gia của chúng ta!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
‘Mở Miệng Ra Tiền’

Chương 46: ‘Mở Miệng Ra Tiền’
Nguyên bản Trần Vũ Tình cùng Hác Mãnh và Từ Manh cũng không ở cùng một buồng xe, bất quá, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình hai người cùng ra tay, thể hiện bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nịnh nọt một hồi khiến cho vị đại thúc hơn bốn mươi tuổi đứng dậy đổi chỗ cùng Trần Vũ Tình, vì lẽ đó, ba người cùng tụ tập trong một buồng xe.

"Trí năng 'Tiểu Lam' là ai chế tác ra vậy?"

Trong buồng xe giờ chỉ có ba người bọn họ, còn một vị trí thì tạm thời không có người, không biết là đi ra ngoài hay là không có lên xe đây!

Đối với 'Trí năng Lam Mị' download từ trên internet về, Trần Vũ Tình mấy ngày nay đều đang nghiên cứu, cùng so sánh với mấy hệ điều hành điện thoại

di động hệ khác, không thể nói hệ điều hành điện thoại di động kia so với hệ thống trí năng Lam Mị kém đi, nhưng ít ra, ở phần mềm điều khiển bằng giọng nói trên trí năng 'Tiểu Lam', hệ thống Lam Mị càng mạnh hơn.

Sau khi trải nghiệm qua, Trần Vũ Tình mơ hồ cảm giác được 'Tiểu Lam' cũng không đơn thuần là một khoản trí năng phần mềm điều khiển bằng giọng nói, nó còn có càng nhiều chức năng bị ẩn giấu!

Hác Mãnh ngả người dựa vào vách xe, cười nói: "Cái đó tốt lắm à? Ta cũng không biết là ai làm, lúc đó ta tải về cài đặt thử, cảm thấy dùng rất tốt, mới đề cử cho các ngươi!"

Trần Vũ Tình còn chưa nói, bên cạnh Từ Manh đang dựa vào cửa sổ mở miệng trước nói: "Nói dối, chút mưu mô này của ngươi còn muốn gạt chúng ta? Nếu như 'Trí năng Lam Mị' không có quan hệ gì với ngươi, ngươi có gọi điện thoại cho chúng ta không, còn bảo chúng ta đề cử cho bằng hữu nữa? Vì lẽ đó, khoản phần mềm này dù ít hay nhiều cũng sẽ có quan hệ với ngươi, người chế tác ngươi khẳng định là nhận thức, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm!"

"Nói đi!" Trần Vũ Tình đồng tình gật đầu.

Hai nữ nhân này, như hiểu rõ Hác Mãnh từ trong xương vậy. Hác Mãnh cười khổ mà nói: "Nếu như nói, trí năng Lam Mị là ta chế tạo ra, các ngươi có tin không?"

Trần Vũ Tình cùng Từ Manh đồng thời lắc đầu nói: "Không tin!" Trong phạm vi nhận thức của hai người, Hác Mãnh không có loại năng lực này, trí năng Lam Mị người tinh tường đều có thể thấy được, cũng không phải một khoản phần mềm đơn giản, ở phương diện khác của nó đã vượt qua trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại rồi, muốn chế tác ra một hệ thống điện thoại di động vượt thời đại như vậy, thì phải có trí tuệ nhân tạo và ít nhất phải cần một công ty khoa học kỹ thuật có tiềm lực cực lớn cùng với một nhóm các nhà nghiên cứu khoa học thật mạnh mới có thể làm được.

Hác Mãnh nhún vai một cái, cười nói: "Vậy thì không có gì để nói thêm, chúng ta đổi đề tài khác đi!"

"Không được, ngươi nhất định phải nói!" Trần Vũ Tình hiển nhiên không chịu dễ dàng buông tha cho Hác Mãnh như vậy, ba người ở một cái trong buồng xe, hắn muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy!

"Nói cái gì?" Hác Mãnh bơ lớ đi hỏi.

"Trí năng Lam Mị người chế tác, ta cần tư liệu của hắn." Trần Vũ Tình nhẹ giọng nói. Nàng đã suy đoán qua, đoàn đội chế tác hệ thống trí năng Lam Mị, tuyệt đối sẽ không thuộc những công ty khoa học kỹ thuật cỡ lớn kia, nếu không, cũng sẽ không lặng yên không một tiếng động, tuyên bố ở mấy cái trang web về điện thoại di động không mấy nổi tiếng kia.

"Ngươi muốn từ hệ thống trí năng Lam Mị chia một chén canh?" Hác Mãnh quay đầu nhìn nàng, cười hỏi.

Trần Vũ Tình nhìn chằm chằm Hác Mãnh, gật đầu: "Nếu như khoản phần mềm hệ thống này để ta kinh doanh, ta chắc chắn trong vòng mười năm, khiến nó đạt đến một tầng cao mới."

"Mười năm? Ha ha, thời gian quá dài, một năm, 'Tiểu Lam' có thể thịnh hành toàn cầu, hai năm, Lam Mị hệ thống có thể chiếm một phần mười thị trường toàn cầu, ba năm, tầm cao của nó sẽ vượt quá Apple, trở thành công ty khoa học kỹ thuật cao cấp nhất, giá trị lên đến 800 tỷ đô la mỹ. Đây là ta lập ra kế hoạch ba năm cho nó!" Hác Mãnh lắc đầu, Trần Vũ Tình quả thật có mấy phần thực lực, cũng đủ thông minh, thế nhưng, tâm không đủ lớn!

"Không thể!" Trần Vũ Tình trực tiếp lắc đầu, cau mày nói: "Những nhà chế tạo điện thoại di động khác sẽ không cho ngươi cơ hội này."

"Cơ hội là chính mình tranh thủ, không phải là người khác cho. Vũ Tình, ngươi có tiền vốn tự phụ, có thể ở trong lòng ngươi, chưa từng thực sự coi trọng ta, hay là ở trong lòng ngươi, ta chỉ là cái vô dụng, phế vật, là một nam nhân không có tiềm lực gì, ta thừa nhận, ngươi có tư cách xem thường thực lực của ta." Hác Mãnh quay đầu nhìn Từ Manh nói: "Còn cả ngươi nữa! !"

Từ Manh lườm một cái, không vui: "Ta làm sao, lão nương có thể không xem thường ngươi!"

"Ngươi không xem thường ta, thế nhưng, ta lại không để cho ngươi cảm thấy thoả mãn!" Hác Mãnh cười khổ mà nói, có thể trong mắt người ngoài, có hai nữ nhân xinh đẹp cùng theo đuổi là một chuyện hạnh phúc, nhưng thế giới này có công bằng sao, không có thực lực liệu có tình yêu sao?

Giống như bò cầu thang, ngươi thể lực không tốt, mười phút mới vừa lên đến tầng hai, người ta đã đi tới tầng mười, hai người còn ở cùng một độ cao sao? Còn có thể dắt tay cùng đi à!

Từ Manh cũng trầm mặc, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn phong cảnh bên ngoài đang lùi dần về phía sau. Trong lòng nàng cũng không biết cảm tình đối với Hác Mãnh là như thế nào!

"Một ngày nào đó các ngươi sẽ rời ta mà đi, mở ra đôi cánh của các ngươi, bay theo con đường mà các ngươi lựa chọn. Mà ta đây, vẫn chỉ như là con cóc ngồi ở đáy giếng, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác thế giới này chỉ lớn như cái miệng giếng mà thôi." Hác Mãnh thở dài.

Trần Vũ Tình lườm một cái, tức giận nói: "Hỏi ngươi có biết hay không người chế tác trí năng Lam Mị, ngươi lại xả cái này ra làm gì? Xem thường ngươi, vậy sao chúng ta còn lãng phí thời gian ở trên người ngươi? Hác Mãnh, ngươi đừng tự cho là đúng, chúng ta nếu như thật xem thường ngươi, sớm đã đoạn tuyệt liên hệ cùng ngươi rồi!"

Hác Mãnh cười, xoay người nói: "Đúng vậy, chính bởi vì các ngươi còn không đoạn tuyệt liên hệ với ta, vì lẽ đó, con cóc ghẻ dưới đáy giếng như ta mới cảm giác mình có mấy phần hi vọng, thế nên, ta muốn từ đáy giếng mà leo lên, ngắm nhìn bầu trời rộng lớn hơn. Thấy không, ta bò ta bò, biết lão tổ tông của ta không, cóc vàng đó, trải qua lão tổ tông nhà chúng ta một phen chỉ điểm, hiện tại ta đã không phải một con cóc ghẻ bình thường nữa rồi!"

Xì xì!

Từ Manh bị Hác Mãnh chọc cười trở lên vui vẻ, xoay đầu lại, cười mà như không hỏi: "Vậy ngươi hiện tại là một con cóc ghẻ thế nào a?"

"Mở miệng ra tiền, cuồn cuộn không ngừng!" Hác Mãnh cười ha ha nói.

"Dẹp đi, ngươi mà cũng đòi? Lại còn mở miệng ra tiền chứ, ngươi mở miệng cho ta xem nào. Cóc ghẻ chính là cóc ghẻ, còn muốn cưỡi tên lửa thăng thiên?" Từ Manh cười, trào phúng.

Hác Mãnh cũng không tức giận, biết nàng nói đùa, cũng không phải thật trào phúng chính mình. Tỏ ra bất cần nói: "Mở miệng thì mở miệng chứ sao, hệ thống trí năng Lam Mị chính là 'Tiền tài', chẳng lẽ còn không đủ hay sao?"

"Ít khoác lác đi!" Từ Manh liếc mắt lườm hắn.

Hác Mãnh cười nói: "Nếu như ta khoác lác, vậy thì phạt ta cả đời không ăn được thịt thiên nga, đặc biệt là thịt trên người ngươi, vậy đã được chưa!"

"Trí năng Lam Mị thật sự có quan hệ với ngươi?" Trần Vũ Tình không nhịn được xen mồm vào hỏi.

"Là của ta!" Hác Mãnh nằm ở trên giường, lầm bầm nói: "Các ngươi đều bay được như vậy, ta lại luôn ngồi ở đáy giếng, không học chút bản lãnh, vậy làm lôi các ngươi từ trên trời xuống a, con người của ta rất ích kỷ, thứ thuộc về ta, không cho người khác cầm đi. Đồ vật mà ta thấy vừa mắt, thì phải liều mạng lấy cho bằng được."

"Thật sự là ngươi làm?" Từ Manh nhào tới, Trần Vũ Tình phản ứng cũng không chậm, hai người phụ nữ đều không ngốc, biết rõ trí năng Lam Mị đại diện cho giá trị lớn đến chừng nào.

"Là giả!" Hác Mãnh cợt nhả trái ôm phải ấp, nói.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tiềm Lực To Lớn

Chương 47: Tiềm Lực To Lớn
"Trí năng Lam Mị thật là ngươi chế tác?" Từ Manh tha thiết mong chờ, nhìn chằm chằm Hác Mãnh.

"Trí năng Lam Mị là một mình ngươi biên soạn ra?" Trần Vũ Tình cũng không ngoại lệ, hai người đều không để ý, đôi tay của Hác Mãnh ở sau lưng

đang làm mấy chuyện xấu.

Đối với các nàng mà nói, chiếm chút lợi thì không tính là đại sự gì, biết rõ sự tình mới là quan trọng nhất. Nếu như 'Trí năng Lam Mị' thực sự là Hác Mãnh biên soạn ra, vậy người đàn ông này 'Tiềm lực' rất lớn rồi, đã nằm ngoài dự đoán của các nàng.

"Các ngươi tin tưởng ta thì là thật sự, không tin ta, thì ta giải thích thế nào đi nữa, các ngươi vẫn là không tin ta!" Hác Mãnh nằm ở đó, cười nói. Hiếm thấy a, lần này hai người dĩ nhiên không có phản kháng, thậm chí còn không có quan tâm, đúng là nam nhân mà có tiền tất sẽ có mị lực đây!

Tuy rằng 'Trí năng Lam Mị' không phải tiền, nhưng nó là một toà mỏ vàng, sau này khi thiếu tiền, nắm lấy nó, tùy tiện cạo một chút là có thể đổi thành tiền.

"Ngươi tin sao?" Từ Manh ngẩng đầu nhìn Trần Vũ Tình nhẹ giọng hỏi.

Trần Vũ Tình nhìn nàng, cau mày, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ nói: "Ta tình nguyện tin!"

Từ Manh nháy mắt một cái, nàng có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Trần Vũ Tình, nếu như Hác Mãnh có thể có chút bản lãnh, hai người kia tự nhiên là càng thêm tình nguyện. Ai không hy vọng tình lang của mình tài giỏi hơn so với người khác chứ!

"Tránh ra, chiếm chút tiện nghi còn không đủ sao!" Từ Manh đem tay Hác Mãnh đẩy ra, ngồi vào trên giường đối diện. Trần Vũ Tình không lên tiếng, bất quá lại nhẹ nhàng tránh ra rồi ngồi vào ghế!

Trong buồng xe, trải qua giây phút ngắn ngủi trầm mặc, Trần Vũ Tình mở miệng hỏi: "Ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

"Cái gì làm thế nào?" Hác Mãnh chống đầu, nằm nghiêng nhìn hai nàng, kiều diễm như hoa, mỹ lệ bức người, một cái là sinh viên cao tài, một cái là hoa khôi của trường, một cái tương lai khẳng định là đại minh tinh, một cái khác rất có tài năng kinh doanh, nhất định chính là một đời nữ cường nhân. Nếu không có 'Trạm Thu Mua', theo bước chân phát triển cũ của Hác Mãnh, e

rằng mình nhất định sẽ cùng các nàng càng ngày càng xa đi.

"Hệ thống Lam Mị a, chẳng lẽ ngươi không có một chút kế hoạch nào hay sao?" Từ Manh nói rằng, nàng mặc dù là học nghề diễn viên, nhưng không hề thiếu đầu óc thương mại.

"Có a, một năm phát triển, hai năm tiến bộ, ba năm xưng vương. Theo dòng suy nghĩ phát triển của ta, sau ba năm, ca cũng sẽ vấn đỉnh trở thành người giàu nhất thế giới, đến lúc đó, các ngươi sẽ trở thành phu nhân của người giàu nhất thế giới, có ta bảo hộ các ngươi, ai dám nói một chữ không, ta quất chết bọn họ!" Hác Mãnh cười tự sướng.

Từ Manh cùng Trần Vũ Tình đồng thời lườm một cái, Từ Manh nghiêm nghị nói: "Nói chuyện nghiêm túc với ngươi đây, đừng cợt nhả, ngươi phát triển tốt xấu, có thể hay không thành công, trực tiếp quan hệ đến vấn đề chung thân hạnh phúc tỷ muội chúng ta sau này, ngươi cứ như vậy thì trước khi ngươi đi đánh người khác, hai chúng ta quất chết ngươi trước rồi!"

Hác Mãnh nhìn nàng cười nói: "Không biết quốc gia nào vẫn là chế độ chồng chung, ta mau mau tìm một chút, không đến lúc đó lại luống cuống!"

"Trí năng Lam Mị ngươi giao cho ta kinh doanh đi." Trần Vũ Tình không để ý tới Hác Mãnh, đi thẳng đến đề tài chính, nếu như đổi thành người khác, nàng tối đa chỉ muốn cùng hợp tác, xem có hay không khả năng được chia một chén canh. Bất quá, nếu Hác Mãnh nói trí năng Lam Mị là hắn biên soạn, vậy thì không có gì phải khách khí.

"Cũng không phải là không thể, bất quá, cái kế hoạch mười năm kia của ngươi, dù sao cũng có chút bảo thủ, ngươi suy nghĩ lại một chút, cái này không vội vã, 'Tiểu Lam' hiện tại nổi tiếng còn có chút thấp." Hác Mãnh cười, cũng không có trực tiếp từ chối Trần Vũ Tình, Trần Vũ Tình thông minh cực cao, lại học chuyên ngành quản lý thương mại, then chốt là, nữ nhân này là người mình, việc có lợi đương nhiên sẽ không tiện nghi cho người ngoài rồi!

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài!

Trần Vũ Tình nhíu nhíu mày, nói: "Phát triển quá nhanh, căn cơ bất ổn, không bằng chậm mà chắc."

"Sau khi đem Lam Mị khoa học kỹ thuật giao cho ngươi quản lý, ngươi chính là người của ta, không phải là hoa tâm, ngươi không thể quản ta, ở bên trong đế quốc của ta, nhất định sẽ dự lưu cho ngươi một vị trí, nếu như không thành vấn đề, ta hiện tại là có thể làm chủ, đem 'Lam Mị khoa học kỹ thuật' giao cho ngươi, chậm chắc cũng được, cấp tốc chiếm lĩnh thị trường cũng được, ta cũng có thể buông tay giao cho ngươi đi làm, không nhúng tay vào!" Hác Mãnh cười nói.

Trần Vũ Tình trầm mặc, một cái 'Lam Mị khoa học kỹ thuật' đổi lấy cả người mình? Trong lòng có chút phẫn nộ, tên khốn kiếp này coi mình là cái gì, có thể đem ra giao dịch sao?

"Ngươi đem 'Trí năng Lam Mị' giao cho nàng, vậy ta đây?" Từ Manh cười duyên xen mồm vào. Tựa như cười mà như không, nhìn chằm chằm Hác Mãnh nói: "Ngươi cũng không thể nhất bên trọng nhất bên khinh chứ?"

Hác Mãnh xoa xoa đầu, hắn đúng là nhất thời không biết làm sao trả lời.

"Vậy 'Lam Mị khoa học kỹ thuật' cho ngươi được rồi, ta lui ra!" Trần Vũ Tình mặt không hề cảm xúc mở miệng nói.

"Thật sự? Khanh khách, thế thì tốt rồi, sau này chúng ta vẫn là chị em tốt, hà tất vì một người đàn ông mà tổn thương cảm tình đây, chờ trở lại kinh thành, ta giới thiệu cho ngươi mấy anh chàng đẹp trai, loại hình gì cũng có." Từ Manh quay đầu, kinh ngạc cao hứng kêu lên.

Trần Vũ Tình lông mi cong dài hơi động hai lần, đột nhiên khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói: "Giả đó, vừa nãy mang ngươi ra trêu chút, còn những anh chàng đẹp trai kia của ngươi, vẫn là giữ lại mình dùng đi, ta vẫn tương đối yêu thích 'Đồ sinh thái, sản phẩm vì sức khỏe' !"

Hác Mãnh đem T-shirt kéo cao trùm lấy đầu, trong mắt đầy nước mắt a, ca lại không phải trứng gà!

Từ Manh không để ý tới Hác Mãnh, lôi kéo Trần Vũ Tình từ trong buồng xe đi ra ngoài, không biết đi làm gì.

http://tieulun.hopto.org

"Hiện tại thật giống tình huống có chút biến động nha!" Từ Manh cùng Trần Vũ Tình ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nói.

Trần Vũ Tình gật gật đầu, biểu thị tán đồng, nói: "Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Là lui ra, hay là tử thủ trận địa!"

Từ Manh cười nói: "Thề sống chết không lùi, ngươi đây?"

"Bắt đầu có ý muốn lui, bất quá, hiện tại cũng cảm thấy hắn là trường kỳ nắm giữ, mới có thể đem hạnh phúc sử dụng tốt nhất!" Trần Vũ Tình khóe môi vểnh lên nói.

"Không bàn bạc được à?" Từ Manh nhún vai một cái.

"Có thể bàn bạc thì còn đợi được đến hiện tại à." Trần Vũ Tình dừng một chút, lại nói: "Giữa chúng ta trước tiên để qua một bên, ngươi còn nhớ lần trước nữ nhân thừa lúc hai chúng ta đi vắng mà vào chứ?"

"Khanh khách, làm sao có khả năng quên a!" Từ Manh cười gật đầu.

Trần Vũ Tình nói: "Nếu để cho hắn đem 'Trí năng Lam Mị' phát triển tốt, đến lúc đó sẽ không đơn giản chỉ là một nữ nhân như thế nữa, có lẽ sẽ là mười người, một trăm, một ngàn người, hắn không phải là nam nhân an phận thủ thường, hoa tâm lắm."

"Ai nói không phải đây!" Từ Manh cười khổ. Sau đó lại lắc đầu nói: "Ý của ngươi ta đã rõ, thế nhưng, ngươi cảm thấy có thể chắc chắn khống chế được hắn sao? Ta là không làm được!"

"Ta cũng không có!" Trần Vũ Tình sắc mặt bình tĩnh.

"Thuận theo tự nhiên đi, chúng ta khống chế không được hắn, hắn cũng sẽ không thuộc về mỗi một người chúng ta, hoặc là chờ hắn có thể ngạo thị quần hùng, quân lâm thiên hạ, lúc đó chúng ta đều phải rời." Từ Manh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhẹ giọng nói.

"Ngươi cam lòng?" Trần Vũ Tình hỏi ngược một câu.

"Không nỡ thì có thể làm sao?" Từ Manh cười nói: "Ta chỉ là không nghĩ tới,

hắn dĩ nhiên có thể phát triển nhanh như vậy, nếu như hắn chỉ là người bình thường, kỳ thực cũng rất tốt!"

"Là rất tốt, cóc cũng có chỗ tốt của cóc, ha ha!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hỏa Diễm Truyền Thông.

Chương 48: Hỏa Diễm Truyền Thông.
Xe chạy được nửa đường, ba người cũng chấm dứt đề tài bàn luận lúc trước, Hác Mãnh mí mắt nặng trĩu cầm DV, quay cảnh trên xe lửa, trong buồng xe còn có một cô gái tuổi không sai biệt lắm so với bọn họ, sau khi kết thúc quay phim hắn ăn cơm rồi ngã lưng ra chợp mắt một tí.

"Heo!" Từ Manh ánh mắt tinh nghịch nhìn hắn.

Hác Mãnh ngáp một cái, không để ý, cợt nhả nói: "Ngươi không cần nói, ta thực sự ao ước sinh hoạt như heo, ăn xong liền ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, đặc biệt là công trư, như hoàng đế, cuộc sống đơn giản nhưng thật thoải mái !"

"Cho ngươi làm heo nè!" Từ Manh đưa chân đạp hắn, Hác Mãnh vừa cười vừa né, Trần Vũ Tình nằm trên giường lấy di động ra chơi, mặc kệ hai người đùa giỡn, còn vị mỹ nữ kia sau khi lên xe, đã che mền lại ngủ mất.

Khoảng 15 phút sau.

"Các mỹ nữ, dọn dẹp chuẩn bị một chút!"

Hác Mãnh lấy DV, lia camera vào Từ Manh vào Trần Vũ Tình, cười nói.

Ba người đứng dậy đi toilet rửa mặt, lúc trở lại thuận tiện nhắc nhân viên dưới tàu khoảng nửa giờ là đến trạm bọn họ cần xuống!

...

Du lịch là sự tình rất mệt người, trước đây Hác Mãnh cũng không biết, tuy nhiên trải qua mấy ngày nay, hắn đã thấm thía, may mắn thể chất của hắn so với người bình thường mạnh hơn không ít nhưng vẫn đuối như thường, mỗi

lần trở lại khách sạn đều lăn ra giường không muốn nhúc nhích, khó hiểu nhất là Từ Manh và Trần Vũ Tình, dù 2 người mệt mỏi bao nhiêu, ngày sau khi rời giường vẫn hưng phấn như cũ, chạy lung tung khắp nơi.

Không thể không nói, nữ nhân tuyệt đối là sinh vật trâu bò a!

"Hai vị tiểu thư phía trước, xin dừng bước!"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, ba người mới từ 'Trên núi' hạ xuống, chơi một ngày đã rất mệt, đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Theo kế hoạch dự định sẽ chơi một tuần lễ rồi về nên hắn đã đặt vé xe lửa, đến thứ 2 là có thể lên xe, đau đầu là Từ Manh cảm thấy chơi chưa đủ, nếu không phải hắn yêu cầu mãnh liệt, sợ rằng đại gia nữa tháng sau vẫn chưa về được!

"Có chuyện gì sao?" Từ Manh quay đầu, nhìn đối phương nháy mắt một cái hỏi.

Một nam nhân hơn 30 tuổi, ăn mặc ngay ngắn lịch sự, cảm giác rất có phong độ, hướng bọn họ đi tới. Mỉm cười lấy ra danh thiếp đưa đến, nói: "Bỉ nhân họ Trương, các ngươi có thể gọi ta Trương ca, Phó tổng giám đốc công ty giải trí Hỏa Diễm truyền thông, không biết hai vị có ý nghĩ tiến vào giới giải trí phát triển?"

Trương Quyền thấy 2 người tiến vào khách sạn, liền bị hấp dẫn, mỹ nữ hắn cũng đã gặp k ít, nhưng vừa gặp đã gây ấn tượng mạnh như vậy là k nhiều. Hắn mơ hồ thấy được nếu mình có thể dẫn dắt 2 người này vào giới giải trí nhất định bọn họ sẽ nổi tiếng, đương nhiên không bài trừ dục vọng cá nhân bên trong.

Lúc trước, hắn dùng 3 chữ 'Giới giải trí' và một tấm danh thiếp để đối phó với mỹ nữ mới gặp mặt rất thuận buồm xuôi gió, không quá hai giờ đã chuyển sang tâm sự nhân sinh trên giường. Đương nhiên, loại mỹ nữ chất lượng kia, hắn không thấy đủ thỏa mãn, cái gì có dễ dàng đều không quý trọng, coi như được vào công ty đi nữa cũng chỉ trở thành tiểu nhân vật.

"Không có hứng thú!" Trần Vũ Tình nhìn thoáng qua danh thiếp, tiện tay

ném cho Hác Mãnh bên cạnh, xoay người đi về căn phòng của mình. Cái gì Phó tổng giám đốc công ty giải trí, cũng không đưa đem danh thiếp cho hắn, trực tiếp đem một người sống sờ sờ như hắn vứt sang 1 bên không nhìn.

Hác Mãnh đưa mắt nhìn xuống, Phó tổng giải trí Hỏa Diễm truyền thông, Trương Quyền. Hắn đối với sự tình giới giải trí, không rõ lắm, đếch biết công ty Hỏa Diễm là cái gì, hình dáng quy mô ra sao. Nhưng với vị 'Phó tổng', trong lòng có điểm không vui, giời ạ, ca lớn lên đẹp trai như vầy, ngươi nhìn không thấy sao?

"Ngươi có đi hay không?" Hác Mãnh ném danh thiếp rơi chuẩn xác vào thùng rác cách đó 2 mét, ngoẹo cổ hướng Từ Manh hỏi.

Từ Manh đôi mắt kiều mị, ôm cánh tay hắn, yểu điệu nói: "Ngươi tức cái gì, người ta chỉ hỏi có muốn gia nhập giới giải trí a, cũng không có nói cái khác!"

"Vậy ngươi cùng hắn đàm luận được rồi!" Hác Mãnh lườm một cái, tức giận nói.

"Khanh khách, ta mới không muốn đấy, nhân gia chuyện gì cũng nghe lời ngươi, ngươi muốn nhân gia đi, nhân gia liền đi, không muốn nhân gia đi, nhân gia sẽ không đi !" Từ Manh liếc Hác Mãnh ra hiệu.

Hác Mãnh lúc này mới dừng chân, Từ Manh có lẽ muốn thăm dò tin tức từ trên người tên quản lý Trương Quyền, nếu không phải vậy cũng chẳng cần nhiều lời như vậy, cứ việc kéo mình đi luôn là được.

"Vị tiên sinh này, thật xin lỗi, vừa nãy chỉ quan tâm làm sao mời 2 vị mỹ nữ về công ty, đã thất lễ với ngài, chúng ta kiếm 1 chỗ ngồi xuống bàn bạc đc k? Tại hạ thật sự xem trọng tiềm chất của vị tiểu thư này, chỉ cần đồng ý kí hợp đồng với công ty Hỏa Diễm truyền thông, ta cam đoan trong 1 năm, sẽ sắp xếp cho nàng 1 vai diễn trong phim truyền hình, ít nhất là nữ chính thứ ba, tuyệt đối không qua loa!" Trương Quyền không phải người ngu, hướng Hác Mãnh cười nhận lỗi, sau đó quay đầu nhìn về Từ Manh nói.

Vì dụ dỗ Từ Manh, đối phương thả ra con mồi hơi to rồi!

"Phim điện ảnh tính chất gì?" Từ Manh hiếu kỳ hỏi.

"Phim tình yêu!" Trương Quyền chần chừ vài giây, nói. Đúng lúc công ty đang sắp quay 1 bộ phim điện ảnh tình ái, kịch bản và đạo diễn đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ thiếu diễn viên, lấy tư chất của đối phương đóng vai nữ thứ chính thứ ba, hắn không thành vấn đề, chỉ không biết đối phương diễn xuất ra sao, quên đi, coi như thất bại, cùng lắm thì thêm 1 cái bình hoa tương đối khá! Trước tiên hốt đã rồi tính tiếp.

"Vậy không biết ta sẽ ký kết với công ty hay ký kết riêng với ngài quản lý Trương đây?" Từ Manh mỉm cười trao đổi với hắn.

Trương Quyền là con cáo già trong giới giải trí, tự nhiên k vì dăm ba câu của đối phương mà dao động, cười nói: "Đương nhiên là kí hợp đồng với công ty, người mới sẽ không có điều kiện tốt như tiểu thư, tại hạ là vừa ý tiềm chất của tiểu thư, trước mời vào công ty, sau sẽ tiến hành bồi dưỡng!"

"Như vậy nha!" Từ Manh nghiêng đầu nhìn Hác Mãnh, yểu điệu hỏi: "Anh yêu, ngươi cảm thấy ta nên lựa chọn thế nào đây?"

Trương Quyền nhíu nhíu mày, bất quá không nói gì, đối phương chưa có ký hợp đồng, chờ tiến vào công ty, các loại vấn đề riêng này sẽ bị công ty phủ quyết, người mới cấm giao du với bạn trai. Sau lưng thì mặc kệ, chí ít bề ngoài sẽ không cho phép.

"Lựa lựa cái rắm á, xin lỗi, chúng ta không có hướng thú gia nhập công ty các người, mời ngài tìm người khác giỏi hơn đi!" Hác Mãnh nghiêm mặt, ôm eo Từ Manh, xoay người đi.

Mặt Trương Quyền biến sắc, nghe giọng nói nữ hài, 8 phần đã đáp ứng, tiểu vương bát đản này dám phá hỏng chuyện tốt của mình, đáng ghét."Tiểu thư, ngươi suy nghĩ kỹ càng, bỏ qua cơ hội này, sẽ tiếc nuối đó, trên tay ngươi còn danh thiếp của ta, có thể theo đó điều tra quy mô công ty Hỏa Diễm truyền thông, nếu thay đổi chủ ý, hãy gọi cho ta bất cứ lúc nào cũng được!"

"Ồ!" Thanh âm nhẹ nhàng Từ Manh truyền về, bước chân Hác Mãnh vẫn không chậm lại.

Lượng Và Cài Đặt

Chương 49: Lượng Và Cài Đặt
Trở về phòng, Từ Manh cười nói: "Còn tức giận à?"

"Không phải tức giận, mà là thật sự tức giận!" Hác Mãnh ngửa đầu nằm ở trên giường, leo núi, đi dạo phố cả ngày đều sắp mệt chết, cơm tối cũng không muốn ăn.

"Hỏa Diễm truyền thông quy mô coi như không tệ, ở quốc nội có thực lực không yếu, đối với giới truyền hình đều có chút ảnh hưởng, bất quá đó chỉ là ý đồ của đối phương, không cần thiết đắc tội người ta, trong cái vòng tròn này, nói lớn đúng là rất lớn, nhưng nói nhỏ thì đối mặt với những công ty giải trí kia đều phải cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn. Nếu như hôm nay ta thật sự đắc tội với đối phương, không chừng ngày mai có chuyện xảy ra với ta, đến lúc đó... Mà thôi, nói ngươi cũng không hiểu, cái vòng tròn này không phải dễ lăn lộn như vậy, chen vào không dễ dàng, muốn nổi bật hơn mọi người, lại càng không dễ dàng." Từ Manh nhẹ giọng giải thích.

Hác Mãnh quay đầu lại, nhìn Từ Manh nghiêm nghị nói: "Từ mỹ nhân, ngươi đừng có gấp, chờ ta có tiền, nhất định mua một công ty giải trí, lại chuyên môn lăng xê một mình ngươi, sau này khẳng định để ngươi mặt mày rạng rỡ, coi như lăn lộn ở trong cái vòng này, cũng không ai dám bắt nạt ngươi!"

Từ Manh cười duyên nói: "Đây chính là ngươi nói, vậy ta sẽ chờ xem!"

Nói xong, đứng dậy đi gian phòng đối diện. Hác Mãnh một mình một phòng, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình ở cùng một phòng. Hác Mãnh chỉ có thể nuốt nước bọt mà nhìn, ban đêm nghĩ muốn làm một vài chuyện gì đó nhưng đừng nói đến cửa ra vào, ngay cả cửa sổ đều ở tầng mười mấy, làm sao mà có cơ hội cơ chứ!

...

"Nhớ phải thường xuyên gọi điện thoại cho ta, đừng có chờ chúng ta chủ động, ngươi là nam nhân, phải ra dáng một nam nhân chứ, nghe thấy không?"

Từ Manh xuống xe lửa sau đó huấn đạo.

"Biết!" Cuối cùng cũng coi như trở về, Hác Mãnh nghiêm túc gật đầu, lần này ra ngoài chơi cũng không dễ dàng a.

"Vũ Tình, ngươi còn có cái gì muốn huấn đạo không!" Từ Manh quay đầu nhìn về Trần Vũ Tình hỏi.

Trần Vũ Tình lắc lắc đầu, nói: "Nghe tai trái, ra tai phải, huấn đạo hay không huấn đạo ý nghĩa cũng không lớn, cần phải dùng roi dạy dỗ, phải dạy dỗ cẩn thận mới nhớ kỹ được."

"Được, lúc về ta lên internet mua cho ngươi một cái roi, để ngươi nếm thử phong cách nữ vương đi!" Từ Manh cười gật đầu, hai người gọi xe tự mình đi rồi.

CÒn lại Hác Mãnh, người lù lù một đống như thế này, lại bị người ta coi như không quen biết, đâu cần người khác phải đưa về.

...

Ngụy Thục Phân nhìn ra ngoài cửa thấy Hác Mãnh từ trên xe taxi bước xuống, hơi sửng sốt một chút, sau đó mỉm cười đẩy cửa đi ra ngoài, thấy có đủ các loại bao lớn bao nhỏ chắc đựng không ít đồ vật, có chút vật kỷ niệm, còn có chút đặc sản địa phương, đều là Từ Manh cùng Trần Vũ Tình hai đại mỹ nữ mua, lần này du lịch, Hác Mãnh thật sự trở thành 'Tiểu bạch kiểm' vậy, một phân tiền hắn cũng không phải trả.

Hai người Từ Manh cùng Trần Vũ Tình, đều không phải người thiếu tiền, vì lẽ đó, Hác Mãnh cũng không khách khí.

"Làm sao mua nhiều đồ như vậy a!" Ngụy Thục Phân thấp giọng oán giận, nàng là nữ nhân đã từng sống khá vất vả, cũng là nữ nhân nắm giữ trọng trách trong nhà, không giống những bé gái chưa từng kết hôn kia.

Hác Mãnh cười nói: "Đều người khác mua cho, ta không bỏ tiền!"

Chừng mười ngày không thấy Hác Mãnh, tiểu Quả Quả kêu oa oa xông tới, ôm lấy bắp đùi Hác Mãnh: "Thúc thúc, thúc thúc, sao giờ ngươi mới trở về

nha, người ta rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi nha."

"Có đúng không, ngươi nơi nào nhớ đến?" Hác Mãnh ngồi xổm xuống, ôm lấy Quả Quả, ngồi vào trên ghế salông, cười hỏi.

Tiểu Quả Quả mắt to đảo lia lịa, ngón tay út mập mạp chỉ vào gáy của mình, lại chỉ vào ngực mình, cười khanh khách nói: "Nơi này, còn có nơi này, đều nhớ đây!"

Chơi đùa cùng tiểu nha đầu, Hác Mãnh quay đầu nhìn về Ngụy Thục Phân hỏi: "Thục Phân tỷ, ta không ở nhà mấy ngày nay, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Ngụy Thục Phân cười lắc đầu nói: "Không có, buổi tối có Thường Mị ở đây bồi tiếp hai mẹ con chúng ta, mấy ngày nay trong cửa hàng kinh doanh cũng không tệ, những tủ lạnh cùng điều hòa kia, đều sắp bán hết rồi, điện thoại di động cũng bán đi không ít, ngươi mà trở về muộn mấy ngày, phỏng chừng hết hàng để bán đây." Dừng một chút, lại nghĩ đến cái gì, nói: "Đúng rồi, vị cảnh sát Cam Tĩnh đã lại tới một lần, nói chờ sau khi ngươi trở lại, bảo ngươi đi điện thoại cho nàng, cũng không nói với ta có chuyện gì!"

Cam Tĩnh?

Hác Mãnh khẽ nhíu chân mày, không biết vị nữ cảnh sát xinh đẹp kia tìm mình làm cái gì. Chuyện lần trước, không phải cũng đã kết án à!

"Được, ta biết rồi!" Hác Mãnh gật gật đầu.

Đi phòng vệ sinh trên lầu hai tắm rửa một chút, sau đó hắn lại suy nghĩ rồi cầm lấy điện thoại di động, tìm bên trong danh bạ dãy số của vị cảnh sát Cam kia, gọi tới!

"Xin chào, ta là Cam Tĩnh!"

Đầu bên kia của đối phương âm thanh có chút ầm ỹ, đại khái là ở bên ngoài hiện trường hoặc là chấp hành nhiệm vụ đây.

"Xin chào, ta là Hác Mãnh, nghe nói ngươi tới tìm ta? Có chuyện muốn ta làm sao?" Hác Mãnh cười hỏi. Khoảng chừng nửa phút, đầu kia yên tĩnh một

chút, không biết là ngồi vào trong xe, hay là tiến vào trong phòng.

"Trở về rồi à? Kỳ thực cũng không có việc lớn gì, là liên quan tới Thiết Ngưu, chính là người trẻ tuổi mà ngươi thấy việc nghĩa hăng hái làm lần trước. Hắn hiện tại tỉnh rồi, thương thế cũng đã tốt rồi đang chuẩn bị xuất viện, bất quá, đầu của hắn hình như xảy ra chút vấn đề, cũng không liên lạc được với người nhà của hắn, hắn nói sau này muốn đi theo ngươi!" Cam Tĩnh cười lanh lảnh nói.

Hác Mãnh sửng sốt một chút, không nhịn được hỏi lại một câu: "Cái gì? Theo ta cùng sinh hoạt? Cái này, cảnh sát Cam, ngươi không có lầm chứ?"

"Không có, ngược lại hắn đúng là có ý này, trong điện thoại một chốc cũng nói không rõ ràng, nếu không chờ lát nữa ta qua, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, vừa vặn phía bên này của ta còn có chút việc!" Cam Tĩnh suy nghĩ một chút nói.

Sau khi Hác Mãnh cúp điện thoại, đại não còn có chút không suy nghĩ ra được, mình hình như không làm gì chứ? Sao người anh em kia lại nhớ kỹ mình cơ chứ?

Lắc lắc đầu, hắn lại không bệnh, việc này nói thế nào mình cũng không thể đáp ứng, hắn cũng không có cái nghĩa vụ này, càng không có thói quen này, hắn là đồng nát, lại không phải trung tâm cứu tế!

Tạm thời không để ý tới việc này, về phòng của mình, mở máy vi tính ra, trước tiên nhìn một chút khoảng thời gian này lượng tải về 'Tiểu Lam' ở trên internet. Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình. Chỉ tại một trang web phần mềm khá nổi tiếng, 'Trí năng Lam Mị' tổng lượng tải về, đã vượt qua năm triệu.

Nếu như đem những lượng tải về này, toàn bộ đổi thành lượng cài đặt, vậy thì...

"Ông chủ, ngươi tính toán như vậy rất phiền phức, nếu như ngươi muốn biết số lượng tải về và cài đặt 'Tiểu Lam', có thể trực tiếp hỏi ta nha, ta là hệ thống trí năng Lam Mị mẫu thể!" Lam Lam đẩy cửa ra, trên đầu mang theo mũ quả dưa màu hồng nhạt, bốn chân bước từng bước đi vào, mắt to long lanh nhìn

Hác Mãnh trước máy vi tính, nói.

"Ngươi biết?" Hác Mãnh sửng sốt một chút.

Lam Lam ngước đầu nói: "Ông chủ, ngươi quá coi thường năng lực Lam Lam. Ở trong trí năng điện thoại di động, số lượng người sử dụng cài đặt Tiểu Lam, tổng cộng đã đạt đến 7,589,632 vị. Hiện tại lại nhiều thêm mười vị! Dự tính, qua bảy mươi hai giờ, tổng lượng cài đặt sẽ vượt quá 10 triệu!"

"Nhiều như vậy rồi?" Hác Mãnh trừng hai mắt nói, lúc này mới bao lâu a, từ khi truyền bá lên trên mạng đến hiện tại còn không được hai tuần lễ chứ?

Nếu như Lam Lam đưa ra thực sự là số liệu thực tế, vậy thì một tháng sau tổng lượng cài đặt, sẽ đạt tới bao nhiêu đây, 20 triệu, hay là 30 triệu?

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thành Tích Đáng Kinh Ngạc

Chương 50: Thành Tích Đáng Kinh Ngạc
"Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?" Hác Mãnh nhìn Lam Lam trên màn ảnh rồi hỏi.

Lam Lam ngồi chồm hỗm trên mặt đất, ngoẹo cổ, con mắt to lóe lên rồi nói: "Ông chủ, ngươi là ông chủ mà, ngươi bảo sao thì Lam Lam nghe theo như vậy, sao ngài lại hỏi Lam Lam nên làm cái gì bây giờ? Ngươi không nói bây giờ làm gì, thì Lam Lam làm sao biết nên làm gì được!"

Hác Mãnh giơ tay vỗ trán rồi dở khóc dở cười nói: "Ngươi nói loạn gì thế? Bớt dài dòng, ngươi không phải nói mình rất cường đại à, ta muốn dùng 'Tiểu Lam' kiếm tiền, ngươi tìm biện pháp cho ta đi!"

Hơn bảy triệu đơn hàng, đây đã là một con số không nhỏ, nếu như lợi dụng tốt, vậy nó tuyệt đối là một món tiền khổng lồ, dù cho bảy triệu người, mỗi người lại nắm một khối tiền, vậy cũng là hơn bảy triệu a!

"Kiếm tiền nha?" Lam Lam ngoẹo cổ suy nghĩ một chút nói: "Cái vấn đề kiếm tiền này rất dễ dàng nha, tạm thời mà nói, ông chủ có thể đưa ra dịch vụ

thu phí, người thanh toán chi phí sử dụng, có thể sử dụng càng nhiều công năng của “Tiểu Lam”, thậm chí, ông chủ có thể cưỡng chế quy định, người sử dụng không giao phí thì sẽ không thể tiếp tục sử dụng “Tiểu Lam”!"

"Thu phí a!" Hác Mãnh vuốt cằm suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cưỡng chế thu phí tạm thời không thể thực hiện được, miễn phí đối với đại đa số người mới có sức hấp dẫn, hiện tại cưỡng chế thu phí không khác nào là mổ gà lấy trứng, cái được không đủ bù đắp cái mất. Còn công năng thu phí, khá tốt, ngươi trước tiên làm cái thu phí công năng đi."

"Cái này rất dễ dàng, nhưng mà ông chủ, ngài tốt nhất là đi đăng kí một công ty, nếu không, tùy tiện thu phí không giao nộp thuế vụ, là không hợp pháp nha!" Lam Lam nhắc nhở.

Hác Mãnh gật đầu, coi như Lam Lam không nhắc nhở chính mình, hắn cũng sẽ đi đăng kí một công ty.

"Lam tỷ, có chút việc cần phiền phức ngươi một chút!" Hác Mãnh cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Bạch Lam.

Shop điện tử Bạch Lam thời gian đóng cửa là 7:30, lúc này mới năm giờ rưỡi, khoảng cách đến lúc nghỉ vẫn còn một khoảng thời gian đây, không biết thời gian qua shop điện tử kinh doanh ra làm sao!

Bạch Lam ở trong phòng làm việc làm bản kế hoạch, bây giờ sắp trung tuần tháng bảy, shop điện tử kinh doanh thử cũng được mười mấy ngày, đã từng bước đi vào quỹ đạo, nàng chuẩn bị vào ngày mùng 1 tháng 8 này sẽ chính thức khai trương, đến lúc đó không thể thiếu được các loại sự kiện hoạt động, mọi việc đều cần nàng phải bận tâm!

"Trở về rồi à?" Bạch Lam cười hỏi, tuy rằng rất mệt, bất quá rất phong phú, hàng ngày tâm tình cũng không tệ, chưởng quản một shop điện tử lớn như thế, khiến cho người khác cảm giác địa vị cũng lớn dần lên, trong nhà gần đây cũng không nhắc tới việc nàng cần đi xem mặt.

"Ừm! Mới vừa trở về." Hác Mãnh nằm ở trên giường, cười nói.

"Nói đi, chuyện gì." Bạch Lam hỏi.

"Là như vậy , ta nghĩ đăng kí một công ty khoa học kỹ thuật, phương diện này ngươi quen thuộc, quay đầu lại ngươi gọi người đi giúp ta chạy một chút." Hác Mãnh nói thẳng đề tài chính, hắn hiện tại cũng không phải chỉ huy một mình, có chuyện gì, cũng có thể giống như những ông chủ kia, dặn dò thủ hạ của mình đi làm, hắn chỉ cần ra lệnh là được rồi.

Đăng kí công ty cần chạy tốt một vài thủ tục, thật phiền toái!

"Đăng kí công ty?" Bạch Lam sửng sốt một chút, cau mày nói: "Shop điện tử Bạch Lam, không phải đã đăng kí rồi sao?"

"Không phải shop điện tử, ta chuẩn bị làm một công ty mới, cùng shop điện tử Bạch Lam không có bất cứ quan hệ gì, là một công ty khoa học kỹ thuật, đăng kí vốn điều lệ, ừ, một triệu đi!" Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói.

Lại mở một công ty?

Bạch Lam cảm giác đối với ‘Tiểu đệ’ luôn đi theo sau mình lăn lộn càng ngày càng nhìn không thấu. Sau khi cúp điện thoại, lầm bầm lầu bầu: "Cái tên này, đến cùng có bao nhiêu chuyện bí mật đây?"

Sau khi cúp điện thoại, Hác Mãnh từ trên giường đứng dậy, đi ra ngoài.

"Muốn đi ra ngoài sao?" Ngụy Thục Phân nhẹ giọng hỏi. Nàng mới vừa đi siêu thị, mua chút rau dưa mới về, chuẩn bị làm cơm tối.

Quả Quả trừng hai mắt, xem 'Gấu con xuất nhất', mặc kệ hai người nói chuyện!

Hác Mãnh cười nói: "Hừm, đi ra ngoài đi dạo một vòng, một hồi sẽ trở lại. Nếu không trở lại ăn cơm, sẽ gọi điện thoại cho ngươi!"

Ngụy Thục Phân gật đầu, không nói gì.

...

Leng keng!

Hác Mãnh bấm chuông cửa bên ngoài.

Dương Tiểu Song mở cửa, nhìn thấy Hác Mãnh đầu tiên sửng sốt một chút, sau đó lườm một cái nói: "Sao lại là ngươi nha, ta còn tưởng là người đưa thức ăn đến!" Nói xong xoay người đi vào.

Hác Mãnh cười đóng cửa lại rồi đi theo vào, nói: "Sao lại không thể là ta a, nhà là ta thuê, ngươi đến bây giờ tiền thuê nhà còn không trả đây!"

"Chào Mãnh ca!"

"Hác Mãnh ca ca, ngươi tới rồi!"

Mấy nữ hài tử đối với Hác Mãnh đều không xa lạ gì, ba nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Phương, Tiểu Mỹ, Tiểu Yến, lúc trước đều là Hác Mãnh tự mình tuyển tới, còn lại Tiểu Phượng, cũng có duyên gặp mặt mấy lần, mọi người đều ngầm biết, cửa hàng trên mạng này tuy rằng trên danh nghĩa là của Dương Tiểu Song, nhưng từ nguồn cung cấp, đến thuê phòng, kỳ thực đều là Hác Mãnh ra tiền.

"Chào mọi người, ở đây công tác đều quen thuộc chứ?" Hác Mãnh cười cùng mấy cái nữ hài lên tiếng chào hỏi. Tiểu Mỹ, Tiểu Yến, tiểu Phương các nàng tuổi hắn là so với Hác Mãnh còn lớn hơn hai tuổi!

"Vẫn được, rất tốt!" Mấy cái nữ hài đều cười gật đầu, ở chung lâu, sau khi mọi người quen thuộc, cảm giác nơi này so với đi làm những nơi khác tốt hơn nhiều, không có quy định giờ làm việc cứng nhắc, mỗi đơn hàng đều có trích phần trăm, còn có thể đi ra dạo phố, lượng tiêu thụ tốt rồi còn có khen thưởng, trên căn bản cách mỗi ba, năm ngày sẽ ra ngoài chơi một chút, lúc không có việc thì nghe nhạc, lên mạng, đều không ai quản!

"Ngươi đến có việc à?" Dương Tiểu Song đem cửa sổ mở ra, bên ngoài mặt trời cũng không sắp lăn, lúc ban ngày đám 'Trạch nữ' này ngại nóng, đều đem rèm cửa sổ đóng lại, trong phòng mở điều hòa, làm việc không có cảm giác được bên ngoài nóng bức.

"Đi chơi một vòng!" Hác Mãnh cười hỏi: "Khoảng thời gian này như thế nào, có thuận lợi không?" Hắn cũng không khách khí, ngồi vào trên ghế salông.

Dương Tiểu Song ngẩng đầu nhỏ lên đắc ý nói: " Điều đó còn cần phải nói, đương nhiên thuận lợi, ngày hôm trước là tiệm chúng ta tổ chức lễ mừng cửa hàng kinh doanh được nửa tháng, dưới sự kích thích của các loại hoạt động, ngươi biết lượng tiêu thụ trong tiệm chúng ta đạt được bao nhiêu không?"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, còn có 'Lễ mừng nửa tháng' sao? Lẽ nào là chúc mừng cửa hàng thành lập nửa tháng sao? Cười khổ lắc lắc đầu, đúng là có sự khác biệt với mình nha. Hiếu kỳ hỏi: "Đạt được bao nhiêu?"

"567 cái đơn đặt hàng, tổng cộng bán đi 721 cái điện thoại di động. Trong này còn bao gồm hoàn toàn mới, không có bỏ niêm phong, đều là từ shop điện tử của Bạch Lam tỷ lấy đến, tuy rằng kiếm lời không nhiều, thế nhưng lượng rất lớn, liền Bạch Lam tả cũng khen ta đây, nói shop điện tử của nàng lớn như vậy mà một ngày lượng tiêu thụ cũng không có cao bằng cửa hàng trên mạng của ta." Dương Tiểu Song đắc ý cười hì hì nói.

"Cao như vậy?" Hác Mãnh cũng có chút giật mình, một ngày lượng tiêu thụ mấy trăm chiếc, bình quân một chiếc điện thoại di động lợi nhuận có 30 đồng tiền, vậy là 20 ngàn đây, nếu như có thể duy trì được công trạng này, trừ tiền thuê nhà, nhân công, một năm thu vào cũng có 4,5 triệu.

"Không nghĩ tới sao!" Dương Tiểu Song cười hì hì nói, dừng một chút lại nói: "Đương nhiên, khẳng định không phải mỗi ngày đều có lượng tiêu thụ cao như thế. Bất quá, chúng ta mỗi ngày số lượng hàng bán ra, đã ổn định ở khoảng một trăm cái!"

"Vậy cũng không ít, sau này nên gọi ngươi là tiểu phú bà rồi!" Hác Mãnh gật đầu cười nói, hắn nhưng là không nghĩ tới, Dương Tiểu Song sẽ đem cửa hàng trên mạng trong khoảng thời gian ngắn làm được thành công như thế, một tháng lợi nhuận nếu như được 50 ngàn, mỗi năm cũng được sáu mươi vạn nha!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chương 51

Chương 51

Cửa hàng trên mạng của Dương Tiểu Song không chỉ kinh doanh điện thoại di động cũ, từ vài ngày trước đã bắt đầu bán điện thoại di động mới hoàn toàn, lượng tiêu thụ vượt qua suy nghĩ của mọi người. Nếu sau này mở rộng quy mô trên internet, thậm chí có thể tách khỏi Hác Mãnh, kinh doanh độc lập.

Bất quá đối với việc này, cưỡng cầu cũng vô dụng nên Hác Mãnh cũng không có ý kiến gì, tới đâu tính tới đó, hắn sẽ không vì khoản thu nhập này mà hẹp hòi với một tiểu nha đầu đáng yêu!

"Ngươi chuyển đến nơi này?" Hác Mãnh nhìn Dương Tiểu Song hiếu kỳ hỏi.

Dương Tiểu Song nháy mắt một cái, cười nói: "Đúng rồi, đây là trụ sở của cửa hàng trên mạng, ta dời đến nơi này, không phải rất bình thường sao?"

Hác Mãnh lắc đầu, cười gượng nói: "Ta không phải ý này, ta là muốn hỏi ngươi, ngươi đến đây ở, mẹ ngươi làm sao đồng ý? Sẽ không phải là ngươi lén lút chạy đến đi!"

Dương Tiểu Song ánh mắt khinh thường nhìn hắn, chu cái miệng nhỏ ra nói: "Đương nhiên không phải rồi, ngươi cho rằng ta là hài tử xấu giống như ngươi nha, thật là !" Dừng một chút vừa cười vừa nói: "Ta đã xin phép tận dụng kỳ nghỉ hè để ra ngoài xây dựng sự nghiệp, mở một cái cửa hàng trên mạng, thuê một phòng làm việc nhỏ, hơn nữa, cuộc thi cuối kỳ này, thành tích rất tốt, cho nên mụ mụ đồng ý nga."

Hác Mãnh sửng sốt một chút, hỏi: "Ý của ngươi, nơi này, cha mẹ ngươi đã tới?"

" Ngươi ngốc nha, nếu không đến khảo sát thực địa, mụ mụ sẽ thả ta đi?" Dương Tiểu Song làm ra bộ dáng ngươi thật ngớ ngẩn.

Hác Mãnh cười khổ nói: "Theo ý ngươi, bọn họ đều biết sự tồn tại của ta?"

Dương Tiểu Song cười híp mắt gật đầu nói: "Yên tâm đi, ngươi không làm chuyện phạm pháp, lại nói, mẹ ta không ăn thịt người, biết ngươi, thì thế nào, sau này có cơ hội ta đem nàng giới thiệu cho ngươi gặp mặt một chút, nói không chừng đối với ngươi còn có chỗ tốt!"

"Loại chuyện này để tính sau." Hác Mãnh lắc lắc đầu, hắn không muốn gặp cha mẹ Dương Tiểu Song nên cha mẹ đối phương làm gì hắn cũng không hỏi, giữ hai người không có quan hệ đặc biệt, chỉ đơn thuần là đồng bọn hợp tác.

Leng keng!

Chuông cửa reo lên, Tiểu Phượng chạy tới mở cửa, kêu nói: "Thức ăn giao tới rồi, Song Song mau trả tiền!"

Dương Tiểu Song chạy đến tính tiền, mấy trạch nữ trong nhà chưa bao giờ vào bếp, may mắn xung quanh tiểu khu có không ít quán cơm, cửa hàng thức ăn nhanh, đều có phục vụ đưa thức ăn tận nhà.

"Ngày hôm nay ngươi đến không phải lúc nha, không có phần ngươi!" Dương Tiểu Song cùng Tiểu Phương mang túi đồ ăn đi vào, đối với Hác Mãnh cười nói. Sau đó gọi mấy nữ hài: "Nghỉ ngơi một chút, ăn cơm thôi. Tiểu Phương, cơm thịt cá hương của ngươi ..."

Hác Mãnh cười cười đứng lên nói: "Vậy các ngươi ăn đi, ta phải về rồi!"

Dương Tiểu Song ngồi yên một chỗ trả lời: "Đi thong thả, không tiễn nha. Có chuyện gì thì liên hệ qua điện thoại, à đúng rồi, ngươi cấp thêm cho ta một lô iphone 5S, nghe nói iphone 6 sắp về thành phố, toàn bộ điện thoại iphone khác có khả năng sẽ xuống giá!"

Hác Mãnh gật gật đầu, từ trong tiểu khu đi ra, trong đầu còn đang suy nghĩ, chính mình có nên thử mở một cửa hàng trên mạng không? Bất quá cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ, thích hợp Dương Tiểu Song chưa chắc đã thích hợp bản thân, huống chi, cửa hàng trên mạng so với phần mềm trí năng Lam Mị hỗ trợ điện thoại di động, sức hấp dẫn vẫn kém xa ngàn dặm.

Trong cửa hàng, Ngụy Thục Phân đã làm xong cơm tối, mỳ lạnh trộn thịt băm tiêu và nước tương, tiểu tức phụ Thường Mị ở tiệm bán quần áo sát vách, chờ Hác Mãnh về rồi ba người cùng ăn!

"Buổi tối ngươi không trở về?" Lúc ăn cơm, Hác Mãnh hỏi Thường Mị.

Thường Mị nhíu mày lại, nghiêm mặt lắc đầu nói: "Không về, tạm thời ở lại

cửa hàng đã!"

Hác Mãnh ừm một tiếng, không hỏi kỹ, mỗi người đều có nỗi khổ, có con đường tự mình phải lựa chọn, dù phải quỳ cũng phải đem nó đi hết, hiện tại hắn cũng có con đường riêng của mình, nào có thời gian để ý người khác.

Sau khi cơm nước xong, Hác Mãnh ôm notebook lên lầu, còn Thường Mị khi nào đi, hắn không quan tâm, mùa hè cửa hàng xung quanh đều đóng cửa rất muộn!

Hác Mãnh đem dữ liệu video trong DV, chuyển sang máy vi tính.

Đầu ngón tay dời vào vị trí đĩa CD phần mềm 'Movie Master Cut' trong trạm thu mua, phần thưởng trung cấp còn đặt ở chỗ trưng bày, vừa vặn lúc này, thử xem hiệu quả ra sao. Phần mềm giá trị 10 triệu kim tệ (GB) , hắn không phải là rác rưởi?

"Keng: Movie Master Cut làm cho video của ngài càng thêm đặt sắc, đây là một phần mềm truyền hình cực kỳ hiếm có, giúp người bình thường trở thành siêu sao điện ảnh... Xin hỏi có cài đặt hay không!"

Movie Master Cut không phải là phần mềm kinh doanh, lúc trước người biên soạn chương trình, mục đích là để người bình thường dễ dàng quay video, chế tác thành phim ảnh, dùng để quay chụp điện ảnh đều không có vấn đề! Đương nhiên, trước tiên ngươi phải có kịch bản thật cùng với diễn viên.

Movie Master Cut chỉ có thể làm công tác hậu trường, bao gồm các loại đặc hiệu, thay đổi hình ảnh, màu sắc, thị giác có thêm chiều sâu.

"Cài đặt!"

Hác Mãnh nhẹ giọng nói, cài đặt 'Movie Master Cut', không phức tạp như 'hệ thống trí năng Lam Mị điện thoại di động ', bản chất hai loại khác nhau, Movie Master Cut là phần mềm cá nhân, nói trắng ra là loại phần mềm chỉnh sửa để sản phẩm hoàn hảo, mà 'trí năng Lam Mị' là phần mềm thương mại mang lại lợi ích thực tế!

Thời gian cài đặt Movie Master Cut so với trí năng Lam Mị chậm hơn một

chút, khoảng chừng nửa phút mới hoàn thành. Sau đó cái đĩa CD trắng đen, biến bình thường, không còn tác dụng. Vật phẩm khen thưởng mặc kệ là 'trí năng Lam Mị' hay 'Movie Master Cut ', đều chỉ có thể lắp đặt một lần!

Trên màn hình laptop, xuất hiện khung điều khiển trắng đen, biểu tượng một cây kéo nhỏ. Chứng minh, phần mềm đã lắp đặt xong xuôi, có thể sử dụng rồi!

Dung lượng của Movie Master Cut không lớn, khoảng 30 G, so với không gian lắp đặt của Trí năng Lam Mị, nhỏ hơn mười lần.

Mở phần mềm ra liền hiện ra một mục hướng dẫn tên ‘Thằng ngốc cũng biết dùng’, giới thiệu cặn kẻ các thao tác khởi động và sử dụng, vừa đơn giản vừa dễ hiểu, người có kiến thức cơ bản về máy tính, đều có thể sử dụng!

Hác Mãnh đem video du lịch, kéo vào.

"Sàng lọc, 10 hình ảnh đẹp nhất!"

"Sàng lọc, 100 hình ảnh đẹp nhất!"

"Sàng lọc, 1000 hình ảnh đẹp nhất!"

...

"Tuyển chọn cốt truyện tư liệu sống, 1!"

"Tuyển chọn cốt truyện tư liệu sống, 2!"

"Tuyển chọn cốt truyện tư liệu sống, 3!"

...

"Xin mời lựa chọn thời gian!"

Sau đó một loạt thời gian, 60 phút, 90 phút, 120 phút, 160 phút, 240 phút, 480 phút, 960 phút... Còn có chọn tự động!

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, chọn 90 phút, một bộ phim phổ thông thời gian

cũng cỡ này.

"Nhân vật chính: Nữ!"

Trên màn ảnh xuất hiện chân dung hai người Từ Manh và Trần Vũ Tình, hai người xuất hiện nhiều nhất trong video của DV. Vì lẽ đó, nhân vật chính không phải Từ Manh thì là Trần Vũ Tình, hoặc tuyển cả hai.

Bất tri bất giác đã mười giờ tối, Hác Mãnh nhìn chằm chằm vào máy vi tính, dưới sự chỉ dẫn của‘Thằng ngốc cũng biết dùng’, ròng rã thao túng Movie Master Cut suốt hai giờ.

Một bộ 'Kỷ luật phiến(Phim tài liệu)' 90 phút đồng, rốt cục để Hác Mãnh thoả mãn.

"Lam Lam, ngươi cảm thấy ta làm oke không?" Hác Mãnh cười khà khà, hỏi chú sư tử con trên góc phải của màn hình máy vi tính

Lam Lam đôi mắt long lanh nhìn Hác Mãnh, nhẹ nhàng phun ra vài chữ: "Ông chủ, kỹ thuật thật cao nga. Loại này phần mềm đứa ngốc cũng dùng tốt!"

Hác Mãnh quăng cho nó ánh mắt khinh thường, không trả lời, đây không phải ám chỉ ta ngốc sao!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
"giáo Hoa* Xuyên Du Ký!"

Chương 52: "giáo Hoa* Xuyên Du Ký!"
Chế tác xong video, Hác Mãnh xem lại một lượt, bắt đầu từ trạm xe lửa Thạch Thành, tới kết thúc là trở về trạm xe lửa, Từ Manh là nữ chính thứ nhất, Trần Vũ Tình là nữ chính thứ hai, lấy du lịch làm chủ đề phim, còn có rất nhiều các bức ảnh, thí dụ như đôi chân thon thả trắng nõn, vòng eo nhỏ gọn như cành liễu, thể hiện trọn vẹn vẻ thanh xuân tươi đẹp, đầy hoạt bát, nữ tính của hai cô gái trong video.

Trong video, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình quả thật quá đẹp, hai người tựa

như tiên tử không dính khói bụi nhân gian.

Hác Mãnh sờ cằm, lẩm bẩm: "Phải chăng làm quá đẹp rồi?" Đây không phải như người thật, còn có các nơi cảnh sắc mỹ lệ, cũng đều đã qua chỉnh sửa!

Suy nghĩ một chút vẫn là nên sửa lại, đưa vẻ đẹp của Từ Manh và Trần Vũ Tình ngang Phượng tỷ* là được rồi, đầu năm nay, người nào không thích mỹ nữ đây!

Lên mạng, đăng nhập vào một trang web video lớn trong nước, Hác Mãnh đem phim phóng sự video có tựa là “giáo hoa xuyên du ký” upload lên, thiết lập miễn phí, bất kì người nào cũng có thể xem!

Mọi video được upload cần đợi biên tập kiểm duyệt, xem có tuân theo quy định hay không, sau đó mới có thể xuất hiện trên website, cho nên phải cần một khoảng thời gian!

Sau khi video upload hoàn tất, Hác Mãnh liền không để ý tới nó nữa, thời gian đã rất muộn, đóng máy vi tính, nằm ngủ trên giường.

Hữu Khốc Địa Qua (Kugua.com), là một cổng thông tin video lớn của Hoa Hạ, gọi tắt là 'Khốc Qua', chiếm gần một nửa số cổng thông tin video, số lượng video được upload lên mỗi ngày rất nhiều. Thế nên, để cung cấp dịch vụ tốt hơn, hiệu quả hơn cho người dùng, website cài chế độ xét duyệt 24/24, người dùng upload bất kì video đều sẽ được xét duyệt xong trong vòng 6 tiếng.

"Á đù, thần tác nha!"

Xem “giáo hoa xuyên du ký”, biên tập viên trực đêm Vương Hiểu Cương không nhịn được hét lên một tiếng. Khi “hoa khôi” trong video xuất hiện trên màn hình, hắn vừa nhìn liền yêu thích, cảm giác thanh khiết, giống như mối tình đầu, khiến cho người ta đã gặp qua là không thể nào quên được. Sau khi xem xong toàn bộ video, lấy ánh mắt nghề nghiệp, có thể trăm phần trăm xác định, đoạn video sẽ rất hot, không những thế, hai nữ chính trong video chưa biết chừng cũng sẽ một đêm nổi tiếng!

Từ kỹ thuật quay chụp đến chia cắt góc độ mà nói, coi như là mang ra rạp

chiếu phim chỉ sợ cũng sẽ lấy được thành tích không nhỏ đâu nha! Chẳng nhẽ, đầu tư quay chụp một bộ phim phóng sự như này, chỉ là để lăng xê hai nữ chính trong đó?

Vương Hiểu Cương nghĩ đến đây liền hít sâu một hơi, nếu như hắn suy đoán là chính xác, thì đây tuyệt đối là đại thủ bút a.

Quyết định thật nhanh, một mặt liên lạc với chủ biên của website, một mặt gửi tin nhắn tới người dùng đã upload đoạn video này lên, hi vọng thảo luận một phen. Nếu như có thể nắm được độc quyền phát sóng trên mạng, vậy thì không thể tốt hơn. Bất quá, thời điểm Vương Hiểu Cương liên lạc với Hác Mãnh thì y đã đi ngủ, ngày hôm sau cũng không lướt qua mấy trang web.

Đợi gần 3 tiếng, thấy đối phương chưa có tin tức hồi âm, Vương Hiểu Cương chỉ có thể thông qua xét duyệt cho video, suy nghĩ một chút, bằng quyền hạn của mình liền cho “giáo hoa xuyên du ký” một tiểu đề cử.

Giám đốc điều hành của Hữu Khốc Địa Qua trong đêm khuya bò dậy, sau khi xem xong video, ngay tức khắc làm ra quyết định: đề cử, tận lực đề cử. Ai biết đoạn video này có được upload lên các website khác hay không, đối với một trang web video mà nói, thời gian tương đương lượng view, mà lượng view thì tương đương với kim tiền!

"Nghĩ biện pháp tìm cho ra hai nữ chính trong video, xem xem có thể thu được vào trong công ty hay không!" Giám đốc điều hành web ra lệnh.

Ai cũng biết, video “giáo hoa” nhất định sẽ vô cùng hot!

...

"Nữ thần, đây mới là nữ thần trong lòng ta a! Người nào biết tên của nữ chính trong video, bạo thưởng 50 kugua tệ!" Hữu Khốc Địa Qua thông dụng tiền tệ, 1 kugua tệ = 1 NDT, có thể dùng để mua quyền hội viên, xem video, hoặc sử dụng ở một số hạng mục thu phí khác.

Mục bình luận phía dưới video, khách truy cập web cùng với hội viên hỗ trợ đem tin tức lan truyền. Thời điểm mới bắt đầu, việc treo giải thưởng này cũng không phải là dùng để thu hút người trên mạng.

Lượt view của video “giáo hoa xuyên du ký” lúc đầu cũng không cao lắm, nhưng dần dà, càng ngày càng có nhiều người xem video.

"Có cùng câu hỏi!"

"Ta đã bị các nàng chinh phục sâu sắc, “hoa khôi” trong video thật đẹp!"

"Đây là vợ ka, các người đừng có mà ngắm!"

"Bên trên có kẻ bị điên, nhanh đưa tới viện y học số 5 để chữa trị!"

Rất nhanh, ở mục thảo luận của video, cư dân mạng tựu náo nhiệt hẳn lên, không thèm đi ngủ, làm cú đêm. Những người này tuyệt đại đa số đều là dân mạng thâm niên.

Từ Manh mở mắt là lúc mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, lười biếng nằm ở trên giường, không muốn nhúc nhích, ở trong túc xá tuyệt đối không thể thoải mái như ở nhà kiểu này.

Ngáp nhẹ một cái, một tay với lấy điện thoại di động, một tay xoa xoa cổ, chuẩn bị đọc một số tin tức hot trong ngày. Điều này đại để đã thành thói quen, mỗi ngày thức dậy đều như vậy, mà chẳng những nàng, cơ bản toàn bộ thanh niên ngày nay cũng thế cả, sau khi thức dậy việc đầu tiên muốn làm chính là sờ điện thoại di động.

"Giáo hoa xuyên du kí, đừng nên bỏ qua!"

"Thân phận hoa khôi đã được xác định, sinh viên khoa biểu diễn thuộc học viện điện ảnh Bắc Kinh, năm hai, tên thật: Từ Manh, số tuổi: 21, số đo ba vòng..."

"Tin tức đã được chứng thực, hai hoa khôi theo thứ tự là Từ Manh và Trần Vũ Tình, một người là sinh viên học viện điện ảnh Bắc Kinh, người còn lại thuộc đại học Thanh Hoa."

"Ta là bạn học của Từ manh, trong tay ta có ảnh trường hàng ngày của nàng!"

"Từ Manh trong giới giải trí đã có chút danh tiếng, từng tham gia một số

phim điện ảnh, kịch truyền hình, có..."

Từ Manh nhìn đâu cũng toàn là tin tức về mình cùng Trần Vũ Tình, từ trên giường bật dậy, mắt trợn tròn, lẩm bẩm: "Đây là sao a?"

Sao mình lại xui xẻo bị mọi người lùng sục thế này? Không chỉ như thế, nhìn các tiêu đề, mình giống như là một thùng thuốc súng a!

Từ trên giường nhảy xuống, vừa bật máy vi tính, vừa cầm điện thoại gọi cho Trần Vũ Tình, có lẽ nàng còn chưa biết gì.

"Sao thế?" Trần Vũ Tình lười biếng hỏi.

"Lớn chuyện rồi, ngươi đang bị người ta lùng sục đấy, nhanh lên mạng đi." Nói xong Từ Manh cúp máy, hiện tại nàng rất muốn biết rõ đầu đuôi sự việc. Sao chỉ vừa nhắm mắt mở mắt một lúc, trên mạng đâu đâu cũng đều có hình của mình như này?

Mở giao diện web, vào baidu, gõ tên 'Từ Manh', sau đó enter, từng chuỗi tư liệu xuất hiện trên màn hình.

“Giáo hoa xuyên du ký?" Từ Manh nhìn tên, di chuột nhấn vào.

Ngay từ cảnh quay đầu tiên, Từ Manh liền biết là chuyện gì xảy ra, tức giận dậm chân, cầm điện thoại gọi cho Hác Mãnh, chuẩn bị hưng sư vấn tội!

"Ngươi nói video kia a, không sai, là ta làm, upload lên mạng rồi, đâu có gì?" Hác Mãnh đã thức dậy, nghe Từ Manh hỏi, thản nhiên trả lời.

"Ngươi, ngươi… sao ngươi có thể làm như vậy! Tại sao chưa được sự đồng ý của ta, ngươi lại loan truyền trên mạng như thế!" Từ Manh hét lên, nghe thanh âm cũng biết, cơn giận hiện tại rất lớn.

---

*Giáo hoa: hoa khôi của trường.

*Phượng tỷ: Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

Chương 53: Tiểu Đệ Thiết Ngưu
"Làm sao không hỏi qua ngươi a, thời điểm quay phim ta đã nói, lúc quay về ta sẽ cắt ghép hình ảnh làm thành đoạn phim ngắn, upload lên internet mà, khi đó ngươi cũng đâu có phản đối?" Hác Mãnh cười nói. Tin tức trên Internet, hắn cũng đã đọc, căn bản có thể khẳng định, đối với Từ Manh chỉ có lợi mà không có hại, bởi vì đây là bước đệm cho nàng tỏa sáng trong giới giải trí, trái lại, đối với Trần Vũ Tình có khả năng bị ảnh hưởng không nhỏ!

"90 phút, là phim ngắn sao?" Từ Manh nghiến răng nghiến lợi nói, hận hiện tại không thể liền đem Hác Mãnh kéo qua, vò thành cục, vứt dưới chân giẫm nát.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, nói: "Nguyên bản ta muốn làm bộ kỷ luật phiến(phim tài liệu) hai giờ, 90 phút vẫn còn hơi ít đấy. Khà khà, mỹ nữ nóng giận sẽ mau già, sẽ xuất hiện nếp nhăn, dễ dàng tiến vào thời kỳ tiền mãn kinh nga!"

"Ngươi chết đi!" Từ Manh thở phì phò đem điện thoại cúp máy.

Hác Mãnh vô ý ngẩng đầu thấy video được phát trên TV, ánh mắt xem kỹ từ đầu đến cuối, bộ phim tài liệu này giống như sinh ra là vì riêng nàng, tương tự, hình tượng Trần Vũ Tình cũng đẹp như vậy.

"Không ngờ được, tiểu tử kia còn có phần bản lĩnh này!" Từ Manh trề môi lẩm bẩm. Nàng không nghĩ tới, chính mình đột nhiên lại 'Hỏa'.

Trong vòng mười hai tiếng, đoạn phim ‘giáo hoa xuyên du ký’ lượng view đột phá mốc 50 triệu.

Bây giờ Từ Manh cũng không dám ra ngoài phố, sợ bị người ta nhận ra, không cách nào thoát thân . Về phía Trần Vũ Tình, sau khi xem xong bộ phim tài liệu, cũng không lo lắng như vậy, trực tiếp lên ‘weibo’ phát biểu ý kiến.

"Ta chỉ là người bình thường, không muốn làm minh tinh, càng không có suy

nghĩ bước vào giới giải trí, hy vọng các đại gia đừng đến làm phiền ta, OK? Mặt khác, trong bộ phim ta chỉ đóng vai nhân vật phụ, làm nền, đồng học Từ Manh mới là nhân vật chính, tương lai nàng nhất định tiến vào giới giải trí, nếu có hứng thú, hãy quan tâm kỹ càng đến nàng!"

Dù vậy, Trần Vũ Tình mỗi khi ra ngoài, đều bị fans xúm lại năn nỉ chụp hình chung, yêu cầu kí tên, đối với tất cả việc này Trần Vũ Tình đều hững hờ!

Khi đối mặt phóng viên, Trần Vũ Tình chỉ quăng ra một câu cộc lốc: "Ai muốn đăng tải hình ảnh của ta lên báo chí thì chuẩn bị nhận đơn kiện mà lên tòa đi, ta cũng không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, cút!"

Trần Vũ Tình cũng gián tiếp 'Hỏa', mặc kệ tiếng nói của dư luận, một khi lửa giận bốc lên không quản ngươi là phóng viên hay gì gì đó đều mắng tất.

So với Trần Vũ Tình thỉnh thoảng còn lộ mặt, Từ Manh im hơi lặng tiếng rất lâu, sau khi phóng 'Hỏa', nàng phần lớn ở trong nhà, không dám ra khỏi cổng lớn nữa bước, không ít công ty giải trí, nỗ lực thông qua người quen liên hệ nàng, trong đó có công ty lớn nhất nhì trong giới giải trí, đưa ra điều kiện cũng không tệ, bất quá bị Từ Manh lấy lí do việc học quan trọng, bây giờ chưa phải lúc mà từ chối rồi!

Còn kẻ đầu sỏ của sự kiện - Hác Mãnh vẫn bình thản như cũ, sống vui vẻ mỗi ngày, thật giống như sự việc của Từ Manh và Trần Vũ Tình chẳng liên quan đến mình.

Ba ngày ngắn ngủi, lượng view của‘ Giáo hoa xuyên du ký’ đã hơn 50 triệu, hai đóa hoa khôi của trường vinh dự đăng lên ngôi đầu của bảng hoa khôi quốc gia. Fans của Từ Manh đạt đến 30 triệu, lượng click quan tâm trên weibo cao tới 5 triệu. Hiển nhiên đã trở thành một ngôi sao mới nổi trong thế giới giải trí. Còn Trần Vũ Tình, fans cũng không ít, tuy nhiên, chí hướng của nhân gia không đặt chỗ này!

"Hác Mãnh ca ca, có một tin tức tốt nói cho ngươi nha!" Dương Tiểu Song gọi điện thoại đến, cười hi hi nói.

Hác Mãnh tựa lưng trên ghế salông, hiện không có việc gì để làm nên hắn ở cửa hàng từ sáng tới giờ, vừa nãy định đi dạo một vòng ở cửa hàng bán đồ cũ

thì tiểu nha đầu này lại bất ngờ gọi tới.

"Tin tức tốt gì a!"

"Buổi tối, mụ mụ ta muốn mời ngài ăn cơm." Dương Tiểu Song cười nói.

"Ặc!" Hác Mãnh sửng sốt một chút, buồn bực hỏi: "Không ổn nga, tại sao mẹ ngươi muốn mời ta ăn cơm?"

Dương Tiểu Song trầm mặc, nói: "Mụ mụ nói, ngươi là bằng hữu hợp tác quan trọng, muốn cảm tạ ngươi một thoáng, ta nghĩ mụ mụ muốn gặp mặt ngươi, xem ngươi hình dáng ra sao a, chắc là có ý này rồi."

"Có thể không đi sao?" Hác Mãnh cười gượng nói.

"Hì hì, đương nhiên không được rồi, quyết định như vậy nha, buổi chiều bảy giờ rưỡi, quán rượu lớn Song Lân." Dương Tiểu Song nói xong liền cúp mấy.

Hác Mãnh cầm điện thoại di động, đầu óc xoay chuyển không ngừng, mẫu thân Dương Tiểu Song sao nhất định phải gặp mình? Mặc kệ muốn gặp thì cứ gặp, ngược lại, hắn cùng tiểu nha đầu rất trong sáng, không sợ người khác dòm ngó a.

...

Cam Tĩnh đang lái xe cảnh sát, một vị đầu trọc ngồi ở ghế bên cạnh, xem xét bề ngoài tuổi người này không lớn lắm, thế nhưng lại toát khí tức nguy hiểm tận sâu bên trong xương tủy, khiến không người nào dám nhìn thẳng.

"Khi gặp được người, tự ngươi nói chuyện!" Cam Tĩnh dừng xe trước cửa hàng Hác Mãnh, gọi điện báo cho hắn hay, quay đầu đối với nam nhân nói.

"Ừm!" Thiết Ngưu giọng ồm ồm đáp một tiếng, trong mắt lóe ra tia thần thái, rất nhanh trở lại như cũ.

"Đi thôi!"

Cam Tĩnh đẩy cửa xe bước xuống, mang Thiết Ngưu đi vào trong tiệm.

Hác Mãnh nhìn thấy hai người, sửng sốt một chút, lông mày không tự chủ nhíu lại, không ngờ mỹ nữ cảnh sát này mang người đến đến tận cửa rồi rồi!

Trên mặt lại không biểu hiện ra, cười nói: "Cảnh sát Cam, ngươi tới, mời ngồi nha!"

"Ta đến là vì sự tình của Thiết Ngưu, vừa nãy trong điện thoại đề cập với ngươi, tuy không giải thích rõ ràng, nhưng thương thế của Thiết Ngưu cơ bản đã khỏi, bất quá nơi này..." Cam Tĩnh chỉ chỉ đầu mình, nói: "Xảy ra chút vấn đề, chúng ta cũng không liên lạc được người nhà của hắn, nên muốn để hắn ở chỗ của trong trong thời gian ngắn sắp tới!"

"E rằng không ổn đâu!" Hác Mãnh mặt không hề cảm xúc nói, nào có chuyện sau khi cứu người còn phải giải quyết hậu quả nga.

Không đợi Cam cảnh sát mở miệng, Thiết Ngưu trầm giọng nói trước: "Ngươi là ân nhân, ta đồng ý theo ngươi. Ta gọi là Thiết Ngưu có sức lực, lao động nặng nhọc để ta lo, ngươi cứu ta một mạng, ta chính là người của ngươi, sau này theo ngươi lăn lộn, ngươi là đại ca, bảo ta đi hướng Tây ta không dám đi hướng Đông!"

Thiết Ngưu nói xong một tràng dài triệt để làm Hác Mãnh sững sờ, ngay cả cảnh sát Cam ngồi trên ghế sa lông cũng sững sờ.

Hác Mãnh cân nhắc, lời nói thật dễ làm người khác hiểu làm a. Quay đầu nhìn Cam Tĩnh, chỉ chỉ đầu mình hỏi: "Ngươi xác định, nơi này của hắn có vấn đề?"

Cam Tĩnh im lặng một chút, cười khổ mà nói: "Bác sĩ nói , còn thật hay giả, ta cũng không xác định được. Có muốn giữ hắn lại hay không, do ngươi làm chủ, cảm thấy không thích, hiện tại ta sẽ dẫn hắn đi!"

Hác Mãnh quay đầu nhìn Thiết Ngưu đứng như tượng, cao khoảng 1m9, người rất tráng kiện, dù ai thấy, cũng phải thầm khen một tiếng, đúng là một hán tử.

"Vậy để hắn ở lại đây đi, thuận tiện gần đây ta muốn thuê một tay khiêng vác, để hắn làm thử, nếu không được, ta gọi điện thoại cho ngươi!" Hác Mãnh cắn

răng, lựa chọn lưu tên to con này lại.

Cam Tĩnh đi rồi, còn Thiết Ngưu, Hác Mãnh tạm thời không biết sắp xếp như thế nào.

"Đại ca, Thiết Ngưu không ngốc!" Thiết Ngưu cúi đầu, đột nhiên mở miệng.

Hác Mãnh sửng sốt một chút, tiếp theo cười to nói: "Ha ha, không ngốc là tốt rồi, nếu là thật ta còn phải đau đầu đây, nếu không ngốc, vậy sau này ở lại trong cửa hàng, giúp Thục Phân tỷ một tay, mà đừng gọi ta là đại ca, ta còn không to bằng ngươi, gọi anh hai đi!". Khâu vận chuyển trong cửa hàng, đang thiếu người như ngươi.

"Vậy sau này gọi ngươi là ông chủ!" Thiết Ngưu nói.

Hác Mãnh cười nói: "Được, trưa rồi, chúng ta ăn cơm thôi!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
“Bị” Va!

Chương 54: “Bị” Va!
Buổi chiều, Bạch Lam gọi điện thoại cho Hác mãnh tới cửa hàng, nói muốn bàn giao việc đã làm xong.

"Công ty khoa học kỹ thuật Lam Mụ", vốn đăng ký 1 triệu, Hác Mãnh nắm giữ toàn bộ cổ phần công ty. Bất quá, hiện tại khoa học kỹ thuật Lam Mụ chỉ là một công ty có xác không mà thôi, ngay cả nơi làm việc đều không có. Thế nhưng việc này không đáng ngại, để Lam Lam phát huy, chỉ cần có công ty, "Tiểu Lam" có thể bắt đầu khởi động quá trình thu phí!

"Ông chủ, ngươi tốt nhất nên làm một trang web chính thức! Mặt khác, trên 3 hệ thống APP lớn, có thể cài đặt hai phiên bản, một loại là phiên bản thu phí, một loại là phiên bản miễn phí!" Lam Lam nói.

Hiện tại người sử dụng "Tiểu Lam", căn bản đều ở quốc nội, còn phiên bản "Tiểu Lam" sử dụng các ngôn ngữ khác, Lam Lam hứa hẹn sẽ mau chóng biên soạn phiên dịch ra. Đối với 'Công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị' mà nói,

tạm thời định ra phương hướng chủ yếu tiêu thụ tại thị trường trong nước. Bên ngoài, dù sao cũng không phải 'Địa ban' của chúng ta, nếu căn cơ không chắc, nhất định sẽ bị người khác bắt nạt!

"Được!" Hác Mãnh gật đầu, cười hỏi: "Chế tác trang web chính thức, ngươi có thể làm không?"

Lam Lam nói: "Có thể, Lam Lam sẽ làm rất tốt!"

Hác Mãnh suy nghĩ một chút hỏi: "Cần bao lâu thời gian?"

"Đại khái cần ba ngày!" Lam Lam tính toán, rồi nghẹo cổ nói.

Ba ngày?

Hác Mãnh có chút không yên tâm nói: "Dùng nhiều thêm mấy ngày cũng không sao, chúng ta không vội vã, nhất định phải làm tốt trang web, dù có đơn giản nhưng biện pháp phòng ngự nhất định phải tốt." Hắn còn chuẩn bị mô phỏng theo hình dáng 'Điện thoại di động Xiaomi', thông qua hệ thống trí năng Lam Mị, trực tiếp tiến quân ngành sản xuất điện thoại di động đây!

"Ông chủ yên tâm được rồi, ba ngày thời gian là đủ. Cơ bản bộ khung người ta chuẩn bị xong rồi, chỉ còn một chút trình tự nhỏ cần biên soạn thôi!" Lam Lam cười hi hi nói.

Khoa học kỹ thuật Lam Mị có Lam Lam ở đây thì tương đương với hàng trăm hàng ngàn công nhân, công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị quan trọng nhất không phải là ông chủ Hác Mãnh này, cũng không phải công nhân, mà là phần mềm 'Trí năng Lam Mị'!

...

"Còng không liên lạc với công ty sở hữu 'Tiểu Lam' sao?" Công ty Xiaomi, Lưu Quân cau mày hỏi.

Trợ thủ cúi mặt lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có, bất quá, hiện tại người nắm giữ 'Tiểu Lam' đã thành lập một công ty, 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị' đăng kí ở Thạch Thành."

http://tieulun.hopto.org

"Phái người tới tìm, mặc kệ tiêu tốn giá cao bao nhiêu, đều phải đem 'Tiểu Lam' nắm lấy!" Lưu Quân trên mặt có chút uể oải dựa vào trên ghế làm việc, trầm giọng nói.

http://tieulun.hopto.org

"Vâng, đã phái người đi rồi!"

...

Tập đoàn QQ, người anh cả trong giới internet, dựa vào phần mềm chát 'QQ', phát triển đến game, rồi tới cổng thông tin điện tử, lại tới văn học, giải trí điện ảnh, có thể nói là đã đặt chân tới tuyệt đại đa số lĩnh vực.

"Việc giải mã hệ thống Lam Mị, tiến độ làm đến đâu rồi?" Ngưu Bôn dò hỏi.

Người tinh tường cũng có thể thấy, giá trị to lớn nhất của khoa học kỹ thuật Lam Mị, không phải là chức năng điều khiển giọng nói 'Tiểu Lam', mà là hệ điều hành Lam Mị, nếu như có thể đem bộ hệ thống này ứng dụng quy mô lớn trên điện thoại di động, điều này không thể nghi ngờ sẽ đánh vỡ cách cục hiện tại, để trên thế giới xuất hiện hệ điều hành điện thoại di động thứ tư!

Nếu có thể cấy ghép đến trong máy tính, vậy không phải chính là Microsoft thứ hai sao.

Đây chính là một khối bánh gato lớn a, vì lẽ đó Ngưu tổng hạ lệnh, triệu tập tinh anh cường tướng bắt đầu trực tiếp giải mã đối với hệ điều hành Lam Mị, hắn muốn so với người khác nhanh hơn một bước nắm giữ hệ điều hành này, đến lúc đó, hắn có thể thành lập một cái đế quốc internet mới.

"Ông chủ, tiến độ rất chậm, phần mềm này có công năng chống giải mã rất cao, biên soạn đều dùng công nghệ hoàn toàn mới, trong thời gian ngắn hầu như không thể bị phá giải!" Một trung niên lập trình sư cao cấp, đẩy lên kính mắt thật dầy, cười khổ nói.

Ngưu Bôn sắc mặt không phải rất tốt, phất tay, nói: "Ta mặc kệ, chậm nhất trong vòng nửa năm, ta muốn thấy được thành quả!"

...

Ngoại trừ quốc nội, trên quốc tế, hầu hết các công ty IT đều đang hành động, Microsoft, Apple,... thậm chí đã làm tốt kế hoạch trao đổi cổ phần, để người sở hữu 'hệ thống Lam Mị' gia nhập đế quốc của mình.

Đây là một khối thịt mỡ lớn, đã bày sẵn ở trước mắt, hết thảy công ty đều cầm lấy dao dĩa, chuẩn bị xuất thủ! Để xem ai có thể đem khối thịt này nắm trong tay thì cần thời gian mới trả lời được.

...

Hác Mãnh gọi điện thoại cho Dương Tiểu Song, xác định địa điểm không thay đổi, cưỡi xe chạy tới khách sạn lớn Song Lân. Khách sạn Song Lân ở Thạch Thành tiếng tăm cũng không nhỏ, là một khách sạn chuẩn 5 sao, bất quá tiêu phí bên trong chỉ có chất lượng bình thường, cũng không phải quá cao, người bình thường thi thoảng cũng có thể tới nơi này tiêu pha một chút. Trình độ đầu bếp của khách sạn cũng tạm được, mùi vị thức ăn cũng rất ngon!

Khi đến khách sạn, mới vừa 6h30, khoảng cách tới giờ hẹn còn 1 canh giờ, hắn đến sớm. Bất quá nhìn cảnh vật xung quanh, Hác Mãnh gãi đầu, 'Xe đạp leo núi' của mình biết để chỗ nào đây? Đây là đồ đắt tiền, vạn nhất bị người ta trộm mất thì sao, mười mấy vạn đấy chứ, sao không thể đau lòng được!

Suy nghĩ một chút, chuận bị đem xe đạp tiến vào bãi đậu xe dưới hầm, tìm chỗ không có camera theo dõi rồi đem xe thu vào Tram Thu Mua!

Nhưng đúng lúc này có người không muốn để cho hắn toại nguyện, hoặc là nói, càng nhìn hắn không vừa mắt vậy, trước tiếp từ phía sau 'Giết' lại đây, loảng xoảng một tiếng, Hác Mãnh cả người lẫn xe bị xô bắn ra xa năm sáu mét. Cũng may Hác Mãnh thân thủ nhanh nhẹn, thể chất vượt qua thường nhân, hơn nữa tốc độ xe của đối phương cũng không phải rất nhanh, trong nhát mắt từ xe đạp nhảy xuống, lăn vài vòng , rơi xuống cũng không có bị thương gì!

Nói thì nhiều, nhưng sự việc phát sinh xảy ra nhất nhanh, cũng trong chớp mắt.

Nói tóm lại, chính là Hác Mãnh muốn đạp xe vào bãi đậu xe, đột nhiên bị xe đằng sau tông tới, 'Nện' hắn lăn lông lốc.

Nơi này vừa vặn là cửa tiến vào bãi đậu xe của khách sạn, xung quanh cũng không ít người, người trong nước có tính thích xem náo nhiệt, xem miễn phí

tại sao không xem, không ít người muốn đi vào khách sạn ăn cơm, đều chạy tới xem.

Xe dừng tại chỗ, không hề nhúc nhích, Hác Mãnh không có việc gì, tự mình từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, chuẩn bị đi qua hỏi một chút xem chuyện gì xảy ra. Kỳ thực lấy tình tình của hắn, đối phương nếu như xin lỗi, nói nhẹ nhàng chút, thì chuyện này hắn cũng có thể bỏ qua, coi như không có chuyện gì!

Nhưng lúc này lại khác, tông vào Hác Mãnh chính là không hề sợ phiền phức!

Một chiếc xe mới tinh, phía trước xe có một chỗ lõm vào, mặt khác còn bị xước nghiêm trọng. Từ trên xe bước xuống là một nữ nhân mặc váy ngắn, vóc người cao gầy, trên mặt trang điểm rất đậm, cao tầm 1m7 hơn nữa lại đi một đôi giày cao cót màu tím cao 10cm, bình thường nếu đi bộ trên đường thì sẽ làm cho nhiều người sáng mắt lên nhìn.

Từ cách nàng ăn mặc trên người mà đoán, có lẽ không phải là bị người ta bao dưỡng thì cũng chính là tiểu tam. Đương nhiêu cũng có thể là do điều kiện nhà người ta khá giả, những điều này tạm thời miễn bàn luận.

Đối phương từ trên xe bước xuống, cũng không trực tiếp hỏi Hác Mãnh có sao không, mà trước tiên khom người, nhìn một chút xe của mình, sau đó kêu lên:

Ngươi đi đứng kiểu gì thế, sao lại đi cái xe ghẻ này vào bãi đầu xe, xe của ta là mới mua hai mươi mấy vạn, vừa tới tay liền bị ngươi đụng hỏng, ngươi cái thằng nhóc này, nhanh gọi người nhà của ngươi đến đây bồi thường, nếu chuyện hôm nay không làm cho ta hài lòng, thì biết tay ta!"

Ngữ khí cay nghiệt, nghe cũng làm cho người ta nổi giận.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ngang Ngược Không Nói Lý

Chương 55: Ngang Ngược Không Nói Lý

Hung hăng càn quấy, chanh chua, đây chính là ấn tượng đầu tiên mà Hác Mãnh thấy ở người phụ nữ xinh đẹp này.

Hác Mãnh lườm một cái, nói: "Mỹ nữ, ngươi thật không rõ là chính ngươi tông ta từ phía sau sao?"

Tôn Nhiêu trợn mắt giận dữ nhìn tên nhóc khốn nạn trước mắt, chống nạnh mắng: "Ai bảo ta tông ngươi từ phía sau, ngươi không đột nhiên xuất hiện ở trước xe của ta, ta làm sao tông vào ngươi? Mà ngươi cũng không bị làm sao cả, còn xe của ta ngươi nhìn xem, đây là xe mới, ta mới mua được hai tuần, đừng nói những lời vô nghĩa với ta, mau gọi người nhà ngươi tới đây, gọi họ tới xử lý!"

Nàng còn tưởng Hác Mãnh là đứa bé đây! Vào lúc này trong lòng đang nổi nóng, coi như mình là người có lỗi, nhưng đối phương không phải vẫn khỏe mạnh đứng đó sao! Người không có chuyện gì, nhưng xe của mình thì có việc.

Hác Mãnh nhìn người chung quanh càng ngày càng nhiều, hắn cũng không muốn ở chỗ này bị người ta xem trò vui, cười khổ nói: "Được, coi như ta xui xẻo, ngươi lái xe đến xưởng sửa chưa tự mình sửa đi, ta không có chuyện gì, chúng ta coi như giải quyết xong, ta cũng không truy cứu trách nhiệm của ngươi nữa!"

Hác Mãnh chuẩn bị đem chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không!

"Ngươi còn muốn truy cứu trách nhiệm của ta? Tên nhóc khốn nạn. thực sự tức chết lão nương." Tôn Nhiêu tức giận quá chừng, xoay người tiến vào trong xe, từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động, không biết là gọi điện cho ai, trừng mắt nhìn Hác Mãnh nói: "Ngày hôm nay đều là trách nhiệm của ngươi, nếu như không phải ngươi muốn vào bãi đậu xe dưới hầm, thì đâu xảy ra việc này? Xe của ta ngươi phải chịu trách nhiệm sửa."

Hác Mãnh cũng vui vẻ khi thấy nữ nhân này tức giận, nữ nhân này tuổi cũng không lớn. chừng 25-26 tuổi, nhưng cái miệng sao lại chanh chua như vậy, từ lúc mở miệng, không phải tên nhóc khốn nạn, chính là thằng nhóc con, đều không ngừng, hơn nữa càng không nói lý.

"Nếu ngươi nói như vậy, vậy chúng ta trực tiếp để cảnh sát giao thông giải quyết đi, xem xem rốt cục là ta sai hay ngươi sai!" Hác Mãnh cũng không phải người hiền lành gì, hắn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng nếu đối phương không muốn, vậy thì cùng nàng vui đùa một chút. Nơi này là Thạch Thành, hắn cũng không phải người ngoại tỉnh mà sợ.

Lúc này quản lý khách sạn chạy tới, sau khi hiểu rõ chuyện xảy ra, cười khổ cầu xin hai vị nói: "Việc này có thể để cho cảnh sát giao thông giải quyết cũng được, mà giải quyết riêng cũng được. nhưng hai vị có thể dàn xếp một chút không, tránh khỏi cửa vào bãi đậu xe được không? Các ngươi xem, xe của các ngươi chặn của ra vào như vậy, xe bên trong muốn ra không được mà xe bên ngoài muốn vào cũng không xong?"

Hai người muốn giải quyết thế nào, khách sạn đều mặc kệ, người ta cũng không có trách nhiệm để giải quyết, nhưng nếu xe chặn lối vào bãi đậu xe như vậy, thế thì người ta không thể mặc kệ được rồi!

Tôn Nhiêu mặc dù là người chanh chua, tuy nhiên không ngốc, biết mình không thể so được với khách sạn của người ta được. Mặt âm trầm nói: "Ta không có ý kiến gì. Nếu như con thỏ nhỏ chết bầm này chịu bỏ tiền sửa xe cho ta, vậy thì chuyện này coi như xong đi, không cần chờ cảnh sát giao thông đến xử lý!"

"Tiểu huynh đệ, ngươi thấy thế nào?" Quản lý khách sạn nhìn Hác Mãnh, cười hỏi.

Hác Mãnh liếc mắt đánh giá đối phương, nữ nhân này vóc người cùng tướng mạo cũng không tệ, rất đầy đặn phú quý, nhìn nàng càng khiến bụng dưới bốc lên hỏa diễm, bất quá trang điểm quá dày!

"Được, ngày hôm nay coi như ta xui xẻo, ngươi đụng phải ta, còn bắt ta phải sửa xe cho ngươi, mỹ nữ ngươi rất trâu bò nha." Hác Mãnh cười nói: "Xe này của ngươi ta sửa, xài bao nhiêu tiền ta trả, xe này mua mới hai mươi mấy vạn đúng không? Có bảo hiểm của gara 4S thì sửa hết 20 ngàn chắc đủ chứ? Nếu như 20 ngàn không đủ, ta cho ngươi 30 ngàn. Bất quá, ta sửa xe cho ngươi, vậy ngươi cũng phải sửa xe cho ta chứ hả? Tuy rằng của ta là hai bánh, nhưng thế nào đi nữa cũng là công cụ giao thông thay đi bộ, ngươi xem, cũng bị ngươi tông biến dạng rồi!"

Tôn Nhiêu ngước đầu, trên mặt mang theo vẻ xem thường, nói: "Không phải một chiếc xe đạp ghẻ sao, còn sửa gì nữa, để ta mua cho ngươi một chiếc mới!" Ở trong mắt nàng, đối phương chỉ có chiếc xe hai bánh, làm sao sánh được với xe bốn bánh quý giá của mình được, 800-1000 đồng tiền là mua được rồi.

"Xe đạp ghẻ? Ha ha, xe của ta dù trong bất kỳ cửa hàng bán xe đạp nào đi nữa, giá cả đều sẽ không thấp hơn 15 vạn, còn mua mới sao, chắc không mua nổi rồi, xe này chủ nhân cũ là thành viên đội xe đạp quốc gia, nghe nói đã từng vô địch thế giới đây."

Nổ chút, dù sao khoác lác cũng không phạm pháp, ngươi không phải chanh chua, kiêu ngạo trào phúng sao, hôm nay lão từ cần phải cho ngươi biết thế nào là lễ độ. Đcm, sao mình âm hiểm vậy từ lúc nào nhỉ!

Nghe Hác Mãnh nói, đối phương quả nhiên hét ầm lên, mắng: "Thằng nhóc con, ngươi lừa ai chứ, một cái xe đạp hai mươi vạn, có trời mới tin!"

"Có tin hay không là việc của ngươi, xung quanh nhiều người ở đây như vậy, có lẽ có mấy người tinh mắt hiểu rõ, không tin ngươi hỏi bọn họ một chút, chiếc xe đạp leo núi của ta có đáng giá mười mấy vạn hay không!" Hác Mãnh cười nói.

Một ông chủ giá trị bản thân hơn ngàn vạn, có một chiếc xe trăm vạn không tính là gì, thế nhưng cũng rất ít người bỏ mười vạn ra mua xe đạp!

"Xe này xác thực trị giá như vậy, nói thế nào đây, cùng giá chiếc xe của ngươi tương đương, bất quá bị vỡ thành hình dạng thế này, xe này coi như bỏ đi rồi, rất khó có thể sửa!" Xung quanh có người hiểu biết lên tiếng nói.

"Đây không phải Lưu tổng của bất động sản Thái Kinh sao?"

"Lưu tổng giá trị bản thân mười mấy ức, hắn nói xe này trị giá mười mấy vạn, ta nghĩ là không sai rồi!"

"Nữ nhân này cũng thật là xui xẻo, đụng vào người ta còn luôn mồm bắt người ta phải sửa xe, một chút đạo lý cũng không nói!"

"Nhìn nàng như vậy, chắc là cũng bị ông chủ nào đó bao nuôi rồi!"

"Lần này tốt rồi, chiếc xe của nàng bị hỏng, có giá trị tương đương với xe đạp của vị kia, sửa chữa xong chắc chỉ mất 5 ngàn đồng là được. còn xe đạp này trị giá mười mấy vạn a, muốn bồi chắc phải mang xe của nàng đem bán đi."

Nghe tiếng bàn luận xung quanh, Tôn Nhiêu sắc mặt hơi đổi một chút, nàng cũng không nghĩ tới, thằng nhóc con trong mắt nàng, đồ nhà quê, dân đen này dĩ nhiên lại cưỡi một chiếc xe đạp trị giá mười mấy vạn, độ khoe khoang này có vẻ lớn quá rồi đó?

"Ngươi, ngươi ăn vạ, muốn lừa người à." Tôn Nhiêu đột nhiên trả đũa, đem "Ăn vạ" chụp mũ cho Hác Mãnh.

Hác Mãnh cũng không thèm để ý nàng, đi tới bên người nàng lấy điện thoại từ trong tay nàng, nháy vào điện thoại của mình rồi thấp giọng nói: "Ngày hôm nay có việc lười chấp nhặt với ngươi, chuyện của chúng ta trước tiên để qua một bên!" Sau đó chỉ chiếc xe đạp bị tông biến dạng kia, nói: "Mang xe của ta đi, lát nữa ta gọi điện thoại cho ngươi , thương lượng nên giải quyết thế nào, ta còn có việc không rảnh cãi cọ với ngươi ở đây!"

Hác Mãnh nói xong, bước đi vào bên trong khách sạn. Xe hỏng cũng không quan trọng lắm, chúng ta không phải có thể sửa sao, hắn đang lo không có chỗ để xe đây!

Tôn Nhiêu nhìn bóng lưng Hác Mãnh, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Quay đầu nhìn hai người đàn ông đang đứng xem bên cạnh, quơ tay múa chân nói: "hai người các ngươi, giúp đỡ chút, đem xe đạp để vào cốp xe phía sau của ta!"

Nam nhân bị Tôn Nhiêu chỉ tới, sửng sốt một chút, bất quá nhìn sắc đẹp của đối phương, vẫn nhanh chóng chạy tới, bê xe đạp, thế nhưng sau khi giúp xong, Tôn Nhiêu ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói, nổ máy xe đi mất.

Đám người vây xem xung quanh thấy không còn gì náo nhiệt để xem, cũng đều tản đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

http://tieulun.hopto.org

Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mời Ăn Cơm

Chương 56: Mời Ăn Cơm
Mẹ của Dương Tiểu Song đặt trước một phòng nhỏ, Hác Mãnh cảm thấy có chút lãng phí, không phải ăn bữa cơm rau dưa bình thường sao, tính cả mình và cha mẹ Dương Tiểu Song cũng chỉ có bốn người mà thôi, cần gì 'Xa xỉ' như thế? Dù sao cũng là người ta mời khách, hắn cũng không nên nói nhiều.

Khi nhìn thấy mẹ của Dương Tiểu Song, Hác Mãnh đầu tiên sửng sốt, nữ nhân đứng bên cạnh Dương Tiểu Song giống nàng mấy phần, tuổi cũng ngoài ba mươi, không hề giống người bốn mươi tuổi.

"Này, là tỷ tỷ của ngươi sao?" Hác Mãnh trong lòng không rõ, dò hỏi.

Dương Lam cười nói: "Ngươi là Hác Mãnh à, ở nhà ta thường nghe Song Song nhắc đến ngươi, ta là Dương Lam. Ngày hôm nay không có người ngoài, tùy tiện ngồi đi đừng khách khí!"

"Đây là mẹ ta!" Dương Tiểu Song chu miệng nhỏ, đá hắn một cái.

"Bá mẫu khỏe chứ ạ!" Hác Mãnh cười nói: "Không nghĩ tới bá mẫu còn trẻ như vậy, hai người đi cùng nhau như hai chị em vậy,"

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống, Hác Mãnh hiếu kỳ hỏi: "Hôm nay bá phụ không tới sao?"

Dương Lam sửng sốt một chút, mà Dương Tiểu Song thì lại trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt như muốn trách cứ hắn, Hác Mãnh gãi đầu không hiểu mình nói nhầm chỗ nào?

"Song Song chưa nói với ngươi tình huống trong nhà à, ta cùng cha nàng đã ly hôn lâu rồi, cha nàng đã di dân ra nước ngoài." Dương Lam mỉm cười, trên mặt không có gì không tự nhiên.

Một mình nuôi con?

"Xin lỗi, nàng cũng chưa nói với ta." Hác Mãnh xin lỗi, hắn còn tưởng rằng ngày hôm nay là cha mẹ Dương Tiểu Song mời khách, không nghĩ tới nhà

đầu lại một mình sống cùng mới mẹ!

"Không có chuyện gì!" Dương Lam cười không để ý, nói: "Đây cũng không phải chuyện gì bí mật mà không nói được, gọi món ăn đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!"

Ba người chọn xong món ăn, lúc nói chuyện phiếm, Dương Lam hỏi: "Tiểu Hác, ngươi là người địa phương Thạch Thành sao?"

"Đúng vậy!" Hác Mãnh gật đầu cười nói, đối phương đang quan sát hắn mà Hác Mãnh cũng đang quan sát đối phương, bảo dưỡng thật tốt, không hề nhìn ra là một người mẹ đã có con gái mười mấy tuổi, tháng năm sương gió, thật giống như không hề lưu lại trên khuôn mặt nàng, khóe mắt chân chim rất nhạt, không nhìn kỹ khó có thể phát hiện ra.

"Vậy ngươi hiện đang làm nghề gì, là kinh doanh điện thoại di động cũ sao?" Dương Lam hiếu kỳ hỏi.

"Không phải, kinh doanh điện thoại di động là một phần nghiệp vụ hiện tại thôi, ở bên Liên Hoa Trì ta cùng bạn hợp tác mở một shop điện tử, mặt khác gần đây có thành lập một công ty khoa học kỹ thuật, lúc bình thường cũng sẽ đầu cơ một tí đồ điện tử điện lạnh." Hác Mãnh cười nói.

Dương Lam hơi nhíu mày, bất quá trên mặt không biểu hiện ra, nói: "Nghe ngươi nói, thật sự khá phức tạp đi, làm nhiều nghiệp vụ như vậy, chắc là bận lắm?"

Nàng nhớ có nghe con gái nói, hắn trước đây là một tên đồng nát!

"Cũng bình thường, shop điện tử bình thường ta cũng không quản." Hác Mãnh cười, nhìn đối phương nói: "Không biết Dương tỷ là làm gì?"

"Ta à, ta ở một công ty kinh doanh ô tô, làm quản lý." Dương Lam đối với nghề nghiệp của mình cũng không giấu. Ngày hôm nay hẹn Hác Mãnh đi ra gặp gỡ, chính là muốn nhìn hắn một chút, nhận thức một chút. Mặt khác, cũng nhắc nhở đối phương một chút, đừng đánh chủ ý đến nữ nhi của mình, lúc chưa gặp, nàng cho rằng Hác mãnh là một người trẻ tuổi tầm hai mươi tám, hai mươi chín đây.

"Đúng rồi, trước đây ta cũng đã đi xem qua chỗ tiểu khu Song Song thuê, đúng lúc cái tiểu khu đó ở trong địa phận quản hạt của đồng công an bộ hạ cũ của nhị ca ta, an toàn không cần bận tâm." Dương Lam thật giống như nhớ tới điều gì, cười thuận miệng nói.

"Uhm, cái tiểu khu kia trị an rất tốt!" Hác Mãnh cũng gật đầu.

Sau một bữa cơm, mọi việc cũng đều vui vẻ cả.

Từ trong khách sạn đi ra, Dương Lam biết Hác Mãnh là gọi xe đến nên nhất định phải lái xe đưa Hác Mãnh về, mặc cho hắn từ chối ra sao cũng vô dụng.

Dương Lam lái một chiếc Q5 màu trắng, liên tưởng tới một số lời nói lúc ăn cơm, không khó suy đoán ra, mẹ của Dương Tiểu Song ở Thạch Thành cũng có chút năng lực.

Bất quá Hác Mãnh cũng không có suy nghĩ nhiều, bởi vì việc đó không cần hắn phải bận tâm, không có quan hệ gì tới hắn mà.

"Là nơi này, cửa hàng điện tử điện lạnh cũ này cũng là ta ở, hay là Dương tỷ vào ngồi một chút?" Hác Mãnh chỉ vào biển hiệu cửa hàng, cười nói.

Dương Lam nhìn ra ngoài một chút, mỉm cười lắc đầu: "Ngày hôm nay không còn sớm, để hôm nào đi!"

"Vậy được, các ngươi lái xe chậm một chút!" Hác Mãnh cũng không miễn cưỡng, mở cửa xe xuống.

Trên đường về nhà, Dương Lam cười hỏi: "Tiểu Hác tuổi thật cũng không lớn chứ?"

Dương Tiểu Song nhìn ngoài cửa xe, nói: "Hắn à, hai mươi mốt tuổi!"

"Vậy ngươi có thích hắn không?"

"A?" Dương Tiểu Song mặt đỏ lên, nghiêng đầu nhìn Dương Lam nói: "Mẹ, ngươi nói linh tinh gì vậy, ta, ta với hắn làm gì có quan hệ gì, chúng ta chỉ là cùng hợp tác, ngươi không tin ta sao?"

"Tin!" Dương Lam gật đầu cười, dừng một chút lại nói: "Tiểu Hác xem ra cũng tốt, tuổi còn trẻ lại tự mình lang bạt gây dựng sự nghiệp, cũng coi như có mấy phần bản lĩnh."

"Mẹ, ta biết ngươi đang nghĩ gì rồi, ta với hắn thật sự không có gì, ta nói rồi không yêu sớm, thì chắc chắn sẽ không yêu sớm, coi như yêu sớm, cũng khẳng định nói cho ngươi biết." Dương Tiểu Song lầm bầm miệng nhỏ, nàng biết chắc là Dương Lam đang hoài nghi nàng cũng Hác Mãnh có quan hệ gì rồi.

"Biết mẹ tại sao không phản đối ngươi mở cửa hàng trên mạng, cũng không phản đối ngươi ở phòng làm việc, không trở về nhà sao?" Dương Lam nhẹ giọng mở miệng hỏi.

Dương Tiểu Song con mắt chớp chớp, cười hì hì nói: "Đương nhiên là mẹ tin tưởng ta rồi!"

Dương Lam cười nói: "Tin ngươi chỉ là một mặt, mặt khác bởi vì ta không muốn nhốt ngươi ở trong lồng, ta sợ ngươi sẽ sinh tâm lý phản nghịch đối với ta, phải biết, ngươi là người mẹ thương nhất, nếu như không có ngươi, vậy thì mẹ sẽ không có gì cả."

"Ta chắc chắn sẽ không như ngươi nghĩ đâu!" Dương Tiểu Song trong giọng nói mang theo vài phần làm nũng.

Dương Lam cười cười, chuyên tâm lái xe, không nói gì thêm cả. Bất quá Dương Tiểu Song lại bắt đầu nói cho nàng nghe về cửa hàng của mình, mỗi ngày có bao nhiêu đơn hàng, mỗi đơn hàng có thể kiếm lời bao nhiêu tiền, khách hàng cũ trên internet kia có bao nhiêu phiền phức, rõ ràng là thái độ phục vụ của mình không có vấn đề, vậy mà họ vẫn cho nhận xét không tốt.

"Mở cửa hàng trên mạng chỉ có thể ham muốn tạm thời của ngươi thôi, trong khi nghỉ hè ta mặc kệ, thế nhưng sau khi khai giảng, ngươi phải cố gắng kiêm chế lại cho ta, kiếm lời bao nhiêu tiền cũng là thứ yếu, tương lai thi đậu một trường đại học mwois tốt, mới là trọng yếu nhất, biết không?" Dương Lam xen vào nói, có thể thấy con gái thật sự quan tâm tới cửa hàng trên mạng này của nàng.

"Yên chí, người ta là mỹ nữ thiên tài, ngươi xem ta lúc nào thành tích học tập để ngươi mất mặt đâu!" Dương Tiểu Song ngước đầu, tràn đầy tự tin nói.

"Không biết xấu hổ! Nào có ai tự khen mình là mỹ nữ!" Dương Lam cười mắng. Hai mẹ con cũng thường xuyên tranh luận, chẳng trách ở bên ngoài người ta thường hiểu lầm là hai tỷ muội.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Suýt Nữa Phạm Sai Lầm

Chương 57: Suýt Nữa Phạm Sai Lầm
"Keng keng keng..."

Hác Mãnh lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, là một số lạ. Sau khi nhận cuộc gọi, hắn chưa kịp nói chuyện, âm thanh đã truyền tới: "Lão thất a, ta là nhị ca ngươi, lão tử lại trở về rồi, ha ha, tối nay 8h30, tại Đại phú hào huynh đệ chúng ta lại sum vầy, đúng rồi, ngươi không bận gì chứ?"

Gọi điện thoại là Chu Đào, là huynh đệ kết bái sống chết có nhau của Hác Mãnh.

Một cái bang hội Hảo hán tam, khi đó còn ở trong trường học, tám huynh đệ bọn họ, đều là nhân vật có thể nghênh ngang đi lại, bất qua sau khi tan rã, mọi người đường ai nấy đi, cảm tình của các huynh đệ cũng nhạt dần. Chu Đào thi đậu học viện thể dục Hán Vũ, lần trước tụ hội là khi nghỉ tết năm ngoái.

Lúc còn đi học, Hác Mãnh căn bản không biết Chu Đào là con nhà giàu, khi đó Chu Đào cũng rất biết điều, sau đó mọi người mới biết cái tên này là con nhà giàu, là kẻ có tiền, cha hắn làm bất động sản, ở Thạch Thành có tiếng tăm lừng lẫy tập đoàn Đại Chu là lão tử hắn. Bất quá sau khi biết được, Hác Mãnh cũng không muốn thu được chỗ tốt gì trên người Chu Đào, mọi người là huynh đệ, đơn thuần huynh đệ, không xen lẫn quan hệ lợi ích bên trong.

Tài sản của Chu gia ở Thạch Thành, chí ít có thể xếp vào ba vị trí đầu, tuyệt đối là gia tộc địa đầu xà.

"Nhị ca trở về rồi à, đây là chuyện lớn bằng trời cũng phải bỏ sang một bên!" Hác Mãnh cười nói. Hắn cũng đã lâu không đi ra ngoài uống rượu cùng huynh đệ bằng hữu.

"Ha ha, ca ca rất thích tính cách này của ngươi, lát nữa ta giới thiệu cho ngươi mấy em xinh tươi. Quyết định thế nhé, tám giờ rưỡi Đại phú hào, không gặp không về, sau khi đến trực tiếp báo danh của ca ca là được!" Chu Đào cười xong rồi cúp máy.

"Buổi tối bằng hữu gọi ta ra ngoài chơi một chút!" Hác Mãnh cầm điện thoại di động cười nói với Ngụy Thục Phân.

"Đi đi, về sớm một chút!" Ngụy Thục Phân mỉm cười gật đầu. Suy nghĩ một chút lại hỏi: "Thiết Ngưu ngươi định sắp xếp thế nào?" Nàng là một người phụ nữ có gia đình, mang theo hài tử, đơn độc ở cùng một người đàn ông, trong lòng có chút khó chịu, cảm giác thấy không thích hợp, dù sao mọi người mới quen, còn chưa quen thuộc lẫn nhau.

Hác Mãnh cười nói: "Lát ta mang hắn cùng đi!"

"Buổi tối ngươi để Thiết Ngưu ở đâu đây?" Ngụy Thục Phân nhẹ giọng hỏi. Lầu hai, Hác Mãnh ở một phòng, hai mẹ con nàng ở một phòng, nếu như Thiết Ngưu cũng ở lại, thì rất không tiện, Hác Mãnh thì nàng không để ý, dù sao nàng cũng là của hắn rồi, cũng không có gì không tiện cả.

Hác Mãnh cũng chưa nghĩ được nên làm thế nào, cân nhắc một chút, cười nói: "Tối hôm nay tạm thời cho hắn ở dưới lầu ngủ một đêm, chờ ngày mai, ta đi bên tiểu khu dân cư phụ cận tìm xem có nhà cho thuê không, thuê cho hắn một bộ!"

Ngụy Thục Phân há miệng, muốn oán giận Hác Mãnh xài tiền phung phí, bất quá không nói ra được, lại ngậm miệng lại, bởi vì nàng nghĩ đến Thiết Ngưu cũng không dễ dàng gì, không có người thân bên người, đầu còn có chút vấn đề, nàng lại nghĩ đến chính mình lúc trước, nếu như Hác mãnh không có lòng tốt thu nhận giúp đỡ mình, mình và Quả Quả lúc này còn không biết đang ở nơi nào.

"Thiết Ngưu!" Hác Mãnh kêu một tiếng.

Tiểu tử ngốc không biết ngồi xổm ở góc tường làm gì, choáng váng nửa ngày không động đậy. Đầu đầy mồ hôi chạy tới, nhìn xung quanh không thấy có việc gì cần làm liền quay đầu nhìn Hác Mãnh hỏi: "Ông chủ, gọi ta à?"

Hác Mãnh hiếu kỳ hỏi: "Ngươi ở trong góc làm gì đấy?"

"Đứng trên cọc gỗ" Thiết Ngưu vuốt mồ hôi trên đầu, cười khà khà ngốc ngếch nói.

"Đứng trên cọc gỗ?" Hác Mãnh sững sờ, cười nói: "Được đó, còn biết luyện quyền, không tệ, đi, dẫn ngươi sang hàng xóm mua bộ quần áo, buổi tối theo ta đi ra ngoài uống rượu!"

Nói xong, bước ra đi về tiệm quần áo Thường Mị.

Trong tiệm quần áo của Thường Mị phần lớn đều là trang phục nữ, nhưng cũng có chút trang phục nam giới, kiểu dáng ít hơn nhiều, theo cách nói của nàng, kiếm lời của nam nhân dễ hơn. Bất quá hiện tại là mùa hè, trang phục nam ở đây cũng chỉ có quần soocs cùng T-shirt, kiểu dáng cũng không phải nhiều, ánh mắt nàng không tệ, hàng nhập về cũng đều là kiểu dáng đang thịnh hành!

"Cái này đi, cho ta cùng Thiết Ngưu mỗi người một bộ!" hác Mãnh nhìn quần sooc, áo T-shirt trên ma nơ canh, giá cũng không hỏi.

"Mặc quần áo này không tệ, T-shirt là thuần cottonm quần sooc nhiều mày sắc vải vóc cũng thông khí, mặc rất mát mẻ." Thường Mị tìm cho hắn hai bộ, cười nói.

"Lát nữa ngươi đi tìm Thục Phân tỷ đòi tiền nhé!" Hác Mãnh sờ túi, một phân tiền cũng không có, mới cười gượng nói. Sau đó đem quần áo cho Thiết Ngưu, nói: "Về tắm rửa, thay quần áo này vào!"

Thiết ngưu cầm quần áo không nói hai lời liền quay đầu đi!

Hác Mãnh đi loanh quanh, đánh giá cửa hàng Thường Mị, hỏi: "Ngươi nơi này cũng có hai tầng sao?"

"Đúng rồi, chủ nhà cho thuê cả hai tầng luôn!" Thường Mị gật đầu không biết Hác Mãnh có ý gì.

Diện tích tiệm quần áo của Thường Mị, căn bản cùng cửa hàng của Hác Mãnh cũng không khác nhau lắm, quần áo treo đầy vách tường, phía dưới còn có mấy giá hàng, đồ vật đúng là nhiều, bất quá bình thường nơi này lượng khách Hác Mãnh quan sát thấy cũng không cao lắm, dù sao nơi này cũng chủ yếu tiêu thụ cho quần thể dân cư của tiểu khu xung quanh.

"Có muốn lên xem một chút không?" Thường Mị cảm thấy đây có thể là cơ hội tốt, nàng cũng là nữ nhân sắp ly hôn, trong lòng cũng không còn ràng buộc đạo đức, lén lút liếc mắt đưa tình, nhẹ giọng hỏi.

Hác Mãnh nhìn ánh mắt của nàng, cô vợ trẻ này thật sự có mấy phần sắc đẹp, không thể cùng những người tuyệt sắc đánh đồng, đáng quý ở chân thực, loại hình tỷ tỷ hàng xóm nha, có chút mùi vị.

"Được đó!" Hác mãnh suy nghĩ một chút, đáp ứng.

Hắn cũng không biết là có thật muốn đi tầng trên nhìn hay không, có sự tình khác thường đang diễn ra chăng, còn Thường Mị trên mặt không biết tại sao lại hơi đỏ, càng lộ vẻ quyến rũ mê người.

"Tầng trên tương đối bề bộn!" Thường Mị mang theo Hác Mãnh đi lên, nhẹ giọng nói.

Lầu hai trước đây nàng dùng làm kho hàng, bất quá hiện tại thu dọn ra một phòng để hàng ngày ở lại. Cách cục cùng bên nhà Hác mãnh tương tự, có nhà bếp, có thể tự mình nấu cơm!

"Những y phục này đều là quần áo mùa đông à? Hác Mãnh nhìn quần áo chồng chất trong phòng, hỏi.

"Uhm, đều là năm vừa rồi tích góp lại trữ hàng, đợi khi sang mùa, còn có thể lấy ra bán tiếp." Thường Mị gật đầu, giọng mềm mại không ít.

Hác Mãnh vừa nhìn vừa như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Nghe nói ngươi sắp ly hôn?"

"Uhm, đã xong thủ tục rồi, còn chờ nửa tháng nữa ra tòa" Thường Mị thở dài, nàng thậm chí có lúc không biết mình đang nghĩ gì, nếu như không kết hôn thì tốt.

"Ngươi có con không?" Hác mãnh hiếu kỳ hỏi.

"Không có!" Thường Mị lắc đầu, cố ý từ phía sau dựa sát vào, sau đó làm bộ bị ngã, bộ ngực đụng vào sau lưng Hác Mãnh, mùa hè mặc quần áo cũng không nhiều, va chạm này đủ để Hác Mãnh lập tức có phản ứng.

"Sao vậy!" Hác Mãnh xoay đầu lại, nhìn Thường Mị, suy nghĩ có nên ra tay hay không, cô vợ trẻ tín hiệu đã rất rõ ràng, hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Không khéo, lúc này trong tiệm quần áo có khách tới, Ngụy Thục Phân đang ở phía dưới bắt chuyện và gọi Thường Mị xuống!

Thường Mị thầm kêu một tiếng đáng tiếc suýt nữa thì có chút tiến triển rồi.

Hác Mãnh nghe thấy Ngụy Thục Phân goi, trong lòng cũng hơi hồi hộp một chút, cảm giác như đang làm chuyện gì không tốt, bị bắt quả tang vậy. Vội hỏi: "Có khách tới, chúng ta đi xuống đi!"

Nhìn dáng dấp Hác mãnh sốt sắng, Thường mị lại cười khanh khách, nhẹ giọng nói: "Sợ cái gì chứ, đúng là!" Chủ động đưa tay nắm phía dưới của hắn, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đại Phú Hào

Chương 58: Đại Phú Hào
Sợ?

Mình sợ sao?

Hác Mãnh không thừa nhận mình sợ, hắn chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên, đây nhất định không phải là sợ, ta đây là rất quan tâm đó chứ!

Cô vợ trẻ này là yêu tinh nha, không được, ngày hôm nay suýt nữa là sai lầm, sau này cần phải đề phòng một chút mới được.

Bên cạnh nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, Từ Manh cùng Trần Vũ Tình thì không cần phải nói, tuyệt đối đều là cấp bậc hoa khôi cả nước, đại tỷ Tiếu Ngọc Vân trong nhà cũng là cấp nở một nụ cười khuynh thành nha, mặc dù bình thường khá là lạnh lùng không hề nở nụ cười, còn cả Ngụy Thục Phân nữa, dáng dấp đều hơn Thường Mị không ít, mình hôm nay làm sao lại động tâm tư với nàng đây?

Chẳng lẽ, đúng như trên sách viết, hoa nhà không bằng hoa dại sao, thứ ăn không được thì thơm hơn thứ ở trong miệng?

Hác Mãnh cười khổ lắc đầu, giời ạ, mình lại không phải tình thánh, bất quá chỉ là một người phạm tục, thất tình lục dục chắc là không thiếu, vì lẽ đó, điều này cũng không tính là tật xấu quá chứ?

"Thiết Ngưu, đi thôi!" Hác Mãnh lên lầu thay quần áo, xuống lầu đi đến góc tường Thiết Ngưu đang đứng.

"Vâng"

Hai người từ trước cửa đón một chiếc xe, đến thẳng Đại phú hào.

Đại phú hào là một KTV rất có tiếng, giá phòng 888 đồng. Mới nghe thì thấy giá cả thật đắt, thế nhưng một phòng có thể chứa 10 người, bình quân mà tính mỗi người cũng là mấy chục đồng, nơi này âm thanh, ánh đèn, cùng với đồ trang trí đều có đẳng cấp cao, nhiều người tụ hội tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu.

Chủ yếu nhất chính là, nơi này lão tử Chu Đào có cổ phần, hắn tới nơi này là miễn phí.

Trả tiền xe, Thiết Ngưu đi theo sau Hác mãnh, mặc kệ Hác Mãnh đi bao nhanh, hắn đều theo sau cách hai bước, lúc đầu Hác Mãnh còn không phát hiện, nhưng đi vài bước mới cảm thấy có chút không đúng.

Hác Mãnh quay đầu nhìn Thiết Ngưu, tựa như cười mà như không hỏi: "Tiểu

tử ngươi trước đây không phải là bảo tiêu chuyên nghiệp chứ?"

"Ông chủ, ta trước đây là thợ chuyển gạch trên công trường!" Thiết Ngưu cười hàm hậu đáp.

Hác Mãnh liếc mắt, đi vào trong Đại phú hào.

"Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi tiên sinh có mấy người?" Một vị phục vụ xinh đẹp nhiệt tình đi tới, mỉm cười dò hỏi.

"Chỉ có hai ta, Chu Đào tới chưa?" Hác Mãnh cười hỏi, người phục vụ này khá là lạ, có lẽ là mới tới. Đương nhiêu, cũng có thể là thời gian dài, hắn cũng không nhớ được.

"Chu thiếu vẫn chưa có đến, bất quá Chu thiếu đã thông báo, hắn đặt phòng 'Thiên nhân các', ta dẫn ngươi tới?" Đối phương vừa nghe, biết là khách của Chu Đào, cười hỏi.

Hác Mãnh vừa định gật đầu, bất quá đột nhiên nhìn thấy phía trước có người quen, cười nói: "Không cần, ta tự mình đi được, ngươi đi làm việc của ngươi đi." Nói xong mang theo Thiết Ngưu đi vào trong đại sảnh. Trong đại sảnh có sàn nhảy, ghế băng, ở đây tiêu phí thì nam nhân 100, nữ nhân miễn phí, ngồi không mất tiền, chỉ thu tiền rượu. Bất quá, trong này ít nhất có một phần ba là nữ, đều là Đại phú hào thuê đến tiếp rượu!

Đại phú hào có ba tầng, mỗi tầng đều có năm, sáu trăm mét vuông, trừ tầng thứ nhất ra, hai tầng lầu trên đều là phòng riêng, ngoại trù lầy một, phòng riêng cần phải đặt chỗ trước, không phải mỗi ngày đều có phòng trống.

Tôn Nhiêu lơ đãng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Hác mãnh mang theo Thiết Ngưu đi tới. Nam nhân vốn là tiến vào phòng khách trước tiên đều phải giao phí, bất quá không biết vừa nãy cùng người phục vụ kia nói gì, Hác mãnh lại mang theo Thiết Ngưu nghênh ngang đi vào, cũng không thấy ai hỏi han. Qua sự tình tối hôm đó, nàng vẫn còn chưa quên đây, giờ đột nhiên nhìn thấy Hác mãnh, nàng trong lòng thấy hơi hồi hộp một chút.

Ngày hôm nay nàng đã tìm chuyên gia giám định qua, chiếc xe đạp bị mình tông bẹp xác thực giá trị không thấp.

"Nhiêu Nhiêu tỷ, có chuyện gì?" Bên cạnh nàng là một cô gái còn trẻ tuổi, nhìn vẻ mặt nàng không đúng, nhẹ nhàng đẩy nàng rồi nhỏ giọng hỏi.

Đây là một em gái mà nàng mới nhận thức không lâu, tiểu thu Chu Minh, thật vất vả mới làm quen được, vừa nghĩ tới có nàng ở đây, có lẽ mình chắc sẽ không chịu thiệt, vừa nãy còn có chút bất an, bây giờ đã an tâm đi nhiều.

Vẻ mặt hơi động, kề sát tai Chu Minh nhỏ giọng nói: "Nhìn thấy hai nam nhân mặc T-shirt màu trắng kia sao, phía trước cái người thấp hơn, đầu trọc kìa, chính hắn tối hôm qua va vào xe chảu ta, còn bắt ta bồi thường, tên khốn kiếp kia hiện tại có phải là đến đòi tiền ta không nữa!"

Chu Minh nghiêng đầu, nhìn về bên kia, cười lạnh nói: "Ngươi yên tâm đi, Đại phú hào là địa bàn của chúng ta, lúc nữa xem ta đánh hắn thành đầu cẩu cho ngươi xem, dám theo ngươi à!"

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Tôn Nhiêu có chút không yên lòng, dù sao cái thằng nhóc con kia cũng không biết hậu trường thế nào. Nếu thật là đại thiếu gia, tiểu công tử gì đó thì khéo nàng không cần ở lại Thạch Thành nữa rồi.

"Có thể có chuyện gì, xảy ra chuyện gì cũng có ta chịu!" Chu minh không quan tâm nói.

Hác Mãnh mang theo Thiết Ngưu, cũng không đi về hướng khác, mà đi thẳng đến chỗ Tôn Nhiêu, hẹn trước không bằng ngẫu nhiêun gặp, nếu tình cờ gặp, sao có thể không nói chào hỏi vài câu đây, huống chi xe đạp của mình còn trong tay nữ nhân này!

"Còn nhận ra ta chứ?"

Tôn Nhiêu trong lòng có niềm tin, hơn nữa nhìn trang phục của Hác Mãnh và Thiết Ngưu, tuy rằng chất lượng không tệ, những cũng đều là hàng nhái cao cấp, hàng vỉa hè, cả bộ không vượt quá hai trăm đồng, không giống người có nhiều tiền.

Nhìn Hác mãnh cười lạnh nói: "Ngươi là ai vây?"

Hác Mãnh hơi sửng sốt chút, sau đó cười nói: "Ngươi chỉ nhớ ăn thôi mà không nhớ đòn, thấy ta nhiều lần không chấp nhặt với ngươi, ngươi lại lên mặt với ta a?"

Tôn Nhiêu biến sắc, kêu lên: "Ngươi sao lại mắng ta!"

"Ta ngày hôm nay muốn mắng ngươi đó, xú bà tám, có tin ta không chỉ có mắng ngươi, còn dám tát ngươi không?" Hác Mãnh sắc mặt âm trầm.

"Khoác lác, ngươi hôm nay dám động Nhiêu Nhiêu tỷ một cọng tóc, ta bắt ngươi bò ra Đại phú hào, có tin không?" Chu Minh đứng bên cạnh tiếp lời nói.

Hác Mãnh quay đầy liếc nhìn nàng, tuổi cũng chừng hai mươi, mắt to, mặt tròn hình trứng, làm cho người ta cảm giác rất ưa thích, cũng không biết sao lại ở cùng với nữ nhân này. Cười nói: "Mỹ nữ, việc này không liên quan gì tới ngươi!"

"Sao lại không liên quan tới ta, ngươi bắt nạt chị em tốt của ta, còn dám nói không liên quan tới ta, đến đây, mấy người các ngươi lại đây, đánh ngã người này cho ta, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm!" Chu Minh quay ra mấy nam nhân có xăm hình, vẫy vẫy tay, những người này đều ở đại sảnh phòng khách, cũng giống như bảo an vậy.

Bọn họ đều biết Chu Minh là ai, nghe thấy Đại tiểu thư gọi, nào dám thất lễ, liền kéo đến vây quanh, không thèm nói lời nào, liền muốn động thủ!

"Ai ui má ơi!"

Thanh niên đầu tiên muốn đưa tay kéo Hác Mãnh, bị Thiết Ngưu đứng bên cạnh vặn một cái, còn chưa biết làm sao đã nằm trên đất rồi, hắn đau đớn gào lên.

"Mẹ nó chứ, các ngươi chớ làm loạn!" Hác Mãnh quát lên. Chỉ vào Chu Minh hỏi: "Ngươi là ai?"

Chu Minh liếc một cái, hừ hừ nói: "Ngươi cần gì biết ta là ai, người hôm qua ăn vạ coi như xong, hôm nay lại muốn đuổi tới Đại phú hào, hừ, đánh ngươi

xong ta lại báo cảnh sát bắt ngươi đi!"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười khổ nghĩ ra, biết vì sao hai người kia có thể chơi cùng với nhau, một cái không nói lý, một cái thì thô bạo, đúng là vừa vặn một đôi!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đổi Trắng Thay Đen

Chương 59: Đổi Trắng Thay Đen
"Chuyện gì xảy ra?" Chu Đào khổ người cao 1m87, cộng với quanh năm rèn luyện, trên người cơ bắp cuồn cuộn, điển hình dân tập thể hình. Vốn là không muốn lo chuyện bao đồng, Đại phú hào tuy rằng có cổ phần của nhà bọn họ, nhưng trong quán xảy ra chuyện đánh nhau như vậy, căn bản là rất bình thường, không nói phát sinh hàng ngày thì cũng gần như thế, có quản lý chịu trách nhiệm xử lý. Bất quá nghe thấy tiếng của Hác Mãnh, Chu Đào biết hôm nay việc này không phải chuyện vô bổ rồi!

"Xem cái lông à, tránh ra cho ca."

Chu Đào đi vào, sửng sốt một chút, nhìn trước Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu bên cạnh, lại quay đầu sang Chu Minh và bạn gái nàng bên cạnh, buồn bực hỏi: "Mãnh tử, chuyện này là sao? Ngươi sao lại gây chuyện cùng Minh Minh vậy?"

"Nhị ca, ngươi biết tiểu tử này?" Chu Minh nghe Chu Đào nói vậy, quay đầu nhìn sang, nàng kinh ngạc hỏi. Kỳ thực hôm nay nàng được Chu Đào gọi tới đây chơi!

"Huynh đệ của ta!" Chu Đào cười đơn giản nói ra mấy chữ.

Chu Minh trong lòng hiểu rõ, hôm nay mình không thể bắt được tiểu tử này rồi. Bất quá, bằng hữu của nhị ca mình, như thế nào lại đi ăn vạ đây?

"Mỹ nữ này là em gái ngươi?" Hác Mãnh chỉ mỹ nữ mặt tròn hỏi Chu Đào.

Chu Đào lườm một cái, tức giận nói: "Em con nhị thúc ta!" Quay đầu lại nói

với bảo an xung quanh: "Nên làm gì thì đi làm đi!" Rồi quay sang Hác Mãnh cùng Chu Minh nói: "Có gì, chúng ta đi vào rồi nói!"

Nếu là hồng thủy xông tới miếu long vương, người một nhà không đánh không quen, Hác Mãnh tự nhiên cũng sẽ không nói thêm gì!

"Minh Minh, hay là ta không đi!" Tôn Nhiêu theo ở phía sau, lôi kéo Chu Minh, nhỏ giọng nói. Chu Minh miệng nhỏ lầm bầm, nói: "Sợ cái gì chứ, có ta ở đây, cũng không ai dám đem ngươi làm gì cả, đi, chúng ta đi cùng hắn lý luận, nếu hắn thực sự dám nói điêu, cho dù nhị ta ca có chiếu cố hắn cũng không được!"

Thiên nhân các!

Đóng cửa lại, trong phong khôi phục thanh tịnh.

Hác mãnh cười nói với Thiết Ngưu: "Không có việc gì, uống một chút, chơi đùa một chút, ngươi ngồi đi!"

Chu Đào đánh giá Thiết Ngưu, hỏi Hác Mãnh: "Vị này là bằng hữu của ngươi? Cũng không giới thiệu cho ca ca ta một chút?"

"Thiết Ngưu, đây là anh em kết nghĩa của ta Chu Đao, sau này ngươi gọi giống ta là Đào ca đi, hắn là phú hào, rất có tiền, nếu như sau này không có chỗ ăn cơm thì tìm hắn." Hác Mãnh nhún vai, nửa đùa nửa thật nói. Hắn với Chu Đào cũng không khách khí gì cả, mọi người đều là huynh đệ lâu năm.

"Ngươi biến đi! Thiết Ngưu ngồi đi, thoải mái đi." Chu Đào cười mắng, quay sang bắt chuyện với Chu Minh, nói: "Các ngươi cũng lại đây ngồi đi"

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống, Chu Đào mới buồn bực hỏi: "Ngày hôm nay rốt cục là có chuyện gì, sao hai người suýt nữa đánh nhau vậy?"

"Đây là bằng hữu của ta Tôn Nhiêu, nhị ca, huynh đệ này của ngươi là ở bang phái nào vậy? Ngày hôm qua Tôn Nhiêu ở cửa khách sạn Song Lân bị cái tên này ăn vạ, ngày hôm nay chúng ta tưởng hắn theo chúng ta tới Đại phú hào gây sự." Chu Minh miệng nhỏ rất lanh lợi, dam ba câu, trước tiên đem Hác Mãnh gán cho thân phận "Hạ lưu".

"Ta ăn vạ?" Hác Mãnh cảm thấy buồn cười.

"Không sai, chính là ngươi ăn vạ, chẳng lẽ không phải ngươi hôm qua đi xe đạp va vào xe của Nhiêu Nhiêu tỷ hay sao? Con muốn đòi tiền!" Chu Minh con mắt trợn lên giận dữ nhìn Hác mãnh, bộ dạng muốn nói ngươi là bại hoại, ngươi chính là bại hoại.

"Ta ngất!" Hác Mãnh quay lại nhìn Tôn Nhiêu ngồi bên cạnh Chu Minh, cười hỏi: "Ý của ngươi, ngày hôm qua ta cố tình ăn vạ ngươi sao?"

Tôn Nhiêu trong lòng cũng đang suy nghĩ, tiểu tử này đến cùng là có thân phận gì, thân phận Chu Minh nàng biết, nhưng nhị ca tuổi trẻ của nàng kia, ngày hôm nay lại là lần đầu tiên nhìn thấy, tiểu tử này lại là huynh đệ của nhị ca Chu Minh, vậy mình nói lung tung, không phải là xấu mặt à.

"Chờ chút, trước tiên chúng ta sẽ làm rõ vấn đề, ăn vạ hay không ăn vạ, tình huống như thế nào? Mãnh tử, ngươi nói!" Chu Đào hiếu kỳ hỏi.

"Nói cái rắm! Chiều hôm qua có người mời ta ăn cơm, ta đi xe đạp tới, muốn tìm chỗ đỗ xe, đcm, ta chưa kịp tìm được nơi để, thì từ phía sau có người tông ta một phát bắn ra ngoài!" Hác Mãnh lườm một cái, cơn giận này rất uất ức, cọp không phát uy lại tưởng là mèo bệnh à!

"Ha ha!"

Chu Đào ôm bụng cười vui vẻ!

"Cười cái chim ngươi à!" Hác Mãnh cười khổ mắng.

Chu Đào vừa cười vừa nói: "Ngươi nói ngươi đi xe đạp, còn tìm chỗ đỗ làm cái lông gì, trực tiếp vứt vào một góc không được sao, còn trách người ta tông ngươi!"

"Đúng vậy!" Tôn Nhiêu giống như gặp được tri âm vậy, không nhin được nhỏ giọng phụ họa, trong giọng nói đều là oan ức.

"Đúng cái lông ấy, giời ạ, ngươi tông người ta còn có lý, ngày hôm qua, ta đã không thèm để ý đến ngươi, ngày hôm nay lại còn dáng vẻ ấy, ngươi nói

ngươi dựa vào gì mà cuồng ngạo!"

Oành!

Hác Mãnh vung chân, một cước đem bàn trà thủy tinh công nghiệp dài 3 mét rộng 2 mét, đạp bay ra xa năm, sáu mét,

Yên lặng.

Còn lại chỉ có tiếng người thở dốc.

Hác Mãnh hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nh8inf chằm chằm Tôn Nhiêu nói: "Vốn tưởng rằng để cho ngươi một đêm suy nghĩ, có thể nhận ra sai, nhưng xem ra ngươi cái gì cũng không biết, lẽ nào từ nhỏ cha mẹ ngươi dạy ngươi như thế?"

Hác Mãnh đột nhiên phát hỏa, khiến mọi người đều giật mình.

Chu Minh khuôn mặt nhỏ đều trắng bệch, cái bàn trà thủy tinh công nghiệp kia, phỏng chừng cũng phải nặng hai, ba trăm cân đi, một cước đá xa tới năm, sáu mét, nếu như đá vào người vậy thì có thể không bị đá... nát sao?

"Mãnh tử, đến cùng là chuyện gì!" Chu Đào thu hồi nụ cười trên mặt, một lần nữa hỏi.

Hác Mãnh lúc này mới đem chuyện chiều hôm qua ở cửa khách sạn Song Lân, nói ra từ đầu tới đuôi, không có thêm thắt gì, cũng không cường điệu ai.

Sau khi nói xong, nhìn chằm chằm Tôn Nhiêu hỏi: "Ta không có chuyện gì, ngươi đều cắn ngược ta một cái, vậy nếu ta có chuyện, thì ngươi có thể nói ta cố ý đỗ xe để ngươi tông à? Xú bà tám, ngoại trừ chỉ biết tiền ra ngươi còn có chút lương tri không, ăn vạ, ăn vạ cái mông ngươi à!"

Tôn Nhiêu trên mặt lúc trắng lúc xanh, bất quá lại không dám thở mạnh. Hiện tại Hác Mãnh khiến cho nàng cảm giác như đối mặt với mãnh hổ trên núi, khiến người ta trong lòng run sợ!

"Ngươi có thể đối với ta như vậy, thì cũng có thể đối với người khác như vậy, ta không có chuyện gì, nhưng nếu là người khác thì sao? Người thì dù xinh

đẹp hơn nữa, nhưng tâm lại ác độc như vậy, thì cũng chỉ là kẻ gây họa. Thật sự là muốn cường bạo ngươi ngay bây giờ!" Hác Mãnh hừ lạnh, không quan tâm phản ứng của nữ nhân này, thật khiến người ta buồn nôn.

Thực sư là trong rừng lớn thì loại chim gì cũng có, rõ ràng chính mình sai, lại còn muốn trả đũa, đem sai lầm đổ lên đầu người khác, nếu như có thể khiêm tốn nhún ngường một chút. thì càng được người khác tôn trọng, đừng lúc nào cũng lỗ mũi nhìn trời, sai rồi thì nói xin lỗi, trưng ra khuôn mặt tươi cười, thì làm sao có nhiều chuyện như vậy!

"Cút cho ta, ngươi tự mình về nhà cố gắng suy nghĩ đi, ngươi nếu giống như súc vật, hàng nát, vậy thì... vậy thì cũng chả có quan hệ gì tới ta, nhìn lại dáng dấp ngươi xem, cũng không phải đồ tốt gì, cút nhanh!" Hác Mãnh sắp bị xú bà tám làm cho tức đến chập mạch rồi.

Người ta suy nghĩ hay không suy nghĩ, Hác Mãnh nói được sao? Hắn đâu phải là cha nàng!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bộc Lộ Ít Tài Năng.

Chương 60: Bộc Lộ Ít Tài Năng.
"Huynh đệ, phát hỏa lớn như vậy làm gì." Chu Đào lôi Hác Mãnh xuống, nháy mắt ra hiệu cho em họ Chu Minh. Đối phương hiểu ý, lặng lẽ kéo Tôn Nhiêu lên, đi ra ngoài!

Sau khi hai người rời khỏi, Chu Đào cười gượng nói: "Vốn định giới thiệu cho ngươi nhận thức một mỹ nữ, thật không ngờ, chưa kịp mở miệng, đã bị ngươi mắng cho chạy!"

Hác Mãnh lườm một cái, tức giận nói: "Nữ nhân như vậy, đừng nói là mỹ nữ, cho dù là tiên nữ, ta cũng lười để ý!"

"Được rồi, chút việc cỏn con, ngươi cũng không có chuyện gì, bỏ qua đi, cần gì so đo cùng nữ nhân!" Chu Đào vỗ vỗ vai Hác Mãnh, đưa chai bia cho hắn.

Hác Mãnh nhận lấy, ngửa đầu nốc một hơi, cười khổ nói: "Ta là loại người

như vậy sao, hôm qua ta đã định cho qua chuyện, nhưng ả đê tiện kia không nói lý, yêu cầu ta bồi thường. Ngươi nghĩ xem, là ả va ta, còn bắt ta sửa xe, trời ạ, trên đời nào có sự tình tốt như vậy?"

Chu Đào khoác tay lên cổ Hác Mãnh, hạ thấp giọng nói: "Nàng va ngươi, vậy buổi tối ngươi 'Va' nàng a? Bù đắp lại tổn thất không phải là xong sao?". Vừa nói vừa làm động tác ưỡn người.

"..." Hác Mãnh cứng họng, chính mình vẫn còn chênh lệch với tên Đại thiếu gia này. Ít nhất mình còn dùng đầu để suy nghĩ, còn nhân gia trực tiếp dùng phần thân dưới, nói trắng ra, chỉ dùng eo nói chuyện.

Từ phòng khách đi ra, Chu Minh và Tôn Nhiêu thở phào một hơi, loại cảm giác vừa nãy thật đáng sợ.

"Tôn Nhiêu tỷ, lần này ngươi thảm rồi!" Chu Minh chớp chớp mắt, nhẹ giọng doạ.

"Ta làm sao?" Tôn nhiêu sửng sốt một chút, không hiểu ý của Chu Minh lắm.

"Ngươi cảm thấy bằng hữu của Nhị ca, sẽ dễ dàng buông tha ngươi sao?" Chu Minh nhìn nàng hỏi.

Tôn nhiêu trầm mặc, nàng thấy hắn là không phải việc gì lớn, cùng lắm thì đem xe đạp của hắn sửa lại cho tốt, sau đó nói lời xin lỗi thì mọi việc sẽ ổn thỏa, chỉ là sửa chiếc xe đạp tốn mấy vạn, làm cho nàng tiếc đứt ruột, còn không được, hắn định đối với mình làm gì chứ?

"Ông chủ tập đoàn Đại Chu, chính là cha của Nhị ca ta, ngươi nói hắn quen bằng hữu, có thể đơn giản sao? Ngươi xem, tối nay nếu ngươi không đem hắn hầu hạ thoải mái, giúp hắn hết giận, nói không chừng ngày mai..." Chu Minh thêm muối dặm mắm, đương nhiên, nàng chỉ là đang hù người thôi!

Lúc nãy trong phòng, Chu Minh cũng hiểu được, hóa ra người Tôn Nhiêu tỷ tỷ mới quen biết này, không phải kẻ tốt lành gì, suýt nữa đã bị nàng ta lừa. Đã như vậy, phải cho nàng chút cảnh cáo mới được, hừ.

Tôn nhiêu bị dọa đến nỗi mặt tái mét, run cầm cập nói: "Không đến nỗi như

vậy đi!"

"Ngươi không tin, vậy ta cũng hết cách rồi, có đến nỗi hay không, người từ từ mà biết!" Chu Minh cố ý nghiêm mặt hừ lạnh nói.

"Đừng, em gái ngoan của ta, ngươi nhất định phải giúp tỷ tỷ, tỷ tỷ cầu ngươi mà!" Tôn nhiêu bị Chu Minh hăm dọa đâm ra hoang mang lo sợ, sóng to gió lớn cô trải qua không ít, nhưng với nhân vật cấp độ cỡ Chu Minh, cũng không đoán được trong hồ lô của nàng bán 'Thuốc' gì!

"Ta khẳng định sẽ giúp!" Chu Minh sắc mặt rất nhanh hòa hoãn.

Tôn nhiêu ôm cánh tay Chu Minh, nhỏ giọng cầu xin nói: "Vậy ngươi nhanh cho tỷ một chủ ý, làm sao giúp vị thiếu gia kia giảm nhiệt, hết giận ta bây giờ?"

Chu Minh nhìn Tôn Nhiêu suy nghĩ một chút nói: "Bộ dáng của ngươi không ổn, đi vào sẽ không gây ấn tượng cho hắn. Đi, ta dẫn ngươi đi trang điểm một thoáng, lát nữa chúng ta giết ngược trở lại!" Nói xong, Chu Minh mang nàng đến khu nhân viên phục vụ làm việc phía trong Đại phú hào!

Trong phòng, Chu Đào nhìn về phía chiếc bàn trà thủy tinh công nghiệp bị Hác Mãnh đá văng ra xa, nghi ngờ hỏi: "Mãnh Tử, ta nhớ hồi trước tuy rằng người cũng rất mạnh, nhưng cũng không thể một cước đá cái bàn ra đến tận đó? Lúc nãy, ngươi xài thuốc?"

"Cửu tiên hùng đảm hổ cốt dịch kinh đại lực hoàn, ngươi cũng tới thử một viên xem? Bảo đảm một viên thấy hiệu quả!" Hác Mãnh cười nói.

"Đệch lại chém, nói rõ đi, chuyện gì xảy ra với cái bàn?" Chu Đào không ngốc, tất nhiên sẽ không tin lời nói xằng bậy của Hác Mãnh. Hắn từ nhỏ đã yêu thích công phu, môn đạo bên trong so với Hác Mãnh còn tinh tường hơn, lực lượng của một cước kia, không phải người bình thường cứ nổi giận mà gây ra được, cước lực mang theo 'Kình'!

"Bàn? Bàn không bị gì a!" Hác Mãnh khuôn mặt ngây ngô không hiểu.

Chu Đào đôi mắt đảo liên tục, đấm Hác Mãnh một quyền, nói: "Còn bắt

chước ta giả ngu, công phu học từ ai vậy, trước đây chưa từng nghe ngươi nói?"

"Công phu gì, ta căn bản chưa từng luyện, ngươi cho rằng ai cũng như ngươi, tên cuồng võ!" Hác Mãnh dở khóc dở cười nói.

Chu Đào chỉ vào bàn trà thủy tinh công nghiệp hỏi: "Thế cái bàn kia là sao? Nếu ngươi không có công phu, một cước có thể đem nó đá ra xa bốn, năm mét? Lừa phỉnh ta à."

"Thốn kình đi!" Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười nói. Hắn thực sự không biết võ, bất quá sau khi phục dụng ' Thuốc biến đổi gien sơ cấp ', khí lực trên người hắn rất lớn, đừng thấy dáng ca cao gầy mà khinh thường, toàn thân từ trên xuống dưới đều là cơ bắp, cực kỳ lực lưỡng a!

"Thôi không hỏi nữa!" Chu Đào hiển nhiên không tin chuyện ma quỷ của Hác Mãnh, tưởng hắn có chuyện bí mật khó nói, cũng không dò hỏi tiếp. Nghĩ một hồi, chỉ vào bàn trà chế tạo bằng thép, nói: "Bàn do ngươi đá đi, ngươi nên có nghĩa vụ vác nó về a?"

Hác Mãnh nhún vai, định đứng dậy, cái này có gì khó, vác thì vác, trọng lượng ba, bốn trăm cân đối với hắn không phải là vấn đề!

Không đợi Hác Mãnh động, Thiết Ngưu bất ngờ từ ghế salông đứng lên, đi tới, một tay cầm chiếc bàn thép mang về, bày ra chỗ cũ!

"Thiết Ngưu ngươi cũng là người luyện võ?" Chu Đào buông ra Hác Mãnh, nhìn Thiết Ngưu hỏi.

Thiết Ngưu đứng ở đó, mặt không biểu cảm, so với lúc ở cửa hàng dường như trở thành người khác, trò chuyện với ai trong cửa hàng, trước tiên đều cười ngây ngô hai tiếng, từ khi theo Hác Mãnh vào Đại phú hào, khuôn mặt đông cứng, lạnh lùng thờ ơ, gây cảm giác cự tuyệt người từ ngàn dặm, khó có thể tiếp cận!

"Không phải, ta trước đây chuyển gạch ở công trường!" Thiết Ngưu lắc đầu, quay lại chỗ cũ ngồi, một góc ghế sô pha cạnh cửa ít thu hút chú ý của người khác.

"Mãnh Tử, ngươi làm sao gặp bằng hữu này?" Chu Đào xoay đầu lại, nhìn Hác Mãnh thấp giọng hỏi.

"Hắn? Kể ra thì hơi dài..." Hác Mãnh cười ha hả, nói tránh đi: "Tam ca, huynh đệ thật vất vả trông ngóng ngươi trở về, hôm nay ngươi chủ trì , ngươi không thể không chiêu đãi ta a? Cũng không bày vẻ làm gì? Thanh đạm là được, cũng nên có ít thức ăn mặn nga!"

"Ngươi còn muốn thức ăn mặn? Ca còn tưởng ngươi luyện Đồng Tử công của phái Thiếu Lâm, kiêng mấy thứ này chứ!" Chu Đào bĩu môi, bất quá vẫn thông qua hệ thống thực đơn kêu phục vụ.

Hác Mãnh cười lơ đãng nói: "Tam ca, tối nay chỉ có hai anh em ta?"

"Ngươi còn muốn gọi ai vậy!" Chu Đào cười hỏi, Hác Mãnh lắc đầu không nói thêm gì.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Phạm Vi Nghiệp Vụ!

Chương 61: Phạm Vi Nghiệp Vụ!
"Bằng hữu này của ngươi không đơn giản a!" Chu Đào cười nói. Lời này nghe thoáng qua thì hờ hững nhưng suy nghĩ kỹ thì chính là để nhắc nhở!

Hác Mãnh gật đầu cười, nhìn sang Thiết Ngưu, nghĩ đến đoạn hai người bọn hắn làm sao mà quen biết nhau, lại lắc đầu, mặc dù mình không biết Thiết Ngưu trước kia là hạng người gì, nhưng hắn biết bản thân hắn là người như thế nào. Một tháng trước kia, hắn bất quá chỉ là một gã tiểu thương đi khắp hang cùng ngõ hẻm thu mua đồng nát, trên người cũng không có đồ vật gì đáng giá.

Nhìn Hách Mãnh tiếp thu nhưng không thèm để ý, Chu Đào cũng không đề cập đến nữa, chuyển đề tài, hỏi: "Gần đây đang làm gì vậy? Vẫn còn tiến hành đại kế buôn bán à?"

"Ừ, thu mua đồng nát!" Hác Mãnh cười cười, giơ chai rượu ngửa đầu tu một hớp.

Chu Đào cũng biết Hác Mãn trước kia như thế nào. Khi đó hắn không xu dính túi, vay mượn mấy huynh đệ mỗi người 100 NDT, trong tay cầm 700 NDT hỏi mọi người, với chỗ tiền này mình có thể gây dựng được điểm sự nghiệp gì!

Lão tứ thuận miệng nửa cười nhạo nửa đùa giỡn, nói: "Chút tiền đó chỉ có thể đi thu mua đồng nát, có lẽ sau mấy năm, ngươi chính là vua đồng nát của Thạch Thành, gia tài bạc tỷ!"

Hác Mãnh gật đầu, không nói gì thêm, sau đó cầm 700 NDT bắt đầu ‘đại nghiệp Mua Bán’ của hắn!

Sau đấy, ngoại trừ hắn ra thì bảy người còn lại đều thi lên đại học, rời khỏi Thạch Thành. Tiếp sau đó một năm, mỗi người một hướng, ít điện thoại, ít hỏi han, tình cảm theo đó phai nhạt. Chỉ riêng vài người vẫn giữ quan hệ tốt thì mới tiếp tục thường xuyên liên lạc với nhau. Nước chảy chỗ trũng, làm người phải hướng nơi cao mà bước!

Ai cũng không sai!

"Thế làm ra dạng gì rồi?" Chu Đào cười hỏi. Khi đó gã muốn cấp cho Hác Mãnh thêm ít tiền, để hắn thể hiện được một chút trong lĩnh vực mua bán nhỏ lẻ đó, hoặc là trực tiếp bảo hắn đến làm ở tập đoàn Chu Đại của ông già gã, nhưng Hác Mãnh không đi. Hắn cảm thấy, huynh đệ mà pha trộn lợi ích thì không gọi là huynh đệ nữa rồi.

Một nguyên nhân khác, Hác Mãnh cũng là một người tốt!

"Cũng khá!" Hách Mãnh ngẫm nghĩ một chút, nói.

Chu Đào suy nghĩ, nghiêm chỉnh nói: "Thạch Thành gần đây có một nhà máy may quần áo vừa đóng cửa, bên trong có không ít thiết bị còn mới 6-70%, vẫn có thể sử dụng. Cha ta coi trọng đám đất ở đó nên mua lại toàn bộ nhà máy, kiến trúc trên mảnh đất đều phải phá dỡ, thiết bị vật tư cũng được bán ra, huynh đệ ngươi không phải là mua đồng nát ư, có muốn thầu vụ này

không?"

Hác Mãnh sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười nói: "Ngon, thầu chứ, dĩ nhiên phải thầu rồi, việc kiếm ra tiền chỉ có thằng ngốc mới không làm. Sau này có đồ đạc gì muốn bán thì cứ trực tiếp tìm ta, từ loại nhỏ như chai lọ, đến loại lớn như máy bay hàng không, tàu sân bay…, chỉ cần là vật còn có chút giá trị thu hồi thì đều ở trong phạm vi nghiệp vụ kinh doanh của huynh đệ này!"

"Được đấy, trải qua một năm rốt cuộc đã hiểu ra được vài điều! Ở đời, một mình phấn đấu ra sao cũng không bằng tập thể, ngươi giúp ta, ta giúp ngươi, làm ăn cũng giống như làm người vậy. Ha ha, dĩ nhiên, những lời này cũng là cha ta nói." Chu Đào ha ha cười, vỗ vai Hác Mãnh!

Mười phút sau.

Cửa phòng bị đẩy ra, một đám ả đào tiến vào, Chu Minh theo ở phía sau, quay trở lại!

"Thiết Ngưu huynh đệ nhất thiết đừng khách khí nhé." Chu Đào cười chào hỏi Thiết Ngưu. Hai mỹ nữ dáng điệu không tệ được an bài ngồi xuống bên cạnh Thiết Ngưu. Mỹ nữ trước ngực, khuôn mặt Thiết Ngưu vẫn là vẻ nghiêm nghị, nhưng đôi tay lại không hề nhàn rỗi chút nào. Thấy vậy, Chu Đào cùng Hác Mãnh trong lòng khẽ cười một tiếng, phải thế mới đúng!

Tôn Nhiêu tẩy bớt lớp trang điểm trên khuôn mặt, đổi một đôi giày đế bằng, quần áo trên thân cũng thay bằng một bộ đồ thể thao bình thường, vẻ bề ngoài cùng vóc dáng giống như đã thành người khác, nếu không quen thân thì quả thật chưa chắc sẽ nhận ra nàng.

Hác Mãnh cũng bất ngờ. Hắn vốn tưởng rằng bà tám kia bị mình mắng một trận thì hẳn là phải biến đi rồi, thế nhưng hóa ra lại đổi thành một bộ dạng khác, tiếp tục quay trở lại a!

Gặp dịp thì chơi, đúng kiểu tuổi trẻ khinh cuồng, rượu làm môi giới, mà điều này cũng không phải biểu hiện cho sự xa hoa, lãng phí!

Chu thiếu gọi mấy cô nàng vào đây giao lưu hẳn đều là “hàng” tốt nhất Đại Phú Hào, Hác Mãnh cũng hoàn toàn thả lỏng tinh thần, ôm hai mỹ nữ bên

cạnh uống rượu ca hát, không cần biết tên của hai người. Dù sao cũng là sắm vai khách qua đường, ở loại địa phương này, cũng rất ít người dùng tên thật, biết hay không cũng chả sao, gặp mặt ở trên đường cũng không thể chào hỏi.

Lúc đi, Hác Mãnh đã nói trước với Ngụy Thục Phân, hai người bọn hắn tối nay về muộn, ở một mình nếu thấy sợ thì gọi Thường Mị nhà bên sang cùng, hắn và Thiết Ngưu trở về sẽ ngủ ở sofa.

"Á!" Tôn Nhiêu từ trên ghế salon đứng bật dậy, trên mặt mang theo một tia kinh hoảng.

Hác Mãnh khẽ nhíu mày, sắc mặt hiện lên một tia không vui, bất quá chỉ chợt lóe rồi biến mất, nói giỡn chơi: "Sờ một chút cũng sẽ không chết!"

"Ha ha!" Chu Đào cười lớn: "Đúng vậy, người đẹp hoảng sợ cái gì, ngồi xuống ngồi xuống, đằng kia có người đang hát, cho đèn tối đi một chút xem nào!"

Tối dễ làm việc!

Tôn Nhiêu nhìn về phía Chu Minh, nhưng đối phương dường như không thấy được nàng. Nàng cũng không rõ gã tiểu vương bát đản này có phải là đã nhận ra mình hay không, nếu chỉ là sờ soạng ở bên ngoài thì không có vấn đề gì, có điều mới vừa rồi bàn tay kia thế mà lại muốn luồn qua lớp quần áo để tiến vào trong. Đến một bước này thì đã vượt xa khỏi giới hạn ‘hi sinh’ của nàng!

Tôn Nhiêu suy nghĩ một chút, sau đó cắn răng bước nhanh đi ra ngoài!

Hành động đấy khiến cho người ở trong phòng hơi sửng sốt.

Chu Đào mặt liền biến sắc, bất quá không đợi hắn nói chuyện, Hác Mãnh cười cười, mở miệng trước: "Được rồi, đi thì đi đi, tối nay dù ngươi có muốn ta ‘đè’ lên ngươi thì ta cũng không làm được, đi càng tốt, đỡ thấy phiền hà." Sau đó hắn rút điện thoại di động ra, nhìn đồng hồ, cười nói: "Tam ca, thời gian cũng không còn sớm!"

"10h30 mà đã kêu là không còn sớm? Cuộc sống về đêm giờ mới bắt đầu thôi!" Chu Đào nhìn đồng hồ, vỗ vỗ hai mỹ nữ bên cạnh, cười nói: "Đi, ka

đưa các em đi ăn khuya!"

"Hay quá!"

"Chúng ta đi ăn bò bít-tết được không? Người ta biết một nhà hàng Tây vừa mới khai trương, đẳng cấp không tệ nha!"

Chu Đào há miệng mắng: "Ăn cơm Tây cái chym à, đêm hôm khuya khoắt đương nhiên là ăn quán vỉa hè rồi, có đi hay không, không đi thì cút!"

Có thể bám lấy Chu thiếu, đừng nói là ăn hàng vỉa hè, cho dù là gánh hàng rong các nàng cũng theo nha, thời cơ nếu không tận dung thì sẽ một đi không trở lại.

Chu Đào đề nghị đi ăn hàng vỉa hè, Hác Mãnh cũng không phản đối, hát hò liên tục 2-3 tiếng đồng hồ đều đã chán ngấy, nếu còn tiếp tục thì chẳng thà đi về nhà ngủ cho xong!

"Minh Minh, không còn sớm nữa, em đi về nhé?" Chu Đào dùng ngữ khí thương lượng, nói với Chu Minh.

Chu Minh ánh mắt khẽ đảo, cười nói: "Em không về, hôm nay em chắc chắn sẽ đi với các anh, các anh đi đâu, em liền đi theo đấy. Nếu anh không mang em đi, ngay bây giờ em sẽ gọi điện cho nhị thẩm, nói cho bác biết anh vừa đi ra ngoài lêu lổng, xem các anh chơi tiếp kiểu gì!"

"Có đứa em gái nào như ngươi không!" Chu Đào cười khổ, lắc đầu nói: "Sợ em rồi, vậy thì cùng đi đi!"

Chu Minh liếc nhìn Hác Mãnh, cười đùa hỏi: "Có muốn ta gọi Tôn Nhiêu kia quay lại hay không? Chính là cô nàng mới vừa rồi bị Mãnh Tử ca dọa cho sợ quá chạy mất ấy!"

"Đừng nhá, ta chịu không được đâu!" Hác Mãnh vội vàng lắc đầu, cô em gái này của Chu Đào cũng đủ bệnh!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Uống Rượu Phải Uống Tới Bến!

http://tieulun.hopto.org

Chương 62: Uống Rượu Phải Uống Tới Bến!
Sáng sớm ngày hôm sau, Hác Mãnh xoa xoa trán, hiện tại đầu óc vẫn còn hơi đau nhức. Tối hôm qua hát hò chán chê ở Đại Phú Hào xong, mọi người liền đi ăn khuya, Hách Mãnh uống tới say mèm!

Mở mắt, nhìn trần nhà, cửa sổ, cảnh tượng xung quanh, đây là một khách sạn, hắn cũng không biết mình làm sao lại ở đây. Câu nói kia như thế nào nhỉ, uống rượu phải uống tới bến, tối hôm qua hắn đại khái chính là dạng như vậy, trên căn bản cũng không nhớ gì cả!

Ơ?

Chân hơi nhích, chạm phải một khối thịt nung núc, khiến cho Hác Mãnh giật mình: Có người! Hắn thầm cầu nguyện trong lòng, ngàn vạn đừng là nam nhân nha! Trên dưới toàn thân đang không một mảnh vải, lỡ như đúng là hắn đã cùng một gã nam nhân trần truồng ngủ trên giường hết một đêm, vậy thì hắn thật sự không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa!

Ngồi dậy, nhìn người nằm bên cạnh, Hác Mãnh triệt để ngây ngốc.

"Làm sao lại là nàng?"

Nhớ là tối hôm qua, mấy người uống rượu, uống triền miên, sau đó lại có người tới, sau đó... Hác Mãnh gắng sức vỗ đầu, hắn đã làm gì, thật sự không nhớ chút nào!

Tôn Nhiêu thật ra thì đã sớm tỉnh, hoặc có thể nói, nàng cả đêm chỉ chợp mắt được hai tiếng đồng hồ, còn lại là ‘ác mộng’ liên tục. Tối hôm qua nàng gọi điện cho Chu Minh, chủ động quay lại. Về phần sự việc sau đó, vốn là nàng muốn đỡ Hác Mãnh vào phòng, vất tạm hắn ở đó rồi rời đi, một kẻ say rượu còn có thể làm gì mình cơ chứ, thế nhưng ai ngờ... tính toán sai lầm rồi. Sự thật chứng minh, người say chẳng những cái gì cũng có thể làm, mà còn ‘làm’ hăng hơn nữa là đằng khác.

"Tỉnh rồi thì ngồi dậy đi!" Hác Mãnh tựa vào đầu giường, mở miệng nói.

Tôn Nhiêu ngồi dậy, ánh mắt có chút sưng đỏ. Mặc dù nàng không phải là

dạng trinh tiết liệt nữ, nhưng cũng không phải là người tùy tiện, có một số khía cạnh vẫn rất chặt chẽ, do chủ tâm muốn gả vào nhà giàu, có phần mắt cao tay ngắn (tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp). Có điều nàng cũng biết, muốn gả vào nhà giàu thì một thân thể còn ‘nguyên tem’ là yêu cầu tiên quyết nhất, cơ bản nhất. Đây cũng không phải là vẩy tí máu gà hoặc đi vá màng là có thể đạt được, những năm nay người ngu ngốc đã rất ít.

Nhưng ngày hôm qua, thế mà lại bại dưới tay gã tiểu vương bát đản này, nhìn từ trong ra ngoài thì hắn cũng không giống con cháu nhà giàu a! Lỗ vốn, lỗ vốn to rồi! Nếu như đem gã tiểu vương bát đản này đổi thành Chu Đào thì nàng hoàn toàn không bận tâm, nhưng rốt cuộc mơ ước cùng thực tế vẫn cách nhau khá xa!

"Tối hôm qua là chuyện gì xảy ra?" Hác Mãnh nhìn nàng, nhíu mày hỏi. Nữ nhân này làn da rất trắng, vóc người không tồi, lúc này đang không có gì che đậy!

Tôn Nhiêu không phải dạng nữ nhân thích khoe hàng, nhưng tối hôm qua đã lộ hết rồi, hiện tại che hay không che thì cũng thế!

"Chuyện gì xảy ra à? Ngươi nói xem chuyện gì đã xảy ra, tối hôm qua ngươi đại phát thú tính, gây… gây họa cho ta, ngươi không cần nói gì hết, 2 triệu, không thiếu một xu bằng không lão nương sẽ tống ngươi vào tù!" Tôn Nhiêu quay đầu sang, tức giận nhìn chằm chằm Hác Mãnh, thẳng thắn dứt khoát. Không cần phải khóc, ngày hôm qua mình đã bị ‘thịt’ sạch, khóc lóc là có thể vãn hồi được sao? Hiện tại việc trọng yếu là làm sao lấy được lợi ích nhiều hơn, đền bù tổn thất của mình.

Nguyên bản Hác Mãnh còn có chút băn khoăn trong lòng, nhưng giờ vừa nghe đối phương nói như vậy thì không khỏi bật cười. Hắn nghiêng đầu quan sát nàng, hỏi: "Thân thể ngươi làm bằng vàng à?"

"Ngươi..." Tôn Nhiêu chỉ tay vào Hác Mãnh, tức giận không nói lên lời.

Hác Mãnh trưng ra dáng vẻ bất cần, nửa thật nửa đùa cười: "Ngươi tưởng mình là ‘gái măng non’ sao? Cho dù đúng như vậy thì cũng không đáng giá 2 triệu nhé! Trừ phi ‘chỗ kia’ của ngươi gắn ngọc, nạm vàng! Về phần ngươi

nói cái gì mà đại phát thú tính.. bla bla… Xin lỗi, tối hôm qua uống nhiều quá, chẳng nhớ gì sất, còn về phần ta ‘đè’ lên ngươi cũng có thể là do ngươi ‘bẫy’ ta, vấn đề này cần hai bên cùng lên tiếng. Ngươi cho rằng chỉ một câu nói là có thể định tội ta à, thật là tức cười!"

Tôn Nhiêu muốn nổi điên, lần đầu tiên nàng được nhìn thấy dạng người không biết xấu hổ như vậy, ‘đè’ lên mình còn chưa tính, quần vẫn chưa kéo lên vậy mà liền quay đầu không thèm thừa nhận!

"Ngươi cũng đừng nóng giận, không thì như vậy đi, nể tình ngươi còn có mấy phần thùy mị, qua đây hầu hạ bản đại gia, xong xuôi sẽ cho ngươi 20.000, thấy sao?" Hác Mãnh nhìn nàng, ha ha cười.

Tôn Nhiêu ánh mắt đỏ lên, cắn răng một cái, không thèm đáp lời Hác Mãnh, tự mình mặc lại quần áo, sau đó cứ thế bỏ đi mà không ngoảnh đầu.

Hác Mãnh ngồi thẳng, nhìn vết tích màu đỏ ở trên tấm drap trắng, cười khổ lầm bầm: "Tổ sư, như này là sao a!"

Tôn Nhiêu nội tâm không cam lòng, nhưng không cam lòng thì sao chứ, bản thân không có thế lực lẫn tài lực, tối hôm qua lại càng là nàng chủ động tiếp cận, cho dù báo cảnh sát thì ai đúng ai sai không phải điều quá khó nhận ra, việc này đồng nghĩa nàng phải ngậm bồ hòn.

Ngàn vạn lần phòng ngừa, thật cẩn thận trên mọi phương diện, thế mà thật không nghĩ đến lại bại trên tay gã vương bát đản kia. Chẳng lẽ đây là số mệnh sao?

Tôn Nhiêu thừa nhận, mình là một nữ nhân rất thích hư vinh, ham phú quý, mà điều này cũng bắt nguồn từ cuộc sống gia đình của nàng. Cha nàng là một con ma cờ bạc, từ nhỏ mẹ của nàng đã dạy nàng, nữ nhân sống trên đời tuyệt đối phải tìm một gã nam nhân có tiền, ngàn vạn lần đừng giống như bà, uất ức đi theo cha nàng, cả đời đau khổ, hơn nữa lại còn phải kiếm tiền đánh bạc cho y. Mặt khác, mẹ của nàng cũng không phải là nữ nhân đoan chính cho lắm, ở ngoài quan hệ vô số, mà cha nàng cũng không dám quản, bởi vì bà chính là nguồn kinh tế chủ yếu của y. Một nữ nhân có thể moi tiền từ đâu ra đây, chẳng phải là cần dựa vào nam nhân sao!

Một gia đình có cuộc sống như vậy thì có thể dạy dỗ con gái được tố chất như nào đây!

Cho nên, nàng không quan tâm phải lên giường với dạng nam nhân như nào, cũng không tin đời này có cái gì gọi là tình yêu, nàng chỉ sùng bái kim tiền, từ nhỏ đến lớn cố sức phấn đấu cũng là vì sau này có thể đạt được mục tiêu tìm được nam nhân tốt nhất, nắm được càng nhiều vật chất. Từ cao trung bắt đầu tìm bạn trai, lên đến đại học, đi ra xã hội, thay nam nhân như thay quần áo, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ tới câu nói kia của cha nàng.

"Nhìn kỹ rồi hãy đặt cược, nhớ lấy, nhìn kỹ rồi hãy đặt cược!"

Theo như lời của mẹ nàng thì chính là: Chưa thấy thỏ chưa thả chim ưng!

Tôn Nhiêu biết trong tay mình 'Tiền vốn' không nhiều lắm, muốn gả vào nhà giàu có, bay lên đầu cành thành Phượng Hoàng, có lẽ đối với những công tử thiếu gia kinh nghiệm phong trần mà nói, thân thể còn 'nguyên tem' mới là tiền vốn lớn nhất. Hàng nát, bất kể ở thời đại nào đi chăng nữa, cũng sẽ không có người coi trọng, giống như xe buýt vậy, lúc cần ngươi thì lên xe, đến khi đã xuống xe rồi thì không có chút nào lưu luyến. Mẹ của nàng chính là ví dụ có sẵn!

"Tiếp theo nên làm sao bây giờ?" Tôn Nhiêu trong lòng tự hỏi, mình đã đặt cược, nhưng áp ở ‘cửa phụ’, tỷ lệ được hồi báo rất thấp, theo tới cùng hay là thay đổi?

Suy nghĩ một chút liền móc điện thoại ra gọi cho Chu Minh, chuyện xảy ra hôm qua phần lớn có quan hệ trực tiếp tới vị Chu đại tiểu thư này.

"Chào Nhiêu tỷ, mới sáng sớm có chuyện gì vậy?" Chu Minh ngáp nhẹ một cái, lười biếng hỏi.

Tôn Nhiêu không trách móc Chu Minh, mà nàng cũng không có lá gan đó, vào thẳng luôn chủ đề, hỏi: "Hảo muội muội, tỷ muốn hỏi ngươi một việc, tối qua cái gã gọi là Mãnh Tử hay gì đó có bối cảnh gia đình như nào thế?"

"Hì hì, hắn ấy hả, gia đình hình như là làm quan, chính hắn cũng mở vài cái công ty, giá trị con người xa xỉ nha!" Chu Minh nằm ở trên giường, đã có

phần tỉnh táo, ánh mắt khẽ đảo, cười duyên nói: "Như thế nào, tối qua thoải mái chứ?"

Gia đình làm quan?

Nghe xong đáp án của Chu Minh, Tôn Nhiêu trong lòng vui mừng, nếu như vậy thì chưa biết chừng mình còn nhân họa đắc phúc đấy chứ. Đối đáp qua loa với Chu Minh vài câu, Tôn Nhiêu cúp máy, quay đầu xe, trở lại chỗ khách sạn lúc nãy vừa rời đi!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ngươi Có Bệnh

Chương 63: Ngươi Có Bệnh
Hác Mãnh ở phòng tắm khách sạn tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo ngay ngắn, định rời đi. Phát hiện Tôn Nhiêu đẩy cửa vào! Sửng sốt một chút, cười hỏi: "Làm sao, thay đổi chú ý?"

"Ta nghĩ kỹ rồi!" Tôn Nhiêu nhìn chằm chằm Hác Mãnh, cắn môi nói: "Hiện tại ta đã là người của ngươi, ngươi phải có trách nhiệm, là người đàn ông đầu tiên của ta, hi vọng ngươi hiểu rõ mà cưới ta!"

"Cái gì?" Hác Mãnh ngạc nhiên, nữ nhân này không phải đang nói đùa chứ? Hay chính mình nghe lầm?

"Ngươi phải có trách nhiệm đối với ta, không cưới ta, ta liền bám theo ngươi cả đời!" Tôn Nhiêu nghiêm túc đem đem suy nghĩ trong lòng nói ra, rồi lặp lại một lần, trái tim thầm nhũ, nhà của ngươi không phải làm quan sao, lão nương không tin, các ngươi dám cùng ta công khai nói lý lẽ, trước tiên phải bắt hắn phụ trách đã.

Nàng làm sao biết Chu Minh chỉ là nói đùa với nàng, trong nhà Hác Mãnh quả thật có người làm quan, cha hắn là tổ trưởng khu phố, quan lớn a!

Hác Mãnh đầu muốn phình to, nhìn nàng hỏi: "Thần kinh của ngươi có chỗ không bình thường à, sáng sớm hôm nay chưa uống thuốc? Nếu không ngươi về nhà trước, uống thuốc xong, chúng lại đàm luận, ngươi thấy được không?"

Tôn Nhiêu lườm một cái, tức giận nói: "Ngươi mới có bệnh, ngươi cuối cùng có cưới ta hay không, cho một câu thẳng thắn đi, tối hôm qua là lần đầu của ta, trên giường ngươi cũng nhìn thấy rồi!"

Hác Mãnh nhún vai một cái, cười khan nói: "Tối qua ta uống hơi nhiều, cái gì cũng không nhớ rõ."

"Ngươi không nhớ rõ cũng không có vấn đề, ta nhớ là được. Tối hôm qua ngươi bắn ... vào trong, rất có thể sẽ mang thai." Tôn Nhiêu đỏ mặt, đoạn sau giọng nói nhỏ lại không ít, dù nàng là nữ nhân ham giàu, nhưng nói xong mấy lời này vẫn cảm thấy nóng mặt, ngoại trừ tên mặt dày dây thần kinh xấu hổ bị đứt kia, còn lại ai cũng sẽ thấy xấu hổ.

"Ta... Quên đi!" Hác Mãnh há miệng định trả lời, nhưng lập tức đem miệng ngậm lại, cái gì cũng không nói.

Tối hôm qua ở khách sạn Thượng Tân, tiền mướn phòng, là Tôn Nhiêu ra, Tôn Nhiêu ở quầy tiếp tân đem phòng trả lại, theo sát Hác Mãnh rời khỏi khách sạn, thấp giọng hỏi: "Ngươi đi đâu, ta lái xe đưa ngươi?" Âm thanh rất ôn nhu, làm Hác Hãnh theo bản năng rùng mình, da gà nổi lên.

"Không cần đâu!" Hác Mãnh tùy tiện nói, trời xanh mây trắng, đường ai nấy đi không phải rất đẹp à.

"Vậy ngươi đem số điện thoại lưu lại cho ta đi." Tôn Nhiêu nói với hắn. Sợ Hác Mãnh từ chối, liền bổ sung thêm một câu: "Nếu như một tháng sau ta thật sự mang thai, lẽ nào ngươi không muốn biết tin tức?"

Hác Mãnh đưa tay lên gõ gõ trán, quay đầu cười gượng nói: "Ta nói này mỹ nữ, cần gì phải nhất định đợi tới tháng sau để biết tin tức, hiện tại ngươi mua thuốc uống không phải xong chuyện sao?"

"Ta không!" Tôn Nhiêu cắn môi nói: "Trừ phi ngươi đáp ứng cưới ta, đối với ta phụ trách, bằng không ngươi đừng hòng, sinh mệnh nhỏ bé trong bụng ta, chính là chứng cứ tốt nhất!"

"Ngươi muốn sao thì cứ làm như vậy đi, thật phục ngươi rồi!" Hác Mãnh

không để ý nàng, quay đầu đưa tay đón taxi, hắn một chút cũng không nguyện ý cũng nữ nhân thần kinh này ở cùng.

Tôn Nhiêu cũng không cản hắn, mỉm cười dịu dàng nói: "Ngươi không nói, ta có thể hỏi Chu Minh! Tuy nhiên ngươi nhất định phải phụ trách ta."

Ách!

Sự tình lần này thật rắc rối!

Hác Mãnh âm thầm cầu khẩn trong lòng, một phát súng hôm qua, tuyệt đối đừng trúng đạn a, loại nữ nhân đổi trắng thay đen này, nếu lấy về nhà, còn có thể sinh sống sao? Lại nói, cưới nàng, những người khác làm sao bây giờ.

"Nhị ca, ta bị ngươi đào hố chôn sống a!" Hác Mãnh lấy điện thoại ra, gọi cho Chu Đào. Không phải tên này kêu mình ra chơi, làm sao chọc nữ nhân này! Mặc dù có nguyên nhân, nhưng, haizzz, chính mình gần bị gì đây, chẳng lẽ gặp vận đào hòa? Không được, mình phải đi chùa cầu phúc!

"Chậc, tối qua người ở trên giường ‘thăng quan tiến chức’, lửa đạn liên miên, đi đâu mà rơi vào hố của ta! Chu Đào không vui mắng.

"Thăng quan tiến chức cái *beep*, ngươi hại chết ta rồi!" Hác Mãnh cười khổ đem sự tình nói ra. Chu Đào nghe xong cười ha ha nói: "Làm sao chuyện tốt đẹp gì cũng đuổi tới ngươi, phụ trách thì phụ trách, có cái gì quá mức, làm cha thật tốt a."

Hác Mãnh đảo mắt, tức giận nói: "Ngươi bớt hả hê đi, nhanh một chút nghĩ cách giúp ta, đừng để mụ điên đó tìm được nhà ta!"

Chu Đào cười nói: "Người chờ một lát, ca hỏi thăm cho ngươi." Nói xong liền cúp điện thoại.

Khoảng năm, sáu phút sau, Chu Đào điện tới.

"Huynh đệ không có chuyện gì, ngươi có thể yên tâm được rồi, nữ nhân kia là một đứa con gái hám giàu, một lòng muốn gả vào nhà giàu, niết bàn thành Phượng Hoàng , ngươi cứ vui đùa thoải mải, chờ khi chán ngấy, đem tình hình gia đình nói cho nàng, lúc đó không cần đuổi người, coi như ngươi

mang tám kiệu lớn đến rước nhân gia, chỉ sợ nhân gia đã chạy mất dép, đúng rồi, em họ ta nói nhà người làm quan, tài sản bản thân không ít, nếu muốn chơi vài lần, phải cẩn thận lựa chọn thời điểm, đừng lòi đuôi a!"

Hác Mãnh cúp điện thoại, cười khổ lẩm bẩm nói: "Giời ạ, giới quý tộc lộn xộn, một dân đen nhỏ bé như mình làm sao có thể nhúng chàm!" Lắc lắc đầu, nếu Chu Đào nói vậy, chắc không có việc gì!

Trở về cửa hàng đã hơn 10 giờ sáng, Thiết Ngưu cũng đã về, không biết tên này tối qua ngủ ở đâu!

Từ internet tìm được thông tin phòng trọ gần đây!

"Phía sau khu dân cư chúng ta có một tòa nhà cho thuê, nào, đi xem thử!" Hác Mãnh bắt chuyện với Thiết Ngưu đang đứng ở góc tường. Ra cửa, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đứng trên cái cọc kia có ích lợi gì?"

"Tăng sức khỏe, luyện hạ bàn, cường thân kiện thể, khó sinh bệnh, kéo dài tuổi thọ, chỗ tốt rất nhiều!" Thiết Ngưu gãi gãi đầu trọc, cười khúc khích nói.

Công phu?

Hác Mãnh giật mình, nói câu: "Ngươi đợi một lát!" Sau đó chuyển ý thức tới hệ thống lan, tiến vào khu 'Mua sắm' từ các hạng mục được phân chia tỉ mỉ tìm kiếm 'Bí tịch võ công' .

Xoạt xoạt xoạt, rất nhiều chủng loại có thể lựa chọn.

Thí dụ, dễ thấy nhất 'Thái cực quyền', mười hai thức Thái cực quyền, nhập môn phổ thông. Một quyển giá 1 cái kim tệ tương đương với 200 đồng, có thể đem mười thức Thái cực quyền học hết. Bất quá công lực muốn phát triển, có hai loại lựa chọn, một, bản thân ở thực tế chăm chỉ luyện tập, dựa vào ngộ tính thiên tư, cộng thêm mồ hôi, tiến hành tu hành tăng trưởng.

Mặt khác biện pháp còn lại là mua 'Kinh nghiệm thư'. Không sai, chính là kinh nghiệm thư, tỷ như luyện tập Thái cực quyền, mặc kệ mười hai thức, hai mươi bốn thức, hay là sáu mươi tám thức đều rất tốn thời gian, đến khi có chút thành tựu thì đã thành một lão già râu tóc bạc phơ rồi, có câu, thái cực

không luyện, không lĩnh ngộ mười năm thì khó thành Thái cực quyền.

Tác dụng 'Kinh nghiệm thư' giúp công lực càng thêm sâu dày, thâm hậu, thực lực càng mạnh, đương nhiên kinh nghiệm thư cần thiết cũng thêm nhiều.

Ở trong hệ thống trạm thu mua, kinh nghiệm thư đại khái một quyển hai ngàn đô, mười kim tệ một quyển . Còn 'Ăn' bao nhiêu để trở thành cao thủ võ lâm, chỉ có trời mới biết!

"Ngươi luyện công phu gì thế?" Hác Mãnh thoát khỏi hệ thống, tiếp tục bước tới Thiết Ngưu hỏi.

Thiết Ngưu suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Hình ý quyền!"

"Ngươi có thể hay không dạy ta?" Hác Mãnh cười hỏi. Hắn tuy có thể từ trạm thu mua đổi bí tịch học tập, nhưng giải thích thế nào đây, vừa phải che dấu tai mắt người ngoài, vừa lo sợ bị lộ. Chuyện xảy ra gần đây, khiến cho Hác Mãnh ý thức được, đây là thời điểm tăng cường năng lực tự vệ.

"Ông chủ muốn học, đương nhiên không thành vấn đề !" Thiết Ngưu dứt khoát đáp ứng, không chút chần chờ. Hình ý quyền cùng Thái cực quyền giống nhau, đều là quyền thuật truyền thừa đỉnh cao, thuộc tam đại nội gia quyền, trong nước nhân số luyện tập Hình ý quyền đạt đến chục triệu, số lượng khổng lồ.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Sản Xuất Điện Thoại Di Động

Chương 64: Sản Xuất Điện Thoại Di Động
Một bộ nhà hai phòng ngủ một sảnh khách hơn 80m2, đồ gia dụng, tủ quần áo, bếp,… đều đầy đủ hết, tiền thuê mỗi tháng một ngàn hai, cách bày trí tầm trung, ở lầu hơi cao, tầng sáu cao nhất, hơn nữa không có thang máy! Ưu điểm, nơi đây cách cửa hàng bán đồ second-hand của Hác Mãnh mở rất gần, đi bộ chỉ tốn năm, sáu phút là tới. Con đường giữa tiệm bán quần áo Thường Mị và cửa hàng là một trong những lối vào khu này.

"Độ cao có vấn đề gì không?" Hác Mãnh cười hỏi Thiết Ngưu.

"Không có chuyện gì!" Thiết Ngưu không quan tâm, đừng nói là tầng năm, dù là tầng mười lăm, hắn chạy một hơi lên đều không thở dốc.

Hác Mãnh giao tiền thuê nhà một năm, sau khi quay trở lại, dặn dò Ngụy Thục Phân đặt mua mấy vật dụng cá nhân thường dùng, buổi tối Thiết Ngưu liền có thể đến đó ở.

Trời nóng như lò lửa, tốt nhất nên nằm lì ở nhà, nơi nào cũng không đi!

Hác Mãnh dùng hai que kẹo, đổi laptop trong tay Quả Quả, ôm lên lầu, chuẩn bị hỏi Lam Lam làm Website tới đâu rồi!

"Ông chủ, hạng mục thu phí Tiểu Lam đã làm được rồi, bất quá, ta cảm thấy ngài nên chờ đợi!" Lam Lam xuất hiện ở trên màn ảnh, nói.

Hiện tại download 'Trí năng Tiểu Lam' trên internet, đều là phiên bản miễn phí!

Trí năng Tiểu Lam là một công cụ đa năng, phần mềm giọng nói thông minh.

Nó có thể sinh tồn trong bất kỳ hệ điều hành của điện thoại di động nào, đương nhiên nhất định phải có mạng lưới 3G trở lên.

Tuy nhiên, ở trong hệ điều hành Lam Mị, nó mới phát huy được công năng to lớn nhất của mình.

"Tại sao?" Hác Mãnh ngồi ở trên ghế, bối rối hỏi.

Lam Lam ngoẹo cổ, cười nói: "Ông chủ không phải đang chuẩn bị tiến quân điện ngành công nghiệp sản xuất điện thoại di động sao?"

Hác Mãnh gật đầu, hắn là có ý định này, nhưng nó cùng 'Trí năng Tiểu Lam' có thu hay không phí có quan hệ gì đây? : "Nói suy nghĩ của ngươi một chút!"

"Nếu như khoa học kĩ thuật Lam Mị tuyên bố phát hành điện thoại di động, không thể nghi ngờ 'Hệ thống Lam Mị' và 'Trí năng Tiểu Lam', chính là hình thức PR tốt nhất! Đến lúc đó chỉ có trên điện thoại di động của chúng ta, mới có khả năng sử dụng 'Hệ điều hành Lam Mị' cùng chức năng 'Trí năng Tiểu Lam' mới nhất, sẽ tăng cường không ít số lượng mua!" Lam Lam giải thích nói.

Hác Mãnh cười gượng nói: "Điểm ngươi nói ta đã nghỉ tới, nhưng sản phẩm điện thoại di động của chúng ta, còn không biết lúc nào mới ra thị trường a!

Lam Lam mỉm cười không quân tâm nói: "Việc này có khó khăn gì, phần cứng chúng ta có thể tìm OEM* như Iphone, Xiaomi, Hammer,.. lắp ráp ra là được mà? Ông chủ, ta đã thiết kế được một mẫu điện thoại và đồng hồ trí năng!"

Nói xong, một bản vẽ di động điện thoại xuất hiện ở trên màn hình.

Bề ngoài là loại mẫu mã đang được ưu chuộng trên thị trường, màn hình 5.0 inch, hình chữ nhật cạnh cong nhẹ, như Iphone 5s phóng to, dùng công nghệ kim loại, nút mở nguồn (power button) là phím ấn hình tam giác nằm bên phải, ngoài ra còn phím ấn tròn nằm bên trái tác dụng là mũi tên trở về. Dáng vẻ bề ngoài không phải quang trọng nhất, chủ yếu là hệ thống. Hệ điều hành di động Lam Mị 1.0 hoàn toàn mới, thông minh, nhanh - tiện và hiệu quả cao hơn.

Bất kì điều khiển nào trên điện thoại, bao gồm khởi động máy, download, chuyển đổi trang, tìm kiếm, quay số, gửi tin nhắn, đều có thể trực tiếp điều khiển bằng giọng nói!

Vỏ ngoài đồng hồ trí năng chế tạo bằng kim loại, rộng 5cm, dày 6mm, có thể điều chỉnh theo kích thước cổ tay, sản phẩm thiết kế rất thời trang, có gần hết chức năng trên điện thoại.

"Cái này do ngươi thiết kế?" Hác Mãnh tò mò hỏi. Ngoại trừ dữ liệu cơ bản bên ngoài, Lam Lam thêm vào nhiều chi tiết và ý tưởng mới.

Đồng hồ trí năng có thể trò chuyện, sử dụng được thiết bị đầu cuối thông minh, hình thức Lam Mị hoàn toàn mới của trí năng Tiểu Lam, giúp bạn có thể làm nhiều việc cùng lúc, thí dụ như, mở ra cửa điện tử, mở ti vi, bật đèn, khởi động xe, miễn trong nhà có mạng lưới, sau khi tiến hành cài đặt những thứ này đều sẽ thành sự thật!

"Giá tiền bao nhiêu?" Hác Mãnh suy nghĩ một chút, tim có chút đập thình thịch.

"Lam Lam cho rằng, giá trị của chiếc điện thoại di động này, hắn không thua mẫu Iphone 6 mới nhất, đề nghị giá bán lẻ 5888￥(RMB)**! Còn đồng hồ trí năng, kiến nghị giá cả bán lẻ 8888￥(RMB)!"

Hác Mãnh giật mình kinh hãi, cau mày hỏi: "Giá đắt quá, người tiêu thụ sẽ đồng ý sao? Chúng ta làm sao so sánh với Iphone được, giá trị thị trường của nhân gia là số một thế giới đấy!"

"Tại sao không sánh bằng, xét trên hệ điều hành mà nói, hệ thống Lam Mị vượt xa hệ thống SOS của Iphone, tại sao điện thoại di động của chúng ta bán rẻ hơn bọn họ?" Lam Lam nghiêng đầu, phản bác ý kiến của Hác Mãnh.

Hác Mãnh dở khóc dở cười, ngươi nói hệ thống Lam Mị của chúng ta so với Iphone tốt hơn, có thể ngươi biết, ta biết, nhưng người khác có biết hay không.

"Ông chủ, ta biết ngươi ở e ngại cái gì, bất quá không có vấn đề, chúng ta hiện tại vừa mới bắt đầu, coi như thật sự té ngã, cũng có thể thay đổi chiếc lược để bò lên nha!" Lam Lam cười hi hi nói.

Té ngã, còn có thể bò lên?

Hác Mãnh trong lòng không chắc chắn, tuy nhiên Lam Lam đã đem hai thiết bị di động định giá rồi, hắn cũng không định sửa lại, cắn răng một cái, quyết định lấy giá này, ít nhất tiểu Lam cũng là trí năng, chọn giá sẽ chính xác, nếu để cho hắn quyết định, haizz, lựa giá bao nhiêu cũng chẳng biết!

Lam Lam thiết kế bản vẽ chi tiết và thông số kĩ thuật, đem những này đưa cho 'OEM' để làm khuôn mẫu. Then chốt là nên chọn OEM nào, hình như Thạch thành không có nhà máy sản xuất chuyên nghiệp?

"Ông chủ, ngươi quên Lam Phượng Hoàng tỷ tỷ sao?" Lam Lam chớp chớp đôi mắt to, lòng tốt nhắc nhở Hác Mãnh nói.

Hác Mãnh ngạc nhiên một chút, cau mày nhìn nó hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Lam Lam rất nhân tính hóa le lưỡi, cười nói: "Nhân gia là trí năng nha, rất nhiều chuyện đều biết!" Nói xong chính mình lắc lắc cái đuôi quay đầu

chuồn.

Cười khổ lắc lắc đầu, cầm điện thoại di động lên, gọi cho Lam Phượng Hoàng. Thành phố Thâm Khẩu nàng sống, nhất định có OEM, việc này để nàng hỏi thăm giúp, hẳn là không có vấn đề gì!

"Từ lúc đó trở đi, đây là lần đầu ngươi chủ động gọi điện thoại cho ta, đúng là hiếm thấy nha, bất quá, ngươi đến không đúng thời điểm rồi, tỷ tỷ đang theo bằng hữu ra ngoài ăn cơm đây, có chuyện gì nói tóm tắt, không có chuyện, trước hết cúp máy, quay về tỷ tỷ gọi lại cho ngươi !" Lam Phượng Hoàng cười ngọt ngào nói.

Hác Mãnh cười nói: "Không có chuyện gì, chính là muốn nhờ tỷ giúp ta dò xét một OEM sản phẩm điện tử, thành phố Thâm Khẩu nhà máy cũng không ít, ngươi ăn cơm trước đi, khi nào xong chúng ta lại tiếp tục tán gẫu!" Nói Hác Mãnh định cúp máy. Hiện tại sắp 1giờ 30 rồi, dùng cơm lúc này có vẻ hơi muộn.

"OEM sản phẩm điện tử? Ngươi đợi một lát, vừa vặn bằng hữu của ta cũng làm kinh doanh trên phương diện này, ngươi muốn làm giúp sản phẩm điện tử gì, sẽ không là điện thoại di động chứ?" Lam Phượng Hoàng kinh ngạc hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Tỷ, ngươi thật đúng là thân tỷ của ta, trong lòng ta muốn cái gì ngươi đều có thể đoán ra được, tiểu nhân thật đúng là phục ngươi rồi!"

Lam Phượng Hoàng cười mắng: "Bớt ở chỗ này nịnh nọt ta, nói chuyện chính đi, ngươi muốn làm điện thoại di động hình dáng gì, không phải là muốn sáng tạo một cái thương hiệu của riêng mình chứ?"

Nàng gần đây cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, vì lẽ đó mà kết giao không ít bằng hữu ở mặt này. Bán sản phẩm người khác vĩnh viễn khiến mình không hài lòng, kém xa bán sản phẩm của bản thân.

"Không sai, chính là thương hiệu của riêng mình!" Hác Mãnh cười gật đầu.

*OEM - original equipment manufacturer: nhà cung cấp, sản xuất thiết bị

gốc.

** ¥ (RMB): Nhân dân tệ.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Lên Mạng

Chương 65: Lên Mạng
Hác Mãnh đem tham số cụ thể của hai sản phẩm điện tử, các loại linh kiện cần thiết, gửi tới hòm thư của Lam Phượng Hoàng, đúng lúc nàng có bằng hữu trong phương diện này, có thể trực tiếp báo giá rồi gọi điện lại cho hắn. Nhóm sản phẩm đầu tiên, Hác Mãnh cần số lượng sẽ không phải quá lớn, nhiều nhất cũng khoảng chừng 3 vạn chiếc, bởi vì tài chính trong tay có hạn. Bây giờ vẫn chưa phát triển mạnh nghiệp vụ này, nên tất cả các linh kiện chi tiết nhỏ đều chỉ mua một bộ phận, nhưng sau này nhất định sẽ đủ tài chính để mà làm lớn hơn.

"Ông chủ, ngoại trừ vấn đề dò hỏi công xưởng sản xuất điện thoại di động ra, còn có vài chuyện vô cùng trọng yếu cần ngươi đi làm, vì lẽ đó chắc ngươi sẽ rất bận." Lam Lam chờ Hác Mãnh cúp điện thoại, lại chui ra, vẻ mặt thành thật nói.

"Chuyện gì!" Hác Mãnh không sợ nhiều việc, có năng lực mới có bận rộn, người cả ngày không có việc gì mới có thể nhàn rỗi.

"Đầu tiên chính là liên quan tới các loại kỹ thuật độc quyền cho trí năng Lam Mị của công ty khoa học kỹ thuật, cần phải đăng ký đúng lúc, ở trên lĩnh vực điện thoại di động, chúng ta nhất định phải có bảo hộ độc quyền của mình, mới có thể đột phá sự phong tỏa của các siêu cấp công ty kia, cùng với một đoàn luật sư, sau này không ít việc phải lên tòa nhé." Lam Lam nói.

"Được, biết rồi, ta sẽ mau chóng đi kiếm!" Hác Mãnh sờ mũi, trong lòng nghĩ khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại chỉ là một cái xác không, đừng nói đoàn luật sư, ngay cả đại lão bản như hắn này, hiện tại đều không phải chỉ huy một mình đó sao!

"Còn có, chúng ta hiện tại cần nhiều tiền hơn, ông chủ, ngươi cần kiếm tiền

nha, sản xuất điện thoại di động cần tiền, xin độc quyền cần tiền, mọi phương diện đều cần tiền, một triệu trong tài khoản ngân hàng của ngươi kia, căn bản là không đủ nha." Lam Lam cười đùa nói.

Hác Mãnh cười khổ: "Vậy cần bao nhiêu mới đủ đây?"

"Tạm thời mà nói, chí ít cần một ức tài chính để hoạt động!" Lam Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói.

"Một, một ức?" Hác Mãnh cảm giác đầu phình lên, dở khóc dở cười, têm tiểu tử này đúng là sư tử ngoạm mà, đừng nói một trăm triệu, coi như mười triệu hắn cũng không có. Lấy đâu ra bây giờ, toàn bộ tài sản của Hác Mãnh bây giờ gộp lại cũng chỉ có mấy triệu thôi.

Lúc này mới có mấy tháng, tốc độ kiếm tiền của mình cũng không tính là chậm chứ?

"Không sai, chính là cần một ức nha, không có một ức thì không đủ!" Lam Lam khẳng định, chỉ trỏ đầu sư tử nhỏ.

Hác Mãnh cau mày, biết đi đâu kiếm một ức đây, đây là một ức chứ không phải mười ngàn, mười vạn, tìm bạn bè thân thích mượn sao mà đủ được.

"Ông chủ, đang rầu rĩ làm sao kiếm tiền sao?" Lam Lam nhìn Hác Mãnh mặt mày ủ rũ, hỏi.

"Phí lời, kia là một ức đó, cho dù là ai cũng phát sầu a!" Hác Mãnh cười khổ mà nói.

Lam Lam mỉm cười: "Ông chủ, kỳ thực muốn kiếm được tiền, cũng không phải là rất khó nha, ngươi có thể đi vay ngân hàng, công ty khoa học kỹ thuật trí năng Lam Mị cũng không phải chỉ là một cái xác không, trên mạng lượng cài đặt 'Trí năng Tiểu Lam' đã hơn mười triệu rồi, con số này vẫn còn đang tăng trưởng."

Hác Mãnh cau mày hỏi lại: "Ngân hàng cũng đồng ý cái đó sao?"

Lam Lam bắt chước dáng dấp của Hác mãnh, nhún nhún vai, nói: "Đây phải xem ánh mắt của ngân hàng thế nào, nếu sáng mắt thì khoa học kỹ thuật Lam

Mị chính là một viên minh châu."

Hác Mãnh lườm một cái, không trả lời, sáng mắt hay không sáng mắt hắn mặc kệ, hắn chỉ muốn biết ngân hàng có cho vay hay không, nói: "Không có lựa chọn khác!"

"Có nha, tìm người góp cổ phần hoặc tìm kiếm công ty đầu tư, đều có thể được, ngân hàng có lẽ sẽ không thấy tương lai của 'Trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị', nhưng một số công ty đầu tư cùng công ty khoa học kỹ thuật chắc chắc sẽ không thể không nhìn thấy, chỉ cần ông chủ hơi thả một chút tin tức ra, tin tưởng những công ty kia sẽ như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh vậy, chen chúc mà đến!" Lam Lam cười nói, dùng lại một chút rồi bổ sung một câu: "Có lẽ đây là lựa chọn tốt nhất của ông chủ lúc này!"

Để cho người khác nhập cổ công ty 'Trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị'?

Hác mãnh nhíu mày, cân nhắc nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Vậy ngươi nghĩ chúng ta bỏ ra bao nhiêu cổ phần là thích hợp đây?"

Lam Lam nghiêng đầu suy nghĩ một hồi nói: "Nhiều nhất không vượt quá 20%. Giá cả không thể thấp hơn 2 tỷ đô la Mỹ nha."

"2 tỷ? Đô la Mỹ?" Hác Mãnh nghe thế âm thầm tặc lưỡi, nếu như theo Lam Lam nói thì công ty trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại giá thị trường là 10 tỷ đô la Mỹ rồi! Phải biết, hiện tại công ty khoa học kỹ thuật trí năng Lam Mị chỉ có sản phẩm download miễn phí trên mạng, phần mềm ngữ âm 'Trí năng tiểu Lam' a!

"Không sai, 2 tỷ đô la Mỹ, hơn nữa những cổ phần này tốt nhất không nên bán cho một công ty!" Lam Lam gật đầu nói.

Hác Mãnh không biết làm sao Lam Lam tính toán ra giá trị của khoa học kỹ thuật Lam Mị như vậy, thế nhưng, trong đầu hắn chỉ nghĩ tới một vấn đề, sẽ có người bỏ nhiều tiền như thế nhập cổ sao?

"Ông chủ, có muốn đem tin tức khoa học kỹ thuật Lam Mị cho hùn vốn thả ra ngoài không?" Lam Lam hỏi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Tạm thời không cần, ta đi ngân hàng xem trước vậy!" Dừng lại một chút lại nói: "Thôi vậy, vẫn là theo ngươi nói, thả tin tức ra ngoài đi, vạn nhất thật sự có kẻ ngốc... Thật sự có công ty hứng thú đối với công ty của chúng ta, chịu bỏ ra số tiền này thì sao!" Hắn đối với kế hoạch đi ngân hàng vay tiền cũng không ôm lòng tin quá lớn.

"Được rồi!" Lam Lam chỉ chỉ, trên màn hình máy tính xuất hiện liên tiếp các cửa sổ, sau đó hai giây đồng hồ lại hoàn toàn biến mất.

"Xong rồi!"

Hác Mãnh sững sờ: "Nhanh như vậy?"

Lam Lam đắc ý ngẩng đầu nhỏ nói: "Chút chuyện nhỏ này tính là gì!" Ngừng một chút lại nói tiếp: "Đúng rồi ông chủ, phiên bản PC trí năng tiểu Lam cũng đã làm tốt rồi, có bốn ngôn ngữ, phân biệt là Hán ngữ, Anh ngữ, Hàn ngữ và Nhật ngữ. Bất cứ lúc nào cũng có thể truyền lên mạng cung cấp cho người dùng có thể tải về!

Tiểu Lam không chỉ có thể 'Sinh hoạt' trên điện thoại di động, mà nó cũng có thể sinh tồn ở trên máy vi tính, bất quá công năng bị ảnh hưởng nhất định, Lam Lam chuyên môn tối ưu hóa 'Trí năng tiểu Lam' trên máy tính!

"Truyền đi!" Hác Mãnh gật đầu.

Trên mạng, đột nhiên có tin tức nói công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị muốn tiến hành gom vốn, quy mô góp vốn đại khái chiếm 20% cổ phần, trong lúc nhất thời các công ty khoa học kỹ thuật đầu ngành đều chiếm được tin tức, dồn dập phái người liên hệ khoa học kỹ thuật Lam Mị để xác nhận tin tức, công ty trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị thừa nhận quả thật có ý nghĩ gom vốn sản xuất.

Thế nhưng công ty trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị đưa ra tin tức là 20% vốn giá 2 tỷ đô la Mỹ, con số to lớn này khiến cho hết thảy các công ty đều giật nảy mình.

Trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị giá trị nhiều tiền như vậy sao?

Xác định tin tức công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị có ý định gom vốn đầu tư vào ngày thứ hai!

Ngày 18 tháng 7, trang web chính thức của trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị chính thức lên mạng.

Tên gọi là: "Trí năng Lam Mị"

Slogan quảng cáo: Trí năng Lam Mị, thay đổi thói quen sinh hoạt của mỗi người, để cho ngươi trải nghiệm cái gì là trí tuệ nhân tạo chân chính!

Cũng trong lúc đó, hầu như toàn bộ người sử dụng cài đặt 'Trí năng tiểu Lam' đều đột nhiên nhận được tin nhắn âm từ "Trí năng Lam Mị"!

"Trí năng Lam Mị, xin ra mắt ngài!"

Công ty trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị, như một ngôi sao tỏa sáng, đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của đại đa số người sử dụng điện thoại di động.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Trả Tiền Đặt Mua

Chương 66: Trả Tiền Đặt Mua
Trí năng Lam Mị xuất hiện trên mạng với giao diện là màu lam nhạt, mang theo đường viền kim loại, khiến mọi người lần đầu tiên nhìn vào sẽ có cảm giác như là "Khoa học viễn tưởng" vậy. Không sai, chính là khoa học viễn tưởng, trong phạm vi nhận thức ở dĩ vãng, trí tuyệ nhân tạo chỉ tồn tại ở trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, nhưng theo sự tiến bộ của thời đại, khoa học kỹ thuật phát triển, hai chữ trí năng đã ngày càng tiến vào trong nhận thức của nhân loại hơn.

Trần Vũ Tình đang lên mạng truy nhập vào trang web 'Trí năng Lam Mị', trước đó nàng nhận được tin tức của Tiểu Lam gửi tới, vì trên điện thoại di động của nàng có cài đặt 'Trí năng tiểu Lam', không những thế, nàng cũng đem hệ điều hành điện thoại thay đổi thành 'Hệ thống Lam Mị', nên mọi thời điểm nàng cũng luôn quan tâm tới tin tức của 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị'.

"Tốc độ thật nhanh!" Trần Vũ Tình nhìn chằm chằm máy vi tính, lầu bầu một câu.

Trên menu chỉ có các mục là Trang chủ, Dịch vụ, Tải về, Điện thoại di động và Linh kiện.

Không có suy nghĩ nhiều, Trần Vũ Tình trực tiếp click vào mục 'Điện thoại di động'

Lam Lam thiết kế hai loại sản phẩm di động, bộ điện thoại di động kia có tên là: "Lam Mị A1", đồng hồ trí năng có tên là: "Phong Bạo F1"!

Lam Mị A1, giá bán: 5,888!

Phong Bạo F1, giá bán: 8,888!

Chỉ có giới thiệu sơ qua về hai loại sản phẩm này, hình ảnh chỉ có một tấm, bên dưới đề ngày dự kiến bán ra cũng là màu xám, có thể nói hai loại sản phẩm này không ai biết lúc nào sẽ được bán ra!

Trần Vũ Tình suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động lên gọi cho Hác mãnh, nàng thừa nhận mình là một nữ nhân có dã tâm, cũng nghĩ sẽ có một ngày trở thành một đại nữ vương, kỳ thực không ai biết Trần Vũ Tình thần tượng ai, chỉ có bản thân nàng mới rõ, nàng sùng bái nhất chính là một đời nữ hoàng đế, Võ Tắc Thiên!

Trí năng Lam Mị vừa mới cất từng bước, nếu như nàng hiện tại cùng đi thì mới có thể đứng ở đỉnh điểm, còn theo đường đi của chiến hạm khổng lồ này, nếu như nửa đường mới tham gia thì e rằng muốn bò lên cao sẽ không dễ dàng.

"Vũ Tình, có chuyện gì sao?" Hác Mãnh từ trong nhà đi ra, đang chuẩn bị đi ngân hàng hỏi việc vay vốn, hắn trong lòng luôn cảm thấy mang cổ phần khoa học kỹ thuật Lam Mị kêu gọi góp vốn càng khiến trong lòng không yên tâm.

"Có, ngươi tới nhà ta một lát đi!" Trần Vũ TÌnh bình tĩnh mở miệng.

Hác Mãnh chần chừ một lúc, hỏi: "Hiện tại?"

Trần Vũ TÌnh ừm một tiếng, nói: "Đúng vậy, ngươi hiện tại bận việc sao?"

"Ta chuẩn bị đi ngân hàng một chuyến, xem có thể vay được vốn không." Hác Mãnh đối với Trần Vũ Tình cũng không có ẩn giấu, ngược lại nàng cũng biết khoa học kỹ thuật Lam Mị chính là mình đăng ký, tin tưởng vừa nãy nàng cũng biết tin tức ở trên mạng rồi.

"Vay vốn?" Trần Vũ Tình sửng sốt một chút, suy nghĩ rồi nói: "Ngươi trước tiên đừng có gấp, coi như hiện tại ngươi đi cũng chưa chắc có thể nhìn thấy quản lý của ngân hàng, ngươi phải hẹn ngày, ngươi vay cũng không ít đúng không? Quản lý bình thường trong ngân hàng khẳng định là không làm chủ được, không bằng như này, ngươi trước tiên tới nhà của ta rồi chuyện vay vốn ta cũng ngươi nghĩ cách!"

Nếu Trần Vũ Tình đã nói như vậy rồi, Hác Mãnh cũng không có gì để nói thêm, đồng ý, để tài xế taxi quay đầu đi tới nhà Trần Vũ TÌnh!

Nhà Trần Vũ TÌnh là một biệt thự hai tầng độc lập, điều kiện gia đình không tệ, còn cha mẹ nàng làm gì, Hác Mãnh cũng không biết, cũng chưa từng hỏi!

"Vào đi!" Trần Vũ Tình mở cửa cho Hác Mãnh, trong nhà hiện tại chỉ có một mình nàng. Nhìn Hác Mãnh mỉm cười chắp tay sau lưng nói: "Đi vào phòng ta đi!" Mặc trên người là quần ngắn cùng T-shirt khiến cho cánh tay cùng bắp đùi của nàng đều lộ rõ bên ngoài.

"Ừm!" Hác Mãnh gật đầu, khuê phòng của Trần Vũ Tình trước đây hắn đã tới một lần, bất quả ở lại nửa giờ rồi rời đi, khi đó còn nhát gan.

Trong phòng mở điều hòa, nhẹ nhàng khoan khoái, Hác Mãnh ngửa đầu nằm ở trên giường lớn màu hồng của Trần Vũ Tình, nhắm mắt lại hưng phấn "À" lên một tiếng, một mùi thơm nhẹ nhàng chui vào trong lỗ mũi, rất dễ chịu.

"Này, ngươi, ngươi khách khí một chút chứ?" Trần Vũ Tình đỏ mặt lên, nàng cũng không nghĩ tới Hác Mãnh lại nằm trên giường của nàng, không nhịn được kêu một tiếng.

"Không được!" Hác mãnh nhắm mắt lại nằm im, cười khà khà nói: "Ta không khách khí, xưa nay đều quen như thế rồi!"

Trần Vũ Tình lườm một cái, không đáp lời hắn, từ bàn học trước mặt kéo cái ghế đến ngồi, nhìn Hác Mãnh hỏi: "Ngươi làm sao đột nhiên muốn đi ngân hàng vay vốn thế?"

"Nghiệp vụ cần, trong tay ta không còn tiền." Hác Mãnh mở mắt ra, cười khổ nói. Trong tay hắn tài chính không thể lấy hết ra để bổ khuyết cho khoa học kỹ thuật Lam Mị, coi như hắn đồng ý đi chăng nữa thì số tiền này cũng không đủ!

"Không còn tiền?" Trần Vũ Tình suy nghĩ một chút, hỏi: "Là vì nghiệp vụ điện thoại di động của khoa học kỹ thuật Lam Mị?"

Hác Mãnh từ trên giường ngồi dậy, thoát dầy, ngồi xếp bằng đối diện với Trần Vũ TÌnh, gật đầu nói: "Đúng vậy, Lam Mị tung ra hai sản phẩm có thể làm được, nhưng cần công xưởng sản xuất thiết bị điện tử lớn, còn phải tuyển dụng nhân viên, trụ sở công ty, ... Ai, ngược lại rất nhiều việc cần dùng tiền."

"Tiền, rất dễ ràng mà, ta vừa xem hai sản phẩm của ngươi trên mạng, không phải đã thiết kế rồi sao? Ngươi hoàn toàn có thể tiến hành cho người dùng trả tiền đặt mua trước mà!" Trần Vũ Tình cười nói.

Hác Mãnh sững sờ hỏi lại: "Trả tiền đặt mua trước?"

"Không sai, chính là trả tiền đặt mua trước!" Trần Vũ Tình gật đầu, mỉm cười nói.

Hác Mãnh cười khổ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Biện pháp này cũng tốt, thế nhưng ai biết bên xưởng sản xuất bao giờ mới có thể giao hàng, chúng ta có thể đợi, nhưng người tiêu dùng có chờ được không?"

"Ba tháng vẫn chưa thể giao hàng sao?" Trần Vũ Tình cười hỏi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như người tiêu dùng trả tiền và đợi ba tháng, có lẽ không thành vấn đề!" Liên hệ công xưởng lớn, xác định số lương, tái sản xuất, thời gian ba tháng, hắn là đủ rồi!

Trần Vũ Tình gật đầu nói: "Vậy không phải là xong rồi sao, trả tiền đặt mua trước 10 ngàn bộ Lam Mị A1 giá 5,888 vạn, 10 ngàn đồng hồ Phong Bạo F1 giá 8,888 vạn. Vậy là gần 150 triệu tài chính rồi. Nắm giữ khoản tiền vốn này, đủ để ngươi làm rất nhiều chuyện rồi!"

Dừng một chút lại nói tiếp: "Hơn nữa, nếu như hiện tại muốn hấp dẫn mấy công ty lớn thì cũng không kiếm được giá cao từ việc bán cổ phần đâu, những con cá mập lớn kia không thấy có máu sẽ không mở miệng đâu!"

Hác Mãnh cau mày suy nghĩ, Trần Vũ Tình nói cũng là một biện pháp hay, không cần Hác mãnh đi ngân hàng cầu cạnh, mà tạm thời cũng không cần các công ty đầu tư góp vốn, hơn 140 triệu đủ để chống đỡ khoa học kỹ thuật Lam Mị vượt qua thời kỳ đầu phát triển. Bất quá, đối với người dùng trên mạng mà nói, họ có đặt trước tiền để mua sản phẩm của 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị' không?

"Sợ cái gì, coi như thất bại cũng sẽ không mang bất kỳ tổn thất gì cho 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị', không phải sao!" Trần Vũ Tình cười giật dây.

"Thử xem?" Hác Mãnh động lòng.

Trần Vũ Tình mỉm cười gật đầu: "Thử xem!"

Hác Mãnh đột nhiên trên mặt hiện ra một luồng tự tin chưa từng có, cười nói: "Được, vậy thì theo lời ngươi làm!"

Trang web 'Trí năng Lam Mị' mới xuất hiện hơn 6 tiếng, đột nhiên trên giao diện có thay đổi, xuất hiện một cái quảng cáo chiếm dụng cả màn hình.

Điện thoại di động Lam Mị A1, đồng hồ trí năng Phong Bạo F1 bắt đầu cho đặt mua trước!

Điện thoại di động Lam Mị A1, giá bán: 5,888. Đặt hàng qua mạng với giá: 5,688. Hoàn toàn trả tiền đặt mua trước, giao hàng trong vòng 6 tháng!

Đồng hồ trí năng Phong Bạo F1, giá bán: 8,888. Đặt hàng qua mạng với giá: 8,688. Hoàn toàn trả tiền đặt mua trước, giao hàng trong vòng 6 tháng!

http://tieulun.hopto.org

Tất cả đều là sản phẩm mẫu, là bản có chứa tiêu chí sưu tầm, số lượng một loại 10 ngàn chiếc, số lượng có hạn, đặt mua hết 10 ngàn chiếc sẽ tự động dừng đặt mua.

Chú ý: người đặt hàng trước coi như đều đồng ý với các điều khoản dành cho đặt mua của trí năng Lam Mị. Sau khi trả tiền đặt mua, không thể hủy bỏ đơn hàng, khi nhận điện thoại di động có thể trả hàng trong bảy ngày, có thể đổi hàng trong nửa tháng, bảo hành ba năm.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Khiếp Sợ

Chương 67: Khiếp Sợ
"Chủ nhân, ngài thu được một tin nhắn âm từ 'Trí năng Lam Mị'."

Lam Lam trong điện thoại di động của Hác Mãnh cùng với máy vi tính xách tay ở nhà có liên thông với nhau, người ngoài không thấy được Lam Lam ở hai thiết bị khác nhau chỗ nào, nhưng Hác mãnh biết Lam Lam ở chỗ mình là mẫu thể, so với trí năng tiểu Lam mà những người khác cài đặt càng có nhân tính hóa, cũng càng có trí năng hóa.

Thế nhưng, mặc kệ là điện thoại di động của Hác Mãnh, hay điện thoại di động của Trần Vũ Tình đều nhận được một tin nhắn giống nhau.

"Ngươi giở trò quỷ?" Trần Vũ Tình xem xong tin tức, ngẩng đầu nhìn Hác mãnh kinh ngạc hỏi. Nàng vừa mới cùng Hác Mãnh nói chuyện, không thấy Hác Mãnh làm gì cả?

Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Không phải ta, là nó" Nói rồi chỉ vào Lam Lam trên màn hình điện thoại.

"Nó có thể tự chủ phát ra tin nhắn này sao?" Trần Vũ Tình lấy làm kinh hãi.

Hác Mãnh cười nói: "Tại sao không thể, nó là trí năng, tuy rằng vẫn chưa được gọi là sinh mệnh, nhưng tư duy logic đã đủ để nó làm được những việc này."

Không có Lam Lam phụ trợ, Hác Mãnh cũng không biết làm sao công bố tin tức lên trang web.

"Trí năng khoa học kỹ thuật Lam Mị, tin tức mới nhất về đặt mua hàng trước, điện thoại di động Lam Mị A1, đồng hồ trí năng Phong Bạo F1, lần này là lần đặt mua đầu tiên, đều là bản sưu tầm, số lượng có hạn, bằng hữu có nhu cầu xin mời theo dõi trên trang web 'Trí năng Lam Mị'."

Bên trong diễn đàn thảo luận cũng trở lên náo nhiệt!

"Mịa nó, trí năng Lam Mị đúng là hắc nha, A1 so với iPhone 6 còn đắt hơn, đồng hồ trí năng còn hơn 8,800, ôi mẹ ơi, đắt thế ai mà mua được chứ!"

"Đúng vậy, yêu cầu giảm giá!"

"Đúng, giảm giá, càng thấp càng tốt, 888 hay 999 thì chúng ta đều có thể mua được, kêu gọi mọi người ủng hộ!"

"Ủng hộ lầu trên!"

"+1"

"Một đám gà cùng keo kiệt, mua không nổi thì cút đi, điện thoại di động 999 thì có thể gọi là trí tuệ nhân tạo sao? Được đó, cái giá này cũng tạm được, đặt mua một chiếc A1, một chiếc F1 cũng chưa tới 15,000, thật sự tiện nghi!" Một vị Nhị ca ở trang 13 đột nhiên mở miệng trả lời.

Phía dưới tự nhiên là đại đa số người thu nhập thấp tiến hành chinh phạt hắn, mắng nhau kéo dài mấy trăm bài viết, làm bùng nổ đại chiến lần thứ nhất giữa cường hào cùng bình dân tại diễn đàn Lam Mị!

"Ông chủ, 10 ngàn chiếc Lam Mị A1, 10 ngàn chiếc Phong Bạo F1, đều đã được đặt mua xong xuôi, chỉ có số ít mấy trăm người sử dụng chưa thanh toán đơn hàng, còn lại đều đã thanh toán đủ!" Hình ảnh Lam Lam đột nhiên xuất hiện trên màn hình máy vi tính của Trần Vũ Tình, hưng phấn nói.

Hác Mãnh sửng sốt, Trần Vũ Tình cũng sửng sốt, bọn họ đều tin tưởng, đặt mua trước nhất định sẽ đạt đến 10 ngàn, coi như không đạt tới 10 ngàn cũng có thể được 3,4 ngàn; nhưng không nghĩ tới nhanh như thế, điện thoại và

đồng hồ đã được người đặt mua hết. Bây giờ mới được bao lâu a?

"Nhanh như vậy!" Hác Mãnh phục hồi lại tinh thần, xoa xoa khuôn mặt có chút trở nên bị cứng, hỏi.

"Tổng cộng dùng mười ba phút bốn mươi lăm giây! 10 ngàn chiếc điện thoại di động cùng đồng hồ trí năng, đều đã được đặt mua!" Lam Lam cũng đang kinh ngạc, lượng tiêu thụ này thật dọa người nha!

Kỳ thực điều này chỉ có thể nói rõ, cường hào trong nước xác thực là quá nhiều.

Trên mạng, đột nhiên có người ở trong diễn đàn phát biểu: "Làm sao không thể mua được? Điện thoại di động cùng đồng hồ trí năng đều bị đặt mua hết rồi sao?"

Đặt mua hết rồi?

Trong diễn đàn vừa rồi còn rất náo nhiệt, đột nhiên nhìn thấy mấy chữ này, giống như toàn bộ rơi vào trầm mặc.

"Trong vòng 13 phút, bản sưu tầm Lam Mị A1 và đồng hồ trí năng F1 đã được đặt mua hết, lần đặt mua tới dự kiến thời gian, đếm ngược: 5 tháng, 30 ngày, 23 giờ ..."

Những công ty lớn đầu ngành chế tạo thiết bị thông tin đang quan tâm khoa học kỹ thuật Lam Mĩ, cũng đều rơi vào trầm mặc, một lúc sau mới có người thở dài, e rằng, lại một công ty chế tạo thiết bị thông tin mới sắp quật khởi.

Hác Mãnh ôm Trần Vũ Tình một lúc, cười nói:

Vũ Tình, có hứng thú hay không nhậm chức tổng giám đốc điều hành 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị'?"

"Ngươi muốn ta làm CEO khoa học kỹ thuật Lam Mị?" Trần Vũ Tình kinh ngạc nhìn Hác mãnh hỏi.

"Không sai, ngươi hôm nay gọi ta đến nhà, không phải chính là vì cái này sao?" Hác Mãnh cười mà như không nhìn chằm chằm nàng.

Trần Vũ Tình mặt đỏ lên, kế vặt của mình dĩ nhiên đã sớm bị tên này nhìn thấu. Nghĩ một hồi, nghiêm nghị nói: "Ta có thể đáp ứng ngươi, bất quá, ta hi vọng ngươi có thể đem tổng bộ của khoa học kỹ thuật Lam Mị dời đến kinh thành!"

Hác Mãnh nhíu mày, không có hỏi Trần Vũ Tình tại sao, lắc đầu nói: "Ta cảm thấy cái này không cần thiết, hơn nữa cũng không tiện. Bất quá, ta có thể cho phép ngươi thành lập chi nhánh khoa học kỹ thuật Lam Mị ở kinh thành."

Khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại chỉ có xác không, không có thứ gì, không thể nói dời hay không dời. Lại nói trụ sở chính dời đi kinh thành, Hác Mãnh cũng không muốn, hắn hiện tại còn không muốn dời khỏi Thạch Thành.

"Được, nhà xưởng sản xuất Lam Mị A1 và đồng hồ Phong Bạo F1, cần phải nhanh liên hệ. Phương diện này ngươi đi làm hay ta đi làm?" Trần Vũ Tình suy nghĩ một chút nói, hiện tại nàng đã gia nhập hàng ngũ CEO. Khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại đã không còn là xác không rồi, nó có hơn 140 triệu tiền mặt.

"Giao cho ta đi!" Hác mãnh suy nghĩ một chút nói.

"Ngươi có thể làm tốt sao?" Trần Vũ Tình giọng nói có chút chưa tin Hác mãnh lắm.

Hác Mãnh tức giận lườm một cái, đưa tay đánh lên mông nàng và nói: "Lạy hồn, hồn có biết là hồn là CEO của khoa học kỹ thuật Lam Mị, mà ta là ông chủ của khoa học kỹ thuật Lam Mị, người đẹp à, ngươi là thuộc ta quản lý, ngươi đang hoài nghi ta?"

Trần Vũ Tình cười nhìn hắn, thấp giọng lầu bầu: "Đâu có hoài nghi ngươi, ta không phải đang hỏi một chút sao, thật đúng là."

Về thời gian, sáu tháng khẳng định là gấp, thế nhưng Hác mãnh cùng Trần Vũ Tình đều không hy vọng thời gian kéo dài như vậy, bởi vì thời gian càng lâu, đối với ảnh hưởng của trí năng Lam Mị cũng càng bất lợi, có thể ba tháng đem sản phẩm thực chuyển tới tay người dùng, điều đó không thể nghi ngờ là tốt hơn nhiều.

http://tieulun.hopto.org

"Các ngươi chuẩn bị khai giảng rồi nhỉ?" Hác mãnh cười hỏi.

"Gần một tháng nữa!" Trần Vũ Tình gật đầu

Hác Mãnh cười nói: "Tốt lắm, trước khi ngươi rời đi, ta hi vọng ngươi đem tổng bộ khoa học kỹ thuật Lam Mị ở Thạch Thành xây dựng lên, dù sao khoa học kỹ thuật Lam mị đã có sản phẩm của mình, cũng không thể trụ sợ công ty cũng không có."

"Ta?" Trần Vũ Tình sửng sốt một chút.

"Đương nhiên, ngươi là CEO cơ mà, lẽ nào ngươi không làm, để ta đi làm sao? Ta là ông chủ đó, đúng rồi, quên nói cho ngươi, hiện tại công ty chúng ta chỉ có hai người!" Hác mãnh cười khà khà nói.

Trần Vũ Tình liếc mắt nói: "Có vẻ ta lên nhầm thuyền giặc của ngươi rồi, không xuống được nữa rồi, trước khi đi giúp ngươi dựng lên bộ khung công ty cũng không thành vấn đề, bất quá, trước tiên, ngươi có phải nên nói một chút đãi ngộ của ta không?"

"Đãi ngộ? Còn muốn đãi ngộ gì chứ, giữa chúng ta còn đàm luận tiền không phải tổn thương tình cảm sao!" Hác mãnh ôm eo nàng cười nói.

Trần Vũ Tình nhìn chằm chằm hắn, cười mà như không trả lời: "Đừng đánh trống lảng, chúng ta vẫn là trực tiếp tổn thương tình cảm, đừng để thương thận đi, ngươi không phải vừa muốn chiếm con người ta còn bắt ta làm việc không công cho ngươi chứ?"

"Mỗi năm cho ngươi ba triệu, còn tiền thưởng, hoa hồng gì đó sau này công ty đi vào quỹ đạo thì tính, nói chung không bạc đãi ngươi, thế nào?" Hác Mãnh cười nói.

"Thành giao!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Báo Giá Của Nhà Xưởng

Chương 68: Báo Giá Của Nhà Xưởng
Vốn là Hác Mãnh định sau khi gọi điện thoại cho Lam Phượng Hoàng, thì sẽ chuẩn bị đi một chuyến tới thành phố Thâm Khẩu, nhưng không ngờ rằng Lam Phượng Hoàng tự mình đi tới Thạch thành.

Đến sân bay Thạch thành, sau đó Lam Phượng Hoàng mới gọi điện thoại cho Hác Mãnh, hỏi: " Tỷ đã đến Thạch thành, bây giờ đường nào để đến công ty của đệ ? Đệ không cần tới đón tỷ, tỷ sẽ tự bắt xe và đi đến đó, không cần nói lòng vòng nữa nói địa chỉ đi.

Hác Mãnh cúp máy, cười gượng và lắc đầu, tính tình người chị kết nghĩa của mình so với mình còn nôn nóng hơn à. Từ chiều hôm qua, sau khi Trần Vũ Tình về nhà lại cùng với Lam Phượng Hoàng nói chuyện qua điện thoại một lần, lần này nói chuyện so với lần trước còn tỉ mỉ hơn nhiều lắm, bao gồm số lượng nhóm đầu tiên, đều có câu trả lời chắc chắn và rõ ràng, hơn nữa nàng đã liên hệ với mấy công ty ở thành phố Thâm Khẩu.

Cho tới nay, Lam Phượng Hoàng đều có ý nghĩ sáng tạo điện thoại di động hàng hiệu của mình, tuy nhiên ý nghĩ của nàng và của Hác Mãnh còn có đôi chút khác nhau, nên nàng cũng không chuẩn bị con đường cao cấp.

Nhưng nàng lại không ngờ rằng, nàng còn chưa đi một bước kia thì người em kết nghĩa của mình đã 'quẩy' trước rồi, còn có cả dự án kế hoạch đầy đủ nữa.

" Làm sao vậy ? "Ngụy Thục Phân nhẹ giọng hỏi. Mấy ngày nay doanh thu của cửa hàng bán đồ cũ xuống rất nhiều, không biết do nhu cầu của người dân trong khu vực bão hòa hay bởi vì thời tiết quá nóng nên họ lười đi ra ngoài, nói chung số lượng khách hàng ghé tiệm không nhiều lắm.

Hác Mãnh cười nói: "Không có chuyện gì, chỉ là đệ có một một người bạn muốn qua đây chơi. " Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói: " Buổi trưa bố trí lại cái nhà ăn đi. Thục Phân tỷ, ngươi xem có cái gì cần chuẩn bị gì thì bảo Thiết Ngưu đi cùng mà chọn mua, không cần quá phong phú, món ăn chính hôm nay thì tỷ làm mì lạnh là được ! " Hôm nay thời tiết nóng như đổ lửa thế này, ngoại trừ mì lạnh ra thì ăn cái gì cũng không nuốt nổi đâu !

Lam Phượng Hoàng không phải là người ngoài, vì lẽ đó để ăn cơm ở nhà là tốt nhất.

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh cũng không để ý nhiều như vậy, Lam Phượng Hoàng hôm nay lại vội vội vàng vàng chạy tới, không cần phải nói nhất định là vì vụ việc điện thoại di động, cho đến bây giờ Hác Mãnh cũng chưa có tiết lộ là chính mình sáng chế ra mặ hàng đó.

Khoảng chừng sau bốn mươi phút, Lam Phượng Hoàng mặc bộ OL màu đen, giày cao gót, làm nổi bật lên đường cong và vóc người, từ trên xe taxi đi xuống, trên mặt hai hàng lông mi đang nhíu lại, hắn là trong lòng còn đang suy nghĩ là hắn đặt công ty ở nơi như thế này, chỗ này có phải là quá hoe lánh hay không ? Hay là nói, này chính là thực lực thật của đệ đệ đây!

" Tỷ, nơi này, nơi này, nhanh lên một chút, đừng có đứng ngốc ở bên ngoài nữa, ở ngoài rất nóng đó nha ! "Hác Mãnh ăn mặc một cái quần đùi, để trần trên người lộ ra những bắp thịt đều đặn, đang đứng ở bên trong lối đi bộ ' Hấp nguồn nhiệt ' vẫy vẫy tay.

Lam Phượng Hoàng xa xa nhìn thấy tạo hình của Hác Mãnh, không nhịn được che miệng cười, tuổi của nàng so với Hác Mãnh thì lớn hớn hai, ba tuổi, tuy nhiên thời gian hắn lăn lộn ở bên ngoài so với nàng còn sớm hơn.

Chờ Lam Phượng Hoàng đi tới, sau đó Hác Mãnh kéo vào trong cửa hàng, cười nói; " Tỷ tỷ tốt của ta, đã lớn như vậy rồi, ngươi mặc quần trường sam không sợ oi bức đến mức phát rôm à ? Tuy nhiên rất dễ nhìn ! "

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới mang theo một cỗ tinh thần già giặn.

Lam Phượng Hoàng trừng mắt nhìn hắn, lại vừa bực mình vừa buồn cười nói: " Ta là không phải sợ phương bắc so với phía nam lạnh hơn sao ! "Quay đầu lại , bắt đầu đánh giá bên trong của hàng, hiếu kỳ hỏi:" Nơi này sẽ không phải là công ty của ngươi chứ? "

Hác Mãnh sao có thể không nghe ra là câu nói đùa của Lam Phượng Hoàng, phương bắc lại so với phía nam lạnh hơn thật, nhưng chênh lệch nhiệt độ cũng sẽ không lớn như vậy. E rằng nửa câu sau mới là điều mà nàng chân chính muốn biết !

"Ha ha, sao có thể chứ công ty của ta còn chưa có xây dựng mà, mới vừa

đăng kí thôi chỉ có cái xác không, thật là một trò đùa trẻ con. Nơi này là ta mở của hàng bán đồ cũ, tạm thời để sinh sống và nuôi sống gia đình, ngươi đừng có coi khinh nó nha, hiện tại ăn cơm cộng thêm sinh hoạt của gia đình ta đều phải hi vọng vào nó đấy ! "

Hác Mãnh cười nói xong, mời Lam Phượng Hoàng ngồi vào một chỗ trên trên ghế salông, còn mình thì đi đến bên tủ lạnh giúp nàng cầm lấy bình sữa chua 'Shuangwai', nhớ tới lần trước khi Lam Phượng Hoàng uống say, sau đó hô ầm ĩ lên đòi nhất định đòi uống 'Shuangwai ', Hác Mãnh liền không nhịn được muốn cười to.

"Ầy, uống đi, giải giải khát ! "Hác Mãnh nhẫn nhịn cười đem bình sữa chua đưa cho nàng.

Lam Phượng Hoàng lẳng lơ liếc nhìn thấy ánh mắt không bình thường của hắn, cười mắng nói: "Tiểu tử ngươi là thích ăn đòn à, đúng không ? Ta uống trà xanh! "

Đưa cho cốc trà xanh cho nàng, cười nói: " Cái kia được rồi, ngươi uống trà xanh, ta uống sữa chua 'Shuangwai' còn không được à ! "

Lam Phượng Hoàng nhìn TV LCD đối diện với ghế sô pha, mỉm cười nói: " TV này cũng không tệ lắm, tuy nhiên lại bày ra ở chỗ, có vẻ không thích hợp lắm ? "

Ngươi nói nó à? Bày để bán đi chứ. Bình thường không có việc gì, mọi người cũng có thể ngồi xem, nó cũng để không mà." Hác Mãnh cười ngồi xuống

Lam Phượng Hoàng nhìn chằm chằm hắn, nói: " Nói đi, ngươi nghĩ làm điện thoại di động như thế nào ? Ta đã phải đi một chuyến thật xa, nhưng là muốn xem thử thực lực của ngươi, các bằng hữu của ta đều nói ngươi là tên lừa đảo, nhưng ta không tin ! "

Tên lừa đảo ?

Hác Mãnh cười, nhún vai một cái, hỏi: " Mấycông ty sản phẩm điện tử lớn báo giá tới bao nhiêu ? "

Có thể sản xuất linh kiện tỉ mỉ như giới thiệu, đồng thời có thể lắp rắp, giá cả bao nhiêu cái này không khó lắm để đưa ra đáp án.

" Phú sĩ khang đưa ra giá cả là 2500, kiệt lực đạt cho giá cả là 2450, còn lại mấy nhà chê ngươi sản xuất với số lượng quá ít, giá cả đều ở khoảng chừng 2800.

Hác Mãnh nhíu nhíu mày, cái giá này vượt quá dự toán của Lam Lam rất nhiều, Lam Lam tính toán giá cả lắp ráp toàn bộ thì giá cả cũng chỉ tới khoảng chừng 1800, trong lúc này không biết phân đoạn nào phạm sai lầm, làm cho giá cả cao lên sắp tới bảy, tám trăm khối.

"Kiệt lực đạt là một công ty như thế nào ? "Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi hỏi.

" Công ty Kiệt lực đạt là một công ty sản phẩm điện tử có bản thổ ở chợ Thâm Khẩu, tuy rằng thực lực không cùng với Phú sĩ khang so sánh được, nhưng cũng có thực lực nhất định rồi ! " Lam Phượng Hoàng giải thích.

Hác Mãnh nghiêm nghị nói: "Tỷ, thực không dám giấu, công ty chúng ta sắp tới có thể có động tác lớn, nhóm hàng đầu tiên chỉ là nhóm hàng mẫu thôi, đợi số liệu thực tế phản hồi lại thì có thể sản xuất quy mô lớn, cái giá này so với giá chúng ta nghĩ còn cao quá.

"Đây là cái giá thấp nhất mà bọn họ có thể báo rồi ! "Lam Phượng Hoàng cũng hết cách rồi, cái này vẫn dùng bằng hữu để tiến hành dò hỏi.

Hác Mãnh gật đầu nói: " Giá cả trước hết cứ như vậy đi, tuy nhiên phương diện chất lượng nhất định phải được giám sát nghiêm ngặt, ta cần kiểm tra các hạng mục số liệu, không thể để chất lượng kém một phần một hào. Đến thời điểm đó ta sẽ phái chuyên gia xuống giám sát ! "

"Tiểu tử, tâm của ngươi rất là lỗ mãng, một chiếc điện thoại di động xuất xưởng đã có giá liền đến 2500, vậy ngươi chuẩn bị bán bao nhiêu ? Có thể bán được sao ? "Lam Phượng Hoàng cười nhạo hỏi, thực ra trong lòng rất lo lắng cho hắn. Dù sao cũng là 10 ngàn chiếc, mỗi chiếc đã có giá là 2500, đó là 25 triệu cũng không phải là con số nhỏ đâu à !

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh cười nói: " Việc này không cần tỷ lo lắng, thực ra ta đã ký kết hợp đồng để tiêu thụ số di động ra ngoài rồi ! "

"Cái gì, có thể bán được đi ra ngoài ? "Hác Mãnh để Lam Phượng Hoàng sợ hết hồn, sau đó trong đầu chợt toát ra một ý nghĩ, trừng hai mắt hỏi: "Cái điện thoại di động trí năng Lam Mị kia đừng bảo với ta là do đệ đệ ngươi làm ra đấy chứ ? "

" Không sai, chính là đệ đệ nhà ngươi làm ra đó ! " Hác Mãnh cười ha ha gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hai Tỷ? Không Bán!

Chương 69: Hai Tỷ? Không Bán!
" Khoa học kỹ thuật Lam Mị ", là.... là ngươi sáng tạo ra ? "Lam Phượng Hoàng dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Hác Mãnh, lượng tin tức này thật sự có chút lớn, làm cho nàng tạm thời không thể tiếp thu nổi.

Khoa học kỹ thuật Lam Mị có phần mềm ngữ âm trí năng, ' Trí năng Tiểu Lam ' lượng lắp đặt đã vượt qua 15 triệu, bao gồm cả nàng ở trong đó, trong khoảng thời gian này nàng đã quen với sự tồn tại của ' Tiểu Lam '. Mà ở ngày hôm qua khoa học kỹ thuật Lam Mị lại update ba cái phiên bản của trí năng Tiểu Lam lần lượt là các phiên bản tiếng anh, tiếng hàn và tiếng nhật, chính thức đánh dấu bước chân mở rộng khoa học kỹ thuật Lam Mị ra toàn cầu.

Chiều hôm qua, trong vòng mười ba phút, hai loại sản phẩm của khoa học kỹ thuật Lam Mị là ' Lam Mị 1 ' và ' Đồng hồ phong bạo ' đã tiêu thụ được 20 ngàn chiếc.

Dĩ nhiên những thứ này đều là các đơn đặt hàng, thời hạn giao hàng là trong vòng sáu tháng.

Lúc đầu Lam Phượng Hoàng còn có chút không giải thích được, tại sao lại muốn trong vòng sáu tháng mới giao hàng đây, hiện tại thì nàng đã biết rồi, nguyên nhân là do sản phẩm còn chưa có sản suất !

" Có thể nói như vậy ! "Hác Mãnh khà khà cười, dùng tay chụp lấy gang bàn chân.

Lam Phượng Hoàng nhìn hắn, từ đầu đến chân, đều không có điểm nào giống như dáng vẻ của một nhà phú hào ngàn tỉ, lẽ nào đây chính là chỗ khác người của khoa học kỹ thuật trong truyền thuyết?

Dựa theo lượng đặt mua tăng nhanh trên internet tối qua, đừng nói là 10 ngàn chiếc, coi như mười vạn chiếc, nói không chừng cũng chỉ trong ba giờ là được đặt mua hết!

Với số liệu như vậy, hoàn toàn có thể hợp tác cung cấp hàng cho các thương nhân lớn trên thế giới. Một năm tiêu thụ một triệu sản phẩm, đối với những nhà xưởng lớn mà nói, đó là sự hấp dẫn đến thế nào đây?

Lam Phượng Hoàng hít một hơi thật sâu, cười gượng: " Miệng của ngươi thật là kín như bưng à. Hành tỷ tỷ như thế, tỷ tỷ xem như là phục rồi ngươi, mà ngươi biết ở bên ngoài người ta định giá khoa học kỹ thuật Lam Mị đến bao nhiêu tiền không ? "

" Bao nhiêu à ! " Hác Mãnh cười hỏi.

"1 tỉ đô la mỹ ! "Lam Phượng Hoàng cười gượng nói.

Hác Mãnh lại lắc đầu, thản nhiên nói: " Ngày hôm trước ta để giá cả cổ phần là một trăm tỷ đô la mỹ. Nếu như công ty nào đồng ý lấy ra 2 tỉ đô la mỹ, ta sẽ đồng ý bán ra 20% cổ phần đi. Thế nhưng hiện tại, giá trị của khoa học kỹ thuật Lam Mị đã đến con số là 30 tỉ, 2 tỉ đô la mỹ, ta chỉ có thể nhượng ra 8% cổ phần mà thôi ! "

Nếu như không phải ngày hôm qua khoa học kỹ thuật Lam Mị nhận được đơn đặt hàng 20 ngàn chiếc điện thoại di động và đồng hồ, khẳng định nàng sẽ cười mắng Hác Mãnh vì hắn có những ý ngĩ điên rồ, thế nhưng hiện tại . . . mấy câu kia nàng không nói ra được.

Công ty Apple giá trị bảy trăm tỷ đô la mỹ !

Vậy thì tại sao khoa học kỹ thuật Lam Mị không đáng đến 50 tỷ đô la mỹ

đây!

"Keng: Tin tức khẩn cấp, tin nhắn của Lam Lam, xin ông chủ kiểm tra nhanh lên một chút ! "

Đang nói chuyện thì điện thoại di động của Hác Mãnh đột nhiên phát ra tiếng động làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người. Hác Mãnh lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, sau đó nhìn Lam Lam trên màn ảnh, cười hỏi: " Có việc gì mà khẩn cấp đến vậy ? Nói đi ! "

Lam Lam đem toàn bộ thân thể chiếm hết màn hình của điện thoại di động, trong đôi mắt như có hai ngôi sao nói: " Chào ông chủ, tin tức khẩn cấp là, công ty vi nhuyễn ở nước Mỹ, đồng ý tri trả cho chúng ta 2 tỷ đô la mỹ, để thu mua 20% cổ phần của khoa học kỹ thuật Lam Mị, bây giờ ông chủ xem có nên bán hay không "

Hác Mãnh sửng sốt một chút, 2 tỉ đô la mỹ, lại như một cái khối gạch lớn màu vàng, to đùng, đập lên đầu hắn như thế, làm cho đầu óc hắn có chút quay cuồng, đừng xem lúc trước hắn vừa mới nói chuyện với Lam Phượng Hoàng rất bá đạo như vậy, nhất là cái lúc nói về khoa học kỹ thuật Lam Mị giá trị nhiều hơn bao nhiêu tiền, cái đó thuần túy là chém gió đấy, ngược lại giá trị của nó bây giờ không đến thế, nhưng đột nhiên có người chỉ ra 2 tỷ hơn nữa còn là đô la mỹ, để thu mua 20% cổ phần của khoa học kỹ thuật Lam Mị, đối với hắn đây tuyệt đối là một cái thử thách to lớn !

Nếu như nói khó nghe một chút , thì sở hữu 2 tỷ đô la Mỹ trong tay, nửa đời sau của hắn không cần phải vất vả làm việc, ngồi ăn chờ chết, mặc sức tiêu xài, làm đẹp cho bản thân, là quá đủ rồi!

Lam Phượng Hoàng cũng nghe được Lam Lam nói, cũng tương tự Hác Mãnh thân thể run cầm cập, kích động nhìn Hác Mãnh, đó là 2 tỉ đô la mỹ à, nếu như bán thì giá trị bản thân của người em kết nghĩa của mình lập tức liền đến mười tỉ, có thể nói là giàu nứt đố đổ vách ra, vậy ít nhất trong những nhà phú hào đỉnh cấp cũng có thể coi nhân vật hàng đầu nha !

" Có bán hay không ? " Hác Mãnh nhìn chằm chằm Lam Phượng Hoàng, nuốt nước bọt một cái rồi hỏi. Hiện tại hắn đang cần gấp một người có thể bàn bạc với hắn một chút, cho hắn chút ý kiến để tham khảo, mà không nghi

ngờ gì Lam Phượng Hoàng là người thích hợp ở hiện tại.

Lam Phượng Hoàng đồng dạng cảm thấy miệng có chút khô lưỡi khô, há miệng, vừa định nói: " Bán . . . ! "

" Ông chủ, không bán, không phải ngươi nói khoa học kỹ thuật Lam Mị đều nói giá trị 50 tỷ sao, bây giờ mới có 2 tỉ thôi mà đã bán đi một phần năm, như thế là ném tiền qua cửa sổ đó ông chủ ! "Thiết Ngưu đang ngồi xổm ở góc tường giọng ồm ồm nói, chen ngang câu mà Lam Phượng Hoàng chưa kịp nói hết.

Mà câu nói của Thiết Ngưu , lại như tạt một chậu nước lạnh vào mặt của Hác Mãnh, làm cho hắn từ bên trong cơn hoa mắt vì 2 tỷ đô la mỹ mà tỉnh táo lại. Tùng tùng tùng tim hắn đập rất nhanh, tuy nhiên Hác Mãnh thừa nhận Thiết Ngưu nói rất đúng, hiện tại bán đi chính là lỗ vốn, nhưng nói đi cũng phải nói lại tuy bây giờ bán là lỗ nhưng đây cũng là một cơ hội hiếm có, nếu như không nắm thì không biết bao giờ mới có cơ hội nữa.

Bán hay là không bán ?

" Hàng thật thì không sợ ế, hàng cũ giá hợp lý thì bán, trước đây mẹ ta cũng bán một hàng ăn và đó chính là câu mà mẹ thường nói về nguyên tắc kinh doanh của mình. " Thiết Ngưu sau khi nói xong, im lặng không lên tiếng nữa.

Hác Mãnh nhíu nhíu mày, nhìn Lam Phượng Hoàng rồi cười gượng mà nói: " Việc này hay là hỏi ý kiến của giám đốc công ty một chút đi ! "

" Khoa học kỹ thuật Lam Mị đã có CEO ? "Lam Phượng Hoàng lại lần nữa sững sờ, vừa nãy cũng không nghe thấy hắn nói, khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại đã là một công ty kinh doanh đa năng sao ? "

Hác Mãnh gật đầu, nhưng không có lên tiếng, lấy điện thoại di động gọi cho Trần Vũ Tình. Mà hiện tại Trần Vũ Tình đang cùng một công ty bất động sản thỏa luận trong một văn phòng thuê để bàn công việc trên một đoạn đường ở trong thành phố phồn hoa.

" Nói tóm tắt nha, là công ty vi nhuyễn muốn chi ra 2 tỉ đô la mỹ để thu mua 20% cổ phần khoa học kỹ thuật Lam Mị, nên bán hay không bán ! "

Trần Vũ Tình nghe xong, sau đó trầm mặc một lúc lâu mới kiên định trả lời: " Không bán ! "

" Không bán ? "Hác Mãnh hỏi lặp lại một lần nữa, lúc đầu hắn cho rằng Trần Vũ Tình nhất định sẽ đồng ý bán.

"Đúng, không bán ! " Sau khi nói xong, Trần Vũ Tình lập tức cúp máy. Tuy nhiên trên mặt đã nở nụ cười, chứng minh rằng tâm tình của nàng bây giờ là vô cùng tốt !

Hác Mãnh cầm điện thoại, cười gượng nhìn Lam Lam trên màn ảnh của điện thoại di động, nói: " Vừa nãy Trần tổng nói, ngươi cũng nghe được cả rồi, vậy đi từ chối vi nhuyễn đi, bảo với họ hiện tại chúng ta đổi ý không bán, 2 tỉ đô la mỹ chỉ có thể mua được 5% cổ phần của khoa học kỹ thuật Lam Mị ! "

"Ông chủ sáng suốt, đây là một lựa chọn rất sáng suốt ! " Lam Lam cười nhẹ nhàng rồi nịnh nọt một cái, sau đó xoay người rời đi.

Ở bên cạnh Lam Phượng Hoàng đã nhìn đến trợn mắt há mồm, đây chính là chuyện làm ăn 2 tỉ đô la mỹ đó nha, cứ từ chối một cách đơn giản thế hả ? Kiểu này giống như là một trò đùa quá đi thôi ! "

Hiện tại Hác Mãnh đã triệt để tỉnh táo lại, Thiết Ngưu nói không sai, hàng thật thì không lo ế, hàng cũ trả giá hợp lý thì bán, khoa học kỹ thuật Lam Mị nếu thật sự không có chỗ hấp dẫn hơn người thì làm sao bên phía vi nhuyễn sẽ chịu chi ra 2 tỷ sao ?

Nói cách khác tầm nhìn của minh còn quá hạn hẹp, 2 tỉ đô la mỹ đã làm cho mình đầu óc quay cuồng, hoa hết cả mắt lên rồi, phải biết ' Hệ thống điện thoại di động trí năng Lam Mị ' chỉ là một phần thưởng của khen thưởng trung cấp mà thôi, chỉ cần trong tay mình vẫn còn ' trạm thu mua ', thì chính mình hoàn toàn tạo ra mười cái, một trăm, như công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị vậy.

Gan của mình vẫn quá nhỏ đi à nha, phải lớn lên một chút mới được !

Đào Tiểu Vũ eBook

http://tieulun.hopto.org

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tổng Giám Đốc Chi Nhánh
"Có hứng thú làm tổng giám đốc 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị' chi nhánh Thâm Khẩu không?" Hác Mãnh nhìn Lam Phượng Hoàng cười hỏi.

Lam Phượng Hoàng giơ tay chỉ mặt mình, trừng hai mắt hỏi: "Ta?"

Hác Mãnh cười nói: "Không sai, chính là ngươi."

Ở thành phố Thâm Khẩu nhất định phải có một người đáng tin cậy, kỳ thực người này là Trần Vũ Tình thì thích hợp nhất, bất quá sau khi nàng khai giảng, sẽ đi kinh thành, Hác Mãnh lại chưa muốn rời đi Thạch Thành, đúng lúc Lam Phượng Hoàng lại chạy tới đây, nếu như nàng đồng ý giúp khoa học kỹ thuật Lam Mị đi Thâm Khẩu mở rộng thị trường, thì không nghi ngờ là lựa chọn hàng đầu.

"Ta, ta có được không?" Lam Phượng Hoàng trên mặt xuất hiện vẻ bối rối.

Hác Mãnh cười nói: "Được, có gì mà không được, chuyện nhỏ này đối với tỷ tỷ mà nói chỉ là việc nhỏ như con thỏ." Dừng lại một chút lại nói thêm: "Khoa học kỹ thuật Lam Mị chi nhánh công ty tại Phân Khẩu bổ nhiệm ngươi làm tổng giám đốc, đây là tín nhiệm ngươi mà không phái người khác đi, mà nhiệm vụ chủ yếu của ngươi chính là liên hệ nhà xưởng sản xuất, trước tiên sản xuất nhóm điện thoại di động Lam Mị A1, cùng đồ hồ Phong Bạo, còn công nhân viên, ngươi có thể tuyển mộ ở địa phương của mình!"

Lam Phượng Hoàng nghe xong, không nhịn được nở nụ cười, liếc mắt nhìn hắn nói: "Tín nhiệm ta cái gì, ta thấy là ngươi không tìm được người thì đúng hơn!"

Hác Mãnh cười gượng, sờ mũi cười khà khà: "Mặc kệ là nguyên ngân gì, sau này chi nhánh công ty tại Phân Khẩu, đều do mình ngươi định đoạt, làm tốt thì ngươi sau này sẽ là nguyên lão của khoa học kỹ thuật Lam Mị, tới lúc thích hợp ta sẽ chia cổ phần cho những nguyên lão này, quyết không nuốt lời! Có làm hay không?"

http://tieulun.hopto.org

"Được!" Lam Phượng Hoàng cho hắn một cái mị nhãn, suy nghĩ một chút nói: "Nghe tới xác thực rất có sức hấp dẫn, ta vốn muốn có một công ty của mình, nhưng nếu ngươi đã nói như vậy rồi, vậy thì được, ta sẽ giúp ngươi một thời gian, không nói chuyện sau này, chờ khoa học kỹ thuật Lam Mị đi vào quỹ đạo, nếu ta muốn rời đi thì ngươi cũng không thể ngăn ta!"

Lam Phượng Hoàng là người có dã tâm, nàng không muốn làm công cho người khác cả đời!

"Không thành vấn đề!" Hác mãnh sảng khoái gật đầu. Chờ khoa học kỹ thuật Lam Mị lớn mạnh lên, đến lúc đó ai muốn rời đi cũng không có vấn đề gì, bất quá lấy tính khí của Hác mãnh, nếu Lam Phượng Hoàng muốn rời đi thì chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng.

Ngụy Thục Phân mua thức ăn trở về, nhìn Hác Mãnh ngồi trò chuyện vui vẻ với Lam Phượng Hoàng, sửng sốt một chút, bất quá rất nhanh khôi phục lại như cũ. Cảm giác mình cùng đối phương vốn là người của hai thế giới, người ta có khí chất, vừa nhìn là biết là con gái thành phố, cô gái như thế mới xứng đáng với tiểu Mãnh, nghĩ tới đây, mặt mày có chút âm u.

Hác Mãnh ngẩng đầu lên, nhìn Ngụy Thục Phân, giới thiệu cho Lam Phượng Hoàng: "Đây là Thục Phân tỷ, tiểu nha đầu là Quả Quả, con gái của Thục Phân tỷ. Tỷ, vị này là chị nuôi mà ta đề cập với ngươi, Lam Phượng Hoàng."

Lam Phượng Hoàng từ ghế sa lông đứng dậy, hai người khách sáo một phen, Ngụy Thục Phân dẫn Quả Quả lên lầu làm cơm. Lam Phượng Hoàng mới cười ngồi vào ghế sa lông, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Thục Phân tỷ thật xinh đẹp, là chị gái ngươi à?"

Hác Mãnh sửng sốt một chút, cười lắc đầu nói: "Không phải, cũng giống như ngươi vậy, đều là quen thân." Dừng một chút lại nói: "Nhưng về tình cảm thì cũng không khác gì chị gái cả!"

Nhìn Lam Phượng Hoàng mặc bộ trang phục OL, cười nói: "Hay là ngươi cũng đổi một bộ quần áo bình thường đi, ở nhà không cần thiết mặc nghiêm túc như vậy, cũng nóng!"

Đẹp đẽ thì đúng là rất đẹp, rất tôn lên vóc người!

Lam Phượng Hoàng cũng không khách khí, cười hỏi: "Được, ngươi nơi này có quần áo thích hợp cho ta mặc sao?"

"Có"

Hác Mãnh đứng lên gật đầu, hàng xóm chính là tiệm bán quần áo của Thường Mị, những cái khác không có, chỉ có nhiều quần áo, chỉ sợ ánh mắt Lam Phượng Hoàng cao quá, không có bộ nào hợp mắt!

...

Lam Phượng Hoàng chọn một bộ áo đầm cánh hoa trong tiệm quần áo của Thường Mị. Sau khi thay, cũng không khách khí đi tới giúp Ngụy Thục Phân làm cơm, nàng không biết nấu nhưng có thể hỗ trợ làm việc vặt.

"Ông chủ, vừa nãy tổng giám đốc Microsoft ở Hoa Hạ gửi tin nhắn tới, hỏi dò có thể cùng ngài đàm phán chi tiết một lần không, nếu như được, Bill Gate tiên sinh cũng sẽ sớm đến Hoa Hạ cùng ngài gặp mặt." Lam Lam xuất hiện trên màn hình điện thoại di động, bắt chuyện với Hác mãnh.

Hác mãnh sửng sốt một chút, Bill Gates muốn tới Hoa Hạ gặp mình?

Suy nghĩ một chút, lắc đầu cười khổ nói: "Tạm thời không cần phải gặp mặt, khước từ đi, có thời gian ta sẽ đích thân tới nước Mỹ" Nếu tạm thời không có ý định bán ra cổ phần khoa học kỹ thuật Lam Mị, vậy thì gặp những đại nhân vật kia có nghĩa gì đâu, không có ai là kẻ ngu, không có lợi ai muốn làm, chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng!

"Được rồi, mặt khác, công ty Xiaomi (tiểu Mật), công ty Google, công ty Samsung, công ty Apple đều hy vọng có thể nhập cổ khoa học kỹ thuật Lam Mị, công ty Samsung Hàn Quốc muốn bỏ vốn 1 tỷ đô la Mỹ mua toàn bộ khoa học kỹ thuật Lam Mị, bao gồm: trí năng tiểu Lam, hệ điều hành Lam Mị cùng với các sản phẩm điện thoại di động Lam Mị." Lam Lam cười nói.

Hác Mãnh trong lòng ý nghĩ đầu tiên chính là, sói đang tới.

"1 tỷ đô la Mỹ? Ha ha, hơi ít một chút, trả lời công ty Samsung Hàn Quốc, 30 tỷ đô la Mỹ, ta có thể bán ra 40% cổ phần khoa học kỹ thuật Lam Mị, hỏi bọn

họ có muốn hay không!" Hác Mãnh cười nói, hắn cũng là thuận miệng nói chơi vậy, coi như công ty Samsung Hàn Quốc thật sự bỏ vốn 30 tỷ đô la Mỹ, hắn cũng không thể dưới tình huống hiện tại đem khoa học kỹ thuật Lam Mị bán cho đối phương.

"Vâng, ông chủ!" Lam Lam gật đầu, hiếu kỳ hỏi: "Ông chủ, ngươi tại sao không đem cổ phần khoa học kỹ thuật Lam Mị bán đi một ít? Một sức mạnh cá nhân, vĩnh viễn không thể bằng với một nhóm người nha!"

Hác Mãnh tựa ở trên ghế sa lông cười nói: "Hiện tại còn không phải lúc. Với lại, một nhóm người sức mạnh đúng là lớn, nhưng người ta ai sẽ đem sức mạnh của mình đưa cho người khác chứ. Chúng ta còn phải chờ một khoảng thời gian ngắn nữa, không nên gấp gáp. Dù sao chúng ta còn rất nhỏ yếu, trong thời gian ngắn không uy hiếp được sự tồn tại của những người khổng lồ kia, cũng không có tư cách đứng ngang hàng với bọn họ!"

Nếu muốn chọn người hợp tác, Hác mãnh cũng sẽ tận lực lựa chọn các công ty trong nước, hoặc là không cần hợp tác với người khác, ăn một mình không phải rất tốt à!

Công ty Samsung Hàn Quốc, đem khoa học kỹ thuật Lam Mị 'Ngông cuồng tự đại' tiết lộ cho truyền thông, 30 tỷ đô la Mỹ đổi 40% cổ phần? Đây quả thực là chuyện cười lớn?

"Khoa học kỹ thuật Lam Mị đến cùng là trị giá bao nhiêu tiền?"

Cái vấn đề này, là đầu đề tin tức trên tạp chí phố Wall.

"Khoa học kỹ thuật Lam Mị chỉ là một công ty rác rưởi, ta thấy, nó ngay cả 100 triệu cũng không đáng, còn dám ngông cuồng tự nhận mình là công ty Apple tiếp theo? Haha, quả thực đúng là chuyện viển vông, chỉ là một công ty xác không mà thôi!" Một cao cấp kỹ sư của công ty Samsung tại Hoa Hạ bình luận trên truyền thông.

Nhất thời, nổi lên một trận gió lớn, từ truyền thông đến trên mạng internet, khắp nơi đều có tin tức bôi đen khoa học kỹ thuật Lam Mị, bao gồm cả khoa học kỹ thuật Lam mị bây giờ vẫn không phải công ty đúng nghĩa, vốn đăng ký chỉ có 1 triệu, tất cả các tin tức đều được đào móc ra. Thậm chí có người

giật dây những người đặt hàng điện thoại Lam Mị trên mạng, yêu cầu trả lại tiền để phòng ngừa bị lừa!

Trong chuyện này ai đứng sau màn đen? Thực sự không khó mà đoán ra!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Sáng Lập Công Ty

Chương 71: Sáng Lập Công Ty
Lam Phượng Hoàng ở Thạch Thành chơi hai ngày, sau đó mang 'Lệnh bổ nhiệm' của Hác Mãnh đi rồi. Nàng có thể đại diện toàn quyền khoa học kỹ thuật Lam Mị cùng những xưởng sản xuất lớn kia đàm phán. Nhóm hàng điện thoại di động và đồng hồ đầu tiên tuy rằng chỉ có 10 ngàn chiếc mỗi loại, nhưng sau này 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị' tuyệt đối sẽ có động tác lớn, dự tính hàng năm lượng tiêu thụ sẽ không thấp hơn 1 triệu sản phẩm!

Người có tên, cây có bóng, công ty 'Khoa học kỹ thuật Lam Mị' trước mắt đã không phải hạng vô danh hời hợt rồi!

Trần Vũ Tình tại cao ốc Long Ảnh Thạch Thành, thuê lại tầng thứ mười hai, hơn một nghìn mét vuông làm văn phòng, khoa học kỹ thuật Lam Mị ở Thạch Thành xem như là đã có địa chỉ công ty chính thức! Từ thị trường nhân tài cũng tuyển mộ hai mươi, ba mươi nhân viên, không còn là một mình chỉ huy nữa nhưng tất cả còn mới bắt đầu, có chút bối rối.

"Vị trí quản lý mà công ty săn đầu người đề cử lúc nào thì đến?" Hác Mãnh gãi đầu một cái, hỏi trợ lý. Cố Diễm là Trần Vũ Tình tuyển mộ từ thị trường nhân tài về làm trợ lý cho Hác mãnh, tốt nghiệp hệ quản lý đại học Thanh Hoa, coi như là sư tỷ của Trần Vũ Tình, hai mươi bốn tuổi, người Thạch Thành.

"Đối phương nói, ngày hôm nay nhất định sẽ đến phỏng vấn!" Cố Diễm nhìn xuống bảng ghi chép của mình, ngẩng đầu có chút sốt sắng nói. Mấy ngày nay chỉ cần là nhân viên của công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị đều bận bịu từ đầu tới chân.

Mới vừa tuyển mộ vào công ty, mọi người đều bị bắt lính giống nhau, tăng

ca, mua sắm đồ dùng làm việc, chỉ huy trang trí công ty, ở đại sảnh tiếp đón các phóng viên tới phỏng vấn, không tiết lộ điều gì. Không sai, Hác Mãnh trực tiếp mệnh lệnh cho nhân viên không được tiết lộ bất cứ thông tin gì, những phóng viên này tất cả đều muốn moi tin tức từ người của công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị.

"Được, đến lúc đó ngươi và Trần tổng cùng gặp mặt họ" Hác Mãnh thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

"Ta?" Cố Diễm sợ hết hồn, dậm chân có chút gấp nói: "Ông chủ, đối phương từng nhậm chức Phó tổng giám đốc một công ty mạng đã ra thị trường chứng khoán, nghe công ty săn đầu người nói, và công ty mạng đều có hứng thú với hắn, ngài bảo ta đứng ra gặp, liệu có thích hợp sao?"

Hác Mãnh nở nụ cười, nhìn nàng hỏi lại: "Có cái gì không thích hợp, ngươi là thư ký kiêm trợ lý của ta, ở một vài thời điểm không thể thay thế ta sao, làm sao, sợ không ép được khí thế của đối phương? Nghe Trần tổng nói, ngươi trước đây còn là chủ nhiệm hội sinh viên chứ? Tự tin lên, sau này nói không chừng lá gan ngươi càng lớn thêm đây!" Đi tới bên người nàng, vỗ vỗ vai của đồng chí Cố Diễm, cười xoay người đi ra ngoài!

Cố Diễm đỏ mặt, không biết tại sao, trong lồng ngực tim đập rất nhanh. Ông chủ của mình tuổi còn không có lớn hơn mình chứ?

Từ văn phòng đi ra, Trần Vũ Tình đội mũ bảo hiểm màu đỏ, chỉ huy người của công ty quét dọn sạch sẽ, bày bàn làm việc, tối hôm qua phải tăng thêm giờ làm mới xong được.

Xoay đầu lại, nhìn Hác mãnh cau mày hỏi: "Ngươi đi đâu?"

"Đi có việc chút, nơi này có ngươi quản lý là được, ta đi ra ngoài một chút, xử lý chút việc." Hác Mãnh cười khà khà nói.

Trần Vũ Tình nhìn hắn nói: "Không phải đã nói ngày hôm nay có mấy vị trí quản lý chi nhánh mà công ty săn đầu người đề cử đến phỏng vấn sao?"

Hác Mãnh gãi đầu nói: "Không phải còn có ngươi cùng Cố Diễm sao, các ngươi phụ trách quyết định là tốt rồi, đồng ý ở lại khoa học kỹ thuật Lam Mị,

chúng ta hai tay hoan nghênh, không muốn lưu lại, dù cố ép cũng không ngọt, không cần thiết phải cưỡng cầu!"

Lưu Chí đúng lúc đi vào công ty, nghe được Hác Mãnh nói, không nhịn được vì vậy mà sững sờ. Lúc nãy, tâm lý của hắn còn có chút tự kiêu, cảm thấy muốn cố gắng đàm luận điều kiện cùng khoa học kỹ thuật Lam Mị, kiếm chút có lợi, người mới gia nhập đều có ý muốn xem xem có nắm lấy một chút cổ phần ban đầu của khoa học kỹ thuật Lam Mị hay không, mình tốt xấu gì cũng là một nhân tài, đến khoa học kỹ thuật Lam mị cũng coi như tầng lớp quản lý cao cấp, yêu cầu điều kiện như vậy cũng không quá phận chứ?

Bất quá nghe khẩu khí của người trẻ tuổi trước mặt này, thật giống khoa học kỹ thuật Lam Mị có thực lực mười phần a, dưa ép chín không ngọt? Đây là tự nhủ sao?

"Chào hai vị, kẻ hèn Lưu Chí, thông qua mạng tuyển dụng Thần Ưng giới thiệu tới." Lưu Chí đi tới chỗ Trần Vũ Tình cùng Hác mãnh, mỉm cười giới thiệu, trên mặt mang theo một sự tự tin, làm cho người ta lần đầu nhìn vào cảm thấy rất có khí thế, có lực áp bách.

Hác Mãnh nghiêng đầu, đánh giá đối phương, đối phương tuổi cũng không lớn, ba mươi ba tuổi, thạc sỹ quản lý đại học Harvard nước Mỹ, từng ở trong nước nhậm chức Phó tổng giám đốc điều hành một công ty mạng nổi tiếng đã ra thị trường chứng khoán, từng quản lý phòng nhân sự, có kinh nghiệm quản lý công ty phong phú.

"Xin chào, Hác Mãnh, người sáng lập khoa học kỹ thuật Lam Mị, hiện giờ là Chủ tịch, vị này là Tổng giám đốc điều hành khoa học kỹ thuật Lam Mị, ngươi tới thật đúng lúc, tư liệu liên quan tới ngươi, chúng ta đã xem qua, hết sức xuất sắc, có hứng thú gia nhập khoa học kỹ thuật Lam Mị không?" Hác Mãnh cười bắt tay đối phương.

"Có hứng thú!" Lưu Chí gật đầu cười, trước khi tới hắn cũng đã tra không ít tin tức liên quan tới công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị, xác thực đối với khoa học kỹ thuật Lam Mị rất có hứng thú. "Bất quá, ta hi vọng..."

Hác Mãnh không chờ hắn nói hết lời, cười ngắt lời hắn, nói: "Có hứng thú là tốt rồi, hoan nghênh ngươi gia nhập khoa học kỹ thuật Lam mị, chức vị tạm

thời là quản lý phòng nhân sự, lương căn bản 300 ngàn/năm, còn chia hoa hồng thì tính sau, ngươi cũng thấy, công ty mới sáng lập, hiện tại rất là bận, ngươi trước hết giúp đỡ Trần tổng phân chia văn phòng cho hợp lý, cùng với chiêu mộ thêm nhân viên, lập tức hoàn thiện công ty, ta còn có chút việc, cần đi ra ngoài bây giờ!"

Nói xong cũng không cùng đối phương nói chuyện nữa, cười vỗ bả vai của đối phương, xoay người đi ra ngoài!

Hác Mãnh trên người không hề có khí thế gì, nhưng làm cho người ta cảm giác, rất là khó hiểu! Nguyên bản Lưu Chí đã chuẩn bị để phỏng vấn từ rất lâu nhưng đều bị dồn nén lại trong lòng.

Trần Vũ Tình cười khổ cùng Lưu Chí nắm tay, nói: "Hắn chính là như vậy, một người lúc nào cũng vội thế, Lưu tổng đừng thấy làm lạ. Chính thức nhận thức một chút, Trần Vũ TÌnh!"

"Lưu Chí!" Lưu Chí cười khổ cùng đối phương nắm tay. Trần Vũ Tình diễm lệ, mê người, trong nháy mắt đã hấp dẫn hắn rồi!

Trần Vũ Tình xoay người lại, vỗ tay một cái, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mỉm cười nói: "Vị này chính là tạm thời nắm giữ chức vụ quản lý nhân sự của công ty, Lưu tổng, mọi người hoan nghênh một chút!"

...

"Bà cô của ta, gọi ta đi ra có chuyện gì à, không biết hiện giờ trong công ty đều bận phát điên lên sao!" Hác Mãnh đến gần trường trung học cũ, tại một của hàng đồ uống lạnh mà hắn thường cùng Từ Manh đến, tìm Từ Manh đeo kính mát lớn, mặc trang phục mát mẻ, cười khổ hỏi. Không phải Từ mỹ nhân gọi thì hắn làm sao có thể từ trong công ty chạy ra đây.

Từ manh hiện tại đã rất nổi tiếng, đã đăng quang hoa khôi của trường năm nay, người ta xưng tụng là 'Quốc dân giáo hoa', lượng fans đã vượt quá 8 triệu, bộ phim phóng sự 'Giáo hoa xuyên du ký' mà Hác Mãnh chế tác, ở trên mạng đã có hơn 80 triệu lượt xem.

"Ta không vui" Từ Manh lầm bầm miệng nhỏ, cầm ống hút đâm đâm vào

trong ly sữa, tức giận nói.

"A?" Hác Mãnh há hốc mồm, cười khổ hỏi: "Ai chọc cho bà cô của chúng ta tức rồi, nói cho ta, xem ta không chém hắn làm đôi mới là lạ!"

"Là ngươi đó, ngươi tự bổ đi xem nào!" Từ Manh lầm bầm miệng nhỏ nói.

Hác mãnh cười gượng hai tiếng, gãi đầu nói: "Cái này thì không tính, ta làm sao chọc giận ngươi chứ?"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thị Trường Đồ Cổ

Chương 72: Thị Trường Đồ Cổ
"Em mỗi ngày ở nhà thật nhàm chán, em không muốn làm minh tinh, em cũng không muốn làm thần tượng, em muốn lui ra khỏi giới giải trí, hưởng thụ chính cuộc sống mà em muốn!" Từ Manh cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Hác Mãnh sửng sốt, có thể trong lời nói của Từ manh thấy được hôm nay tâm tình của nàng không được tốt. Cười khổ mà nói: "Được, nếu em không muốn tham gia vào giới giải trí, thì không tham gia nữa, em muốn làm cái gì, anh đều ủng hộ em làm điều đó, tuy rằng hiện tại anh vẫn chưa thể để em muốn làm gì thì làm, thế nhưng sau này, anh tin tưởng anh có thực lực này!"

Muốn làm gì thì làm?

Từ Manh sững sờ, ngẩng đầu lên nhíu nhíu cái mũi nhỏ, nói: "Vậy sau này em muốn cố tình gây sự, anh cũng sẽ không trách em chứ, sẽ dung túng cho em sao?"

"Sẽ!" Hác Mãnh cười gật đầu nói.

Từ Manh nháy mắt một cái, nói: "Không phải đang đùa em chứ?"

Hác Mãnh nở nụ cười, lắc đầu nói: "Khẳng định không phải, em phải biết rõ vị trí của em trong lòng anh trọng yếu bao nhiêu!"

"Vậy em muốn anh cưới em làm vợ, anh sẽ đáp ứng chứ?" Từ manh trên mặt mang theo nụ cười, như là đang đùa mà hỏi.

"Cưới!" Hác Mãnh khẳng định, gật đầu nói.

"Cưới thật chứ?" Từ manh sửng sốt một chút, hỏi lại một lần nữa.

"Cưới thật!" Hác Mãnh cười nói.

Từ Manh cao hứng, cười duyên nói: "Anh nghĩ thật đẹp, anh đồng ý cưới em, em cũng chưa chắc muốn gả cho anh đây, anh coi bổn tiểu thư dễ cưới như vậy à!"

Hác mãnh sờ sờ mũi, hình như chính em nêu ra chứ?

"Tâm tình của em hiện tại tốt rồi!" Từ Manh cười đứng lên, kéo Hác Mãnh từ chỗ ngồi dậy, ôm cánh tay của hắn đi ra bên ngoài, vừa nói: "Đi, đi với em đi mua ít đồ, hai ngày nữa ông ngoại em đại thọ 60, em cần chọn một lễ vật cho ông!"

Đại thọ 60 của ông ngoại? Hác Mãnh cười khổ lắc đầu, hắn trước đây chưa từng thấy ông ngoại của Từ đại tiểu thư, nhưng mà, nếu Từ mỹ nhân nói thì hắn đương nhiên không thể cự tuyệt.

"Xe của em à?" Hác mãnh nhìn chiếc Land Rover màu đen dừng ở ven đường, hiếu kỳ hỏi.

Từ Manh mỉm cười lắc đầu nói: "Em sao mua nổi loại xe đắt tiền này, là của anh họ con của cô em, cho em mượn mấy ngày, chờ đến khi khai giảng thì em trả lại họ!"

"Nhà giàu nhỉ!" Hác Mãnh không nhịn được cảm khái, loại xe hơn 1 triệu này, ở dĩ vãng hắn chỉ có thể nhìn ở ven đường, chưa từng được xem kỹ bên trong. Nhưng mà, hiện tại hắn cũng không phải ước ao nữa, bởi vì năng lực của hắn hoàn toàn có thể mua được, thậm chí đẳng cấp còn vượt qua loại xe này.

"Nhà giàu? Mãnh gia đây là đang cười nhạo tiểu nữ tử sao, so sánh với vị

tương lai là cự phú như ngài đây, thì trong nước có mấy người có thể xưng nhà giàu trước mặt ngài chứ!" Từ manh hướng Hác Mãnh liếc mắt đưa tình, cười khanh khách.

Sau khi lên xe, Từ Manh hỏi: "Anh cảm thấy, vãn bối như em thì nên tặng lễ vật gì là tốt đây?"

Hác mãnh nào có biết tặng lễ vật gì cho trưởng bối là tốt, suy nghĩ một chút nói: "Tặng lễ vật gì không quan trọng lắm, quan trọng nhất chính là tấm lòng, trưởng bối cũng không phải muốn đồ vật của em, em nói xem có đúng không?"

"Phải!" Từ Manh gật đầu, lái xe hướng tới thị trường đồ cổ Thạch Thành. Cười nói: "Ông ngoại em thích đồ cổ, ngọc thạch gì đó, chúng ta đến đó chọn xem sao."

Hác Mãnh không có ý kiến, hắn bất quá chỉ là đi theo làm tham mưu mà thôi, lại không phải mừng thọ của ông ngoại hắn.

Thị trường đồ cổ Thạch Thành ở Quan Đế miếu, mấy năm gần đây sau khi được quy hoạch, được coi là thị trường giao dịch đồ cổ lớn nhất Thạch Thành. Như sưu tập tem, đồ cổ, gốm sứ, cổ ngọc ở đây đều có thể mua được, bên cạnh chính là thị trường chim, cá mới được xây, ở sát bên này!

Hai người dừng xe ở bên ngoài, Từ Manh ôm cánh tay Hác Mãnh, đi bộ vào bên trong. Trời rất nóng, người bên trong thị trường đồ cổ cũng không ít, nhưng phần lớn đều là người trung niên và lớn tuổi, tỉ lệ người trẻ tuổi không phải lớn, hiện nay người trẻ tuổi thích đồ cổ cũng không nhiều, hay là nói, muốn chơi những thứ đồ này không có chút tiền vốn thì chơi không được, người trẻ tuổi ở phương diện này dù sao cũng kém hơn nhiều!

Ven đường đều có dựng những cây dù to, các hàng quá lớn nhỏ đều bầy sạp hai bên vỉa hè, có đủ các loại cửa hàng đồ cổ, nhưng bởi vì nắng quá gay gắt nên trên mặt mọi người đều mang theo vẻ ủ rũ, lười biếng.

"Ông chủ, con dê này là ngọc sao?" Từ Manh kéo Hác mãnh ngồi xuống bên một quán nhỏ, chỉ vào một món đồ ngọc thạch được điêu khắc thủ công, cười hỏi.

"Đúng vậy, cổ ngọc thời Minh!" Ông chủ con mắt sáng ngời nhìn Từ manh, trong chớp mắt cảm thấy tinh thần thoải mái không ít.

"Thời Minh à?" Từ Manh suy nghĩ một chút lắc đầu nói: "Nếu như là đồ thời hiện đại thì tốt, trưởng bối nhà tôi không thích đồ thời Minh, lại thích đồ phỏng chế thời nay cơ, thật đáng tiếc"

Hác mãnh ở bên cạnh nghe thế, suýt nữa không nhịn được bật cười, trong lòng thầm nói, đây không phải đang chơi người ta đó sao!

Ông chủ sạp hàng cũng sững sờ, nhưng Từ Manh lại lấy tay chỉ mấy đồng tiền cổ bên cạnh, hiếu kỳ hỏi: "Mấy đồng tiền cổ này bán thế nào vậy?"

"Mấy cái này à, 50 đồng một viên!" Ông chủ sạp nhìn Từ manh một chút, hình như đang suy nghĩ xem nha đầu này trong hồ lô có chứa thuốc gì đây!

"Đắt thế!" Từ Manh mỉm cười lầm bầm, kéo Hác Mãnh đứng lên định đi.

"Mỹ nữ đừng đi, cô nếu thực sự muốn mua, tôi có thể tính rẻ cho cô một chút mà!" Ông chủ nhìn thấy hai người định đi, vội vàng gọi theo bắt chuyện.

"Ba đồng một viên, tôi muốn 100 viên, ông có bán không?" Từ Manh dừng bước, nhìn đối phương hỏi.

"Ba đồng một viên Không phải có bán hay không, mà ta nhập hàng giá đều đắt hơn cái giá này, cô thật sự muốn mua thì 10 đồng một viên!" Ông chủ sạp lắc đầu nói.

"Ba đồng thôi, 100 viên là 300 đồng, không những thế, ông phải thêm cả món đồ mà ông nói là 'Cổ ngọc thời Minh' kia vào cho tôi, không thế thì tôi không mua đâu!" Từ manh cười duyên, ỏn à ỏn ẻn nói.

Hác Mãnh ở bên cạnh mỉm cười không nói, trong lòng tự nhủ, người ta chịu bán mới lạ đó, 300 đồng mua 100 viên tiền cổ, còn muốn thêm 1 khối cổ ngọc thời Minh, trừ phi là kẻ ngu thì mới đồng ý.

Nhưng tiếp đó, việc xảy ra khiến Hác Mãnh choáng váng.

Ông chủ sạp hàng suy nghĩ một chút cười khổ nói: "Được bán cho cô, chọn đi!" Nói xong từ bên cạnh lấy ra một cái túi, bên trong túi chứa ít nhất hai, ba ngàn các loại tiền cổ các thời kỳ, nhưng đa số là tiền thời gần đây.

Từ manh kéo Hác Mãnh quay lại, ngồi xuống từ trong túi lượm lấy 100 viên có bề ngoài còn tốt, cầm lên món cổ ngọc thời Minh, sau đó mới từ bóp tiền của mình lấy ra ba tờ tiền mày đỏ đưa cho ông chủ sạp hàng.

Sau khi rời đi, Hác mãnh mới không nhịn được hỏi: "Ông chủ kia có phải bị choáng váng?"

Từ manh cười duyên nắm tay hắn, nhẹ giọng nói: "Anh mới ngốc ấy, người ta bày sạp hàng chính là để kiếm tiền, anh cho rằng đối phương lỗ vốn sao? Nói cho anh hay, những đồng tiền cổ này là được mua về theo cân, 100 viên tiền cổ tiểu thương nhập hàng về nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá 50 đồng, còn món 'Cổ ngọc thời Minh' này, ta nghĩ ông chủ kia nhiều nhất tốn 30-50 đồng mua vào, cho nên mới nói, bán cho em mấy cái đồ này, người ta đã kiếm được 200 đồng đó!"

Hác mãnh sững sờ, gãi đầu cười khổ mà nói: "Vậy em còn mua làm gì?"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
‘Bùa Nhìn Xuyên’

Chương 73: ‘Bùa Nhìn Xuyên’
Từ Manh cầm lấy món đồ kia, giảo hoạt cười nói: "Đầu tiên, đây nhất định không phải cổ ngọc thời Minh triều, mà là hàng nhái thời cận đại, thời gian sẽ không vượt quá mấy chục năm, nhưng mà chạm trổ cũng không tệ lắm, vật liệu cũng được, cũng không phải đồ vật làm thời hiện đại, cho nên cũng có chút giá trị."

"Có ý gì?" Hác Mãnh vẫn có chút chưa hiểu lắm.

Từ Manh cười không trả lời, mà kéo hắn đi tới trước mặt, đi vào một cửa hàng đồ cổ tên 'Cổ Phương Trai'. Dưới sự chứng kiến của Hác mãnh, nàng cùng ông chủ cửa hàng cò kè mặc cả một phen, đem món đồ vừa mua vào bán đi, giá cả là 800, trực tiếp giao tiền giao hàng.

Sau khi từ trong cửa hàng đồ cổ đi ra, Từ Manh mới đắc ý nói: "Hiện tại đã hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Hác Mãnh cũng không ngốc, một vào một ra này kiếm lời 500 tệ, cộng thêm 100 viên tiền đồng, mặc dù không đáng giá bao nhiêu tiền thì cũng không phải là công toi.

Vừa tới thị trường đồ cổ lại kiếm được 'Món hời nhỏ', Từ manh tâm tình không tệ, từ quầy hàng bán đồ uống lạnh ven đường, đặc biệt khen thưởng Hác mãnh một cây kem.

"Một thân bản lĩnh của em, đều học được từ ông ngoại. Nhưng mà, chỉ học được một chút da lông thôi, ông ngoại em rất lợi hại, ông dạy những đồ đệ kia đều là cấp đại sư." Từ Manh cười duyên, 500 tệ tuy rằng không nhiều, nhưng dù sao cũng là dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm được, so với được người khác cho 5000 còn cao hứng hơn.

http://tieulun.hopto.org

Trước cửa quán tên là 'Quầy ngọc thạch' rất đông người.

"Ngày hôm nay vận khí không tệ, có người đổ thạch ở đây, đi, chúng ta qua xem một chút!" Từ Manh hưng phấn kéo Hác Mãnh đi tới đám đông!

Ở cửa có một máy cắt đá, hiện đang cắt đá, xung quanh mấy chục người xem, phần lớn là đến xem náo nhiệt, đương nhiên cũng có người trong nghề, chuẩn bị chờ cắt ra ngọc để mua.

"Khối đổ thạch này là một khối đá già, 8000 tệ một cân, hơn 64 cân, bỏ đi số lẻ là còn 50 vạn đó, lão Vương lần này đúng là dốc hết vốn liếng."

"Đúng đấy, nếu không phải là lão Vương thì sẽ không chỉ giá 50 vạn rồi!"

Hác Mãnh nghe mấy người đang xem náo nhiệt xung quanh bàn luận, không nhịn được âm thầm tặc lưỡi, đứng sát bên người Từ mỹ nhân, nhẹ giọng nói: "Trời ạ, một tảng đá 50 vạn? Vậy mà cũng có người mua, mọi người có phải đều điên rồi không?" Trước đây nghề cược thạch hắn cũng đã nghe tới, nhưng không có tiếp xúc qua vì lẽ đó vừa nghe thấy một khối đổ thạch mấy chục vạn, thì cảm thấy rất ngạc nhiên!

Từ Manh cười duyên nói: "Anh thì biết cái gì, nếu như cắt ra được ngọc, loại nguyên thạch già này rất có thể có phỉ thúy ngọc thạch cao cấp, đến lúc đó không chỉ 50 vạn, mà là 5 triệu, 50 triệu cũng có thể!"

"Lãi kếch sù như thế à?" Hác Mãnh sững sờ, hiếu kỳ hỏi: "Vậy sao ông chủ của nơi này lại đem phỉ thúy nguyên thạch bán đi, tự mình cắt không tốt sao?"

"Tự mình cắt đương nhiên được rồi, nhưng bình thường các thương nhân bán nguyên thạch, đều rất ít người tự mình cắt đá, bởi vì bên trong có một vấn đề nguy hiểm, đó là thần tiên cũng khó biết được trong đó có ngọc hay không!" Từ Manh lắc đầu, cười giải thích. Một đao nghèo, một đao giàu, một đao khoác vải thô, đổ thạch toàn dựa vào kinh nghiệm, đặc biệt là 'toàn đổ thạch' (ND: toàn đổ thạch là tảng đá chưa được cắt ra, hoàn toàn không biết có ngọc hay không), ai cũng không thể biết được, ở trong nguyên thạch có ngọc hay không, còn dựa vào người cắt, kinh nghiệm, vận may, thiếu một thứ cũng

không được!

Giữa bãi, máy cắt đá vang lên ong ong, người xung quanh đều trừng mắt nhìn chăm chú.

"Thấy màu xanh chưa?"

Người đàn ông trung niên bên cạnh máy cắt đá, cầm bình nước khoáng qua, đổ chút nước lên mặt cắt, một mảnh trắng xóa, không thấy cái gì. Nhất thời, người xung quanh dồn dập thở dài. "Kiểu này xem ra 50 vạn của lão Vương có khả năng đổ xuống sông xuống biển rồi!"

"Ai, đúng vậy, nào có dễ dàng ra ngọc như vậy, thần tiên cũng khó mà biết có ngọc hay không mà!"

Người trung niên vừa nãy cắt đá, cau mày, hắn kinh doanh trong nghề đổ thạch cũng nhiều năm rồi, tự nhiên biết rõ tính nguy hiểm bên trong!

"Ông chủ Vương, còn cắt không?"

"Cắt!" Người trung niên được kêu là lão Vương, cũng bất quá hơn 40 tuổi gật đầu, sắc mặt có chút khó coi nhưng không biểu hiện ra sự nôn nóng.

"Được rồi, bây giờ cắt thế nào?" Người phụ trách cắt đá của quầy Ngọc thạch nhẹ giọng hỏi.

"Cắt ngang mở ra từ đây đi!" Vương Giác Khôn nhìn xuống đổ thạch, trầm giọng nói.

Hác Mãnh nhìn đổ thạch trên máy cắt, trong lòng đột nhiên động, thừa dịp Từ manh tập trung tinh thần xem cắt đá, hắn đem tinh thần chuyenr vào hệ thống Trạm Thu Mua, tiến vào mục 'Mua đồ'. Tìm tòi một chút, mắt nhìn xuyên tường, hắn đang muốn thử chút xem bên trong hệ thống Trạm Thu Mua có đồ vật này bán ra không.

Soạt!

Xuất hiện một loạt đồ vật!

Sản phẩm có công năng 'Nhìn xuyên tường' không dưới 100 loại, trong đó 'Trang bị' có công năng này như: kính mắt nhìn xuyên tường, máy nhìn xuyên tường, ống nhòm nhìn xuyên tường, áo nhìn xuyên tường; cũng có các loại năng lực của bản thân như: dị năng 'Thuật nhìn xuyên', 'Tam thông huyết thống', trong đó còn có 'Thiên nhãn', công năng Thiên nhãn này cùng thuật nhìn xuyên tương tự nhau, còn có 'Mắt nhìn xuyên', 'Mắt hoàng kim', ...

Số lượng, chủng loại khá nhiều, Hác mãnh cũng không nghĩ tới. Đương nhiên, đồ như thế đều khiến người ta trông mà thèm, thế nhưng giá tiền ít thì mấy số 0, nhiều thì mười mấy số 0, chỉ có thể khiến người ta cảm thán một tiếng, thứ tốt quả nhiên không rẻ!

"Giá cả từ thấp tới cao, sắp xếp lại một lần nữa!"

Keng!

Món đồ thứ nhất, là một tấm bùa chú.

Bùa nhìn xuyên: (vật phẩm tạm thời) khiến người sử dụng có công năng nhìn xuyên trong thời gian ngắn, thời gian kéo dài 15s. Giá cả: 150 kim tệ.

Đồ vật là thứ tốt, nhưng hơi đắt, đúng là công năng ai cũng muốn nhưng không hề rẻ, một giây đồng hồ 2000 tệ, một tấm bùa là 3 vạn rồi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, cắn răng mua một tấm 'Bùa nhìn xuyên'

3 vạn tệ đối với hắn mà nói, dùng 'chơi' cũng có thể chịu được.

Không phải nói là thần tiên cũng khó mà biết bên trong có ngọc hay không sao, không biết 'Bùa nhìn xuyên' có thể nhìn thấu được nguyên thạch, một ánh mắt định càn khôn, xác định bên trong nó có ngọc hay không.

"Sao thế?" Từ manh quay đầu nhìn Hác mãnh.

Hác mãnh cầm 'Bùa nhìn xuyên' trong tay, mỉm cười lắc đầu, kéo nàng chen vào trong đám người trước mặt, đi gần vào bên trong! Sau khi không bị che chắn tầm mắt, hắn bóp nát tấm bùa nhìn xuyên.

Một luồng khí mát mẻ, theo cánh tay tiến vào đại não, cuối cùng bao trùm

trên hai con ngươi.

Ngọc thạch bị Hác mãnh nhìn chằm chằm, đột nhiên giống như sáng rực và tan ra, dần dần xâm nhập vào, 1 cm, 10 cm, 30 cm, ...

Ở nửa bên phải nguyên thạch bị cắt ra có một khối to bằng hai nắm tay của người trưởng thành, vật thể màu xanh nhạt như pha lê, mới xem tới chỗ này, khí tức mát mẻ trong đôi mắt biến mất, tảng đá lại trở thành tảng đá như cũ, không có chút dị thường nào.

Hác Mãnh lầm lầm lầu bầu: "Vãi, thật sự có ngọc!"

"Anh nói gì vậy?" Bên cạnh Từ manh nghe không rõ Hác mãnh đang nói thầm điều gì/

Hác mãnh lắc đầu, nhìn vào giữa sân không lên tiếng.

Răng rắc, nguyên thạch bị máy cắt cắt thành hai nữa, sau khi dội nước, hai nửa nguyên thạch đều là một mảnh trắng xóa, một chút màu xanh lục đều không thấy.

"Cắt hỏng rồi!" Cũng không biết là ai, ở bên cạnh cười trên sự đau khổ của người khác.

Vương Giác Khôn sắc mặt khó coi mấy phần, ai cũng không muốn đổ thạch của mình bị cắt hỏng, nhưng xem tình hình ngày hôm nay thế này, có lẽ 50 vạn của mình đổ xuống sông xuống biển rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Băng Chủng Phỉ Thúy!

Chương 74: Băng Chủng Phỉ Thúy!
"Lão Vương, gần đây vận may của ngươi hơi kém nhỉ, ha ha, khối nguyên thạch này đáng giá 5-600 ngàn sao? Hê hê, đây là khối thứ mấy trong ngày hôm nay rồi? Vận may không tốt thì đừng nên đổ, mấy triệu tệ ném xuống nước, đoán chừng cũng có thể nghe thấy tiếng vang đấy, ây dà!" Một nam nhân hơn 40 tuổi bước tới, ngoài cười nhưng trong không cười, đầy giễu cợt

đón lời.

Vương Giác Khôn ngẩng đầu lên nhìn y, cười lạnh: "Mấy triệu mà thôi, trò hề nhỏ ấy mà, đâu như Lý đại thiếu gia ngươi, năm ngoái tại hội chợ đá quí Đằng Xung dường như thua hơn 50 triệu nhỉ?"

Lý Kim Long nụ cười trên gương mặt không thay đổi, châm chọc nói: "Năm ngoái ta buôn bán lời 600 triệu nên quyên góp chút, có điều nghe nói Kim Ngọc Hiên của ngươi năm ngoái lại lỗ mấy trăm triệu à?"

Xung quanh có người vây xem hỏi: "Vị này là nhân vật nào thế?"

"Lý Kim Long, ông chủ Kim Long Ngọc Thạch, ngay cả hắn mà ngươi cũng không nhận ra ư? Người này trong giới buôn đá quí ở Thạch Thành có thể tính là nhân vật số một, số hai!"

"Thì ra là như vậy, hai người Lý Kim Long cùng Vương Giác Khôn có cừu oán sao?" Có người tò mò nhỏ giọng hỏi.

"Ha ha, chuyện này coi như ngươi hỏi đúng người, ta là một trong số ít mấy người biết nội tình. Hai người này chẳng những có thù, mà nói đến thì còn là mối hận đoạt vợ đấy. Vốn hồi trước Lý Kim Long và Vương Giác Khôn chính là huynh đệ kết nghĩa từ bé, sau lại cùng nhau bái sư, làm học trò của Ngọc vương Lưu Nhất Thủ. Lưu Nhất Thủ dưới gối có một nữ nhi đều được hai người coi trọng, và nghe nói vị tiểu sư muội kia có ý với Lý Kim Long hơn, nhưng không biết Vương Giác Khôn làm thế nào mà lại có thể hoành đao đoạt ái. Cũng bởi vì chuyện đó nên sau này hai người liền trở thành kẻ thù!"

Hác Mãnh ở bên cạnh nghe, khóe miệng hơi nhếch lộ ra vẻ tươi cười, tò mò hỏi: "Vậy cuối cùng là vị Vương lão bản này cưới được vị tiểu sư muội kia à?"

"Không!" Người kể chuyện lắc đầu, thở dài nói: "Hồng nhan bạc mệnh a!"

Hác Mãnh nhíu mày, không hỏi tiếp, dù sao cũng không phải là loại chuyện khiến người nghe cảm thấy vui vẻ. Hắn suy nghĩ một chút rồi kéo theo Từ Manh đi vào, nhìn Vương Giác Khôn, cười hỏi: "Vương lão bản, khối đổ

thạch này ngươi còn đổ không?"

Vương Giác Khôn quay đầu nhìn Hác Mãnh, nói: "Sao, tiểu huynh đệ ngươi thấy hứng thú với khối đổ thạch này ư?"

Hác Mãnh gật đầu, bất quá lúc hắn vừa định lên tiếng thì Lý Kim Long đứng bên cạnh đã chen ngang: "Tiểu tử, ngươi ngàn vạn lần đừng nhảy vào, khối đổ thạch này đã hỏng rồi, không nhất thiết phải đổ nữa."

Từ Manh ở bên cũng không biết Hác Mãnh đột nhiên trúng phải cái gì, liền kéo kéo tay hắn, đá cắt ra cũng không thấy chút màu xanh nào, đổ tiếp làm gì a!

"Cũng không hẳn vậy!" Hác Mãnh giữ tay Từ Manh, cười nói: "Khối đổ thạch này còn có thể đổ!" Ngừng một chút, nhìn Vương Giác Khôn, dứt khoát nói: "Nếu như Vương lão bản không đồng tình với lời của ta, vậy ta nguyện ý mua lại khối đổ thạch này bằng một nửa giá nguyên thạch, chịu mọi rủi ro sau đấy, ngài thấy thế nào?"

Rối bời! Không sai, chính là rối bời, Vương Giác Khôn trong lòng rất coi trọng khối nguyên thạch phỉ thúy này, 500 ngàn đối với hắn mà nói cũng không phải số tiền quá lớn, thế nhưng hắn cũng không chịu được loại đả kích do phán đoán nhầm, đúng như Lý Kim Long đã nói, ngày hôm nay hắn đã cắt mười mấy khối đổ thạch, thế nhưng không có một khối nào đổ trúng.

Nhìn khối nguyên thạch phỉ thúy đã bị cắt thành hai nửa ở trước mắt, tiếp tục cắt? Vương Giác Khôn quả thật không còn dũng khí làm việc đó.

Hắn cắn răng nói: "Được, ta có thể nhượng cho ngươi, đưa 200 ngàn là được, đổ trúng, lão ca lấy 200 ngàn này mở tiệc chúc mừng ngươi!"

Từ Manh khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi Hác Mãnh: "Này này, ngươi định làm gì à?"

"Ta cảm thấy khối đổ thạch này có ngọc!" Hác Mãnh cười trả lời, sau đó đi tới chỗ Vương Giác Khôn. Giao dịch ngọc thạch có thể chuyển khoản tại chỗ, vì để tránh sau này gặp phiền toái Hác Mãnh trước hết liền chuyển cho Vương lão bản 200 ngàn trước sự chứng kiến của chủ quầy đá quí.

Mua lại khối nguyên thạch phỉ thúy đã bị cắt làm hai mảnh!

Từ Manh cũng không còn ngăn cản Hác Mãnh, nhưng vẫn phải lườm hắn một cái, miệng lầm bầm: "Điên rồi, nhất định là điên rồi!" Tuy nhiên nàng cũng biết, đối với hắn hiện tại mà nói thì 200 ngàn chỉ là ít tiền lẻ, vui chơi một chút coi như quyên góp.

"Haiz, tiểu tử ngươi quá vọng động, ta dám khẳng định khối nguyên thạch này không có ngọc." Lý Kim Long ở bên cạnh lắc đầu thở dài.

Đối với đổ thạch, Vương Giác Khôn và Lý Kim Long chính là đại hành gia.

Hác Mãnh mỉm cười không nói, tay chỉ vào nửa khối nguyên thạch không có ngọc, nói với nhân viên cắt đá: "Sư phụ, phiền ngươi cắt dùm khối này, trực tiếp cắt từ giữa đi!" Hắn biết thừa nửa khối nguyên thạch này không có gì cả, cắt thế cắt nữa cũng không sao, bất quá hắn muốn làm trò cho mọi người xem nên giả bộ thế thôi.

"Được rồi!" nhân viên cắt đá động thủ, mài dũa một hồi nửa khối nguyên thạch biến thành cục đá nhỏ bằng nắm tay, không cắt ra được gì.

Người xung quanh rối rít thở dài, đây chính là 200 ngàn a, trôi hết xuống sông rồi, loại đồ vật như nguyên thạch phỉ thúy này quả nhiên không phải ai cũng có thể động vào!

Một đao nghèo, một đao phú, thần tiên cũng khó cắt ra một tấc ngọc.

"Ta đã bảo mà, không nghe lời người lớn, chịu thiệt ở trước mắt a!" Lý Kim Long ở bên cạnh vừa nhìn vừa hả hê nói.

Vương Giác Khôn sắc mặt âm trầm, không nói câu gì.

Hác Mãnh quay sang nhìn Lý Kim Long, cười nói: "Người có lúc trượt chân, ngựa có lúc mất móng, Lý tổng, vẫn còn nửa khối nguyên thạch chưa cắt, ngươi có thể khẳng định bên trong không có 'hàng' sao?"

Hắn nói xong liền quay đầu lại, đứng bên máy cắt đá, dựa theo tình tiết trong trí nhớ vẽ một lộ tuyến lên bề mặt nguyên thạch, sau đó nói: "Sư phụ, lần này

phiền ngài cắt theo lộ tuyến này!"

Xạch… xạch, tiếng máy cắt đá lần nữa vang lên, người xem ở xung quanh cũng yên tĩnh lại, Từ Manh nắm chặt tay, đứng một bên nhìn, dáng vẻ cũng rất khẩn trương.

"Có… có ngọc, xanh dương, băng chủng!" Nhân viên cắt đá bỗng hô to.

Vương Giác Khôn phản ứng còn nhanh hơn Hác Mãnh, sải bước tới, cầm bình nước khoáng tưới lên bề mặt nguyên thạch, sau đó hưng phấn nói: "Không sai, băng chủng phỉ thúy!"

Một câu nói khiến xung quanh náo nhiệt hẳn lên, tất cả mọi người đều chen lên phía trước, về phần chủ nhân của khối ngọc là Hác Mãnh thì bị đẩy lui ra ngoài.

"Tiểu huynh đệ, chúc mừng ngươi, khối nguyên thạch này đổ trúng, hơn thế còn trúng lớn, ha ha!" Vương Giác Khôn sảng khoái cười, vẻ cao hứng giống như là chính hắn đổ trúng.

Lý Kim Long cũng tiến lên nhìn một chút, sắc mặt khó chịu, lui qua một bên không nói gì. Nếu như không cắt ra ngọc thì hắn còn có thể hả hê cười nhạo một hai câu, nhưng hiện tại chẳng những đổ trúng, hơn nữa tuyệt đối là trúng lớn, nhất định việc hắn phán đoán nhầm lần này sẽ bị loan truyền .

"Tiểu tử, khối ngọc phỉ thúy này ngươi bán không, ta ra giá 2 triệu, một vào một ra như thế là ngươi lời gấp mười lần rồi, cũng không cần tiếp tục mạo hiểm." Đột nhiên có người mở miệng hỏi.

Không đợi Hác Mãnh lên tiếng, Vương Giác Khôn liền cười khẩy, đón lời: "2 triệu? Kiếm tiện nghi thì cũng đừng dùng phương pháp đó! Tiểu huynh đệ muốn bán, lão ca ta trả 8 triệu!" Y hơi ngừng lời, sau đó nói tiếp: "Chỉ có điều, nếu như ta là ngươi thì trước hết sẽ đào toàn bộ khối ngọc này ra, tối đa hóa lợi ích. Ta thấy ngọc phỉ thúy bên trong nhất định có giá hơn 8 triệu!"

Hác Mãnh cười cười, gật đầu nói: "Được, ta nghe theo lão ca!"

Vương Ngọc Khôn liền xắn tay áo, đích thân giúp Hác Mãnh cắt đá!

Một Đêm Phất Nhanh

Chương 75: Một Đêm Phất Nhanh
Từ Manh kéo kéo Hác Mãnh, hưng phấn nói: "Hay nha, thứ đồ như vậy mà ngươi cũng bắt được! Ngươi định xử lý khối ngọc phỉ thúy này thế nào? Bán chứ? "

Lần này chẳng những đổ trúng, hơn nữa còn là trúng lớn, khối băng chủng phỉ thúy lớn như thế, giá tiền ít nhất hơn 10 triệu, đầu tư 200 ngàn, bán sang tay giá trị liền bạo tăng gấp 50 lần, chỉ nghĩ đến thôi đã làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Hác Mãnh nửa cười nửa đùa nhìn nàng, nói: "Ta nhớ hình như có người vừa bảo ta bị điên thì phải?"

Từ Manh ánh mắt loé lên tia giảo hoạt, cười khanh khách, nói: "Vậy coi như ta nói sai còn không được ư, Mãnh đại nhân đừng so đo với tiểu nữ tử, không nên truy cứu nhầm lẫn của ta nữa nha! "

Cần giữ vui vẻ… cần giữ vui vẻ… Nếu không phải tâm tình đang rất tốt, Từ mỹ nhân đã sớm giơ chân đá hắn.

"Được rồi, ai bảo ta ‘tể tướng đỗ lí năng xanh thuyền*’ đây!" Hác Mãnh cười đầy thâm ý, quay đầu nhìn Vương Giác Khôn cắt đá, tay ôm eo Từ Manh, nhẹ giọng hỏi: "Băng chủng phỉ thúy rất quí hiếm à?"

"Ừ!" Từ Manh gật đầu một cái, cũng không đẩy hắn ra.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Nếu là vật quí hiếm vậy liền tặng cho ngươi đi!"

Từ Manh sửng sốt, quay đầu nhìn hắn: "Tặng ta?"

"Đúng vậy a, tặng cho ngươi đấy!" Hách Mãnh gãi gãi mũi, khẽ cười nói: "Lâu lắm chưa tặng quà ngươi rồi!"

Từ Manh cảm thấy trong lòng ngọt ngào giống như mật đường, thấp giọng nói: "Ngọc phỉ thúy này rất đắt tiền nha, hơn 10 triệu lận, ngươi đem ra tặng được sao?"

Hác Mãnh ngầm trượt tay xuống dưới làm chút chuyện xấu, sảng khoái cười: "Đừng nói giá trị hơn 10 triệu, dù là bảo vật vô giá, khuynh quốc khuynh thành, ta cũng bỏ ra tặng ngươi."

"Quỷ mới tin ngươi!" Từ Manh đỏ mặt lườm hắn: "Xung quanh có rất nhiều người đấy, ngươi… ngươi đàng hoàng một chút dùm ta, bổn tiểu thư hiện giờ chính là người của công chúng nha!"

"Chẳng phải ngươi nói sẽ không gia nhập giới giải trí, sao còn quan tâm đến việc đó?" Hác Mãnh cười tà, hỏi.

Từ Manh đỏ mặt nhéo hắn một cái, nói: "Không gia nhập giới giải trí nhưng cũng không thể để tùy ý khinh bạc nha!"

Thật ra thì Hác Mãnh rất thích kiểu như này, không khí có chút mập mờ. Tình là gì, chưa chắc đã là nhận được, cũng chưa chắc đã là đạt được, có lẽ vô ý kề vai, một lần mỉm cười với nhau, trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao hòa chính là yêu. Dĩ nhiên, vấn đề về tình yêu này tương đối thâm ảo, cần đứng ở góc độ tâm hồn để lĩnh ngộ nó.

Hác Mãnh chẳng qua là một người bình thường, cho nên hắn 'yêu' rất thông tục.

Đại khái sau khoảng mười mấy phút đồng hồ, Vương Giác Khôn đã đào ra được toàn bộ khối ngọc phỉ thúy, nặng chừng 3-4 kg, ít nhất có thể chế tác ra 5-6 khay ngọc, mười mấy cabochon* mặt dây chuyền, thuần màu xanh dương tươi sáng, khiến cho người ta vừa thấy liền có một cảm giác ưa thích phát ra từ tận sâu trong đáy lòng!

"12 triệu, mong tiên sinh bán cho!"

"15 triệu, ta ra giá 15 triệu."

"20 triệu!"

"23 triệu!"

"30 triệu!" Lý Kim Long gặp vật mình thích liền thèm muốn, cũng nhịn không được báo giá, một hơi tăng giá tiền lên tới 30 triệu, làm cho người xung quanh hơi sửng sốt, tràng diện yên tĩnh lại.

Vương Giác Khôn nhíu mày, nhìn Hác Mãnh nói: "Tiểu huynh đệ, giá 30 triệu này cũng coi như không ít, nhưng nếu ngươi muốn bán, ta nguyện ý trả 32 triệu." Ngoài miệng vừa nói 30 triệu là cái giá không tồi, tuy nhiên rốt cuộc bản thân không nhịn được tăng thêm 2 triệu. Ai mà biết hôm nay bỏ lỡ loại ngọc phỉ thúy cao cấp này thì lúc nào mới lại có thể gặp được. Hắn không quan tâm bao nhiêu tiền, với loại hàng như này hoàn toàn có thể khiến một cửa hàng ngọc thạch giữ độc quyền kinh doanh cho khách VIP. Kim Ngọc Hiên của hắn hiện thời quả thật rất cần một nhóm sản phẩm ngọc phỉ thúy cao cấp như vậy.

Lý Kim Long mặt lạnh mở miệng nói: "35 triệu, tiểu huynh đệ, đây là giá tiền cao nhất ta có thể trả, cái giá này dù đặt ở chỗ nào thì chắc chắn đều được coi là hàng đầu, nếu như Vương Giác Khôn chịu trả hơn 35 triệu, vậy liền để cho hắn."

Vương Giác Khôn nhíu mày , 32 triệu đã gần như là toàn bộ tài chính mà hắn có thể vận dụng hiện thời, muốn hắn một hơi lấy ra 35 triệu thì quả thật là không có khả năng.

Người đứng xem xung quanh đã ngây hết cả ra, cái gì là một đêm phất nhanh, hiện giờ liền phát sinh ở trước mắt mình, người trẻ tuổi xài 200 ngàn mua khối nguyên thạch phỉ thúy đã bị cắt làm hai, hiện tại chỉ cần hắn chịu bán sang tay, tài sản trong nháy mắt bạo tăng 175 lần, đây không phải là một đêm phất nhanh là cái gì a!

Hác Mãnh cười cười, ngắt lời hai người: "Các vị lão bản, thật sự xin lỗi, khối băng chủng phỉ thúy này ta đã tặng cho bạn gái, về phần nàng xử trí như thế nào thì ta không tham dự vào!"

Từ Manh sửng sốt, đây coi như là lần đầu tiên Hác Mãnh thừa nhận nàng là bạn gái ở trước mặt mọi người, cho nên thật ra có giá hay không hiện tại đã

không còn trọng yếu, quan trọng là ... phần tâm ý này, Từ Manh đã rất thỏa mãn.

Nàng duyên dáng cười: "Khối băng chủng phỉ thúy này, ta có thể bán đi, nhưng ta muốn có một cặp vòng tay, một cặp mặt nhẫn, cùng một bức tượng ngọc Bồ Tát, nghe nói bố vợ của Vương lão bản chính là Điêu vương Tiền Mãn Đường danh vang Thạch Thành, ta mong khối băng chủng phỉ thúy này được Tiền lão tiên sinh tự mình xuất thủ điêu khắc."

Vương Giác Khôn sửng sốt, sau đó cười ha ha, nói: "Không thành vấn đề, chỗ ngọc còn dư ta ra giá 30 triệu mua lại."

"Đồng ý!" Từ manh gật đầu cười.

Điêu vương Thạch Thành?

Hác Mãnh trong lòng hơi động, nghe thấy danh tự này liền biết vị Tiền lão gia tử kia tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường. Trong tay mình đang còn một đống vật liệu tốt khác, không biết nên xử lý như thế nào!

"Vương lão ca, tiểu đệ ngưỡng mộ Điêu vương Thạch Thành đã lâu, không biết lão ca có thể giới thiệu tiểu đệ một chút hay không?" Hác Mãnh cười nói.

Vương Giác Khôn hơi suy nghĩ, cười nói: "Không thành vấn đề, gặp đúng dịp này thì ngươi và đệ muội đến nhà lão ca làm khách đi, buổi trưa dùng ít cơm rau dưa, coi như là cho biết nhà cửa, để lão ca kết giao một chút với tiểu huynh đệ ngươi!" Chỉ riêng việc Hác Mãnh có thể nhận ra trong khối nguyên thạch có hàng đã làm cho Vương Giác Khôn hắn muốn làm quen rồi.

Trước khi rời đi, Vương Giác Khôn liền hỏi số tài khoản của Hác Mãnh, chuyển 30 triệu tiền mặt sang, giao dịch kiểu này chính là một tay giao tiền, một tay nhận ngọc, về phần vì sao chuyển vào tài khoản của Hác Mãnh thì do Từ Manh bảo rằng nàng không nhớ tài khoản ngân hàng, tuy nhiên Hác Mãnh thừa biết là do nàng không cần số tiền kia.

Sự tình đã xong, người đang vây quanh xem thấy không còn gì náo nhiệt nữa liền tản đi hơn nửa, còn lại một số cũng ôm tâm thái muốn đánh cược một lần, đi vào quầy Ngọc Thạch. Dựa vào mấy cơ hội đổ thạch tăng mạnh vừa

rồi, ông chủ quầy Ngọc Thạch xác thực đã kiếm được bộn tiền, mấy ngày sau số lượng người vào quầy đổ thạch tăng nhiều.

Vương Giác Khôn ngồi một chiếc BMW V7, đi phía trước dẫn đường, Từ manh lái xe Land Rover màu đen đi theo phía sau, khi ngồi trên xe, khẽ hát, trên môi nở nụ cười không ngừng.

Nhẹ giọng nói: "Mặt dây chuyền, ta cùng Trần Vũ Tình mỗi người một cái, còn vòng tay, cũng mỗi người một cái, tượng Bồ Tát ta chuẩn bị tặng cho ông ngoại làm quà sinh nhật, còn lại ta không quan tâm, ngươi có ý kiến gì không?"

Hác Mãnh cười gượng lắc đầu, hắn thì làm gì có ý kiến gì, cho dù có ý kiến, hắn dám nói ra sao, còn không im đi thôi!

Từ manh lại hiếu kỳ hỏi: "Ngươi muốn gặp Điêu vương Tiền lão gia tử làm gì vậy?"

Tiền Mãn Đường là nhạc phụ của Vương Giác Khôn, hiện tại ở cùng với con gái, nhưng mà nghe nói đã ít khi tự mình ra tay rồi, người bình thường căn bản không mời nổi lão gia tử ra tay, tuy rằng còn chưa giải nghệ những cũng gần như thế, nghe nói chỉ còn thiếu một tác phẩm trước khi giải nghệ.

Hác Mãnh cười nói: "Trong tay ta có một khối nguyên liệu, muốn cầu Tiền lão gia tử ra tay điêu khắc giúp."

"Nếu như nguyên liệu không tốt thì rất khó nha!" Từ Manh lầm bầm

---

*Tể tướng đỗ lý năng xanh thuyền = bụng tể tướng có thể chống được thuyền: ý bảo phàm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung.

Tương truyền, Tể tướng Vương An Thạch đời Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau khi kết hôn, vì bận việc nước nên thường không về nhà, nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại lén lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch, một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại bảo kiệu phu gánh kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ, nghe thấy hai hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây, quạ hoảng sợ kêu ầm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuồn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc nhắm rượu thưởng trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm thơ

"Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bất khiếu trúc can thống

Tiên hoa lâu trứ miên tàm thuỵ

Phiết hạ kiền khương môn ngoại thính"

Tiểu thiếp nghe vậy liền quỳ sụp xuống đáp:

"Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoại chỉnh nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đỗ lí năng xanh thuyền"

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã 60, nàng vẫn còn trẻ trung, không thể chỉ trách nàng ta được, không bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng độ lượng của Vương An Thạch, "tể tướng đỗ lí năng xanh thuyền" trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

*cabochon: ngọc mài tròn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Điêu Vương Thạch Thành

Chương 76: Điêu Vương Thạch Thành
Khu vực trung tâm thành phố sầm uất, nơi cư ngụ nổi tiếng Tinh Nguyệt, một tòa biệt thự ba tầng độc lập.

"Hác lão đệ, đệ muội, mời vào trong nhà, ngàn vạn đừng khách khí." Vương Giác Khôn cười dẫn Hác Mãnh cùng Từ Manh đi vào, trước khi đến đã gọi điện báo trước rồi. Trong nhà có một vị phu nhân trung niên hòa ái ngồi trên ghế salông, nhìn thấy ba người tiến đến, mỉm cười từ trên ghế salon đứng lên.

Tuy không đẹp nhưng rất ưa nhìn, làm cho người khác vừa thấy đã biết rõ, đây là mẫu người phụ nữ nội trợ đãm đang của gia đình.

"Vị này là chị dâu bọn ngươi, vợ ta Tiễn Phương." Vương Giác Khôn cười giới thiệu nói.

Tiền Phương mỉm cười nói: "Các người khỏe, đừng câu nệ, tùy tiện ngồi đi."

Từ Manh phía sau tiến đến, đem kính mắt tháo xuống, nhìn thấy khuôn mặt của nàng, Vương Giác Khôn cùng Tiền Phương cũng không nhịn được sửng sốt.

"Ngươi, ngươi là Từ Manh a?" Tiễn Phương kinh ngạc hỏi.

Từ Manh mỉm cười gật đầu, Hác Mãnh ở bên cạnh cười nói: "Như thế nào, chị dâu biết nàng?"

Không đợi Tiền Phương nói chuyện, Vương Giác Khôn cười ha hả nói: "Hoa khôi Quốc dân, một thế hệ mới - tiểu Thiên hậu hồn nhiên, chỉ cần lên internet, e rằng không ai sẽ không biết đệ muội đi à nha! Thật không nghĩ tới, người nổi tiếng trên internet, vậy mà là bạn gái của lão đệ, diễm phúc tốt a... Diễm phúc tốt, thật làm cho người ta hâm mộ!"

Hác Mãnh ha ha cười nói: "Có cái gì tốt mà hâm mộ a, mỗi nhà mỗi cảnh, tin tức trên internet, lại có mấy phần đáng tin cậy đây!"

Vừa mới nói xong, Từ Manh không vui lườm mắt hắn, hừ lạnh nói: "Vậy

theo ý tứ anh, nói người ta là giả sao."

"Nào có a...!" Hác Mãnh cười lắc đầu, quay đầu nhìn về Vương Giác Khôn nói: "Một thế hệ mới - tiểu Thiên hậu bạo lực đệ tin nha."

Nào ngồi xuống đi, Vương Giác Khôn cười nói: "Lão gia tử đem chim ra ngoài đi chơi cho bớt tĩnh mịch rồi, lát nữa mới có thể trở về. Lão đệ, trước kia đệ đối với phỉ thúy nguyên thạch có nghiên cứu?"

Thấy Vương Giác Khôn và Hác Mãnh tán ngẫu về ngọc thạch, Tiễn Phương đi phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, Từ Manh cũng qua hỗ trợ.

Hác Mãnh cười nói: "Nói thật, Vương ca chắc chắn không tin, hôm nay đệ là lần đầu tiên đổ thạch."

"Lần thứ nhất đổ thạch?" Vương Giác Khôn choáng váng.

Hác Mãnh gật đầu nói: "Bất quá, vận khí của đệ thật tốt, hơn nữa trực giác hôm nay cũng rất chuẩn đấy, thời điểm lão ca cắt đao thứ nhất, nội tâm đệ có một loại linh cảm, nhất định sẽ có phỉ thúy trong khối thạch kia. Cho nên, trước ca cắt lộ màu xanh của đá, đệ liền mua nửa khối nguyên thạch còn lại, nói tiếp, hôm nay là tiểu đệ chiếm được đại tiện nghi của Vương ca rồi!"

Vương Giác Khôn cười lắc đầu nói: "Cái này cũng không ai chiếm tiện nghi ai, lúc ấy ca đã cắt không nổi nữa. Trực giác, thứ tốt a...!" Đối với lí do thoái thác của Hác Mãnh, Vương Giác Khôn tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì đổ thạch, ngoại trừ dựa vào kinh nghiệm lâu năm thì trực giác, vận khí, cũng đã chiếm một phương diện rất lớn.

Đương nhiên, có người dựa vào trực giác, một đêm phất nhanh, ngược lại cũng có người vì nó, mà đi vào vực sâu. Thứ trực giác này, tin cũng tốt, không tin cũng tốt, đôi khi nó mang lại may mắn không tưởng hoặc là xui rủi tận cùng. Sư phụ Lưu Nhất Thủ của hắn từng nói, dựa vào trực giác, không nên đổ thạch, không có trực giác, càng không đổ thạch.

"Hai tháng sau, công bàn* phỉ thúy Đằng Trùng tổ chức, lão đệ có hứng thú đến đổ không?" Vương Giác Khôn cười hỏi.

"Công bàn phỉ thúy?" Hác Mãnh bất ngờ, nghĩ nghĩ cười nói: "Cái này đệ chưa quyết định được, thời gian còn xa, đợi đến lúc đó, hai huynh đệ lại liên lạc nhau a!"

Hiện tại Hác Mãnh cũng không thiếu tiền, việc đổ thạch này chỉ là sở thích phụ, dựa vào ‘ Bùa nhìn xuyên thấu ’ sẽ ổn thắng không thua, nhưng muốn đi đến Đằng Trùng đổ thạch hay không, bây giờ còn thật không dễ nói.

Xoẹt xoẹt~!

Cánh cửa đột nhiên mở ra, tiến vào một già một trẻ, người lớn tuổi có chòm râu hoa râm, khoảng hơn 70 tuổi, trên tay cầm lồng chim, hai mắt có thần, bên người có một cô gái trẻ, tuổi cũng tầm với Hách Mãnh, tóc ngắn, xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt, rất hút hồn.

"Cha, vị này chính là Hác Mãnh, tiểu huynh đệ con vừa kết bạn hôm nay. Hác lão đệ, đây là cha vợ của ca Tiền Mãn Đường, còn kia là con gái của ca, Vương Băng Ngọc." Vương Giác Khôn đứng lên cười giới thiệu nói.

Hác Mãnh cũng đứng lên, cười nói: "Ngưỡng mộ đã lâu đại danh điêu vương Thạch Thành của Tiễn lão gia tử, mạo muội tới chơi, kính xin Tiễn lão gia tử chớ trách!"

Tiễn Mãn Đường cười ha hả phất phất tay: "Ngồi, ngồi đi, nghe khẩu khí của tiểu gia hỏa ngươi, hôm nay vẫn là cố ý chạy đến rầu~!"

Vương Băng Ngọc đem lồng chim vườn hoa nhỏ phía sau treo lên, sau đó hiếu kỳ quay lại, muốn nghe một chút, người trẻ tuổi này đến tìm mình gia gia đến cùng muốn làm gì.

Vương Giác Khôn lấy ra khối băng chủng phỉ thúy, đem sự tình hôm nay kể lại, rồi đem yêu cầu Từ Manh nói ra.

Tiễn Mãn Đường nhìn xem cái khối băng chủng phỉ thúy, cười ha hả nói: "Chất liệu không tệ, về phần vòng tay cabochon, liền giao cho Băng Ngọc luyện tay một chút a, trang sức ta có thể ra tay, thời gian gần đây có chút ngứa ngáy đây."

Một đời điêu vương, lựa chọn vật liệu chú ý cực điểm, nhưng vật liệu cực phẩm cũng không dễ tìm, cho nên mấy tháng không có hạ đao, đụng phải một khối, cũng thật cao hứng.

"Tiền lão gia tử, lần này tiểu bối đến, là muốn nhờ người ra tay, giúp tiểu tử khắc vài món trang sức." Hác Mãnh thẳng thắng đem mục đích đến đây nói ra.

"Ồ?" Tiễn Mãn Đường nhìn Hác Mãnh đánh giá nói: "Con là bằng hữu của Giác Khôn, muốn lão hỗ trợ điêu khắc vài món đồ chơi tất nhiên không khó!" Dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Tuy nhiên đến tuổi của lão, đối với tiền tài vật chất bên ngoài như phù du, cho nên, ngươi không mang đến vật có chất liệu tốt, ta nhất định là sẽ không xuất thủ, cho dù ra tay, cũng là tùy ý chế tác, không có giá trị thẩm mỹ!"

Ngụ ý, điêu có thể, nhưng ‘Không bột sao gột nên hồ’, vật liệu không tốt hắn cũng không thể tạo ra sản phẩm tốt.

Hác Mãnh đứng lên, cao giọng nói: "Lão gia tử chờ một lát." Sau đó quay đầu trở lại xe, kỳ thật chỉ cần động ngón tay là có thể đem đồ vật trong ‘Trạm thu mua’ ra, chẳng qua không thể lấy trước mặt người khác, không có biện pháp phải giả vờ ra ngoài lấy.

Sau khi trở về, cầm trên tay một khối gỗ dài đưa tới Tiễn Mãn Đường, nhẹ nhàng nói: "Lão gia tử, người xem chất liệu của vật này, có đủ hay không để người ra tay, điêu một lần?"

Tiễn Mãn Đường khối gỗ trong tay, cảm giác đầu tiên là trọng lượng thật tốt, sau đó cầm trước mũi ngửi ngửi, cười nói: "Chất liệu rất tốt, gỗ trầm hương trăm năm, khó có được, xác thực đủ để cho ta xuất thủ!"

Hác Mãnh sửng sốt, sau đó cười nói: "Lão gia tử, người không ngại nhìn lại một chút!"

Tiễn Mãn Đường nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn xem vật liệu, mất hứng nói: "Thế nào, tiểu tử cảm thấy lão phu nhìn lầm..." Chưa kịp nói hết câu, đột nhiên ngừng lại, cầm vật liệu gỗ trong tay, nhịn không được run lên... hướng về Vương Băng Ngọc đứng bên cạnh quát: "Băng Ngọc nhanh đi giúp ông

ngoại mang đến đao khắc."

"A!" Vương Băng Ngọc giật mình quay lưng chạy đi lấy đao khắc.

Tiền lão gia tử cầm lấy đao khắc, cẩn thận từng li từng tí chà xát bên trên gỗ trầm hương lấy xuống ít mảnh gỗ vụn, quan sát tỉ mỉ, dùng lửa đốt, cháy suốt nửa giờ, mới thở dài, lẩm bẩm nói: "Nhìn lầm rồi, nhìn sai rồi, gỗ trầm hương ngàn năm, bảo vật vô giá chính thức a...!"

*Công bàn: khu đổ phỉ thúy công cộng.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Danh Hoa Đã Có Chủ

Chương 77: Danh Hoa Đã Có Chủ
Tiền lão gia tử đã đáp ứng với Hác Mãnh, giúp hắn điêu khắc một chuỗi vòng tay, một chuỗi hạt dây chuyền, cùng với điêu khắc một số đồ trang sức khác. Vật liệu còn thừa, thì điêu khắc cái gì thì tùy ý, Hác Mãnh cũng không hỏi, nhưng hắn biết nhất định phải cho Vương Băng Ngọc một số đồ trang sức, xem như là tiền công điêu khắc của lão gia tử, dựa theo Tiền lão gia tử nói, đây chính là cho cháu gái ngoại của mình đồ cưới tốt nhất.

Gỗ trầm hương ngàn năm không chỉ quý giá, hơn nữa tuyệt đối là đồ vật chỉ có thể gặp không thể cầu! Cả khối vật liệu gỗ nặng mười mấy cân, có thể điêu khắc ra không ít đồ đâu.

Vương Băng Ngọc đang vào trong phòng bếp để hỗ trợ thì nhìn thấy Từ Manh, không nhịn được hét a a vang lên, hai mắt tỏa ánh sáng kêu lên, nói: "Từ Manh, ngươi là Từ Manh có đúng hay không, ta, ta là fan của ngươi đó nha! "

Không chỉ Vương Băng Ngọc là fan số một của Từ Manh, khiến người ta không nghĩ tới chính là Tiền lão gia tử dĩ nhiên cũng yêu thích Từ Manh, nên tự nhiên muốn có chữ ký của Từ Manh để lưu lại làm kỉ niệm, hơn nữa lão gia tử còn tuyên bố dùng vật liệu của Hác Mãnh, đích thân chế tạo giúp Từ Manh một bộ đồ trang sức, hứa hẹn sẽ tuyệt đối là cực phẩm.

Phải biết, chủ nhân của khối gỗ trầm hương ngàn năm này là Hác Mãnh, đều chưa từng chiếm được loại hứa hẹn này của Tiền lão gia tử đâu nha !

Sau khi ăn xong, Hác Mãnh cùng Từ Manh ngồi trong nhà Vương gia chốc lát, rồi đứng dậy cáo biệt Tiền lão gia tử cùng Vương Giác Khôn, vợ chồng Tiền Phương mà rời đi.

Trên đường trở về, Từ Manh hiếu kỳ hỏi: " Gỗ trầm hương ngàn năm, vừa nghe là khiến người ta liền biết là thứ tốt, không biết tên tiểu tử nha ngươi moi được nó từ đâu ra ? "

" Nếu ta nói là mua từ chỗ đồng nát về, ngươi tin không ? "Hác Mãnh cười nói.

Từ Manh sửng sốt một chút, xì xì cười lên rồi nói: "Tin, tên tiểu tử nhà ngươi có số chó ngáp phải cứt cực kỳ thịnh, có cái gì mà không tin. Ngươi biết giá trị của khối mộc trầm hương ngàn năm này không ? "

" Giá trị vào khoảng chừng mấy trăm triệu đi! "Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói rằng, trên mặt vẫn không có chút biến đổi nào, dường như giá trị của khối mộc trầm hương ngàn năm này vẫn chưa đủ để lọt vào mắt của hắn.

Từ Manh le lưỡi một cái, mỉm cười nói: "Ngươi hiện tại quả thực chính là cường hào nha, cường hào ca ca, sau này chúng ta làm bằng hữu được không? "

"Định tạo bom à, làm người yêu còn tốt hơn bằng hữu!" Hác Mãnh lầm bầm cười gian.

Từ Manh lườm hắn một cái, trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh nói: "Ta xem ngươi lại ngứa người rồi đúng không? Ngươi nói thế thì tại sao không nói luôn là làm người yêu luôn đi.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, khà khà cười nói: "Làm người yêu không phải dễ nghe hơn à! "

" Ngươi nghèo thì ta bần, có tin hay không ta thả ngươi tại nơi này, để ngươi dưới trời nắng gắt mà đi bộ về không ? "Từ Manh đỗ xe ở bên đường, tựa

như cười mà không phải cười nhìn hắn nói.

" Tin! "Hác Mãnh đàng hoàng gật gật đầu, một mặt dáng vẻ đáng thương.

" Ngươi phải về nhà sao? " Hác Mãnh suy nghĩ một chút hỏi.

Nhiệm vụ hôm nay cũng coi như hoàn thành, có một khối băng màu ngọc bích hơn nữa lại là do Thạch thành điêu vương Tiền lão gia tử điêu khắc tạo thành đồ trang sức, món trang sức này để làm quà sinh nhật cho ông ngoại của nàng làm cho nàng rất hài lòng! Về nhà ? Từ Manh cũng không biết nữa, hiện tại trời còn chưa tối, nhưng không trở về nhà thì biết đi đâu đây ! Cười nói: " Ngươi không phải có một cái công ty sao hiện tại không bận việc à ! "

Hác Mãnh cười nói: " Ở công ty có Trần Vũ Tình lo rồi, nên không có chuyện gì ! "

" Ở trên internet, có rất nhiều tin tức không tốt đối với khoa học kỹ thuật Lam Mị nha, có cần chú ý một chút không ? "Từ Manh lúc ở nhà thường lên mạng, cũng rất quan tâm đến tin tức về phương diện này. Hiện tại rất nhiều người trong mạng lưới bạn bè của Từ Manh đều nói khoa học kỹ thuật Lam Mị là một công ty lừa đảo đa lĩnh vực, ngay cả trụ sở cố định còn không có, đăng kí vốn lưu động của công ty chỉ có mỗi một triệu mà thôi.

" Không có chuyện gì đâu, chỉ có mấy tên hề giở trò quỷ mà thôi, không cần quan tâm tới bọn họ ! "Hác Mãnh cười rồi nói không để tâm mấy tin tức nhảm nhí đó,, còn tên chủ mưu đứng đằng sau bôi nhọ danh tiếng của khoa học kỹ thuật Lam Mị, hắn đã để Lam Lam tìm được hắn. Nhưng hiện tại khoa học kỹ thuật Lam Mị không có cách nào để bắt được hắn, tuy nhiên tuong lai còn dài mà. Khoa học kỹ thuật Lam Mị tuy rằng vừa mới bước đi những bước chập chững đầu tiên, thế nhưng tiền đồ tương lai của nó, tuyệt đối là không thể tưởng tượng được!

Hác Mãnh đi bộ cùng Từ Manh một vòng quanh chợ, tuy nhiên Từ Manh lại không mua cái gì cả, nhưng lại mua cho Hác Mãnh toàn bộ từ đầu đến chân, giá cả phải bỏ ra hơn vạn tệ, làm cho Hác Mãnh cảm thấy một trận xa xỉ, từ trước tới giờ giá cả y phục của hắn chưa từng vượt quá ngàn tệ, tuy nhiên theo cách nghĩ của Từ Manh lại khác hoàn toàn, hiện tại tốt xấu gì ngươi cũng là chủ của một công ty, cũng không thể mang dáng vẻ bẩn bựa này ra

mà bàn bạc làm ăn được!

Tiền mua quần áo, đều là Từ Manh chi ra, Hác Mãnh gãi đầu một cái nói, ngươi không phải không mang thẻ sao? Thấy hắn hỏi thế Từ Manh cũng không thèm để ý đến hắn !

Sau khi đưa Hác Mãnh đến bên ngoài công ty, Từ Manh cười nói: " Ngươi cũng mau mau mua một chiếc xe đi, mỗi ngày ra ngoài đều phải gọi xe, như thế sẽ làm cho người khác cảm thấy ngươi có bao nhiêu thực lực đâu nha. "

Hác Mãnh sửng sốt một chút, nhìn Từ Manh lái xe đi rồi, cười gượng lắc lắc đầu, trong lòng hắn lại nghĩ thực lực của chính mình cũng không cần phải cho người khác xem, ca gọi cái đó là sự khiêm tốn, khiêm tốn biết không ?

" Ai da, đây không phải là Hác tổng sao ? Vừa đi không tới một ngày đã về đến rồi, sự tình bận bịu đã xong chưa ?" Trần Vũ Tình nhìn thấy Hác Mãnh thì chê cười hỏi. Nàng ở công ty bận đến nổi bù cả đầu, mà trong lòng của vị Hác tổng vẫn còn có thể thanh thản ra ngoài chơi, chẳng lẽ không biết bắt đầu gây dựng sự nghiệp công ty gặp biết bao nhiêu khó khăn sao?

"Hết bận, hết bận, ha ha, gọi tên to xác đều dừng làm việc lại, tối nay đi liên hoan, ta mời khách, chờ cơm nước xong thì đến chỗ nào vui vẻ để thả lỏng một chút. Mấy ngày nay mọi người đều mệt muốn chết rồi! "Hác Mãnh cũng cười nói.

Ngày hôm nay trong công ty lại nhiều ra mười mấy cái khuôn mặt mới, hắn là nhân viên mới được tuyển vào làm trong công ty.

Trần Vũ Tình nhỏ giọng thầm thì nhỏ giọng nói: " Ngươi đến là sẽ có thể thu mua lòng người. "

Trong công ty bố trí trang trí đã gần đủ rồi, chỉ còn lại chính là từng bước đem tất cả các hạng phục vụ trong công ty khai triển thôi, mà tất cả những thứ này đều là vây quanh ' Trí năng Lam Mị ' , nên cũng không cần nhất thời vội vã triển khai.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Vũ Tình đã say rượu, đột nhiên ôm cổ Hác Mãnh, nói thầm:" Cũng chỉ là ngươi, nếu đổi lại là người khác, ta cũng không rảnh

mà hầu hạ hắn"

Nói thật mấy ngày nay Trần Vũ Tình thật sự mệt muốn chết rồi, mà mệt mỏi cũng chỉ là một mặt mà thôi, còn chủ yếu là trong lòng có chút tủi thân. Hác Mãnh đối với nàng một câu hứa hẹn đều không có, vì cái gì mà nàng lại vì hắn mà mệt gần chết ? Người khác không rõ ràng, ngay chính cả người trong cuộc như nàng cũng tự hỏi lòng mình mà không biết vì sao.

Quản lí phòng nhân sự Lưu Chí, nhìn thấy Trần Vũ Tình say rượu lại nói ra những lời như vậy, hơn nữa lại cùng Hác Mãnh ôm nhau, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, mỗi ngày Lưu Chí cảm giác mình càng ngày càng thích Trần Vũ Tình.

" Hác tổng, Trần tổng uống nhiều rồi, nên để ta lái xe đưa nàng về ! " Lưu Chí đi tới, nhìn Hác Mãnh mỉm cười nói.

Hác Mãnh ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, cười cười lắc đầu nói: " Không cần, ta tự lo cho nàng được, ngươi không cần quá lo lắng. " Quay đầu nhìn Trần Vũ Tình, rồi cười gian nói: "Trần tổng nhân duyên rất tốt nha ! "

Trần Vũ Tình say rượu trên mặt mang theo vài phần dị dạng đỏ bừng, có vẻ rất xinh đẹp, so với lúc bình thường nhiều hơn mấy phần quyến rũ, tựa như cười mà không phải cười nói: " Làm sao, tiểu tử ngươi còn biết biết ghen sao ? Khanh khách, ngươi đừng tưởng rằng đừng tưởng rằng bổn cô nương không ai theo đuổi, người theo đuổi ta còn nhiều lắm. "

Cuộc đối thoại giữa hai người, làm cho Lưu Chí sững sờ, nụ cười trên mặt nhất thời nhiều hơn mấy phần lúng túng.

Hác Mãnh cười nhìn Lưu Chí nói: " Lưu ca, kỳ thực Vũ Tình là bạn gái của ta, việc này ngươi hiểu được chứ ? "

"Biến, biến đi, ai bảo ta là bạn gái của ngươi hả. "Trần Vũ Tình cười híp mắt đẩy Hác Mãnh ra, kêu lên. Lưu Chí cười khổ gật gật đầu, nói: " Trước đây không hiểu, hiện tại đã biết rõ."

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vấn Đề Đãi Ngộ

Chương 78: Vấn Đề Đãi Ngộ
Trần Vũ Tình xoa xoa cái đầu đang đau của mình, những chuyện phát sinh ra tối hôm qua nàng còn nhớ rõ, tuy rằng uống nhiều rượu,

Biết đây là khách sạn, hơn nữa nàng cũng biết tối hôm qua giữa hai người không có phát sinh chuyện gì cả.

Lấy chân đá vào Hác Mãnh còn đang ngủ khò khò, làm Hác Mãnh từ trong giấc mộng tỉnh lại, mà ở bên ngoài mặt trời mới bắt đầu hơi ló lên, nhiều nhất cũng chỉ gần bốn rưỡi thôi.

" Tỉnh rồi hả ? "Tối hôm qua ngươi uống nhiều quá, nên ta mang ngươi vào trong khách sạn này ngủ một đêm. "Hác Mãnh ngồi dậy, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Trần Vũ Tình vội vàng cười gượng gải thích nói.

" Ta biết mà ! " Trên mặt của Trần Vũ Tình không hề cảm xúc gật gật đầu, cầm lấy điện thoại di động, nàng ngạc nhiên khi thấy trên điện thoại không thấy có cuộc gọi nhỡ nào, hôm qua nàng không về nhà, tại sao người trong nhà lại không có hỏi mình đi đâu?

Hác Mãnh gãi đầu một cái, cười nói: "Tối hôm qua, ta đã gọi cho mẹ ngươi, và bảo mẹ ngươi là buổi tối công ty tăng thêm ca nên ngươi không có trở về nhà được, phả ở lại công ty 1 "

Trần Vũ Tình sửng sốt một chút, lườm hắn một cái, cười lạnh lùng và bắt đầu mắng hắn: " Ngươi đối với tình huống trong nhà ta rõ như lòng bàn tay, hừ, tối hôm qua lại dẫn ta khách sạn, có phải là muốn động tay động chân với ta ? "

" Oan uổng quá đi à ! " Trên mặt Hác Mãnh hiện lên sự oan ức kêu lên: " Phải biết tối hôm qua ta có thể nhưng không có đụng vào ngươi, y phục trên người ngươi ta đều không có cởi, việc này trong lòng nàng hẳn là biết rõ mà đúng không ? "

" Oan uổng ? Nhớ tới tối hôm qua thừa dịp ta uống quá nhiều rồi ngươi lại còn hôn ta nữa chứ ? Hừ, nguỵ biện cái gì, ngươi không động tay động chân

nhưng ngươi có ý nghĩ trong đầu. "Trần Vũ Tình nói xong, nhảy xuống giường, tiến vào phòng vệ sinh đem cái cửa đóng " Ầm " một cái rồi khóa kín cửa. Chỉ chốc lát sau, bên trong vang lên tiếng nước rào rào.

Hác Mãnh nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh, miễn cưỡng nhìn xuyên qua qua cái kính thủy tinh trên cửa mới có thể thấy được có bóng người đang tắm, sau đó lại lầm bầm ; " Hôn sao? Làm sao ta không nhớ vậy, hình như ta không có hôn nàng mà, tối hôm trước ta thả nàng lên giường, sau đó chính mình nằm ngủ ở bên cạnh mà ! "

Tầm hơn hai mươi phút sau, Trần Vũ Tình từ bên trong phòng vệ sinh đi ra, trên người đang quấn một chiếc khăn tắm, nhìn Hác Mãnh một chút, nói: " Cho ngươi mười phút, đi tắm nhanh lên, sau đó cùng ta đi ăn màn thầu, ta sắp chết đói rồi. "

Con mắt của Hác Mãnh nhìn chằm chằm vào nàng, rồi nuốt nước bọt một cái, khà khà cười tà nói: " Vũ Tình, hiện tại trời còn chưa sáng hẳn, bây giờ mà đi ăn sáng có phải hơi bị sớm quá không ? Nếu không chúng ta làm một chút sự tình vui vẻ đi, thời điểm sáng sớm tốt đẹp như thế này, không nên lãng phí ah 1 "

Trần Vũ Tình cúi đầu xoa xoa mái tóc ướt át, bình tĩnh nói: " Còn có tám phút thôi đấy, muốn nếu không muốn chết, thì lập tức đi tắm nhanh cho ta ! "

Đến !

Hác Mãnh bò ra khỏi giường, đi vào phòng rửa tay, trong lời nói Trần Vũ Tình có thể không mang theo nửa phần đùa giỡn, nàng mà hung dữ lên, thì việc đánh chết hắn đoán chừng là nàng sẽ không nỡ, nhưng còn những việc mà kêu gào lên, gọi điện báo cảnh sát thì nàng đều có thể làm được, nàng có thể chơi ngươi một vố thật đau khiến ngươi có dục vọng muốn chết.

Lễ tân khách sạn nhìn hai người với ánh mắt khác thường, giúp hai người xử lý việc trả phòng, sáng sớm mới 4h30 đã trả phòng, không phải là có tật giật mình thì là sợ bị bắt gian tại trận, không biết là chuyện này đối với người trẻ tuổi như ngươi thì có gì mà phải sợ trước, sợ sau như thế? Nữ thì rất đẹp, nam ăn mặc thì tầm thường, thật đáng tiếc.

Ở cái trong xã hội mà tiền tài ở vị trí tối cao này , tuy rằng cũng không phải tất cả mọi người sẽ bởi vì cảm nhận không tốt về ngươi mà đánh giá con người của ngươi, nhưng phần lớn, ngươi không chấp nhận cũng không được, bọn họ luôn nhìn ngươi chằm chằm.

"Đến nơi nào để ăn sáng bây giờ ?" Từ trong khách sạn đi ra, sau đó Hác Mãnh cười lên một tiếng rồi, hỏi. Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi, hai cánh tay hắn từ phía sau ôm lấy eo nhỏ của Trần Vũ Tình !

Trên con đường cái rất yên tĩnh, xe cộ đều rất ít, trong không khí mang theo vài phần hơi thở mát mẻ hiếm thấy, không có vẻ khô nóng khó chịu của một thành phố sầm uất.

Trên mặt Trần Vũ Tình đã đỏ tận tới mang tai, nhẹ giọng nói: " Đi đến Đền Ký đi, đã lâu ta không có ăn màn thầu ở nơi đó, thật là nhớ quá. " Thực ra nàng đã sớm muốn đến đó ăn.

"Được, tiểu nhân nhỏ bé nghe theo ngài. " Hác Mãnh cười khà khà.

Bởi vì trên đường rất hiếm thấy xe taxi, hơn nữa do tại còn sớm nên xe bus còn chưa có đi, vì lẽ đó, hai người chỉ có thể đi bộ.

Ôm lấy eo nhỏ nhắn của Trần Vũ Tình cùng nhau đi về phía trước, bước chân của hai người không phải là quá nhanh, hơn nữa hai người cảm thấy cảm giác này rất tuyệt, giống như là cảm giác của một đôi vợ chồng sống cùng nhau tới già !

"Trong công ty cần mua mấy chiếc xe " Trần Vũ Tình nhẹ giọng mở miệng, phá tan bầu không khí trầm mặc giữa hai người, nhưng là nói chuyện về sự tình trong công ty.

" Mua ! "Hác Mãnh gật đầu một cái, cười nói.

Trần Vũ Tình bình tĩnh hỏi: " Mua cái gì lại xe gì, đẳng cấp ra sao, trong công ty có mấy người quản lí cao cấp, có muốn hay không phân phối xe cho bọn họ, còn có các phương diện đãi ngộ đối với công nhân trong công ty, lên đặt quy định ra sao, những việc này ngươi cần cân nhắc một chút ? "

Hác Mãnh nghĩ một hồi nói: " Phương diện đãi ngộ cho công nhân, thì dựa theo đãi ngộ của khoa học kỹ thuật nhất lưu (số một) mà quy định ra đi, chúng ta làm ra sự đãi ngộ thích hợp sẽ tránh được những phiền toái không cần thiết, vị trí của khoa học kỹ thuật Lam Mị trong công ty chính là khoa học kỹ thuật toàn cầu cao cấp nhất của công ty, cho nên đối với phương diện đãi ngộ công nhân, tự nhiên cũng không thể quá bèo bọt.. Còn phương diện cao tầng, ta sẽ suy tính một chút ! "

Hác Mãnh dừng lại một chút rồi lại nói: " Khoa học kỹ thuật Lam Mị bố trí chế tạo điện thoại di động chỉ là bước thứ nhất, nhưng hiện tại cũng là bước quan trọng nhất, với sự ưu việt của trí năng Lam Mị, ta tin là trong lòng ngươi hiểu rõ, hơn nữa khoa học kỹ thuật Lam Mị tuyệt đối không phải là chỉ là vẻn vẹn hạn chế ở lĩnh vực điện thoại di động, nhưng nói như thế, khoa học kỹ thuật Lam Mị tuyệt đối không trở thành một cái công ty Apple thứ hai, mà là muốn vượt qua sự tồn tại của cả Apple cùng Microsoft. Nàng hiểu chưa ? "

Trần Vũ Tình gật gật đầu, cười khẽ nói: " Dã tâm của ngươi rất lớn nha, tuy nhiên ta lại yêu thích điều đó, nam nhân có dã tâm, càng lộ ra vẻ có mị lực. "

Hác Mãnh cười hỏi: " Lời này của ngươi là đang khen ta sao ? "

"Thì ta đang khen ngươi mà ! "Trần Vũ Tình cười đầu dựa vào người Hác Mãnh, hơn nữa ở chỗ này mới sáng sớm không có ai, nên nàng cũng không cảm thấy có gì không tiện cả.

" Cho tới phương diện dùng xe của, không thể quá xa hoa, cũng không thể quá rẻ mạt, nhân viên cao tầng thì phân phối chiếc Audi A6L, sau đó đặt trước hai chiếc Audi A8L,còn chiếc Mercedes SL600, cộng thêm mấy chiếc xe để đi bàn công chuyện, vây thì vị chi là mua tám chiếc mười chiếc, xem như miễn cưỡng cũng là đủ đi! "Hác Mãnh ha ha cười nói.

Trần Vũ Tình lườm hắn một cái, nói: " Tám chiếc mười chiếc không cần tiền sao ? Ngươi biết hiện tại vốn lưu động còn có bao nhiêu tiền sao ? Theo lời ngươi nói, những xe này không có một số tiền lớn thì không thể nào mua được, Đại thiếu gia của ta, ngươi cũng thật biết tiêu tiền đó, phải biết tiền của khoa học kỹ thuật Lam Mị, đều là từ đơn đặt hàng của điện thoại di động trí năng cùng đồng hồ trí năng, hiện tại về phần sản phẩm còn chưa có tin tức đó

! "

Hác Mãnh cười nói: " Không phải để Lam tổng đi liên hệ rồi sao, thế là yên tâm được rồi, nhất định sẽ đem vụ việc chuyện công xưởng giải quyết ổn thỏa. "Trần Vũ Tình cau mày nói: " Chi nhánh công ty ở Thâm Khẩu đã chi ra 20 triệu, ta đi lên Bắc Kinh thiết lập chi nhánh khẳng định cũng phải 20 triệu, hơn nữa các khoản chi tiêu vụn vặn, nên bây giờ số tiền trong sổ sách của công ty có thể sử dụng, gần như đã không là bao, cũng chỉ có thể mua trước hai chiếc dùng thay đi bộ, chờ các công ty đi vào quỹ đạo ổn định, thì khi đó ngươi muốn mua cái gì thì mua cái đó, nhưng hiện tại, chúng ta chỉ có thể dùng tiền để tập trung vào sự kinh daonh của công ty đi ! "

Sau khi một lát Hác Mãnh suy nghĩ, gật đầu cười nói: " "Được, hết thảy đều nghe lời dặn dò của Trần tổng. "

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hội Nghị Lần Thứ Nhất

Chương 79: Hội Nghị Lần Thứ Nhất
"Nếu như có thể cứ này cho đến già, thì tốt biết mấy". Trần Vũ Tình dựa vào Hác mãnh cười nhẹ giọng nói.

Hác Mãnh biết Trần Vũ Tình là nữ nhân tâm cao khí ngạo, nàng không giống các nữ hài tử khác, thích lãng mạn, thích sùng bái, thích theo đuổi, nàng thích đứng ở đỉnh cao của thế giới nhìn xuống, mà không phải đứng ở chân núi ngước mặt nhìn lên thế giới.

Những điều này Hác Mãnh đều biết từ rất sớm, nhưng hắn không cho nàng được những thứ nàng muốn. Thế nhưng hiện tại khác rồi, Hác Mãnh có lòng tin có thể khiến cho nàng đứng ở trên đỉnh cao, khiến người khác ngước nhìn.

"Nếu cứ tiếp tục đi thanh thản như thế này cho tới già, sẽ bỏ qua rất nhiều cảnh đẹp, khẳng định ngươi không muốn cuộc sống như thế, cuộc sống yên tĩnh không thuộc về ngươi, vì lẽ đó, ngươi vẫn nên sống cho thỏa thích đi, thế nhưng, ta sẽ bồi tiếp ngươi, bồi tiếp ngươi đến già, bồi tiếp ngươi tuổi già, hồi

ức này sẽ đặc sắc cả đời!" Hác Mãnh cười nói.

Trần Vũ Tình lặng im, sau đó không một tiếng động gì, cười cợt nói: "Đây là chính ngươi nói đó, nếu có một ngày, ta già, mà ngươi lại không ở cạnh bên ta, ta sẽ hận ngươi cả đời, không, đời sau cũng sẽ hận ngươi."

Cùng Trần Vũ Tình ăn xong điểm tâm ở Điền Ký, hai người gọi xe đi tới công ty.

"Chín giờ rưỡi bắt đầu hội nghị, quản lý từ trung tầng trở lên của công ty, đều phải tham gia!" Hác Mãnh nhìn tin tức trên mạng, càng lúc càng kịch liệt, rất nhiều người nếu không đánh khoa học kỹ thuật Lam Mị vào vực sâu, thề không bỏ qua. Đã có người sử dụng đặt hàng điện thoại di động Lam Mị A1, ở trên diễn đàn muốn hủy đặt trước.

"Được rồi!" Trợ lý Cố Diễm, xoay người đi ra ngoài truyền đạt thông báo, hiện tại mới 8h30, khoảng cách tới thời gian hội nghị còn có 1h.

Hác Mãnh cau mày, trận chiến trên mạng này, so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều, hắn vốn tưởng rằng, chỉ một chút tin đồn sẽ tự tan biến đi, nhưng bây giờ nhìn lại mới thấy, đúng là đã coi thường đối thủ, người ta muốn mượn cơ hội này, đánh đuổi khoa học kỹ thuật Lam Mị tới cùng, một đường đẩy mình vào vực sâu a!

"Lam Lam, theo thế phát triển hiện tại, ngươi cảm thấy giải quyết thế nào cho tốt đây?" Hác Mãnh kêu Lam Lam ra, trầm giọng hỏi.

Lam Lam hơi nhăn lông mày, nói: "Hiện tại ở diễn đàn trên mạng, có nhiều khách hàng đã đặt mua trước muốn hủy đơn hàng, một mặt bởi vì những lời đồn liên quan tới khoa học kỹ thuật Lam Mị, mà ở phương diện khác, cũng liên quan tới thời gian, dù sao thời gian giao hàng là 6 tháng quả thật có chút dài, có mấy người cảm thấy trả tiền trước như thế là thiệt thòi."

"Vậy ý của ngươi là trả lại tiền?" Hác Mãnh cau mày hỏi lại, trả lại tiền là sự tình mà hắn không muốn nhìn thấy, bởi vì khoa học kỹ thuật không muốn gom vốn đầu tư, không tìm kiếm nhà góp cổ phần, sự phát triển hiện tại có quan hệ trực tiếp tới nhóm sản phẩm đặt bán trước này, nếu như đem tiền trả lại cho khách hàng, thì khoa học kỹ thuật Lam Mị sẽ không còn dư một phân

tiền nào.

"Trả hay không trả lại tiền, kỳ thực do lão bản quyết định, trả lại tiền, là nhân nghĩa của chúng ta, nếu khách hàng không muốn mua, vậy thì không cần thiết phải miễn cưỡng, dù sao không phải tất ca mọi người đều không muốn chờ. Không trả lại tiền cũng được, bởi vì trước khi bắt đầu cho đặt mua hàng, đã nói rõ ràng, trước khi giao hàng sẽ không trả lại tiền đặt mua trước." Lam Lam suy nghĩ một chút nói.

Hác Mãnh trong lòng cũng có chút do dự không quyết, nếu như khoa học kỹ thuật Lam Mị trả lại tiền đặt mua, thì không thể nghi ngờ là lời đồn trên mạng sẽ tự động sụp đổ, nhưng sợ chính là, hiệu ứng kéo theo, một người hai người, thậm chí mấy trăm khách hàng đều muốn hủy đơn hàng đặt trước, khoa học kỹ thuật Lam Mị có thể chịu được, nhưng nếu như trong vạn người, 80% khách hàng trở lên muốn hủy đơn hàng thì làm sao có thể giải quyết được!

Lam Lam cân nhắc nói: "Ông chủ, ngài xem như này có được không, có thể trả lại tiền, nhưng chúng ta đối với khách hàng vi phạm hiệp ước, sẽ tiến hành đánh giá tín dự (ND: điểm uy tín), vì khách hàng đặt mua trước đều lưu địa chỉ cặn kẽ, đối với những người này, sau này chúng ta sẽ không bán hàng cho đối phương những sản phẩm mới nhất của khoa học kỹ thuật Lam mị, những người này sau này cũng không được tham gia bất kỳ hoạt động đặt mua hàng sản phẩm của công ty."

"Phong sát khách hàng hủy đơn hàng?" Hác Mãnh sửng sốt.

(ND: phong sát là đưa vào danh sách đen, tiến hành liên hợp cùng các công ty khác chèn ép đối phương)

Lam Lam nháy mắt môt cái, nói rằng: "Sao có thể tính là phong sát đây, khoa học kỹ thuật Lam Mị có chế độ đánh giá tín dự của chính mình, lại không phải chúng ta vi phạm hiệp ước, mà có mua sản phẩm của chúng ta hay không, quyết định bởi những khách hàng cũ kia, vậy tại sao chúng ta tự quyết định muốn bán hàng cho ai mà chúng ta muốn đây?"

"Đúng!" Hác mãnh hăng hái gật đầu, đột nhiên cười lớn nói: "Không sai, hiện tại ngươi lạnh nhạt với ta, sau này ta khiến cho ngươi không với tới được, sau

đó câu nói này chính là phong cách của khoa học kỹ thuật Lam Mị chúng ta, chúng ta sẽ tiến hành các loại hoạt động tưởng thưởng, tương tự, đối với những người sử dụng không tuân thủ thỏa thuận kia, chúng ta không cần quan tâm tới họ."

Nếu đã quyết định, vậy liền làm ngay, hác Mãnh để Lam Lam bắt đầu lập tức tạo ra hệ thống hủy đơn đặt hàng, cùng với hồ sơ tín dụng của khách hàng, hiện tại hồ sơ khách hàng của khoa học kỹ thuật Lam Mị chỉ có 20 ngàn, 20 ngàn người này là nhóm đặt hàng mua trước sản phẩm đầu tiên của khoa học kỹ thuật Lam Mị, đối với những người sử dụng này, trên danh tiếng ở tương lai cũng sẽ có bổ trợ, thí dụ như sau này có sản phẩm gì mới, dùng thử, đặt hàng, những người sử dụng này đều có quyền ưu tiên thậm chí là quyền mua trực tiếp.

Chín giờ rưỡi, tại phòng họp của khoa học kỹ thuật Lam Mị, Hác Mãnh đúng giờ mang theo Cố Diễm mở cửa bước vào.

Bao gồm cả Trần Vũ Tình, tổng cộng 11 người, những người này đều là quản lý cao tâng bên trong khoa học kỹ thuật Lam Mị, trên căn bản đều là mới gần đây tuyển vào công ty, độ trung thành đối với công ty còn chờ khảo sát. Có thể nói như này. những người này đang quan sát khoa học kỹ thuật Lam mị, àm công ty cũng đang quan sát những người này. Những quản lý cao tầng bên trong công ty sau này không nhất định đều sẽ lưu lại công ty, nhưng ít ra hiện tại, bọn họ là một trong những thành viên của khoa học kỹ thuật Lam Mị.

"Chào mọi người, hoan nghênh mọi người gia nhập khoa học kỹ thuật Lam Mị, ta là Hác Mãnh, người sáng lập khoa học kỹ thuật Lam Mị, chủ tịch, cũng có thể nói là ông chủ của mọi người, những người đang ngồi đây, có người đã quen biết rồi, có người còn xa lạ, bất quá việc này cũng không cần vội, bởi vì chúng ta làm chung với nhau có thể rất dài." Hác Mãnh ngồi vào ghế, trước tiên cười mở lời.

Sau đó quay đầu về Trần Vũ Tình nói: "Trần tổng, tiếp theo ngươi giới thiệu cho mọi người một chút tình hình hiện tại của khoa học kỹ thuật Lam Mị, cùng với kế hoạch phát triển của năm nay!"

Trần Vũ Tình mỉm cười gật đầu, đem tập tài liệu trong tay mở ra, nói: "Khoa

học kỹ thuật Lam Mị, bây giờ có được một phần mềm trí năng ngữ âm, trí năng Tiểu Lam, số lượng cài đặt trên toàn cầu đã đột phá 20 triệu, trong đó có bốn phiên bản, phân biệt là Hán ngữ, Anh ngữ, Nhật ngữ, Hàn ngữ, trừ Hán ngữ ra còn ba cái phiên bản ngôn ngữ quốc tế còn chờ khai thác thị trường, mà ở thị trường trong nước cũng còn lâu mới bão hòa."

Nói tới đây, Trần Vũ Tình hơi dừng lại, phần mềm trí năng ngữ âm Tiểu Lam được coi là bảng hiệu sáng nhất của khoa học kỹ thuật Lam Mị ở hiện tại, dù sao 20 triệu người sử dụng đó là sự thật. Ai cũng không dám nói "Trí năng Tiểu Lam" là một phần mềm rác rưởi, nếu có người dám nói, thì không cần khoa học kỹ thuật Lam Mị đứng ra, những người ái mộ Tiểu Lam, mỗi người chỉ cần một ngụm nước bọt cũng có thể phun chết bọn họ.

20 triệu người cài đặt, hoàn toàn không phải cực hạn của trí năng Tiểu Lam, soi sáng thị trường trong nước, hàng năm số lượng thiết bị trí năng mới có lẽ sẽ tiếp cận 100 triệu, bởi vậy có thể tưởng tượng được đây là thị trường khổng lồ cỡ nào.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Không Dám Trèo Cao

Chương 80: Không Dám Trèo Cao
"Thế nhưng,sản phẩm chủ yếu nhất của khoa học kỹ thuật Lam Mị tuyệt đối không phải phần mềm 'Trí năng Tiểu Lam', mà là hệ điều hành Lam Mị, hệ điều hành này mới là tài sản quý giá nhất của khoa học kỹ thuật Lam Mị. Khoa học kỹ thuật Lam Mị đã chính thức nghiên cứu phát minh hai loại thiết bị thông tin, là điện thoại di động trí năng Lam Mị A1 và đồng hồ trí năng Phong Bạo, hai loại sản phẩm này rất được những khách hàng cũ của khoa học kĩ thuật Lạm Mị ưa chuộng, gần như chỉ ở trong vòng 13 phút, mỗi loại sản phẩm 10 ngàn cái, đã bị mua hết sạch."

...

"Tiếp đó, khoa học kỹ thuật Lam Mị ở kinh thành cùng Thâm Khẩu cùng thành lập công ty chi nhánh khoa học kỹ thuật Lam Mị, đồng thời cuối năm nay, còn có thể phân biệt ở nước Mỹ New York, Nhật Bản Tokyo, Hàn quốc Seoul thành lập công ty chi nhánh hoặc là nơi làm việc, mà năm nay, các loại

sản phẩm tiêu thụ của khoa học kỹ thuật Lam Mị, dự tính sẽ không thấp hơn một trăm ức!"

Trần Vũ Tình để những nhân viên quản lý cao tầng đang ngồi phía dưới vừa hoảng sợ, lại cảm nhiệt huyết sôi trào. Kinh sợ đến mức là, nguyên lai Lam Mị khoa học kỹ thuật cũng không chỉ là cái công ty nhỏ mới vừa thành lập nha, các loại an bài, khoa học kỹ thuật tích lũy, đã đến một mức độ tương đương hoàn thiện. Làm người nhiệt huyết sôi trào chính là, nếu như theo kế hoạch của Trần Vũ Tình, không đến hai năm, khoa học kỹ thuật Lam Mị tuyệt đối sẽ trở thành một công ty nổi danh trên thế giới, thậm chí tiến vào top 500 công ty mạnh nhất cũng có khả năng.

Hác Mãnh cười nói: "Các ngươi có thể cho là chúng ta đang khoác lác, nhưng chúng ta hãy chờ xem, thới gian không dài chỉ có mấy tháng mà thôi, nếu nhưng các ngươi tin tưởng chúng ta thì hay cùng chờ đợi. Nếu như khoa học kỹ thuật Lam Mị thật sự đi tới bước kia, vậy các ngươi có thể không chút do dự mà nói, các ngươi chính là khoa học kỹ thuật Lam Mị nguyên lão giai tầng!"

Nhìn đám người đang ngồi phía dưới một chút, lại cười nói: "Có thể mọi người cho rằng ta trẻ tuổi nên có chút xem thường, chuyện này cũng không cần gấp, lâu ngày mới rõ lòng người, đường dài mới biết sức ngựa, ta sẽ đem mị lực của ta từ từ bày ra cho mọi người, tương tự, ta cũng hi vọng nhìn thấy năng lực của các ngươi."

Sau đó, mấy cái quản lí chi nhánh, đều lần lượt nói chuyện, Hác Mãnh cũng chăm chú nghe, tiến hành quan sát, cho những này tuyển mộ vào bên trong cao tầng công nhân tiến hành rồi lần lượt chấm điểm.

Khoa học kỹ thuật Lam Mị lần thứ nhất bên trong hội nghị, mở ra ròng rã hai giờ, còn chưa kết thúc, thế nhưng mọi người đều khá là nhiệt tình, tính tích cực cũng rất cao.

"Trần tổng, sau đó ngươi ở trên internet triệu mở một lần buổi họp báo tin tức, đối ngoại bộ làm sáng tỏ một thoáng, gần đây trên mạng có không ít đối với khoa học kỹ thuật Lam Mị chửi bới đồn đại, hiện tại, cũng nên đến phản kích thời điểm rồi!" Hác Mãnh cười nói.

Trong phòng họp vì đó yên lặng, mọi người đưa ánh mắt đều tụ tập đến Hác Mãnh cùng Trần Vũ Tình trên người.

Trần Vũ Tình cau mày, hỏi: "Nên làm sao đối ngoại làm sáng tỏ?"

"Khoa học kỹ thuật Lam Mị là một công ty khoa học kỹ thuật chính thức đăng kí, chúng ta có thể chống lại bất kỳ thử thách trên mặt pháp luật, thế nhưng đối với những người làm càn chửi bới khoa học kỹ thuật Lam Mị, chúng ta cần dùng pháp luật đến giữ gìn quyền lợi của công ty, vừa vặn dựa vào cơ hội lần này, đem công ty pháp vụ bộ hoàn thiện lên!" Hác Mãnh cười nói , còn nên nói như thế nào, phương diện này tin tưởng Trần Vũ Tình so với Hác Mãnh còn muốn tốt hơn.

Khoa học kỹ thuật Lam Mị đăng kí tư bản là bao nhiêu, có phải là bao da công ty, đều này không trọng yếu, trọng yếu chính là thực lực của khoa học kỹ thuật Lam Mị.

"Cho tới sản phẩm Lam Mị đặt trước trên mạng, khách hàng muốn lùi khoản, chúng ta sẽ ở buổi họp báo tin tức sau đó, khai thông xin lùi khoản, cho phép dự chi toàn khoản người sử dụng trả tiền lại hết." Hác Mãnh bình tĩnh mở miệng nói rằng.

"Tại chính hiện có của khoa học kỹ thuật Lam Mị, không phải toàn bộ đều đến từ đám tiền hàng của sản phẩm này sao? Nếu như phần lớn khách hàng đều lựa chọn lùi khoản, đôi kia khoa học kỹ thuật Lam Mị không phải một lần mang tính tan nạn đả kích sao? Hác tổng, ngài phải suy nghĩ cho kỹ a." Lưu Chí cau mày trầm giọng hỏi. Kỳ thực tài chính của khoa học kỹ thuật Lam Mị đến từ nơi nào, cũng không phải cái gì chuyện bí mật.

Người chung quanh cũng dồn dập gật đầu, nếu như hiện tại tài chính liên gãy vỡ, vậy còn có cái mao sau đó a.

"Dưa hái xanh không ngọt, nếu khách hàng cố ý muốn lùi khoản, không muốn mua sản phẩm của công ty chúng ta, chúng ta không lùi có thể làm sao, trái lại không duyên cớ cho đối thủ tăng cường miệng lưỡi thôi. Coi như hết thảy người sử dụng đều lựa chọn lùi khoản, đối với chúng ta tới nói cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, đổi lại chúng ta còn có thể khởi động các loại hạng mục, trong đó lại bao quát chế độ thu thuế đối với trí năng Tiểu Lam,

mặt khác, ta sẽ ở rót tiền vào khoa học kỹ thuật Lam Mị 30 triệu, khoa học kỹ thuật Lam Mị khuếch trương không được sao, tài chính cũng sẽ không thiếu!" Hác Mãnh cười nói.

Lần thứ hai rót vào 30 triệu? Mọi người nghe thấy Hác Mãnh nói, cũng không nhịn được sững sờ. Liền Trần Vũ Tình đều không ngoại lệ, nàng cũng không biết Hác Mãnh trong tay hội có 30 triệu tiền mặt.

Hác Mãnh nhìn quét mọi người một chút, nói: “Mọi người còn có ý kiến gì không?"

Tất cả mọi người lắc đầu, khoa học kỹ thuật Lam Mị nếu như không thiếu tiền, cái kia khởi động lùi khoản xin, cũng là có thể, dù sao cũng không phải ai đều là khẳng định muốn mua sản phẩm của khoa học kỹ thuật Lam Mị, hơn nữa thời gian nửa năm, chu kỳ có chút quá dài điểm.

"Khởi động lùi khoản xin đồng thời, khoa học kỹ thuật Lam Mị sẽ khởi động công ty đặc biệt khách hàng tín dự cơ chế, đối với những kia không tuân thủ thỏa thuận, vô cớ xé bỏ thỏa thuận khách hàng, chúng ta hội dành cho tín dự trên giáng cấp đánh giá, sau đó khoa học kỹ thuật Lam Mị dưới cờ bất kỳ sản phẩm, sản phẩm mới, mua đều cần tín dự đánh giá làm dựa vào, nói cách khác, sau đó chỉ cần là sản phẩm mới của khoa học kỹ thuật Lam Mị mới ra thị trường, hoặc là một ít hoạt động chiết khấu, sẽ cấm người có tín dụng bị đánh giá thấp tham dự. Nói cách khác, vô duyên vô cớ lùi khoản người sử dụng, sau đó e sợ rất khó sẽ ở mua được khoa học kỹ thuật Lam Mị dưới cờ tối sản phẩm mới, khách hàng lựa chọn chúng ta, là đối với chúng ta tôn trọng, tín nhiệm, đồng thời, chúng ta cũng sẽ chọn chúc với tự chúng ta Thượng Đế! Điểm này sau đó nhất định phải ở mạng lưới tuyên bố trên, đối với đại gia nói rõ." Hác Mãnh đem cơ chế tín dụng khách hàng của khoa học kỹ thuật Lam Mị nói một lần.

Toàn bộ khoa học kỹ thuật Lam Mị đều là của Hác Mãnh một người, vì lẽ đó, chuyện hắn muốn làm, người khác phản đối không được, cũng thay đổi không được, hắn có thể truyền đạt bất cứ mệnh lệnh gì, những người khác chỉ có quyền lợi phát biểu ý kiến, nhưng không có quyền lợi thay đổi.

Khoa học kỹ thuật Lam Mị lần thứ nhất tổ chức mạng lưới tuyên bố, do trí năng Tiểu Lam cùng vớ khoa học kỹ thuật Lam Mị quan võng tiến hành toàn

bộ hành trình trực tiếp, mà người phát ngôn của công ty cũng không phải Trần Vũ Tình, mà là Cố Diễm trợ lý thư ký của Hác Mãnh. Nhân do nhiều nguyên nhân, Trần Vũ Tình vẫn là đem cơ hội lần này để đi ra ngoài, đề cử sư tỷ Cố Diễm.

Lúc đầu, Cố Diễm còn có chút căng thẳng, nhưng rất nhanh sẽ tiến vào trạng thái, đối với võng trên những kia chửi bới nhỏ bé, tiến hành rồi nghĩa chính ngôn từ kháng nghị phản bác, đồng thời trực tiếp giải thích, không xin lỗi sẽ chờ luật sư hàm được rồi, đừng tưởng rằng khoa học kỹ thuật Lam Mị là cái công ty mới, thì dễ ức hiếp, ngữ khí cứng rắn, không mang theo chút nào nghi vấn.

"Khoa học kỹ thuật Lam Mị sau đó đối với hết thảy khách hàng, hội mở ra tín dự đánh giá, tín dự hài lòng người sử dụng, hội có không tưởng tượng nổi kinh hỉ, nắm giữ các loại quyền ưu tiên hạn, cùng với chiết khấu hoạt động. Mà tín dự kém người sử dụng, hay là sau đó khoa học kỹ thuật Lam Mị sản phẩm mới nhất sẽ không có duyên với ngài. Sản phẩm khoa học kỹ thuật Lam Mị, không phải ai cũng có thể nắm giữ, tín nhiệm Lam Mị, chúng ta tôn trọng ngài lựa chọn, đem chất lượng tốt nhất phục vụ báo lại cho ngài , tương tự, nếu như ngài không tín nhiệm khoa học kỹ thuật Lam Mị, vậy chúng ta chính là các ngươi không với cao nổi tồn tại. Đối với gần đây muốn lùi khoản người sử dụng, khoa học kỹ thuật Lam Mị chính thức quyết định, mở ra lùi khoản hệ thống, thế nhưng hội đối với vô cớ vi ước khách hàng, hạ thấp tín dụng đánh giá. Xin mọi người quý trọng tín dự của chính mình!"

Cố diễm câu kia: "Không dám trèo cao!" Chói sáng con mắt của vô số người. Không sai, khoa học kỹ thuật Lam Mị đối với một ít người tới nói, chính là tồn tại không thể với tới, này không quan hệ tử tiền tài, là bởi vì ngươi từ bỏ khoa học kỹ thuật Lam Mị, đây là ngươi cá nhân sự lựa chọn của chính mình!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bản Dùng Thử Có Thể Bị Gỡ Bỏ

Chương 81: Bản Dùng Thử Có Thể Bị Gỡ Bỏ
“ Không dám trèo cao? Ha ha, đúng là chuyện cười lớn nhất mà ta từng thấy, thử hỏi trên thế giới này, có sản phẩm của công ty nào là tiền không mua được chứ? Nếu tiền không mua được thì cái gì mới mua được đây. Ta cho

rằng, lam mị khoa kỹ đang nói quá, coi chúng ta là những kẻ ngốc sao!” .

Một bình luận gia nổi tiếng độc miệng sau khi xem tin tức của lam mị khoa kĩ trên mạng đã ngay lập tức đưa ra bình luận.

“ Khách hàng chính là thượng đế, đại gia có tiền, thế giới này còn có thứ mua không được sao? Chỉ là nhiều ít thôi, một đồng ngươi không bán, vậy đại gia ra giá mười đồng, trăm đồng, ngươi bán không? Cho ngươi biết, có tiền là có tất cả” . Theo hắn, tiêu chuẩn xếp hạng tín nhiệm của khách hàng đơn giản chỉ là trò đùa, đặc biệt là ở trước mặt “ kim tiền” .Nhất thời, lam mị khoa kỹ dường như đã trở thành đề tài bị những người trong ngành, những người tự cho là đúng cười nhạo, châm chọc, thậm chí một số còn cho rằng công ty sẽ không tồn tại quá nửa năm, sẽ phải đóng cửa.

Hắc Mãnh theo dõi những đánh giá, bình luận trên mạng chỉ cười, những người này đang chỉ trích lam mị khoa kỹ, nhưng họ lại quên rằng, ở trên điện thoại của họ đang cài đặt “ trí năng tiểu lam” lại chính là một sản phẩm của lam mị khoa kỹ. Những người có thể ở thời điểm đầu tiên chú ý tới công bố của lam mị khoa kỹ, không có ngoại lệ, đều là người đang sử dụng “ trí năng tiểu lam” .

“ Đi gọi Trần tổng tới đây” . Hắc mãnh đối với cô gái đang mang cà phê vào, cười nói.

Trần Vũ Tình gõ của tiến vào, hơi cau mày, ngồi xuống ngay đối diện Hắc Mãnh, cô cho biết: “ Hiện tại nơi nơi trên mạng đều đang chỉ trích lam mị khoa kỹ không biết tự lượng sức, cũng có người ở dưới sự kích động này đặt hàng sản phẩm của lam mị khoa kỹ, họ muốn xem cách chúng ta khiên họ không thể với tới nổi, tuyệt đối không thể để tình hình tiếp tục đi xuống nữa, nhân ngôn thật đáng sợ a” .

Hắc Mãnh mỉm cười và nói: “ Cứ yên tâm, tôi đã bảo Lam Lam chuẩn bị tốt rồi”. Nói xong liền xoay màn hình máy tính trên bàn tới trước mặt Trần Vũ Tình: “ Khi người tiêu dùng bắt đầu có dự định thối lui, thì cũng sẽ có thêm nhiều người dự tính tiêu thụ, nói cách khác, cứ mỗi 10 cá nhân lựa chọn từ bỏ thì cũng sẽ có nhiều thêm 10 người lựa chọn tiêu dùng, cứ như vậy, tiền trong tay chúng ta cũng sẽ không bị thay đổi nhiều, một vạn sản phẩm dự tính bán ra cũng sẽ không bị chậm trễ” .

Trần Vũ Tình sửng sốt, nàng không nghĩ tới chuyện này, nàng chỉ nghĩ làm sao giải quyết chuyện khách hàng lựa chọn từ bỏ, lại không nghĩ sẽ đem lại càng thêm nhiều khách hàng tới, lại càng bán ra được nhiều sản phẩm.

“ Có khả thi không?” Trần Vũ Tình cau mày, nhẹ giọng hỏi.

Hắc Mãnh gật đầu cười nói: “ Khả thi , sao có thể không khả thi được chứ, dù sao cũng có rất nhiều người đang chờ sản phẩm của lam mị khoa kỹ ra mắt, hơn nữa trong số đó sẽ không thiếu người có tiền” .

Trần Vũ Tình nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “ Đây cũng là một biện pháp, nhưng cũng không phải là kế lâu dài, cuối cùng vẫn phải phụ thuộc vào phía bên Lam tổng, khi nào thì sản phẩm chính thức mới được sản xuất, ít nhất các mẫu sản phẩm thử nghiệm cũng phải có kết quả tốt thì mới có thể nắm chắc được” .

Lam mị khoa kỹ bây giờ, nói trắng ra là đang lừa dối, ngay như sản phẩm di động chẳng qua cũng mới chỉ có vài thông số kỹ thuật, đến ngay cả hàng mẫu cũng còn chưa sản xuất ra.

“ Ta cũng vừa mới gọi điện cho Lam Phượng Hoàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là có thể cũng công ty Kiệt Lực Đạt ký kết hợp đồng “ Hắc Mãnh cười nói.

“ Đã thương lượng tốt rồi sao? Nhóm đầu tiên sản xuất số lượng bao nhiêu” Trần Vũ Tình hỏi, Hai loại sản phẩm này có thể nói là phương hướng chủ lực để công ty phát triển trong nửa năm kế tiếp, không được phép thất bại.

“ Mười vạn, di động lam mị 5 vạn bộ, đồng hồ phong bạo 5 vạn bộ, hoàn thành trong vòng hai tháng rưỡi. Chúng ta sẽ tiến hành trả tiền hàng theo từng nhóm, cứ mỗi một vạn bộ sẽ thanh toán 1 lần” . Hắc Mãng đem những gì Lam Phượng Hoàng vừa nói cho hắn nói lại một lần. Tuy nhiên hợp đồng chính thức sẽ được ký kết vào ngày mai.

“ Hai tháng rưỡi sao?” Trần Vũ Tình nhăn mày nói: “ Đây là năng lực chế tạo của công ty Kiệt Lực Đạt sao, hai tháng rưỡi mới đc mười vạn bộ, sao thấp quá vậy”.

Hắc Mãng cười khổ lắc đầu nói: “ Đây là yêu cầu của Lam tổng, nếu hoạt động hết công suất, mỗi tháng công ty Kiệt Lực Đạt sản xuất mười vạn bộ di động lam mị, mười vạn bộ đồng hồ phong bạo cũng không thành vấn đề, quan trọng là chúng ta không thể xác định được, sản phẩm trong thời gian ngắn có thể tiêu thụ được hết hay không. Cho nên tạm thời cứ như vậy đã, nếu kết quả tốt, lại lần nữa cùng công ty Kiệt Lực Đạt ký kết hợp đông ”

“ Chi phí chế tạo di động lam mị cùng đồng hồ phong bạo không phải là thấp. Lấy di động lam mị làm ví dụ, chi phí để chế tạo một vạn bộ cũng vào khoảng hai ngàn năm trăm vạn. Với số vốn hiện tại của lam mị khoa kỹ căn bản là không đủ để thực hiện. Cách tốt nhất bây giờ là, cứ khi sản phẩm được sản xuất ra liền nhanh chóng tiêu thụ, biến nó thành tiền mặt để sản xuất tiếp, cứ lặp lại theo chu kỳ như vậy chúng ta sẽ đạt được tăng trưởng “.

Trần Vũ Tình gật đầu, nàng cũng biết hiện trạng của lam mị khoa kỹ, không còn thắc mắc gì. Nàng ngẩng đầu nhìn Hắc Mãng hỏi: “ Ngươi gọi ta tới đây sẽ không chỉ vì việc này chứ ?” .

Hắc Mãng lắc đầu, cười nói: “ Hiện tại trên mạng có rất nhiều người đang chỉ trích chúng ta là không biết tự lượng sức, cho nên ta cảm thấy chúng ta nên có chút phản kích nho nhỏ”.

“Phản kích?” Trần Vũ Tình sửng sốt, nhíu mày nói:” Phàn kích như thế nào? Ngươi đừng có làm loạn, ta thấy trong việc này đã ngầm có người giở trò quỷ, nếu ngươi thật sữ đẩy lam mị khoa kỹ vào, chẳng may người tiêu dùng thay đổi lập trường của họ, chuyển sang bên đối lập, như vậy đối với lam mị khoa kỹ sẽ là một hồi đại tai nạn”.

Hắc Mãnh tựa lưng vào ghế nói: “ Ngươi nghĩ ta là tên ngốc sao?”.

“ Không” Trần Vũ Tình phốc xuy nở nụ cười, lắc lắc đầu.

Hắc Mãnh đảo mắt, không hài lòng, nói:” Không nghĩ thế, vậy sao ngươi lại cho rằng ta sẽ làm ra những hành động ngu ngốc như vậy? Chỉ số IQ của ngươi không phải cao lắm sao?”.

“Không sai biệt lắm là được rồi, không cần cao quá” Trần Vũ Tình nhìn hắn

cười nói.

Hắc Mạnh cũng biết mình không nói lại được nàng, không thể tiếp tục vấn đề này nữa nên chỉ cười và thay đổi chủ đề:" Ta gọi ngươi tới đây là vì trí năng tiểu lam" .

Trần Vũ Tình nhìn Hắc Mãnh, không nói gì, chờ hắn nói tiếp .

Hắc Mãnh sờ sờ mũi, chính mình vừa rồi còn chế giễu người ta, giờ thì tốt rồi, người ta liền trở nên thâm trầm luôn. Hắn chỉnh lại sắc mặt rồi nói:" Kỳ thật, các bản cài đặt " trí năng tiêu lam" trên mạng được người dùng tải về từ trước tới nay đều chỉ là " bản dùng thử". Nhưng giờ bản chính thức đã được hoàn thành, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành công bố".

Trần Vũ Tình nghi hoặc hỏi: " Bản dùng thử cùng bản chính thức có điểm gì khác nhau sao?".

" Khác chứ, trong suy nghĩ của ta, trí năng tiểu lam phải là một phần mềm thu phí sử dụng" Hắc Mãnh bình tĩnh nói.

Trần Vũ Tình cau mày nói: " ngươi tính thu phí đối với trí năng tiểu lam sao?".

Hắc Mãnh cười nói: " Ta đúng là có ý này, bất quá tạm thời chưa được, bản dùng thử của trí năng tiểu lam, ngoại trừ chức năng không hoàn thiện ra còn có thể trực tiếp bị gỡ bỏ".

" Trực tiếp gỡ bỏ? Ý của ngươi là có thể trực tiếp bị gỡ bỏ mà không cần sự cho phép của người sử dụng sao?" Trần Vũ Tình kinh ngạc nhìn Hắc Mãng hỏi.

Hắc Mãnh gật đầu nói: " Đúng vậy, chính là ý này, nếu không sao lại gọi là " bản dùng thử" được".

" Vậy ngươi tính làm như thế nào?" Trần Vũ Tình không hiểu hỏi.

Hắc Mãnh cười nói: "Rất đơn giản, công bố " bản chính thức", hơn nữa trực tiếp tuyên bố, từ phiên bản chính thức này sẽ mở tính năng phí dịch vụ chọn lọc".

“ Phí dịch vụ chọn lọc là ý gì vậy?” Trần Vũ Tình sửng sốt, hỏi.

“ Sử dụng cơ chế tín nhiệm, đối với người sử dụng tiến nhiệm cao thì việc sử dụng miễn phí là không thành vấn đề” Hắc Mãnh cười nói.

“ Vậy còn những người tín nhiệm thấp?”.

Hắc Mãnh nhún vai: “ Những người này tất nhiên là phải thu phí, sản phẩm miễn phí ai mà không thích chứ, nhưng đâu phải ai cũng có đc điều đó, không phải là cũng có người cười nhạo việc xếp hạng tín nhiệm khách hàng của chúng ta, coi đó là trò đùa sao “.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Phiên Bản Chính Thức

Chương 82: Phiên Bản Chính Thức
“Đây cũng là một biện pháp” Trần Vũ Tình gật đầu nói” Nhưng về sau thì thế nào? Trí năng tiểu lam sẽ là bản miễn phí vĩnh cửu hay là thu phí một phần? Hoặc là nói, từ nay về sau bất luận người nào muốn dùng trí năng tiểu lam đều cần đóng phí?”.

Hắc Mãnh cần nhắc một chút rồi mỉm cười nói:” Thu phí theo như ta nói cũng không phải là nếu không đóng phí thì sẽ không thể sử dụng trí năng tiểu lam, công năng của nó hiện tại còn xa mới có thể hoàn toàn khai phá ra hết. Còn có, ở trên tiểu xí nga tập đoàn của ngươi cũng khai thông thêm hệ thống phục vụ mà, tỷ như cái gọi là hội viến đấy”.

Trần Vũ Tình nhìn hắn, nhẹ giọng nói:” ý của ngươi là muốn mang chế độ hội viên khởi động cùng trí năng tiểu lam sao?”.

Hắc Mãnh cười nói: “Tại sao lại không chứ, hội viên, xếp hạng tín nhiệm, những cái này không phải đều có thể tăng lên sao, hiện tại số lượng người tiêu dùng sẵn sàng chi tiêu trong khu vực đều không ít, hàng năm nhỏ thì trên trăm vạn, lớn thì cũng phải tới nghìn vạn, đến lúc đó, tuyệt đối sẽ thu được lợi ích cự đại”.

Dừng một chút lại nói: “ Hơn nữa, trí năng tiểu lam còn có tính năng “ Giao hữu” , chẳng qua công năng này còn chưa được khai thông thôi”.

Tiểu xí nga tập đoàn ví cái gì có thể hùng bá trong quốc nội? Còn không phải là dựa vào sự góp sức của người tiêu dùng sao. Nếu “ trí năng tiểu lam” có thể trở thành một phần mềm cần thiết trên điện thoại di động, thì lam mị khoa kỹ hoàn toàn có thể dựa vào số lượng khổng lồ người sử dụng di động để khai sáng một triều đại mới.

Thậm chí, triều đại này có thể vượt qua biên giới.

Bởi vì cho đến này, trên mạng cũng chưa có phần mềm nào có thể so sánh cùng trí năng tiểu lam.

“ Định: Có tin tức mới nhất từ lam mị khoa kỹ, phi thường trọng yếu, tiểu lam nhắc nhở ngài chú ý xem xét đúng lúc”.

Vào lúc 5h chiều, hai ngàn vạn người sử dụng trí năng tiểu lam đều nhận đc thông báo nhắc nhở, có một tin tức phi thường trọng yếu từ lam mị khoa kỹ.

Cùng lúc đó, trên trang mạng của lam mị khoa kỹ cũng chính thức công bố phiên bản chính thức của “ trí năng tiểu lam”. Trong đó tăng thêm 5 ngôn ngữ mới phân biệt là tiếng Đức, tiếng Pháp, Tiếng Nga, tiếng Ả Rập cùng với tiếng Tây Ban Nha. Cùng với 4 ngôn ngữ trong phiên bản cũ, trí năng tiểu lam chính thức gia tăng thành 9 ngôn ngữ, bao gồm hơn 80% ngôn ngữ mà người trên toàn thế giới sử dụng.

Ngoài ra, phiên bản chính thức của “ trí năng tiểu lam” còn đi kèm thêm hệ thống phiên dịch ngôn ngữ, nghĩa là giữa 9 lọai ngôn ngữ không tồn tịa rào cản trong giao tiếp. Nói cách khác, chỉ cần ngươi cài đặt trí năng tiểu lam lên di động, như vậy, chúc mừng ngươi, ngươi đã có thể sử dụng 9 loại ngôn ngữ mà không cần tim phiên dịch.

Chức năng ngôn ngữ chính là một chức năng mới trong phiên bản chính thức của trí năng tiểu lam.

“ Thân ái, ngài cự tuyệt cài đặt phiên bản chính thức “ trí năng tiểu lam”, như vậy thật đáng tiếc, tiểu lam lam chỉ có thể rời xa ngài mà đi, mong ngài bảo

trọng thân thể, tiểu lam sẽ nhớ ngài”.

Trí năng tiểu lam với hình tượng một con sư tử lam sắc, mắt to ngập nước, đối với những người không chấp nhận cài đặt bản chính thức của trí năng tiểu lam, lưu luyến nói lời cáo biệt, theo phía trong màn hình đi xa, phần mềm tự động bị gỡ bỏ.

Có một số người đang phân vân không biết nên lựa chọn đồng ý hay không, nhưng cũng có một số người cố ý không chấp thuận cài đặt bản chính thức của trí năng tiểu lam, nhưng bất kể là ai cũng không ngờ đến là phần mềm trí năng tiểu làm này lại có thể tự động bị gỡ bỏ.

“ Oa, thật kinh ngạc, tiểu lam thông minh nhà ta thê nhưng lại cáo biệt ta mà đi, ô ô ô, ma ma rất nhớ ngươi, ngươi như thế nào cứ như vậy mà đi chứ, ma ma không phải cố ý như vậy”.

“ Lam mĩ khoa kỹ đang làm gì vậy chứ, thay đổi phiên bản mới thì cứ thay đổi đi, vì cái gì lại đem tiểu lam trên di động của ta gỡ bỏ chứ”.

“ Các ngươi cài đặt nó sao? Giữa hai bản chính thức và bản dùng thử có khác biệt rất lớn a”.

“ Đúng a, bản chính thức của trí năng tiểu lam thế nhưng gia tăng tính năng sử dụng và tính năng giao tiếp, lam mĩ khoa kỳ là muốn đem trí năng tiểu lam biến thành một phần mềm giao tiếp sao?”.

Vào lúc 5h chiều, mặt trời còn đang ở trên đầu, diễn đàn của lam mĩ khoa kỹ đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt, số lượng người online đột nhiên tăng mạnh, ban đầu chĩ có khoảng mười vạn người, sau đố nhanh chóng tăng lên, mười lăm vạn, ba mươi vạn, năm mươi vạn, một trăm vạn, thẳng đến khi lên tới hai trăm vạn người online thì tốc độ tăng lên này mới từng bước chậm lại. Cuối cùng ổn định ở hai trăm ba mươi vạn ngươi, dao động không còn quá cao nữa.

“ Trí năng tiểu lam có được công năng giao tiếp, vậy không phải nói, rất nhanh phiên bản trí năng tiểu lam trên PC cũng sẽ thay đổi sao?”.

“ Ta dựa vào, lam mị khoa kỹ cũng quá xấu đi thôi, vậy mà lặng yên không

một tiếng động cấp cho phần mềm giao tiếp của tiểu xí nga tập đoàn một cái hố để đẩy họ vào".

" Ha ha, lại có chuyện vui để nhìn rồi, bất quá không thể nghi ngờ, lần này lam mị khoa kỹ dựa vào " trí năng tiểu lam" quả thật đã đánh vào uy tín của tiểu xí nga tập đoàn, khiến cho các phần mềm giao tiếp khác của tập đoàn trở tay không kịp.

" Kì thật, lam mĩ khoa kĩ hoàn toàn có thể từ từ phát hành bản chính thức mà, thật là có phần thiếu kiên nhẫn".

Phiên bản chính thức của chí năng tiểu lam đòi hỏi người dùng sử dụng tên thật để đăng kí, cùng với các phương tiện xác minh bảo mật, trước khi sử dụng, trí năng tiểu lam cũng đã hướng người sử dụng tiến hành thông báo.

" Cả đời, ngài chỉ có một thân phận chứng đúng không? Cũng giống như vậy, tài khoản trí năng tiểu lam của ngài cũng sẽ chỉ có một cái, tài khoản này và các thông tin các nhân của ngài sẽ hoàn toàn bị ràng buộc, tất nhiên, tiểu lam lam sẽ tuyệt đối giữ bí mật cho ngài. Nếu ngài có gì không vừa lòng, thỉnh ngài gỡ bỏ lam lam, nếu ngài đồng ý, vậy lập tức đăng ký để thể nghiệm các tính năng mới mà tiểu lam mang đến cho ngài?".

Hiện tại bất kể phần mềm nào trên mạng trên cơ bản đều là sử dụng tên thật để đăng ký cho nên 99% người dùng đều đối với việc này không có gì không vừa lòng, hoặc là nói, đã tập mãi thành thói quen nên cũng không phản đối, cũng chỉ có thể cau mày đăng ký, trừ khi ngươi nghĩ không dùng tới phần mềm này.

Bản chính thức của trí năng tiểu lam so với bản cũ còn gia tăng thêm hệ thống giao tiếp bằng giọng nói, hệ thống đăng nhập bằng giọng nói, hệ thống biểu cảm, hệ thống phiên dịch ngôn ngữ, hệ thống phân tích giọng nói. Dù cho là ở phương diện ứng dụng hay ở phương diện giải trí đều gia tăng nhiều tính năng mới.

Tuy nhiên trí năng tiểu lam cũng không chiếm nhiều dung lượng, chỉ cỡ 50mb, mà còn làm tăng dịch vụ hợp tác nội bộ, có thể cho điện thoại di động giảm bớt các tính năng không cần thiết làm hao tổn pin, sẽ làm cho cpu không bị chiếm dụng quá nhiều.

“ Tiểu lam chính thức khởi động” Xếp hạng tín dụng”, xếp hạng tin dụng bây giờ của ngài là cấp 3 . Ngài có thể sử dụng vài loại tính năng của trí năng tiểu lam. ".

Hiện tại người dùng phổ thông được xếp hạng tín dụng đều là ở cấp 0, còn về cấp 3, không có ngoại lệ, đều là người trực tuyến trên mạng sử dụng sản phẩm của lam mị khoa kỹ.

“ Ha ha, xếp hạng tín dụng nguyên lại sử dụng cho mục đích này, của ta xếp hạng tín dụng là cấp 3, cơ hồ các tính năng trên trí năng tiểu lam ta đều có thể trải nghiệm, các ngươi là cấp mấy?”.

Một người hay mua sắm trên mạng sử dụng di động lam mị đột nhiên đưa ra câu hỏi trên diễn đàn.

Một số dịch vụ cùng với chức năng trên trí năng tiểu lam đều phải thu phí, trong đó có thể kể đến như công năng “ Phiên dịch cá nhân” chính là được lam mị khoa kỹ nâng cấp từ “ Thương vụ chức năng”. Nhưng những người dùng có xếp hạng tín dụng cao đều có thể sự dụng chức năng “ thể nghiệm”, có thể miễn phí thể nghiệm các chức năng thu phí trong một thời gian.

“ Ta dựa vào, vì cái gì xếp hạng tín dụng của ta lại bị âm? Tiểu lạm của ta như thế nào lại không còn nhiệt tình như trước kia nữa mà lại đối với ta rất lạnh nhạt?". Rất nhanh cũng có người đưa ra ý kiến.

“ Ha ha, ngươi vừa rồi lựa chọn vi phạm điều khoản đúng không? Chúc mừng ngươi, hiện tại tiểu lam của ngươi đã trở thành tồn tại mà ngươi không với tới nổi”.

“ Đứa nhỏ đáng thương, gỡ bỏ đi, trí năng tiểu lam đã vô duyên cùng ngươi rồi”.

“ Đây là kết cục của những kẻ bội ước đấy, tuy răng xếp hạng tín dụng của ta là 0, nhưng ta vẫn còn là thượng đế, lam lam nhà ta vẫn đối với ta như lúc ban đầu”.

“ Tại sao có thể như vậy, Lam mị khoa kỹ đâu, nhanh đi ra cấp cho lão tử

một lời giải thích, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”.

http://tieulun.hopto.org

Cường Hào ‘Kim Cương’

Chương 83: Cường Hào ‘Kim Cương’
'Khoa học kỹ thuật Lam Mị chính thức khởi động chế độ đánh giá tín dự của khách hàng, xin hãy quý trọng tín dự của ngài, trí năng Lam Mị hoan nghênh tất cả mọi người yêu thích gia nhập tập thể của chúng ta!"

Hác mãnh dùng tài khoản nhân viên quản lý, ở trên trang web của khoa học kỹ thuật Lam Mị tuyên bố một tin tức ngắn gọn.

Còn những người cố tình gây sự, trong diễn đàn chửi bới lung tung kia, đều cấm ngôn từ 12h trở lên, nếu vấn đề nghiêm trọng, giáo huấn mãi mà không sửa thì trực tiếp khóa id. Dùng sự thật nói cho mọi người, Lam Mị không phải hoan nghênh tất cả mọi người, có thể cùng đi mới được gọi là người một nhà, còn gặp ở ven đường chỉ có thể tính là người qua đường thôi!

"Trước khi hủy bỏ đơn hàng đặt trước, ta cũng không nghĩ tới sẽ có đánh giá thấp tín dự của mình, xin hỏi nhân viên quản lý, làm thế nào mới có thể khôi phục được tổn thất tín dự vậy?"

Có người mở ra vấn đề trên diễn đàn.

Hác Mãnh cùng Trần Vũ Tình đều đang ở trước máy vi tính, nhìn chằm chằm vào diễn đàn, muốn xem một chút dân mạng đối với chế độ đánh giá tín dự của khoa học kỹ thuật Lam Mị có ý kiến gì. Dù sao, bây giờ người sử dụng có cấp độ tín dự chỉ là số ít, đánh giá tín dự là lấy sự tiêu phí kim ngạch của khách hàng làm trụ cột, nói thẳng ra, chính là ngươi xài bao nhiêu tiền thì có bao nhiêu tín dự. Có thể những người sử dụng đã đặt mua trước sản phẩm của khoa học kỹ thuật công ty, dù sao cũng còn là số ít.

"Ngươi chuẩn bị giải quyết vấn đề này như thế nào!" Trần Vũ Tình ngẩng đầu lên hỏi Hác mãnh. Cấp bậc tín dự chỉ đại biểu tiêu phí kim ngạch, nói cách khác, vẫn là cùng tiền tài tỷ lệ thuận, người tiêu thụ chính là Thượng Đế, điểm này đối với bất kỳ công ty nào khi bán ra sản phẩm đều đúng. Cũng đúng như đánh giá trên mạng, có tiền, có thể tùy hứng, trên thế giới này có

rất ít đồ mà tiền không mua được.

Vì lẽ đó, khoa học kỹ thuật Lam Mị kinh doanh sản phẩm, cũng không chân chính khiến cho những người vi phạm thỏa thuận kia cảm thấy 'Không với tới nổi'.

Hác mãnh suy nghĩ một chút, cười nói: "Phạm sai lầm, thì cần chịu trừng phạt, nhưng con người không phải hoàn hào, ai dám cam đoan mình sẽ không phạm sai lầm, sửa đổi tốt vẫn có thể cùng chơi mà!"

"Ý của ngươi là?"

"Gấp 3, muốn đền bù tổn thất tín dự, cần trả giá gấp 3 để đổi lấy!" Hác Mãnh đã nghĩ kỹ, gấp 3 đánh đổi, đối với những người sử dụng đặt hàng lúc trước cũng không phải là con số lớn, nhưng cũng có thể tạo ra sự trừng phạt nhỏ với họ. Hiện tại những người bị đánh giá tín dự âm, chỉ có những người hủy bỏ đơn hàng, tính ra cũng chỉ hơn trăm người mà thôi.

Trong diễn đàn rất nhiều người đang đợi khoa học kỹ thuật Lam Mị chính thức trả lời.

Nửa giờ sau, Hác mãnh mới tuyên bố tin tức.

"Thông qua tập thể công nhân viên của công ty cân nhắc suy nghĩ, cảm thấy nếu như một gậy đánh chết người, khó tránh khỏi quá mức, người sử dụng mà yêu thích, ủng hộ trí năng Lam Mị thì sẽ không bỏ chúng ta mà đi, còn người có ác cảm với khoa học kỹ thuật Lam Mị thì sẽ không tới mua sản phẩm của công ty chúng ta. Vì lẽ đó, chúng ta nhất trí quyết định, người sử dụng có tín dự thấp, người có tín dự âm đó phải tiêu phí so với người bình thường gấp 3 lần. Cảm ơn mọi người ủng hộ khoa học kỹ thuật Lam Mị, với sự yêu thích của mọi người, chúng ta sẽ cố gắng đem trí năng Lam Mị phát triển thật tốt để phục vụ mọi người!"

Ký tên cũng không phải một người, mà là toàn thể công nhân viên khoa học kỹ thuật Lam Mị!

"Tín dự bị âm có thể bù đắp lại, cần tiêu phí gấp ba, mau đi bù đắp lại đi!"

"Nguyên lai vẫn có thể dựa vào tiền để giải quyết à!"

"Ha ha, kỳ thực chúng ta đã sớm nghĩ tới, khoa học kỹ thuật Lam Mị chung quy cũng là một xí nghiệp, mục đích cuối cùng là vì kiếm tiền. Thời địa này có cái gì không thể dùng tiền để giải quyết đây!"

"Khinh bỉ khoa học kỹ thuật Lam Mị, quá tầm thường, ta không thích!"

"Lầu trên, ngươi không thích có thể cút đi, còn ở chỗ này làm gì vậy!"

"Đúng vậy, nơi này là nhà của Lam Mị, đều là người yêu thích trí năng Lam Mị, ngươi nếu như không thích, thì gỡ bỏ trí năng Lam Mị, cách xa tập thể chúng ta ra!"

Tuyệt đại đa số người dùng vẫn ủng hộ đối với khoa học kỹ thuật Lam Mị, người phạm lỗi, tiếp nhận trừng phạt, chuyện này coi như bỏ qua, không cần thiết phải đuổi đánh tới cùng, cho phép người có lỗi sửa đổi thành con ngoan là được rồi.

Còn về 'Tiêu phí', trí năng Tiểu Lam ngoại trừ tung ra đẳng cấp tín dự, còn tung ra chế độ hội viên VIP, mỗi tháng tiêu phí 30 tệ, một năm tiêu phí 300 tệ. Mặt khác, trí năng Tiểu Lam còn tung ra một loại tiền tệ ảo, Lam tệ, tác dụng của Lam tệ có thể ở trên trang mua sắm của khoa học kỹ thuật Lam Mị, mua bất kỳ vật phẩm gì, bao gồm cả sản phẩm thực. Tiền ảo Lam tệ cùng tiền thực có tỷ giá hối đoái là 1:1.

Kim cương, là một loại danh hiệu trên trí năng Tiểu Lam, sau khi thêm bạn tốt, người dùng cấp Kim cương có tác dụng làm nổi bật người dùng, kỳ thực dùng dân mạng mà giải thích thì cấp Kim cương chính là tượng trưng cho cường hào chân chính.

Kim cương cũng phân cấp bậc, hiện nay đây là một loại cao quý nhất trên trang mua sắm của công ty Lam Mị.

Kim cương cấp 1 cần 5,888 Lam tệ, giá trị 5,888 tệ. Tác dụng của Kim cương là vĩnh cửu, chính là mua một lần, mang theo cả đời. Thăng cấp bậc, nói cách khác, Kim cương cấp 2 cần 58,888; cấp 3 cần 588,888; cấp 4 cần 5,888,888; cấp 5 cần 58,888,888. Hiện tại cấp bậc cao nhất là Kim cương cấp 5.

Lúc Hác Mãnh lập ra cấp bậc Kim cương, đã cùng Trần Vũ TÌnh và Lam lam nhiều lần thương lượng, hơn 58 triệu mua một cái danh hiệu ảo, Hác Mãnh cũng không tin có người sẽ mua, lập ra chủ yếu để cho người ta quan sát mà thôi. Mà Trần Vũ Tình cười nói, có thể khiến người ta xem, cũng là một loại tuyên truyền.

Đương nhiên, 'Kim cương' cũng tuyệt đối không đơn giản chỉ là danh hiệu ảo như vậy, nó có phục vụ tương ứng, trong đó bao gồm các dạng phục vụ riêng, biếu tặng các hoạt động trải nghiệm. Dù sao giá trị đã bày ra, nếu như không có lợi ích thì ai sẽ mua nó chứ.

"Vãi, mau tới xem này, trí năng Tiểu Lam tung ra 'Cường hào Kim cương'."

"Giời ạ, thật nhiều số không, Kim cương cấp 5 trị giá bao nhiêu tiền? Hơn 58 triệu? Mẹ ơi, đây có thể mua được tòa biệt thự chứ!"

"Cạc cạc, thế giới cường hào ngươi không hiểu, ta con nhà nghèo cũng đã khai thông Kim cương cấp 2!"

Không cần phải nói, diễn đàn trên mạng mọi người đều nhìn thấy, hệ thống Kim cương ở trên diễn đàn cũng đã thông dụng, toàn bộ người lên tiếng đều bị các cường hào bao phủ làm nhạt đi hết, một luồng khí giàu có đã đâm vào trong lòng người.

"Cường hào, mời ngài nhận của ta một lạy. Chúng ta làm bạn tốt đi!"

"Cút ngay!"

Hệ thống cường hào Kim cương vừa mới khai thông, Lam Lam ở hậu trường đã biểu hiện, cường hào Kim cương cấp 1, số lượng đang dần tăng lên, trong vòng 10' đã bán đi hơn 1000 cái. Cường hào Kim cương cấp 2, 10' cũng đã bán ra hơn 100, khiến cho người ta càng khiếp sợ chính là ngay cả cường hào Kim cương cấp 3 trị giá 588,888 cũng đã bán đi 10 cái, khiến cho Hác mãnh cùng Trần Vũ Tình đều cảm thấy sững sờ.

Cuối cùng không thể không chép miệng cảm khái, thời đại này, người có tiền thật là nhiều!

Trần Vũ Tình mỉm cười nhẹ giọng nói: "Theo tình huống này mà nói, không chừng Kim cương cấp 4 cũng sẽ có người mua đi."

Hác Mãnh gật đầu đồng ý, lớn tiếng nói: "Chờ có tiền, ta sẽ mua Kim cương cấp 5, xem có làm chói mắt mọi người xung quanh không!"

Thời gian đã tới tám giờ tối, trời cũng đã tối rồi. Trần Vũ Tình chậm rãi xoay người, tựa như cười nhìn Hác Mãnh nói: "Ngày hôm nay cũng coi như là khai trương đại cát, đại lão gia ngài buổi tối có mời khách không đây?"

"Mời ta tất yếu rồi" Hác mãnh cười nói: "Trần tổng muốn ăn gì, tối nay đều theo ngươi hết, ta trả tiền!"

Trong vòng 10; chỉ riêng dựa vào bán ra 'Kim cương', số tiền thu vào đã điên cuồng đạt tới 16, 17 triệu. Đây chưa tính các khoản thu khác.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Vận Thông Khí Mậu

Chương 84: Vận Thông Khí Mậu
Qua một buổi tối ấp ủ lên men, sáng sớm ngày thứ hai, khoa học kỹ thuật Lam Mị cùng với trí năng Tiểu Lam 'Bản chính thức', rốt cục đã leo lên đầu đề các trang web tin tức lớn.

"Sói tới rồi!"

Đối với rất nhiều xí nghiệp cùng ngành nghề mà nói, trí năng Tiểu Lam giống như một quái vật khổng lồ đột nhiên ló đầu ra, chỉ trong một đêm đã nắm giữ hơn 20 triệu người sử dụng đăng ký, cùng với đang sử dụng trí năng Tiểu Lam, vẫn duy trì ở khoảng 20 triệu và đang không ngừng tăng trưởng dần.

Trí năng Tiểu Lam có toàn bộ công năng của phần mềm chat, mà còn các công năng khác của Tiểu Lam, cũng không phải hầu hết các phần mềm chat di động khác đều có!

Thuận tiện, nhanh chóng, dễ sử dụng, trí năng, phù hợp với công việc, mấy cái phương diện này 'Trí năng Tiểu Lam' đều có, nhưng dự kiến, đối với

người sử dụng điện thoại di động mà nói, sau này trí năng Tiểu Lam trong cuộc sống sẽ là một phần mềm ứng dụng không thể thiếu. Tương lai sẽ ảnh hưởng lớn bao nhiêu thì hiện tại không ai dám bảo đảm!

"Công ty Lục Sơn, muốn tiến hành đầu tư mạo hiểm vào khoa học kỹ thuật Lam Mị!"

Hác Mãnh không đợi Cố Diễm nói hết lời, cười cắt lời nàng: "Từ chối đi, hiện tại chúng ta không cần bất kỳ sự đầu tư nào, tạm thời cũng sẽ không bán cổ phần của công ty. Bất kỳ cá nhân hay công ty có khuynh hướng này, đều từ chối. Đúng rồi, ngươi gọi Lưu tổng đến đây chút!"

Toàn bộ khoa học kỹ thuật Lam Mị sau khi tuyên bố bản chính thức 'Trí năng Tiểu Lam', đã bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, đột nhiên bận rộn khiến ai cũng không nghĩ tới.

Nhưng đối với ông chủ Hác Mãnh này mà nói thì không có chuyện gì đáng lo cả.

Trí năng Tiểu Lam thu phí phục vụ, chỉ khai thông một phần, tiếp đó, khoa học kỹ thuật Lam Mị còn muốn cùng với mấy công ty lớn triển khai hợp tác sâu hơn, bao gồm mua sắm, du lịch, truyền hình ... trên nhiều phương diện. Thế nhưng sức ảnh hưởng từ người sử dụng trí năng Tiểu Lam đã từng bước được bộc lộ ra.

Chuyện còn lại, không cần hác mãnh tự mình đứng ra, những nhân viên dưới quyền có thể quyết định được.

Mười giờ sáng, Lam Phượng Hoàng phát một phần hiệp ước cho tổng công ty, Hác Mãnh ký tên xong rồi lại gửi về đó, khoa học kỹ thuật Lam Mị đã chính thức hợp tác cùng công ty Kiệt Lực Đạt tại thành phố Thâm Khẩu, hai sản phẩm của công ty Lam Mị cũng chính thức đưa vào giai đoạn chế tạo.

"Đi, cùng ta đi mua xe!" Hác Mãnh gọi Cố Diễm, cười nói.

Trần Vũ Tình có mấy hạng mục hợp tác muốn bàn, những người khác cũng có việc cả, Hác Mãnh rảnh rỗi nhất, bất quá không có một chiếc xe để sử dụng đúng là không tiện. Hác Mạnh có thể không quan tâm, đi ra ngoài cưỡi

xe đạp điện cũng được, nhưng công ty không có xe không được, đây là đại diện cho vấn đề mặt mũi.

"Ồ" Cố Diễm sửng sốt, đem mọi việc trong tay để xuống, theo Hác Mãnh đi ra công ty.

Hai người gọi xe đi thẳng tới cửa hàng 4S Đông Thạch Thành, căn bản khoảng cách có hơi xa, nhưng ở đó có nhiều mẫu mã để lựa chọn, Hác Mãnh muốn nhân tiện trong tay có tiền không sử dụng, đem sử dụng đúng chỗ một lần.

"Cố Diễm, ngươi năm nay hai mươi mấy?" Ngồi trên taxi, Hác mãnh nhìn Cố Diễm đột nhiên hỏi.

"Ta à, 24 tuổi, năm nay vừa tốt nghiệp, vốn muốn đi tới một xí nghiệp ở Quảng Phủ để công tác, bất quá cha mẹ hi vọng ta ở gần nhà, vì vậy ta ở đây." Cố Diễm cười nói.

Cố Diễm là một phụ nữ rất thành thục, ưa nhìn, rất có năng lực, cũng có suy nghĩ của chính mình. Nếu như bồi dưỡng tốt sẽ là một tướng tài, tương lai có thể một mình chống đỡ một phương.

Hác mãnh cười nói: "Người rất hiếu thuận, 24 tuổi cũng không nhỏ nữa, có bạn trai chưa?"

Cố Diễm mặt đỏ lên, cúi đầu lắc lắc nhẹ giọng nói: "Lúc đi học có làm quen 1 người, tốt nghiệp đại học xong thì chia tay, hiện tại chưa tìm, muốn công việc ổn định sau đó sẽ suy nghĩ thêm!"

Hác mãnh sờ cằm, suy nghĩ một chút nói: "Như vậy cũng tốt, tránh phân tâm, chờ tới lúc thích hợp, ta giới thiệu cho ngươi một người!"

Cố Diễm lén lườm một cái, trong lòng lầu bầu, bổn tiểu thư lại không phải không ai thèm lấy, ngươi quản việc không đâu, tuổi còn không có lớn bằng ta, giả vờ cái gì đây. Nhưng mà lời này cũng chỉ dám nói trong lòng, dù sao người ta là ông chủ, trẻ thì cũng là miếng cơm manh áo của mình, đắc tội không được mà!

Vận Thông Khí Mậu. (ND: tên công ty kinh doanh xe)

"Ái chà, đây không phải là Hác mãnh sao? Ha ha, thế nào, ngươi tới nơi này đi dạo hay là mua xe thế? Người đẹp này là bạn gái ngươi à?"

Hác Mãnh cũng không nghĩ tới, ở đây còn gặp phải người quen. Một thân quần đen áo sơ mi trắng, giày da, âu phục mập mạp, cảm thấy vui vẻ.

"Hướng Đông? Ha ha, ngươi ở đây bán xe?"

Nói chuyện với Hác Mãnh là Bạch Hướng Đông, bạn học khi còn ở sơ trung, khi đó hai người quan hệ cũng không tệ lắm, bất quá từ khi tốt nghiệp, hai người cũng ít liên hệ, sau này thì không có tin tức gì nữa.

"Đúng vậy, công ty Khí Mậu này có cổ phần của nhị ca ta, ta đến giúp đỡ chút." Bạch Hướng Đông cười đánh giá Hác Mãnh, nói: "Ngươi gần đây bận rộn gì sao?"

Hác Mãnh mặc trên người đồ rất bình thường, quần jean, dép lê, T-shirt, tuy rằng khá sạch sẽ, nhưng không phải hàng hiệu gì, người tinh ý rất dễ nhận ra, đều là quần áo bình thường.

"Bận gì đâu!" Hác mãnh cười nói: "Nếu huynh đệ ngươi bán xe ở đây, vậy thì chuyện này không cần phiền người khác rồi, lần này chúng ta tới để mua cho công ty mấy chiếc xe, vị này chính là Cố tổng của công ty chúng ta." Hác mãnh giới thiệu Cố Diễm, cũng không nói Cố Diễm là trợ lý của mình, trước mặt bạn học cũ, không cần phải kiêu căng làm gì, như thế không tốt.

Bạch Hướng Đông nhìn về phía Cố Diễm, con mắt sáng ngời, cười đưa tay về phía Cố Diễm nói: "Hóa ra là Cố tổng, thật không tiện, vừa nãy hiểu lầm, không biết các ngươi là ở công ty nào, muốn mua ô tô nhãn hiệu gì?"

Tuy rằng không biết Hác Mãnh vì sao lại đem mình lộ ra, nhưng nếu ông chủ nói thế, vậy thì đó là mệnh lệnh rồi, Cố Diễm tự nhiên biết làm thế nào.

Cười bắt tay với Bạch Hướng Đông, nói: "Khoa học kỹ thuật Lam Mị, một công ty nhỏ mới thành lập. Còn mua xe gì, tạm thời vẫn chưa quyết định, chúng ta có thể tham quan một lúc không?"

"Khoa học kỹ thuật Lam Mị? Nguyên lai Cố tổng nhậm chức ở khoa học kỹ thuật Lam mị, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, Cố tổng thật biết nói đùa, khoa học kỹ thuật lam mị ai mà không biết chứ, trí năng Tiểu Lam chúng ta ở đây đều sử dụng, tuyệt đối là công ty lớn nhất lưu, dùng xe đẳng cấp chắc chắn sẽ không quá thấp, Cố tổng, mời tới bên này!" Bạch Hướng Đông đưa tay cười nói, sau lưng trừng mắt nhìn Hác Mãnh, nhỏ giọng nói: "Tiểu tử ngươi được đó, âm thầm tiến vào công ty lớn, lát nữa lưu lại số điện thoại, có thời gian chúng ta tụ hội."

Hác mãnh cười gật đầu, đưa tay ra dấu ok.

Bạch Hướng Đông dẫn đường đi tới khu triển lãm Audi.

Trước mặt đặt một chiếc xe mới nhất Audi R8, Cố Diễm đầu tiên nhìn thấy, tầm mắt liền không muốn dời đi. Xe thể thao không chỉ nam nhân thích, mỹ nữ cũng không ngoại lệ.

Đi tới, không nhịn được muốn đưa tay sờ một chút, bên cạnh đột nhiên vang lên một âm thanh chói tai.

"Này, đừng có sờ lung tung, hỏng ngươi bồi thường được sao? Chiếc xe này giá trị hơn 2 triệu 4, ngươi mua được sao?" Quay đầu nhìn sang, nói chuyện chính là một nữ nhân trung niên hơn 30 gần 40 tuổi, ăn mặc sang trọng, trên người đeo các loại đồ trang sức châu báu, tay cầm túi LV, khiến người ta vừa nhìn sẽ cho rằng bà nhà giàu nào đó.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Cố Diễm Sắc Sảo

Chương 85: Cố Diễm Sắc Sảo
Cố Diễm nhíu mày, quay đầu lại nhìn đối phương, không nhịn được hỏi lại: "Chiếc xe này ngươi muốn mua sao?" Không đợi đối phương nói chuyện, tay đã sờ trên xe, cười cười tự mình mở cửa xe, ngay trước mặt nữ nhân giàu có ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay lái, cười nói: "Coi như muốn, không phải còn chưa lái đi hay sao, bác gái, ngày quản chuyện vô bổ nhiều quá, xe này nếu là của ngươi, ngươi tìm quản lý mà khiếu nại, còn ta có mua nổi hay

không, làm hỏng không bồi thường được, không cần ngài bận tâm, có quan hệ gì tới ngươi đâu?"

Hác Mãnh đứng bên cạnh nở nụ cười, Cố Diễm này cũng không phải người hiền lành mà, người ta tốt xấu gì cũng là sinh viên tài năng của đại học Thanh Hoa, còn từng là cán bộ lãnh đạo hội sinh viên, thế cũng là nhân vật va chạm xa hội rồi, làm sao có thể đột nhiên bị người ở đâu nhảy ra 'Giẫm chết', mà thờ ơ không nói gì chứ!

Bác gái?

Thư Ninh nghe được mấy chữ này, thì tức phát điên lên, mình giống một bác gái lắm sao? Thư Ninh năm nay mới ba mươi hai tuổi, tuy rằng còn chưa tới trung niên, nhưng cũng đã có chút bắt đầu già rồi. Đây là có liên quan tới hôn nhân của nàng, bị nam nhân kích thích, hơn nữa cũng có một số nguyên nhân, vì vậy tính khí không tốt lắm, hơn nữa có việc gì không vừa mắt thì đều sẽ nói ra. Nói cách khác, nàng thích tình cảnh bị mọi người vây xem xung quanh.

"Cái đồ lẳng lơ ngươi còn dám to mồm, chó cắn Lã Động Tân, không thấy lòng tốt của người ta, chỉ bằng ngươi làm tiểu Tam kiếm lời được mấy đồng tiền, phỏng chừng cũng không đủ mua cái bánh xe ấy chứ, mọi người đều nhìn thấy, cái đồ lẳng lơ này còn muốn mua xe thể thao này, dám tinh tướng với ta, vui rồi chứ, y phục trên người ngươi vừa nhìn đã biết là hàng vỉa hè, ngươi có bản lãnh gì cũng lão nương to tiếng. Không sai, chiếc xe thể thao này lão nương mua, đồ hồ ly, xú tiểu Tam như ngươi nhanh lăn khỏi xe cho lão nương, sờ, sờ cái lông ngươi ấy à, sờ nữa ngươi cũng mua không nổi. Đồ lẳng lơ!"

Mở mồm nói tục, vênh váo tự đắc, dáng vẻ không sợ phiền phức, chỉ sợ sức ảnh hưởng không đủ. Đối với Cố Diễm, cứ há mồm là chửi tiểu Tam, lẳng lơ, hồ ly tinh, thật giống như nàng là người bị hại vậy, mà Cố Diễm bị nàng coi như nữ nhân đã đoạt nam nhân của nàng vậy, mấy câu nói khiến cho tư duy mọi người đều có chút hỗn loạn.

"Huynh đệ, chuyện này là sao?" Bạch Hướng Đông đứng sát bên người Hác mãnh, nhỏ giọng hỏi.

Hác Mãnh nhún vai một cái, hướng nữ nhân mặc trang phục sang trọng kia bĩu môi, nhẹ giọng nói: "Người phụ nữ kia không biết có chuyện gì tìm đến gây sự, trước đây ta chưa từng thấy, nữ nhân này ngươi biết không?"

"Phú bà!" Bạch Hướng Đông nhìn người phụ nữ kia, nói ra hai chữ/

Hác Mãnh lườm một cái, nói: "Phí lời, phú bà cái cứt chó, ta thấy đây là đồ thần kinh, sờ xe của các ngươi hay sờ người nàng ta chứ."

"Thế giới người giàu ngươi không hiểu được, vừa nãy ngươi không nghe sao, cái phú bà kia muốn mua xe này, khà khà, nữ nhân mà cạnh tranh nhau thì kiếm tiền tốt nhất." Bạch Hướng Đông cười, lại bổ sung: "Hay là, phú bà này đang ghen tỵ các ngươi, Cố tổng dù sao cung trẻ tuổi xinh đẹp hơn nàng nhiều."

Hác mãnh cười khổ nói: "Ngươi còn có tâm tình đùa giỡn, còn không mau đi giải quyết một chút, thời đại này rừng lớn loại chim gì cũng có!"

Cố Diễm vô duyên vô cớ bị người ta sỉ nhục như vậy, nàng làm sao có thể nhịn được cơn giận này, Nê Bồ Tát còn có ba phần tức giận nữa là, chớ nói chi là người thường. Không cam lòng yếu thế hơn, trả lời: "Bắt chó đi cày, quản việc không đâu, chỉ bằng tố chất này của ngươi, mọi người cũng đều có thể nhìn ra, ta làm gì mà ngươi làm gì, chuyện của mình trải qua lại đem áp đặt lên đầu người khác, không sợ người ta cười cho à, nhìn trang phục của ngươi, chà chà, thật có tiền nhỉ, lúc còn trẻ kiếm tiền rất liều mạng đi? Chẳng trách chưa già đã yếu, bác gái ngươi nên đi kiểm tra lại thận và âm hộ của ngươi đi!"

So với đối phương nói chuyện thô tục, Cố Diễm đã văn minh hơn nhiều, nhưng mà ý tứ bên trong mọi người hơi nghĩ chút là có thể hiểu rõ.

Một mỹ nữ xinh đẹp, một lão bà trang phục sang trọng, ngươi nghĩ người xung quanh sẽ coi trọng ai hơn?

"Đồ đê tiện, ngươi muốn chết!" Thư Ninh trong lòng rất tức giận, vốn hôm này trong lòng có chút buồn bực, nhìn ai cũng không thấy vừa mắt, vậy mà con nhãi con này dám cùng mình đấu võ mồm.

Cố Diễm vui vẻ, cười nhìn nàng nói: "Ngươi thật phiền toái, đừng làm ta sợ được không? Bác gái à, xung quanh có rất nhiều người đó, ngươi mà dọa ta thì sẽ thành người xấu đó, ngài không có chuyện gì thì đứng một bên chơi đi, mua xe thì tìm người bán hàng, ta không quen ngài, ngài cũng đừng loanh quanh bên cạnh ta, khiến người ta chán ghét."

Nói xong, không để ý nữ nhân này, hướng Bạch Hướng Đông vẫy tay, cười duyên nói: "Các ngươi nơi này sao có người bị bệnh chạy lung tung thế, vạn nhất cắn người thì các ngươi sao bồi thường được? Mau giúp ta giới thiệu chiếc xe này một chút, ta hiện tại mua không nỏi, nhưng ta muốn biết rõ cũng được chứ?"

Thu Ninh suýt chút nữa tự cắn vỡ răng mình, hướng Bạch Hướng Đông phân phó: "Đem đồ lẳng lơ lắm mồm này đuổi khỏi xe cho ta, chiếc xe này ta mua!" Quay đầu về Cố Diễm trêu trọc: "Mua không nổi thì lăn xuống cho lão nương, thật mất mặt, mẹ ngươi sao lại sinh ra đứa con gái không biết xấu hổ như ngươi chứ, ta xấu hổ thay cho nàng, đồ lẳng lơ!"

"Ngươi mới là đồ lẳng lơ, ta mà không biết xấu hổ? Ha ha, xin hỏi bác gái ngươi một chút, ta không biết xấu hổ chỗ nào? Ta tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, xin hỏi ngài có bằng cấp cao như ta sao? Ta dáng vẻ bây giờ tuyệt đối không có phẫu thuật thẩm mĩ, cũng không tùy tiện qua lại với bạn trai, xin hỏi ngài có đẹp như ta không? Ta hiện tại vẫn là gái trinh, xin hỏi bác gái ngài đã qua tay bao nhiêu rồi, 1000 hay là 800? Ngươi còn xấu hổ thay cho ta? Ngươi có mặt mũi gì nói ta là lẳng lơ? Đối với công việc của ngài, ta rất nghi hoặc, ngài có được giáo dục không vậy? Nếu ngài có giáo dục, vậy sao lời nói cử chỉ lại thô tục như vậy? Ta là một cô gái, ta có liêm sỉ của mình, vậy xin hỏi ngài có không?"

Cố Diễm cũng tức rồi, đối phương ngay cả mẹ nàng cũng sỉ nhục, đây tuyệt đối không thể nhịn được.

"Ta trong ngoài như hoa sen vậy, trong sạch không tì vết, điều này ta có thể thề với trời, nhưng ngươi dám không? Sợ rằng đã nát đến tận xương tủy, khắc sâu đến tận linh hồn rồi? Tiền hiện tại ta sử dụng, đều dựa hai bàn tay chính mình nỗ lực kiếm lấy, nhưng ngài thì sao, ngài dựa vào cái gì để sinh hoạt giàu có như vậy, là dựa vào cần cù lao động cùng mồ hôi xương máu sao?"

Thư Ninh sắc mặt tái xanh, nàng không nghĩ tới đối phương lại 'Đánh' nàng liên tục như thế, mất hết mặt mũi. Nàng hận không thể lập tức xé nát miệng của Cố Diễm.

"Ta không quen biết ngươi, thế nhưng ngươi muốn đem cảm giác ưu việt của ngươi xây dựng trên sự tôn nghiêm của ta, vậy thì làm ngươi thất vọng rồi, ta không thù oán gì với của cải của ngươi, không thù oán gì với gia đình ngươi, không đố kỵ những gì ngươi có, nhưng ngươi thì sao, sao lại đố kỵ với ta? Bởi vì ta tuổi trẻ? Bởi vì ta rộng rãi? Bởi vì bằng cấp của ta? Hay bởi vì khí chất của ta khiến ngài cảm thấy không chỗ dung thân, vì thế ngài muốn dùng cảm giác ưu việt của ngài để giẫm ta dưới chân?"

Đùng đùng đùng đùng!

Xung quanh những người đang xem náo nhiệt, vỗ tay khen Cố Diễm nói hay.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
9 Chiếc Xe

Chương 86: 9 Chiếc Xe
"Con ranh con, ngươi muốn chết!"

Hác Mãnh nhìn khí thế hùng hổ của phú bà đang xông tới Cố Diễm, sợ hết hồn, nhanh chóng bước tới, đứng ở giữa ngăn hai người ra, nếu thực sự động thủ thì đúng là tai bay vạ gió, vạn nhất Cố Diễm bị chịu thiệt thì gay go.

"Ngươi muốn làm gì!" Hác Mãnh cau mày nhìn đối phương, trầm giọng nói: "Chúng ta đến mua xe, có quen biết ngươi à? Cách xa chúng ta một chút, bằng không cho dù quản lý ở đây mặc kệ, ta cũng gọi điện báo cảnh sát."

"Ngươi..." Thư Ninh bị Hác mãnh quát không nói lên lời.

Chuyện này là sao, nữ nhân này là ai, Hác Mãnh cùng Cố Diễm cũng không biết, nghe khẩu khí cũng không phải là nhân viên ở đây, cũng là khách hàng, có quyền gì mà trào phúng người khác chứ.

"Không có chuyện gì, nàng không dám làm gì ta, hiện tại là xã hội pháp trị,

xung quanh lại có nhiều người xem như vậy!" Cố Diễm trong lòng cũng có chút run rẩy, có chút hơi sợ, cảm giác đầu tiên mà mọi người thấy là nữ nhân này cố tình gây sự, hơn nữa còn là phụ nữ chanh chua, ai biết có bị 'Bệnh tâm thần' hay không.

Hác Mãnh cũng không để ý đến đối phương, quay đầu nhìn Bạch Hướng Đông cau mày không thích nói: "Lão Bạch, chúng ta là đến mua xe, không phải đến nơi này của ngươi mà nhận lấy bực tức, Thạch Thành có nhiều cửa hàng kinh doanh ô tô, chúng ta đi nơi nào cũng có thể mua được."

Bạch Hướng Đông cười khổ nói: "Ta thấy, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, vị nữ sĩ này, chiếc xe này nếu như ngài muốn mua, tiểu Vương sẽ tiếp chuyện cùng ngài. Cố tổng, chúng ta đi qua đằng trước xem, xe dùng cho công việc đều ở trước mặt!"

"Chiếc xe này chúng ta mua, ngoài ra thêm 6 chiếc A6, 3 đen 3 trắng, 2 chiếc A8, hiện tại liền muốn, cần bao lâu mới có thể giải quyết được!" Hác Mãnh đứng ở đó không nhúc nhích, bởi vì ánh mắt xung quanh, cùng khẩu khí của Bạch hướng Đông khiến hắn khó chịu.

Mợ nó chứ, nữ nhân kia mua được, chẳng lẽ chúng ta không mua nổi?

"A?" Bạch Hướng Đông ngẩn người ra, xung quanh mọi người đang xem náo nhiệt cũng há hốc mồm.

"Chúng ta thời gian có hạn, phiền phức ngươi nhanh lên một chút. Trả tiền một lần, ngươi có thể làm chủ sao? Không thể thì phiền ngươi gọi quản lý của các ngươi lại đây, ngay bây giờ, lập lức!" Hác Mãnh sắc mặt âm trầm, liếc nhìn người phụ nữ kia một chút, mang theo Cố Diễm đi tới khu nghỉ ngơi!

Cố Diễm nhìn bóng lưng Hác Mãnh, le lưỡi một cái, khóe miệng mang theo chút hưng phấn khó thể che dấu, bước nhanh đi theo, đột nhiên phát hiện ông chủ của mình thật có khí thế.

Một hơi mua chín chiếc xe, đẳng cấp thấp nhất cũng là A6, cũng phải mấy trăm ngàn, toàn bộ gộp lại tuyệt đối là món làm ăn lớn, riêng trích phần trăm cũng khiến người ta chảy nước miếng.

"Không nghĩ tới ngươi cũng miệng lưỡi như thế!" Sau khi ngồi xuống, Hác mãnh nhìn Cố Diễm cười nói.

Có Diễm có chút bối rối, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vừa nãy, vừa nãy ta cũng bị làm tức điên lên, ta cũng không biết người phụ nữ kia là ai, từ đâu chui ra, cảm giác giọng điệu của nàng giống như ta đoạt chồng nàng thế, không thể nói lý, đáng giận chính là còn nói mẹ ta, đây là điều ta không thể chịu được!"

Hác mãnh dựa vào ghế, cười nói: "Ta biết, có thể là trước đây nàng ta bị quá kích thích, nếu không thì chính là loại người thích lên mặt tinh tướng, không cần để ý tới nàng!"

Cũng không lâu lắm, Bạch Hướng Đông mang theo quản lý kinh doanh của công ty vội vã chạy tới. Hiện tại là khách hàng lớn, quan hệ tới việc làm ăn mấy triệu, chục triệu.

Tặng dụng cụ, tặng thẻ dầu, tặng bảo hiểm, giảm giá ưu đãi, cuối cùng đưa ra một cái giá hợp lý cho Hác mãnh cùng Cố Diễm. Hác Mãnh không nói hai lời, lấy thẻ ngân hàng ra, ký tên, quẹt thẻ, cười nói: "Gọi người lái xe thật tốt đến công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị tại cao ốc Long Ảnh đi!"

Chào hỏi cùng Bạch Hướng Đông, ngồi lên xe thể thao, rời khỏi cửa hàng xe.

Toàn bộ quá trình không tới nửa giờ, ngay cả quản lý kinh doanh của công ty cũng cảm khái nói, thật là sảng khoái. Một mặt bởi vì bạch Hướng Đông ở đây, mặt khác cũng vì Hác Mãnh muốn tỏ vẻ trang X một chút. Còn người phụ nữ kia, không biết đã chạy đi đâu rồi, chắc đã đi từ sớm.

"Như thế nào, rất sảng khoái chứ!" Hác Mãnh cười hỏi. Trên đường lái xe thể thao, gió thổi vù vù, xác thực khiến người ta cảm thấy hả hê.

"Ừm!" Cố Diễm thích chiếc xe này. Cười nói: "Chỉ là màu sắc xe không phù hợp với ngươi, nếu đổi thành màu trắng hay màu bạc, thì tốt hơn!"

"Ta? Ha ha, ta bình thường cưỡi xe đạp điện rất tốt. Xe này tạm thời để trong công ty, bình thường để ngươi lái, nỗ lực công tác, cuối năm tặng nó cho ngươi làm tiền thưởng!" Hác Mãnh cười nói.

Cố Diễm sửng sốt một chút, có chút không tin hỏi: "Cái gì, ngươi, ngươi nói đưa xe này cho ta?" Nhìn Hác mãnh gật đầu, lại không nhịn le lưỡi một cái, đỏ mặt nói: "Ta, ta cũng không dám muốn, cũng không dám lái, hơn 2 triệu đó, vạn nhất đụng một cái, chạm một cái thì bán ta đi cũng không đền nổi!"

Trong lòng nai con đang chạy loạn, ngoài miệng nói không dám mở, không dám muốn, nhưng trong lòng thì ham muốn kia lại đang từng bước lan tràn.

"Có gì không dám, không có gì, hỏng thì ta sửa" Hác Mãnh cười ha ha.

Cố Diễm trầm mặc rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Vậy, ông chủ, ngài, ngài có ý kiến gì với ta sao?"

Hác Mãnh sửng sốt? Lườm một cái, cười khổ nói: "Lạy hồn, cái đầu nhỏ của ngươi mỗi ngày đều suy nghĩ gì đấy? Không có ý kiến gì cả, chí ít tạm thời không có, haha, sau này thì khó nói, ta nếu giống như lời của ngươi thì tốt nhất mau tìm một nam nhân tốt mà gả đi thôi, đỡ phải lo lắng sợ hãi. An tâm theo ta, mấy năm sau, đừng nói một chiếc xe thể thao, chỉ sợ đưa ngươi một chiếc máy bay ngươi cũng chưa chắc để mắt tới."

"Máy bay? Phải đến vài trăm triệu ấy chứ, ngươi thật dám nghĩ tới." Cố Diễm đỏ mặt cười nói.

Hác mãnh không để ý: "Có cái gì không dám nghĩ tới, ngươi cảm thấy với tốc độ phát triển của khoa học kỹ thuật lam mị, sau này công ty lên thị trường sẽ là bao nhiêu? Theo ta lăn lộn, sẽ không lỗ!"

Cố Diễm cắn môi không lên tiếng, nàng đang nghĩ, tiểu tử này có phải đang ám chỉ mình điều gì không? Đưa cho mình xe thể thao, lại muốn đưa cả máy bay, nghĩ đi nghĩ lại là để lòng mình không yên đây. Hay là nghỉ việc để tránh bị hắn mưu hại đây? Nhưng mà, khoa học kỹ thuật Lam mị xác thực rất đang chờ mong, nếu rời đi như thế, thật là không nỡ.

Hác mãnh cũng không biết, cử động thu mua lòng người tùy ý của hắn suýt nữa khiến cho trợ lý của hắn sợ chạy. Chứ thật ra, hắn cũng không có nghĩ gì nhiều tới điều đó.

hác mãnh mang theo Cố Diễm đi hóng gió, đồng thời Thư Ninh cũng đã trở về đến nhà, nhìn nhà to lớn nhưng không có chút sinh khí nào, trong lòng buồn bực hơn, trong lòng sinh ra một loại kích động muốn giết người!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Nhảy Hồ.

Chương 87: Nhảy Hồ.
Thư Ninh hít một hơi thật sâu, lấy thuốc trong túi ngửa cổ uống vào. Sau đó nàng đi vào phòng tắm, mở vòi sen để nước lạnh tùy ý đổ xuống người, quay đầu nhìn chính mình trong gương, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, dáng dấp của nàng đã biến thành thế này: thế lực, dễ tức giận, đa nghi, hay gây chuyện, tuy nhiên tất cả điều có nguyên nhân, lòng nàng chất chứa nhiều chuyện phiền muộn nên không kiểm soát được bản thân mà làm ra nhưng hành động sai lầm

"Ta đã rất già sao?" Thư Ninh lẩm bẩm, trong đầu lại nghĩ đến những lời của cô gái ở đại lý bán xe.

Không sai, nàng chính là đố kị Cố Diễm trẻ tuổi đẹp đẽ, nam nhân của nàng chính là vì một cô gái trẻ đẹp mà bỏ rơi nàng.

Thế giới tươi sáng bỗng nhiên sụp đổ, tinh thần của nàng không chịu được cú sốc, tính cách dần dần thay đổi hay nổi cáu vô cớ làm cho người thân và bằng hữu ghét bỏ rồi lánh xa, không ai yêu thích một nữ nhân chanh chua, người tiếp xúc với nàng ngày càng ít, không còn ai tâm sự, càng không có ai để dựa vào, trái tim của nàng cũng trở nên nguội lạnh.

"Trước đây ta cũng trẻ tuổi, cũng xinh đẹp, là tiêu điểm để mọi người mê luyến. Hiện tại, ta chẳng còn gì, chỉ là một nữ nhân phiền chán!" Vết tích chảy trên mặt Thư Ninh không biết là nước vòi sen hay nước mắt.

Nàng có nhà lớn, không thiếu tiền, có thiếu cũng là sự quan tâm của người khác. Nàng rất muốn tìm về bản thân của mình khi xưa.

Ra khỏi phòng tắm, Thư Ninh bước vào một căn phòng. Gian phòng rất lớn, khoảng mấy chục mét vuông, trên sàn nhà vẽ ra một Thái cực đồ trắng đen, ngoài ra trên vách tường còn treo một đôi liềm Tử Ngọ Uyên Ương*.

Trong phòng có chút bụi bặm, đã vài tháng nơi này chưa được dọn dẹp.

Thư Ninh cắn môi, nhìn đôi liềm Tử Ngọ Uyên Ương kia, nước mắt không chảy xuống nữa. Lúc trước, nàng và người đó gặp nhau, cũng là vì đôi binh khí này, hoặc nói, không đánh nhau không quen biết, từ quen biết, đến giao du, cuối cùng đi đến thánh đường kết hôn.

Thời gian mười năm, bây giờ không còn gì cả, người đàn ông kia đã theo nữ nhân khác mà rời đi, lưu lại cho nàng đôi liềm Tử Ngọ Uyên Ương lạnh lẽo.

Hắn không còn yêu thích mình và đôi liềm Tử Ngọ Uyên Ương sắc bén này.

Nàng bước đến gần vách tường, cầm lấy cặp liềm Tử Ngọ Uyên Ương, nhẹ nhàng múa vài tư thế, động tác không còn linh hoạt như 10 năm trước, thân thể đã lâu không hoạt động giống như bị gỉ sét, mũm mĩm như bánh bao đậu, không còn thon thả như hồi nào.

"A!"

Đột nhiên, nàng như nổi điên, vung vũ khí trong tay loạn xạ về phía vách tường trắng bạch, tạo ra những khe rách sâu hoắm trên nó, nói lên đôi liềm này thật sắc bén.

Vù vù!

Không biết quá bao lâu, Thư Ninh ngồi trên sàn nhà, miệng thở hổn hển, ánh mắt lờ đờ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Làm người không có mục tiêu cuộc sống, không tìm được vị trí của mình, không có ai chia sẽ tâm sự, nàng nghĩ tới việc rời khỏi thế giới cô độc này, muốn ngủ say một giấc thật sâu không bao giờ tỉnh lại.

Nàng mặt lên người bộ trang phục luyện công màu trắng làm bằng tơ lụa được cất giữ nhiều năm. Tiếp theo nàng trang điểm nhạt khuôn mặt tiều tụy của mình, rồi mang theo đôi liềm rời khỏi nhà!

http://tieulun.hopto.org

...

Hác mãnh lái xe đưa Cố Diễm về, dọc đường hai người đang bàn nên đi đâu ăn chút gì lót dạ.

"Ngươi xem, người kia có phải là nữ nhân bị ‘Bệnh rắn điên’ vừa cãi nhau với ngươi ở đại lý xe?" Hác Mãnh giảm ga lại, nhìn về phía một phụ nữ mặc một bộ y trang màu trắng đang đi bộ trên đường, kinh ngạc hỏi.

Cố Diễm quay đầu nhìn sang, gật đầu nói: "Thật giống nha, nàng sao ở chỗ này, a, trong tay nàng cầm vật gì sáng choang thế?"

Hác Mãnh không biết rõ đó là thứ gì, nhưng có thể mơ hồ đoán được đó là binh khí, vũ khí lạnh. Ánh sáng lạnh lẽo mà sắc bén của vật đó phát ra, dù nhìn từ xa cũng cảm thấy rợn người.

"Là đao, mụ điên này không lẽ muốn tìm chúng ta để trả thù?"

Cố Diễm sợ hết hồn, liếc một cái, tức giận nói: "Chúng ta không thù không oán, bất quá ầm ĩ vài câu , còn sao?"

Hác Mãnh cười nói: "Bệnh rắn điên là tự hại mình, đối với ngươi là việc nhỏ, đối với nhân gia, không chừng chính là đại sự đòi mạng! Đi, chúng ta theo nàng, xem nàng đến cùng đi làm cái gì!" Hắc Mãnh tò mò nói. Nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề, ở đại lý xe vô duyên vô cớ cãi nhau với Cố Diễm, hiện tại nàng lại vác hai thanh đao đi dạo, có thể là người bình thường sao?

Thư Ninh đôi mắt đờ đẫn nhìn thẳng, không hề hay biết hai người đang lái xe theo sát, dường như đối với cảnh vật xung quanh đều không thấy.

Công viên Hồ Đại công là một công viên lớn của Thạch thành, bên trong chẳng những có núi, mà còn có cái hồ diện tích không nhỏ, chảy dài đến vùng ngoại ô, không phải hồ nhân tạo, nghe người xưa kể do mạch nước ngầm trong lòng đất sinh ra cái hồ sâu không thấy đáy này, hằng năm luôn có người chết chìm tại nơi đây.

"Nàng tới bên hồ, chúng ta có nên đi theo?" Cố Diễm nhẹ giọng hỏi. Hai người đi xe, muốn theo dõi tiếp phải xuống xe đi bộ.

http://tieulun.hopto.org

Hác mãnh cười nói: "Có ta ở đây, sợ cái gì, yên tâm đi nếu xảy ra vấn đề, ngươi cứ chạy trước. Đi, chúng ta qua xem một chút!" Đem xe dừng lại, hai người xuống xe đi theo.

Buổi trưa, trời nắng chang chang, xung quanh hồ không một bóng người.

Thư Ninh nhìn sóng nước lăn tăn trên mặt hồ, nhếch miệng nở nụ cười tự giễu, đời này của mình không còn gì cả. Không bằng hữu, không người thân, nam nhân cũng xa mình, còn khiến mọi ngươi căm ghét chán bỏ, nếu như có một chiếc gương thấy hình ảnh mình lúc trẻ, chỉ sợ nó cũng chế nhạo mình.

"Nếu như có kiếp sau, để ta làm một nữ hiệp trượng nghĩ đi, đừng cho ta sống như bây giờ, khiến người người chán ghét." Thư Ninh lẩm bẩm trong miệng. Nàng lúc còn trẻ, rất yêu thích tiểu thuyết võ hiệp, sùng bái nhân vật anh hùng gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ. Nhưng sau này, chênh lệch thật lớn, trở thành loại người ai gặp cũng ghét.

Cố Diễm và Hác Mãnh núp sau cây nhìn Thư Ninh, Cố Diễm nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ, người phụ nữ kia lên cầu làm gì? Không chừng là muốn nhảy hồ đi!"

Vừa dứt lời, Cố Diễm trợn mắt thấy bóng dáng màu trắng đột ngột nhảy xuống từ trên hàng rào bảo vệ cầu, trong miệng lầm bầm: "Nàng, nàng, nàng thật nhảy vào đó."

Ta ngất, miệng quạ đen a!

Hác Mãnh không mù, nhanh chóng nhanh tới hồ. Cố Diễm giật mình, theo phản xạ đuổi theo, vừa chạy, vừa mở miệng nhỏ kêu lên: "Cứu mạng, cứu mạng, có người nhảy hồ tự sát."

Hác Mãnh chạy tới hồ, không chần chừ một giây, lập tức lấy đà phóng xuống hồ. Ùm một tiếng, cả người liền chìm ngập trong nước. Mùa hè mặc dù nóng bức nhưng trong hồ Đại Công vẫn mát mẽ, Hác Mãnh nhanh chóng bơi tới thân ảnh màu trắng đang chìm sâu xuống đáy.

* Liềm Tử Ngọ Uyên Ương: 子午鸳鸯钺 search gg, qua hình ảnh xem nhé.

** Bệnh rắn điên: do loại virus mới thuộc chủng virus arenaviruses gây ra, có những triệu chứng khá kỳ lạ, con rắn tự buộc mình thành nút và không thể nhận ra chính mình.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chết Đi Không Bằng Còn Sống

Chương 88: Chết Đi Không Bằng Còn Sống
Thư Ninh mở mắt ra, nhìn thấy Hác mãnh cùng Cố Diễm thì sửng sốt, nàng vẫn cho là mình sẽ nằm dưới đáy hồ lạnh lẽo không bao giờ tỉnh lại nữa.

"Các ngươi tại sao lại cứu ta!" Thư Ninh nhìn hai người, ánh mắt lạnh nhạt, cũng không lộ vẻ cảm kích. Nàng đã chuẩn bị tốt để rời đi thế giới này, vì thế cũng không cảm ơn người đã kéo nàng trở về. Sống sót đối với nàng mà nói, đã thành một nỗi đau đớn.

"Đại tỷ, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không nên ở cửa hàng xe cùng ngươi cãi nhau như thế, xin ngươi, xin ngươi không nên nghĩ quẩn có được không!" Cố Diễm mắt đỏ lên muốn khóc. Nếu như nữ nhân xa lạ này thật sự chết trước mặt mình, e rằng nàng sẽ tự trách cả đời.

Thư Ninh cười khổ nói: "Không có quan hệ gì tới ngươi, ta chỉ không còn hứng thú với bản thân, không còn hứng thú với thế giới này, muốn yên tĩnh rời đi, chuyện hôm nay cùng ngươi không có bất cứ quan hệ gì, là ta có bệnh, ha ha. Ngươi không cần tự trách!"

Hác Mãnh ngồi bên cạnh nàng, đánh giá nữ nhân này, tuổi tuyệt đối không phải quá lớn, từ dáng vẻ mà thấy, khi còn trẻ cũng là một mỹ nữ, nghe thấy đối phương nói vậy, không nhịn được cười nói: "Lời ngươi nói không hề thông tình đạt lý, tận thế còn chưa tới, tại sao phải chọn cho mình cuộc sống đau đớn như vậy, tại sao lại không hứng thú với thế giới này, ngươi không biết trên thế giới này có bao nhiêu người muốn được sống mà không có cơ hội sao? Đại tỷ, phải biết quý trọng và cảm thấy đủ chứ."

"Thấy đủ? ha ha!" Thư Ninh từ trên mặt đất ngồi dậy, cười tự giễu nói: "Ta hiện tại đã không sống nổi rồi, ta không có thứ gì"

"Ngươi không phải có tiền sao?" Hác Mãnh cười nói.

"Tiền?" Thư Ninh sửng sốt, gật đầu nói: "Không sai, ta có tiền, cũng chỉ còn lại những đồng tiền dơ bẩn kia, nhưng có tiền thì có ích gì chứ, tiền không mua được thứ ta muốn!"

Hác mãnh cười nói: "Tiền có thể không mua được thứ ngài cần, thế nhưng có thể mua được nhiều thứ người khác cần, ngươi tại sao không thử cầm tiền đi trợ giúp những người cần trợ giúp đây? Ta nghe thấy ngươi nói vậy, tuy rằng không biết ngươi gặp phải điều gì, nhưng hẳn là không phải chuyện gì phiền toái, mà là không hứng thú, ngươi tại sao không thử đi ra ngoài cái vòng tròn luẩn quẩn đó, cần gì phải bị tâm tình phiền chán kia ràng buộc!"

"Ta từ lâu tính khí đã kém như vậy, tới nơi nào cũng có cảm giác chán ghét, nhảy ra ngoài, ta có thể nhảy đi đâu chứ!" Thư Ninh mặt không hề có cảm xúc lắc đầu.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút nói: "Hay là như này, đúng lúc công ty của ta còn thiếu công nhân làm vệ sinh, ngươi tới làm đi, mỗi tháng 3000 tệ tiền lương, nhưng số tiền kia sẽ không cho ngươi mà sẽ lấy danh nghĩa của ngươi quyên tặng ra ngoài, cho những người đang cần nó, mà ngươi cũng không thiếu tiền đúng không. Khó tính là bệnh, nhưng không phải bệnh nan y, có thể trị được!"

Nói xong hác mãnh đứng dậy, trên đỉnh đầu mặt trời đang chói chang, chỉ trong chốc lát, y phục trên người hầu như đã khô hết rồi, chỉ có chút bẩn.

"Suy nghĩ kỹ rồi đi báo danh, địa chỉ công ty ở cao ốc Long Ảnh, tìm công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị, nói là ta bảo ngươi tới. Giờ về nhà thay bộ quần áo đi, thế giới này lớn hơn so với ngươi nghĩ nhiều, sống sót luôn luôn tốt hơn so với chết đi, ngươi cũng coi như là đã chết một lần rồi, giờ sống lại, muốn sống thế nào tự ngươi ngẫm đi, đừng làm chuyện điên rồ nữa, xung quanh không có ai, lại nhảy một lần nữa có thể sẽ không ai cứu được ngươi." Hác Mãnh nói xong liền cùng Cố Diễm rời đi.

Lên xe rời đi công viên bên hồ, Cố Diễm không nhịn được nhẹ giọng hỏi: "Ngươi nói, nàng, nàng có nhảy tiếp hay không?"

Hác Mãnh vui vẻ, lắc đầu nói: "Nàng cũng không ngốc, không ai không muốn tiếp tục sống, chết đi rồi không bằng tiếp tục sống, nhảy một lần đã khiến lá gan của nàng tiêu hao hết rồi!"

Cố Diễm nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn Hác mãnh, lại không hiểu hỏi: "Vậy ngươi sao lại muốn nàng đi làm tại công ty đây?"

"Mọi người đều tiếp tục sống, còn nàng, không phải bệnh thì chính là không có việc gì muốn ăn đòn, không chừng đánh vài lần, nhiều lần mất mặt lại kích thích nàng tỉnh lại. Cái gì bệnh khó tính, ta cảm thấy đều là do nàng tự tìm, nếu như mỗi ngày nàng đều mệt mỏi như chó chết, về nhà là lăn ra ngủ, thì làm gì có thời gian mà nổi nóng với người khác." Hác Mãnh cười một chút, lại nói: "Hơn nữa trong công ty chúng ta đúng là còn thiếu công nhân vệ sinh đó!"

"Vậy nàng sẽ đến chứ?" Cố Diễm nháy mắt, nhìn người phụ nữ kia không phải dạng thiếu tiền, đừng nói một tháng 3000, coi như 1 tháng 10000 người ta cũng không để trong mắt.

Hác Mãnh cười nói: "Nhất định sẽ tới"

"Ngươi khẳng định như vậy?" Cố Diễm có chút hoài nghi không tin.

"Thế thì chúng ta cứ chờ coi là được, nếu như nàng tới, tháng này ngươi sẽ bị cắt tiền thưởng, nếu không đi, tiền thưởng tăng gấp đôi." Hác mãnh cười nói.

Cố Diễm lườm một cái, không vui lầm bầm: "Không muốn, ta không đánh cược với ngươi, ông chủ, ngươi có tiền như vậy, sao thích soi mói thế, luôn tìm cách cắt xén tiền thưởng của ta!" Nàng cũng biết hác mãnh là đang nói đùa nàng, bất tri bất giác, trong lòng nàng đã có chút yêu thích ông chủ trẻ tuổi này.

"Ông chủ, điện thoại của ngài" Lam Lam nhắc nhở.

Lấy điện thoại ra nhìn, là Chu Đào gọi tới.

Chu Đào gọi điện thoại cho Hác mãnh, hỏi hắn đám máy móc hỏng hóc cũ kia có còn cần không.

Hác Mãnh mới nhớ tới, mấy ngày trước Chu Đào đã nói với hắn, lão tử của hắn mua một xưởng sản xuất quần áo trong thành phố, muốn đem xưởng hủy đi, thiết bị cũ bên trong đều bán đi, sau đó khai phá mảnh đất kia, mấy hôm nay nhiều chuyện nên đã quên mất việc này.

"Muốn chứ!" Hác Mãnh cười trả lời.

Chu Đào lích mắt tức giận nói: "Muốn ngươi tự tới mà kéo đi, đây đã chờ ngươi mấy ngày rồi, ngươi đúng là đại gia mà, động tác nhanh lên một chút, tốt nhất chiều tối nay đến đi, lão già nhà ta đang vội khai phá mảnh đất này đó." Nói xong, cũng không đợi Hác mãnh trả lời, liền cúp điện thoại.

Hác Mãnh đưa Cố Diễm về công ty, cười nói: "Xe này của ngươi ta mượn tạm hai ngày, rồi sẽ trả lại cho ngươi. Yên tâm đi, nói đưa cho ngươi thì là của ngươi, không chạy đi đâu được. Trần tổng mà hỏi ta thì nói ta có việc, mấy hôm nay không tới công ty, có chuyện gì thì nàng tự quyết định nhé."

Cố Diễm mặt đỏ duyên dáng nhìn hắn, gật đầu bước xuống xe, xung quanh có rất nhiều ánh mắt hâm mộ, đi vào trong cao ốc Long Ảnh. Nguyên bản còn muốn bắt ông chủ mời ăn chưa nhưng không được rồi.

"Diễm Diễm, chiếc R8 bên ngoài là của ai đó? Bạn trai mới à?"

Tiếp tân dưới lầu kéo Cố Diễm qua, nhìn xe thể thao bên ngoài đang đi xa, cười nhỏ giọng ước ao hỏi. Mọi người đều làm chung một công ty, cũng toàn là người trẻ tuổi, qua mấy hôm đã quen thuộc rồi.

Cố Diễm cười nói: "Hai người các ngươi ít nói linh tinh, cẩn thận ông chủ xào các ngươi như cá mực đó"

"hì hì, Diễm Diễm tỷ không muốn lỗ tai chúng ta nghe loạn thì phải tiết lộ chút chứ, phải lấp kín miệng chúng ta nữa nha, người ta lâu lắm không được ăn cơm Tây rồi." Một trong hai nhân viên tiếp tân, mỹ nữ chân dài mặt tròn đáng yêu, vui cười nháy mắt nói.

Hai nha đầu này còn tưởng nắm được bím tóc của Cố Diễm.

Cố Diễm cười nói: "Có thể chứ, nhưng mà buổi tối là ngươi mời nhé, ta đi ăn

thôi. Nếu như ta nói vị lái xe khi nãy là ông chủ của công ty chúng ta, các ngươi có kinh ngạc hay không?" Nói xong thì không cùng hai người họ đấu võ mồm, liền đi tới thang máy.

"Ông chủ?" Nhân viên tiếp tân mặt tròn đáng yêu kinh ngạc. Nhưng nghĩ lại, cũng không có gì đáng kinh ngạc, người ta dù sao cũng là ông chủ lớn của công ty, có tiền, tùy tiện mua xe thể thao cũng đâu có chuyện gì to tát!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Máy Móc Cũ Trong Xưởng May

Chương 89: Máy Móc Cũ Trong Xưởng May
"Xe của ai thế?" Ngụy Thục Phân nhìn xe thể thao dừng bên ngoài, cười hỏi, nàng tuy không hiểu đâu là xe tốt, nhưng nhìn dáng dấp thì cũng có thể phân biệt được một chút. Cô dâu nhỏ hàng xóm cũng qua đây hỏi thăm Hác mãnh một chút, sau đó lấy điện thoại di động ngồi vào trong xe chụp ảnh.

Hác mãnh không dám nói là mình mua, mà cũng đã nói là xe này đưa cho Cố Diễm lái rồi, hắn cũng dự định mua một chiếc, phải tỏ ra trang X một chút chứ, trợ lý còn lái xe thể thao mấy triệu, vậy ông chủ như hắn đẳng cấp chả lẽ lại kém sao? Coi như hắn bình thường hay đi xe đạp điện thì trong mắt người ngoài họ cũng cho là khiêm tốn.

"Của bằng hữu, ta có việc nên lái đi!" Hác mãnh cười nói.

"Rất đắt tiền chứ?" Ngụy Thục Phân thấp giọng hỏi.

Hác mãnh gật đầu, cười cũng không nói là bao nhiêu tiền, nàng là nữ nhân sinh sống ở dưới quê, đừng nói xe thể thao mấy triệu, ngay cả xe bình thường mấy chục ngàn, nàng cũng cảm thấy đắt.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, lên lầu ngủ trưa 1 canh giờ, hiện tại Hác mãnh cũng biết tới hưởng thụ sinh hoạt, xem các ông chủ lớn không phải mỗi ngày đều mệt như chết sao, buổi trưa làm gì có thời gian nghỉ ngơi.

"Thiết Ngưu, đừng đứng nữa, đi theo ta ra ngoài làm ít chuyện!" Hác mãnh nói chuyện với Thiết Ngưu đang đứng ngây ngốc ở góc tường. Tiểu tử này

thật tà môn, chỉ cần không có việc gì làm, lại chạy ra góc tường ngồi xổm.

"Được rồi!" Thiết Ngưu sau khi thu công, lau mồ hôi trên mặt, cười khà khà bước nhanh tới.

Trước khi đi Hác Mãnh gọi điện thoại cho Chu Đào., Chu đại thiếu gia cũng không biết đang làm gì, hổn hà hổn hển bảo hắn trực tiếp qua xưởng may tìm chủ quản họ Lý là được.

Sau khi lái xe tới đó, thấy phần lớn các thiết bị trong xưởng may đều đã được tháo xuống, chồng chất tại một chỗ. Đáng tiền nhất cũng chính là đám thiết bị còn mới 6/10. Chất đầy hai nhà kho lớn, tìm người chở đi thật phiền toái, giá trị cũng không phải là rất đắt, tất cả đều là đồ thanh lý bỏ đi, hơn nữa dựa vào quan hệ của Chu Đào, mấy trăm ngàn mà thôi, nếu đổi thành người khác, liên lạc với người có nhu cầu, bán qua tay ít nhất cũng có thể kiếm lời hơn trăm ngàn.

"Như vậy, Lý tổng trước hết giải tán bảo an đi, buổi tối ta sẽ đưa người chở thiết bị đi" Hác mãnh nhìn vị chủ quản cao gầy kia, đưa tới điếu thuốc, cười nói.

"Giải tán đi? Để bọn họ lưu lại tăng ca, phụ Hác thiếu một tay chứ, dù sao cũng đều là công nhân trong công ty, không cần khách khí" Chủ quản Lý cười nói. Thời đại này, nhìn ai ai cũng là người làm ăn cả, Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu nếu như đi xe đạp điện tới đây, nếu không phải là bạn của Chu Đào, e rằng cũng sẽ không nhiệt tình như thế.

Hác mãnh cười lắc đầu nói: "Không cần phải vậy, bọn họ lưu lại càng vướng bận, trước ngày mai, ta khẳng định đem đám máy móc này chở đi!"

Nếu Hác mãnh yêu cầu như thế, chủ quản Lý cũng không nói thêm gì, cười cùng hác Mãnh khách sáo vài câu, mang người đi luôn. Dù sao đồ cũng đã bán cho Hác mãnh rồi, hắn thích làm gì thì kệ hắn thôi.

Thiết ngưu gãi đầu, hỏi: "Ông chủ, ngươi mua những đồ cũ nát này làm gì, kiếm đâu ra nhà kho để chứa đây, cũng lời không được mấy đồng, không phải ngươi muốn mở xưởng may đó chứ?"

Hác mãnh lườm một cái, nói: "Ngươi hiểu cái gì, mở xưởng may thì làm sao, ngươi không thấy hiện nay quần áo rất đắt à, đặc biệt là những trang phục hàng hiệu, động tới là mấy trăm ngàn, ta cảm thấy mở một xưởng may cũng có thể kiếm tiền." Từ lời nói của Thiết Ngưu có thể thấy, đừng xem tiểu tử này bề ngoài khiến cho người ta cảm thấy hiền lành, nhưng khá khôn khéo, chuyện gì cũng biết, không hề ngốc chút nào.

Thiết Ngưu cười khà khà nói: "Ông chủ, những trang phục hàng hiệu kia, 80% trở lên đều không phải tự mình sản xuất, phần lớn đều là thuê người gia công thay, hơn nữa nhãn mác càng lớn thì giá cả càng cao, làm quần áo cho người khác chưa chắc có thể kiếm được nhiều tiền."

"Ai nói muốn làm cho người khác..." Hác mãnh chưa kịp nói hết lời, điện thoại di động vang lên, là Tiếu Ngọc Vân gọi tới, hắn lầm bầm cùng Thiết Ngưu: "Ta nghe điện thoại trước" Quay đầu đi tới bên cạnh không có người.

"ngọc vân tỷ, có chuyện gì sao?" Hác Mãnh cười hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, Tiếu Ngọc Vân trầm mặc một chút, mới nói: "Buổi tối ngươi có việc gì không?"

Buổi tối?

Nghe được hai chữ này, Hác Mãnh trong lòng nóng lên, cười khà khà nói: "Không có chuyện gì!"

"Không có chuyện gì là tốt rồi, buổi tối cùng ta ăn cơm, một quản lý của công ty chúng ta nhất định phải mời ta ăn cơm, hẹn nhiều lần từ chối mà không được" Tiếu Ngọc Vân biết hắn đang nghĩ xấu, trên mặt đỏ dần, cũng không vạch trần, trực tiếp nói chuyện của mình ra. Cái quản lý chi nhanh kia thật khó đối phó, nghe nói trong công ty có không ít người ăn thiệt thòi của hắn, cho nên nàng liền nghĩ tới tiện nghi đệ đệ này.

"Vậy là muốn ta làm hộ hoa sứ giả đúng không?" Hác mãnh cười nói. Bình thường lúc không có chuyện gì làm, Tiếu Ngọc Vân 10 ngày nửa tháng đều không có gọi điện cho hắn.

Tiếu Ngọc Vân lườm một cái, hừ lạnh: "Làm sao, ngươi không muốn đi à?"

"Khà khà, tình nguyện, tình nguyện, làm sao có thể không muốn đây. Đừng nói không có chuyện gì, dù có chuyện, chuyện lớn đi chăng nữa, đại tỷ gọi tới tiểu đệ cũng không dám không nghe mà" Hác mãnh cười nói.

"Coi như ngươi thức thời, nhớ chờ điện thoại của ta!" Tiếu Ngọc Vân nói xong, liền cúp điện thoại. Đối với tính tình lạnh lẽo này, Hác mãnh đã tập mãi thành quen. Trong lòng chợt động một cái, Tiếu Ngọc Vân đi làm công ty, không phải là xí nghiệp may sao? Lúc trước đúng là Tiếu Ngọc Vân học về quản lý xí nghiệp thì phải.

Hác Mãnh đi tới, nhìn Thiết Ngưu hỏi: "Ngươi nói, chúng ta muốn mở một xưởng may, đăng ký một nhãn hiệu trang phục, có thể làm được không?"

Thiết Ngưu sửng sốt, quay đầu nhìn về đám máy móc cũ nát, trừng hai mắt hỏi: "Chỉ bằng những thứ này?"

Hác Mãnh cười nói: "Những thứ này đều rách nát rồi, qua tay bán đi thôi, nếu như muốn làm xưởng may, đương nhiên là mua máy mới."

Thiết Ngưu suy nghĩ một chút nói: "Cũng không phải không thể làm, nếu như làm xí nghiệp, nắm thương hiệu trong tay, công ty trang phục hắn là có thể kiếm được tiền. Bất quá, ông chủ muốn mở xưởng may, tự sản xuất hàng nhãn hiệu chính mình, ít nhất cần mấy nhà thiết kế tam lưu, còn mời minh tình làm phát ngôn, sau đó chi mấy chục, mấy trăm triệu tài chính làm quảng cáo"

"Đúng!" Hác Mãnh cười gật đầu nói: "Kỳ thực chúng ta tự sản xuất quần áo, tìm minh tinh phát ngôn, trước tiên không cần trụ sở cửa hàng thực, có thể bán trên mạng, chờ kiếm được tiền thì quảng cáo lớn hơn, thuê trụ sở cửa hàng thực, dần dần làm lớn hơn." Nói đến minh tinh, Hác Mãnh liền nghĩ tới Từ Manh, với tiếng tăm hiện tại của Từ manh trên mạng, đủ để ủng hộ một nhà sản xuất trang phục chứ?

Sau này lại quay một bộ phim quảng cáo nhỏ, không khéo còn nổi tiếng ấy chứ?

Trong yếu nhất là mời Từ manh làm phát ngôn viên, có cần dùng tiền không?

Thiết Ngưu đứng ở đó không nói gì, nhưng dựa vào nét mặt của hắn cũng có thể nhận ra, hàng này không xem trọng Hác mãnh mở công ty trang phục của chính mình.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Trở Lại Shop Điện Tử

Chương 90: Trở Lại Shop Điện Tử
Hác Mãnh không hỏi Thiết Ngưu trước kia từng làm gì, bởi hắn cảm thấy không cần thiết. Nếu đối phương chịu theo bên cạnh mình thì sao phải để ý nhiều như vậy. Trước kia y không có bất cứ quan hệ gì với mình, hảo huynh đệ không hỏi quá khứ, chỉ nói tương lai, chuyện ngày trước bất quá cũng chỉ là hồi ức.

"Ngươi lái xe về trước đi, dù sao ở đây cũng không còn chuyện gì cần đến ngươi!" Hác Mãnh đuổi khéo Thiết Ngưu, để hắn một mình ở lại.

Có một số việc không thể làm trước mặt người khác, không phải tự thân mình thì không xong.

Sau khi xác định xung quanh không ai, Hác Mãnh nhanh chóng đem toàn bộ máy móc chất đống bên trong nhà xưởng thu vào hệ thống, sau đó rời đi rất nhanh. Về phần ngày mai liệu có người phát hiện ra nơi này có điều gì không được bình thường hay không, thì đã không còn liên quan gì tới hắn. Cứ việc suy đoán, dù sao lãng phí tế bào não cũng không phải là hắn.

Thời gian còn sớm, Thiết Ngưu cũng đã lái xe đi, bản thân lại không muốn tới công ty, suy nghĩ một chút Hác Mãnh liền chạy xe đến shop điện tử Bạch Lam ở phố Liên Hoa Trì. Đã lâu không qua, cũng không biết gần đây lượng tiêu thụ như thế nào.

Hác Mãnh đã từng nghĩ, sau khi Khoa kỹ Lam Mị bên này có thể tự sản xuất thương hiệu điện thoại di động của chính mình, thì có cần thiết tiếp tục mở rộng nghiệp vụ đổi điện thoại cũ lấy điện thoại mới hay không. Kết quả là vẫn phải làm, hơn nữa đến cả nghiệp vụ thu mua đồng nát cũng không thể bỏ sót.

Hệ thống thu mua thăng cấp cần một lượng vật phẩm nhất định để tiến hành duy trì, muốn đạt được kim tệ từ hệ thống, thì nơi phát sinh duy nhất chính là bán đồ vật cho hệ thống, bất kể là mới hay cũ, càng cũ càng có lãi. Cho dù thật sự không có đồ cũ thì đồ mới cũng được.

Có đầy đủ kim tệ mới có thể mua sắm vật phẩm trong hệ thống, đây chính là một vòng tuần hoàn.

Hác Mãnh thậm chí còn đang nghĩ, vật phẩm hắn mua trong hệ thống liệu có phải là của người khác, sau khi bán đi bị hắn thông qua hệ thống mua lại hay không nữa? Nếu quả thật là vậy thì hệ thống thu mua này có mạng lưới rất rộng lớn và hắn chẳng qua là mới dính vào một góc lưới nhỏ thôi.

Kiếm được một lượng tiền bạc nhất định thì sẽ có địa vị xã hội tương ứng, đồng dạng, đạt đến địa vị xã hội nhất định thì tác dụng của đồng tiền liền lớn hơn.

Nếu có người biết bí mật về Hệ thống thu mua trên người Hác Mãnh, vậy cho dù hắn có nhiều tiền hơn nữa thì người nào có thể bảo vệ hắn đây?

Khi đó e rằng phải dựa vào chính thực lực bản thân, cùng với sự trợ giúp từ Hệ thống thu mua. Cho nên nói, tiền ở ngoài đủ xài là được, cứ ra vẻ đắc ý ngược lại sẽ không tốt, và kim tệ từ Hệ thống thu mua chính là một loại tiền có thể cứu mạng bất cứ lúc nào, bởi vì nó có thể tìm mua được rất nhiều vật phẩm không tưởng từ Hệ thống thu mua.

Hác Mãnh lắc đầu, nghĩ nhiều cũng không tác dụng gì, hiện tại hắn bất quá chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, không có mấy ai chú ý nhiều đến sự hiện hữu của hắn, cho nên giờ phút này hắn vẫn còn an toàn. Hiện thời mục tiêu chính là cố gắng kiếm tiền, cố gắng tiến hành tích lũy tư bản, giữ vốn đổi thành kim tệ, sau đó tăng cường bản thân.

Về phần sau này có thể phát triển tới trình độ nào thì quá xa vời, hiện tại nghĩ cũng vô ích.

Do ven đường chỗ đỗ xe đã đầy nên Hác Mãnh liền dừng xe ở ngay trước cửa shop điện tử Bạch Lam, dù sao thì xe cũng chưa có biển số, không sợ cảnh

sát giao thông chụp hình.

"Này, mời đem xe dời đi chỗ khác, nơi này không thể đỗ xe!" Hác Mãnh vừa xuống xe thì một tiếng quát lanh lảnh vang lên.

Hác Mãnh quay đầu sang nhìn Phi Ngữ một thân đồng phục an ninh, cười nói: "Xe bình dân đúng là không thể đỗ, nhưng đây là siêu xe, trị giá hơn 2 triệu, so ra còn trên cả shop điện tử này của các ngươi đấy!"

Phi Ngữ nhận ra là Hác Mãnh, liền vui mừng chạy tới, cười đùa: "Là Hác Mãnh ca à, hì hì, người khác không thể đỗ xe, nhưng riêng anh thì được. Hi hi, Audi R8 nha, quả nhiên là siêu xe, anh mua à?"

Hác Mãnh cười cười, lắc đầu: "Không phải, đi mượn được đó!"

Phi Ngữ lè lưỡi, hàng lông mi chớp động, cười nói: "Lát nữa anh lái xe chở mọi người đi hóng gió một vòng nhé!"

"Được!" Hác Mãnh cười gật đầu, nhìn đồng phục trên người nàng, không nhịn được hỏi: "Sao đây, lại làm sai chuyện gì để bị Bạch tỷ đày đi vậy?"

Phi Ngữ cười duyên, tiến lên ôm lấy cánh tay Hác Mãnh, vừa đi vừa nói chuyện: "Không phải đâu, An đại ca được shop thuê làm bảo vệ xin nghỉ phép hai ngày này do vợ sắp sinh, không có ai đảm nhiệm cho nên em mới tạm thế chỗ. Hì hì, phải biết rằng hiện giờ em chính là quản lý của shop nha, trừ Bạch Lam tỷ ra thì chức vụ của em là lớn nhất, ngay cả quản lý tiêu thụ và trưởng ban của mấy tầng cũng đều phải nghe em đấy!"

Hác Mãnh nhìn bộ dạng đắc ý của nàng, không nhịn được nhéo múi nàng, cười nói: "Xem ngươi kiêu ngạo kìa! Ha ha, gần đây có phải lại vừa đổi bạn trai hay không?"

Đối với tính cách của Bạch Lam, Hác Mãnh đương nhiên là biết rõ, không những có dáng điệu đại tỷ đứng đầu từ trong xương, hơn nữa còn rất có nghĩa khí, Phi Ngữ chính người đi theo nàng tới đây, hiện tại shop điện tử nằm trong tay nàng, có thể bạc đãi được Phi Ngữ thì mới là lạ. Mà cô nàng Phi Ngữ này cũng rất hiểu biết, từ đồng phục trên thân cô nàng là có thể nhận ra an ninh của khách hàng qua cửa. Hai nữ nhân này đúng là không tồi!

Phi Ngữ bĩu môi ra vẻ không vui, nói: "Người ta không có vậy đâu nha, không thấy tóc của em cũng cắt rồi sao? Hiện tại em muốn cố gắng phát triển sự nghiệp của mình, không muốn lãng phí thời gian trên phương diện tư tình nhi nữ chút nào." Sau đó khẽ lè lưỡi, nhỏ giọng nói: "Bạch Lam tỷ bảo, nếu em còn yêu đương lung tung thì sẽ cách chức quản lý của em, tiền thưởng mỗi tháng 2000 tệ cũng sẽ khấu trừ sạch. Cho nên không thể làm!" Phi Ngữ nói xong liền trừng mắt với Hác Mãnh, bộ dạng kiểu như thế ngươi đã hiểu chưa.

Hác Mãnh từng nghe Bạch Lam kể qua, nha đầu này chính là chơi đùa linh tinh một chút, yêu đương trong mắt cô nàng liền là cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ca hát, tìm một cu li phiếu cơm miễn phí. Về phần ‘chuyện ấy’ thì tiểu nha đầu vẫn rất giữ gìn.

"Đúng vậy, nữ nhân được quyền có sự nghiệp của riêng mình! Chăm chỉ làm việc, đợi thời gian nữa chúng ta mở thêm chi nhánh, liền để ngươi qua chủ trì đại cục, nắm quyền trong tay!" Hác Mãnh cười cười, gật đầu nói.

"Chúng ta còn muốn mở thêm chi nhánh sao?" Phi Ngữ đầy ngạc nhiên, vui mừng hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Tại sao không! Chỉ cần kiếm tiền thì đừng nói là một cái chi nhánh. Mười cái, một trăm cái, một ngàn cái cũng đều có thể!" Bất quá ở trong lòng hắn thầm bổ sung thêm: nhưng không nhất thiết phải là dạng shop điện tử đâu nha. Sau đó hắn liền chuyển hướng chủ đề, hỏi: "Bạch tỷ có ở đây không?"

"Có, Bạch Lam tỷ đang họp bàn về chuyện khai trương shop điện tử trong phòng làm việc. Đi, em dẫn anh đi!" Phi Ngữ ôm cánh tay Hác Mãnh, đi vào trong shop.

Xung quanh có không ít nhân viên cửa hàng tò mò nhìn Hác Mãnh, có người nhận ra hắn, cũng có người không biết hắn là ai. Người nhận ra thì biết Hác Mãnh hắn chính là ông chủ lớn nhất của nơi này, còn người không biết thì lại tưởng rằng hắn là bạn trai Phi Ngữ.

"Ôm chặt như vậy mà em không nóng à?" Hác Mãnh cười khổ, hỏi.

Phi Ngữ không thèm quan tâm, nhẹ nhàng cười nói: "Ông chủ ngốc của em, đây là người ta để anh chiếm tiện nghi công khai đấy, thế mà cũng không hiểu, hảo đần nha! Hì hì, thấy ‘chỗ này’ của người ta ‘to’ không?"

Hác Mãnh dở khóc dở cười, thật không biết đầu óc cô nàng chứa nước, hay là thủy ngân đây.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ta Mời Minh Tinh Cho

Chương 91: Ta Mời Minh Tinh Cho
Đẩy cửa phòng làm việc ra, bước vào, Bạch Lam ngẩng đầu nhìn Hác Mãnh đang đi tới, cười nói: "Khách lớn ít ghé qua nha, lâu ngày không gặp rồi nhỉ?"

Không khó để nhận ra trong giọng nói mang theo vài phần u oán!

Phi Ngữ trước khi vào phòng làm việc cũng đã thả tay khỏi Hác Mãnh, lè lưỡi nhìn hai người, quay đầu chạy ra ngoài.

"Gần đây rất bận a!" Hác Mãnh vừa cười vừa bước tới, ngồi vào chiếc ghế đối diện Bạch Lam.

Bạch Lam không nói thêm gì, bất quá vẫn nhìn chằm chằm vào Hác Mãnh, không có ý dời tầm mắt chút nào. Hác Mãnh bị nàng nhìn, lông mày có chút giật giật, gượng cười nói: "Bạch tỷ, có chuyện gì thì ngươi cứ nói, đừng nhìn ta như vậy được chứ? Sức chống cự của ta rất kém, không chịu được đâu!"

"Khoa kỹ Lam Mị thật sự là của ngươi?" Bạch Lam nghiêng đầu, tò mò hỏi. Ban đầu ở thời điểm đăng kí công ty, Hác Mãnh chính là nhờ nàng tìm người giúp, cho nên nàng nắm rất rõ lai lịch của công ty này. Mới đầu nàng còn tưởng rằng bị trùng tên, có chút không tin công ty này chính là công ty Hác Mãnh nhờ mình đăng kí, đến khi trên mạng hé lộ tin tức tổng bộ trí năng Lam Mị đang ở Thạch Thành thì nàng mới xác định được. Chỉ có điều nàng vẫn nhịn không gọi điện thoại cho Hác Mãnh, do nàng biết Hác Mãnh gần đây bận bộn nhiều việc, ở trên mạng cũng có tin tức liên quan tới Khoa kỹ Lam

Mị.

Hác Mãnh gật đầu, cười nói: "Đúng vậy!"

"Thật sự?" Bạch Lam nghiêm mặt, hỏi lại lần nữa.

"Ừ, thật sự!" Hác Mãnh gật đầu khẳng định.

Bạch Lam đột nhiên cười khanh khách, đứng dậy nói: "Thế thì dễ làm việc rồi! Ngươi giúp ta trả phí hội viên hàng năm của trí năng Tiểu Lam và kích hoạt ‘cường hào kim cương’ nữa nhé, không cần quá cao, cấp 2 là được rồi! Ngươi là tổng tài, đừng nói chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm chủ được nha?"

Phí hội viên một năm là 300 tệ, Kim cương cấp 2 vĩnh viễn là 58 888, cộng lại cũng chưa tới 60 ngàn.

"Chuyện nhỏ!" Hác Mãnh cười cười, rút điện thoại di động ra, nói với Lam Lam: "Nghe thấy chưa! Kích hoạt ‘cường hào kim cương’ và đóng phí hội viên một năm cho Bạch tỷ!"

"Dạ!" Trên màn hình điện thoại di động, Lam Lam từ sau lưng rút ra một chiếc notebook màu hồng, móng vuốt gõ lạch cạch một hồi.

Leng keng!

Điện thoại di động của Bạch Lam tức khắc có âm báo, nàng cầm điện thoại nhìn, phí hội viên danh hiệu VIP đã thông qua, đồng thời bắt mắt nhất chính là 3 viên kim cương lóng lánh treo bên cạnh. Kể từ giờ, bất cứ người nào xem thông tin của nàng hoặc nàng cập nhật hình ảnh trạng thái thì đều có thể làm chói mắt bạn bè cùng người xung quanh.

"Sao lại là cấp 3, chẳng phải bảo ngươi kích hoạt ‘cường hào’ cấp 2 ư?" Bạch Lam sửng sốt. Phải biết rằng giá tiền của kim cương cấp 2 cùng kim cương cấp 3 xê xích nhau những 10 lần. Kích hoạt kim cương cấp 2 cần 58,888 thì đơn giản thôi, hiện giờ hắn là tổng tài, số tiền này cũng không thiếu, nhưng kim cương cấp 3 chính là ‘cường hào’ đẳng cấp hơn a, 588,888 tệ, đủ mua một căn hộ nhỏ rồi.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi cảm thấy kim cương cấp 2 đáng để ta động tay sao? Khoa kỹ Lam Mị là công ty của riêng ta, không cần báo cáo với ai, chút chuyện nhỏ này ta vẫn có thể tự quyết định." Hác Mãnh tựa vào trên ghế, cười ha ha nói.

Bạch Lam nhìn vào điện thoại, mặc dù chỉ là danh hiệu ảo, ngoài ra còn là dịch vụ thuê tư nhân, nhưng giá tiền lên tới 588,888, khiến cho nàng có cảm giác xót thịt.

"Người khác nhìn thấy cũng không cho rằng ta là cường hào thật đâu nha! Kì thật với loại vật phẩm như này, ai mà biết liệu có phải bán thận… không… là bán thân 10 năm, 30 năm để mua hay không đây!" Bạch Lam lầm bầm nói. Tuy nàng không rõ 'cường hào kim cương' này có phải là vật phẩm ảo đắt tiền nhất trên thế giới hay không, nhưng đây tuyệt đối là vật phẩm xa xỉ trong xa xỉ.

"Ha ha, đừng nói vậy, ta không có ép ngươi bán thân làm nô nha." Hác Mãnh cười nói.

Bạch Lam ngẩng đầu, nửa đùa nửa thật với Hác Mãnh: "Hiện tại thì không, nhưng sau này chưa chắc sẽ không như thế!" Sau đó liền chuyển chủ đề, hỏi: "Hai sản phẩm trí năng điện thoại trong tay Khoa kỹ Lam Mị có thể giao cho shop điện tử Bạch Lam làm đại lý hay không?"

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Sản phẩm dưới tay Khoa kỹ Lam Mị dự định dùng hình thức tiêu thụ trên mạng, bởi trong này có liên quan một chút với hệ thống tín dự. Dĩ nhiên nếu ngươi không ngại phiền toái thì ta cũng có thể điều động đến đây một số sản phẩm để tiêu thụ, mỗi bộ nâng giá thêm mấy trăm tệ, tin rằng những người không tranh được trên mạng sẽ đều nguyện ý mua!"

"Kiếm tiền không hề đơn giản như vậy!" Bạch lam cười nói.

Đối với Khoa kỹ Lam Mị thì hệ thống tín dự chính là một công trình được xây dựng để đồng bộ tối đa với trí năng Tiểu Lam, cho nên mỗi một phần sản phẩm cần tự bản thân trực tiếp mua. Bởi vì chỉ có thời điểm mới đầu mua sản phẩm điền họ tên, thì tín dự sinh ra lúc tiêu dùng mới có thể được tích lũy trong tài khoản cá nhân của bản thân.

http://tieulun.hopto.org

Dĩ nhiên, nếu như khách hàng chỉ cần lấy được sản phẩm, không thèm để ý có tín dự hay không thì cũng chẳng sao. Có người coi trọng cấp bậc tín dự, nhưng cũng không đại biểu là tất cả mọi người đều quan tâm.

"Đúng rồi, ngày 1 tháng 8 shop điện tử Bạch Lam chính thức khai trương. Ngài tổng tài đây chính là đại cổ đông của shop, đến lúc đó nên đích thân tới cổ vũ mới được chứ nhỉ?" Bạch Lam cười cười, chuyển đề tài tới vấn đề khai trương của shop điện tử.

Hác Mãnh cười khổ, nói: "Ta tới hay không thì cũng đâu cần thiết lắm, đến lúc đó ngươi tự xem xét rồi tiến hành là được. Ngươi là quản lý, chuyện này ngươi cứ chủ động, mặc kệ ta đi!"

Bạch Lam lườm hắn, nói: "Bình thường mặc kệ ngươi cũng được, nhưng nào có chuyện tổng tài không tới dự trong ngày khai trương. Không được, đến lúc đó ngươi phải đến đây cho ta, dù không cắt băng khánh thành thì cũng vẫn phải đến, nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ!" Hác Mãnh cười nói. Nếu Bạch Lam bắt hắn tới vậy thì cứ tới thôi. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Có cần mời một vài minh tinh tới hâm nóng không?"

"Minh tinh?" Bạch Lam bị Hác Mãnh làm cho bật cười: "Ngươi thấy có cửa hiệu nào trên phố Liên Hoa này ngày khai trương mời được minh tinh không? Không mất tiền à?"

Hác Mãnh cũng cười ha ha, nói: "Ta mời minh tinh này quả thật không mất tiền, nàng là dân gốc ở Thạch Thành, đến lúc đó ngươi chỉ cần mời bữa cơm là được, việc còn lại cứ để ta giải quyết!"

"Mời bữa cơm là được?" Bạch Lam nghi ngờ nhìn Hác Mãnh, hỏi: "Ai vậy?"

"Biết ‘giáo hoa quốc dân’ đang rất hot trên mạng chứ?" Hác Mãnh cười.

"Ngươi nói đến Từ manh?" Bạch Lam sửng sốt, lườm Hác Mãnh: "Lúc nhìn thấy hình ảnh của nàng, ta đã nghĩ đến rồi, cảm thấy rất quen nha. Nàng có phải là cô bé mà ngươi quen từ khi học trung học không vậy?" Nàng mặc dù

học trên Hác Mãnh hai khóa, nhưng quen biết Hác Mãnh, nên cho dù không nhận ra Từ manh thì vẫn nhất định là cảm thấy quen mặt.

"Đúng vậy" Hách Mãnh gật đầu cười.

Bạch Lam nháy mắt một cách, nửa đùa nửa thật hỏi: "Hiện giờ vẫn còn ‘qua lại’?"

Hác Mãnh lúng túng gãi gãi mũi, gượng cười nói: "Không phải như vậy đâu, chúng ta bây giờ là bạn thân, tình bạn thuần khiết nha, không xấu xa như ngươi nghĩ a!"

"Tình bạn thuần khiết? Ha ha, ta thấy thuần khiết như đại bác cỡ nhỏ à!" Bạch Lam cười duyên, nhìn vào mắt hắn, nói.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Linh Kiện Điện Tử Bỏ Đi

Chương 92: Linh Kiện Điện Tử Bỏ Đi
"Ngọc Vân, buổi tối ta lái xe chở ngươi đi" Tôn Lập Minh cười híp mắt đi tới trước bàn làm việc của Tiếu Ngọc Vân, nhẹ nhàng nói. Sự cuốn hút của hắn đối với Tiếu Ngọc Vân mà nói, đó là đê tiện, quả thực đúng là đê tiện từ tận xương tủy, làm cho trong lòng nàng cũng cảm thấy nổi da gà.

Bữa cơm hôm nay, cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, trước đây vị quản lý Tôn đã từng mời riêng nàng, nhưng đều bị Tiếu Ngọc Vân từ chối, vì thế lần này đối phương chọn chiến thuật đường vòng, hắn mời các đồng nghiệp cùng ăn cơm, hơn nữa có người giúp đỡ kéo cả Tiếu Ngọc Vân đi, khiến nàng không thể từ chối.

"Không cần, lát nữa nghỉ làm ta tự lái xe qua" Tiếu Ngọc Vân vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc trả lời, tiếp tục làm việc của mình không để ý tới hắn.

Tôn Lập Minh tuổi cũng không lớn, chỉ tầm 32-33 tuổi, độ tuổi trai tráng sung mãn, khi tự nhận mình có mị lực thì tác phong luôn khá tốt. Nhưng sau khi nhiều lần bị Tiếu Ngọc Vân cho ăn quả đắng, trong lòng hắn rất khó chịu, nam nhân hay nữ nhân đều vậy, khi không nắm được đồ trong tay thì cảm

giác không vui.

Khi mới vào công ty, Tiếu Ngọc Vân đối với vị quản lý Tôn này cũng không ghét lắm, có phong độ, có khí chất, bề ngoài thì ôn hòa nho nhã, lại có địa vị khá cao trong công ty, cũng không giống người xấu. Nhưng thời buổi này, sói cũng khoác áo da dê, ngụy trang tỉ mỉ thì ai có thể nghĩ đó là một trái tim sói đây.

Theo đuổi cô gái cũng không phải không được, nhưng trắng trợn quá người ta sẽ chán ghét, còn phải tự xem lại mình xem, đã có gia đình rồi lại còn trắng trợn tán tỉnh con gái, còn muốn người ta làm tiểu Tam của ngươi à.

"Lái xe làm gì, thật lãng phí, quyết định thế đi, tối nay ta chở ngươi đi" Tôn Lập Minh không đợi Tiếu Ngọc Vân trả lời, quay đầu đi luôn, trong lòng thầm mắng, gái điếm thối, giả vờ cái gì chứ, xem lão tử tối nay hầu hạ ngươi ra sao. Đây chính là một cái bẫy hoàn toàn nhắm vào Tiếu Ngọc Vân.

Sau khi Tôn Lập Minh đi ra, Tiếu Ngọc Vân nhíu mày, với độ dày của da mặt vị quản lý Tôn này, lúc tan tầm lại bị dây dưa rồi.

Suy nghĩ chút, lấy điện thoại ra gọi cho Hác mãnh!

Trong phòng làm việc của Bạch Lam, Hác Mãnh đang chờ điện thoại của nàng, shop điện tử thời gian này doanh thu cũng không tệ lắm, 'Khu đào bảo vật' đang trở lên có tiếng, cùng với tuyên truyền trên tieba, qq,... đã có độ nổi tiếng nhất định, mỗi ngày đều có không ít người tới đây vui chơi.

"Kiếm tiền trước hết cứ từ từ, đầu tiên phải nâng cao đổi nổi tiếng của Shop điện tử Bạch Lam, ít nhất khi người ta nhắc tới phố Liên Hoa Trì, thì liền có thể nhớ tới shop Bạch Lam, như thế thì các ngươi đã thành công rồi!" Hác Mãnh cười nói.

Bạch Lam gật đầu, nói: "Điều đó không sai, nhưng trên phố này đâu phải chỉ có một shop như chúng ta, có không ít cửa hàng quy mô so với chúng ta lớn hơn, có thương hiệu lâu năm nữa. Chúng ta dù sao cũng vào nghề muộn hơn so với người ta, muốn mọi người đều biết, không thực tế lắm."

Hác Mãnh suy nghĩ, cười nói: "Chỉ cần chịu dùng tiền, không cái gì là không

thể, chúng ta không cần so danh tiếng với họ, chỉ cần mọi người có thể nhớ kỹ shop Bạch Lam là được rồi". Dừng lại một chút lại nói: "Lúc khai trương, có thể tuyên truyền thêm, cùng với các hoạt động khuyến mãi làm lớn một chút, như là mua một tặng một, mua điện thoại giá 5 tệ, bố thăm trúng thưởng, ..."

Lời còn chưa nói hết, điện thoại đã vang lên.

"Ta nghe điện thoại chút" Hác mãnh lấy điện thoại ra nói với Bạch lam, cũng không tránh mặt nàng mà nghe trước mặt.

Tiếu Ngọc Vân mở miệng nói: "Lát nữa nghỉ làm, ngươi lái xe tới đón ta nhé."

"Được, mấy giờ ngươi tan tầm?" Hác mãnh cười hỏi.

"6h, đừng tới chậm" Tiếu Ngọc Vân nói xong liền cúp máy. Nàng biết Hác mãnh không dám đến muộn, nếu không nàng nhất định sẽ không để yên cho hắn.

Hác Mãnh cầm điện thoại, giơ giơ trước mặt Bạch Lam, cười nói: "Mỹ nữ hẹn, chuyện shop điện tử khai trương lại làm phiền Bạch tỷ tốn tâm tư hơn rồi."

Bạch Lam đứng dậy lườm Hác Mãnh, nói: "Ngươi đợi một chút, có một việc. Còn nhớ thời gian trước chúng ta thu mua đám điện thoại bỏ đi không, ông chủ đó hôm qua liên lạc với ta, nói trong tay hắn có một nhóm linh kiện điện tử bỏ đi, như là điện thoại, máy tính, MP4... số lượng nhiều, hơn 1000 tấn, ngươi thấy sao?"

Hác mãnh ngồi lại ghế, sau khi suy tính nói: "Giá cả ép xuống một chút, sau này nếu có liên quan đến sản phẩm điện tử cũ, chỉ cần giá được thì mua đi. Làm mới không được, ta còn có thể thu được kim loại mà, chỉ cần giá cả thích hợp, chúng ta sẽ không lỗ"

Bạch Lam nhíu mày, nói: "Ta thấy, chuyện này có chút phiền phức, tinh luyện kim loại rất gây ô nhiễm, nếu như cơ quan chức năng kiểm tra, rất khó mà không xảy ra chuyện"

"Chúng ta không cần làm, chúng ta bán qua tay" Hác Mãnh cười nói.

"1 tấn 15,000 tệ, được không?" Bạch Lam nghe Hác mãnh nói thế, cũng không hỏi thêm gì.

Hác mãnh nghĩ một hồi, linh kiện điện tử cũ, sản phẩm bỏ đi, Trạm Thu Mua đưa ra giá cả khoảng 100 kim tệ, 1 kim tệ giá trị thực là 250 tệ, quy đổi ra, 1 tấn linh kiện bỏ đi có thể kiếm lời 10,000 tệ. Cười nói: "1000 tấn là 15 triệu, người liên hệ với ngươi e rằng cũng không phải nhân vật đơn giản, vậy đi, mỗi tấn ép giá xuống thêm 1000, phí chuyên chở bọn họ phụ trách. Đến Thạch Thành thì chúng ta thanh toán"

Bạch Lam suy nghĩ một chút, có lần hợp tác trước làm cơ sở, mỗi tấn ép xuống 1000, đối phương cũng có thể tiếp thu được. Gật đầu nói: "Được, ta sẽ liên lạc một chút, có kết quả thì sẽ gọi điện thoại cho ngươi"

"Ngươi tự quyết định đi" Hác mãnh cười nói rồi đứng lên đi ra ngoài. 1000 tấn linh kiện điện tử bỏ đi, dùng Trạm Thu Mua chữa trị một chút cũng có thể kiếm được không ít sản phẩm hoàn hảo, còn lại thì bán phế liệu cho Trạm Thu Mua, dù sao hắn cũng không mất mát gì.

Đi tới cửa shop Bạch Lam, Phi Ngữ chạy tới ôm chặt cánh tay Hác mãnh, cười cợt đá lông nheo, thấp giọng hỏi: "Mãnh ca, ngươi muốn đi đâu? Mang ta đi hóng mát nhé?"

"Hóng mát không thành vấn đề, nhưng hôm nay không được rồi, có cuộc hẹn cần phải đi ngay, chờ ngày mai nhé" Hác mãnh sờ mũi, cười nói. Đúng là rất mềm à.

"Vậy à" Phi Ngữ miệng nhỏ cong lên, có chút không tình nguyện buông cánh tay Hác mãnh ra, không cao hứng.

Hác Mãnh cười xoa xoa gáy nàng, nói: "Mặt mày ủ rũ làm gì, không phải chỉ là chiếc xe sao, ngươi thích? Cố làm tốt, chờ shop điện tử kiếm được tiền, ca tặng ngươi một chiếc."

"Thật à?" Phi Ngữ hai mắt trừng lớn, gào lên hỏi.

"Ta đã lừa ngươi bao giờ đâu, làm cho tốt nhé, theo ca ca lăn lộn không tệ đâu. Hai ngày nữa shop điện tử sẽ khai trương chính thức, ngươi cũng phải giúp đỡ thật nhiều đó, biết không?" Hác mãnh cười nói/

"Ừ, hiểu, hiểu" Phi Ngữ như gà mổ thóc vậy, Hác Mãnh nói muốn thưởng cho nàng xe, nàng cả người đều sướng đến phát rồ.

Nhưng mà lúc nào thưởng thì nàng cũng không để tâm, không nghĩ nhiều, chỉ cần Hác mãnh nói như vậy là được,

"Vậy ta đi đây" Hác Mãnh cười đi ra ngoài xe.

"Mãnh ca, ngươi lái xe chậm chút nhé." Phi Ngữ tiễn Hác mãnh ra ngoài, đứng trông Hác mãnh lái xe đi xa. Miệng nhỏ lại cong lên, nàng thật khờ sao? Con mắt đảo qua đảo lại hai lần, không biết trong chuyện này có mưu mô gì không đây.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mời Tiếu Ngọc Vân

Chương 93: Mời Tiếu Ngọc Vân
Tiếu Ngọc Vân bước ra khỏi công ty, nàng nhíu mày vì không nhìn thấy bóng của Hác mãnh. Đám người Tôn Lập Minh cũng đang bước ra khỏi công ty, nhìn Tiếu Ngọc Vân nói: "Ngọc Vân à, xe của ta ở gần đây thôi, ta chở ngươi cùng tiểu Lý." Tiểu Lý là một nữ đồng sự tuổi tương đương Tiếu Ngọc Vân, nhưng trên mặt có một ít tàn nhang, hơi mập, cũng có hai phần sắc nhưng không chói mắt, là người bình thường.

Rất nhiều người nói nàng cùng quản lý Tôn có quan hệ mập mờ, còn có người nhìn thấy khi họ tăng ca vào buổi tối, còn làm chuyện kia ở cầu thang, đương nhiên Tiếu Ngọc Vân chưa từng nhìn thấy, vì thế không dám đoán bừa.

"Không cần, hôm nay có đệ đệ đi cùng ta, ta với hắn đi một xe" Tiếu Ngọc Vân lắc đầu.

"Đệ đệ ngươi?" Tôn Lập Minh nhíu mày. Hôm nay bài binh bố trận thật nhiều, không muốn có người phá hủy đi. Vì ván cờ ngày hôm nay, hắn đã dùng không ít tiền rồi.

Tiếu Ngọc Vân quay lại nhìn hắn, hỏi: "Đúng vậy, sao thế, ta mang theo đệ đi không được sao? Nếu vậy, ta cũng không đi nữa, đúng lúc hôm nay có chút không khỏe!"

Nàng đang ước hiện tại liền về ngay nhà đây.

Tôn Lập Minh cười nói: "Không phải, nhưng đều là đồng sự trong công ty, ta sợ đệ đệ ngươi không quen lại ngại" Hắn lén lút ra hiệu cho tiểu Lý đứng kế bên.

Tiểu Lý tiếp lời nói: "Đúng rồi, nhân viên công ty chúng ta tham gia tụ họp, sao ngươi lại mang theo người nhà, hay là để đệ đệ ngươi về đi, khi nào về ta đưa ngươi về."

Tiếu Ngọc Vân lắc đầu: "Không cần, đệ đệ ta tuổi còn nhỏ, cả ngày chỉ biết ăn thôi, có cơ hội được ăn miễn phí như thế mà không mang hắn theo, về nhà khẳng định bị hắn làm ầm lên."

Tuổi còn nhỏ?

Tôn Lập Minh ánh mắt chớp động, việc này còn có thể thao tác được. Những đồng sự hôm nay tham gia tiệc đều đã nhận lợi lộc từ hắn, một số là thân tín của hắn, vì thế đối với quản lý Tôn, chỉ cần Tiếu Ngọc Vân chịu đi thì đã thành con vịt bị luộc, bay không được nữa rồi.

"Vậy thì đi thôi, dù sao cũng chỉ thêm bát thêm đũa, đệ đệ của ngươi đâu?" Tôn Lập Minh cười hỏi. Liên quan tới chuyện nhà Tiếu Ngọc Vân, hắn đã điều tra qua, gia đình bình thường, cũng không có chỗ dựa nào lớn, đến lúc xong chuyện thì nàng có làm ầm lên cũng không khó giải quyết.

Tiếu Ngọc Vân chưa kịp trả lời, hác mãnh đã hạ cửa xe xuống, Hác mãnh nhìn Tiếu Ngọc Vân đứng cách đó không xa hỏi: "Đại tỷ, ở đây này, lúc nào đi ăn cơm, sắp chết đói rồi nè"

Tiếu Ngọc Vân thấy Hác Mãnh ngồi trên R8, trên mặt cũng không tỏ ra kinh ngạc, quay đầu nói với quản lý Tôn: "Kia rồi, chúng ta đi trước, gặp nhau ở khách sạn"

Nhìn Tiếu Ngọc Vân ngồi vào xe thể thao, Tôn Lập Minh suýt nữa rớt ra ngoài. Đây mà là tuổi nhỏ? Nhỏ, nhỏ cái bím, đồ gái điếm này không phải đang làm mất mặt mình đấy chứ!

"Tôn tổng, ngài xem hôm nay chúng ta còn đi nữa không?" Tiểu Lý đến bên cạnh quản lý Tôn, nhẹ giọng hỏi.

Tôn Lập Minh tuy rằng cảm thấy khó coi, nhưng bên cạnh không ít thuộc hạ đang nhìn, trầm giọng nói: "Đi, tại sao không đi, cưỡi ngựa trắng không nhất định là Đường Tăng, lái xe sang không nhất định là con nhà giàu" Theo hắn nghĩ, đệ đệ của Tiếu Ngọc Vân khẳng định là đang đóng kịch, thời đại này không thiếu người trả 8000-10000 để thuê một chiếc xe sang, nhưng lái một chiếc xe sang không nhất định chiếc xe đó là của ngươi.

Hác Mãnh không biết vị quản lý kia đang nghĩ gì, tối này hắn muốn ăn chùa, chỉ cần lãnh đạo của Tiếu ngọc Vân không quá phận, hắn sẽ không ra tay. Cũng không phải hắn không quan tâm Tiếu Ngọc Vân, mà biết tính khí của nàng, nàng không thích làm chuyện vô bổ.

"Xe không tệ, của ai vậy?" Tiếu Ngọc Vân ngồi trong xe, mặt cũng không tỏ vẻ gì.

Đối với khuôn mặt lạnh của nàng, Hác Mãnh đã quen rồi, nếu như nàng cười đó mới là chuyện lạ, nghiêm mặt không có nghĩa là tức giận, tươi cười cũng chưa chắc là chuyện tốt.

"Một người bạn, ngươi không quen!" Hác mãnh cười nói.

Tiếu Ngọc Vân đánh giá nội thất của xem nói: "Mới đó, chắc vừa mới mua, có lẽ chưa quá nửa tháng chứ? Màu sắc này, hắn thích hợp với nữ nhân lái, là bạn gái ngươi à?"

Hác Mãnh dở khóc dở cười, há mồm không kịp nói gì, Tiếu Ngọc Vân lại lên tiếng ngắt lời hắn, hỏi: "Gần đây thế nào, đang bận kiếm tiền?"

"Kiếm được chút tiền" Hác mãnh gật đầu, đối với 'Đại tỷ' này hắn có chút hơi sợ.

"Kiếm được bao nhiêu? Nếu như ta nghỉ việc không đi làm, có đủ nuôi ta không?" Tiếu ngọc vân nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh hỏi.

Hác mãnh sửng sốt một chút, nhìn nàng cười nói: "Nhất định có thể" Dừng lại một chút lại hỏi: "Ở trong công ty, công việc không thuận lợi à?"

"Ừm" Tiếu Ngọc Vân hừ một tiếng, coi như là đã trả lời.

Hác mãnh nghĩ một chút rồi nói: "Hay là tỷ nghỉ việc đi, ta gần đây muốn mở một công ty thời trang, ngươi tới giúp ta đi!"

http://tieulun.hopto.org

"Công ty thời trang?" Tiếu Ngọc Vân nhíu mày, xoay đầu lại nhìn hắn hỏi: "Đầu tư bao nhiêu?"

"Tầm vài triệu" Hác Mãnh cười nói, hắn sợ nói nhiều lại khiến Tiếu Ngọc Vân sợ, mặt khác hắn cũng không nghĩ sẽ đầu tư quá nhiều tiền vào công ty thời trang. Sau khi chữa trị đám máy móc thiết bị xưởng may bên trong Trạm Thu Mua, ở ngoại thành mua một khối đất, dựng lên xưởng may, cũng không cần đầu tư nhiều tiền. Hắn tính toán, khoảng 1-2 triệu cũng được rồi!

"Vài triệu là bao nhiêu?" Tiếu Ngọc Vân hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "1-2 triệu"

"Tiền là của ngươi hay hợp tác với người khác?" Tiếu Ngọc Vân cau mày nói.

"Của ta"

Tiếu Ngọc Vân gật đầu, nếu như hắn hợp tác với người khác mở công ty, nàng chắc chắn sẽ không đi. Nếu như Hác Mãnh muốn tự gây dựng sự nghiệp, thì đó là chuyện khác.

"Ta gia nhập, ngươi để ta làm gì? Sẽ không phải bảo ta làm thư ký cho ngươi chứ, có việc thì bảo ta làm, không có việc thì làm ta chứ?"

Hác Mãnh suýt chút nữa thì cắn đứt đầu lưỡi, trong lòng gào thét, tỷ tỷ tốt của ta, lời gì ngươi cũng nói ra được, may mà trong xe không có người khác, nếu không nghe lời này sẽ kinh ngạc chết mất.

"Đại tỷ, dù cho ta có hai lá gan cũng không dám như vậy mà" Hác mãnh cười khổ.

Tiếu Ngọc Vân môi cong lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: "Không dám làm? Ngươi nói thật sao! Làm thì đã làm rồi, còn không dám thừa nhận, muốn làm thì nói, cũng không phải lần đầu, không có gì, ta không để ý!"

Phục!

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng Hác mãnh triệt để phục rồi.

Không có dám tiếp tục đề tài này với nàng, hắn nói: "Nếu như mở công ty, ngươi làm tổng giám đốc, ta làm phó, trong công ty ngươi định đoạt, cho ngươi một nửa cổ phần. Ngươi là lão đại, ta là lão nhị, người xem thế có được không!"

"Sao ta lại thấy như ngươi đang muốn lấy tiền nuôi ta vậy?" Tiếu Ngọc Vân nghiêng đầu cười mà như không nhìn hắn, nói.

Hác Mãnh cười khà khà, không nói lời nào. Ai biết trong lòng nàng muốn cái gì, suy nghĩ của ta với nàng không cùng một kênh, có tính chất dao động quá lớn.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thắt Sẵn Thòng Lọng Chờ Ngươi Chui Vào!

Chương 94: Thắt Sẵn Thòng Lọng Chờ Ngươi Chui Vào!
"Quản lý của tỷ đặt chỗ ở đâu?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Trước ăn tối ở khách sạn Thiên Long, sau đến Đại Phú Hào karaoke!". Suy nghĩ một chút, Tiếu Ngọc Vân từ tốn nói: "Nếu ngươi thật sự muốn mở công ty thời trang, vậy chúng ta không cần tham gia trò hề này, gã họ Tôn kia chẳng phải hạng tốt lành gì, tưởng ai cũng là đồ ngốc."

Cho dù hôm nay đi ăn cơm, Tiếu Ngọc Vân cũng sẽ không uống bất kì giọt rượu nào, ngay cả đồ uống bình thường. Nàng đã xác định không cần phải cho ai mặt mũi, nếu tình hình không êm xuôi, nàng sẽ cho họ Tôn kia hai cái bạt tai rồi bỏ về. Kết quả xấu nhất cũng chẳng qua là từ chức rời khỏi công ty, không có gì ghê gớm. Một khi nổi giận nàng sẽ ‘cá chết lưới rách’ cùng đối phương, bất cứ ai trong hai người sau này cũng đừng nghĩ trụ lại được ở công ty.

Ở công sở đôi khi cũng là thân bất do kỷ. Kim Dung tiên sinh từng nói rồi đó thôi: “Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ!’’.

Hác Mãnh vẻ mặt thản nhiên, nhếch miệng cười nói: "Đi, vì sao không đi ,

một cơ hội ăn cơm chùa thật tốt a. Lão quản lý họ Tôn kia chẳng phải vẫn luôn quấy rối tỷ đó ư, chúng ta nhân dịp này mạnh mẽ chém ngược con rùa đó một đao, chứ không thì sau hôm nay khó có cơ hội."

Tiếu Ngọc Vân nhìn ra ngoài cửa xe, không lên tiếng, đại khái trong lòng cũng đang nghĩ như vậy. 'Một đao' cuối cùng này nếu không chém thật tàn nhẫn, quả thực rất có lỗi với bản thân a!

Thiên Long tuy chỉ là khách sạn 3 sao nhưng cũng rất nổi tiếng, khai trương đã được vài năm, chuyên về các món ăn vùng Sơn Đông, trong đó cá chép chua ngọt chính là đặc sản ở đây. Đương nhiên ngoài các món Sơn Đông thì còn có các món khác như lẩu cay Tứ Xuyên, hải sản...v…v…

Giá thành vừa phải, không đáng là bao đối với giới viên chức, hàng tháng tới đây tiêu tốn một chút cũng đều nằm trong khả năng. Vì lẽ đó nơi này kinh doanh khá náo nhiệt, những người muốn đến thường phải đặt bàn trước.

Hác Mãnh đỗ xe xong xuôi, đứng chờ ở cửa khách sạn được một lát thì quản lý Tôn và nhóm nhân viên trong công ty liền đến nơi.

"Vị này nhất định là quản lý Tôn, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, ở nhà thường nghe tỷ tỷ nhắc đến ngươi, bảo là ngươi chẳng ra gì, đã có vợ rồi mà còn muốn có ý đồ với nàng? Có chuyện này hay không vậy?" Hác Mãnh bắt tay quản lý Tôn, cười tà hỏi.

Tôn Lập Minh sửng sốt, không ngờ đệ đệ của Tiếu Ngọc Vân lại thẳng thừng như thế, vừa gặp vạch trần hết mọi chuyện, khiến hắn không khỏi có chút lúng túng.

Chưa kịp biện minh, Hác Mãnh đã nháy mắt với hắn, cười khà khà, nhẹ nhàng nói: "Bất quá chuyện này cũng chẳng có gì, nam nhân nào mà chẳng thích cái đẹp, hoa trong nhà tốt đến mấy cũng không sánh được hương hoa dại. Ngươi muốn theo đuổi tỷ tỷ thì phải đối xử tốt với tỷ ấy nhé, nếu không ta sẽ không để cho ngươi yên đâu đấy!"

Chuyện gì đây? Đầu óc của Tôn Lập Minh có chút quay cuồng! Tiểu tử này dù biết mình đã có vợ nhưng cũng không ngăn cản mình qua lại với tỷ tỷ hắn? Liệu có phải là Tiếu Ngọc Vân đã sớm coi trọng mình, có điều còn ngại

nên không tiện công khai đây?

Nghĩ đến đấy, trong lòng Tôn Lập Minh không khỏi bốc lên một cỗ lửa nóng. Nếu điều đó là thật thì hắn bày vẽ ra nhiều như này làm gì nhỉ, ‘trực tiếp giao lưu’ là xong rồi!

"Đấy là đương nhiên! Huynh đệ, đại ca nói thật, ta thật lòng yêu thích tỷ tỷ ngươi." Tôn Lập Minh là người nhạy bén, nghe xong những lời của Hác Mãnh, sắc mặt liền quay ngoắt 180 độ, bắt tay Hác Mãnh đầy thân thiết như kiểu cậu em vợ thật.

Tiếu Ngọc Vân nhìn qua là Hác Mãnh đang thắt thòng lọng cho Tôn Lập Minh. Tiểu tử này thủ đoạn xảo quyệt, làm chuyện xấu không lo bị túm đuôi.

Nàng đứng một bên không mở miệng, cũng không sợ Hác Mãnh hại mình.

Tiến vào khách sạn, Hác Mãnh vừa đi vừa hạ giọng hỏi Tôn Minh, dùng thanh âm chỉ hai người họ có thể nghe: "Tôn đại ca, ta thật không muốn hỏi việc này, nhưng nếu ngươi theo đuổi được tỷ tỷ, mỗi tháng sẽ cấp cho tỷ ấy bao nhiêu tiền a?"

Tiền? Tôn Lập Minh nhíu mày! Từ khi lên chức quản lý chi nhánh công ty ở Thạch Thành, hắn ‘phịch’ gái trong cơ quan quả thật chưa từng phải bỏ vốn. Bất quá, việc có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là việc lớn, về phần có tiền hay không, có cho hay không là phải dựa trên tâm tình của hắn. Không phải cứ cho hắn ‘phịch’ một lần là liền có thể muốn hắn thế nào thì hắn phải thế đó.

Hắn lập tức cười nói: "Lương một năm của ta đại khái khoảng 600 ngàn tệ, mỗi năm cấp cho tỷ tỷ ngươi 100 ngàn, ngươi thấy được không?" Nếu như chỉ dùng 100 ngàn để bao nuôi Tiểu Ngọc Vân, Tôn Lập Minh cảm thấy rất đáng giá. Dù sao khuôn mặt, dáng người, khí chất của Tiếu Ngọc Vân đều thuộc loại cực phẩm a!

"100 ngàn? Hơi ít, 200 ngàn đi, tính trung bình một tháng vẫn chưa tới 20 ngàn. Đúng rồi, ngươi còn phải mua cho tỷ tỷ một căn hộ, không thể để 8 - 10 năm sau đùng một cái bị ngươi vứt bỏ, khiến cho tỷ ấy không nơi nương tựa a!" Hác Mãnh mặt lạnh, trầm giọng nói.

Tôn Lập Minh thầm chửi trong lòng, tuy nhiên gặp phải loại ‘em vợ’ có tính cách ‘cặn bã’ như vậy, hắn vẫn khá ưa thích. Sớm biết như vậy, hắn liền trực tiếp ra tay thông qua gã đệ đệ này của Tiếu Ngọc Vân cho xong. Nói không chừng chỉ cần dùng 20 ngàn liền có thể cưỡi lên người nàng rồi, nào phải đứng đó ngày đêm mong nhớ, ngứa ngáy trong lòng như thế chứ!

Tôn Lập Minh khẽ đảo mắt, cười nói: "Được, chỉ cần tỷ tỷ đệ chịu theo ka, ka sẽ mua cho một căn hộ!"

Thời đại này, hứa hẹn là cái lông gì. Nói miệng thì dễ, thực hiện mới khó, trường hợp như vậy cũng không hiếm gặp.

Tôn Lập Minh đã đặt một phòng từ trước, bảo mọi người đi vào, còn hắn thì kéo Hác Mãnh đến toilet. Có một số việc không thể oang oang trước mặt nhiều người!

"Về phía vợ của ngươi không có vấn đề gì chứ? Ta không muốn tỷ tỷ mất hết danh dự vì ngươi!" Hác Mãnh trưng ra vẻ muốn mọi chuyện được làm rõ ràng.

"Mụ già thối đó ka đây đã nhìn phát chán, đợi tìm được thời cơ thích hợp sẽ lập tức ly hôn. Yên tâm đi, mụ không quản được ka đâu !" Tôn Lập Minh cười nói.

Lúc này, Lam Lam đã khởi động chức năng ghi âm của điện thoại!

Dưới sự khơi nguồn của Hác Mãnh, Tôn Lập Minh nói ra không ít sự tình liên quan đến vợ gã, phun ra hết những câu chuyện chê bai rẻ tiền. Đến cả Hác Mãnh cũng cảm thấy bi ai hộ người vợ kia, lúc đó sao lại mắt mù, gả cho tên cặn bã như này chơi đùa đây!

Chỉ có điều, dù sao Tôn Lập Minh cũng không quen thân với Hác Mãnh, có một số chuyện vẫn giữ lại không kể ra. Hác Mãnh biết điều đó nên đành để dành vào lúc tiệc rượu, đợi thằng này dính tí men là tin tức liền tới tay.

Đkm, tưởng ông đây là rùa đen hay sao mà làm mai cho mày? Cho dù Tiếu Ngọc Vân rời khỏi công ty, không còn đi làm, Hác Mãnh cũng sẽ không để

thằng họ Tôn này sống được yên ổn.

Từ toilet trở về phòng ăn, Tôn Lập Minh thắc mắc hỏi: "Huynh đệ, chiếc xe vừa nãy là của ngươi? Không tệ nha, kiểu gì cũng phải hơn 1 triệu đấy nhỉ!"

Hác Mãnh nhếch miệng cười nói: "Ta nào có tiền mua siêu xe, mượn của bằng hữu đấy, sau này còn phải trông cậy 'anh rể tiêu chuẩn' trợ giúp nhiều!"

Hắn ngừng lời một chút, rồi tiếp tục nói: "Kỳ thực ngươi không biết, tỷ tỷ ta rất trọng thể diện, chút nữa ta sẽ gọi thêm một hai món ăn 'cứng', đến lúc đó ngươi phải 'chơi khô máu', trước tiên để cho tỷ tỷ chứng kiến được 'thực lực' của ngươi, có ta ở phía sau trợ giúp, nhất định đại sự sẽ thành, ngươi cũng đừng xót chút tiền mọn nha!"

Tôn Lập Minh cắn răng, gật đầu cười nói: "Được, hôm nay vì tỷ tỷ ngươi, ta sẽ bỏ vốn lớn! Muốn ăn uống gì cứ việc gọi!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Rượu Say Lỡ Miệng!

Chương 95: Rượu Say Lỡ Miệng!
Quay lại phòng bao, Tôn Lập Minh là nhân vật chính hôm nay, vừa là quản lý cấp cao của công ty, cho nên đương nhiên là ngồi ở ghế chủ tọa, thực ra Tôn Lập Minh vốn muốn ngồi bên cạnh Tiếu Ngọc Vân, thế nhưng lại bị Hách Mãnh chen vào giữa, tách hắn và Tiếu Ngọc Vân ra.

"Hôm nay là vui chơi thông thường, trong công ty, ta là lãnh đạo của mọi người, còn ở ngoài chúng ta là huynh đệ, bằng hữu. Bữa tiệc này ta mời, mọi người đừng khách khí, bắt đầu gọi món ăn đi chứ!" Tôn Lập Minh mỉm cười xua xua tay, bộ dáng giống như một vị đại lãnh đạo.

Chỉ có điều, tất cả mọi người cũng không có dị nghị gì, trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, trong xã hội này lúc cần giả vờ thì nên giả vờ.

"Tỷ muốn ăn gì?" Hác Mãnh đã tới đương nhiên là không khách khí, cũng không cần nhận biết người nào, trực tiếp đưa thực đơn cho Tiếu Ngọc Vân,

cười hỏi. Hôm nay sẽ có ‘chuyện gì xảy ra’, mọi người đều biết rõ, chẳng qua người ‘đệ đệ’ này của Tiếu Ngọc Vân làm mọi người hơi bất ngờ, dường như trông có chút ‘cặn bã’, thuộc kiểu thoáng chốc sẽ đem tỷ tỷ mình bán đi! Mà điều này cơ hồ rất ăn khớp với ‘nội dung vở kịch’ nha...!

Tiếu Ngọc Vân mặt lạnh, nhíu mày nói: "Ngươi xem rồi gọi đi!"

"Được, quản lý Tôn, ta mở hàng trước nhá?" Hác Mãnh cầm lại thực đơn, ánh mắt ra hiệu cho Tôn Lập Minh, cười nói.

Tôn Lập Minh hiểu ý, gật đầu: "Được, muốn ăn món gì cứ gọi, ngàn vạn lần đừng khách khí với Tôn ca ngươi!"

Hác Mãnh cúi đầu, giở qua giở lại thực đơn, hỏi: "Có tôm hùm không?"

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh mỉm cười nói: "Dạ có!"

"To nhất mấy cân?" Hác Mãnh không ngẩng đầu, hỏi tiếp.

"Khoảng 2 cân (= 1kg)!" Nhân viên phục vụ suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Có 6 cân không?"

"Thật xin lỗi quý khách, 2 cân đã là tôm to nhất của nhà hàng rồi !" Nhân viên phục vụ áy náy đáp.

"Vậy mang ra hai con to nhất, to nhất đấy nhé..., có bao nhiêu tính bấy nhiêu, không thì không đủ cho từng này người. Một con làm sashimi, một con rang muối! Đúng rồi, có cá ngừ vây xanh chứ? Trước tiên cho 2 cân sashimi loại này đi."

Tôn Lập Minh nghe đến đó, tay run lên theo bản năng, rất xót cmn thịt nha.

"Ngoài ra còn thêm súp tổ yến, hải sâm xào hành, đại tràng cửu chuyển (ruột già... gì gì đó thì gg), cá chép chua ngọt, còn lại mọi người chọn đi, nhiêu đây ta ăn đủ rồi!" Hác Mãnh đưa thực đơn cho mọi người, rồi ngẩng đầu hỏi nhân viên phục vụ: "Ở đây có loại rượu nào tốt nhất? Phải đắt một chút, khó uống cũng không sao!"

"Vang Lafite 1982 là đắt tiền nhất!"Nhân viên phục vụ cười nói, khách sộp hay chọn thứ này, một chai gần 50 ngàn tệ, hơn cả tiền lương một năm của nàng.

Tôn Lập Minh chưa kịp mở miệng đã bị Hác Mãnh cắt ngang.

"Được đấy, tên rượu nghe rất quen tai, là hàng ngon rồi, khui ra một chai, đồng thời đóng hộp một chai!" Hác Mãnh quay đầu nhìn Tôn Lập Minh, cười hỏi: "Tôn tổng, không có vấn đề gì chứ?"

"Cái này..." Tôn Lập Minh liếc mắt sang Tiếu Ngọc Vân, thấy nàng vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, khuôn mặt không chút thay đổi, không nhìn ra được gì. Hắn cắn răng nói: "Nào có vấn đề gì..., chẳng phải là hai chai rượu thôi sao, lát nữa khui hai chai, đóng hộp hai chai cho lão đệ đem về từ từ thưởng thức! Uống rượu vang nhạt nhẽo không đủ thống khoái, chúng ta chơi rượu trắng đi. Phục vụ, đem bốn bình Mao Đài ra đây!"

Hác Mãnh ngạc nhiên, gã quản lý Tôn này thật đúng là chịu bỏ vốn, một chai Lafite 1982 giá gần 50 ngàn tệ, tưởng gọi ra hai chai là đã đủ ‘làm thịt’ gã, thế nhưng hiện tại xem ra tài lực của người ta rất hùng hậu nha, 100 ngàn tệ chỉ là một món tiền nhỏ, hoàn toàn không để vào trong mắt.... Nếu người ta đã có ‘ý tốt’ vậy hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Có phải ngoài mặt giả bộ nhiều tiền hay không thì e rằng cũng chỉ có tự bản thân người ta biết.

Tiểu Ngọc Vân và các đồng nghiệp mỗi người gọi thêm vài món, đại để cũng đủ dùng rồi.

"Lão đệ, ta còn chưa biết tên ngươi đấy!" Trong khi chờ đợi món ăn, Tôn Lập Minh quay sang, định bụng hỏi chuyện Hác Mãnh. Sự việc hiện giờ làm gã cảm thấy có chút kỳ quặc, không thích hợp, không phải là bẫy trong bẫy chứ? Chính mình quanh năm bắn ‘chym’, cũng đừng để cho chym mổ vào mắt nha...!

"Ta tên là Hác Mãnh!" Hác Mãnh đáp.

Tôn Lập Minh sửng sốt, nhíu mày hỏi: "Ngươi không phải em ruột của Tiếu

Ngọc Vân sao?"

"Trên cơ sở pháp luật thì Tiếu NgọcVân đúng là chị ruột của ta." Hác Mãnh cười híp mắt nói.

"Ngươi làm cho ta lẫn lộn rồi đấy, cả hai là chị em ruột, vậy sao nàng họ Tiếu, mà ngươi lại họ Hác?" Tôn Lập Minh nghi ngờ hỏi, tim đập bình bịch, có khi nào ả Tiếu Ngọc Vân thối tha này tìm người giả mạo.

Hác Mãnh nhún vai nói: "Cùng cha nhưng khác ông nội, cùng mẹ nhưng khác bà ngoại, giải thích như vậy quản lý Tôn đã hiểu chưa?"

À ra thế ..., hắn nghĩ Hác Mãnh sao lại 'hào phóng' như thế, biết mình đã có vợ nhưng vẫn cam tâm tình nguyện đem 'tỷ tỷ' đẩy cho mình, thì ra là có nguyên nhân sâu xa nha...! Thật đúng là đkm nó.

Tôn Lập Minh gật đầu, cười nói: "Đã hiểu!"

Hác Mãnh bổ sung thêm một câu: "Dù vậy ta và tỷ tỷ từ nhỏ lớn lên cùng nhau nên tình cảm rất khăng khít, ngoại trừ khác tên họ thì những thứ còn lại đều giống như chị em ruột thịt."

Sau khi rượu và thức ăn được đưa lên, Tôn Lập Minh dẫn đầu, kính mọi người một ly. Bất quá, Tiếu Ngọc Vân không nâng ly, ngay cả Hác Mãnh khuyên nàng uống một chút, nàng cũng đều không để ý tới.

"Tỷ, đây chính là Lafeti 1982 nha..., một chai tốn mấy chục ngàn, không uống một ly thì quả thật quá lãng phí..., uống một ly cũng không say, còn có đệ ở đây nữa mà, uống say đệ sẽ cõng tỷ về!" Hác Mãnh cười hì hì khuyên giải.

"Không uống, dị ứng với cồn rượu!" Tiếu Ngọc Vân quả quyết, không cho ai mặt mũi hết.

Hác Mãnh quay đầu lại, nhún vai với Tôn Lập Minh, cười khổ mà nói: "Được rồi, chúng ta khỏi phải ép tỷ ấy, tỷ ấy không uống chúng ta uống, để cho tỷ ấy uống nước lọc đi, có phúc không biết hưởng thụ nha!"

Tôn Lập Minh trong nội tâm thầm than đáng tiếc, nếu như Tiếu Ngọc Vân

uống chút rượu, lát nữa lên gường dễ xử lý hơn. Nhưng ngay cả đệ đệ khuyến khích nàng cũng không uống, người khác có mở miệng cũng là vô ích!

Trước kia, rượu Mao Đài thuộc dạng hàng hiếm với Hác Mãnh, ít khi được uống, hôm nay có kẻ ‘coi tiền như rác’ mời khách, vậy tha hồ mà nếm thử, dù sao Tiếu Ngọc Vân cũng không uống rượu, lát nữa để nàng lái xe.

Thức ăn qua ngũ vị, rượu qua ba tuần.

"Đến, Tôn đại ca, tiểu đệ mời huynh một ly!" Hác Mãnh khoác vai Tôn Lập Minh, trên mặt mang chút áy náy, nói: "Hôm nay khiến Tôn đại ca tốn kém, dùng rượu thay lời xin lỗi đi!"

Tôn Lập Minh cười khà khà, nâng ly uống cạn với Hác Mãnh, thấp giọng nói: "Không có việc gì, sau này đi quyết toán với công ty, hơn 100 ngàn thôi, chút lòng thành!"

"Quyết toán với công ty? Cái này được không? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hác Mãnh ánh mắt linh động, quan tâm hỏi.

Tôn Lập Minh sắc mặt đỏ bừng, đã uống không ít, đầu lưỡi không kiềm chế được, cười hà hà, thấp giọng nói: "Nào có chuyện gì ..., loại chuyện này không phải mới làm lần đầu, chỉ cần đem sổ sách chỉnh sửa hợp lí là ok! Trông thấy chiếc xe kia của ka không, hơn 600 ngàn đấy, tuy rằng không sánh được Audi R8 của bằng hữu ngươi, nhưng cũng không tính là quá kém, kì thật chính là dùng tiền của công ty để mua! Ta đứng chung một phe với Thiết ca – trưởng phòng nhân sự công ty, hiểu chưa?"

"Ha ha, hiểu..hiểu!" Hác Mãnh chớp chớp mắt, cười gật đầu. Không biết có phải là mượn rượu khoác lác hay không thì Hác Mãnh không để ý, nhưng nếu thằng này thật sự dùng tiền công ty mua sắm cho riêng bản thân, vậy thì… hê hê…chú đã bị nắm thóp!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Phòng Bao Hoàng Đế!

Chương 96: Phòng Bao Hoàng Đế!
"Đi, đi Đại Phú Hào hát hò chút!" Tôn Lập Minh khoác vai Hác Mãnh, cười khà khà. Mặc dù đã uống khá nhiều rượu nhưng đầu óc Tôn Lập Minh cũng chưa tới mức hồ đồ, hôm nay chỉ cần giữ được gã đệ đệ này của Tiếu Ngọc Vân, thì nàng chớ nghĩ chạy thoát. Hiện tại đã bỏ ra tiền vốn nhiều như thế, kiểu gì cũng phải ‘thịt’, cho dù là cưỡng bức.

"Được!" Hác Mãnh cười đáp ứng.

Tiếu Ngọc Vân ở bên cạnh khẽ nhíu mày, ánh mắt không vui nhìn Hác Mãnh, nói: "Uống rượu nhiều như vậy còn hát hò cái gì, nhanh đi về nhà!"

"Ngọc Vân, hôm nay mọi người đang cao hứng, cùng đi vui chơi một chút đi!" Tôn Lập Minh cười ha ha, nói.

Tiểu Lý đứng bên cạnh cũng đón lời: "Không sai, khó khăn lắm mọi người mới ra ngoài tụ tập được một bữa như này, cứ thế giải tán sao được, huống chi hiện giờ vẫn còn rất sớm."

Quả thật mới gần 9h, mà trời mùa hè 9h không phải là quá muộn.

Tiếu Ngọc Vân quan sát Hác Mãnh uống rượu từ đầu đến cuối bữa tiệc, hắn với Tôn Lập Minh hai người, mỗi người ít nhất phải uống hết một chai Mao Đài, về phần Lafeti 1982 cũng chui vào bụng hắn hơn phân nửa. Nàng chính là sợ Hác Mãnh uống nhiều quá.

"Mặc kệ tỷ ấy, tỷ ấy có đi hay không thì ta vẫn cứ đi. Đúng rồi, đừng quên đem theo hai chai rượu của ta nhé!" Hác Mãnh đẩy nhẹ Tiếu Ngọc Vân một cái, tỏ vẻ tức giận hắng giọng căn dặn, sau đó kề vai sát cánh cùng Tôn Lập Minh đi ra ngoài!

Uống chưa nhiều!

Say rồi mà vẫn nhớ được hai chai rượu kia a! Thời điểm không ai chú ý, Tiếu Ngọc Vân khẽ cười, bất quá rất nhanh liền che dấu đi, khôi phục lại vẻ băng lãnh! Nếu đệ đệ muốn ‘chơi’, vậy thì ‘chơi’ thôi!

Trước cửa Đại Phú Hào.

Tôn Lập Minh chỉ tay vào ba chữ trên tấm bảng hiệu điện tử, làm ra vẻ với Hác Mãnh: "Sau này tới đây cứ trực tiếp báo ra tên của ka là được, ka là anh em thân thiết với quản lý nơi này, mặt mũi rất lớn. Thậm chí nếu không mang tiền thì cứ ghi vào tài khoản của ka cũng không vấn đề gì."

Hác Mãnh vừa đi vừa cười, bất quá trong lòng bổ sung một câu: mặt chú thì có vẹo đếch gì? Phỏng chừng chỉ được cái khoác lác là giỏi!

Nhưng chú thích làm ra vẻ, vậy ka cũng không muốn vạch trần chú.

"Được, sau này đệ tới đây vui chơi, liền báo ra tên của Tôn ca!" Hác Mãnh cười cười.

Hai người dẫn đầu đi vào trong Đại Phú Hào, những người còn lại theo ở phía sau, cả nhóm gần 10 người, thoạt nhìn cũng rất có khí thế.

"Hoan nghênh quý khách!" Sáu vị mỹ nữ mặc đồng phục sườn xám màu đỏ để lộ ra đôi chân dài, đồng thanh kêu lên. Sườn xám mảnh mai, mỹ nữ quyến rũ, khiến cho nam nhân không nhịn được ánh mắt.

Tối nay quản lý chịu trách nhiệm đón khách ở cửa là một mỹ nữ gọi là Nhụy tỷ, tuổi tác tầm 24-25, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, một thân trang phục office lady màu đen (gg là ra), tương đối có khí chất.

Vừa khéo vị Nhụy tỷ này lại biết Hác Mãnh!

"Hác thiếu, đã lâu không gặp, sao hôm nay lại có hứng tới đây chơi thế này!" Nhụy tỷ vừa cười vừa bước tới, chào hỏi cùng Hác Mãnh.

Tôn Lập Minh sửng sốt, vị Nhụy tỷ này hắn cũng có duyên gặp vài lần, bất quá chỉ xã giao bình thường, không được như vị bằng hữu kia của hắn, gặp một lần liền có thể quen thân. Không ngờ tên đệ đệ này của Tiếu Ngọc Vân lại biết nàng, nhìn dáng vẻ thì dường như rất quen thuộc với nơi này. Chẳng lẽ hắn cũng thường xuyên tới đây chơi?

"Làm sao? Nhụy muội không hoan nghênh ta tới đây chơi à?" Hác Mãnh cười khà khà, ôm lấy Nhụy tỷ, người ngoài nhìn vào nghĩ hắn bị say rượu, muốn chiếm tiện nghi người ta. Bên kia đã có bảo vệ chạy tới!

Nhân cơ hội, Hác Mãnh liền kề sát tai Nhụy tỷ, nhỏ giọng nói: "Giúp ta một việc, hôm nay ta muốn giả vờ ra vẻ để ‘bẫy’ chết một người, phối hợp chút nha!"

Nhụy tỷ hơi sửng sốt, ngay sau đó gật đầu, yểu điệu cười: "Hoan nghênh, tại sao lại không hoan nghênh đây! Tối nay uống nhiều đấy nha, toàn thân khắm mùi rượu, sắp làm ngạt chết người ta rồi!" Nói xong liền đẩy Hác Mãnh ra, ánh mắt ra hiệu với đám bảo vệ.

"Khắm sao? Ha ha, đó là vì không có mùi hương của ngươi! Còn phòng bao không?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Hác thiếu đã đến thì nhất định là có!" Nhụy tỷ cười duyên, gật đầu.

Hác Mãnh quay đầu, tay chỉ vào Tôn Lập Minh, cười nói: "Vị này là Tôn ca, tối nay huynh ấy làm chủ nhà mời khách, nhanh lấy cho chúng ta phòng Hoàng đế ở Thiên Nhân các!"

Phòng Hoàng đế ở Thiên Nhân các? Tôn Lập Minh thường xuyên tới nơi này chơi, đương nhiên biết gian phòng đó đại biểu điều gì. Tiêu phí tối thiểu là 38 ngàn 888 tệ, bất quá điều chủ yếu là gian phòng đó không phải ai cũng có thể đặt được, nghe nói chính là ông chủ của Đại Phú Hào dùng để tự mình chiêu đãi bằng hữu, ngay cả Tôn Lập Mình hắn cũng chưa từng được vào.

"Tối nay Thiên Nhân các có..." Nhụy tỷ cười khổ, định nói.

Hác Mãnh liền trừng mắt, lớn tiếng quát: "Làm sao, nghĩ chúng ta không kham nổi chi phí à? Hôm nay Tôn ca của ta mời khách, không thiếu tiền, chúng ta muốn vui chơi tại phòng Hoàng đế ở Thiên Nhân các! Làm sao, xem thường ta, hay là xem thường Tôn ca của ta? Huynh ấy là anh em thân thiết với quản lý nơi này của các ngươi đấy!"

Tôn Lập Minh thầm chửi rủa trong lòng. Hắn biết vị bằng hữu kia mặc dù cũng là quản lý của Đại Phú Hào, thế nhưng chức vị chưa chắc đã cao bằng vị Nhụy tỷ này, người ta chính là một trong những thân tín của ông chủ nha. Hơn thế nữa, quan hệ giữa hắn và vị bằng hữu thật ra chưa tới mức ‘thân thiết’ như hắn vừa bốc phét.

Đây chẳng qua là Hác Mãnh giả bộ làm trò, thể hiện tí thôi!

"Việc này…, thôi được rồi, thế nhưng chi phí tối nay cũng không được thấp hơn 50 ngàn, nếu không ta thật không có biện pháp báo cáo với cấp trên!" Nhụy tỷ cười khổ, nói.

Hác Mãnh không lập tức đáp ứng mà quay đầu nhìn về phía Tôn Lập Minh, tỏ ý trưng cầu ý kiến của vị ‘anh rể’ này. Dù sao tối nay là người ta mời khách chứ không phải là hắn!

Tôn Lập Minh hào sảng phất phất tay, nói: "Tối nay liền chơi thống khoái đi!"

Phòng Hoàng đế của Thiên Nhân các, bài trí vô cùng xa hoa, ngày thường cơ bản không đón khách, để người nhà dùng. Trước kia họp lớp cũng là ở chỗ này, dù sao cũng là sản nghiệp của nhà Chu Đào, nên tới chơi sẽ không mất tiền. Người khác đi vào phải tiêu phí mấy chục ngàn, còn bọn họ mỗi lần tới thì được dùng miễn phí các loại đồ uống, hoa quả.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là mặt tốt của việc có bằng hữu là con nhà giàu.

"Huynh đệ, có cần ka gọi cho một hai cô ‘em út’ không?" Tôn Lập Minh tiến tới ngồi cạnh Hác Mãnh, thấp giọng cười đê tiện.

Hác Mãnh cười, lắc đầu nói: "Không cần, gọi mấy ẻm là phải đưa tiền, cảm giác không được thoải mái, không sướng như gái mình tán được! Tôn ca, công ty của các ngươi có mấy vị mỹ nữ chất lượng cũng không tệ nha!"

Tôn Lập Minh nhạy bén cười nói: "Thích thì ngươi cứ ra tay, tối nay ‘thịt luộc’ luôn cũng chả sao, có vấn đề gì thì đã có ka đỡ cho ngươi!" Đối với mấy em nữ nhân viên cấp dưới trong công ty, hắn hoàn toàn nắm chắc.

"Đệ sẽ không khách khí đâu!" Hác Mãnh cười vang, kết thành một khối với gã ‘anh rể’.

Gọi vài đĩa hoa quả, chút đồ ăn vặt, chục chai bia Budweiser (bia Mỹ), làm theo đúng như lời Tôn quản lý là xõa hết mức, tạo không khí vui vẻ, tối nay

ai uống không hăng hái thì liền chính là không nể mặt hắn!

Chuyện tình ăn uống vui chơi miễn phí thì đâu có người nào lại không thích chứ, đám đồng nghiệp của Tiếu Ngọc Vân cũng sướng như điên rồi.

Tiếu Ngọc Vân ngồi ở ghế salon, không uống bất kì thứ gì, lại càng không tham gia hát hò. Nhìn nàng, Tôn Lập Minh rất ngứa ngáy khó nhịn trong lòng, bỏ ra nhiều như vậy, hiện tại rốt cuộc cũng đến lúc ‘thu hoạch’ rồi.

Đợi trong phòng tắt bớt ánh đèn, hắn liền bước tới, ngồi xuống bên cạnh Tiếu Ngọc Vân, định trước tiên là giao lưu tình cảm với nàng.

Hác Mãnh mặc dù vẫn đang liên tục nói chuyện phiếm với tiểu Lý ở kề bên, nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc sang chỗ gã 'anh rể'. Ăn thì cũng ăn rồi, uống thì cũng uống rồi, giờ nên là lúc vận động tay chân một chút nhể.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Làm Bậy Không Thể Sống

Chương 97: Làm Bậy Không Thể Sống
"Ngươi muốn làm gì?"

Tiếu Ngọc Vân lạnh lùng đứng dậy, vừa nãy khi Tôn Lập Minh ngồi xuống đã giơ tay định ôm bờ vai nàng. Hắn vốn cho rằng chuyện tới đây đã rất suôn sẻ rồi. Nhưng Tiếu Ngọc Vân phản ứng lại vượt xa khỏi dự liệu của Tôn Lập Minh, hắn nghĩ dù Tiếu Ngọc Vân có kiêng dè thì cũng chỉ có thể hơi giãy dụa đôi lần, sau đó sẽ khuất phục. Ngày hôm nay nàng đã chứng kiến 'Tài lực' của mình, 'Giá cả' cũng đã đàm luận cùng đệ đệ của nàng rồi, còn giả vờ gì nữa!

"Đkm, tên khốn kiếp kia, lão tử đã sớm thấy ngươi ngứa mắt rồi, mới uống có một chút nước đái ngựa đã dám động tay động chân với tỷ của ta, ta đánh chết ngươi!"

Hác Mãnh lập tức đứng lên, bước hai bước đi tới, kéo Tôn Lập Minh đang ngồi trên ghế sa lông dậy cho hắn một cái tát lăn xuống đất, sau đó giơ chân

đạp mạnh một trận. Sự việc xảy ra bất ngờ khiến cho mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Đây là tình huống gì vậy, lúc nãy không phải còn rất tốt sao? Làm sao chỉ trong chớp mắt lại đánh nhau rồi?

Chờ mọi người phục hồi tinh thần, Tôn Lập minh đã nằm trên đất rên hừ hừ, mọi người vội vàng túm lại kéo Hác Mãnh ra, sau khi bật đèn thì thấy Tôn Lập Minh máu me đầy mặt đang nằm trên đất.

Sau khi tỉnh táo lại, Tôn Lập Minh trong lòng rất bực bội, mình tốt xấu gì cũng lăn lộn trong xã hội nhiều năm rồi, dạng người gì cũng đều đã thấy, nhưng đây là lần thứ nhất thấy loại người trở mặt còn nhanh hơn lật sách vậy.

"Gọi điện báo cảnh sát!" Tôn Lập Minh ngồi dậy, nhổ một ngụm máu ra đất, say rượu cũng bị Hác mãnh đạp cho tỉnh rồi, hắn nhìn Hác mãnh với ánh mắt thâm hiểm rồi nói cho thủ hạ báo cảnh. Chuyện ngày hôm nay không thể cứ bỏ qua như vậy được!

Hác Mãnh nở nụ cười, ngồi vào ghế sa lông bằng da xịn, nhếch miệng cười nhìn hắn, nói: "Đúng, chuyện hôm nay phải báo cảnh sát, mẹ nó chứ, dám sàm sỡ nhân viên nữ, nữ thuộc hạ, ta xem ngươi còn muốn giải thích thế nào, nói cho ngươi biết, đánh ngươi đã là nhẹ nhất rồi. Ngươi mà không giải thích cho rõ, ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt"

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, Chu Đào mang theo mấy cái bảo an đi tới, nhìn qua Hác mãnh rồi lại nhìn quản lý Tôn đang ngồi trên thảm, cười nói: "Các ngươi đánh nhau theo lý thuyết chúng ta cũng không quản, công hay tư tùy các ngươi, thế nhưng tổn thất trong phòng thì các ngươi phải bồi thường."

Sau đó, liếc mắt ra hiệu cho Nhụy tỷ đứng sau, nói: "Kiểm tra tổn thất, lát nữa để bọn hắn thanh toán"

Nói xong, không để ý người khác mà ngồi vào cạnh Hác mãnh, cười nói: "Có chuyện gì thế, náo loạn lên như vậy, ta phải lái xe tốc độ 120 km/h tới đây mà không để ý an toàn tính mạng đó."

Không cần nói cũng biết, hắn là Nhụy tỷ gọi điện thoại cho hắn.

"Ít nói phét đi, với tình hình giao thông trong nội thành mà ngươi dám lái xe tốc độ 120? Ngươi cho mình là xe thần à! Con rùa này muốn chọc gẹo tỷ của ta, còn muốn đặt bẫy nữa chứ, ddcmn." Hác Mãnh nhìn Tôn Lập Minh dưới đất, nói. Nguyên bản hắn cũng không muốn làm náo loạn lên như vậy, nhưng thấy ánh mắt thằng ôn kia nhìn Tiếu Ngọc Vân, tính cách thì tinh tướng làm cho hắn rất khó chịu, hơn nữa loại này cũng không phải người tốt gì cả, thu thập hắn một trận cũng coi như thay trời hành đạo vậy.

"Tỷ của ngươi? Mẹ nó chứ, tỷ của ngươi không phải là tỷ của ta à." Chu Đào đột nhiên đứng lên đạp Tôn Lập Minh mấy đạp.

Oành, Tôn Lập Minh lại bị đạp ngã trên mặt đất, ầm ầm.

Gãy sống mũi rồi, nhưng thuộc hạ của Tôn Lập Minh đang đứng xem xung quanh đều cảm thấy run rẩy.

"Gọi điện báo cảnh sát, cưỡng gian không thành công, ta không tin thiên hạ này không có vương pháp. Loại cặn bã này cần phải điều tra hắn thật kỹ càng, ai biết được đây có phải lần đầu tiên hay không!" Chu Đào sau khi đạp mấy đạp thì kêu lên.

Đánh người là không đúng, nhưng đối mặt với loại cặn bã này thì ai mà nhịn được cơ chứ?

"Khống chế hết những người này lại, hỏi bọn họ xem tối nay muốn làm gì, hỏi chi tiết vào, lát nữa ta gọi điện cho chú của ta!" Chu Đào phân phó cho Nhụy tỷ xong thì quay lại nhìn những đồng sự của Tiếu Ngọc Vân, nói: "Ta là Chu Đào, tập đoàn Đại Chu chính là của nhà ta, các ngươi có sao thì nói vậy, việc này khẳng định không phải việc của các ngươi, nhưng nếu có người ngứa tay thì ta luôn sẵn sàng tiếp đón. Ta đây không thích bắt nạt người, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt nạt."

Nói xong thì phất tay để bảo an mang người đi.

Không lâu sau, mấy tên thuộc hạ tâm phúc của Tôn Lập Minh đều đã khai nhận. Tôn Lập Minh muốn nhân dịp lần tụ họp này, trước tiên chuốc say Tiếu Ngọc Vân, sau thì hạ thuốc, mưu đồ gây rối, nhưng không ngờ nửa đường

nhảy ra tên 'Trình Giảo Kim' làm hỏng đại sự của hắn. Mặt khác, tên này trong công ty cũng không thành thật, đã đùa bỡn qua nhiều thiếu nữ rồi, tiểu Lý vừa nghe Chu Đào là đại thiếu gia của tập đoàn Đại Chu, lại được Chu Đào hứa hẹn thì đồng ý bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, tố cáo Tôn Lập Minh đã cưỡng gian làm nhục nàng, sau đó lại dùng các thủ đoạn cưỡng bức dụ dỗ để thỏa mãn dục vọng của hắn, hơn nữa nàng còn đảm bảo mỗi tội danh đều là sự thật, không phải bịa đặt ra.

Cảnh sát đem tất cả các chứng cớ phạm tội của Tôn Lập Minh thu lại, sau đó trực tiếp đưa hắn vào trong trại tạm giam, dựa theo trình tự pháp luật thông thường mà khởi tố hắn, phỏng chừng không có 8-10 năm thì đừng nghĩ có thể ra khỏi trại giam.

Có Chu Đào hỗ trợ, sự tình không khó giải quyết, Hác Mãnh cùng Tiếu Ngọc Vân đi tới cục cảnh sát để cho lời khai.

Lúc đi ra đã sắp nửa đêm.

"Muộn như vậy rồi tỷ có về nhà không?" Hác Mãnh cười gượng, gãi đầu hỏi.

Tiếu Ngọc Vân trên mặt không có chút cảm xúc, nói: "Không biết"

Không biết là có ý gì đây? Là về nhà hay không về nhà đây? Nhìn nàng, trong lòng Hác Mãnh có chút ngứa ngáy, khoảng cách lần trước làm chuyện kia cũng đã nửa tháng rồi, hắn đang nghĩ không biết đối phương có nghĩ giống hắn không.

Hác Mãnh nhỏ giọng dò hỏi: "Hay là chúng ta đi khách sạn ở tạm một đêm, sáng sớm ngày mai về nhà?" Con mắt vẫn lén liếc nhìn vẻ mặt của Tiếu Ngọc Vân!

"Ừ" Tiếu Ngọc Vân bình thản gật đầu khiến cho Hác Mãnh thấy mừng như điên.

Tìm một khách sạn trên đường, Hác mãnh đột nhiên hỏi: "Tỷ cảm thấy hôm nay đệ làm vậy có quá đáng không?" Vị quản lý Tôn kia coi như là đã bị thân bại danh liệt, kỳ thực nam nhân đều có cái đức hạnh đó, cũng không ai dám nói mình thật sự không háo sắc cả, chỉ có điều một vài người có thể kiềm chế

được, còn một vài người thì lại khá phóng túng và không đứng đắn thôi.

"Quá đáng sao? Nếu hôm nay hắn chà đạp tỷ thì đệ sẽ làm thế nào?" Tiếu Ngọc Vân hỏi ngược lại.

Hác Mãnh không nghĩ ngợi nói thẳng: "Đương nhiên là thiến hắn!"

Tiếu Ngọc Vân nhìn ra ngoài cửa xe, bình tĩnh nói: "Trong công ty đa số đồng sự đều có bạn trai, nếu như bọn họ biết bạn gái họ gặp chuyện như vậy, khẳng định cũng sẽ làm như ngươi nói."

Hác Mãnh cười nói: "Nếu như tỷ nghĩ vậy thì đệ cũng yên tâm rồi!"

"Ừm, đúng rồi, kinh nguyệt của tỷ đến rồi!" Tiếu Ngọc Vân gật đầu rồi nói thêm một câu.

Gào!

Kinh nguyệt tới rồi còn đi khách sạn, đây không phải cố ý làm cho mấy dì phục vụ phòng khổ cực giặt ga giường à. Hác Mãnh cười khổ mà nói: "Không sao, đệ, chúng ta cũng chỉ ngủ một đêm, cũng không làm chuyện gì khác."

"Thật sao?" Tiếu Ngọc Vân nghiêng đầu nhìn Hác mãnh, khóe miệng mang theo nụ cười, nói: "Vậy thì tỷ yên tâm rồi, kỳ thực kinh nguyệt của ta còn chưa tới!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
20 Triệu Lượng Người Online!

Chương 98: 20 Triệu Lượng Người Online!
"Dậy sớm vậy!" Hác Mãnh mở mắt, nhìn Tiếu Ngọc Vân ngồi dậy buộc tóc, cười hỏi. Đêm qua mãi 3h sáng mới ngủ, hơn nữa còn khá ‘ác liệt’.

Tiếu Ngọc Vân lườm hắn một cái, nói: "Gần 8h rồi, sớm gì nữa! Ngươi đợi chút, ta đi tắm, lát nữa cũng không biết phải nói gì với mẹ nữa!"

"Tỷ đệ mình đi chung với nhau, chắc chắn không có chuyện gì đâu!" Hác Mãnh cười nói, không bận tâm lắm.

"Đến lúc đó mẹ để ngươi cưới ta, ngươi cưới hay không đây?" Trước khi bước vào phòng vệ sinh, Tiếu Ngọc Vân lưu lại một câu.

Hác Mãnh gãi gãi mũi, gượng cười. Với tính tình của mẹ kế, chuyện này không phải là không thể, chỉ cần Tiếu Ngọc Vân không phản đối vậy thì ổn rồi, mọi việc sẽ như ván đã đóng thuyền. Thật ra thì Trương Phương và Hác Phúc Lai lúc trước cũng từng có qua suy nghĩ như vậy, nhưng khi ấy Hác Mãnh cùng Tiếu Ngọc Vân không được hòa thuận, thường xuyên gây gổ với nhau, thế nên về sau ý tưởng đó đành phải dẹp bỏ.

Rời khỏi khách sạn đã là 8h30, trời hôm nay nhiều mây, như sắp mưa, không khí rất oi bức. Hác Mãnh trước tiên hộ tống Tiếu Ngọc Vân tới công ty nàng để làm thủ tục từ chức.

Rời khỏi công ty, Tiếu Ngọc Vân trên suốt đoạn đường về nhà vẫn một mực tựa người vào ghế, nghiêng đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa kính xe, trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ gì. Chuyện xảy ra tối qua có chút vượt quá khỏi dự liệu của mọi người. Nàng vốn không có ý định từ chức, cũng không muốn đẩy gã quản lý Tôn vào nhà đá, nhưng hiện tại thì ‘đẹp’ rồi, cho dù nàng không từ chức thì phỏng chừng công ty cũng không dám dùng nàng nữa.

"Về nhà đừng nói gì với ba mẹ việc ngươi muốn mở công ty thời trang, tạm thời chúng ta giữ kín, để khi khác hãy nói cho bọn họ biết!" Tiếu Ngọc Vân đột nhiên mở miệng nói.

Hác Mãnh cười nói: "Được, sẽ theo ý của tỷ!"

Xe đỗ trước cửa, sau khi xuống xe, Tiếu Ngọc Vân nghiêm mặt, nói: "Ngươi đừng đi lên, khi nào về ta sẽ gọi điện cho ngươi, đỡ để ba mẹ hỏi nhiều, phiền phức." Nói xong liền đóng cửa xe, xoay người bước đi!

Hác Mãnh ngồi ở trong xe dở khóc dở cười. Đệch, đừng nên bá đạo như vậy nha, nơi này là nhà tỷ nhưng cũng là nhà đệ a. Gần trưa rồi, cũng đã đến cửa

nhà, không cho mình trở về ăn được bữa cơm?

Ok, không cho thì liền không cho đi! Không biết tối qua người nào hô to gọi nhỏ là mình ‘làm’ cho thấy rất thoải mái ấy nhỉ!

Quay đầu xe phóng tới công ty, lúc này chạy qua đại khái vẫn có thể còn cơm ăn, chậm thêm tí nữa thì cũng chỉ còn cách tự mình tìm chỗ ăn cho qua bữa.

"Siêu xe, rất đắt tiền đấy nhỉ?" Trần Vũ Tình đứng trước cửa sổ nhìn chiếc Audi R8 ở ngoài bãi đỗ xe, nghiêm mặt hỏi.

Hác Mãnh gượng cười, tay móc chìa khóa xe ra, nói: "Xe này coi như là của công ty, bình thường ngươi có công chuyện đột xuất cũng có thể sử dụng. Tốt xấu gì ngươi cũng là CEO của Khoa kỹ Lam Mị, đi ra ngoài cũng không thể biểu hiện quá kém được!"

Ngày hôm qua đại lý xe đã đưa tới lô hàng Hác Mãnh đặt mua. Chín chiếc xe, hơn nữa còn đều là Audi sang trọng, trị giá hơn trăm ngàn tệ mỗi chiếc, hoàn toàn không hề đơn giản.

Trần Vũ Tình trong lòng thở dài, mua cũng đã mua, nàng còn có thể nói gì đây. Hác Mãnh hắn là ông chủ lớn nhất không sai, nhưng hiện giờ trên dưới công ty chỗ nào cũng cần tiền, hoàn toàn không cần thiết phải phung phí ở phương diện xe pháo này. Đợi sau này công ty đưa ra thị trường, có tiền rồi thì cho dù hắn thích mua xe tăng, nàng cũng không phản đối.

"Nói cho ngươi biết một chuyện… Tối qua thượng trang web chính thức của công ty bị hacker tấn công." Trần Vũ Tình ngồi xuống ghế, trầm giọng nói.

Hác Mãnh liền biến sắc mặt, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Có tổn thất gì không?"

Trần Vũ Tình lắc đầu nói: "Không rõ cụ thể, hacker đến từ nước ngoài, bất quá mọi sự tấn công đều bị Lam Lam ngăn chặn được, cũng không có tổn thất quá lớn. Đối phương tới rất nhanh, rút lui cũng rất nhanh." Tối qua nàng tựu ở lại công ty chăm chú theo dõi suốt một đêm, Hác Mãnh ở bên ngoài phong lưu sung sướng, còn nàng thì ‘tốt’ rồi, nguyên đêm không được chợp mắt.

Khởi động máy vi tính, Lam Lam xuất hiện trên màn hình, vành mắt đỏ sậm, tay cầm notebook, trong trạng thái sẵn sàng ứng phó!

"Ai làm?" Hác Mãnh cũng không dài dòng, hỏi thẳng vào vấn đề.

"Không xác định được người đứng phía sau, nhưng có thể khẳng định hướng tấn công đến từ 3 quốc gia lần lượt là Nhật Bản, Hàn Quốc cùng Mĩ quốc. Thời gian tấn công rất ngắn, một đòn không trúng liền nhanh chóng rút lui. Cho dù tôi tìm được địa chỉ của bọn hắn nhưng do ông chủ không có mạng lưới liên lạc ở trong 3 quốc gia đó, thế nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được đối phương!" Lam Lam nhún vai.

Hác Mãnh nhíu mày hỏi: "Theo như ngươi nói, vậy thì đợt tấn công tối qua chỉ là mang tính dò xét?"

Lam Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Có thể cho là như thế!" Dừng một chút lại nói tiếp: "Thật ra thì ông chủ không cần quá lo lắng, mặc dù trang web bị đối phương tấn công, nhưng đối phương cũng không đánh cắp được bất kỳ tài liệu nào. Về phần tài liệu cơ mật của Khoa kỹ Lam Mị cũng được tôi quản lý, lưu trữ. Trang web bị tấn công thì tôi đều nhận được tin tức trước tiên, đám hacker kia cũng không phải quá lợi hại, tôi có thể đối phó được nha!"

"Mã hóa lại trang web, từng giây từng phút phải chú ý đến hành tung của đám hacker kia, tốt nhất là nắm được chứng cứ xác thực, đưa đám hacker đó ra công lý!" Hác Mãnh trầm giọng nói.

Hắn không cừu thị hacker, cũng không cừu thị quần thể này, nếu như bọn họ không đến trêu chọc hắn thì hắn cũng sẽ không rảnh rỗi đi động chạm đến bọn hắn. Thế gian vạn vật có nhân tất có quả, đúng như một câu nói: Không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận!

Hác Mãnh quay đầu nhìn Trần Vũ Tình, nói: "Công ty cần xây dựng một đội ngũ kỹ thuật cho riêng mình, hằng ngày duy trì thật tốt trang web, từ sản phẩm thiết kế, đổi mới…v…v… bắt buộc phải dính liền với đội ngũ đó. Phương diện này giao cho ngươi, dạng thiên tài công nghệ thông tin như thế ở Bắc Kinh có nhiều hơn so với Thạch Thành, không cần biết ngươi ‘câu

trộm’ hay là bỏ vốn chiêu mộ, ta muốn phải được thấy hiệu quả trong thời gian ngắn."

"Ừ!" Trần Vũ Tình bình tĩnh gật đầu.

Nàng và Hác Mãnh đều biết Lam Lam không phải quá vạn năng, Khoa kỹ Lam Mị trước sau gì cũng là một công ty công nghệ, không thể từng giờ từng phút cần Lam Lam chống đỡ, cho dù chính Lam Lam cũng là tuyến phòng thủ cuối cùng của Khoa kỹ Lam Mị. Về phần ý tưởng thiết kế, chế tạo sản phẩm hình có thích hợp với người trái đất sử dụng hay không thì chính người trái đất liền biết rõ nhất.

Đã không có chuyện gì, tinh thần của Hác Mãnh cũng được thả lỏng, suy nghĩ một chút hỏi: "Trí năng Tiểu Lam đưa vào hoạt động có tình hình như thế nào trong 24h qua?"

"Rất tốt!" Lam Lam cười trả lời: "Sau khi Trí năng Tiểu Lam bản chính thức được ra mắt, trong 24h qua tăng vọt thêm 3 triệu người đăng kí, đồng thời số lượng người online vượt qua 20 triệu, 86% người dùng sau khi bật điện thoại đều mở Trí năng Tiểu Lam. Dự tính thời gian từ 3 đến 6 tháng tới, lượng người online sẽ đạt tới 60 triệu, bao trùm toàn bộ thành thị cả nước, và sẽ hình thành được mạng lưới thông tin riêng của chúng ta."

60 triệu? Đây tuyệt đối là một con số khổng lồ. Có tập thể con người như thế sử dụng, nói đơn giản là cho dù Khoa kỹ Lam Mị không muốn phát triển, không hề phát triển, thì vốn hóa thị trường cũng sẽ không thấp hơn 30 tỷ USD. Đây là còn chưa bao gồm những sản nghiệp khác dưới tay công ty, chỉ đơn thuần tính toán giá trị của riêng Trí năng Tiểu Lam.

"Bởi vì Trí năng Tiểu Lam có tính năng rất tốt, trên căn bản mọi người chỉ cần dowload về dùng thử thì tức khắc liền tiếp nhận, cũng thích sự hiện hữu của nó, hơn nữa lực truyền bá rất rộng. Trong vòng một năm, trên 80% người sử dụng smartphone trong nước đều sẽ cài đặt Trí năng Tiểu Lam!" Trần Vũ Tình cười nói.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Lợi Nhuận 1 Tỷ!

Chương 99: Lợi Nhuận 1 Tỷ!
"Số liệu lợi nhuận tăng trưởng như thế nào?" Hác Mãnh cười hỏi, hắn khá quan tâm tới việc này, bởi nó trực tiếp liên quan chặt chẽ với thu nhập, hơn nữa cũng liên hệ tới tiền đồ tương lai của Khoa kỹ Lam Mị. Nếu có được đầy đủ tài lực, vậy thì sau này Khoa kỹ Lam Mị hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc, nhưng nếu không được như ý, vậy thì không còn gì để nói nữa.

Trần Vũ Tình cười nói: "Việc này vẫn nên để cho Lam Lam nói đi!"

Trên màn hình vi tính, Lam Lam bày ra một bảng biểu, tay cầm một cây gậy chỉ huy nhỏ màu bạc, nói: " Xét về mặt tổng thể thì những số liệu cũng rất khả quan. Trong 24h qua đại khái có 1,6 triệu người dùng, trong đó có 21% đăng kí hội viên VIP hàng năm, chiếm 9,7% tổng lượng người đăng kí dowload và sử dụng .

Cũng trong 24h, số người mở chức năng kinh doanh đạt 980 ngàn, chiếm 5,6% tổng lượng đăng ký dowload và sử dụng. Hơn nữa lượng tiêu thụ của cường hào kim cương cấp 1 là 12 ngàn cái, 689 cái cấp 2, 78 cái cấp 3, 2 cái cấp 4! Đó là toàn bộ số liệu tính đến thời điểm này."

Hác Mãnh trợn trừng mắt, giật mình hỏi: "Cường hào kim cương cấp 4 bán được 2 cái? Móa nó, người nào mà ghê vậy, 5.888.888 tệ /cái, siêu đại gia nha."

"Có thể nói như vậy! " Lam Lam mỉm cười gật đầu, nói: "2 cái cường hào kim cương cấp 4, một cái là được ái nữ Vương Tiểu Nhã của tập đoàn Mỹ Lai mua, cái còn lại thuộc về Lâm Tiểu Thiết - con trai của ông trùm hàng đầu quốc gia Lâm Chí Bình. Về phần 78 cái cường hào cấp 3 thì toàn bộ đều là nhà giàu có tiếng trong nước và giới ngôi sao đăng ký."

Hác Mãnh chép miệng nói: "Nhiều tiền, người ta quả thật là rất nhiều tiền nha!"

Sẽ không ai nghi ngờ khi nói dịch vụ cường hào kim cương của Trí năng Tiểu Lam làm ra là để phục vụ riêng cho những kẻ có tiền, tuyệt đối là mặt hàng siêu xa xỉ. Một cái cường hào kim cương cấp 4 trị giá hơn 5 triệu nha,

đủ mua một ngôi biệt thự rồi. Mà lúc này mới được bao lâu? 24h! Hoàn toàn có thể dự liệu được, trong tương lai, số lượng cường hào kim cương cấp 4 bán được tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở con số 2.

"Thử tính xem tổng doanh thu được bao nhiêu rồi?" Hác Mãnh gãi gãi mũi, số liệu quá nhiều khiến hắn không thể nắm bắt trong thoáng chốc được.

"Vâng, doanh thu từ hội viên VIP theo năm là 22 triệu, hội viên VIP bình thường hàng tháng là 42 triệu, chức năng kinh doanh bán với giá là 98 tệ/ tháng, thu được 96 triệu 040 ngàn, cường hào kim cương cấp 1 thu được 69 triệu 600 ngàn, cấp 2 thu được 399 triệu 620 ngàn, cấp 3 thu được 452 triệu 400 ngàn, cấp 4 thu được 11 triệu 600 ngàn. Tổng cộng thu được 1,1 tỷ..."

Nghe giọng nói êm tai của Lam Lam, Hác Mãnh đột nhiên ngửa đầu cười rất to, quay đầu nhìn Trần Vũ Tình, nói: "Sau này Khoa kỹ Lam Mị chúng ta liệu có thiếu tiền không nhỉ?"

24h kiếm lãi được 1,1 tỷ chưa tính số lẻ. Với thành tích như vậy, trên thế giới có bao nhiêu công ty có thể sánh được với Khoa kỹ Lam Mị đây? Hơn nữa đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

"Ngươi đừng nên cao hứng quá sớm, số tiền này phần lớn đều đến từ dịch vụ cường hào kim cương, mà cường hào kim cương lại là dịch vụ có quy chế trọn đời. Hay nói theo một cách khác, chỉ cần công ty chúng ta vẫn tiếp tục hoạt động thì dịch vụ cường hào kim cương không thể dừng lại, vì vậy số tiền này không thể nói là 100% thuộc về mình, hầu hết trong số đó sẽ lần lượt trở về với khách hàng, cho nên thật ra tính về lâu dài, chúng ta cũng không hề kiếm được xu nào từ dịch vụ cường hào kim cương." Trần Vũ Tình bình thản nói. Đây không phải là muốn đả kích Hác Mãnh, mà là nàng suy tính sâu xa hơn một chút!

Dịch vụ cường hào kim cương vốn chỉ có một hạng mục thu phí duy nhất, lúc đó Hác Mãnh chỉ là muốn tạo ra một mặt hàng siêu xa xỉ độc quyền cho Khoa kỹ Lam Mị ở trên mạng, cũng không tính toán gì nhiều, cho rằng ra giá mấy ngàn, mấy trăm ngàn thậm chí là cả triệu bạc thì hắn đủ để hù dọa tuyệt đại đa số mọi người. Thế nhưng giờ đây nghe Trần Vũ Tình phân tích, hắn cảm thấy dịch vụ cường hào kim cương không phải chỗ tạo ra đột phá cho Khoa kỹ Lam Mị, mà ngược lại có thể trở thành sai lầm lớn của công ty.

Hác Mãnh nhíu mày hỏi: "Vậy theo ngươi thì cần giải quyết ra sao? "

Trần Vũ Tình nghiêm nghị nói: "Điều kiện tiên quyết với Khoa kỹ Lam Mị là không thiếu hụt về tài chính, sau đó là thay đổi hình thức thu phí cường hào kim cương, hủy bỏ quy chế trọn đời. Ngoại trừ vẫn thu phí lúc đăng kí đầu tiên ra, thì các hội viên cường hào kim cương còn cần đóng thêm phí dịch vụ hàng năm với số tiền bằng 1/10 giá trị cấp bậc cường hào của hội viên."

"Người mua sử dụng sẽ chấp nhận sao ?" Hác Mãnh hỏi tiếp.

"Nếu chúng ta muốn biến cường hào kim cương thành sản phẩm ảo siêu xa xỉ, thì đồng dạng nó sẽ phải có các hạng mục tương ứng. Đầu tư xây dựng vào phương diện này ở thời điểm sơ khai thì giá trị sẽ không thấp hơn tổng chi phí lần đầu mua cường hào kim cương vừa rồi. Nói cách khác là chúng ta không phải kiếm lãi từ giá trị của cường hào kim cương, mà chính là ở những dịch vụ cố định riêng ăn theo nó. Chỉ có như vậy thì cường hào kim cương mới tồn tại được lâu dài!"

Trần Vũ Tình dừng một chút rồi nói tiếp: "Về phần người mua có chấp nhận hay không, thì phải tùy từng người. Người chấp nhận thì vẫn tiếp tục được hưởng các dịch vụ của cường hào kim cương, còn nếu không chấp nhận thì chúng ta trả lại tiền cho họ!"

"Vậy sao chúng ta không cài đặt chức năng cường hào kim cương giống hội viên VIP hoặc là như chức năng kinh doanh thu phí theo tháng, theo năm?" Hác Mãnh suy nghĩ một chút, hỏi.

Trần Vũ Tình lắc đầu nói: "Chắc chắn sẽ không thể, vì mua cường hào kim cương chẳng qua là đạt được một tấm giấy chứng nhận mà thôi, nói trắng ra thì nó chính là tấm vé vào cửa. Cũng giống như mua một chiếc xe, nếu không đổ xăng vào thì nó chẳng khác nào một vật trang trí. Tính toán về lâu về dài, ta xem nó cũng không phù hợp với bước thu phí, ngoài ra ta còn cảm thấy loại sản phẩm ảo siêu xa xỉ như cường hào kim cương này hẳn là có thể tương tự hàng hóa, tự do giao dịch. Chỉ có điều ta chưa suy nghĩ sâu về phương diện này, chờ ta cân nhắc kỹ rồi sẽ bàn bạc với ngươi sau!"

Hác Mãnh gật đầu, bất quá hình thức thu phí của cường hào kim cương trong

sẽ không thể thay đổi được ngay trong thời gian ngắn, bởi vì hiện tại Khoa kỹ Lam Mị đang rất cần số tiền kia, và các dịch vụ ăn theo cường hào kim cương cũng đã được lên kế hoạch xây dựng. Nếu như cường hào kim cương chỉ là một vật phẩm để ‘trưng bày’ thì nó cũng không có giá trị lớn đến vậy.

"À mà không được, cần phải tăng thêm một hạng mục ‘kim cương tím’ nữa!” Hác Mãnh đột nhiên mở miệng nói.

"Kim cương tím?" Trần Vũ Tình hơi sửng sốt, đầy nghi hoặc hỏi: "Sao lại muốn tăng thêm ‘kim cương tím’, chức năng của nó là gì?"

"Sản phẩm trưng bày! Sản phẩm ảo chỉ để biểu hiện, ngoài ra không có bất kỳ một chức năng nào khác. Đơn giản là để cho mọi biết ngươi có rất nhiều tiền, kiểu như một tiêu chí, không có bất kỳ giá trị gì, cũng không có bất kỳ một dịch vụ nào đi kèm!" Hác Mãnh cười nói.

Trần Vũ Tình trợn trừng mắt, hỏi: "Vậy ngươi định đặt giá cho ‘kim cương tím’ bao nhiêu?"

"Cấp 1 là 100 tệ, cấp 2: 500, cấp 3: 3 ngàn, cấp 4: 6 ngàn, cấp 5: 10 ngàn, có thời gian hiệu lực là ba tháng!" Hác Mãnh nói.

"Như vậy có thể bán ra ngoài sao?" Trần Vũ Tình có chút hoài nghi.

Hác Mãnh nhún vai một cái, cười khà khà nói: "Có thể bán hay không thì phải thử rồi mới biết, nếu không bán được thì chúng ta vẫn có thể điều chỉnh nha! À mà ta thấy cũng không thể để ‘kim cương tím’ không hề có chức năng nào được, như vậy đi, chức năng duy nhất của nó là mỗi ngày tăng thêm 100 điểm EXP cho Trí năng Tiểu Lam của cá nhân."

Trí năng Tiểu Lam cũng có hệ thống cấp bậc của chính mình. Dựa vào thời gian online mỗi ngày để gia tăng kinh nghiệm, khoảng 1h được 10 điểm, sau khi thăng cấp thì thanh điểm kinh nghiệm sẽ reset lại từ đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Huynh Đệ!

http://tieulun.hopto.org

Chương 100: Huynh Đệ!
Dùng xong bữa trưa trong công ty, Hác Mãnh cùng Trần Vũ Tình trốn ở trong phòng làm việc ‘tâm sự nhỏ’ với nhau, đến tầm 2h chiều, Hác Mãnh liền gọi điện cho Chu Đào.

"Đang ngủ trưa, có chuyện gì?" Trong giọng nói của Chu Đào có chút ít khó chịu, đại để là đang ngủ say bị Hác Mãnh gọi đánh thức khiến cho nội tâm có chút bực bội.

"Thanh xuân tươi đẹp nhỉ, ngủ như heo á! Đợi chút ta qua đón ngươi, đi với ta làm ít chuyện, ngươi đang ở đâu?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Ở nhà!" Chu Đào nhìn đồng hồ, có chút bất đắc dĩ nói: "Đại ca, sau này ngươi làm anh trai của ta nhé? Bình thường ta đều ngủ đến tầm 3h30 mới dậy!"

Hác Mãnh không muốn nghe y dài dòng, thẳng thừng nói: "Lắm mồm, nhanh mặc quần áo đi, ta tới ngay đây!"

Hác Mãnh cúp điện thoại, nói qua với Trần Vũ Tình một câu rồi rời khỏi công ty. bất quá hắn cũng không lấy chiếc Audi R8 để đi, bởi nó hơi nổi trội, không được bình dị, không phù hợp với cá tính của Mãnh gia nhà ta, thay vào đó hắn chạy chiếc Audi A6 màu đen trông khá ổn. Nhà của Chu Đào nằm tại Thủy Duyệt Hoa Đình – khu cư xá giàu sang hạng nhất của Thạch Thành, cách cao ốc Long Ảnh - trụ sở Khoa kỹ Lam Mị cũng không phải là quá xa, nếu không bị kẹt xe thì chỉ 15p là đến nơi.

"Xe của ngươi?" Ngồi vào trong xe, Chu Đào cười hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Của công ty! Mặc dù nói huynh đệ này hiện tại chưa lăn lộn xã hội được như ngươi, nhưng bản thân cũng có thể coi là có chút giá trị, đợi 8-10 năm sau, chưa biết chừng ta có tài lực hùng hậu hơn so với ngươi đấy!"

"Được, đến lúc đó ka đây ngửa tay vay tiền ngươi, ngươi cũng đừng nói không nhận ra ka nhá!" Chu Đào cười gật đầu. Tập đoàn Đại Chu nhà hắn trong giới bất động sản cũng xem như là có danh tiếng, nhiều thì không dám

nói, nhưng 2-300 triệu vẫn cầm ra được, cho nên hắn cũng không thật sự đặt lời nói của Hác Mãnh ở trong lòng. Tình cảm huynh đệ không nên nói đến tiền, nếu cần tiền thì hai người cũng không đứng chung một chỗ như này.

Nói đến điều này, có đôi khi không tin số mệnh thì quả thật là không được. Hai người xa lạ, chỉ gặp nhau một lần rồi sau đó thành bằng hữu cả đời, nhưng cũng không ít người gặp nhau một lần sẽ nhất định trở thành cừu nhân mà chả có lí do gì. Có câu nói chính là: “Đkm, tao thấy ngứa mắt với mày đấy!' .

"Giữa trưa gọi ta đi có chuyện gì?" Chu Đào tò mò hỏi.

Hác Mãnh khẽ cười, chạy xe ra hướng khu ngoại ô thành phố, nói: "Làm sao? Không có chuyện gì thì không thể gọi ngươi ra ngoài chiêu đãi được à?"

"Ngửa bài luôn đi!" Chu Đào lườm mắt một cái. Hắn không tin Hác Mãnh gọi mình ra ngoài chỉ là để đãi tiệc, ka đây cũng không phải vừa thất tình. Giữa trưa thế này thì hai tên nam nhân có chuyện đếch gì để nói với nhau chứ.

"Chuyện xảy ra tối qua… cám ơn nhé!" Hác Mãnh cười cười.

Chu Đào không lên tiếng, khoanh hai tay trước ngực, chờ Hác Mãnh nói tiếp. Nếu đơn thuần chỉ là cảm ơn thì cũng không cần gọi mình ra ngoài, huống chi đây lại là đang đi ra ngoại thành!

"Ta muốn mua một mảnh đất ở vùng ngoại thành, ngươi tư vấn cho ta một chút!" Hác Mãnh bình thản nói.

"Mua đất? Mua đất để làm gì?" Chu Đào sửng sốt, nhíu mày hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Mở một công ty may thời trang!"

"Mở công ty thời trang? Đừng nói là vì có đám máy móc kia nên ngươi mới nảy ra ý định này nhá? Phải biết rằng đám máy móc đó đều đã cũ, ta cũng không dám bảo đảm với ngươi là không có hỏng hóc gì nhé!" Chu Đào không khỏi nghĩ tới đám máy móc cũ kĩ kia. Chung quy cũng tại hai ngày trước Chu Đào kéo đi, khiến Hác Mãnh hắn liền nảy sinh trong đầu ý niệm mở công ty

thời trang.

"Không có quá nhiều liên quan tới đám máy móc đó, căn bản do tỷ tỷ của ta học ngành quản lý doanh nghiệp, lại cũng từng làm việc cho một công ty thời trang có vốn hóa trị trường trong một thời gian ngắn, rất có kinh nghiệm quản lý trên phương diện này. Mặt khác, Từ Manh không phải là đã thành minh tinh đó ư, cứ để nàng làm gương mặt đại diện. Bằng vào quan hệ giữa hai người bọn ta thì hẳn là không có vấn đề gì quá lớn, ngươi thấy đúng không?" Hác Mãnh nhếch miệng cười nói.

Chu Đào sửng sốt, cười khà khà nói: "Điều này có vẻ đúng! Hiện tại hai người các ngươi vẫn còn ‘thông đồng’ sau lưng với nhau à?"

"Cái gì gọi là ‘thông đồng’ á! Giữa bọn ta chính là tình bạn thuần khiết rõ chưa? Ngươi đừng có lối suy nghĩ bậy bạ như thế nhá!" Hác Mãnh trợn mắt phản bác.

"Nếu giữa bọn ngươi chỉ là ‘tình bạn thuần khiết’ thì phải biến thành heo ta cũng nguyện ý! Người khác không biết ngươi, nhưng ta lại còn không biết ư? Ka thấy rất buồn bực nhá! Ngươi nói xem, ngươi không cao hơn ka, không đẹp trai như ka, không có nhiều tiền như ka, vậy tại sao ngươi lại có duyên với nữ nhân hơn ka chứ? Thời còn đi học, đến 'củ cải trắng' cũng bị ngươi gặm*!" Trong giọng nói của Chu Đào mang theo chút mùi vị chua xót.

"Không có cách nào khác, ai bảo ta có mị lực hơn ngươi chứ!" Hác Mãnh nhún vai, đắc ý cười.

Chu Đào trợn mắt, không thèm để ý thêm, sau đó liền cười nói: "Bữa nào hẹn Từ Manh ra ngoài để chúng ta tiếp đón, tụ tập họp lớp với nhau chút nhể? Người ta đã thành đại minh tinh, không thừa dịp hiện tại liên lạc tình cảm nhiều một chút thì phỏng chừng sau này sẽ không còn cơ hội! Cả ngươi nữa, không phải là ka đây ý kiến gì ngươi, nhưng cũng chớ làm bộ đạo mạo, nên nắm bắt thì liền nhanh chóng nắm bắt, hiện tại ngươi tiết kiệm tiếp xúc thì đến lúc cơ hội qua đi, ngươi có muốn khóc cũng không có cửa nữa!"

Chu Đào ngừng lời một chút, sau đó cười phá lên, hỏi: "Nói thật đi, rốt cuộc có 'nắm bắt' hay không?"

Hác Mãnh gãi gãi mũi, gượng cười một cái, rồi tự tin nói: "Yên tâm đi, khăn cầm trong tay, cho dù bay cũng có thể túm trở về. Trong lòng ta tự biết nắm chắc, không cần đại ca ngài lo chuyện bao đồng!"

"Đệch, ka đây cũng vì muốn tốt cho ngươi, đúng là chó cắn Lã Động Tân!" Chu Đào cười mắng, sau đó chuyển hướng vào chủ đề chính: "Mua đất xây dựng ở vùng ngoại ô này làm cái lông gì, ngươi có thể mua được bao nhiêu? Nghe lời đại ca này, chúng ta đến khu kinh tế đang quy hoạch, đất đai nơi đó đã được san bằng, các chính sách ưu đãi cũng không tệ, hắn là còn nhiều chỗ!"

"Khu đang quy hoạch? Đúng vậy nha, mang theo tam ca ngài ra ngoài quả thật là hữu ích, nếu để ta đi một mình thì khả năng phải lúng túng một phen đây!" Hác Mãnh cười cười, ‘vuốt mông ngựa’ Chu Đào một hồi, rồi quay hướng xe, chạy tới khu kinh tế đang quy hoạch.

Chu Đào móc điện thoại ra gọi cho người quen, Chu gia kinh doanh ở Thạch Thành nhiều năm như vậy, nền tảng đã có, ‘chú, bác’ trong quan trường rất nhiều, đã có hắn ra mặt thì rất nhiều chuyện cũng dễ làm hơn.

"Trực tiếp tới hội quản lí khu đang quy hoạch đi!" Cúp điện thoại, Chu Đào nói.

"Được!" Hác Mãnh gật đầu.

Chu Đào liếc Hác Mãnh một cái, nghiêm nghị nói: "Ngươi muốn gây dựng sự nghiệp, vốn là làm huynh đệ thì không nên đả kích tính tích cực của ngươi mới đúng, nhưng ngươi phải biết rằng, bất kỳ việc làm ăn nào cũng đều có nguy cơ bị lỗ vốn, đầu tư thời trang cũng không ngoại lệ. Ta có thể giúp ngươi thông suốt các mối quan hệ, nhưng có thể kiếm tiền hay không thì cũng khó mà nói trước. Toàn quốc có hơn ngàn công ty thời trang lớn nhỏ, nhưng để thật sự phát triển và kiếm được tiền lại không nhiều."

Hác Mãnh gật đầu nói: "Ta biết rõ, phương diện này ta đã suy nghĩ qua, đã có chuẩn bị về tư tưởng. Ta định trước hết đi theo con đường tiêu thụ trên mạng, về phần gặp phải lỗ vốn, vậy cũng không sao, ta vẫn còn trẻ mà!"

"Thế thì tốt, chuẩn bị đầu tư bao nhiêu?" Chu Đào cười hỏi.

"3 triệu được chứ!" Hác Mãnh cười nói.

"Được đấy nhá, vô thanh vô tức giá trị bản thân đã lên mấy triệu bạc rồi? Ngươi cũng biết, tam ca này không thiếu tiền, nếu cần thì cứ nói. Chỉ cần là làm chính sự, làm huynh đệ thật tốt!" Chu Đào nói những điều này đều nhấn mạnh từng câu, còn thiếu một chút là thành nói thẳng: ngươi có thiếu tiền không, ka cho ngươi mượn một chút nhé!

Hác Mãnh cười lớn, tí nữa thì bắn ra cả nước bọt: "Biết rồi, nếu thiếu tiền thì ta nhất định sẽ mở miệng. Huynh đệ chúng ta còn để ý gì đến vấn đề mặt mũi nữa chứ!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Giá Trị Của Thanh Long Ngọc

Chương 101: Giá Trị Của Thanh Long Ngọc
Khu quy hoạch kinh tế kỹ thuật Thạch Thành cách nội thành 25 km, diện tích 6.2 km2, giao thông thuận tiện, các hạng mục đồng bộ đều đầy đủ hết. Ban quản lý khu quy hoạch là một tòa nhà màu xám 5 tầng, khi tiến vào đây thì bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của Trạm Thu Mua.

"Keng: Phát hiện khoáng chất có giá trị kinh tế nhất định!"

Trụ sở Ban quản lý cũng không phải quá lớn, mặt đất được lát bởi một loại đá màu xanh trông rất sạch sẽ. Có lẽ cũng mới lát chưa lâu, xung quanh còn có chút đá vụn thừa chưa được dọn dẹp.

Sau khi Hác mãnh xuống xe, cũng không vội vã đi tới tòa nhà văn phòng, mà trước tiên đi tới phía trước, lượm một khối tảng đá màu xanh không lớn lắm, bỏ vào trong Trạm Thụ Mua!

"Vật liệu màu xanh lục (Thanh Long Ngọc): là một loại ngọc thạch, có giá trị thưởng thức cùng sưu tầm nhất định. Giá mỗi kg thu mua: 60 kim tệ."

Nhìn nhắc nhở của hệ thống Trạm Thu Mua, Hác Mãnh ngây người, mỗi kg

60 kim tệ? Vậy có nghĩa là loại Thanh Long Ngọc này được hệ thống trả giá tương đương với 15,000 tệ tiền mặt sao? Vãi hàng, trong đầu hắn toát lên ý nghĩ, khu quy hoạch này thực sự có tiền, lại dùng ngọc thạch để lót đường, không sợ nửa đêm có người đào đi sao?

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, dù cho khu quy hoạch kinh tế kỹ thuật có tiêng đi chăng nữa cũng không cần thiết lãng phí tiền như vậy chứ?

"Sao vậy, cầm tảng đá vụn rồi trợn mắt ngây ngốc như thế làm gì?" Chu Đào đi tới hỏi.

Tảng đá vụn?

Một câu nói thức tỉnh Hác Mãnh, không sai, lãnh đạo khu quy hoạch dùng Thanh Long Ngọc để lót đường, điều duy nhất có thể giải thích được là loại đá này giá cả cũng không cao, nếu theo suy luận như vậy thì có nghĩa là mọi người còn chưa ý thức được giá trị của Thanh Long Ngọc? Trong đầu hắn liền hiện lên ba chữ, phát tài rồi!

Hác Mãnh mừng rỡ đứng dậy, cầm một khối Thanh Long Ngọc, nói: "Mau tìm người hỏi thăm giúp ta xem loại tảng đá màu xanh này mua từ nơi nào, ta có chỗ cần dùng loại đá này."

Chu Đào sửng sốt, nhìn chằm chằm Hác Mãnh không động đậy.

"Ngất, nhìn cái lông à, mau gọi điện thoại hỏi đi, ta không nói đùa đâu, đang nói chuyện nghiêm túc đó!" Hác mãnh trừng mắt, thấp giọng cười mắng.

"Có giá trị à?" Chu Đào rất hiểu rõ người huynh đệ này, nhẹ giọng hỏi.

Hác Mãnh không trả lời, chỉ gật gật đầu, hắn quay đầu đánh giá xung quanh. Trạm Thu Mua đã đưa ra giá cả thu mua là mỗi kg 60 kim tệ, nói cách khác loại Thanh Long Ngọc này mỗi kg có giá là 15,000 tệ, trụ sở khu quy hoạch lớn như vậy, mỗi viên đá lát có độ dầy 3.5 cm, rộng 30 cm, dài 60 cm, thế thì dùng số lượng Thanh Long Ngọc e rằng cũng không ít hơn 10 tấn chứ?

Đây không phải là dùng đá lát nền, mà là dùng vàng để lát nền rồi.

Chu Đào lấy điện thoại gọi trực tiếp cho trưởng ban quản lý khu quy hoạch,

vị này đúng lúc hắn đã từng gặp mặt hai hôm trước, cha hắn muốn đầu tư bên trong khu quy hoạch mấy trăm triệu để xây dựng một xưởng sản xuất thép lớn, nhưng vẫn còn chưa quyết định chắc chắn, vẫn còn đang phải đàm luận.

"Có phải chú Lưu không ạ? Ha ha, cháu là tiểu Chu, Chu Đào, đúng đúng Chu Đại Hải là cha của cháu. Là như này, cháu có một người bạn muốn đầu tư trong khu quy hoạch, muốn xây dựng một xưởng may, vốn đầu tư khoảng chừng 5 triệu, tuy rằng quy mô cũng không phải lớn nhưng chân muỗi dù nhỏ cũng có thịt mà, không biết chú Lưu có hoan nghênh hay không vậy."

Chu Đào nhìn Hác mãnh, vừa cười vừa khách sáo vài câu, sau khi nói rõ ý đồ thì mới hỏi: "Đúng rồi, chú Lưu, ngoài sân trụ sở của các chú lát loại đá xanh gì vậy, mua ở đâu thế, cháu nhìn mà cũng thích, muốn mua một ít để trang trí trong sân nhà."

"Cái đó à, để chú tìm người hỏi giúp cháu, cháu bây giờ đang ở trụ sở Ban quản lý à? Đúng lúc chú cũng đang ở đây, đi vào chúng ta gặp mặt nói chuyện tiếp."

"Vâng" Chu Đào cúp điện thoại. Trưởng ban quản lý khu quy hoạch kinh tế Thạch Thành là Lưu Kiến Quân, tầm 40 tuổi, một người rất có đầu óc và năng lực, cũng là người biết làm việc nếu không làm sao có thể được lãnh đạo tín nhiệm mà đề bạt làm trưởng ban quản lý được.

"Đi, chúng ta đi vào rồi nói" Chu Đào nói với Hác mãnh.

Hác Mãnh cũng biết có một số việc không vội được, hai người đi vào văn phòng trụ sở Ban quản lý khu quy hoạch, Chu Đào không có hỏi về Thanh Long Ngọc nên Hác mãnh cũng ngậm miệng không nói thêm gì.

Cũng vì đã điện thoại tới trước nên hai người thuận lợi đi tới phòng làm việc của Lưu Kiến Quân/

"Chú Lưu, đây là người anh em tốt của cháu, Hác Mãnh, hai đứa cháu từ nhỏ mặc chung một chiếc quần mà lớn lên, nhưng mà tên này lại không hứng thú với việc học, vì vậy gia đình hắn muốn giúp hắn xây dựng một xưởng may, tự mình sản xuất ra sản phẩm rồi tiêu thụ thông qua internet, đây cũng coi như gây dựng sự nghiệp rồi!" Chu Đào cười giới thiệu. Qua khẩu khí cũng có

thể thấy hắn không coi Lưu Kiến Quân là người ngoài cho nên nói chuyện rất tùy ý.

Hác mãnh cũng biết, đây là Chu Đào đang rát vàng lên hắn của hắn, muốn giúp mình tăng thêm giá trị bản thân. Liền cười nói: "Chào chú Lưu, chú gọi cháu là tiểu Mãnh là được ạ"

Lưu Kiến Quân rất vui vẻ, mời hai người ngồi xuống nói chuyện. "Vừa rồi chú gọi điện thoại hỏi giúp cháu rồi, vật liệu lát bên ngoài sân là đá Thanh Long, giá cả đắt hơn đá Cẩm Thạch một chút, nơi sản xuất là ở tỉnh Đông Xuyên, huyện Thanh Long. Lát nữa chú kêu người đưa địa chỉ cho cháu. Là một nhà máy mới xây dựng, một người họ hàng của lãnh đạo trong Ban quản lý vừa mới mở, nếu không chúng ta cũng sẽ không dùng vật liệu này, đang lo không có nguồn tiêu thụ đây, nếu Chu thiếu có thể giúp đỡ nghĩ biện pháp giải quyết khó khăn này thì không thể tốt hơn rồi."

"Về nhà cháu sẽ nói với cha cháu, cháu thật sự coi trọng loại vật liệu này, màu sắc tươi đẹp, hoa văn cũng không tệ, khiến người ta nhìn cũng thấy thoải mái." Chu Đào cười nói.

Lưu Kiến Quân cũng không có suy nghĩ nhiều, nói chuyện phiếm một lúc rồi chuyển sang nói tới việc đầu tư xây dựng xưởng may.

Mảnh đất quy hoạch cũng có tốt có xấu, diện tích thì cũng có khối lớn khối nhỏ, vì vậy giá cả từ 50,000 đến 100,000 một mẫu, nơi có nhiều hạng mục hỗ trợ gần với trung tâm khu quy hoạch thì giá cả cao hơn một chút, ngược lại thì giá cả sẽ thấp hơn một chút. Nhưng vì có cái bóng của lão tử Chu Đào mà Hác mãnh cũng được dính một chút ánh sáng.

Bỏ ra 650,000 thuê được 10 mẫu đất không tệ bên trong khu quy hoạch, dựa trên chính sách ưu đãi thì miễn 3 giảm 3, chỉ cần ký kết hợp đồng, bất cứ lúc nào công nhân cũng có thể bắt đầu khởi công xây dựng.

Hác Mãnh cũng không đắn đo gì cả, hơn nữa cũng có Chu Đại Hải làm chỗ dựa, liền lập tức ký hợp đồng tại chỗ.

Trước khi đi, Chu Đào từ Ban quản lý lấy được địa chỉ khai thác ra đá Thanh Long, bao gồm cả số điện thoại của người họ hàng nhà lãnh đạo khu quy

hoạch, nếu muốn vật liệu thì không cần tự mình đi huyện Thanh Long tỉnh Đông Xuyên, trực tiếp gọi điện thoại bọn họ sẽ chở vật liệu đá tới đây. Đơn giản, thuận tiện, vấn đề duy nhất là muốn số lượng lớn hay nhỏ mà thôi.

Trên đường vềm Chu Đào vân vê Thanh Long Ngọc trên tay, hiếu kỳ hỏi: "Loại đá Thanh Long này thật sự có giá trị?"

"Ngươi không cảm thấy đây là một loại vật liệu rất tốt sao? Không nghe trưởng ban Lưu nói à, loại vật liệu đá này vừa mới lên thị trường không lâu, mọi người còn chưa biết nhiều đến nó!" Hác Mãnh cười nói, tâm tình hắn hiện tại rất tốt, Thanh Long Ngọc đối với người khác mà nói không biết có đáng giá hay không, nhưng đối với hắn thì có giá trị rất lớn.

Hắn luôn muốn tìm một loại vật liệu có giá trị cao, bán ra lượng lớn cho Trạm Thu Mua để đổi lấy lượng lớn kim tệ. Hắn đã tìm rất lâu rồi mà chưa tìm được, không nghĩ tới ở sân trụ sở Ban quản lý khu quy hoạch lại gặp được, đây gọi là "Đi mòn gót giầy cũng không tìm được, nhưng vô tình gặp được lại chẳng tốn chút thời gian nào".

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đều Là Cầm Thú

Chương 102: Đều Là Cầm Thú
"Khối đá này ta cầm đi, trở về ta tìm chuyên gia giám định một chút, nếu thật sự đáng giá như ngươi nói thì sẽ không thiếu phần của ngươi đâu!" Chu Đào lên tiếng. So với lời Hác Mãnh vừa nói thì hắn càng tin tưởng các chuyên gia kết luận hơn. Dù sao người ta cũng là chuyên gia giám định, đồ vật có đáng tiền hay không, không phải người nào đó có thể định đoạt.

Hác Mãnh cười, gật đầu không nói gì. Có lẽ chuyên gia đưa ra kết luận sẽ khiến Chu Đào thất vọng, có hai khả năng xảy ra, một là Thanh Long ngọc trên địa cầu sản lượng rất lớn nên không đáng giá, nhưng dù sao ở trong Trạm Thu Mua lại được tính là một loại vật liệu không tệ.

Khả năng thứ hai chính là, giá trị của Thanh Long Ngọc vẫn chưa hoàn toàn

được mọi người biết đến.

Đối với hai loại kết quả này, Hác Mãnh thích loại thứ nhất hơn, nếu thực như vậy thì hắn sẽ không phải phát sầu về nguồn gốc Thanh Long Ngọc, nếu như là loại thứ hai, vậy thì phải nhanh chóng chiếm tiên cơ thôi.

"Đúng rồi, ngươi giúp ta tìm một đội xây dựng nhé, đem khu đất quây lại." Hác Mãnh cười nói, hắn cũng không có gì phải tức giận đối với những chuyện nhỏ như vậy.

"Được, ngày mai ta kêu người qua, các khoản vật tư công trình thì chờ ngươi có tiền lại nói, không cần phải gấp, còn bản thiết kế thì ngươi phụ trách hay ta tìm người làm giúp ngươi?" Chu Đào đối với sự nghiệp gây dựng của Hác Mãnh thì luôn luôn ủng hộ, bởi vì đi tới được ngày hôm nay hắn cũng không có mấy huynh đệ tâm giao. Cho dù có kết bạn thêm nữa cũng không được thân thiết như lúc trước vậy.

"Ngươi phụ trách giúp đi, một xưởng may bình thường không cần có cái gì đặc biệt cả." Hác Mãnh suy nghĩ một chút, trực tiếp đem việc xây dựng xưởng giao cho Chu Đào.

Chu Đào đột nhiên cười khà khà, nháy mắt hỏi: "Thế tỷ tỷ ngươi hiện giờ đã có bạn trai chưa?"

Hác Mãnh cười nói: "Ngươi không cần đặt chủ ý lên nàng, nàng khẳng định không phải khẩu vị của ngươi."

"Đã có bạn trai rồi à? Không quan trọng lắm, ngươi cũng biết điều kiện của ta rồi, nếu như ta có ý đối với tỷ của ngươi thì ngươi có tác hợp cho ta không đấy?" Chu Đào xoa xoa tay, cười nói.

Hác Mãnh lườm hắn, nhưng cũng phải nói rõ ra, nếu không sau này lại khó xử lẫn nhau. "Ta nói rồi, ngươi đừng có nghĩ tới, ý gì chả lẽ ngươi không rõ sao? Nàng đã là người của ta rồi."

Chu Đào sửng sốt, đột nhiên trừng mắt mắng to: "Ngươi có còn là người không thế, à không, ngươi quả thực là không bằng cầm thú, ngay cả tỷ tỷ của ngươi cũng không buông tha, trên thế giới này tại sao có loại bại hoại giống

như ngươi còn sống sót đây, mẹ nó chứ, hôm nay lão tử phải thay trời hành đạo, phế bỏ ngươi mới được, để cho ngươi không còn có thể đi khắp nơi làm hại con gái nhà lành nữa."

Hác Mãnh né tránh khỏi tay của Chu Đào, cười khổ mà nói: "Đừng đùa, đang lái xe đấy, lát nữa mà đâm vào cây thì ngươi ngồi ghế phụ dễ bị tai nạn hơn ta đó."

Chu Đào bẻ ngón tay quở trách: "Đại minh tinh Từ Manh là một, Trần Vũ Tình bây giờ ngươi vẫn còn liên lạc chứ? Mẹ nó chứ, vậy là một người nữa, còn có Xa Lộ, bây giờ thêm tỷ của ngươi nữa, tức chết lão tử rồi, ngươi đúng là cầm thú mà, bao nhiêu cải trắng ngon lành đều bị ngươi ăn, thực là khiến cho người cùng thần đều phẫn nộ, thiên lý khó dung."

"Nói ngươi biết nhé, đừng có nói lung tung, cẩn thận ta lại kiện ngươi tội phỉ báng đó, Từ Manh, Trần Vũ Tình đều là bạn tốt của ta, chúng ta thuần khiết lắm, đâu có dơ bẩn giống như ngươi vậy." Hác Mãnh phản bác.

Chu Đào mắng: "Thế Xa Lộ cùng Tiếu Ngọc Vân thì sao? Hai người đó cũng là tình chị em thuần khiết với ngươi à?"

Vừa nghe tới Xa Lộ, Hác Mãnh liền không nói gì, nữ nhân này đến tận bây giờ hắn cũng không muốn nhớ tới, cũng không muốn nhắc lại.

Thời gian hắn nhận thức Xa Lộ là ngắn nhất, nhưng tình cảm đối với nàng lại sâu nhất, tương tự cũng bị nữ nhân này thương tổn nhiều nhất.

Chu Đào nhìn sắc mặt Hác Mãnh, bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, coi như ca ca nói nhầm được không, đi thôi, sắp tối rồi, đúng lúc tìm một cửa hàng lớn ăn đồ nướng thôi, ca ca mời ngươi."

"Chỉ có hai ta?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Hay là ngươi mời thêm mấy người đẹp đi? Ta không liên quan." Chu Đào cười khà khà.

Hác Mãnh cười mắng: "Còn nói ta, ngươi thì là cái gì, cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu, chí ít những bạn gái ta kết giao đều là có cảm tình, nhưng ngươi

thì lại khác, có bạn gái nào mà ngươi có cảm tình chứ, toàn không phải là vì sinh lý của ngươi sao? Ngươi mới thực sự là cầm thú."

Chu Đào cười nói: "Được rồi, anh em ta kẻ tám lạng người nửa cân, ngươi không cần đi 50 bước lại cười 100 bước như thế, mau gọi điện thoại cho Từ Manh Từ đại minh tinh đi, xem nàng có thời gian không, đúng lúc có cơ hội xin chữ ký, chụp cái ảnh. Đến lúc về trường cũng có thể khoe khoang với đám dế nhũi cùng ký túc, kiêu căng một hồi."

Hác Mãnh cười không phản đối, đúng lúc hắn cũng có chuyện muốn nói với Từ Manh. Lấy điện thoại ra gọi cho Từ Manh, sau 5-6 tiếng chuông mới thấy có người nghe máy.

"Chuyện gì thế?" Trong giọng nói có chút lười biếng.

Hác Mãnh cười hỏi: "Từ đại mỹ nữ đang làm gì thế?"

Trong phòng ngủ, Từ Manh nằm nhoài trên giường, vung vẩy đôi chân nhỏ, lầm bầm: "Vừa rồi đang ngủ, bây giờ đang hận ngươi đây, nói đi, gọi điện thoại cho lão nương có chuyện gì?"

"Hẹn ngươi đi ăn đồ nướng, có đi được không" Hác Mãnh không quan tâm giọng nói bực bội của Từ mỹ nhân, lúc chỉ có hai người thì Từ Manh không phải là thục nữ nữa rồi.

Từ Manh trở mình, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đồ nướng à, thế ngươi có tới đón ta không? Ngươi tới đón thì ta đi, không tới đón thì .. hừ hừ" Nàng không nói tiếp, nhưng từ giọng nói của nàng, Hác Mãnh có thể thấy được nếu như không tới đón thì không xong rồi.

"Đón chứ." Hác Mãnh cười.

"Vậy được, nửa tiếng nữa có tới được không?" Từ Manh nhìn đồng hồ hỏi. Muốn đi ra ngoài nàng phải đi tắm trước, sau đó còn trang điểm vẽ vời, còn chọn quần áo nữa.

Hác Mãnh cười khổ: "Ta thì không có vấn đề gì, chủ yếu là ngươi đó, nửa giờ có kịp không?"

"Không thành vấn đề, ta chuẩn bị nhanh lắm, ngươi tới đi." Nói xong Từ Manh liền cúp điện thoại.

"Thế nào?" Chu Đào ở bên cạnh hỏi.

Hác mãnh cười nói: "Đồng ý rồi, chúng ta đi đón Từ manh"

Chu Đào cười khà khà, lấy điện thoại ra: "Ngươi không biết chứ, em gái ta kỳ thực là fan của Từ Manh, hai ngày trước ta khoác lác với nàng, ta và Từ manh là bạn tốt, bạn học cũ, nàng không tin đó, đúng lúc bây giờ gọi nàng tới trước mặt để chứng minh." Nói xong thì bấm số điện thoại của Chu Minh.

Kỳ thực hắn sợ chỉ có 3 người thì hắn sẽ là kỳ đà trước mặt Hác Mãnh và Từ Manh, lúc đó thì chính hắn sẽ khó chịu, vì thế mới tìm cớ gọi em gái tới, Hác Mãnh cười cũng không nói gì.

Lái xe tới bên ngoài tiểu khu nhà Từ Manh, Hác Mãnh tắt máy dựa vào ghế, nhẹ giọng cười nói: "Chờ một lát"

"Không phải nói nửa tiếng sao? Cũng sắp rồi?"

"Nữ nhân mà đáng tin thì lợn mẹ cũng có thể leo cây, gà mái cũng có thể bay lên trời!" Hác mãnh cười khổ.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mua Lại Cao Ốc Long Ảnh

Chương 103: Mua Lại Cao Ốc Long Ảnh
Hác Mãnh xoa đầu, từ trên giường ngồi dậy.

Tối hôm qua hắn một mình đón xe về nhà, xe để lại ở Đại Phú Hào, rồi gọi điện cho Trần Vũ Tình kêu người tới lái về, chìa khóa hắn cũng để lại đó. Từ manh cùng Chu Đào không phải là người lạ, tối hôm qua có thêm biểu muội của Chu Đào là Chu Minh, bốn người sau khi ăn đồ nướng thì lại chạy tới Đại phú Hào uống rượu.

Đến Đại Phú Hào, Từ Manh gọi điện thoại kêu Trần Vũ Tình và Trần Thanh tới, cũng không có việc gì khác, có hai người phụ nữ đều ở đây, hắn muốn mò mẫm gì cũng đều không được. Hơn nữa, Trần Thanh cũng bởi vì quan hệ của em gái hắn mà nhìn Hác Mãnh rất không vừa mắt, tối hôm qua cũng sỉ nhục hắn không ít, rượu cũng uống không ít.

Cho tới việc mấy người phụ nữ làm sao về nhà, Hác Mãnh cũng không lo lắng, bởi vì tối hôm qua không có người ngoài, tất cả đều đã quá quen rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Tỉnh rồi à? Hôm qua có nấu nước ô mai, uống một hớp đi." Ngụy Thục Phân mở cửa, bưng một cái chén đi vào, nhẹ giọng nói.

Hác Mãnh nhận lấy, ngửa đầu uống hai ngụm lớn, chua chua ngọt ngọt thật dễ uống, so với nước ô mai bán ở bên ngoài thì như hai vị khác nhau vậy. Hắn cười khà khà nói: "Tỷ nấu à?"

"Ừm, uống những đồ bán sẵn bên ngoài không tốt, vả lại nhà cũng có tủ lạnh, nấu nhiều một chút, để trong tủ lạnh có thể uống được thời gian dài rồi." Ngụy Thục Phân gật đầu cười, sau đó lại nhíu mày hơi có chút oán giận mà nói: "Sau này ở bên ngoài đừng uống nhiều rượu như vậy, rượu cũng không phải đồ tốt, uống nhiều có hại cho sức khỏe đó."

"Khà khà, sau này uống ít đi." Hác Mãnh biết Ngụy Thục Phân muốn tốt cho hắn, nên ngoan ngoãn gật đầu.

Ngụy Thục Phân liếc đôi mắt quyến rũ nhìn hắn, nhẹ giọng lầm bầm: "Nhớ ở trong lòng ấy, đừng chỉ có nói ngoài miệng, quay lưng lại quên ngay ấy." Rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hác Mãnh đi tới bàn mở máy vi tính ra, chuẩn bị tìm kiếm một chút tư liệu liên quan tới Thanh Long Ngọc. Đối với hắn mà nói, xưởng may hay thậm chí là khoa kỹ Lam Mị đều không quan trọng bằng Thanh Long Ngọc.

Thanh Long Ngọc, được người ta gọi là đá Thanh Long, nơi sản xuất là huyện Thanh Long, sản lượng Thanh Long Ngọc cũng không thấp, cũng bởi vì nó có ở khắp núi, nơi nào cũng có, vì vậy mọi người mới quên đi giá trị

của nó. Hiện tại, đá Thanh Long còn không được mọi người biết tới nhiều, nó cũng là một loại ngọc thạch, nhưng bởi vì màu sắc, hoa văn đều có giá trị thưởng thức phi thường cao, hiện nay mới được xem là một loại vật liệu đá có giá trị kinh tế để tiến hành khai phá.

Xem xong những tư liệu này, Hác Mãnh trong lòng mừng như điên, hận không thể ngay lập tức bay tới tỉnh Đông Xuyên, huyện Thanh Long. Nếu đúng như trong tài liệu nói thì 'Thanh Long Ngọc' ở huyện Thanh Long nơi nào cũng có, nếu như thế thì Hác mãnh phát tài to rồi.

Nhưng trước khi rời khỏi Thạch Thành đi huyện Thanh Long thì có mấy chuyện cần phải thông báo chút.

"Ngọc Vân tỷ, tỷ đã dậy chưa?" Hác Mãnh cầm điện thoại gọi cho Tiếu Ngọc Vân.

Tiếu Ngọc Vân còn chưa dậy, đang nằm trên giường, bữa sáng cũng chưa ăn, hôm qua sau khi trở về, nàng nghĩ mãi không biết quan hệ của mình và Hác mãnh là như thế nào, hơn nữa còn không biết phải nói làm sao với người nhà chuyện nàng từ chức ở công ty không làm nữa, vì thế vẫn nằm im trên giường không nhúc nhích.

"Còn chưa đâu." Tiếu Ngọc Vân hừ một tiếng.

Hác Mãnh cười nói: "Mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi, mau mau dậy đi thôi, đệ đã nói với tỷ chuyện mở công ty may đó, đệ đã quyết định rồi, hôm qua đệ đã tới khu quy hoạch Thạch Thành mua mười mẫu, chuẩn bị xây nhà xưởng, việc xây xưởng đệ để cho Chu Đào tìm người làm, tỷ cũng không thể nhàn rỗi nhé, xưởng may xây xong chúng ta sẽ bắt đầu khởi công. Đăng ký công ty, tuyển công nhân đều cần tỷ lo liệu, vậy đi, trước tiên tỷ cho đệ tài khoản, đệ chuyển tiền qua cho tỷ."

Tiếu Ngọc Vân trầm mặc rồi nhẹ giọng hỏi: "Cái gì cũng bắt tỷ làm, vậy đệ làm gì?"

"Đệ à? Khà khà, chúng ta lúc trước cũng đã nói rồi mà, đệ chỉ là người thứ hai thôi." Dừng lại chút, Hác Mãnh nói tiếp: "Hơn nữa mấy ngày nay đệ có việc, cần phải đi tỉnh Đông Xuyên một chuyến, rất gấp, rất trọng yếu, không

thể không đi."

"Được rồi." Tiếu Ngọc Vân không hỏi thêm gì. Nếu đã đáp ứng rồi, vậy thì ... phải làm thôi. Trong lòng mơ hồ cũng có chút hưng phấn, hai người như vậy cũng đã gây dựng sự nghiệp, làm tốt thì từ nay về sau nàng cũng là ông chủ, không cần phải ăn nói khép nép hầu hạ người khác.

Chuyển vào tài khoản của Tiếu Ngọc Vân 2 triệu tệ, nếu là người khác thì Hác mãnh còn lo lắng tiền sẽ không còn, thế nhưng đối với Tiếu Ngọc Vân thì tuyệt đối không phải lo lắng, đừng nói 2 triệu, cho dù 20 triệu thì Hác Mãnh cũng rất yên tâm.

Giải quyết xong vấn đề bên Tiếu Ngọc Vân, Hác Mãnh lại đi một chuyến tới khoa kỹ Lam Mị.

Nhân viên của khoa kỹ Lam Mị càng ngày càng nhiều, một tầng văn phòng đã có chút chen chúc, nhưng tạm thời cũng đủ dùng. Có Trần Vũ Tình ở công ty, mọi chuyện cũng không cần Hác Mãnh phải bận tâm.

"Đi tỉnh Đông Xuyên có việc gì?" Trần Vũ Tình cau mày hỏi.

Hác Mãnh đánh giá nàng, mới có mấy ngày mà khí chất nữ cường nhân của Trần Vũ Tình càng ngày càng mãnh liệt, nếu thêm một thời gian nữa thì chỉ cần đứng bên cạnh nàng không cần làm gì cũng có thể khiến cho nam nhân trong lòng sinh ra áp lực vô hình chứ? "Có chút việc riêng, lúc ta không có mặt, ngươi phụ trách công ty nhé, nếu có việc gấp thì gọi điện thoại cho ta."

Trần Vũ Tình nhíu mày, cũng không nói thêm gì, bèn chuyển sang nói chuyện công ty :"Bên phía Lam tổng mấy ngày nữa sẽ cho tổ chức dùng thử máy, cũng là nhóm đầu tiên được đưa ra thử nghiệm, ngươi có dự định gì không?"

"Nhanh như thế à." Hác Mãnh sờ sờ mũi, cười nói: "Lưu lại cho ta mấy bộ, ta mang tặng người ta. Còn lại, ngươi tự quyết định đi, đúng rồi, người dùng cường hào ba sao trở lên mỗi người đều biếu tặng miễn phí một bộ đi."

Ý nghĩ của Hác Mãnh cùng Trần Vũ Tình không hẹn mà hợp, nhóm người dùng cường hào cao cấp này đều là của cải của khoa kỹ Lam Mị, mấy trăm ngàn, mấy triệu tệ mua danh hiệu cường hào còn được, lẽ nào điện thoại Lam Mị mấy ngàn tệ còn để vào mắt sao? Thế nhưng, chính mình mua cùng với khoa kỹ Lam Mị biếu tặng tuyệt đối là hai loại cảm giác khác nhau.

Ai không hy vọng mình được người khác coi trọng chứ.

Người ta dựa vào cái gì mà tiêu phí mấy trăm ngàn, mấy triệu để mua sản phẩm của ngươi.

"Ừm!" Trần Vũ Tình gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, người dùng cường hào ba sao biếu tặng một bộ điện thoại Lam mị, ta để nhân viên công ty tự mình giao hàng tới tận nơi, lấy đó làm thành ý, người dùng cường hào bốn sao biếu tặng một bộ điện thoại Lam Mị cùng một bộ đồ hồ Phong Bạo, do ta cùng quản lý Lưu tự mình đưa tới."

"Được, chuyện này ngươi quyết định như thế là tốt rồi." Hác mãnh cười nói: "Còn lại, có thể ưu tiên cho nhân viên công ty dùng một chút, nếu còn dư thì có thể tổ chức một cái hoạt động nhận thưởng trên mạng."

Trần Vũ Tình suy nghĩ một chút rồi nói: "Kỳ thực, việc kiến tạo trung tâm nghiên cứu phát mình cùng đầu tư xây dựng xưởng sản xuất cũng nên đưa lên hàng đầu."

"Chuyện đầu tư công xưởng, để Lam tổng phụ trách, còn trung tâm nghiên cứu phát minh thì ngươi phụ trách." Hác mãnh sau khi suy tính, nói.

Trần Vũ Tình bình tĩnh nói: "Tại sao không để cho Lam tổng phụ trách cả? Ta cảm thấy đem trung tâm nghiên cứu phát minh cùng nhà xưởng đều đặt ở phía nam thì tốt hơn. Chí ít tạm thời là như thế. Ta phụ trách phần mềm, cùng với nhóm nghiên cứu khoa kỹ đúng lúc có thể phát huy tác dụng của chi nhánh Thâm Khẩu cùng chi nhánh Bắc Kinh, còn tổng bộ Thạch Thành có

thể trù tính chung toàn cục, phát hiệu lệnh."

Hác mãnh nhếch miệng cười, nói: "Phương diện này ngươi cùng Lam tổng thương lượng đi, ta không có ý kiến."

"Đúng rồi, ta cảm thấy khoa kỹ Lam Mị nên mua lại cả tòa cao ốc Long Ảnh." Trần Vũ Tình đột nhiên đổi đề tài.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Một Trong Chín Loại Ngọc

Chương 104: Một Trong Chín Loại Ngọc
"Mua lại cao ốc Long Ảnh?" Hác Mãnh sửng sốt.

Trần Vũ Tình mỉm cười nói: "Không sai, mua lại cao ốc Long Ảnh. Khoa kỹ Lam Mị hiện giờ đã không còn là công ty phổ thông nữa rồi, nó cần biểu hiện thực lực cho mọi người thấy, trụ sở công ty hiện giờ có vẻ không được hoành tráng. Quan trọng nhất chính là văn phòng có một tầng đã khá chật chội rồi."

"Mua lại cả tòa cao ốc Long Ảnh cần bao nhiêu tiền?"

Trần Vũ Tình cười nói: "Hiện tại nó có giá trị khoảng tầm 300 triệu."

Ba trăm triệu? Hác Mãnh cảm thấy dùng 300 triệu mua lại một tòa nhà lớn cũng không phải là đắt, cao ốc Long Ảnh có 18 tầng, diện tích chung là mấy chục ngàn mét vuông, có một bãi đậu xe dưới tầng hầm, vả lại cách trung tâm thành phố cũng không xa, rất có tiềm lực để đầu tư. Giá trị sau này chỉ có thể tăng chứ không giảm, đầu tư cũng được, để mình sử dụng cũng được, đều là một lựa chọn tốt.

"Công ty sở hữu cao ốc Long Ảnh có bán đấu giá không?" Hác Mãnh cười hỏi.

Trần Vũ Tình mỉm cười nói: "Ta chuẩn bị dư thêm 50 triệu để thu mua, tin

rằng ông chủ cao ốc Long Ảnh sẽ không phản đối."

350 triệu? Giá tiền này Hác mãnh cũng có thể tiếp thu được, lúc này mới nói: "Được, ngươi xem đó mà làm là được."

Buổi chiều, Chu Đào gọi điện thoại cho Hác Mãnh, nói: "Huynh đệ, ngươi nhìn nhầm rồi, đá Thanh Long kia căn bản là không đáng giá, mấy trăm tệ 1 tấn, khắp huyện Thanh Long đều có."

Hác Mãnh cúp điện thoại, khóe miệng hơi cong lên, lầm bầm: "Không đáng giá càng tốt."

Hắn không sợ không đáng giá, chỉ sợ là quá đáng giá. Nếu giá quá cao thì hắn không có lợi mấy rồi.

"Thục Phân tỷ, đệ cùng Thiết Ngưu đi tỉnh Đông Xuyên làm chút việc, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho đệ." Hác Mãnh thừa dịp Ngụy Thục Phân lên trên lầu, liền ôm nàng nhỏ giọng nói.

Ngụy Thục Phân thân thể run rẩy, đỏ mặt nhẹ giọng ừm một tiếng, mấy ngày nay Hác Mãnh không có chạm tới nàng, trong lòng nàng còn có chút nghi ngờ, có phải hắn đã không còn hứng thú gì với mình không, hay là bên ngoài có nữ nhân khác, lúc không có việc gì làm, nàng lại suy nghĩ lung tung, nàng là loại nữ nhân thật thà, không có ý xấu nhưng không có nghĩa là ngốc nghếch.

"Đi mấy ngày?"

Hác Mãnh cũng không biết, đến lúc đó xem tình huống mới biết được, cười nói: "Hắn là đi vài ngày rồi về thôi"

"Vậy các ngươi cẩn thận một chút, bên ngoài dù sao cũng không bằng nhà mình, sinh hoạt không quen." Ngụy Thục Phân tựa trong lồng ngực hắn, nhẹ giọng căn dặn.

Hác Mãnh gật đầu, nhìn ra phía ngoài một chút, tiểu Quả Quả đang ở dưới lầu xem ti vi, Thiết Ngưu thì đang đứng ngây ngốc trong góc tường dưới lầu, sẽ không có người lên đây. Hắn cười xấu xa chỉ vào trong bếp nói: "Chúng ta

vào đó đi" Nhà bếp có cửa sổ nhìn ra ngoài, nếu cúi người xuống cũng không dễ bị người bên ngoài nhìn thấy.

Ngụy Thục Phân mặt mày đỏ rực, có chút nhăn nhó ngại ngùng, nhưng không cưỡng được Hác Mãnh, vẫn đi theo vào trong bếp.

... (ND: chỗ này lược mất 3000 chữ không lão ML del mất)

Từ trên lầu xuống, Ngụy Thục Phân trên mặt vẫn còn đỏ chót.

"Thiết Ngưu, đi cùng ta đến tỉnh Đông Xuyên một chuyến" Hác Mãnh nói với Thiết Ngưu.

Hai người ra ngoài bắt xe đi thẳng đến ga xe lửa Thạch Thành, bởi vì bây giờ không phải thời điểm đông khách nên vé xe rất dễ mua được. Thạch Thành cách tỉnh Đông Xuyên cũng không xa, chỉ mấy trăm km, đi 5-6 tiếng là đến nơi.

Bởi vì cũng không đi quãng đường dài lắm nên Hác mãnh chỉ mua hai vé ngồi ghế cứng.

Sảnh đợi trong ga xe lửa, Hác Mãnh nhìn Thiết Ngưu cười hỏi: "Ngươi không hỏi ta đi tỉnh Đông Xuyên làm gì à? Không sợ ta đem ngươi bán đi à?"

Thiết Ngưu cười khà khà nói: "Nếu ông chủ muốn nói thì không cần ta hỏi, nếu không muốn nói thì hỏi cũng vô ích. Bán ta đi à? Không phải ta không tin bản lĩnh của ông chủ, nhưng cảm thấy khả năng đó không lớn, mà cho dù thế thật thì ông chủ cũng không bán nổi ta đâu."

Hác Mãnh lườm một cái, mắng: "Hầu tinh, hầu tinh, ai mà cho rằng ngươi là kẻ ngu si thì hắn mới là kẻ ngu nhất đây." Dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Lần này chúng ta đi tỉnh Đông Xuyên, huyện Thanh Long vì đá Thanh Long."

"Đá Thanh Long?" Thiết Ngư hai con mắt sáng lên, cười hiền lành nói: "Ông chủ, ngươi chắc không biết, Thanh Long Ngọc cùng đá Thanh Long kỳ thực khác nhau rất lớn. Thanh Long Ngọc rất có giá trị, đá Thanh Long giá trị thấp hơn rất nhiều."

Hác Mãnh quay đầu nhìn hắn, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi biết Thanh Long Ngọc?"

Thiết Ngưu gật đầu nói: "Biết, huyện Thanh Long cũng vì Thanh Long Ngọc mà có cái tên đó, thế nhưng Thanh Long Ngọc tinh phẩm cũng rất hiếm thấy, người muốn tìm thì nhiều vô cùng. Thanh Long Ngọc chính là một trong chín loại ngọc."

Hác Mãnh cũng không biết Thanh Long Ngọc cùng đá Thanh Long có gì khác nhau, đối với hắn mà nói thì không cần biết Thanh Long Ngọc tinh phẩm hay không, chỉ cần có thể khai thác được ra loại đá Thanh Long kia thì đó chính là Thanh Long Ngọc trong mắt hắn, cũng phù hợp với yêu cầu của hắn.

"Ngươi biết cũng nhiều đó nhỉ." Hác Mãnh cười nói.

Thiết Ngưu khà khà hai tiếng rồi ngồi im không nói gì. Có lúc Hác Mãnh cũng buồn bực, mặt hàng này hình như biết tất cả mọi chuyện, không hề ngốc chút nào, làm gì cũng đều có thể kiếm được cơm ăn, tại sao lại chạy đến bên cạnh mình chứ? Nghĩ mãi không ra!

Đối với suy nghĩ vô ích này, Hác Mãnh coi nghi không nghĩ nữa, người với người giao lưu với nhau cơ bản nhất là tín nhiệm, quan trọng nhất cũng là tín nhiệm, hồ đồ nhiều lúc so với cái gì cũng biết còn tốt hơn.

Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu trang phục trên người cũng không gây chú ý lắm. Sau khi lên xe, Hác mãnh ngồi bên cạnh một người đại tỷ tuổi không lớn lắm, mang theo một đứa nhỏ. Đối diện là ba người tuổi chừng 20, 2 nam 1 nữ.

"Ta chợp mắt một chút, bao giờ đến thì gọi ta." Hác Mãnh dựa vào ghế, nói với Thiết Ngưu một tiếng rồi nhắm hai mắt lại.

Tâm thần chìm đắm vào hệ thống Trạm Thu Mua, tra tìm tư liệu có quan hệ tới 'Thanh Long Ngọc'. Đúng như Thiết Ngưu nói, Thanh Long Ngọc cũng có phân chia tinh phẩm cùng phàm phẩm (bình thường). Thanh Long Ngọc tinh phẩm có giá trị rất cao, trong Trạm Thu Mua định giá mỗi g giá hơn 10,000 kim tệ.

Còn loại mà Hác mãnh phát hiện ra là loại bình thường nhất, cũng chính là đá Thanh Long, kỳ thực cũng là một loại Thanh Long Ngọc, chỉ có điều thuộc về phàm phẩm. Trên thực tế giá trị không cao, nhưng trong hệ thống Trạm Thu Mua định giá 'Thu mua' cũng không tệ, dựa theo tính toán của hắn thì loại Thanh Long Ngọc phàm phẩm này ở trong Trạm Thu Mua giá trị cũng tạm được, ở địa vực khác chắc cũng là hàng khan hiếm nên Trạm Thu Mua mới trả giá cao như vậy.

Đây có lẽ là BUG để hắn kiếm bộn kim tệ rồi.

Bởi vậy Hác Mãnh cũng lớn mật suy đoán, nếu có loại 'Thanh Long Ngọc' giá trị không tệ này, trên thực tế giá thu mua rất là rẻ tiền, vậy thì liệu rằng có tồn tại đồ vật khác có giá trị cao hơn không đây?

Không giới hạn là vật liệu, kim loại hay là một loại lương thực, một loại vật chất, thậm chí một ít sinh vật cũng đều có thể lắm chứ.

Xem ra sau này cần phải chú ý thêm mới được.

Khi Hác Mãnh đang suy nghĩ thì xung quanh có tiếng ồn ào huyên náo đánh thức hắn. Hắn nhíu mày, mở mắt ra nhìn. Cãi nhau chính là vị đại tỷ mang theo đứa nhỏ ngồi bên cạnh, cùng với ba người trẻ tuổi ngồi đối diện.

Đứa nhỏ tuổi không lớn lắm, 4-5 tuổi, là một bé trai, đây là độ tuổi trẻ con rất hiếu động, hiện nay phần lớn gia đình đều có một đứa bé, hơn nữa khá chiều chuộng đứa nhỏ. Vừa nãy, đứa nhỏ muốn ăn đồ ăn vặt, tự mình mở đồ uống, bởi vì đồ uống là sữa chua, nên khi mở một chút chất lỏng bắn vào quần áo của nữ hài cùng với người ngồi bên cạnh, kết quả người trẻ tuổi nổi nóng đá đứa nhỏ một cước, có lẽ khí lực cũng không quá lớn, mẫu thân đứa nhỏ xót con nên đã cùng người trẻ tuổi cãi nhau.

Chuyện vặt nhưng lại làm cho mọi người trên toa xe đều đứng lên xem náo nhiệt.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đồng Hành

Chương 105: Đồng Hành

Bé trai đôi mắt mở to, đứng yên không nhúc nhích nhìn mẫu thân đang cãi nhau cùng mấy người trẻ tuổi, cậu không khóc, cũng không nghịch ngợm gì, mà ngược lại rất yên lặng.

"Tiểu đệ đệ, đệ không sợ sao?" Hác Mãnh nhìn hắn, hiếu kỳ hỏi.

Bé trai lắc đầu, cúi đầu nhìn chai nước Khả Nhạc rơi trên mặt đất, thè đầu lưỡi liếm môi một cái, trong ánh mắt hắn có thể thấy hắn muốn uống!

Nhưng cũng có thể nhìn thấy, bé trai cũng được dạy dỗ rất tốt, cũng không ngồi xuống nhặt chai nước Khả Nhạc bị đổ. Có lẽ từ nhỏ đã được dạy là đồ rơi trên đất, đã bị bẩn không thể ăn được nữa. Nhưng có lúc ý nghĩ của tiểu hài tử rất ngây thơ, nếu chai nước này không thể uống, vậy thì cho ta bình khác đi.

Nhưng mẹ đang cãi nhau không rảnh để ý tới mình.

Hác mãnh cười, từ chiếc bàn trà bên cạnh cầm một chai Khả Nhạc, mở ra giúp hắn. Khả Nhạc để trong ba lô, bên trong đều là đồ ăn vặt, có lẽ mẹ đứa bé mang theo cho hài tử ăn trên đường.

"Uống đi. Lát nữa ngoan ngoãn đi xin lỗi các ca ca, tỷ tỷ. Biết không?" Hác Mãnh cười bẹo đôi má mập mạp của bé trai.

"Hì Hì" Đứa nhỏ nhoẻn miệng cười gật đầu với Hác Mãnh.

Hác Mãnh ngẩng đầu lên, đưa tay kéo vị đại tỷ kia, cười nói: "Hài tử đang nhìn đó, ngươi làm thế sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa nhỏ."

Vị đại tỷ kia khoảng chừng 30 tuổi, tuổi không lớn, nhìn Hác mãnh sửng sốt một chút.

"Các ngươi cũng yên lặng một chút đi, cũng không phải chuyện gì lớn, đứa bé thì biết cái gì, quần áo bẩn có thể giặt, cũng không cần phải chấp nhặt một đứa bé, chúng ta đều là người có văn hóa, đúng không? Lại đây, tiểu đệ đệ, đệ trước hết xin lỗi đại ca ca, đại tỷ tỷ đi, vừa nãy ngươi làm bẩn quần áo của người ta rồi." Hác Mãnh cười đẩy bé tra đang uống Khả Nhạc ra.

"Đại ca ca, đại tỷ tỷ, xin lỗi, đệ không phải cố ý."

Người trẻ tuổi đối diện nhíu mày, mắt nhìn Hác Mãnh rồi mắng: "Mẹ nó chứ, ngươi là cái chó gì, đây là chuyện của ngươi à."

Có lẽ ghét Hác Mãnh lo chuyện không đâu, ba người bọn họ trẻ tuổi tính nóng, vì lẽ đó khó tránh khỏi có chút kích động. Đối với người như vậy, Hác mãnh cũng sẽ không nổi nóng, không tức giận, nở nụ cười, vỗ tay một cái, chỉ vào người trẻ tuổi vừa nói.

Thiết Ngưu vẫn nhắm mắt không để ý mọi việc, đột nhiên mở mắt ra, lạnh lùng đứng dậy, hắn cao hơn 1m90, người trẻ tuổi vừa nói cao tầm 1m70, hơn nữa khá gầy yếu, thuộc về loại hình nam nhân 'Xương xẩu'

Thiết Ngưu ngẩng đầu lên, bàn tay đặt lên mặt của đối phương đè người trẻ tuổi kia ngồi vào chỗ, giọng ồm ồm nói: "Ông chủ của ta bảo ngươi ngồi xuống, nếu ngươi còn nói thêm một câu, ta liền ném ngươi vào cầu tiêu ăn cứt, không tin ngươi có thể thử xem."

Tên to con này, coi như không có võ đi chăng nữa, thì chỉ cần đứng lên cũng đủ dọa người.

"..." Người trẻ tuổi trừng mắt nhưng cũng không dám lên tiếng.

"Đại ca, chúng ta, chúng ta xin lỗi, hắn vừa rồi cũng nóng tính nói linh tinh." Tiểu cô nương khá là có nhãn lực, vừa thấy tình thế không được lập tức cười xin lỗi, vừa rồi nàng cùng đại tỷ mang đứa bé mắng nhau, nhưng chuyển biến cũng cực kỳ nhanh.

"Trên xe lửa nhiều người như vậy, khó tránh khỏi có lúc va chạm, mọi người thông cảm một chút, không phải là xong rồi sao. Tất cả ngồi xuống đi, mọi người trong toa xe đang nhìn chúng ta đấy." Hác Mãnh cười nói.

Thiết Ngưu ngồi xuống, lại dựa vào ghế, nhắm con mắt lại, đầu vừa to lại trọc càng nhìn càng khiến người ta nghĩ tới "Kim Cương lực sĩ" vậy.

Đại tỷ kia trên mặt cũng có chút xấu hổ, đỏ mặt ôm bé trai vào lồng ngực. Lúc này nhân viên xe lửa lại đây hỏi han tình huống, thấy sự tình đã trở nên

yên ổn thì dặn dò vài câu rồi xoay người đi mất.

"Mấy người đi du lịch à?" Hác Mãnh nhìn ba người trẻ tuổi đối diện, cười hỏi.

Cô gái kia lắc đầu: "Không phải, chúng ta về nhà."

"Ồ!" Hác Mãnh cũng không hỏi nhiều. Quay đầu chơi đùa với đứa bé ngồi trong ngực đại tỷ, mẹ đứa nhỏ đối với Hác Mãnh cũng thân thiết, lại đưa cho ít nho và ít ô mai. Kỳ thực người với người, chỉ cần hiểu rõ, một câu nói hay một việc nhỏ cũng sẽ trở nên quen thuộc.

"Tiểu huynh đệ muốn đi đâu?" Mẹ bé trai hiếu kỳ hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Đi huyện Thanh Long"

"Huyện Thanh Long?" Mẹ bé trai sửng sốt, nữ hài ngồi đối diện cũng sửng sốt, lại nói: "Ngươi đi huyện Thanh Long làm gì vậy? Chúng ta cũng ở huyện Thanh Long."

"Ta cũng ở huyện Thanh Long" Mẹ bé trai cười nói.

Vừa nói thế, ba người trẻ tuổi cùng mẹ bé trai đều thấy xấu hổ, đỏ mặt. Cãi nhau nửa ngày, hóa ra mọi người đều là cùng quê à.

Hai người trẻ tuổi tên là Lý Minh cùng Vương Vĩ, còn cô gái kia là Trương Đậu Đậu, đều học đại học ở Thạch Thành, nghỉ hè về nhà muộn mấy ngày. Đại tỷ mang theo đứa bé bên cạnh Hác Mãnh là Cung Yến, bé trai là Hiên Hiên, hai mẹ con cũng lên xe từ Thạch Thành, chuẩn bị về huyện Thanh Long.

"Hác ca, ngươi đi huyện Thanh Long làm gì vậy?" Trương Đậu Đậu nháy mắt hiếu kỳ hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Nghe nói huyện Thanh Long có đá Thanh Long rất có giá trị thưởng thức, ta chuẩn bị tới xem một chút, xem có thể phát triển được không, nếu có thì ở huyện Thanh Long đầu tư xây dựng một xưởng đá."

Đối với Hác Mãnh mà nói, huyện Thanh Long hắn không quen ai, nếu có thể

quen vài người giới thiệu một chút tình hình huyện Thanh Long cũng tốt.

"Nhìn dáng dấp của ngươi cũng không lớn hơn chúng ta mấy tuổi chứ? Hiện tại cũng đã tự mình làm chuyện làm ăn?" Trương Đậu Đậu đối với thân thế của Hác Mãnh cảm thấy hứng thú.

Hác Mãnh nhún vai, cười ha ha nói: "Hết cách rồi, còn trẻ cũng phải sớm quản việc nhà. Nhà ta ở Thạch Thành, sau này các ngươi về trường, chúng ta có thể thường xuyên liên hệ, có chuyện gì có thể tới tìm ta."

"Khẩu khí thật lớn, có chuyện gì tìm ngươi giải quyết được sao?" Vương Vĩ đối với Hác Mãnh có chút bất mãn, vì thế trong lời nói mang theo ý trào phúng, vừa rồi bị Thiết Ngưu dọa hắn cảm thấy mất mặt.

"Được chứ." Hác Mãnh cười đổi chủ đề, hỏi: "Các ngươi có hiểu rõ huyện Thanh Long không?"

"Hiểu rõ chứ! Ngươi muốn làm xưởng đá có thể tới trấn Thanh Long chúng ta, huyện Thanh Long có đá Thanh Long tốt nhất đều ở núi Thanh Long cùng bên bờ sông Đại Hồng, núi Thanh Long cùng sông Đại Hồng đều ở trấn Thanh Long đó." Trương Đậu Đậu cười khanh khách nói.

"Núi Thanh Long, sông Đại Hồng?" Hác Mãnh sững sờ, hắn bị làm cho hồ đồ rồi.

"Đậu Đậu nói không sai, toàn huyện Thanh Long nơi nào cũng có đá Thanh Long, thế nhưng chất liệu đá tốt nhất là đá Thanh Long ở núi Thanh Long. Ha ha, ngươi thật sự muốn đầu tư ở huyện Thanh Long thì đại tỷ ta có thể giúp đỡ một chút" Cung Yến cười tiếp lời. Cung Yến làm việc ở ngay trong huyện, chồng nàng là lãnh đạo chủ quản của trấn Thanh Long.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mua Thanh Long Ngọc

Chương 106: Mua Thanh Long Ngọc

Xe lửa tới ga huyện Thanh Long, Hác Mãnh để Thiết Ngưu xách hành lý giúp Cung Yến, hắn thì ôm bé trai Hiên Hiên, Trương Đậu Đậu cũng xuống ga này. Bên ngoài trời đã bắt đầu tối.

"Buổi tối các ngươi nghỉ ngơi ở đâu? Hay là đi nhà ta ở tạm, có phòng trống." Cung Yến nhiệt tình nói.

Hác Mãnh sợ phiền phức, suy nghĩ một chút lắc đầu từ chối, cười nói: "Không được, chúng ta tự tìm nhà nghỉ là được rồi." Mọi người dù sao cũng mới quen, lại đi nhà người ta có vẻ tùy tiện, cũng rất bất tiện.

"Vậy à, cũng được, vậy các ngươi lưu số điện thoại của ta, có chuyện gì có thể trực tiếp liên hệ với ta. Chồng ta là Lý Vĩ, các ngươi đi trấn Thanh Long có chuyện thì tới ủy ban trấn tìm hắn." Cung Yến suy nghĩ một chút, gật đầu rồi trao đổi số điện thoại với Hác Mãnh.

Trương Đậu Đậu nháy mắt cười hì hì: "Hay là các ngươi cùng ta đi trấn Thanh Long, trên trấn cũng có nhà nghỉ, nơi này cũng cách trấn không xa, chúng ta bắt xe đi là được."

"Đậu Đậu, ngươi về trấn Thanh Long sao?" sắc mặt Vương Vĩ có chút khó coi, cau mày hỏi. Nhà hắn cũng ở trấn Thanh Long, nhưng hiện tại đã chuyển tới trung tâm huyện. Nhà Đậu Đậu cũng có nhà ở trung tâm huyện, có thể thấy Vương Vĩ có chút ý tứ với Trương Đậu Đậu, nhưng mà hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

"Đúng vậy." Trương Đậu Đậu gật đầu, không tiện để ý đến hắn, phần lớn sự chú ý đều đặt trên người Hác Mãnh.

Đi trấn Thanh Long?

Hác Mãnh giật mình, cười nói: "Được, vậy chúng ta đi trấn Thanh Long." Lần này đến đây là vì Thanh Long Ngọc, nếu trấn Thanh Long có nguyên liệu đá vậy thì dứt khoát đi trấn Thanh Long.

Nhà Lý Minh ở trấn Thanh Long, vì thế bọn họ cùng đi, chia tay với đại tỷ Cung Yến và bé trai Hiên Hiên, ra khỏi ga xe lửa có không ít xe taxi, Hác Mãnh, Thiết Ngưu, Trương Đậu Đậu cùng Lý Minh, vừa vặn bốn người, một

chiếc taxi có thể chở được, không cần thuê xe to hơn.

Trương Đậu Đậu cùng tài xế đàm luận giá cả rồi lên xe đi tới trấn Thanh Long, trên đường líu ra líu ríu miệng nhỏ không ngừng, rất biết nói chuyện.

Huyện Thanh Long cách trấn Thanh Long khoảng chừng 18 km, trấn Thanh Long là đệ nhất trấn của huyện Thanh Long.

(ND: ở TQ mỗi huyện nó có trung tâm huyện gọi là Huyện Thành, mỗi huyện có rất nhiều xã và thị trấn.)

"Thanh Long Ngọc đáng giá, còn đá Thanh Long thì không đáng giá." Trương Đậu Đậu cười hì hì nói: "hàng năm người tới huyện Thanh Long tìm Thanh Long Ngọc rất nhiều, thế nhưng không có mấy người có thể tìm được."

"Ồ." Hác Mãnh không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Vậy Thanh Long Ngọc và đá Thanh Long có sự phân chia thế nào? Mọi người từ lâu đã biết sự tồn tại của Thanh Long Ngọc sao?

"Đương nhiên rồi, huyện Thanh Long cũng vì có Thanh Long Ngọc mới có tên đó, hì hì, nhưng mà cho dù người ở huyện Thanh Long cũng không có mấy người thấy được Thanh Long Ngọc, Thanh Long Ngọc cùng đá Thanh Long trên bản chất không giống nhau, Thanh Long Ngọc là ngọc thạch còn đá Thanh Long chỉ là tảng đá màu xanh thôi."

Nghe Trương Đậu Đậu nói, toàn bộ người huyện Thanh Long đều biết Thanh Long Ngọc có giá trị liên thành, rất nhiều người đời đời đi tìm ngọc, nhưng đá Thanh Long thì không phải bảo bối gì, khắp đồi núi đều có, có đầy trên núi Thanh Long. Đá Thanh Long với đá Thanh Long cũng có chút khác nhau, một số có màu sắc đậm hơn, một số có màu sắc êm dịu, còn một số lại nhạt hơn một chút.

"Có không ít người mở xưởng đá ở trấn Thanh Long sao?" Hác Mãnh hỏi.

"Ừm, nhiều, thế nhưng cũng không nhiều, bình thường đều là người địa phương, người nơi khác tới đều mở xưởng đá có tên tuổi, kỳ thực cũng vì tới đây tìm kiếm Thanh Long Ngọc, mọi người trong lòng đều biết cả." Lý Minh

trên xe vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên mở miệng nói.

Hác Mãnh quay đầu nhìn hắn, với con mắt màu đen, tướng mạo phổ thông nhưng khiến cho người ta cảm giác đây là một người trẻ tuổi rất lịch sự, bình thường cũng ít nói chuyện.

Lý Minh đối diện với Hác Mãnh, nhẹ giọng nói: "Ta không biết thật ra ngươi đến trấn Thanh Long là muốn mở xưởng đá hay là vì Thanh Long Ngọc, nếu như vì Thanh Long Ngọc mà đến thì chúng ta có thể nói chuyện."

Hác Mãnh con mắt lấp lóe, nhẹ giọng hỏi: "Ý của ngươi là trong tay ngươi có Thanh Long Ngọc?"

"Ta không có nhưng nhà ta có." Lý Minh gật đầu.

Trương Đậu Đậu nói tiếp: "Trong nhà cái hũ nút này, trưởng bối đều là thạch nông, trong nhà có lẽ có không ít hàng thật đó."

"Cái gì là thạch nông?" Hác Mãnh cười không rõ hỏi. Đối với danh từ này, hắn lần đầu tiên nghe thấy.

"Thạch nông à, thạch nông chính là đời đời sống nhờ nghề tìm đá, cũng có người gọi thạch nông là người tìm ngọc, trước đây người tìm ngọc khá nhiều, rất nhiều nhà đều tìm ngọc, thế nhưng có thể gọi là thạch nông cũng không có mấy người. Nhưng hiện nay ngoại trừ vài người lớn tuổi già cả không có việc thường đi quanh ngọn núi Thanh Long thì người trẻ tuổi đã còn rất ít làm việc này. Mấy người già thường nói Thanh Long Ngọc trên núi Thanh Long đã tuyệt chủng rồi, không còn nữa." Trương Đậu Đậu cười giải thích.

Hác Mãnh hiểu, cười nói: "Vậy theo ngươi nói, người trong trấn Thanh Long nhà nào cũng có Thanh Long Ngọc à."

"Trước đây thì mỗi nhà đều có, nhưng hiện giờ đã không còn nữa, đều bị các thương nhân kinh doanh ngọc thạch mang đi rồi. Vốn Thanh Long Ngọc bán theo cân, hì hì, hiện giờ thì bán theo gam. Đã nghe câu hoàng kim có giá, ngọc vô giá chưa? Thanh Long Ngọc cũng như vậy, hiện nay giá mỗi gam Thanh Long Ngọc cao nhất đều lên tới hơn 800 tệ đó, thấp nhất cũng khoảng 200 tệ. Nghe ba ta nói, lúc trước nhà chúng ta có Thanh long Ngọc, đều bán

đi giá 150 tệ một cân, thiệt thòi lớn rồi." Nói tới đây Trương Đậu Đậu le lưỡi một cái.

Gần tới 1h đồng hồ xe đến trấn Thanh Long, Hác Mãnh tranh trả tiền xe, Trương Đậu Đậu dẫn bọn họ tìm một khách sạn có điều kiện không tệ, mở một phòng đôi.

Nàng và Lý Minh đều là người trong trấn vì thế mà rất quen thuộc, mang Hác mãnh tới khách sạn, chính là khách sản của một người họ hàng. Giá tiền cũng không đắt, mỗi đêm 100 tệ.

Hác Mãnh và Thiết Ngưu lần này tới đây cũng không mang hành lý gì, đi tay không, sau khi đặt phòng khách sạn thì đi cùng Lý Minh tới nhà hắn.

"Lý Minh trong nhà trước đây kỳ thực là thổ tài chủ." Trương Đậu Đậu đi bên cạnh Hác mãnh, chọc Hác Mãnh một chút, cười nhẹ giọng lầm bầm.

Thổ tài chủ?

Hác Mãnh sững sờ, cười cười, thổ tài chủ đại khải chỉ địa chủ ở thế hệ trước.

Nhà Lý Minh rất lớn, bên trong sân chồng chất không ít tảng đá, đều là đá Thanh Long, màu sắc có đậm có nhạt, khối to thì cao mấy mét, nặng mấy tấn, khối nhỏ thì cũng phải mấy trăm cân.

"Gia gia, cháu đã về, hai vị này là bạn của cháu ở Thạch Thành, muốn mua chút ngọc, chúng ta còn không ạ?" Lý Minh hỏi thăm người nhà một chút, dẫn Hác Mãnh đếu hậu viện, dưới giàn nho có ghế nằm bằng trúc, dùng nhiều năm rồi nên đã thành màu đỏ. Trên ghế là một vị lão đầu gầy gò đang nằm, không biết bao tuổi nhưng khiến cho người ta cảm giác rất già rồi.

"Bằng hữu?" Ông lão mở mắt ra, đánh giá Hác Mãnh, ánh mắt sắc bén.

Lý Minh lông mày khẽ động, gật đầu: "Vâng, bằng hữu, người không tệ. Muốn mở xưởng đá trên trấn."

Lý lão gia tử cười ha ha, lắc đầu nói: "Trên núi Thanh Long đã không còn ngọc, đừng phí công nữa, đi tìm cha cháu lấy một khối, bán đi đủ cho cháu lấy vợ, bán đi cũng đỡ lo, để lại cũng khiến các ngươi nhớ mãi chút đồ này

trong nhà thôi." Sau đó thì nhắm mắt không nói thêm gì.

Lý Minh trên mặt lóe lên vẻ mừng rỡ, dẫn Hác Mãnh quay vào nhà.

Một khối to chừng nắm tay trẻ em, màu sắc êm dịu, trong suốt khoảng 32%, nặng chừng 5-6 cân. Cha của Lý Minh cũng không nói chuyện cùng Hác Mãnh, lấy tảng đá trong túi ra đưa cho Lý Minh, rồi quay đầu vào nhà.

Hác Mãnh cầm Thanh Long Ngọc trong tay, cúi đầu nhìn kỹ, kỳ thực ở phương diện thật giả thì hắn trước đây cũng chưa từng thấy Thanh long Ngọc. Nhưng mà trên tay hắn có Trạm Thu Mua.

"Đích thực là Thanh long Ngọc, cũng không cần ngươi trả giá cao, 1g 350 tệ, khối ngọc này nặng hơn 6 cân, coi như 6 cân đi, tổng cộng 1,050,000 tệ, có mua không." Lý Minh cũng không lòng vòng quanh co, gọn gàng dứt khoát nói.

"Thành giao!" Hác Mãnh cười ngẩng đầu lên nói: "Chuyển khoản được không?"

"Chuyển qua mạng được không?" Lý Minh trên mặt mừng rỡ hỏi.

"Có thể." Hác Mãnh gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Giá Trị Lớn

Chương 107: Giá Trị Lớn
...

"Mấy người già có một loại cảm tình khó dứt với Thanh Long Ngọc, đặc biệt là những người tìm ngọc như gia gia của Lý Minh, còn đối với những người trẻ tuổi chúng ta mà nói, Thanh Long Ngọc là bảo bối không sai, nhưng còn lâu mới có thể thực dụng như tiền bạc, trước đây Lý Minh đã từng muốn đem Thanh Long Ngọc trong nhà bán đi, nhưng người nhà vẫn không đồng ý." Từ nhà họ Lý đi ra, Trương Đậu Đậu cười nói.

Đối với chuyến đi này của đám người Hác Mãnh mà nói, người nhà họ Lý cũng không quá nhiệt tình, thậm chí có chút lạnh nhạt.

Hác Mãnh cười không nói gì, có cảm tình hay không đối với hắn cũng không quan trọng lắm, một vụ buôn bán mà thôi, nếu như có lần sau hắn nhất định sẽ xuất thủ tiếp. Hắn muốn mua khối Thanh Long Ngọc về để nghiên cứu một chút giá trị của nó. Đối với Hác mãnh, giá Thanh Long Ngọc quá cao, còn lâu mới có lợi như đá Thanh Long được.

Chia tay cùng Trương Đậu Đậu, Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu tìm một quán mì ăn một chút.

"Ông chủ, chúng ta có thể thuê thêm một phòng hay không?" Thiết Ngưu gãi đầu, có chút ngại ngùng nói.

Hác Mãnh nhìn hắn, không nhìn được cười mắng: "Sao, lão tử cũng không ghét bỏ ngươi, ngươi lại ghét bỏ ta trước, yên tâm đi, ta không có hứng thú với đàn ông."

"Khà khà, ta không sợ ông chủ ngủ chung với ta, nhưng cảm giác cũng không dễ chịu à" Thiết Ngưu cười nói.

Về khách sạn, Hác Mãnh thuê thêm một phong, hắn cũng cảm thấy hai người đàn ông ngủ cùng phòng có chút gì đó không hay lắm, đặc biệt là trời mùa hè, mọi người đều cởi trần ngủ.

Vào phòng, đồ đạc trang bị bên trong cũng không tệ lắm, chí ít cũng có TV điều hòa đầy đủ, còn miễn phí Wifi.

Hác Mãnh lấy điện thoại ra gọi cho Ngụy Thục Phân, báo bình an. Vừa cúp máy thì Từ Manh gọi tới.

"Nhớ ta rồi à?" Nhận cuộc gọi, Hác Mãnh cợt nhả hỏi.

"Hừ, ít dát vàng lên mặt đi. Chớ cợt nhả với ta, ta nói với ngươi việc này, ngươi nghĩ cách giúp ta." Từ manh trong giọng nói có chút không vui. Nằm trên giường ăn mặc rất mát mẻ, nếu như có nam nhân nhìn thấy nhất định sẽ chảy máu mũi.

"Được, ngươi nói đi, ta đang nghe." Hác Mãnh cười không tức giận. Trong tay vẫn thưởng thức khối Thanh long ngọc, vật này đặt dưới ánh đèn dường như một viên minh châu màu xanh vậy, huyễn lệ, cao quý, khiến người ta không nỡ buông tay, khối ngọc này còn chưa trải qua gia công đánh bóng, nếu mang đi gia công điêu khắc thì không biết sẽ có hình dạng gì đây?

6 cân Thanh Long Ngọc mới có 1 triệu tệ, khác với những phỉ thúy xa hoa kia, ngay cả những vật liệu ngọc khác cũng đã tiện nghi không ít. Có thể nói Thanh Long Ngọc vẫn chưa được thịnh hành, không được mọi người biết đến, nói thẳng ra là giá trị của cái này vẫn còn có không gian để tăng trưởng.

"Là thế này, vừa nãy lão sư trong học viện gọi điện thoại cho ta, nói có đạo diễn liên lạc với học viện rất xem trọng ta. Muốn cho ta diễn một nữ vai chính trong một bộ phim." Từ Manh lầm bầm.

Hác Mãnh nhếch miệng cười: "Có đạo diễn coi trọng ngươi, muốn tìm ngươi đóng phim. Đây không phải chuyện tốt sao? Làm sao cảm thấy ngươi còn không hài lòng vậy"

"Cái đạo diễn kia danh tiếng trong nghề không hề tốt đẹp gì, thích quy tắc ngầm, ngươi hiểu không?" Từ Manh nói ra nguyên nhân khiến nàng không vui.

(ND: Quy tắc ngầm trong giới giải trí ở nước nào cũng thế, nữ diễn viên, ca sĩ nếu muốn thuận lợi phát triển thì phần lớn phải ngủ với đạo diễn, nhà đầu tư, đối tác...)

"Vậy à." Hác Mãnh biết Từ Manh hiện giờ rất được yêu quý, người muốn coi nàng như miếng thịt mỡ để nuốt xuống có rất nhiều, hắn cười nói: "Vậy thì không nhận lời, với lại ngươi cũng đâu có thiếu tiền, đóng phim hay không cũng không đáng gì, ngươi tập trung học cho giỏi, sang năm ta tập trung đầu tư cho ngươi đóng bộ phim lớn, đầu tư sẽ không thấp hơn 100 triệu, ngươi thấy sao?"

"Hì hì" Từ Manh cười duyên, nói: "Đây là ngươi nói đó nhé, nếu như ngươi nuốt lời thì sao?"

"Vậy ngươi đem ta nấu lên ăn đi" Hác Mãnh cười nói.

Từ Manh nằm trên giường, mặt đỏ lên, nàng hiểu lầm từ 'Ăn' rồi, nhỏ giọng mắng: "Ai thèm ăn ngươi chứ, ngươi, ngươi hôi thế thì ăn không ngon."

Hác Mãnh cười xấu nói: "Ta hôi cũng không quan trọng, nhưng ngươi thơm là được, ta có thể ăn ngươi."

"Ăn đi ăn đi, có bản lĩnh bây giờ ngươi đến ăn ta đi, ta ở nhà chờ ngươi, đã tắm rửa sạch sẽ rồi đó." Từ Manh cười khanh khách trêu đùa.

Hai câu này làm cho trong lòng Hác Mãnh nóng lên, cười nói: "Ta nói Từ mỹ nhân ngươi không nên khích ta thế chứ, ta đang ở bên ngoài đó, ngươi làm thế ta biết giải quyết thế nào, chả lẽ ra ngoài 'Đi tàu nhanh' à, hay tự mình dùng 'Ngũ cô nương'? Đúng là không nhân đạo."

(ND:'Ngũ cô nương' = năm ngón tay = quay tay)

"Ở bên ngoài? Ở nơi nào thế? Từ Manh sửng sốt rồi hỏi.

Hác Mãnh cười nói: "Ở tỉnh Đông Xuyên, tới đây làm chút việc, mấy ngày nữa lại về, không cần nhớ ta."

"Khốn kiếp, đồ xấu xa, ngươi ra ngoài chơi sao không nói cho ta một tiếng chứ, không biết người ta ở nhà đợi đến phát phiền sao, vậy mà không mang ta đi. Hừ" Từ Manh không vui, giọng nói có phần làm nũng mắng.

"Ta không phải đi du lịch, ka là đến làm việc đó. Không nên nháo, chờ ta về sẽ có quà cho ngươi." Hác Mãnh cười khổ.

"Được rồi" Từ Manh dừng lại chút, dịu dàng nói: "Kỳ thực người ta hiện giờ rất nhớ, ân, rất nhớ cái đó rồi, trong lòng cũng dằn vặt đã lâu, muốn để dành cho ngươi, nhưng không ngờ lúc này ngươi lại đi ra ngoài, không có cách nào rồi, người ta không thể làm gì khác hơn là tự mình giải quyết thôi." Nói xong cười khanh khách cúp điện thoại.

Hác Mãnh cầm điện thoại, nuốt nước bọt ừng ực, tiểu yêu tinh này giết người không dao, lúc mình ở Thạch Thành sao không thấy nàng gọi điện thoại nói như thế cơ chứ.

"Ai, chỉ biết học xấu, học xấu" Hác mãnh cúi đầu, nhìn dưới khố đang chào cờ, cười khổ lắc đầu. Hắn biết Từ Mãnh không phóng đãng như vậy, đây là đang trêu chọc hắn, nhưng không chịu được trong lòng cũng ngứa ngáy.

Trạm Thu Mua.

Thanh Long Ngọc trôi nổi giữa không trung cách mặt đất khoảng 1m trong Trạm Thu Mua.

Thanh Long Ngọc (tinh phẩm), một loại vật liệu đá có giá trị sưu tầm, bên trong ẩn chứa lượng năng lượng rất nhỏ, được các thương gia ưa thích.

Trọng lượng: 3109g

Giá thu mua: 1g Thanh Long Ngọc = 150 kim tệ.

Keng: Có bán hay không?

Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi từ chối. Tính toán trong lòng, 1 kim tệ tương đương 250 tệ, 150 kim tệ là 375,000 tệ. Khối Thanh Long Ngọc này nặng 3109g, bán cho Trạm Thu Mua được 466,350 kim tệ, tương đương tiền mặt là hơn 116 triệu, mà mua khối Thanh Long Ngọc này giá 1,050,000 tệ, như vậy chỉ xoay tay một cái có thể kiếm lời hơn 115 triệu?

Hác Mãnh không nhịn được hít một hơi, số tiền này dễ kiếm lời quá chứ?

Chờ đã, đúng không nhỉ?

Hác Mãnh cau mày, lúc trước Trạm Thu Mua đưa ra giá thu mua Thanh Long Ngọc, mỗi kg là 60 kim tệ, sao giờ đột nhiên lại tăng lên 150 đây? Hơn nữa, một kg cùng một gam là khác nhau xa.

Suy nghĩ một chút, từ trên giường đứng dậy mặc quần áo, đi ra ngoài. Hiện giờ hơn 10h tối, trấn Thanh Long trên đường đã rất ít người.

Trực tiếp đi ra bên ngoài trấn nhỏ.

Ở trấn Thanh Long, đá Thanh Long tùy tiện có thể thấy, cho nên muốn tìm

mấy khối đá Thanh Long cũng không có gì khó khăn. Hác Mãnh loanh quanh một vòng, trong Trạm Thu Mua đã có mấy trăm cân đá Thanh Long. Mỗi khối to nhỏ không đều, màu sắc không giống nhau, đều kiếm ở ven đường nơi hoang dã.

Lần thứ hai về phòng, hắn đem tư duy chìm vào trong Trạm Thu Mua, nhìn mấy chục khối đá Thanh Long nặng mấy trăm cân lần lượt đánh giá thăm dò từng cái.

Thanh Long Ngọc (liệt phẩm), màu xanh lục: Vật liệu có giá trị nhất định.

Trạm Thu Mua đưa ra giá: Mỗi tấn 35 kim tệ.

(ND: liệt phẩm: phẩm chất kém)

Thanh Long Ngọc (phàm phẩm), màu xanh lục: Vật liệu có giá trị nhất định.

Trạm Thu mua đưa ra giá: Mỗi kg 60 kim tệ.

Hác Mãnh kiếm về mấy trăm cân đá Thanh Long, cũng chỉ có một khối to bằng nắm tay Thanh Long Ngọc là 'phàm phẩm', còn lại đều là 'liệt phẩm'.

"Quả nhiên là thế" Hác Mãnh cười khổi lầm bầm. Thanh Long Ngọc phẩm chất chia ra là liệt phẩm, phàm phẩm, tinh phẩm, cực phẩm 4 loại.

Lần trước ở trụ sở Ban quản lý khu quy hoạch nhặt được khối này là một khối Thanh Long Ngọc phàm phẩm, nếu như tất cả đá Thanh Long đều có giá mỗi kg 60 kim tệ, vậy thì hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đi kiếm đá là được rồi.

Trong tay ngoại trừ khối Thanh Long Ngọc mua từ nhà Lý Minh là tinh phẩm ra, còn lại đều là liệt phẩm, nói cách khác, Thanh Long Ngọc chính là tinh phẩm đá Thanh Long, nguyên lai mọi người đều không ngốc đâu.

Trạm Thu Mua đưa ra giá: 1 tấn liệt phẩm Thanh Long Ngọc = 35 kim tệ, tương đương 8750 tệ tiền mặt.

Tình hình này, vẫn nên làm một cái mỏ đá thôi. Chỉ bằng mình Hác Mãnh đi lên núi kiếm đá thì nhặt đến năm tháng nào chứ, có nhặt đến gãy lưng cũng

chưa chắc được bao nhiêu.

"Kiểm tra một chút, cực phẩm Thanh Long Ngọc giá thu mua là bao nhiêu?" Hác Mãnh hỏi dò hệ thống.

"Keng: Cực phẩm Thanh Long Ngọc, Trạm Thu Mua đưa ra giá mỗi gam = 6000 kim tệ."

Hác Mãnh không nhịn được nghiến răng, thật đắt, nếu như mình may mắn tìm được hoặc mua được vài cân, khà khà, thế thì ngon. Trong mắt lóe lên một tia sáng, tình hình này thì phải làm mỏ đá, thu mua Thanh Long Ngọc thôi. Tiền mặt cùng kim tệ trong hệ thống chênh lệch như vậy, chỉ cần mua được càng nhiều Thanh Long Ngọc vậy thì sẽ kiếm bộn tiền, không lỗ được.

"Có biện pháp gì nhận biết phẩm chất Thanh Long Ngọc không?" Hác mãnh thỉnh giáo Trạm Thu Mua, đương nhiên loại thỉnh giáo này không miễn phí, phải thanh toán mức kim tệ nhất định, đó là phí 'Cố vấn'.

"Keng: Quan sát phẩm chất Thanh Long Ngọc, hoàn toàn có thể dùng mắt thường quan sát được, liệt phẩm Thanh Long Ngọc rất dễ thấy, phàm phẩm so với liệt phẩm thì màu sắc, cảm giác, độ trong suốt đều hơn rất nhiều. Mà tinh phẩm Thanh Long Ngọc cùng phàm phẩm thì chỉ cần không phải người ngu si đều có thể phân biệt được. Còn cực phẩm Thanh Long Ngọc, có thể gặp không thể cầu, chỗ độc đáo có thể thấy bằng mắt thường." Sau khi nói xong, Trạm Thu Mua đưa ra bốn tấm hình, nói: "Đây phân biệt là liệt phẩm, phàm phẩm, tinh phẩm và cực phẩm Thanh Long Ngọc, ngài có thể so sánh dựa trên những tấm ảnh này."

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đầu Tư Nhà Máy Sản Xuất!

Chương 108: Đầu Tư Nhà Máy Sản Xuất!
Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên đánh thức Hác Mãnh!

"Người nào thế?" Hác Mãnh ngáp dài một cái, đứng dậy mở cửa. Nhìn thấy Trương Đậu Đậu đứng ở ngoài, hắn liền sửng sốt, dở khóc dở cười nói: "Mỹ nữ, đến sớm vậy!"

Trương Đậu Đậu liếc nhìn nửa thân dưới của Hác Mãnh, khuôn mặt thoáng ửng đỏ, có chút ngượng ngùng: "Ngươi… sao ngươi không mặc quần!"

"Ta vừa mới rời giường thôi!" Hác Mãnh nói xong liền quay vào phòng, thả người nằm lại lên giường.

Trương Đậu Đậu suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn chắp tay sau lưng bước vào phòng, đánh giá bên trong một hồi, khẽ lè lưỡi, nháy mắt nói: "Gã to con kia không ở đây à?"

"Không, ta không có thói quen ngủ chung cùng người khác. Đêm qua liền lấy thêm một phòng." Hác Mãnh đáp lời, suy nghĩ một chút rồi ngồi dậy, mặc quần vào. Trước mặt nữ nhân mà ‘ăn mặc thiếu vải’ khiến hắn cảm thấy hơi ngượng ngùng, dù sao cũng đã bị đánh thức, không ngủ tiếp được.

Trương Đậu Đậu cười đùa: "Đã không còn sớm nữa, mặt trời cũng lên quá đỉnh đầu rồi. Dậy đánh răng rửa mặt đi, ta mời các ngươi ăn sáng!"

"Ngươi cũng không sợ bọn ta ăn cho ngươi tới phá sản à?" Hác Mãnh cười nói.

"Quá coi thường ta rồi nha!" Trương Đậu Đậu cười đùa coi như không .

Đánh răng rửa mặt xong, gọi Thiết Ngưu ra khỏi phòng, Trương Đậu Đậu mời khách chỉ là vài cái bánh bao và một bát cháo, sau đó ba người chạy thẳng tới ủy ban thị trấn Thanh Long. Theo ý niệm của Hác Mãnh là trước hết xây dựng xưởng đá, có nơi khai thác của riêng mình thì mới có thể tìm được càng nhiều Thanh Long ngọc phàm phẩm, dĩ nhiên là liệt phẩm cũng được. Dù sao Thanh Long ngọc phàm phẩm có số lượng không nhiều, tinh phẩm thì lại càng ít, nếu có một khu mỏ khai thác chống đỡ, cho dù chỉ khai thác được Thanh Long ngọc liệt phẩm thì cũng vẫn lãi chút đỉnh, không sợ thua lỗ.

"Ngươi thật muốn khai thác đá ở thị trấn Thanh Long?" Trên đường đi, Trương Đậu Đậu nhỏ giọng hỏi.

Hác Mãnh gật đầu cười nói: "Đúng vậy. Ta tới đấy chính là vì việc xây xưởng đá, làm sao, có vấn đề gì à?"

"Ừ!" Trương Đậu Đậu cắn răng, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì khai thác đá ở thị trấn Thanh Long cũng không quá khó, nhưng muốn chân chính khai thác thì cũng không đơn giản như vậy. Nếu như ngươi tới đó vì ngọc Thanh Long, vậy không ai quản ngươi, nhưng ngươi tới là vì khai thác đá Thanh Long, vậy cũng lại không được. Bởi vì toàn bộ vật liệu đá ở thị trấn Thanh Long đều bị huynh đệ Nghiêm gia lũng đoạn. Nhất là người ngoài như các ngươi muốn nhúng tay vào, thì trước hết phải thông qua sự đồng ý của đôi huynh đệ đó!"

Huynh đệ Nghiêm gia?

Hác Mãnh nhíu mày hỏi: "Không phải là chỉ cần giấy chứng nhận cho phép khai thác của chính quyền thị trấn là được rồi ư? Tại sao lại phải cần huynh đệ nhà đó chấp thuận thì mới được?"

"Đó là phía nhà nước, còn huynh đệ Nghiêm gia chính là địa đầu xà ở thị trấn Thanh Long. Không được huynh đệ họ gật đầu, ai tới cũng đều không ăn thua. Bởi vì đây là thị trấn Thanh Long, lời của huynh đệ Nghiêm gia chính là nói một không hai!" Khuôn mặt Trương Đậu Đậu lộ ra vẻ hù dọa, giọng nói đầy nghiêm túc.

"Ha ha, thì ra là địa đầu xà nha!" Hác Mãnh gật đầu cười, ghi nhớ kỹ trong đầu lời của Trương Đậu Đậu: "Chúng ta cứ đi vào trong thị trấn hỏi thăm một chút, sau đó liền tới bái phỏng hai vị huynh đệ Nghiêm gia kia."

Trương Đậu Đậu không nói gì thêm, nàng đã đề cập qua với Hác Mãnh, về phần hắn có nghe hay không thì tùy hắn. Nếu không nghe, đến lúc đó nhất định sẽ chịu thiệt!

Ánh mắt hơi đảo, trên khóe miệng khẽ nở một nụ cười, chờ đến lúc Hác Mãnh chịu thiệt, khi đó hắn mới hiểu tầm quan trọng của Trương Đậu Đậu nàng nha.

http://tieulun.hopto.org

Ủy ban thị trấn Thanh Long tọa lạc tại con phố chính của thị trấn. Một dãy tòa nhà ba tầng, một khoảng sân không nhỏ, cổng treo khẩu hiệu, trong phòng bảo vệ nơi cổng có một bác già hơn 60 tuổi, mắt đeo kính lão, đang cúi đầu đọc báo!

"Bác ơi, xin làm phiền bác một chút, chúng cháu muốn tìm một vị lãnh đạo họ Lý của thị trấn!" Hác Mãnh đi lên trước, gõ tay lên cửa sổ phòng bảo vệ, cười nói. Lý Vĩ chính là chồng của vị Cung đại tỷ mà ngày hôm qua Hác Mãnh làm quen ở trên xe lửa, nghe nói là làm việc ở ủy ban thị trấn Thanh Long, chức vị cụ thể là gì thì Hác Mãnh cũng không tiện hỏi. Bất quá, có người hơi quen cũng tốt hơn so với không có ai nhận ra, đỡ phải lúng túng dò dẫm.

Bác bảo vệ ngẩng đầu lên, ánh mắt đánh giá mấy người Hác Mãnh qua cặp kính lão, nhất là Thiết Ngưu đứng đằng sau, qua một hồi mới mở miệng hỏi: "Các người tìm lãnh đạo làm gì?"

"Cung Yến là tỷ tỷ của cháu, bảo cháu có việc gì thì tới đây tìm lãnh đạo!" Hác Mãnh cười nói.

Vừa nghe Hác Mãnh nói đến Cung Yến, bác bảo vệ lập tức đứng dậy tươi cười, chỉ vào bên trong nói: "Vào đi thôi, Lý chủ tịch cũng vừa tới, các cháu cứ vào trong mà hỏi, ai nấy cũng đều biết phòng làm việc của lãnh đạo!"

Chồng của Cung đại tỷ là chủ tịch thị trấn Thanh Long? Điều này có chút vượt quá dự liệu của Hác Mãnh. Chào hỏi cám ơn với bác bảo vệ, nhóm Hác Mãnh liền đi vào ủy ban!

...

Lý Vĩ hơn 30 tuổi, có chút mập mạp, kèm theo ánh mắt tươi cười, tạo cho người ta ấn tượng đầu tiên rất tốt. Sau khi đã biết Hác Mãnh là ai thì liền lịch sự chào hỏi, mời nhóm Hác Mãnh ngồi xuống.

"Ngày hôm qua ta đã nghe Cung đại tỷ của ngươi nói qua rồi, không nghĩ các ngươi tới sớm như vậy!" Lý Vĩ cười nói, đồng thời ánh mắt cũng đánh giá Hác Mãnh. Hắn cảm thấy người thanh niên này tuổi tác không quá lớn nhưng trên người lại có một cỗ khí chất rất tự tin, có điều do hơi quá trẻ tuổi, và còn

nói là tới đầu tư vào thị trấn Thanh Long, khiến hắn có chút không tin tưởng lắm!

Hác Mãnh cười nói: "Vốn là muốn nhờ Lý đại ca hỗ trợ, tiến cử một chút với lãnh đạo thị trấn Thanh Long, thảo luận về việc đầu tư, nhưng không ngờ Lý đại ca lại chính là quan phụ mẫu nơi này! Đây quả thật là đỡ phiền toái. Đệ là người thẳng tính, sẽ không quanh co lòng vòng, lần này tới đây, đệ muốn đạt được quyền khai thác đá ở núi Thanh Long, thầu nguyên một ngọn núi để xây xưởng đá. Sau này sẽ đầu tư nhà máy sản xuất, tiến hành chế tác chiều sâu, do đệ thấy được triển vọng của đá Thanh Long!"

"Ồ?" Lý Vĩ cười híp mắt, nói: "Lão đệ, trước mặt danh nhân chúng ta không nói tiếng lóng, ta cũng biết, rất nhiều người đến từ bên ngoài danh nghĩa là xây dựng xưởng đá, thật ra thì cũng là vì ngọc Thanh Long mà đến. Nếu lão đệ cũng có ý nghĩ như vậy thì ta khuyên ngươi cũng không phải xây xưởng làm gì, cái đó cũng không cần thiết. Thương nhân tới thị trấn Thanh Long khai thác đá, mở ra nhóm nào là thất bại nhóm ấy, hơn nữa cũng chưa nghe thấy ai nói đào ngọc Thanh Long mà trở nên giàu to cả!"

Hác Mãnh lắc đầu, cười nói: "Lý đại ca yên tâm, lần này tới đệ chính là vì đá Thanh Long. Như vậy đi, giao thầu cho đệ ngọn núi như nào thì tùy cao tầng trong thị trấn định đoạt, đệ không quá cầu kỳ, chỉ cần có đá Thanh Long để khai thác là được, còn về phần có ra được ngọc Thanh Long hay không thì đệ không quan tâm, trước kia từng bị người khác đào bới qua cũng được. Vốn đầu tư lần 1 của đệ sẽ không thấp hơn 30 triệu, sau này còn có thể sẽ xây dựng một nhà máy sản xuất đá ở thị trấn, quy mô sẽ không thấp hơn 300 triệu."

Lý Vĩ nghe Hác Mãnh nói như thế, thái độ liền trở nên nghiêm túc, thị trấn Thanh Long không ít xưởng đá, nhưng dạng nhà máy sản xuất phát triển đại quy mô lại không hề có cái nào.

Một đại nhà máy 300 triệu, cần không ít công nhân, nếu như chỉ tuyển dụng ở thị trấn thì sẽ vô cùng giảm bớt được áp lực có công ăn việc làm đang đè nặng lên nơi này. Có thể kiếm tiền ngay cửa nhà, vậy có ai lại bằng lòng chạy ra ngoài làm thuê cho người khác chứ. Hơn nữa nếu chuyện này mà thật sự thành công, thì chính là một chính tích không nhỏ nha.

Lý Vĩ suy nghĩ một chút, cười nói: "Lão đệ, ngươi đã muốn xây dựng nhà máy sản xuất thì cần gì phải mở xưởng khai thác? Ngươi hoàn toàn có thể mua vật liệu từ mấy xưởng đá trong thị trấn cơ mà!"

Mua vật liệu từ mấy xưởng đá khác? Nghe thấy lời của Lý chủ tịch, Hác Mãnh liền sửng sốt. Suy nghĩ kỹ thì điều đấy quả thật không phải là không được, từ trong lời nói của Lý chủ tịch và lời nhắc nhở của Trương Đậu Đậu trước khi đến đây, Hác Mãnh cũng có thể nhận ra kỳ thật 'nước' ở nơi này rất sâu. Mọi người đều nói trên núi Thanh Long đã không còn ngọc Thanh Long, vậy vì sao mọi người vẫn tiếp tục ở lại khai thác? Bên trong nhất định là có ẩn tình.

Có điều, mục đích thật sự của Hác Mãnh không phải là đến đây để đào ngọc Thanh Long, về phần khai thác đá cũng bất quá chỉ là muốn giảm bớt được chút vốn thôi.

Lý chủ tịch thấy Hác Mãnh không lên tiếng, liền trầm giọng nói: "Nếu như ngươi quả thật là coi trọng tài nguyên đá của núi Thanh Long, cho rằng đá Thanh Long có tiềm lực phát triển, muốn làm việc ấy, vậy cho dù chúng ta không có quan hệ riêng, thì lão ca vẫn sẽ nhất định dốc sức ủng hộ. Ta thật sự muốn đá Thanh Long tạo dựng được danh tiếng, coi như là làm một chuyện tốt, tạo phúc cho thế hệ con cháu của thị trấn. Nhưng nếu ngươi tới đây là vì ngọc Thanh Long, vậy lão ca khuyên ngươi một câu: sớm làm việc khác. Còn số tiền định đầu tư mở xưởng đá kia… không bằng trực tiếp dùng để thu mua ngọc Thanh Long thực tế tới tay!"

Lời này cũng coi như xuất phát từ sâu trong nội tâm, nếu lúc nghe mà hiểu ra, vậy không phải là kẻ hồ đồ .

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: "Kỳ thật mở xưởng đá hay không cũng không quan trọng, nếu như Lý chủ tịch có thể bảo đảm ở phương diện nguyên vật liệu sẽ không vì yếu tố con người mà tùy tiện biến động lên xuống, thì đệ liền có thể trực tiếp đầu tư xây nhà máy. Dù sao đệ cũng không muốn đến lúc đệ dành nhiều nỗ lực đưa đá Thanh Long ra ngoài thị trường lại trở thành công cốc!"

"Hóa ra Hác lão đệ là đang lo lắng điều này à!" Lý chủ tịch cười nói: "Việc đó thì Hác lão đệ có thể yên tâm, ngươi đã thật lòng muốn đầu tư vào thị trấn,

người nào muốn gây sự với ngươi thì chính là cùng gây sự với toàn bộ nhân dân thị trấn Thanh Long này. Về giá tiền nguyên vật liệu thì ủy ban thị trấn và ủy ban huyện Thanh Long sẽ đích thân giám sát."

Lí Vĩ hơi dừng lời, rồi tiếp tục cười nói: "Chờ ngươi sinh hoạt thân quen với thị trấn, thì việc nhận thầu núi non..v…v, phỏng chừng cũng không phải là chuyện tình gì quá khó khăn!"

Hác Mãnh giật mình, đây là ‘trong lời nói có hàm ý khác’ nha! (*thoại lý hữu thoại)

Buổi trưa, Cung Yến mang theo Hiên Hiên đích thân tới thị trấn Thanh Long, mời Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu ăn bữa cơm, coi như là biểu đạt chút tâm ý, Hác Mãnh nhìn ra được, Cung đại tỷ là thật tâm quý mến mình, lúc ăn cơm cứ bắt Hác Mãnh làm em trai kết nghĩa. Lý Vĩ ha hả cười cũng không nói gì!

Trên bàn cơm, Lý Vĩ cụng ly với Hác Mãnh, nhẹ giọng nói: "Vật liệu đá ở núi Thanh Long quá nửa là bị huynh đệ Nghiêm gia lũng đoạn, nếu ngươi không tham gia vào việc khai thác vật liệu, và không đứng trong hàng ngũ đám người đào ngọc Thanh Long, thì huynh đệ Nghiêm gia sẽ không tìm đến làm phiền ngươi, hơn nữa, nếu ngươi còn mua vật liệu đá từ bọn họ, vậy chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, bọn họ cảm kích ngươi còn không kịp, đâu có khả năng sẽ nhằm vào ngươi."

Hác Mãnh tò mò hỏi: "Huynh đệ Nghiêm gia đó thật sự là có thế lực lớn như vậy ở thị trấn này sao?"

"Ừ, rất lớn, có một số việc không thể nói rõ trong một hai câu, nhưng ngươi chỉ cần biết, ở thị trấn Thanh Long không trêu chọc huynh đệ Nghiêm gia, vậy thì không ai dám động tới ngươi!" Lý Vĩ nghiêm nghị nói.

Hác Mãnh gật đầu, không hỏi gì thêm.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chiêu Dụ Và Thu Mua!

Chương 109: Chiêu Dụ Và Thu Mua!

Hác Mãnh muốn xây nhà máy sản xuất đá kỳ thật không phải muốn làm theo kiểu bát nháo.

Trực tiếp thương thảo với lãnh đạo thị trấn, nhận thầu 500 mẫu đất hoang bên ngoài trấn, thời hạn thuê là 30 năm, một năm 500 ngàn, Hác Mãnh trả một cục tiền thuê 10 năm. Xây dựng cần nhân công, liền trực tiếp tìm kiếm ngay trong phạm vi huyện Thanh Long, tiếp đến là kiến tạo nhà xưởng đã bắt đầu khởi công.

Trừ những việc đó ra, Hác Mãnh còn mua một căn hộ hai tầng ở trong thị trấn, dù sao cũng đang phải trọ ở khách sạn, sau này sẽ thường xuyên tới thị trấn, có chỗ trú ngụ riêng cho tiện.

Chưa đầy hai ngày, Hác Mãnh đã đầu tư mấy trăm triệu vào thị trấn, chuyện tình nhà máy thì vẫn đang truyền bá khắp huyện. Trong thị trấn cũng có mấy xưởng đá, nhưng là quy mô cũng không lớn, không có cái nào hơn 10 triệu, lớn nhất cũng chỉ là dăm ba triệu mà thôi!

"Xưởng đá Hưng Long này là của nhà nào?" Ngồi trong xe, Hác Mãnh chỉ vào một xưởng đá ở bên ngoài, hỏi Trương Đậu Đậu. Xưởng đá này có vị trí địa lý không tệ trong thị trấn, xe cộ ra ra vào vào tấp nập, nhìn bề ngoài dường như làm ăn rất tốt, cũng không biết cụ thể bên trong như thế nào!

"Xưởng này hả, là của Lưu lão tam - một người cháu của chú Nghiêm Minh." Trương Đậu Đậu cười nói, nàng nắm rất rõ tình hình trên dưới thị trấn.

Chiếc SUV hai người đang ngồi chính là mua ở trên huyện, hàng second hand, gần 100 ngàn, dùng tạm đỡ phải đi bộ. Hác Mãnh không có ý định ngụ ở chỗ này thường xuyên, nên cũng không nhất thiết phải mua xe loại mới.

‘Chú’ Nghiêm Minh mà Trương Đậu Đậu vừa nói, chính là lão đại của huynh đệ Nghiêm gia ở thị trấn Thanh Long, người em trai tên là Nghiêm Lý, hai huynh đệ đều hơn 40 tuổi, lăn lộn ở thị trấn đã rất lâu rồi.

Hác Mãnh vừa mới được biết nguyên do vì sao huynh đệ Nghiêm gia lại có danh tiếng lớn như vậy ở trong thị trấn, thì ra ông già của bọn họ là nguyên chủ tịch thị trấn, tại vị gần 30 năm. Không cần phải nói, ở thị trấn Thanh Long, thậm chí là cả huyện Thanh Long ông ta chính là nhân vật phong vân,

một lời vừa ra không ai dám chống lại. Nói như thế để biết được là một đại tộc cắm rễ ở thị trấn Thanh Long, Nghiêm gia có quan hệ rộng như thế nào. Ở thị trấn này, chỉ cần Nghiêm gia không làm ra chuyện tình người người căm phẫn, vậy sẽ không ai có thể làm gì được họ.

Danh vọng, thế lực, tài lực, 3 thứ đó ở thị trấn Thanh Long, Nghiêm gia chưa bao giờ thiếu.

Huynh đệ Nghiêm gia là địa đầu xà ở thị trấn, nhưng kỳ thật làm việc cũng không đến nỗi quá đáng, thái độ của người dân trong thị trấn đối với hai huynh đệ đó cũng không tệ, nhất là khi nhắc tới Nghiêm lão gia tử thì lại càng dựng ngón tay cái để đánh giá!

"Đi. Chúng ta vào xem một chút!" Hác Mãnh lái xe vào trong xưởng.

Đối với hành động của Hác Mãnh, Trương Đậu Đậu cũng không có ý kiến, thừa biết người này là kẻ có tiền, nếu không thì đã không thể tùy tiện lấy ra 300 triệu đầu tư vào thị trấn. Với dạng nhân vật trong tương lai có thể đủ khả năng đối đầu với huynh đệ Nghiêm gia mà nói, Lưu lão tam chỉ giống như ‘tiểu bối’, đương nhiên là không cần để ý!

Lưu lão tam tuổi tác cũng không lớn, khoảng 27-28, mập mạp, mắt hí, khi cười tạo cho người đối diện cảm giác ôn hòa, người như vậy rất thích hợp làm ăn.

"Đây chẳng phải là tiểu Đậu tử ư! Ha ha, hôm nay nghĩ sao mà lại chạy tới chỗ Lưu ca chơi như này. Đây là bạn trai của ngươi à? Khà khà, không tệ, tiểu tử rất anh tuấn!" Lưu lão tam tên thật là Lưu Kim Bảo, là con thứ 3 trong nhà, cho nên người trong thị trấn đều quen gọi hắn là Lưu lão tam.

Trương Đậu Đậu khuôn mặt ửng đỏ, trừng mắt với gã, miệng nhỏ lầm bầm nói: "Tam ca thối, đừng có ba hoa, đây là Hác Mãnh, 500 mẫu đất ngoài kia chính là được hắn thuê, ông chủ lớn đó, biết chưa?"

Lưu kim bảo sửng sốt, quay đầu đánh giá Hác Mãnh lần nữa, ha hả cười nói: "Hóa ra là ông chủ Hác, ngưỡng mộ đã lâu… ngưỡng mộ đã lâu!" Nói xong liền nhiệt tình bắt tay với Hác Mãnh, cực kỳ thân thiết tình cảm, khiến cho Hác Mãnh thấy hơi không được tự nhiên. Nhưng không thể không nói, hảo

cảm của hắn đối với y đã tăng lên gấp bội!

"Tam ca nói đùa!" Hác Mãnh khách sáo với đối phương dăm ba câu.

Lưu Kim Bảo một mặt sai người đi bổ dưa hấu, lấy nước hoa quả, một mặt dẫn Hác Mãnh và Trương Đậu Đậu vào phòng làm việc, đợi hai người ngồi xuống, mới cười nói: "Hác lão đệ quả thật tuổi trẻ tài cao nha, dám nghĩ dám làm, một phát đầu tư 300 triệu, ha ha, không biết lão ca lúc nào mới có được thực lực như ngươi, chỉ nghĩ đến thôi đã làm người ta hâm mộ rồi!"

Hác Mãnh đánh giá phòng làm việc của Lưu Kim Bảo, cười nói: "Tam ca có bao giờ từng muốn bán đi xưởng đá Hưng Long này không?"

"Bán đi?" Đôi mắt hí của Lưu Kim Bảo khẽ lóe lên, nói: "Hôm nay Hác lão đệ tới đây là muốn mua lại xưởng đá Hưng Long của ta?"

"Đúng…" Hác Mãnh gật đầu rồi ngay sau đó lại lắc đầu, nói: "… Nhưng cũng không hẳn là vậy! Tam ca cũng biết, đệ không phải quá quen thuộc với thị trấn, tương lai cũng không thể ngày ngày ở nơi đây, bên Thạch Thành đệ vẫn còn một công ty khác. Như vậy đi, đệ cũng không khách khí nữa, nếu tam ca sát nhập xưởng đá Hưng Long với nhà máy Lam Long của đệ, thì đệ sẽ trích cho tam ca 5% cổ phần, sau này thời điểm đệ không có ở thị trấn, nhà máy sẽ do tam ca quản lý, thấy thế nào?"

Lời của Hác Mãnh khiến cho Lưu Kim Bảo và Trương Đậu Đậu ngồi bên cạnh đều lấy làm kinh hãi. Trương Đậu Đậu không ngờ Hác Mãnh mới lần đầu tiên lần tiếp xúc với Lưu Kim Bảo, mà đã dám có gan quyết định như vậy.

Lưu Kim Bảo tính toán trong lòng, 300 triệu tiền đầu tư, 5% cổ phần, đại khái là 15 triệu, giá trị của toàn bộ xưởng đá Hưng Long tuyệt đối không hơn 5 triệu, như vậy tương đương với việc đối phương ra giá gấp 3 để thu mua, chỉ bất quá không phải là cầm tiền mặt mà thôi.

Nhưng trọng tâm lại là câu cuối của Hác Mãnh, hắn không có ở đây thì nhà máy Lam Long để tùy mình quản lý, điều này làm cho Lưu Kim Bảo vô cùng động tâm.

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh không đợi Lưu Kim Bảo lên tiếng, tiếp tục cười nói: "Đệ rất coi trọng nghề này, mặc dù chỉ đầu tư 300 triệu, nhưng nhà máy Lam Long tuyệt đối sẽ không chỉ có giá trị thấp như vậy, mà sau này có khi phải là 3 tỷ, 30 tỷ… đấy không hẳn là chuyện không thể."

Lưu Kim Bảo đột nhiên cắn răng nói: "Được, nếu Hác huynh đệ đã để mắt tới Lưu Kim Bảo ta như vậy, ta đây nếu từ chối thì chính là không biết đối nhân xử thế. Được, ta đồng ý sát nhập xưởng đá Hưng Long vào nhà máy Lam Long."

"Sảng khoái!" Hác Mãnh đứng dậy bắt tay với Lưu Kim Bảo, cười nói: "Vậy sau này chúng ta chính là huynh đệ cùng nhau đoạt thiên hạ!"

"Sau này ngươi chính là ông chủ của ta, ha ha!" Lưu Kim Bảo cười nói, cũng hiểu được chuyện này.

Hác Mãnh cười cười, không lên tiếng phản bác.

Buổi trưa, Lưu Kim Bảo làm chủ mở tiệc chiêu đãi Hác Mãnh, Trương Đậu Đậu đi theo tỏ ra rất thích thú vì được ăn chùa. Ngoài ra còn có mấy vị quản lý của xưởng đá Hưng Long cùng tham gia!

"Tam ca, sau này gặp được loại vật liệu đá Thanh Long như vầy thì hãy giữ lại, nó có chỗ hữu ích với đệ." Trong bữa tiệc, Hác Mãnh thuận dịp liền lấy ra tấm ảnh về đá Thanh Long phàm phẩm, đưa cho Lưu Kim Bảo nhìn, thấp giọng nói.

Dù sao hiện giờ cũng đã không phải là người ngoài, được Hác Mãnh phân phó công việc, trong lòng Lưu Kim Bảo hắn cũng không lấy làm khó chịu.

Lưu Kim Bảo tiếp xúc với đá Thanh Long cũng không phải là chỉ mới 1-2 năm, vừa nhìn thấy tầm ảnh Hác Mãnh đưa là liền biết loại đá Thanh Long có chất liệu như nào. Hắn cười nói: "Dạng đá Thanh Long này cũng không phải tinh phẩm, trước đây thỉnh thoảng vẫn thấy được, không phải là quá khó tìm, chỉ là vặt vãnh!"

"Không có chuyện gì, sau này gặp được liền đào tới tay, đừng sợ tốn công. Đệ chuẩn bị chế tạo loại đá Thanh Long có chất liệu như này thành một dạng

hàng tinh xảo!" Hác Mãnh cười nói.

Giá trị của đá Thanh Long phàm phẩm và liệt phẩm có khác biệt rất lớn. 1 kg phàm phẩm có thể bán được 60 kim tệ, mà liệt phẩm thì chỉ có 35 kim tệ.

"Được!" Lưu Kim Bảo đáp ứng một tiếng. Đây chẳng qua là đá Thanh Long có phẩm chất không tệ mà thôi, giá trị không cao, cũng không phải là ngọc Thanh Long, cho nên Lưu Kim Bảo không suy nghĩ gì nhiều.

Hác Mãnh chuyển chủ đề sang sự tình nhà máy Lam Long Thạch, dặn dò một phen. Mấy ngày nữa hắn phải trở về Thạch Thành, thời gian ở lại thị trấn sẽ không quá lâu.

...

"Tỉnh rồi?" Trương Đậu Đậu quay đầu nhìn Hác Mãnh đang từ trên giường ngồi dậy, cười đùa hỏi. Buổi trưa Hác Mãnh uống hơi nhiều, đến khi trở về, Trương Đậu Đậu liền lưu lại trông nom hắn. Trong lúc hắn ngủ thì nàng ở trong phòng xem TV, cũng không cảm thấy quá nhàm chán!

"Ừ!" Hác Mãnh nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn, vỗ vỗ đầu hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"7h30!" Trương Đậu Đậu cầm điều khiển tắt TV, xoay đầu lại tò mò hỏi: "Làm sao ngươi muốn Lưu lão tam làm quản lý cho ngươi?"

"Hắn có vấn đề sao?" Hác Mãnh hỏi ngược lại.

Trương Đậu Đậu suy nghĩ một chút, cười nói: "Không có vấn đề gì, có điều Lưu lão tam rất khôn khéo, ngươi cẩn thận kẻo bị hắn bán đi đấy!"

Hác Mãnh đương nhiên thừa biết Lưu lão tam là người khôn khéo, bằng không cũng sẽ không chọn y, trọng yếu hơn là xưởng đá Hưng Long nằm trong tay y sẽ lập tức có thể tìm đá Thanh Long phàm phẩm giúp Hác Mãnh, chứ nếu mà đợi nhà máy Lam Long xây dựng xong mới làm thì không biết là tới ngày tháng năm nào.

Ngoài ra, Hác Mãnh hắn cũng coi trọng nhân mạch của Lưu lão tam ở thị trấn Thanh Long. Y chính là người bản địa, có rất nhiều sự vật sự việc thích hợp

ra mặt hơn so với Hác Mãnh.

Trên đời này không có ai là người ngu, Hác Mãnh không phải, Lưu lão tam cũng không phải. Chỉ cần là người hiểu chuyện liền biết, muốn cột chặt hai người xa lạ vào cùng một chỗ thì sợi dây thừng tốt nhất chính là 'lợi ích'.

"Ha ha, ta đâu có ngu như vậy!" Hác Mãnh lắc đầu cười, suy nghĩ một chút liền hỏi: "tiểu Đậu tử, ngươi cho ý kiến chút… Ta muốn tới bái kiến Nghiêm lão gia tử thì đi tầm mấy giờ là hay nhất?"

Trương Đậu Đậu hơi nhíu mày, trầm tư nói: "Không quan trọng là đến vào tầm nào, chủ yếu là Nghiêm lão gia tử có đồng ý tiếp ngươi hay không!" Dừng một chút lại hỏi: "Sao ngươi không trực tiếp đi gặp chú Nghiêm Minh ấy?"

Hác Mãnh lắc đầu, bình thản nói: "Huynh đệ Nghiêm gia nhất định là phải gặp, nhưng cũng không nhất thiết phải đích thân đi, mà Nghiêm lão gia tử thì lại khác. Ông ta là trưởng bối, tới thị trấn Thanh Long này mà không ghé qua bái phỏng một chuyến, về tình về lý đều có chút không được hay lắm!”

"Stop!"

Trương Đậu Đậu giơ ngón tay giữa với Hác Mãnh, cười đùa: "Nghe thì có vẻ cao thượng, nhưng thực chất chẳng phải là muốn tới nịnh nọt Nghiêm lão gia tử đấy ư!"

Hác Mãnh trừng mắt, mắng: "Ngươi ngứa da à? Thèm ăn đòn không?"

"Xin phép được cự tuyệt hảo ý đó!" Trương Đậu Đậu lè lưỡi cười, lui về sau một bước, nói: "Đi bái phỏng Nghiêm lão gia tử, ngươi cứ mang theo ta là được, bảo đảm ngươi liền có thể gặp được ông!"

Hác Mãnh buồn bực hỏi: "Tại sao phải mang theo ngươi đi, nhất định hữu dụng à?"

"Hì hì, bởi vì Nghiêm lão gia tử chính là Nhị gia gia của ta, nhị ca của bà nội ta. Ngươi nói xem, mang theo ta liệu có hữu ích hay không?" Trương Đậu Đậu cười duyên, trừng mắt với Hác Mãnh.

Dân ở thị trấn Thanh Long đều có chút thân thích với nhau, chính là thuộc dạng “xương gãy liền tổn thương đến gân*” (đả đoạn cốt đầu liên trứ cân), chính bởi như vậy nên người ngoài mới rất khó chen tay vào.

---

*Gần nghĩa với “Anh em như thể tay chân”

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hốt Trọn Một Mẻ!

Chương 110: Hốt Trọn Một Mẻ!
"Ông chủ, ngươi đến thị trấn này là vì ngọc Thanh Long hay thật sự là muốn xây nhà máy?" Thiết Ngưu nhìn Hác Mãnh, cười hỏi. Hành vi của Hác Mãnh trong mấy ngày qua khiến hắn có chút nhìn không thấu.

Buổi tối không có ai khác, hai người họ liền giống như quan lớn, mua ít đồ ăn và mấy chai bia lạnh ở trong thị trấn, mang về bày lên bàn. Trương Đậu Đậu cũng đã về nhà, không lưu lại ăn cơm. Hồi chập tối, nha đầu này khiến Hác Mãnh có chút suy nghĩ, nghe khẩu khí thì dường như cô nàng có thể nhấc lên quan hệ với bất kì ai trong thị trấn này.

Hác Mãnh ngửa đầu tu một hơi hết nửa chai bia, một cảm giác mát lạnh lan tỏa khiến tâm tình vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn cười nói: "Ngọc Thanh Long là một mặt hàng tốt, ta cũng muốn, nhưng để đáp ứng được lâu dài thì phải xem cơ hội. Ta rất coi trọng vấn đề nhà máy đá, phương diện vật liệu này rất có tiền đồ trên thị trường!"

"Ừ!" Thiết Ngưu không hỏi gì thêm, suy nghĩ một chút nói: "Ông chủ, thị trấn này dường như là nơi tàng long ngọa hổ, hôm nay ta thử ghé qua Lý gia bái kiến vị Lý lão đầu kia, y chính là một cao thủ."

"Rất lợi hại?" Hác Mãnh hơi sửng sốt, hỏi lại.

Thiết Ngưu gật đầu, suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Chưởng pháp rất cao minh, hỏa hầu ít nhất phải mấy chục năm, nếu như ta không nhìn lầm thì

chính là Thiết Thạch chưởng. Một chưởng thậm chí có thể đánh nát một tảng đá, đánh lên người thì xương cốt ắt vỡ vụn."

Thiết Thạch chưởng? Đánh nát đá?

Hác Mãnh cười nói: "Cừ thật, võ lâm cao thủ nha. Lý gia lão gia tử đó so với ngươi thì ai mạnh ai yếu?"

Thiết Ngưu lắc đầu: "Cái này khó mà nói!" Sau đó buồn bực ăn thịt uống bia, không tiếp tục bàn luận với Hác Mãnh, dường như không thích chủ đề này.

Hác Mãnh cũng không mặt dày hỏi tiếp, đối với hắn mà nói, 'vòng tròn' đó vẫn cách quá xa. Trong suy nghĩ của hắn, hiện giờ là xã hội pháp trị, lợi hại nhất cũng chính là pháp luật, một chưởng có thể đánh nát đá ư? chẳng vấn đề gì, bởi tảng đá không biết nói chuyện. Thử đánh gãy xương người khác là biết ngay ấy mà, ngoài việc phải bồi thường, chữa trị cho người ta, thì còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Tin rằng trừ dân liều mạng ra thì sẽ không có ai nguyện ý tùy tiện đi đánh người.

Hiện giờ Hác Mãnh hắn là người buôn bán đàng hoàng, xem trọng hòa khí sinh tài. Song song với tài sản ngày càng nhiều thì hắn càng cảm thấy tiền bạc có thể làm được mọi thứ, không có chuyện gì là quá khó.

Lúc trước hắn chỉ nghĩ là làm xưởng đá, sau đó khai thác đá Thanh Long, rồi tìm cơ hội chở đi, thần không biết quỷ không hay đổi cho trạm thu mua lấy kim tệ.

Nhưng rốt cuộc đường đi không thông, bởi 'nước' quá sâu, rất dễ kết thù cùng 'địa đầu xà' ở thị trấn này, cái được không bù nổi cái mất. Cho nên Hác Mãnh liền đổi ý, không khai thác được thì chuyển sang thu mua vậy, càng dễ dàng hơn.

Nguyên liệu khai thác được là đá tảng, phải bán đi mới thành tiền. Đối với toàn bộ những xưởng đá lớn nhỏ ở trong thị trấn mà nói, nhà máy Lam Long xuất hiện cũng là đồng dạng với việc 'thần tài' gõ cửa!

Ngày hôm sau, Hác Mãnh lái xe lên huyện mua chút quà biếu, sau đó mang theo Trương Đậu Đậu đi tới Nghiêm gia.

Nghiêm lão gia tử năm nay 76 tuổi, sắc mặt hồng nhuận, gần như là không rời mắt thưởng thức hai viên ngọc Thanh Long được chế tác thành hình cầu nằm trong tay, miệng nở nụ cười thân thiện, bất quá trong ánh mắt thỉnh thoảng lại thoáng hiện tinh quang, chứng minh ông lão này không hề đơn giản. Là người từng trải qua mưa to gió lớn nhiều năm như vậy, tự khắc trên người liền có một cỗ khí thế không giận mà uy.

Cũng không ở lại Nghiêm gia quá lâu, Hác Mãnh liền cáo từ rời đi, lần này tới không phải là vì mưu cầu làm việc cùng Nghiêm gia, mà là với tư cách vãn bối đến bái kiến tiền bối một chút.

"Ngươi đừng thấy Nhị gia gia bình thường luôn tươi cười, nhưng lúc nổi giận thì rất dữ tợn. Mấy năm trước có hai tên tội phạm bị truy nã bỏ trốn đến thị trấn, bị Nhị gia gia bắt được, tát mỗi tên một cái quay đơ xuống đất, nghe nói một tên đã chết, tên còn lại bị bán thân bất toại, bất quá hai tên đó đều là tội phạm giết người." Ngồi trên xe, Trương Đậu Đậu cười đùa, kể về sự tích huy hoàng trước kia của Nghiêm lão gia tử.

Hác Mãnh ngoài thì gật gù, nhưng trong đầu thì đang suy nghĩ đến chuyện ngọc Thanh Long. Trên núi Thanh Long không phải là không có ngọc Thanh Long, chỉ là hiện tại đang bị cấm, dân thường không được khai thác.

Thu mua?

Hác Mãnh nhíu mày, thật ra thì thu mua ngọc Thanh Long cũng không phải là không được, mặc dù hiện tại giá tiền của ngọc Thanh Long không hề rẻ, nhưng vẫn nằm trong khả năng chịu đựng. Mấu chốt là nếu như sử dụng một số tiền lớn thì nhất định sẽ có ảnh hưởng đối với Khoa kỹ Lam Mị bên kia. Thu mua ngọc Thanh Long số lượng lớn, vậy chẳng khác gì đem tiền mặt đổi thành kim tệ từ hệ thống.

"Chung quy do tiền vẫn quá ít nha!" Hác Mãnh lẩm bẩm. Rút ra 100 triệu tiền mặt từ Khoa kỹ Lam Mị đã làm Trần Vũ Tình rất bất mãn, nếu còn rút tiếp thì khả năng Trần đại tiểu thư trở mặt với hắn quá! Cho nên việc xài tiền mặt thu mua ngọc Thanh Long tinh phẩm cứ tạm gác sang một bên vậy

"Ngươi nói gì thế?" Tương Đậu Đậu sửng sốt, không nghe rõ lời của Hác

Mãnh.

Hác Mãnh gượng cười: "Ta nói: tiền quá ít, rất nhiều chuyện cũng không làm được!"

Trương Đậu Đậu lúc này mới nghe thấy rõ, trở mình hỏi: "Đại gia, ngài đang làm bộ làm tịch với tiểu nữ tử à? Hiện thời ngài cũng đã là tỉ phú rồi, còn dám nói mình ít tiền? Khinh bỉ ngươi nha!"

"Tiền ít thật mà!" Hác Mãnh lầm bầm một câu, không chấp nhặt cô nàng, quay hướng xe chạy tới xưởng đá Hưng Long.

Đến xưởng đá lại vừa lúc gặp được Lưu Kim Bảo cũng đang đi ra cổng, Lưu Kim Bảo cười nói: "Hai người các ngươi mà đến chậm chút nữa là ta đi mất rồi!"

Sau khi chính thức gia nhập công ty Lam Long, Lưu Kim Bảo cũng nhận luôn trách nhiệm quản lí công trình đang thi công bên đó. Hác Mãnh bận rộn, hàng ngày không có thời gian rỗi chú ý đến tiến độ xây dựng!

"Lưu ca, đối với loại đá Thanh Long này, ngươi cảm thấy chúng ta muốn thu mua số lớn lượng thì bao tiền 1 tấn là thích hợp?" Trong phòng làm việc, Hác Mãnh cầm một cục đá Thanh Long phàm phẩm, hỏi Lưu kim bảo.

"Mua số lượng lớn?" Lưu Kim Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: "Loại đá Thanh Long này không tệ, nhưng kỳ thật các mỏ đá trên núi đều có một ít, giá tiền thì… tầm vài chục ngàn 1 tấn."

Vài chục ngàn 1 tấn? Phải biết rằng hệ thống thu mua đưa ra giá tiền cho đá Thanh Long phàm phẩm là 60 kim tệ/ 1 kg, tương đương với 15 ngàn tệ, 1 tấn là 1000 kg. Giá trị chênh lệch ở giữa vô cùng lớn, gọi là lãi kếch sù cũng không quá đáng nha!

Hác Mãnh nói gấp: "Hiện tại ta có một việc lớn, rất cần mua một nhóm nguyên liệu đá loại này. Lão ca xem có thể móc nối với các mỏ đá trên núi, thu mua loại đá Thanh Long có phẩm chất như này hay không?"

"Hắn là không có gì vấn đề gì quá lớn đâu, chủ yếu là ở việc báo giá thôi!"

Lưu Kim Bảo cười nói, chỉ cần có tiền liền dễ nói chuyện với bất kỳ ai.

Hác Mãnh nhìn Lưu Kim Bảo, cười nói: "Như vậy đi, lão ca hiện tại đừng tới công trường vội, mà trước hết hãy ghé qua mấy mỏ đá đó, ra giá thu mua lại loại đá này là 50 tệ/ 1 kg, 50 ngàn/ 1 tấn, bất kể số lượng, hình thù, chỉ cần đạt phẩm chất này là được. Chúng ta cũng không phải là chỉ làm một cú, mà sau này cũng cứ chiếu theo giá tiền đó để kết toán, bao nhiêu cũng mua, kể cả là vài kg!"

Lưu Kim Bảo sửng sốt, vài kg cũng mua? Y gãi gãi đầu, cười nói: "Như thế liệu có quá vụn vặt không? Tỷ như có người lên núi vận khí tốt một chút liền nhặt được vài khối đá như vậy, rồi cũng đến chỗ chúng ta đổi lấy tiền, vậy chúng ta nên làm sao?"

"Mua, mua hết không bỏ sót, chỉ cần là đá Thanh Long phẩm chất như này thì cứ 50 tệ/ 1 kg, 50 ngàn/ 1 tấn!" Hác Mãnh ngừng lời một chút rồi tiếp tục nói: "Lão ca nên tìm người chuyên môn chịu trách nhiệm về phương diện này!"

Thấy Hác Mãnh không giống như đang nói giỡn, Lưu Kim Bảo liền cười đáp ứng, dù sao thì người ta là ông chủ, tiền cũng là của người ta, thích làm thế nào thì làm thế đó đi!

Nhưng loại nguyên liệu đá này thật sự đáng giá 50 tệ/ 1 kg?

"Thật ra thì lão ca có thể phái người dán thông báo ngoài thị trấn hay gì gì đó, loại đá này hẳn là cũng không khó tìm. Lão ca nên tìm một số người quen để tiến hành hoạt động mua lẻ 10 - 15 kg một, chỉ cần đến lúc đưa đến chỗ của ta được gộp tròn thành 50 kg, như thế cũng khiến người thân trong nhà đang nhàn rỗi có thể kiếm được chút đỉnh. Ngoài ra, cứ liên hệ thu mua thành công từ các mỏ đá thì ta sẽ trích cho lão ca mỗi tấn 5000 tệ tiền phần trăm!" Hác Mãnh vỗ vai Lưu Kim Bảo, nói.

Hắn không ngần ngại tặng chút điểm ngon ngọt cho nhân viên của mình. Thế giới rộn ràng đều vì ‘lợi’, thời gian nhốn nháo cũng vì ‘lợi’, một chữ ‘lợi’ nếu biết cách dùng thì có thể giảm bớt được rất nhiều chuyện.

Lưu Kim Bảo không ngờ Hác Mãnh lại còn trích phần trăm cho mình, 5000 tệ/ 1 tấn, đây cũng không phải là số lượng nhỏ nha. Nhiều thì không dám nói,

nhưng chí ít chỉ cần đi một vòng qua các mỏ đá trên núi, Lưu Kim Bảo hắn thừa tự tin có thể thu mua được trên dưới 100 tấn đá Thanh Long có phẩm chất như vậy. Lưu Kim Bảo gãi gãi đầu, gượng cười nói: "Ta làm việc này cũng là vì công ty, không cần nhận tiền đâu!"

"Đây xem như là cá nhân ta thu mua!" Hác Mãnh cười nói, không cho chút ngon ngọt thì làm sao người ta toàn tâm toàn ý làm việc cho ngươi được chứ! Muốn ngựa chạy khỏe thì cần phải cho ăn, làm ông chủ mà keo kiệt, cho dù kiếm được tiền, cũng sẽ không có người chia xẻ vui vẻ cùng hắn. Hác Mãnh luôn tôn sùng một nguyên tắc là: ngươi tốt, ta tốt, mọi người đều tốt.

Xế chiều, Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu đi lên huyện thăm Cung đại tỷ và tiểu Hiên Hiên. Cung Yến làm trong sở nhà đất huyện ủy, công việc cũng vô cùng tốt.

"Tiểu Mãnh, các ngươi định ở lại huyện Thanh Long trong bao lâu?" Trong bữa cơm, Cung Yến vồn vã hỏi chuyện, buổi tối không để hai người Hác Mãnh nghỉ ngơi, gọi cả Lý Vĩ về.

Ở trong nước, bất kể là phương Nam hay phương Bắc, quan hệ giữa người với người có thể được nâng lên sâu sắc hay không thì đều là ở trên bàn cơm.

Hác Mãnh cười nói: "Hai ngày nữa là sẽ trở lại Thạch Thành, bên kia có chút chuyện chờ đệ về đi xử lý, không thể ở chỗ này quá lâu!"

Cung Yến cau mày nói: “Sớm thế à, vậy nhà máy dưới thị trấn thì sao? Ta nghe Vĩ ca kể rằng ngươi đầu tư rất lớn, cứ thế yên tâm đi về ư?"

"Không có chuyện gì, lúc về đệ sẽ phái nhân viên kế toán bên Thạch Thành tới đây quản lí tài vụ, hắn là không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa hiện tại nhà máy còn đang trong giai đoạn xây dựng, ít nhất phải đợi đến sang năm mới chính thức đi vào sản xuất!" Hác Mãnh lắc đầu cười.

Về vấn đề nhà máy, Hác Mãnh hắn cũng không lo lắng gì lắm. Tiền thuê đất là 5 triệu, phí khởi công xây dựng là 10 triệu, tổng cộng lại cũng chỉ tầm 15 triệu mà thôi.

Nếu Lưu Kim Bảo có thể thu mua được một nhóm lớn đá Thanh Long phàm

phẩm, vậy Hác Mãnh hắn chính là vớ bở, về phần những khoản đầu tư ban đầu đó, hắn thậm chí không thèm để ở trong lòng. Về lâu về dài mà nói, hiệu quả của nhà máy Lam Long khẳng định là lợi nhiều hơn hại, cho dù nhà máy làm ăn không có lãi thì Hách Mãnh hắn vẫn kiếm được đầy đủ kim tệ từ hệ thống thu mua.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thi Triển Thân Thủ!

Chương 111: Thi Triển Thân Thủ!
Trên xe lửa trở về Thạch Thành, Hác Mãnh luôn cười, hành trình tới huyện Thanh Long lần này thu hoạch vượt xa dự liệu của hắn. Lúc về hắn không ngồi ghế cứng nữa mà mua hai vé ghế đệm. Vốn muốn để Thiết Ngưu lại trấn Thanh Long, nhưng suy nghĩ lại thì bỏ qua ý định này, không cần thiết.

Cung đại tỷ có bạn là kế toán đã bị Hác Mãnh đào mất, thêm vào mới tuyển mộ một vị ở huyện Thanh Long, vậy là có hai vị kế toán quản lý, các trương mục sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nếu như có vấn đề thì cũng là việc nhỏ, nếu sử dụng "Món tiền nhỏ" mà nhìn rõ một người thì còn dễ chịu hơn là bị lừa một vố lớn.

Nhưng có thể không do dự mà nói, chỉ cần hiện tại chịu khó theo Hác Mãnh làm việc thì sau này sẽ không thiếu chỗ tốt của họ.

Lưu Kim Bảo mua về hơn 150 tấn đá từ mỏ đá trên ngọn núi Thanh Long, Thanh Long Ngọc phàm phẩm 150 tấn, mỗi tấn 1000 kg, 150 tấn là 150,000 kg, mỗi kg Thanh Long Ngọc phàm phẩm có giá thu mua là 60 kim tệ, nếu như bán cho Trạm Thu Mua thì một vụ này Hác Mãnh có thể kiếm lời 9 triệu kim tệ, đổi thành tiền mặt là 2 tỷ 250 triệu tệ. Mà toàn bộ xưởng đá hắn cũng chỉ tiêu tốn có hai, ba chục triệu tiền mặt mà thôi, không đáng để trong mắt. Đây vẫn chưa tính khối 'Thanh Long Ngọc' đã mua từ nhà Lý Minh. Khối tinh phẩm này Hác Mãnh không muốn bán đi.

Các mỏ đá lớn nhỏ trên núi Thanh Long khẳng định vẫn còn đá Thanh Long phàm phẩm, Hác Mãnh trước khi đi đã chỉ thị cho Lưu Kim Bảo tiếp tục thu mua, có thể dự đoán được sau này trấn Thanh Long hoàn toàn được coi là một nhà kho nhỏ dự trữ kim tệ của Hác Mãnh. Mỗi nửa năm, một năm thu

hoạch một lần, vậy là có mấy chục, mấy trăm triệu vào túi. Nghĩ đến thật sảng khoái.

Có kim tệ, Hác Mãnh có thể mua được rất nhiều thứ trong Trạm Thu Mua.

"Keng: Có muốn bá ra vật liệu, Thanh Long Ngọc phàm phẩm hay không?"

"Có"

Hác Mãnh gật đầu, đối với hắn mà nói thì đây là đá tảng. Nếu không đổi thành kim tệ thì không còn tác dụng gì với hắn, đặt trong Trạm Thu Mua còn tốn diện tích ấy chứ.

"Keng: Bán ra vật liệu, đang tính toán ... Tổng giá trị: 9 triệu 270 ngàn kim tệ."

"Keng: Xin mời xác nhận lại, có giao dịch hay không."

"Có"

"Keng: Giao dịch thành công"

Hơn 9 triệu kim tệ, bây giờ Thanh Long Ngọc phàm phẩm đang chất đống trong Trạm Thu Mua như núi nhỏ chợt biến mất.

"Keng: Chúc mừng 'Trưởng trạm thu mua'. Hệ thống giao dịch đạt tới hạn mức 9 triệu, hệ thống Trạm Thu Mua trong 24h sẽ biếu tặng miễn phí một phần 'Khen thưởng cao cấp'. "Trong 24h?" Hác Mãnh sửng sốt, hắn nhớ hai lần khen thưởng trước đều thực hiện ngay mà? Sao lần này còn phải chờ 24h thế nhỉ.

Bất quá, Hác Mãnh cũng không để ý lắm, chờ 24h thì chờ 24h. Chỉ một ngày mà thôi, Hác Mãnh cũng không thiếu gì mà phải vội.

Nhìn hơn 9 triệu kim tệ, Hác Mãnh cảm giác trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được mở chức năng 'Mua' trong hệ thống ra đi dạo một vòng.

Thiết bị điện gia dụng?

Không thiếu.

Sản phẩm điện tử?

Đi vào xem chút, siêu máy tính, 15 triệu kim tệ? Vãi, quá đắt.

Trí tuệ nhân tạo cấp hệ Ngân Hà? 58 triệu kim tệ? Vãi, cái này còn đắt hơn.

Trí tuệ nhân tạo cấp tiểu tinh? 9 triệu kim tệ? Cái này thì mua được, nhưng mua về rồi thì cũng có tác dụng gì đâu. Lam Lam cũng đủ dùng rồi, sau này nói tiếp.

Thiết bị hình chiếu đeo tay? 800,000 kim tệ?

Cái này nhìn rất hữu dụng, mang theo cũng thuận tiện, vẻ ngoài cũng đẹp, có công năng của máy vi tính lúc nào cũng có thể dùng, giá ca... 800 ngàn kim tệ, tương đương tiền mặt là 200 triệu.

200 triệu ..., thật là đắt, kiên quyết không mua. Chí ít tạm thời không mua.

Thoát khỏi mục sản phẩm điện tử, Hác mãnh tiến vào mục Vũ khí...

...

Xem qua nửa ngày, cuối cùng Hác Mãnh cũng đi ra, không mua được gì, không nỡ bỏ tiền mà, đồ vật vừa mắt thì cũng phải mấy triệu kim tệ, rẻ cũng mấy trăm ngàn, vất vả lắm mới kiếm được ít kim tệ, làm sao dám tiêu linh tinh, vạn nhất đến lúc có việc cần mua đồ gấp thì gay go.

http://tieulun.hopto.org

Vì thế quyết định không mua gì cả, tích lũy kim tệ để đó đã, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.

An ủi mình, hiện giờ mình cũng tạm ổn rồi, thích cái gì thì sau này tính, sau này kim tệ càng ngày càng nhiều, muốn mua gì thì mua, mua về không thích thì đập đi là được, có tiền thích làm gì thì làm. Bất quá, hiện tại chưa tới lúc thích làm gì thì làm, không thể tiêu bừa đi được.

Ngủ một giấc tỉnh dậy thì đã tới ga Thạch Thành rồi.

Hác mãnh trở về cũng không nói cho ai, tự đi, tự về. Tổng cộng đi hơn 10 ngày, cảm giác thời gian qua thật nhanh.

"Ông chủ, ngươi xem kia có phải cảnh sát Cam không?" Hai người đi ra khỏi ga xe lửa, Thiết Ngưu chợt chỉ vào bên kia đường, nói.

Cam Tĩnh mặc thường phục, cách chỗ Hác Mãnh đứng tầm mười mấy mét, nếu không có Thiết Ngưu nhắc thì Hác Mãnh cũng không để ý. Gật đầu nói: "Không sai, đi, chúng ta qua chào hỏi chút." Nói rồi dẫn Thiết Ngưu đi tới.

Cam Tĩnh xoay người nhìn thấy Hác Mãnh cùng Thiết Ngưu đi tới, sửng sốt một chút, lông mày nhíu lại.

Hác mãnh cười nói: "Cảnh sát Cam, đến ga xe lửa đón người sao?"

"Không phải, các ngươi đi mau, ta đang làm nhiệm vụ." Cam Tĩnh liếc mắt ra hiệu với hai người, nhỏ giọng nói.

Thường phục, chấp hành nhiệm vụ?

Nàng không phải cảnh sát ma túy sao? Chấp hành nhiệm vụ gì ở ga xe lửa thế này?

"Vậy có cần hỗ trợ không?" Hác Mãnh có lòng tốt hỏi. Chưa kịp nói hết lời, ầm ầm ầm, đối diện vang lên tiếng súng, hai người đàn ông từ trong ga xe lửa đang chạy tới phía hai người, bởi vì khoảng cách không xa, mọi người đều thấy rõ trong tay hai người đàn ông này có súng, vừa nãy bọn họ đã nổ súng.

http://tieulun.hopto.org

Cam Tĩnh biến sắc, nhanh chóng nói: "Giúp ta cản bọn họ lại, hai người này buôn ma túy" Sau đó nhanh chóng chạy về phía hai người đàn ông.

Khi Hác Mãnh còn trì động chưa kịp phản ứng, thì tốc độ Thiết Ngưu tăng nhanh. Đừng nhìn khổ người Thiết Ngưu lớn vậy, nhưng khi chuyển động thì vô cùng linh hoạt, ừ, như một con mãnh hổ đang vồ mồi.

Oành.

Kẻ buôn ma túy chạy về phía Thiết Ngưu chợt nổ súng bắn hai phát, nhưng không trúng. Thiết Ngưu chạy hình chữ Z, khi hai kẻ kia nổ phát súng thứ ba thì Thiết Ngưu đã tới trước mặt rồi.

Xì xì.

Chỉ một chiêu, tên buôn ma túy vừa nổ súng đã bay ngược ra ngoài hơn 10 mét, lăn trên đất kêu rên không đứng dậy nổi, người kia bị Thiết Ngưu vươn mình đạp một cái, trong nháy mắt cũng lăn ra đất không biết sống chết. Chỉ trong chớp mắt, hai kẻ buôn ma túy đã bị quật ngã.

Sau đó hai cảnh sát hình sự chạy tới, đem hai người này còng lại.

Hác Mãnh nhìn Thiết Ngưu trở lại bên cạnh, đấm cho hắn một đấm, cười nói: "Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi thật ghê gớm, trước đây tưởng rằng ngươi to con thế thì chỉ dọa người thôi chứ nào ngờ cũng lợi hại vậy"

"Chỉ hơi hơi một chút thôi" Thiết Ngưu cười khà khà, gãi đầu.

Hác Mãnh mắng: "Được rồi, không cần khiêm tốn, rất lợi hại, nhưng sau này gặp chuyện như vậy thì đừng ngu mà xông về trước, ngươi lợi hại cũng đỡ được đạn sao? Vừa nãy thật nguy hiểm, nếu trên người ngươi thêm hai lỗ thủng thì không biết ta đến bệnh viên thăm ngươi hay đến nhà xác thăm ngươi đây."

Thiết Ngưu cười khà khà không tranh luận thêm.

Cam Tĩnh đi tới, nhìn Thiết Ngưu với ánh mắt có chút quái dị, hiếu kỳ hỏi: "Không nghĩ tới ngươi còn là người luyện võ, vừa rồi là quyền pháp nội gia à?"

"Là Hình ý" Thiết Ngưu lầm bầm, nếu như người khác hỏi, hắn không thèm để ý, thế nhưng Cam Tĩnh lại khác, cảnh sát Cam cũng là người có ơn đối với hắn.

"Lợi hại" Cam Tĩnh quay lại nói với Hác Mãnh: "Hắn ở chỗ ngươi đã quen chưa? Nếu không quen, ta sẽ mang hắn đi, không để ngươi bị phiền phức."

Hác Mãnh cười khổ: "Cảnh sát Cam, ngươi như thế là không đúng, người hiện tại là của ta rồi, ngươi không thể cướp đi chứ." Nghe ý của đối phương là muốn mang Thiết Ngưu đi, Hác Mãnh làm sao có thể cho nàng toại nguyện chứ, hộ vệ lợi hạn như vậy ai lại ngốc mà đẩy đi chứ, mang theo bên mình mới tốt.

Cam Tĩnh cười: "Thiết Ngưu không phải món hàng, sao lại là của ngươi được, hắn có tự do của chính hắn, Thiết Ngưu ngươi thấy tỷ nói có đúng không?"

"Khà khà" Thiết Ngưu cười khúc khích gãi đầu, cũng không nói lời nào.

Hác Mãnh cười noi: "Cảnh sát Cam, Thiết Ngưu muốn đi theo ta, ta cũng không ép buộc hắn. Nếu hắn đồng ý rời đi, lúc nào cũng có thể, thế nhưng hắn không muốn, vậy ta cũng không có cách nào, ngài xem có đúng không?"

Nàng điển hình là nghĩ qua sông phải dựa vào cầu, lúc trước khi nàng đưa Thiết Ngưu đến chỗ mình, sao không nói muốn Thiết Ngưu đi theo nàng chứ.

"Thiết Ngưu, ngươi có nguyện ý đi tới đội cảnh sát hình sự không? Ta có thể đảm bảo cho ngươi một tiêu chuẩn biên chế trong đội hình sự, nếu như lập công có thể chuyển lên chính thức." Cam Tĩnh không phí lời với Hác Mãnh, mà quay đầu nhìn Thiết Ngưu, cười hỏi.

Thiết Ngưu lắc đầu, giọng ồm ồm nói: "Ta muốn đi theo ông chủ"

Hác Mãnh vui vẻ, cười ha ha: "Có nghe thấy không, hắn tình nguyện theo ta đó. Cảnh sát Cam, viên đạn bọc đường của ngươi không dễ xài nhé."

Cam Tĩnh lườm hắn, nàng thực sự coi trọng thân thủ của Thiết Ngưu, không chỉ nàng, ngay cả đại đội trưởng đội hình sự cũng chọn trúng Thiết Ngưu, có

biểu hiện lập công lần này của Thiết Ngưu, muốn đem hắn vào đội hình sự cũng không phải không thể. Nàng buồn bực, không biết tại sao Thiết Ngưu lại quyết định đi theo người trẻ tuổi này chứ?

Hác Mãnh cũng không muốn làm cho đối phương tức giận, liền đổi chủ đề hỏi: "Cam tỷ, ngươi không phải ở làm ở đồn công an sao, sao lại điều tới đội hình sự thế? Một người phụ nữ công tác ở đơn vị áp lực lớn vậy, làm sao chịu được chứ?"

Trong giọng nói của Cam Tĩnh mang theo chút giận hừ một tiếng, nói: "Ai là tỷ của ngươi, gọi linh tinh. Nữ nhân thì làm sao, nữ nhân không thể làm cảnh sát hình sự à? Ta thấy ngươi tư tưởng cổ hủ không biết nam nữ bình đẳng à, đi, theo ta về đội hình sự cho lời khai."

Nói xong, nàng quay đầu đi về phía xe.

Hác Mãnh dở khóc dở cười, mình trêu phải ai đây? Trước đây vị cảnh sát Cam này không phải rất ôn hòa sao, cười cười nói nói không chút giận dỗi nào, nhưng bây giờ thì ... Ai, phụ nữ luôn là động vật không nói lý, không biết lúc nào nổi nóng lên lại gào thét với ngươi một trận.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chiến Tích Của Dương Tiểu Song

Chương 112: Chiến Tích Của Dương Tiểu Song
"Thiết Ngưu, ngươi về suy nghĩ kĩ một chút!" Cam Tĩnh lái xe đưa hai người Hác Mãnh tới cửa hàng điện gia dụng, thời điểm Thiết Ngưu muốn xuống xe, nàng liền dặn với theo.

Thiết Ngưu cười trừ, không nói lời nào, mở cửa xe bước xuống.

Hác Mãnh đóng cửa xe, cười nói: "Được rồi, người cũng đã đưa tới nơi, sắc trời đã muộn, cảnh sát Cam nên quay về sớm một chút đi thôi, ta không giữ ‘ngài’ ở lại ăn cơm đâu!"

Cam Tĩnh tức giận, trừng mắt lườm hắn một cái, lái xe đi! Đội cảnh sát hình sự cấp cho điều kiện tốt như vậy mà Thiết Ngưu lại không muốn, đúng là phí

công vô ích.

"Cười cái lông à, đã bảo ngươi đừng có phô trương tự mãn, giờ thì hay rồi, bị người ta theo dõi!" Hác Mãnh khinh bỉ lướt qua người Thiết Ngưu, ôm thùng carton bước vào cửa hàng. Đấy là đặc sản huyện Thanh Long của Cung Yến và Lí Vĩ tặng, những 2 thùng, do có Thiết Ngưu ở bên cạnh nên Hác Mãnh hắn không tiện thu vào hệ thống, đành phải tự bê.

Trong hai người buổi trưa về đến Thạch Thành, vừa ra khỏi ga xe lửa thì bị Cam Tĩnh kéo đi, đến lúc gần tối mới được trả về!

"Hác Mãnh thúc thúc, Đại Ngưu ca ca, hai người đã về!" Quả Quả từ trên ghế salon nhảy dựng lên, vỗ tay vui mừng chạy tới ôm đùi Hác Mãnh, miệng nhỏ reo hò: "Cháu nhớ thúc nhiều lắm!" Nói xong, khóe mắt đã đỏ hoe, lệ châu chực trào ra.

"Nha đầu ngốc, nhớ thúc thì phải gọi điện liền cho thúc chứ!" Hác Mãnh đặt thùng đặc sản ở cạnh tường, ngồi xuống ôm tiểu nha đầu, khẽ nhéo mũi cô bé, cười nói!

Ngụy Thục Phân đang bận tiếp khách hàng nên chưa lại đây.

Quả Quả miệng nhỏ chu lên, kề bên tai Hác Mãnh, âm thầm tố cáo: "Mẹ không cho Quả Quả gọi điện cho thúc, bảo là sợ ảnh hưởng tới công việc của thúc. Hứ, Quả Quả thừa biết, mẹ sợ tốn tiền điện thoại nên mới không cho Quả Quả gọi. Mẹ rất keo kiệt ấy nhé, từ sau khi thúc đi, ngay cả đồ uống đều không cho cháu uống, cũng không được chơi máy vi tính mỗi ngày, xem TV cũng quy định thời gian, còn muốn cháu phải học thuộc bảng cửu chương, không thú vị chút nào!"

Hác Mãnh nghe hết đầu đuôi, trong lòng cảm thấy buồn cười. Cô nhóc bắt chước làm nũng, tố cáo, kỳ thật trông rất tễu, rất khả ái, tuy nhiên trên phương diện này thì không nên nuông chiều, ở nhà nhất định phải có người làm cô nhóc thấy sợ mới được. Do đó hắn liền giả bộ tức giận, nói: "Sao cháu có thể nói về mẹ mình như vậy, nàng làm mọi thứ cũng là vì muốn tốt cho cháu. Lần tới nếu còn nói xấu về mẹ như thế, thúc sẽ không yêu mến cháu nữa, thúc nói là làm đấy."

"A...!" Quả Quả co rúm lại, đầu nhỏ tựa vào vai Hác Mãnh, mếu máo khóc. Cô nhóc những tưởng Hác Mãnh nhất định sẽ bênh nàng, thế nhưng không ngờ thúc thúc lại đứng về phía mẹ, khiến cho trái tim nhỏ bé thấy rất ủy khuất nha!

Hác Mãnh ôm tiểu nha đầu ngồi vào ghế salon, giúp cô bé lau nước mắt, hỏi: "Cháu nói xem lúc bình thường mẹ có thương cháu hay không?"

"Có ạ!" Quả Quả rất hiểu chuyện, có một số việc cô bé không phải là không biết, cũng không có quên.

Hác Mãnh nghiêm nghị nói: "Cháu nhớ nhé. Trên đời này chỉ có mẹ cháu là người yêu thương cháu nhất, không có ai khác, mẹ người duy nhất có thể nguyện trả giá hết thảy mọi thứ vì cháu, hiện tại cháu chưa chắc đã hiểu, nhưng đợi sau này trưởng thành thì sẽ nhận ra. Cho nên cháu nói mẹ cháu như vậy sẽ khiến nàng rất đau lòng. Cháu muốn nhìn thấy mẹ cháu phải khóc ư?"

Quả Quả suy nghĩ một chút, sụt sịt lắc đầu: "Không muốn!"

"Vậy là được rồi, cháu không nên để cho mẹ phải khóc, bởi vì nàng là người thân duy nhất của cháu trên thế gian, lát nữa đợi mẹ cháu lại đây thì cháu hãy xin lỗi với nàng đi nhé!" Hác Mãnh cười cười, khẽ nhéo mũi cô bé.

Tiểu nha đầu gật đầu!

"Như vậy mới là Quả Quả ngoan mà thúc yêu mến chứ!" Hác Mãnh hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, đứng dậy cười nói: "Đi, xem thúc mang về cho cháu cái gì này!"

Đợi đến lúc Ngụy Thục Phân đã hết bận rộn, tiểu nha đầu đã khôi phục tâm trạng, ngồi trên ghế salon thưởng thức đồ ăn do Hác Mãnh mang về.

"Trước khi về sao không có gọi điện cho tỷ, tối nay ăn gì để tỷ đi mua luôn?" Ngụy Thục Phân cười nói. Hác Mãnh đã trở về khiến nàng rất vui mừng, nhất là khi nhìn thấy Hác Mãnh và con gái mình cùng ngồi trên ghế salon, khung cảnh thân mật như vậy giống như một gia đình thực sự, trong lòng thấy rất ấm áp.

Hác Mãnh mỉm cười, lắc đầu nói: "Đừng mua nhiều, trời nóng quá, ăn gì cũng không vừa miệng, dùng chút mì lạnh cho nhẹ nhàng thôi. Những ngày qua đã khiến Thục Phân tỷ chịu vất vả rồi!"

Ngụy Thục Phân bật cười, nguýt xéo hắn một cái, giọng nói có chút yểu điệu làm nũng: "Có gì mệt nhọc đâu chứ, tỷ ở đây chẳng phải là vì trông cửa hàng dùm đệ ư. Bất quá mấy ngày nay hàng bán rất chạy, cần đệ trở về nhập thêm."

Nói xong nàng liền xoay người đi ra ngoài mua thức ăn, cặp mông hơi đong đưa.

Nhìn bóng lưng Ngụy Thục Phân, Hác Mãnh im lặng mỉm cười. Cô nàng này nha, đúng là người vừa có tri thức, vừa hiểu lễ nghĩa, mặc dù không có trình độ học vấn quá cao, cũng không có bản lĩnh quá mạnh, nhưng thời điểm ở chung cùng một chỗ lại có thể khiến cho người đàn ông cảm thấy rất hưng phấn, thoải mái, không có nửa điểm áp lực.

‘Vì ham mê giàu sang Kiều bán đi hạnh phúc đời mình…!’

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Hác Mãnh vỗ vỗ Quả Quả đang như một chú mèo nhỏ nằm bên cạnh, giảm âm lượng TV, cầm lấy di động nhìn tên người gọi hiển thị, là của Dương Tiểu Song.

Nha đầu này đã lâu không liên lạc với mình, cũng không biết trong khoảng thời gian qua, shop trên mạng của nàng đưa vào hoạt động như thế nào. Bất quá, hiện giờ chủ động gọi cho Hác Mãnh hắn, hắn là có việc!

"Vừa trở về còn chưa kịp ngồi xuống thì ngươi liền gọi tới, ha ha, bấm ngón tay tính được à?" Nhận điện, Hác Mãnh hỏi trêu.

Đầu bên kia cuộc gọi, Dương Tiểu Song sửng sốt, nghi ngờ hỏi: "Đi đâu mà vừa về?"

"Đi tỉnh Đông Xuyên làm chút chuyện!" Hác Mãnh giờ mới nhớ mình đi không thông báo, cô nàng hoàn toàn không biết, liền trả lời không chút che dấu.

"À há, vậy giờ là ở nhà rồi đúng không?" Dương Tiểu Song cũng không hỏi Hác Mãnh đi Đông Xuyên làm gì.

"Đúng rồi!" Hác Mãnh cười trả lời.

Dương Tiểu Song cười nói: "Vậy thì tốt rồi, tối mai ngươi có bận gì không? Có việc này ngươi đừng thoái thác nha, ngày mai shop điện tử Tiểu Song Song chúng ta sẽ mở một bữa tiệc ăn mừng, ngươi hiện giờ là đối tác lớn nhất của shop, lúc đó nhất định phải đích thân tham gia đấy nhé!"

Tiệc mừng?

Hác Mãnh không khỏi bật cười, nghe thì có vẻ nhã nhặn, nhưng chung quy chẳng phải là mọi người tụ họp ăn uống nhậu nhẹt với nhau ư, còn bày đặt cái gì mà tiệc mừng chứ! Dường như ngoại trừ mình ra, shop trên mạng của Dương Tiểu Song cũng chưa có đối tác nào khác thì phải?

"Đi cũng được, nhưng lí do là gì? Đừng nói là để ăn mừng tròn 1 tháng khai trương chính thức của các ngươi nhé?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Đúng rồi!" Dương Tiểu Song đắc ý nói: "Chính là vậy nha!"

Hác Mãnh gãi gãi mũi, dở khóc dở cười nói: "Nhưng chẳng phải nửa tháng trước đã ăn mừng một lần rồi sao?"

Dương Tiểu Song không thèm quan tâm, nói: "Lần trước là lần trước, lần này là lần này, lần trước là mừng khai trương được nửa tháng, quy mô không lớn, còn lần này thì lại không giống vậy, địa điểm tổ chức tiệc là ở khách sạn Tinh Hồ, 5 sao nha."

"Không thấy lãng phí à?" Hác Mãnh cười trêu, đúng là cái gì cũng dám làm, ăn một bữa ở khách sạn 5 sao kiểu gì cũng phải mất tầm 8-10 ngàn tệ! Đây khác nào là chết vì sĩ diện?

"Lãng phí cái gì, kiếm được tiền chẳng phải là để tiêu xài sao, trên mạng đều bảo ‘làm ông chủ mà keo kiệt thì khỏi mong kiếm tiền’, ta thấy rất có đạo lý nha. Hì hì, ngươi còn chưa biết à, doanh số bán hàng trong 1 tháng vừa qua của shop điện tử Tiểu Song Song chúng ta vượt quá 3 triệu, sau khi trừ hết

các loại chi phí thì lợi nhuận ròng là hơn 300 ngàn đấy nhé!" Trong giọng nói của Dương Tiểu Song lộ ra vẻ khoe khoang, đắc ý.

Doanh số bán hàng một tháng vượt quá 3 triệu?

Nếu vậy thì đây quả thật là chuyện đáng để ăn mừng.

"Được, ngày mai ta nhất định sẽ tham gia!" Hác Mãnh cười nói: "Làm tiệc mừng lớn như thế, các ngươi định mời những ai vậy?"

"Hầu hết bạn cùng lớp của ta đều tham gia, ngoài ra trong số công nhân viên sẽ có tiểu Phương tỷ, tiểu Yến tỷ, tiểu Mỹ tỷ, ta, còn có tiểu Phượng, ngươi, đúng rồi, cả mẹ ta lúc đó cũng sẽ tới, hết thảy khoảng 2-30 người!" Dương Tiểu Song tính toán sơ qua.

"Ha ha, đông phết nhỉ!" Hác Mãnh dở khóc dở cười, còn gọi là tiệc mừng gì chứ, đơn thuần là họp lớp nha. Bất quá người ta đã mời thì phải đi vậy, ai bảo mình là đối tác số 1 của người ta chứ.

"Lúc đó nhớ đến đúng giờ đấy, chậm trễ thì… hừ, nợ tiền hàng vô thời hạn!" Dương Tiểu Song uy hiếp một phen rồi cúp điện thoại!

"Thúc thúc, ngày mai thúc sẽ đi ra ngoài chơi à?" Quả Quả híp mắt, cười hì hì hỏi. Kỳ thật lúc vừa nãy Hác Mãnh nói chuyện điện thoại, cô nhóc vẫn một mực dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén.

"Ừ!" Hác Mãnh cười cười, nhéo mũi cô bé, hỏi: "Có muốn đi cùng thúc không?"

"Muốn!" Quả Quả rất thích được ăn chùa nên quả quyết nói.

Hác Mãnh cười cười: "Vậy được rồi, chỉ cần hôm nay cháu học thuộc được bảng cửu chương, thì tối mai thúc sẽ dẫn cháu đi cùng, nhưng nếu như cháu không làm được, vậy..."

"Cháu nhất định sẽ thuộc, rất đơn giản!" Quả Quả cười khanh khách, nhảy khỏi ghế salon, chạy lên lầu cầm sách vở của mình xuống, rút ra một quyển sách thiếu nhi, đặt vào tay Hác Mãnh, vừa đảo mắt ra xung quanh, vừa nhanh nhảu nói: "Thật ra cháu đã sớm học thuộc rồi, không tin thì thúc cứ kiểm tra

cháu đi!"

"Đã học thuộc rồi à, vậy mẹ cháu có biết không?" Hác Mãnh cười hỏi.

"Hì hì, mẹ cháu không biết cháu đã học thuộc toàn bộ, chỉ nghĩ là cháu mới học thuộc được đến dãy số 6, kỳ thật cháu đã học thuộc hết cả 9 dãy rồi!" Quả Quả cười nói.

Hác Mãnh lấy tay xoa xoa đầu cô bé, cười nói: "Cháu đúng là tiểu quỷ nghịch ngợm, hiện tại đã lém lỉnh như vậy rồi thì sau này lớn lên sẽ còn thế nào nữa nha!"

Lúc ăn cơm, Ngụy Thục Phân gọi cả cô nàng Thường Mỵ ở kế bên sang, dù sao cô nàng cũng chỉ có một mình, thêm một người thì cũng chẳng qua là thêm một cái bát một đôi đũa. Huống chi những ngày Hác Mãnh không có ở nhà, cô nàng vẫn luôn sang đây ăn cơm cùng, đã sớm thành thói quen!

"Tiểu Mãnh, ra ngoài hơn mười ngày không nhìn thấy tỷ, không biết là có nhớ tới tỷ chút nào không?" Thường Mỵ cấp cho Hác Mãnh một cái nhìn khiêu khích, nửa đùa nửa thật hỏi.

"Nhớ, làm sao mà lại không nhớ chứ, nhớ đến nỗi chân ta cũng đau!" Hác Mãnh cười nói, biết cô nàng này đang trêu chọc mình đây.

Thường Mỵ sửng sốt, buồn bực hỏi: "Nhớ tới ta thì liên quan gì tới tay chân chứ?"

"Đường ở Đông Xuyên không dễ đi, di chuyển nhiều ắt phải đau chân, rất có liên quan đấy nha!" Hác Mãnh nhún vai cười cười, chém gió một chút.

Ngụy Thục Phân mỉm cười, xới cơm cho Hác Mãnh, nàng ở cùng Thường Mỵ lâu như vậy, thừa biết cô nàng vẫn thường hay thích trêu chọc người khác!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Giới Thiệu Đối Tượng

Chương 113: Giới Thiệu Đối Tượng

"Chị, tối nay em không về nữa, ngủ cùng chị nhé, chỗ em nhiều muỗi lắm!" Lúc ăn cơm, Thường Mị cười nói. Tầng hai nhà nàng không lắp điều hòa, chỉ có chiếc quạt điện, tất nhiên sẽ không thoải mái như phòng của Hác Mãnh rồi, khi Hác Mãnh không ở nhà, nàng thường ở bên này, có khi còn ngủ ở phòng Hác Mãnh, hiện giờ Hác Mãnh trở về rồi nên nàng nói câu này kỳ thực là để cho hắn nghe.

Ngụy Thục Phân cười liếc nhìn Hác Mãnh đang cúi đầu ăn mỳ, nàng cũng không tiện từ chối, nhưng mà bây giờ Hác Mãnh về rồi, đúng là không tiện chút nào, nghĩ đến một số việc mà không khỏi đỏ mặt lên.

Còn Hác Mãnh thì làm bộ như không nghe thấy Thường Mị nói, trong lòng tự nhủ, muốn ở thì ở chứ sao. Đối với cô dâu nhỏ này, trong lòng Hác Mãnh kỳ thực không có chút ý định nào, nhưng về sinh lý thì lại không bài xích nàng, có thể nói hắn chịu đựng mê hoặc rất kém, động một chút là suýt nữa không giữ được ấy chứ.

Nam theo đuổi nữ, cách cả ngọn núi. Mà nữ theo đuổi nam thì chỉ cách lớp quần mà thôi. Bạt núi thì khó, chứ cởi quần thì dễ mà.

"Ông chủ, không còn chuyện gì thì ta về trước đây." Sau khi Thiết Ngưu ăn cơm tối xong, hắn không muốn ở lâu trong cửa hàng, nhiều nữ quá sẽ khiến hắn dễ phân tâm.

Hác Mãnh nhìn hắn cười nói: "Ngươi cứ ở nhà làm gì, điện thoại di động cũng không dùng, chỉ đứng trong góc tường, công phu lợi hại nhưng có thể sinh ra nhi tử được sao? Không có việc thì đi ra ngoài chơi, tán gái đi chứ. Sống độc thân tốn kém lắm, mỗi ngày chỉ lãng phí giấy vệ sinh thôi"

"Khà khà" Thiết Ngưu cười khúc khích rồi đi.

Hôm nay, Hác Mãnh đã được chứng kiến sự lợi hại của Thiết Ngưu, công phu của hắn thật mạnh, bổ một cái người bay ra mười mấy mét, rất nhẹ nhàng.

Sau khi ăn xong, Ngụy Thục Phân cùng Thường Mị ngồi ở ghế sa lông xem tivi, Hác Mãnh đối với phim Hàn có chút dị ứng nên tự mình lên lầu chơi vậy.

Trở về phòng, hắn mở máy tính ra.

"Ông chủ, hoan nghênh về nhà" Lam Lam vung vẩy đuôi, mở ra cánh cửa kim loại, xuất hiện trên màn hình máy tính, chào hỏi cùng Hác Mãnh.

Hác Mãnh cười nói: "Ít nịnh nọt thôi, ngươi là sư tử chứ không phải chó săn, không có xương cho ngươi ăn đâu. Nói qua một chút tình huống công ty những ngày qua đi."

Lam Lam động tác rất giống con người, trợn tròn mắt: "Đầu tiên ta muốn cải chính một chút, ta không phải sư tử, ta là Lam Mị. Lam trong Lam Lam, Mị trong Lam Mị, là một phần mềm trí năng điện thoại di động. Ông chủ nói tới chó săn, đó không phải lời hay, đó là đang mắng người, Lam Lam hiểu được."

Hác Mãnh dựa vào ghế, cười nhìn nó, nhún vai ra hiệu nó tiếp tục nói.

"Nhưng mà ngài là ông chủ, Lam Lam không giận ngài." Lam Lam cười nói. Lam Lam cũng biết cười, nhưng cười thế nào thì không thể hình dung nổi, chỉ biết là khiến người ta nhìn thấy là biết nó đang cười.

"Trong thời gian này, trí năng Lam Mị tiêu thụ tương đối tối, đầu tiên, số người sử dụng trí năng Tiểu Lam đột phá 45 triệu, trong đó người sử dụng ngoài nước cũng tăng hơn 3 triệu. Không khó tưởng tượng, trong một khoảng thời gian ngắn, số lượng người dùng trí năng Tiểu Lam lại tăng trưởng bạo phát như vậy."

"Người dùng ở nước ngoài chi mới có 3 triệu?" Hác Mãnh ngắt lời Lam Lam, hiếu kỳ hỏi.

Lam Lam gật đầu: "Không sai, ba triệu, trong đó người dùng nhiều nhất là tại Hàn Quốc, sau đó là Nhật Bản và Mỹ."

"Hàn Quốc" Hác Mãnh lặp lại, đây là đại bản doanh của tập đoàn Sam Sung mà, lần trước Sam Sung còn chơi xấu khoa kỹ Lam Mị đó, không biết khoa kỹ Lam Mị trực tiếp tiến vào Hàn Quốc thì đối phương sẽ phản ứng ra sao, tuy rằng không tưởng tượng ra được nhưng nhất định sẽ rất đặc sắc.

"Nói tiếp"

"Số lượng hội viên VIP của trí năng Tiểu Lam đã đạt tới 6.87 triệu, số lượng kích hoạt chức năng mua bán cũng đạt tới 2 triệu, doanh thu từ chức năng mua bán cùng hội viên VIP đã toàn toàn có thể chống đỡ toàn bộ khoa kỹ Lam Mị hoạt động rồi. Mặt khác, số lượng Kim Cương cũng đã bán đi không ít. Lượng tiêu thụ Kim Cương Tím cũng không tệ, tổng thể thì trí năng Tiểu Lam đã trở thành trụ cột lợi nhuận lớn nhất của khoa kỹ Lam Mị, ít ra tạm thời là như vậy." Lam Lam nói.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Nghiệp vụ điện thoại di động thì sao?"

"Nhóm sản phẩm mẫu đầu tiên, 500 chiếc đã từ chi nhánh Thâm Khẩu chuyển tới đây, còn lại bên Kiệt Lực Đạt sẽ toàn lực sản xuất, tranh thủ trong vòng nửa tháng sẽ hoàn thành. Ở phương diện này vẫn là Lam tổng và Trần tổng phụ trác, ta cũng không rõ lắm, ông chủ có thể trực tiếp hỏi Trần tổng và Lam tổng."

Hác Mãnh gật đầu, cười hỏi: "Trần Vũ Tình đã mua lại cao ốc Long Ảnh chưa?"

"Đã mua rồi, tiêu tốn 380 triệu, Trần tổng đã vì khoa kỹ Lam Mị mà mua lại cả tòa cao ốc Long Ảnh, các công ty khác đang thuê trong cao ốc Long Ảnh đã bắt đầu lần lượt dọn đi." Lam Lam gật đầu, hơi suy tính một chút, nói tiếp: "Ý của Trần tổng là đem ba tầng dưới cùng của cao ốc Long Ảnh làm nơi trải nghiệm sản phẩm của khoa kỹ Lam Mị, một mặt dùng để bán ra sản phẩm của khoa kỹ Lam Mị, mặt khác là nơi đối ngoại của khoa kỹ Lam Mị, có thể cung cấp cho khách hành tùy ý trải nghiệm, tư vấn cùng với tham quan của bên ngoài. Còn các tầng bên trên sẽ phân chia cho mỗi bộ ngành trong công ty, tầng 16 làm phòng họp của công ty cùng với văn phòng của ông chủ. Hai tầng cao nhất dùng để trang bị những thứ quan trọng của công ty, làm nơi đặt server cùng các loại tài liệu cơ mật"

Liên quan tới việc sử dụng cao ốc Long Ảnh thế nào, Hác mãnh cũng không có ý kiến gì, Trần Vũ Tình thích làm sao thì làm, tốt nhất trước khi nàng nhập học thì bố trí thỏa đáng mọi công việc ở đây, như vậy hác Mãnh càng cao hứng. Mọi việc đều có người làm, ông chủ chỉ cần quản lý tiền là được rồi.

Hác Mãnh nhìn đồng hồ, 9h30 tối, cũng không muộn lắm. Mười mấy ngày qua không được ăn "Thịt" rồi, trong lòng có chút ngứa ngáy. Nhưng tối nay Thường Mị mặt dầy lại muốn ngủ ở đây, thế thì muốn lén lút cùng với Ngụy Thục Phân cũng không dễ dàng.

Vì thế, hắn lấy điện thoại gọi cho Tiếu Ngọc Vân, hỏi thăm chút nàng đang làm gì, có thể đi ra ngoài 'Giải thèm' được không, nam nhân ăn mặn đúng là không quen với ngày tháng vô dục vô cầu vậy.

"Ừ" Tiếu Ngọc Vân tiếp điện thoại, nàng cũng vừa từ phòng vệ sinh đi ra, tóc còn ướt chưa có sấy khô đây.

"Chị, em về rồi" Hác Mãnh cười nói.

Tiếu Ngọc Vân không lên tiếng, đi vào trong phòng mình rồi khóa cửa lại. Những ngày qua nàng cũng không nhàn rỗi, so với Hác Mãnh còn mệt hơn, mỗi ngày đều chạy đi chạy lại, công ty muốn tuyển nhân viên, muốn kéo nhân tài, còn phải để ý tiến độ công trường thi công, sáng tạo một công ty đúng là khó khăn hơn nhiều so với tưởng tưởng của nàng trước đây.

Bất quá, nàng chưa từng gọi điện trách móc Hác Mãnh, mà cắn răng chịu đựng, tiếp tục chống đỡ. Lúc vô tình gặp phải khó khăn lại âm thầm tự nhắc nhở mình, muốn thành công không dễ dàng như vậy, lúc muốn từ bỏ lại tự nhủ, bây giờ chịu thua thì sau này phải quỳ gối làm con cháu trước người khác, vậy thì sao đứng lên được. Còn nữa, tiểu tử kia sẽ xem thường mình.

Nói chung, một người muốn thành công, kiểu gì cũng phải gặp phải những nan đề như vậy, sẽ không thuận buồm xuôi gió.

"Khà khà, chị đang làm gì đấy?" Hác Mãnh cười hỏi.

Tiếu Ngọc Vân bình thản nói: "Mới tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị đi ngủ đây, có chuyện gì?"

Hác Mãnh sờ mũi, mặt dày nói: "Vậy à, cũng không có việc gì, chỉ là nhớ chị một chút, nhiều ngày không gặp rồi, hay là chị đi ra ngoài với em một lát đi?"

Nhớ gì chứ, nhớ người hay là nhớ thân thể người ta chứ, cái này ... Đại khái

đều là một thôi, nam nhân mà, nhưng đa số nam nhân khi nói nhớ thì chưa chắc là nửa thân dưới nhớ. Nhưng đối với nữ nhân thì khi nói 'Em nhớ anh', phần lớn đều là nhớ nửa dưới đó mà.

Tiếu Ngọc Vân có xe, Hác Mãnh trước khi đi đã đem chiếc Audi A6 của công ty cho nàng lái, mặc dù là hai công ty khác nhau nhưng đều là tài sản của Hác Mãnh, trong công ty có 9 chiếc xe, lái đi một chiếc còn lại 8 chiếc, hoàn toàn đủ, tương lai Tiếu Ngọc Vân cũng nhất định sẽ mua xe mới, tạm thời dùng tạm chiếc Hác mãnh đưa thôi.

Cũng không có trả lời trước, mà Tiếu Ngọc Vân trầm mặc một lát rồi nói: "Tối mà chị không về nhất định mẹ sẽ hỏi. Bây giờ cũng không còn sớm, đi ra ngoài mẹ cũng sẽ hỏi, em muốn chị giải thích thế nào, đưa ra ý kiến xem nào."

"Thì nói công ty có việc gấp, cần ngươi đi một chút không được sao?" Hác Mãnh cười khà khà, nghe Tiếu Ngọc Vân nói vậy thì biết là có cửa rồi.

"Không được" Tiếu Ngọc Vân khẳng định: "Nếu nói công ty có việc, không chừng mẹ cũng sẽ đi theo, nếu mẹ không đi cũng sẽ phái Tiếu Ngọc Tuyết đi cùng chị. Bây giờ mỗi ngày ta lái xe về trong lòng mẹ đã suy nghĩ lung tung rồi, tối mà đi ra ngoài nữa thì ..., ha ha"

Cười gằn hai tiếng, không nói tiếp, ý là ngươi muốn thì tự giải quyết đi.

Hác Mãnh sờ mũi, phía Trương Phương thật đúng là phiền phức mà, thẳng thắn mà nói Trương Phương chắc chắn không can thiệp vào chuyện hai người, thế nhưng... Mình có thể cho Tiếu Ngọc Vân đảm bảo gì sao? Thật sự muốn làm tới, đến lúc đó nếu không cưới nàng, vậy thì nhà chắc chắn không về được rồi, đã đối địch với cả nhà rồi thì lúc đó sẽ bị mọi người vây đánh thôi.

"Đúng rồi, mẹ nói em cũng trưởng thành rồi, bây giờ cũng coi như có chút bản lãnh, chuẩn bị giới thiệu cho ngươi một cô gái, là tiểu hộ sĩ trong bệnh viện, nghe nói rất đẹp đó." Tiếu Ngọc Vân đổi đề tài.

Giới thiệu đối tượng? Mình bây giờ còn cần người khác giới thiệu sao?

Tiếu Ngọc Vân có phải đang ghen hay không?

Hác Mãnh nhếch miệng cười hỏi: "Vậy lúc chị nghe được tin tức này thì cảm thấy thế nào?"

"Không cảm thấy sao cả, chị thấy cũng đúng, em cũng đã trưởng thành rồi, cũng nên tìm một người bạn gái, yên tâm đi đến lúc đó chị sẽ ủng hộ em, đúng rồi, người phụ nữ trong cửa hàng kia cũng hơi lớn tuổi rồi, còn đã có con nữa, không thích hợp với em. Chớ có làm bừa, không cẩn thận người ta lại bám chặt lấy đó."

Tiếu Ngọc Vân có vẻ như đang quan tâm Hác Mãnh, nhưng bên trong có ý cảnh cáo hay không đây. Hác Mãnh thở dài, trực giác nữ nhân thật là nhạy bén mà.

"Hay là em gọi điện thoại cho dì Phương? Nói là em tìm chị có chút việc?" Hác Mãnh đổi chủ đề trở lại trên người nàng. Hẹn ra ngoài có thể chơi xe chấn một chút, cũng nhanh thôi, không mất bao lâu. Nam nhân có lúc rất cầm thú, lý trí đối mặt với hormone thì thường bị đè nén không lên nổi.

Tiếu Ngọc Vân suy nghĩ rồi lắc đầu: "Em không coi đó là việc lớn nhưng chị thì lại không nghĩ thế. Để mai đi, ngày mai để cho em phát tiết, được chưa."

Hác Mãnh cười khổ lắc đầu, chuyện này hôm nay không thành rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Minh Kình Đỉnh Phong

Chương 114: Minh Kình Đỉnh Phong
"Keng: khen thưởng tặng phẩm cao cấp, xin mời 'Trưởng Trạm Thu Mua' kiểm tra."

Đột nhiên bên tai vang lên âm thanh khiến cho tâm tư Hác Mãnh đang loạn nhất thời bình tĩnh lại, kìm nén chuyện đó cũng không chết người được.

Ý thức tiến vào bên trong 'Trạm Thu Mua', bên trong có một bọc nhỏ đang

trôi nổi ở một góc, bị một đoàn ánh sáng tím bao phủ, không biết là vật gì.

Hác Mãnh đưa tay bắt lấy, là một quyển sách bìa màu đen, không quá dầy, bên trên viết bốn chữ lớn 'Tinh hoa Hình Ý'.

Bên cạnh còn có một đoạn chú giải.

Tinh hoa Hình Ý - Minh Kình đỉnh phong: (bí tịch màu tím), Hình Ý quyền, một trong ba loại nội gia quyền, nổi danh cùng Thái Cực quyền và Bát Quái chưởng. Đây là một bản bí tịch có thể giúp người ta dễ dàng học được tinh hoa của Hình Ý quyền, sau khi mở ra xem sẽ trực tiếp thu được tích lũy tri thức Hình Ý quyền Minh Kình đỉnh phong.

Loại bí tịch?

Hác Mãnh sững sờ, Hình Ý quyền không phải công phu hôm nay Thiết Ngưu sử dụng sao? Minh Kình đỉnh phong là cái khái niệm gì đây?

"Tìm kiếm bí tịch Hình Ý quyền"

Hắn không hiểu, thế nhưng hệ thống Trạm Thu Mua hiểu mà, trong tay có rất nhiều kim tệ, sợ cái gì, không hiểu thì hỏi chứ sao, mười mấy, mấy chục kim tệ làm phí cố vấn cũng là chuyện nhỏ.

Bên trong danh mục đồ vật có bí tịch Hình Ý quyền.

Bí tịch phổ thông Hình Ý quyền, một quyển 100 kim tệ, sau khi sử dụng tăng trương 100 exp, mỗi ngày có thể sử dụng được tối đa 10 quyển.

Tinh hoa Hình Ý quyền giảng giải, một quyển 1000 kim tệ, sau khi sử dụng tăng trưởng 1000 exp, mỗi ngày có thể sử dụng tối đa 10 quyển.

(sách kinh nghiệm)

...

Bí tịch Hình Ý quyền Minh Kình đỉnh phong: Màu tím, sau khi sử dụng trực tiếp thu được tích lũy tri thức phương pháp vận dụng Hình Ý quyền Minh Kình đỉnh phong, giá cả 30 triệu kim tệ.

Bí tịch Hình Ý quyền Ám Kim nhập tủy: Màu tím, sau khi sử dụng trực tiếp thu được tích lũy tri thức phương pháp vận dụng Hình Ý quyền cấp độ Ám Kim nhập tủy, giá cả 80 triệu kim tệ.

Bí tịch Hình Ý quyền Hóa Kình thông linh: màu vàng, sau khi sử dụng trực tiếp thu được tích lũy tri thức phương pháp vận dụng Hình ý quyền cấp độ 'Hóa Kình thông linh', giá cả 150 triệu kim tệ.

(ND: theo ta biết thì cảnh giới cổ võ giả chia thành: Minh Kình-Ám Kinh-Hóa Kình-Hậu Thiên-Tiên Thiên. Ở đây tác giả để cảnh giới Ám Kim có lẽ là Ám Kình, nhưng ta vẫn để theo tác giả viết)

Phía trước là 'sách kinh nghiệm', chỉ cần 'Ăn' có thể tăng trưởng công phu Hình Ý quyền, thế nhưng ăn bao nhiêu mới có thể đột phá thì lại không thấy nói. Mà phía dưới chính là sách nhập môn, không chỉ Hình Ý quyền, kể cả nội gia quyền, ngoại gia quyền đều chia làm ba cảnh giới: Minh Kình đỉnh phong, Ám Kim nhập tủy, Hóa Kình thông linh. Còn bên trong 3 đại cảnh giới này chia thành bao nhiêu cấp độ nhỏ, vậy thì không biết, phải tự tu luyện mới biết được.

Nhìn những đồ vật cái thì mấy chục triệu, cái thì hơn trăm triệu, Hác Mãnh không nhịn được mà cảm thán, bí tịch thật là đắt mà, một quyển bí tịch 'Hóa Kình' giá đều gần bằng một chiếc 'Tàu chiến' ấy chứ? Đây là cùng giá sao? Một người có lợi hại đi chăng nữa, chả lẽ lại lợi hại bằng một chiếc 'Tàu chiến' sao?

Mà hệ thống lại đưa ra câu trả lời: "Tàu chiến là do khoa học kỹ thuật chế tạo ra. Mà Hóa Kình là thân thể luyện tập mà thành, đó là ở phương diện chế tạo mà thành. Còn giá trị thì cần phải xem xét, một vị cao thủ Hóa Kình thông linh, bị một pháo của Tàu chiến oanh kích thì cũng thành tro, nhưng ở phương diện công phu thì Hóa Kình thông linh lại tích lũy tri thức học vấn bên trong thân thể, cũng không kém so với chế tạo chiếc Tàu chiến cần tri thức kỹ thuật chút nào."

Một bên là công trình về thân thể người, một bên là kết tinh của khoa học kỹ thuật. Hai bên nếu nói ở một mức độ nào đó thì là ngang nhau. Vì thế loại bí tịch này mới có giá đắt như thế.

Quan niệm không giống nhau, vì thế không thể so sánh, nói cách khác, giá như thế đó ngươi có mua hay không.

Khen thưởng cao cấp là một quyển bí tịch như thế?

Hác Mãnh cảm thấy, cho hắn bí tịch công phu không bằng cho hắn một ít sản phẩm khoa học kỹ thuật còn tốt hơn, hắn không muốn đánh đánh giết giết, tạo thành thói quen xấu như vậy làm gì, đánh chết người phải đền mạng, đánh tàn phế phải bồi thường cho người ta.

Nếu không phải có thêm mấy chữ, hàng không bán, thì có lẽ Hác Mãnh đã bán nó đi rồi. Quên đi, đồ cho không còn oán gì nữa.

"Minh Kình đỉnh phong? Chờ mai hỏi Thiết Ngưu một chút xem hắn luyện đến cấp độ gì rồi." Hác Mãnh lầm bầm, cầm bí tịch lên học.

Không sai, chỉ cần mở ra là học được, bí tịch màu đen trực tiếp biến thành số liệu tri thức tiến vào trong ý thức của Hác Mãnh, thậm chí ngay cả thân thể của hắn cũng bất tri bất giác có sự thay đổi nào đó.

Ngồi trong phòng, Hác Mãnh vươn vai, tiếng xương va chạm ầm ầm vang lên. Cảm giác phản ứng mạnh hơn nhiều so với trước đây.

Nắm chặt tay, cảm giác như một đấm có thể đấm thủng vách tường vậy.

"Thử xem?" Hác Mãnh giơ nắm đấm hướng vách tường, khi nắm đấm gần chạm vách thì dừng lại, đang là đêm, không ngủ lại còn đấm thủng vách tường thì không để cho ai ngủ sao. Mà đến sáng lại phải gọi người đến sửa nữa thì phiền.

Người khác có thích tinh tướng hay không thì hắn không biết, nhưng hắn không thích thể hiện. Nam nhân căn bản đều thích hai loại đồ vật là đao và súng. Vì hai loại đồ vật này đại diện cho bạo lực, đại diện cho chinh phục, đại diện cho vũ lực tuyệt đối.

Hác Mãnh từ trên lầu đi xuống, Ngụy Thục Phân cùng Thường Mị đang tập trung xem phim, tiểu Quả Quả đã nằm nhoài trên ghế sa lông ngủ.

"Hay không?" Hác Mãnh ngồi xuống ghế, cười hỏi. Hắn không có chút

hứng thú nào với phim Hàn, cảm giác còn không bằng xem phim hoạt hình cùng Quả Quả.

"Ừm hay, nam chính sắp biểu lộ với nữ chính rồi, đã đến cao trào, điểm mấu chốt nhất." Thường Mị gật đầu, con mắt không rời khỏi TV, cười khanh khách.

Ngụy Thục Phân quay đầu nhìn Hác Mãnh, nhẹ nhàng nói: "Em buồn ngủ thì đi ngủ trước đi, không cần chờ bọn chị. Cửa cũng đã đóng rồi."

Hác Mãnh có thể thấy nàng muốn xem đoạn cao trào kia, cười khổ lắc đầu: "Đã hơn 40 tập rồi mà nam chính còn không biểu lộ với nữ chính à?"

"Ngươi không hiểu" Thường Mị đáp lại.

Hác Mãnh lườm một cái, hắn không hiểu, nam chính trong phim đúng là rất khổ mà, hắn không để ý các nàng ôm lấy tiểu Quả Quả đi lên lầu.

Nằm trên giường, Hác Mãnh lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, trong phòng nhiệt độ điều hòa vừa phải cũng không nóng, mà làm sao trong người cảm thấy nóng hừng hực đây.

"Cô vợ nhỏ này cũng thật là, không ngủ trong cửa hàng của mình lại chạy sang đây làm gì." Hác Mãnh lầm bầm, nếu không phải vì nàng ở đây thì bây giờ hắn đã có thể ôm chị Thục Phân rồi. Sớm biết vậy lúc buổi tối ăn cơm mình mặt dầy không cho nàng lưu lại thì tốt rồi.

Mấy hôm nay đặc biệt oi bức, tin tức thời tiết nói sắp có mưa to trong vài ngày tới, cũng không biết tại sao vẫn chưa thấy mưa đâu.

Sắp đến 11h đêm, ầm ầm, một tiếng sấm lớn vang vọng bầu trời, tiếp theo mưa như trút nước đổ xuống, rơi vào cửa sổ ào ào rất lớn.

Nghe tiếng sét đánh, Ngụy Thục Phân vội vàng tắt TV, rút nguồn điện ra vì sợ bị sét đánh hỏng, đây chính là bảo bối mấy trăm ngàn tệ đó, làm hỏng thì có bán nàng đi cũng không đền nổi.

"Trời mưa rồi!" Thường Mị ngáp một cái đứng dậy.

Ngụy Thục Phân kiểm tra toàn bộ cửa sổ lầu trên lầu dưới, cơn mưa này không nhỏ, nhưng mưa cũng đem theo oi bức đi, để không khí càng thêm mát mẻ.

Tiểu Quả Quả vừa nãy bị tiếng sấm làm tỉnh lại, nhưng cũng nhanh ngủ tiếp, tiểu nha đầu này gan lớn, ngủ say đừng nói sét đánh, cho dù nã pháo bên tai cũng chưa chắc đánh thức được nàng.

Ngụy Thục Phân ngủ ở phòng lớn, có kê một chiếc giường đôi. Ngủ ba người cũng không thấy chật, Sau khi tắt đèn, Ngụy Thục Phân cũng không ngủ. Nàng cũng là người, kỳ thật nữ nhân cùng nam nhân đều có nhu cầu sinh lý giống nhau, nam nhân muốn gì thì nữ nhân không hẳn sẽ không nghĩ như thế. Khác biệt ở chỗ, nam nhân giỏi ở biểu đạt, chủ động xuất kích, mà nữ nhân thì giỏi về ẩn giấu, ẩn mà không phát.

Chờ gần hai mươi phút, Ngụy Thục Phân cảm thấy Thường Mị chắc đã ngủ, mới cẩn thận nhẹ nhàng đứng dậy, đi dép vào rồi rón rén đi ra ngoài. Nàng không biết, Thường Mị cũng đang giả bộ ngủ, Ngụy Thục Phân hơi nhúc nhích, Thường Mị liền mở mắt.

"Không biết xấu hổ" Thường Mị lầm bầm. Nàng kéo chăn lên muốn ngủ tiếp nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Lại nói Ngụy Thục Phân đi thẳng đến phòng Hác Mãnh, mở cửa sờ soạng đi vào.

"Chị Thục Phân?" Hác mãnh cũng không có ngủ.

"Ừ" Ngụy Thục Phân đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Em nói nhỏ thôi, Thường Mị đang ngủ, đừng đánh thức nàng"

Hác Mãnh cười khà khà, ôm lấy nàng, vẫn là Ngụy Thục Phân hiểu rõ mình, hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì, nữ nhân như vậy tuyệt đối là bảo bối.

...

...

Sáng hôm sau, Hác Mãnh thức dậy rất sớm, trước đây lúc ngủ đều là ngủ thẳng cẳng đến lúc nào muốn tỉnh thì tỉnh, nhưng hôm nay không giống mọi ngày, trời chưa sáng hắn đã tỉnh giấc.

"Công phú, quý ở bền bỉ kiên trì, như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi."

Một luồng tri thức hiện ra trong đầu Hác Mãnh, đồng thời trong lòng cũng xuất hiện ý muốn luyện quyền.

Tối qua Ngụy Thục Phân không có trở về phòng, Hác mãnh ôm nàng không cho nàng đi, mà Thường Mị cũng không phải không biết quan hệ của hai người, hai người bọn họ có gian tình cũng là nhờ Thường Mị tác hợp đó, vì thế bị nàng phát hiện cũng không có gì đáng ngại.

"Dậy sớm vậy" Ngụy Thục Phân đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi. Tối qua bị Hác Mãnh ôm, nàng cũng không nhúc nhích, cũng quá khuya, hơn nữa lại mệt nên nàng rất nhanh chóng ngủ đi. Nhưng nàng ngủ rất ít, Hác Mãnh tỉnh thì nàng cũng tỉnh rồi.

Hác Mãnh cười nói: "Ừm, vẫn còn sớm đó, chị ngủ thêm một chút, em ra ngoài đi bộ." hắn mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài.

Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, bên ngoài lác đác giọt mưa chưa tạnh, bây giờ còn chưa quá 4h.

Kéo cửa cuốn lên, bởi vì trời mưa nên Hác Mãnh cũng không đi ra ngoài, ở ngoài cửa hàng, hít một hơi thật sâu rồi xuống tấn. Hình Ý quyền cơ bản nhất chính là Ngũ Hình quyền, Ngũ Hình quyền cũng có thể nói là căn bản của Hình Ý quyền.

Phách, băng, toản, pháo hoành.

Xa thì đạp, gần thì đâm, áp sát thì dùng đầu gối, sát người thì dùng lực thân mình, giơ tay lên như thanh đao, hạ tay xuống như móc câu. Vận dụng các kinh mạch và cơ bắp, ý động thân động. Tâm động như phi kiếm, gan động như hỏa diễm, phổi động thành tiếng sấm, lá lách thận sườn giáp công, ngũ hành hợp nhất, một khi bạo phát thì sẽ thành công.

(ND: đoạn khẩu quyết Hình Ý này ta đọc cũng chả hiểu, các lão tự ngẫm nhé)

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ra Mắt

Chương 115: Ra Mắt
8h, Hác Mãnh chuẩn bị đi tới thị trường đồ cũ, đã lâu rồi không tới, mặt khác trong cửa hàng cũng cần bổ sung thêm nguồn hàng. Tuy rằng hiện giờ chút thu nhập của cửa hàng đối với hắn chỉ là khoản tiền nhỏ, nhưng nếu không kinh doanh nữa thì Ngụy Thục Phân biết đi nơi nào? Cửa hàng vẫn phải tiếp tục kinh doanh, coi như không kiếm được nhiều tiền thì cũng có thể để Ngụy Thục Phân có lý do ở lại.

Đi ra cửa hắn mới phát hiện mình không có phương tiện để đi lại rồi.

Xe của công ty thì Tiếu Ngọc Vân lái, chiếc xe đạp điện trong cửa hàng là để Ngụy Thục Phân đi. Đúng rồi, chiếc xe đạp leo núi của mình còn ở trong tay người phụ nữ kia.

Hác Mãnh đang cân nhắc có nên gọi điện thoại cho người phụ nữ kia không. Phải lấy lại xe đạp chứ. Chợt điện thoại di động vang lên, nhìn thông báo thì là mẹ kế Trương Phương gọi tới.

"Chả lẽ thật sự muốn giới thiệu đối tượng cho mình?" Hác Mãnh cầm điện thoại lầu bầu. Tối qua gọi điện thoại cho Tiếu Ngọc Vân, hắn cũng đã được đề cập tới rồi, vốn hắn tưởng là nói giỡn thôi, nhưng bây giờ Trương Phương gọi điện đến rồi, thế thì có lẽ là thật.

"Dì Phương" Hác Mãnh tiếp điện thoại, mặc kệ chuyện gì, điện thoại cũng không thể không nghe.

Trương Phương lúc này đã đi làm ở bệnh viện, cười nói: "Chị con đã nói với con rồi chứ, hôm nay cố gắng ăn mặc lịch sự, tinh thần thật tốt vào, cô bé này không tệ, mẹ cùng với mẹ con bé là đồng nghiệp cũ 10 năm rồi, con bé đang

làm y tá ở bệnh viện số 2 Thạch Thành, coi như đã biết rõ gốc rễ rồi."

Vào thẳng đề tài chính, cũng không cần rào trước đón sau, Hác Mãnh dở khóc dở cười, hôm nay Tiếu Ngọc Vân đã nói với dì cái gì vậy? Choáng, bà chị này rốt cục là muốn gì thế.

"Lát nữa ta sẽ gửi số điện thoại của con bé cho con, con bé hôm nay không phải trực, có thời gian rảnh. Đến gần 9h con gọi điện thoại cho con bé, hẹn nó đi ra ngoài chơi một chút. Yên tâm đi, không phải ngại. Mẹ cùng với mẹ con bé đã nói chuyện rồi, con bé cũng có chút hiểu biết về con rồi, như vậy nhé, thôi mẹ phải làm việc đây" Trương Phương cười rồi cúp điện thoại, không cho Hác mãnh cơ hội nói chuyện.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, cười khổ xoay người bước vào nhà. Đi ra mắt cũng không thể ăn mặc quá xuềnh xoàng được, thành công hay không thì chưa biết nhưng dì Phương bình thường cũng dễ nói chuyện. Cũng không thể phản đối gay gắt quá, nếu để dì tức giận lên thì có lẽ sẽ theo sau ngươi mà mắng từ sáng cho tới nửa đêm ấy chứ.

Hôm nay nếu Hác Mãnh không đi thì ngày mai Trương Phương lại đến tận cửa làm công tác tư tưởng cho hắn ấy chứ, hơn nữa còn không biết Tiếu Ngọc Vân ở giữa tác động gì nữa chứ, đến lúc đó không thể không náo loạn lên được.

"Mạnh Hiểu Lan, điện thoại 0903.xxx.xxx, đến 9h thì gọi điện thoại cho nó, tuyệt đối không được muộn quá, đừng để người ta chờ."

Hác mãnh thở dài, đối với sự nhiệt tình của dì Phương, hắn vẫn chưa từng bất mãn điều gì, đều là người một nhà, hơn nữa dì Phương xác thực rất tốt với hắn, mẹ kế có thể làm được như nàng cũng không nhiều. Hác Mãnh không phải không có lương tâm, không có cảm giác. Kỳ thực việc này phải trách Tiếu Ngọc Vân, nàng ở nhà mà nói đỡ một câu thì có phải là xong không.

Không ăn mặc quá hoa lệ. Cũng không phải đi khoe khoang, Từ Manh mua cho hắn bộ âu phục nhã nhặn hơn 10 ngàn mà hắn chưa mặc, hắn thấy không cần thiết lắm, trước đây cứ quần jean được Ngụy Thục Phân giặt sạch, áo T-shirt ngắn tay màu trắng, đầu đinh 1 phân, đứng trước gương trông cũng rất có tinh thần.

Hác Mãnh thân hình cũng không tệ, cao tầm 1m78, cười lên mang theo vẻ bụi bụi, rất cuốn hút, nếu không lúc đi học Trần Vũ Tình và Từ Manh cũng sẽ không để ý tới hắn. Thời đại này là thời đại trông mặt mà bắt hình dong, khi mặt ngươi không sánh được người khác thì phải cậy cha, hoặc cầm tiền ném cũng được.

"Khanh khách, rất rắn chắc đó nha" Thường Mị từ nhà bên đi qua, nhìn kỹ Hác Mãnh từ trên lầu đi xuống, con mắt nhìn theo cơ ngực nhô lên bên trong áo T-shirt của hắn, thoáng sửng sốt rồi cười liếc mắt đưa tình.

Hác Mãnh không có tâm tình tán dóc với nàng, lên tiếng chào Ngụy Thục Phân rồi đi ra ngoài.

"Alo, xin hỏi ai vậy?"

Hác Mãnh gọi vào dãy số mà Trương Phương cho, sau hai tiếng chuông thì cuộc gọi đã được tiếp, nghe giọng nói có chút điệu, bất quá rất êm tai, chỉ bằng giọng nói này có thể đi làm phát thanh viên được rồi.

"Xin chào, ta là Hác mãnh, dì Phương cho ta số" Hác Mãnh trực tiếp nói, còn đối phương phản ứng ra sao thì hắn không biết.

"À, vậy ngươi tới đón ta đi, ta ở trên đường Sân Bay, đến thì gọi điện cho ta." Đối phương nói xong liền cúp điện thoại.

Đường Sân Bay? Khoảng cách từ vị trí hiện tại của Hác mãnh không phải quá xa, nhưng cũng không gần. Hác Mãnh suy nghĩ một chút, gọi một chiếc xe chứ không đi xe đạp điện nữa. Cũng không phải hắn không thích mà do tối qua mưa nên sáng sớm nay không khí rất mát mẻ, nhưng hiện giờ mặt trời đã lên lại oi bức, trong không khí mang theo cảm giác khó chịu, hơi hoạt động là lại ra mồ hôi khó chịu. Vì thế hắn mới gọi taxi đi cho đỡ mệt.

Trên đường, Hác Mãnh gọi điện cho Tiếu Ngọc Vân.

"Đúng lúc chị có chuyện muốn tìm em, công ty thời trang lấy tên gì cho hay đây? Chị bây giờ đang ở Cục công thương." Sau khi Tiếu Ngọc Vân nhận điện thì lập tức nói chuyện công việc, không hề đả động tới chuyện hôm qua.

Hác Mãnh bất đắc dĩ nói: "Chị tự nghĩ xem, tên gì cũng được"

"Ha ha, công ty là của em hay là của chị? Bảo em đặt thì em đặt đi, còn đưa đẩy cái gì, mau mau chị đang sốt ruột đây" Tiếu Ngọc Vân cười lạnh.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, nói: "Hay là gọi Vân Mộng đi, thời trang Vân Mộng"

Kỳ thực chính là lấy từ bên trong tên của hai người, Vân và đồng âm với Mãnh là Mộng.

"Vân Mộng? Không êm tai, quá quê mùa, lấy cái khác đi." Tiếu Ngọc Vân nhắc lại hai lần rồi phủ quyết tên Hác Mãnh đặt.

"Vậy thì gọi là thời trang 'Ngọc Vân'?" Hác Mãn lười suy nghĩ, trực tiếp lấy lên Tiếu Ngọc Vân ra.

Tiếu Ngọc Vân trầm mặc vài giây, nói: "Em không cố gắng tìm ra cái tên, chị về nhà nói với mẹ, em ngủ với chị mà không muốn chịu trách nhiệm"

Chết mất!

Hác Mãnh dở khóc dở cười nói: "Chị à, chúng ta cũng không cần tàn nhẫn như thế chứ."

"Ít phí lời, nhanh nghĩ đi, 5' đồng hồ mà không nghĩ ra cái tên mà chị thỏa mãn, vậy thì em chờ xem, chị cũng chẳng để ý đâu nhưng em thì tự lo lấy nhé." Tiếu Ngọc Vân cười lạnh.

Hác Mãnh gãi đầu, tên là cái gì chứ, không phải chính là danh hiệu sao, gọi chó con, mèo con, thằng nhóc khốn nạn ..., ừm cũng không êm tai lắm.

"Hay gọi là thời trang Mãnh Long đi?" Hác Mãnh hỏi dò.

Tiếu Ngọc Vân suy nghĩ chút, nhẹ giọng nói: "Mãnh Long cũng không tệ, bất quá nếu để là thời trang Mãnh Long nghe có vẻ đuối đuối thế nào ấy. Hay là, thời trang 'Mãnh Long Quá Giang' đi, bốn chữ 'Mãnh Long Quá Giang', chính là thương hiệu, công ty chúng ta tên là công ty thời trang 'Mãnh Long Quá

Giang'!"

"Được, tốt rồi, nghe rất khí phách" Hác Mãnh cười nịnh nọt, thích cái gì chứ, chỉ cái tên thôi mà, nhưng để Tiếu Ngọc Vân thỏa mãn dù sao cũng hơn là bắt hắn vò đầu bứt tai mà suy nghĩ.

"Vậy được, thế nhé, bên này chị có việc bận, em tập trung nói chuyện với con gái nhà người ta đi, đừng có vớ vẩn, chúc em ra mắt thành công" Nói xong liền cúp ngay điện thoại.

Hác Mãnh cầm điện thoại sửng sốt một chút, lúc này mới biết mình bị lừa rồi. Lại gọi cho Tiếu Ngọc Vân thì máy đã tắt rồi.

Có phải sớm có mưu tính trước? Hác mãnh nghĩ không ra trong lòng Tiếu Ngọc Vân đến cùng là nghĩ thế nào, mình bị dì Phương sắp xếp ra mắt, nàng lẽ nào không có cảm giác, có gì không cao hứng? Hay là, cố ý làm như vậy là để thử thách mình, nhưng như thế thì có thể thử thách ra điều gì chứ?

Đến gần đường Sân Bay, Hác Mãnh gọi điện thoại cho cô gái kia, hai người hẹn gặp ở trước cửa hàng bách hóa. Trả tiền xe, Hác Mãnh xuống xe đi tới chỗ hẹn.

"Ngươi là Mạnh Hiểu Lan?" Hác Mãnh đi tới, nhìn cô gái hỏi dò. Cô gái rất xinh đẹp, đáng yêu, vóc dáng tầm 1m6, không cao cũng không thấp, chân đi một đôi xăng đan đế cao, quần sooc bò màu xanh da trời, áo ngắn màu phấn hồng, trên tay mang theo một túi màu trắng, da dẻ rất trắng, không giống cô gái phải làm việc nặng.

"Đúng" Mạnh Hiểu Lan đáp lời, hai mắt đánh giá Hác mãnh, cười nói: "Ngươi là con trai của dì Phương sao? Dáng người cũng không tệ lắm, haha"

Dáng người không tệ? Hác Mãnh sờ sờ mũi, lần thứ nhất ra mắt, kinh nghiệm cũng không nhiều, vì thế cảm giác có chút lúng túng.

"Ngươi cũng rất xinh đẹp"

Mạnh Hiểu Lan cười khanh khách, nói: "Phần lớn mọi người đều nói như vậy" Dừng lại chút rồi hỏi tiếp: "Ngươi đến bằng gì?"

"Ta gọi taxi" Hác Mãnh cười nói.

Mạnh Hiểu Lan gật đầu, noi: "Lát nữa, một người bạn của ta tới đón chúng ta, chúng ta đi Đại Phú Hào hát hò, ở bên ngoài nóng quá, buổi trưa bằng hữu của ta sẽ mời chúng ta ăn cơm, buổi chiều thì... Ngươi có việc thì có thể đi trước, hành trình của chúng ta tạm thời như vậy đã."

Hác Mãnh sửng sốt một chút, có vẻ như có điều gì không đúng.

"Được, ngươi an bài là tốt rồi." Hác Mãnh cũng không nghĩ nhiều, chỗ Đại Phú Hào kia hắn quen thuộc, không sợ xảy ra chuyện gì.

Đợi không bao lâu, một chiếc xe Grand Cherokee màu xanh lục dừng cách hai người không xa, Mạnh Hiểu Lan cười nói: "Đi thôi, bạn của ta đến rồi."

Sau khi mở cửa xe ngồi vào, một mùi thơm hương Lavender phả vào mặt. Mạnh Hiểu Lan cười ngồi vào ghế phụ cạnh lái xe, Hác Mãnh thì ngồi đằng sau.

"Đây là Ly ca, bạn trai ta" Mạnh Hiểu Lan cười giới thiệu.

Ly ca? Bạn trai? Mịa nó, Hác Mãnh cười khổ suýt nữa không nhịn được mà chửi :" ĐCM nó chứ" Mạnh Hiểu Lan vóc người không tệ, có bạn trai cũng không ngạc nhiên, nhưng hôm nay hai người gặp mặt mà lại mang bạn trai cùng đi chơi? Làm sao có cảm giác như sấm sét cuồn cuộn vậy. Lại nhìn 'Bạn trai' của nàng kìa, trong lòng càng nổi nóng, ngươi muốn tìm người đóng giả thì cũng phải tìm một cái ra dáng đi, mịa kiếp, ngươi cho rằng ta mù chắc?

Không muốn ra mắt thì nói rõ chứ, ta cũng không phải mặt dày mày dạn nhất định phải quấn lấy ngươi!

Tuy rằng 'Ly ca' khá 'Đẹp trai', rất có khí chất, ăn mặc rất đàn ông, ngực cũng đủ 'Bằng phẳng', nhưng đừng nói với ta hắn không phải là đàn bà, phía dưới không có 'Chùm quả'.

"Tiểu tử, chớ giật mình, ca tán gái, chơi đùa nữ nhân so với ngươi gặp còn nhiều hơn." Hoàng Ly nhìn gương chiếu hậu, cười mà như không, nói.

Ngất, cười rất gian!

Hác Mãnh ngồi phía sau nhìn nàng, cảm giác đầu tiên, bà cô này lông mi thật dài, hơn nữa tuyệt đối không phải giả, trời sinh dài như vậy, lúc cười lên khóe miệng hơi cong lên, rất gian, cũng rất tuấn tú, càng có chút 'Yêu khí' hơn. Lẽ nào đây chính là người trong truyền thuyết cả nam lẫn nữ đều ăn?

(ND: Vãi chưởng, khả năng main ăn cả hai em LES này)

"Đừng nói những chuyện tình kia của ngươi, người ta không thích nghe." Mạnh Hiểu Lan lầm bầm, dáng vẻ ghen tuông, bất mãn nói.

"Khanh khách, tiểu bảo bối đừng có ghen, ca hiện giờ không phải chỉ có mình ngươi sao, những thứ kia đều là chuyện cũ rồi, lại đây nào, để ta hôn một cái." Hoàng Ly cười, đưa mặt qua, Mạnh Hiểu Lan cười hôn lên mặt nàng 'Bẹp' một cái.

Hác mãnh ngồi phía sau không nhịn được rùng mình, mẹ kiếp, thế giới này quá điên cuống, ca không theo kịp nhịp điệu của thời đại rồi.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thói Xấu Của Ly Tỷ

Chương 116: Thói Xấu Của Ly Tỷ
"Nhìn bộ dạng của ngươi có vẻ rất kinh ngạc đúng không? Trước đây chưa từng thấy à?" Hoàng Ly hơi nhếch miệng cười, nhìn Hác Mãnh qua gương chiếu hậu.

Hác mãnh sờ sờ mũi, cười gượng lắc đầu: "Tâm hồn phụ nữ thân thể đàn ông thì thấy nhiều rồi, nhưng giống như ngươi thế này thì đúng là lần đầu thấy. Vậy thì, ta có thể hỏi một chút các ngươi có đi thuê phòng không?"

"Đương nhiên rồi" Hoàng Ly tức giận nói: "Ngươi có thấy qua đi tán gái mà không thuê phòng không, thật đần"

Rất đần sao? Nam nhân tán gái là vì điều đó, vậy các ngươi nữ tán nữ thì có

thể làm gì đây? Thời đại này cũng có heo ghép đôi với củ cải trắng, bông hoa nhài cắm bãi phân trâu là bình thường. Thế nhưng nữ nhân đi tán gái, cũng đang thịnh hành sao?

"Có thể hỏi sâu một chút, các ngươi làm gì khi thuê phòng không?" Hác Mãnh cười nói.

Mạnh Hiểu Lan đỏ mặt trừng mắt với Hác Mãnh, lầm bầm: "Hỏi gì mà hỏi, có cái gì hay mà hỏi, đàn ông các ngươi đều bỉ ổi thế sao, không được hỏi nữa, không có lịch sự gì cả, khiến ta cảm thấy ngượng ngùng"

Mình không lịch sự, hay quan hệ của các ngươi khiến người khác hiếu kỳ đây, haiz vốn mỹ nữ đã bị các anh chàng cao to đẹp trai, con nhà giàu cướp đi gần hết, tài nguyên đã ít, bây giờ mỹ nữ lại bị nữ nhân tán mất. Thế này thì các nam nhân khác sau này sống thế nào đây.

"Việc này, kỳ thực cũng giống như trong lòng ngươi nghĩ đó, còn cụ thể thì lúc nào có cơ hội ta sẽ để cho ngươi mở mang kiến thức, ta đối với huynh đệ vẫn rất chiếu cố." Hoàng Ly cười nói, nàng dừng lại một chút lại nói: "Quan hệ của ta với Mạnh Hiểu Lan ngươi cũng thấy rồi đó, vì thế ta cũng không cần thiết phải giấu ngươi, nàng hiện giờ là nữ nhân của ta. Chúng ta ở chung cũng rất tốt, nàng yêu ta, ta cũng yêu nàng, bất quá nhà nàng không chịu cho phép chúng ta ở cùng nhau, thế nên mới có ngươi."

"Vẫn không hiểu" Hác Mãnh sửng sốt, lắc đầu nói. Cái gì gọi là mới có mình.

"Ngươi giả trang làm bạn trai của Tiểu Lan, nhà nàng sẽ không giới thiệu đối tượng cho nàng nữa, nói cho dễ hiểu, là để gạt người nhà nàng cho chúng ta lén lút ở cùng nhau. Trên danh nghĩa ngươi là bạn trai nàng, nói vậy ngươi đã hiểu chưa." Hoàng Ly nói tiếp: "Yên tâm đi, sẽ không để ngươi phí công đâu, Hoàng Ly ta ở Thạch Thành cũng là người có máu mặt. Sau này có việc chỉ cần nói một câu, ta bảo hộ ngươi, không ai dám bắt nạt ngươi"

Nhân vật cấp Đại tỷ? Sai, là cấp "Đại ca"? Nhưng Hác mãnh trước đây chưa từng nghe nói Thành Thành có một 'Đại nhân vật' như thế.

"Ngươi đồng ý, chúng ta sau này sẽ là bằng hữu, còn không đồng ý cũng không sao, bất quá chuyện của ta với Tiểu Lan ngươi phải giữ bí mật, nếu

dám tiết lộ ra ngoài, ta đánh gãy chân chó của ngươi" Hoàng Ly cười lạnh.

Hác Mãnh dở khóc dở cười. Mẹ kiếp, sao chuyện gì tốt đều rơi xuống đầu mình thế nhỉ.

Đến Đại Phú Hào, Hoàng Ly dừng xe. Sau khi xuống xe, Mạnh Hiểu Lan thân mật ôm cánh tay của nàng.

Từ bóng lưng có thể thấy, vị "Ly ca" chính là rất đàn ông, đầu tóc, quần áo đều rất nam tính. Ngoại trừ tay nhỏ ra thì cũng không có gì khác thường cả. Giọng nói cũng rất thô, không biết là cố ý như vậy hay là do trời sinh.

Buổi sáng Đại Phú Hào khách đến tương đối ít, buổi chiều tối mới khá náo nhiệt.

"Ly tỷ" Nhụy tỷ đang chỉ huy mấy người phục vụ dọn dẹp vệ sinh, quay người thấy ba người đang đi tới, vội vàng cười bước tới. Nhìn thấy Hác Mãnh đứng sau Ly tỷ thì sửng sốt.

Hoàng Ly nhếch miệng, đi tới gần Nhụy tỷ, đưa tay bóp bộ ngực cao vút của nàng, nói: "So với gọi Ly tỷ, ta càng thích người khác gọi ta là Ly ca, tối nay gọi điện cho ta, ca sẽ yêu thương ngươi, xem sắc mặt của ngươi thì biết gần đây thiếu được cưng chiều rồi."

Nhụy tỷ đứng đó bị Ly ca trêu trọc mà không dám tránh, trái lại còn liếc mắt đưa tình với đối phương, cười khanh khách nói: "Ly ca, ngươi ta thật lòng với Ly ca, ngươi lại hư như vậy, bên cạnh còn có người đó, ta sẽ gọi điện cho ngươi sau"

Hác Mãnh đưa tay xoa gáy, thế giới quan một lần nữa lại đổ sụp.

"Cho chúng ta một phòng riêng" Hoàng Ly cười nói, Mạnh Hiểu Lan ôm cánh tay Ly ca, miệng nhỏ lầm bầm, sắc mặt không vui, dĩ nhiên là đang ghen rồi.

"Được rồi" Nhụy tỷ cười dẫn đường, bình thường buổi sáng Đại phú Hào không kinh doanh, buổi chiều sau hai giờ mới mở cửa.

Khu Thiên Nhân Các, phòng Đế Hoàng.

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh đi theo sau vẫn không nói gì, cũng không chào hỏi với Nhụy tỷ, nhưng nhìn Ly ca và Nhụy tỷ quen thuộc không nói, lại trực tiếp dẫn bọn họ tới phòng sang trọng nhất Đại Phú Hào, điều này đủ biết 'Ly ca' e rằng không phải nhân vật đơn giản.

"Ngươi uống gì?" Ngồi vào ghế sa lông, Hoàng Ly nghiêng đầu nhìn Hác Mãnh.

"Không quan trọng, gì cũng được" Hác Mãnh cười gượng, cũng ngồi xuống theo.

Hoàng Ly quay về phía Nhụy Tỷ nói: "Vậy thì lấy mấy bình Laffey, hai tá bia, thêm một ít hoa quả. Đúng rồi, sắp xếp cho người bạn này của ta hai 'Công chúa', loại hot nhất ấy, loại thường đừng đưa ra trước mặt ta, nhìn thấy lại khó chịu"

Nhụy tỷ cười khổ: "Ly ca ngươi làm khó ta đó sao, hiện tại Công chúa đều tan tầm về nhà ngủ rồi..."

Hoàng Ly biến sắc, cười lạnh: "Không có công chúa, vậy ngươi bồi bằng hữu của ta đi, không có vấn đề gì chứ?"

"Ta? Khanh khách, ta thì không có vấn đề gì, nhưng sợ không lọt được vào mắt anh chàng đẹp trai đây" Nhụy tỷ cười liếc mắt đưa tình với Hác Mãnh.

Để Nhụy tỷ tiếp mình? Nếu để Chu Đào biết sẽ tức giận chứ? Hình như Nhụy tỷ với cha hắn có quan hệ mập mờ thì phải. Không biết ai nói, là thật hay giả hác Mãnh cũng không biết. Mặc kệ thế nào, đều không phải chuyện tốt gì.

"Nhụy tỷ, ngươi lại muốn trêu tiểu đệ sao? Được rồi, tỷ đi làm việc đi, không cần để ý tới ta, ta hát hò rồi uống chút rượu là được." Hác Mãnh cười khổ nói.

"Các ngươi biết nhau?" Hoàng Ly nghiêng đầu nhìn hai người, hiếu kỳ hỏi.

Nhụy tỷ cười giải thích: "Mãnh thiếu là huynh đệ của Chu thiếu chúng ta, huynh đệ thân thiết, trước đây thường xuyên tới nơi này chơi." Tuy rằng không biết Hác Mãnh và Hoàng Ly có quan hệ gì.

"Ngươi còn biết tiểu tử Chu Đào kia à?" Hoàng Ly nở nụ cười: "Nguyên lai cũng không phải nhân vạt đơn giản, ha ha, tốt lắm, gọi điện thoại cho tiểu tử Chu Đào kia, bảo hắn lại đây, nói Ly ca mời hắn uống rượu."

Nói xong, phất phất tay, ra hiệu Nhụy tỷ có thể đi được rồi.

Khiến cho Hác Mãnh cảm giác thấy chính là bảng hiệu của 'Ly ca' thật lớn, ai cũng không để vào mắt.

Trước khi Nhụy tỷ đi, liếc mắt ra hiệu cho Hác Mãnh rồi mới đi ra ngoài.

Chỉ một lát sau, người phục vụ bưng rượu vào, hai tá Budweiser, ba bình Laffey năm 82, còn có 6 đĩa hoa quả xếp đầy bàn thủy tinh.

"Tự dùng đi, muốn hát thì tự hát, muốn ăn uống gì thì tự lấy, không cần khách khí." Mạnh Hiểu Lan trước tiên rót cho 'Ly ca' một chén rượu đỏ, đưa vào tay đối phương, rồi cười rót cho Hác Mãnh một chén, nhẹ giọng nói.

Sau đó hai người ngay trước mặt hác Mãnh, tình chàng ý thiếp, ngươi dùng miệng bón cho ta hoa quả, ta dùng miệng bón cho ngươi rượu, thật buồn nôn, tay Hoàng Ly trực tiếp luồn vào trong quần áo Mạnh Hiểu Lan/

Hác Mãnh nhìn mà cảm thấy khô cổ họng, ngửa đầu uống cạn nửa ly rượu đỏ, cười khổ lắc đầu, cũng không nói điều gì.

Khoảng nửa giờ, Hác Mãnh tự mình ôm lấy một bình Laffey 82 đã cạn tới đáy, thì Chu Đào đến.

"Ly tỷ" Chu Đào đi vào liền cười vấn an với Hoàng Ly. Người ta Ly ca lúc này mới lưu luyến lấy tay ra khỏi người Mạnh Hiểu Lan, Mạnh Hiểu Lan đỏ mặt chỉnh lại quần áo và đầu tóc, xong rồi ngẩng đầu nhìn về phía hác Mãnh ngồi.

Hác Mãnh nhún vai, cười khổ làm bộ như mình 'Mù' vậy, cái gì cũng không thấy. Mẹ kiếp, quá là kịch liệt ấy chứ, kém một chút là có thể trở thành phim cấm rồi. Chu Đào mà tới muộn một chút, nói không chừng .. quần áo cũng không còn rồi.

"Tiểu Đào, hắn là huynh đệ của ngươi?" Hoàng Ly cười gian, nhìn Hác Mãnh chép miệng, hiếu kỳ hỏi.

Chu Đào cười nói: "Ừm, huynh đệ của ta, tiểu tử này trêu chọn Ly tỷ à? Nếu hắn có chỗ nào làm Ly tỷ bất mãn, nói cho ta biết, ta quất hắn"

"Động một chút là đánh người, ngươi rất trâu à? Ta thấy chính ngươi mới thích ăn đòn" Hoàng Ly cười nói: "Nếu là huynh đệ của ngươi, thế thì dễ nói rồi. Hác Mãnh phải không, ở chỗ Tiểu Lan có số điện thoại của ta, có chuyện gì thì nói tên ta ra, thực sự không được thì gọi điện cho ta, cứ như vậy đi"

Hoàng Ly đứng lên, ôm vai Mạnh Hiểu Lan đi ra ngoài: "Hai anh em các ngươi cứ chơi đi, chúng ta đi quầy Bar nhảy nhót chút."

"Ly tỷ đi thong thả, hoan nghênh tới chơi thường xuyên." Chu Đào cười tiễn Hoàng Ly ra cửa rồi mới trở lại, ngồi vào ghế sa lông, nhìn Hác Mãnh hỏi: "Ngươi sao lại đi chung với bà nương này vậy?"

"Ngươi nghĩ ta muốn à?" Hác Mãnh lườm một cái, cười khổ kể lại chuyện ngày hôm nay.

Xì xì

Chu Đào nhịn không được. rượu vừa mới uống vào miệng chợt phun ra ngoài, cười ha ha nói: "Ngươi cũng thật đen"

Hác Mãnh không đáp lại hắn.

"Ngươi đi ra mắt, những hồng nhan tri kỷ kia của ngươi biết không?" Chu Đào cười hỏi.

Hác Mãnh tức giận: "Ngươi thiếu chuyện để nói à, việc này ngươi mà dám tiết lộ ra ngoài thì ta không để yên cho ngươi đâu." Dừng lại chút, hắn hiếu kỳ hỏi: "Ly ca này đến cùng là ai vậy,nhìn bộ dạng của ngươi, hình như cũng sợ nàng."

"Đâu chỉ sợ, đừng nói ta, cho dù là cha ta ở đây, tình cờ gặp nàng cũng phải nhún nhường." Chu Đào cười khổ lắc đầu.

Hác Mãnh sửng sốt, lão tử của Chu Đào, cũng chính là một trong số ít cường hào ở Thạch Thành mà.

"Trâu bò thế cơ à?"

Chu Đào gật đầu: "Đúng là rất trâu bò, nói cho ngươi biết, Hoàng Ly có một biệt hiệu, gọi là 'Thạch Thành Nhất Tỷ', ngoại trừ 'Thạch Thành Nhất Thiếu' có thể xếp ngang hàng với nàng ra thì rất ít người có thể ép được nàng. Sau này ít chọc giận nàng, chúng ta thật sự không trêu vào được."

Thạch Thành đệ nhất thiếu thì Hác Mãnh biết, Trịnh Thiếu Hùng, công tử của tập đoàn Thiên Thịnh, nhà giàu nhất Thạch Thành, tài lực của tập đoàn Thiên Thịnh ít nhất ở trong nước cũng có thể đứng vào vị trí 20. Bất quá, tuổi của Trịnh Thiếu Hùng còn lớn hơn bọn họ một chút.

"Coi như Trịnh Thiếu Hùng ở đây, vô tình gặp Hoàng Ly cũng phải cười theo, không dám tinh tướng đâu" Chu Đào bổ sung.

Hác Mãnh cảm khái, chẳng trách người ta nói mình có chút mặt mũi ở Thạch Thành. Là thất chứ không phải khoác lác. Trâu bò thật.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mộng Đẹp Tan Vỡ

Chương 117: Mộng Đẹp Tan Vỡ
Rời khỏi Đại Phú Hào, Hác Mãnh gọi điện thoại cho người phụ nữ kia.

"Honey, khanh khách, nhớ người ta sao?" Tôn Nhiêu giọng nói nũng nịu, cười duyên vang lên trong điện thoại, khiến Hác Mãnh không nhịn được rùng mình, tự nhủ ngươi cứ làm như thân quen lắm ấy. Hai người nhiều nhất cũng chỉ là tình một đêm, buổi tối hôm đó Hác mãnh cũng không nhớ rõ cụ thể như thế nào, có hay không còn không biết.

"Ngừng, đừng có gọi như thế, chúng ta không phải người yêu, ngươi là ngươi mà ta là ta, sau này đi đường hay đi cầu không liên quan tới nhau" Hác Mãnh

bình thản nói, đối với loại phụ nữ này, hắn cũng không muốn dây dưa nhiều, đối phương bẩm sinh tính cách muốn ăn đòn như thế, hắn cũng không chịu được.

Tôn Nhiêu đang đi dạo phố cùng với bạn, nghe khẩu khí của Hác mãnh thì sắc mặt không tốt, lạnh giọng nói: "Nếu không có quan hệ gì, vậy tại sao còn gọi điện cho ta, ngươi nghĩ thế nào ta còn không biết sao, không phải muốn trêu ta thì là muốn ngủ với ta, hay nhớ ra ta có thai với ngươi rồi? Đàn ông các ngươi trong lòng nghĩ gì, ta đã sớm biết rồi, hừ ngươi cho rằng chuyện lần trước cứ thế là xong sao? Tinh hoa của ngươi ta đều hứng trọn rồi, nếu như tháng sau kinh nguyệt của ta không có đến, nếu ngươi không cưới ta thì ngươi chờ ngồi tù đi."

Hác Mãnh sờ mũi, cười khổ: "Ngươi trâu bò, nói cho ngươi biết ta chỉ là một tên đồng nát, một là không tiền, hai là không thế, cưới ngươi thì ngươi đồng ý sao? Ít cùng ta nói những lời vô nghĩa thế, chiếc xe đạp leo núi của ta đâu?"

"Ngươi là đồng nát?" Tôn Nhiêu sửng sốt, trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng hỏi: "Chu Minh nói nhà ngươi làm quan, ngươi là ...Nhị đại sao?"

(ND: Nhị đại ý nói cậu ấm nhà giàu, có cha mẹ giàu có hoặc làm quan to)

"Nhị đại cái lông ấy, ngươi thấy đồng nát là con ông cháu cha chưa, ai thèm lừa ngươi, không tin ngươi hỏi lại nàng xem. Nhanh lên, đừng lằng nhằng, chiếc xe đạp leo núi của ta bị ngươi tông hỏng đâu?" Hác Mãnh hỏi.

"Tất nhiên là ném đi rồi, hỏng như vậy rồi, ngươi còn muốn nó làm gì?" Tôn Nhiêu vẫn không tin Hác Mãnh. Một tên đồng nát, có thể lăn lộn cùng Đại thiếu gia tập đoàn Đại Chu sao?

Hác Mãnh nhíu mày, nói: "Ném đi thật à?"

"Ừm... nhưng mà vẫn còn có thể tìm lại được, ngươi vẫn muốn sao?" Tôn Nhiêu cười khanh khách nói.

"Muốn chứ, đưa tới cho ta, ta đang ở cửa Đại Phú Hào đây" Hác Mãnh trầm giọng. Thế nào đi nữa cũng là đáng giá trăm mấy chục ngàn, đồ của mình tại sao lại không muốn.

"Người ta hiện đang ở siêu thị đây, thích một chiếc túi LV, ngươi mua cho ta đi, ta sẽ mang xe lại cho ngươi." Tôn Nhiêu ra điều kiện, một chiếc túi LV mấy chục ngàn tệ, đối với nàng mà nói thì không dám mua, mặt khác muốn thử thách tài lực của tiểu tử này. Vừa có thể có được đồ mình thích vừa thử thách được hắn, không thể để hắn chiếm tiện nghi không được.

Hác Mãnh tức giận nói: "Ta nói ngươi không nghe rõ sao? Hiện tại ngươi lập tức mang chiếc xe đạp kia tới cho ta rồi cút, còn đòi túi LV nữa chứ. Ngươi chỉ biết tới túi LV thôi à. Cho ngươi nửa giờ, không tới thì tự gánh hậu quả."

Sau đó rất trâu bò cúp điện thoại. Đối phương có tới hay không thì Hác Mãnh chỉ có thể nhún vai mà thôi. Ngươi ta mà không tới thì hắn cũng chả làm gì được.

Bạn của Tôn Nhiêu thấy sắc mặt nàng khó coi, hỏi nàng làm sao. Tôn Nhiêu lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: "Các ngươi cứ tiếp tục đi dạo đi, ta có chút việc gấp muốn đi làm. Chờ ta có thời gian, ta lại mời các ngươi ăn uống." Nói xong, xoay người đi ra khỏi trung tâm thương mại, để lại mấy chị em tốt đứng nhìn nhau.

Không thể không nói, Tôn Nhiêu là người ham muốn hư vinh, ái mộ người có thế lực, có lúc rất hay nói khoác, trong đám bạn bè đều biết nàng tán được một tên Phú Nhị Đại, đã sắp bàn luận chuyện cưới hỏi rồi.

Hác Mãnh mười mấy ngày không gọi điện thoại cho nàng thì thôi, vất vả lắm mới gọi một cuộc, ngữ khí lại còn không thoải mái, Tôn Nhiêu trong lòng rất bất mãn. Hơn nữa, Hác Mãnh lại làm trái tim của nàng phập phồng lo sợ, nghề đồng nát so với thân phận Phú Nhị Đại cách biệt rất lớn đó.

Tôn Nhiêu thậm chí không dám tưởng tượng, nếu Hác Mãnh nói là thật, vậy nàng nên làm gì đây.

Lời nói khó nghe, nàng đã khoe khoang khắp nơi rồi, bây giờ Hác Mãnh từ Phú Nhị Đại biến thành Bần Nhị Đại thì nàng biết giấu mặt vào đâu, vì thế nàng cần phải làm rõ điều này.

Mặc kệ ngươi là Bần Nhị Đại hay Phú Nhị Đại, nàng đều phải gặp Hác Mãnh

nói rõ ràng. Còn xe đạp của Hác Mãnh, nàng đương nhiên không dám vứt, Tôn Nhiêu tuy thích hư vinh, nhưng cũng rất khôn khéo, đặc biệt là một vài việc nhỏ nàng rất là chú ý.

Hác Mãnh chờ một lúc mà chưa thấy, đang chuẩn bị rời đi thì Tôn Nhiêu gọi điện tới, khiến Hác Mãnh không nhịn được mỉm cười, mặt hàng này cũng biết nghe lời nhỉ.

"Ngươi ở chỗ nào?" Tôn Nhiêu nhẹ nhàng hỏi, điệu bộ chỉ lo chọc giận Hác Mãnh vậy.

Hác Mãnh nói địa chỉ cho nàng, sau khi nhìn thấy xe của Tôn Nhiêu, hắn đi tới mở cửa xe rồi ngồi vào, trầm mặt nói: "Tiện đường đưa ta tới thị trường đồ cũ đi"

"Ồ" Tôn Nhiêu thành thật, dĩ nhiên chẳng có hỏi gì, lái xe đi tới thị trường đồ cũ, dọc đường đi con mắt thỉnh thoải len lén liếc nhìn Hác mãnh, thế nhưng lại không nói gì.

Sau khi đến thị trường đồ cũ, Tôn Nhiêu nhẹ giọng hỏi: "Ngươi muốn mua gì vậy, ta đưa ngươi đi, xe đạp của ngươi ở sau cốp xe đó, không có chỗ để, thật không tiện."

Nếu chưa thấy nàng hung hăng càn quấy, ngang ngược không nói lý, kỳ thực cảm giác bây giờ là xinh đẹp, ôn nhu. Nhưng vì Hác Mãnh có ấn tượng từ trước rồi nên cảm thấy nàng giả trang thật giống đó.

Không thể nói chó không được ăn cứt, thế nhưng muốn một người lập tức thay đổi tốt thì tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Ba ngày không gặp con người đã thay đổi khác xưa, đó cũng tùy từng người, tùy từng hoàn cảnh.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, nếu nàng muốn cùng đi, vậy cũng được, đúng lúc muốn cho nàng nhìn rõ mình là dạng gì, để cho nàng đừng có nằm mộng giữa ban ngày nữa, cha hắn chỉ là một cái tổ trưởng dân phố, cũng tính là quan sao?

Đến thị trường đồ cũ, Hác Mãnh cũng không mua gì cụ thể, tùy tiện đi dạo là một chuyện, chuyện khác là bổ sung nguồn hàng cho cửa hàng đồ cũ. Với lại cũng muốn hiểu rõ giá cả các đồ vật trong thị trường đồ cũ, dù sao cũng là nghề của hắn mà.

"Tủ lạnh loại này bao nhiêu tiền một chiếc?"

"800"

"650 được không? Ba mươi chiếc, nếu được thì cho người đưa đến địa chỉ này đi, 2000 tệ đặt cọc đây."

Đi một vòng, tủ lạnh cũ, TV, máy giặt, lò vi sóng... vừa ý liền mua, lúc đi ra đã tiêu tốn hơn 60-70 ngàn tệ, cũng là mua bán lớn rồi, mỗi tội đồ vật đa dạng nhiều chủng loại.

Tôn Nhiêu vẫn ở bên cạnh Hác mãnh, mặt dày mày dạn ôm cánh tay hắn, nhưng chỉ xem mà không nói gì, chờ đến khi đi ra mới không nhịn được hiếu kỳ hỏi: "Ngươi mua những đồ điện cũ này làm gì vậy?"

"Ta sửa lại rồi bán đi" Hác Mãnh bình tĩnh nói.

Sửa rồi bán đi? Đây cũng quá vất vả chứ? Tôn Nhiêu trong lòng lại không yên. Hác ãnh không cho nàng cơ hội nghĩ nhiều, hỏi: "Ngươi bây giờ đi hay đưa ta về rồi đi?"

"Đưa ngươi về chứ, ngươi gọi xe cũng không tiện mà." Tôn Nhiêu làm bộ thông tình đạt lý.

Hác Mãnh trong lòng cũng đang muốn như vậy, bất quá cũng không thể nói rõ ràng ra.

Những đồ vật cũ này, Hác Mãnh để bọn họ đưa tới bên thôn Thành Trung, gian nhà cấp bốn hắn thuê vẫn còn. Hắn coi đây là kho để hắn thu thập đồ, rồi sau đó chuyển vào trong Trạm Thu Mua, bí mật lớn nhất của Hác Mãnh tuyệt đối không thể lộ ra bên ngoài.

"Đây là nhà ngươi?" Nhìn sân um tùm, gian nhà cũ ba gian, Tôn Nhiêu sửng sốt trừng hai mắt hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh trong lòng cười thầm, trên mặt cũng không biểu hiện gì cả, bình tính gật đầu nói: "Đúng, đây chính là nhà ta, Chu Minh trêu ngươi đó, ta làm gì có con nhà quan, lừa ngươi mà ngươi cũng tin, ta là một người kinh doanh đồ cũ bình thường thôi."

"Bần dân?" Tôn Nhiêu quay lại nhìn Hác Mãnh, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Hác Mãnh cũng không tức giận, cười nói: "Chuẩn"

Tôn Nhiêu không tin nói: "Ngươi là bần dân sao có thể đi xe đạp trăm mấy chục ngàn được chứ? Dù là ông chủ bình thường cũng không nỡ đi xe đạp đắt tiền như vậy?" Trong lời nói còn ôm mấy phần hi vọng.

"Ta trước đây là đồng nát, sau đó đổi nghề thu mua phế phẩm, cái xe đạp kia là lúc ta làm đồng nát mua về, một món hời đó. Ngươi thật sự cho rằng ta bỏ hơn trăm ngàn mua xe đạp sao?" Hác Mãnh cười nhúng vai.

http://tieulun.hopto.org

Tôn Nhiêu cắn môi, hỏi: "Ngươi là bần dân, sao có thể xưng huynh gọi đệ với Chu đại thiếu chứ?"

"Trước đây ai biết hắn là Chu đại thiếu chứ, chúng ta là bạn học, lúc đi học buổi sáng không có gì ăn, hắn cướp của ta mấy cái bánh bao ta mua 5 tệ, khi đó hắn còn bần hơn ta, sau này mới biết hắn là người thừa kế tập đoàn Đại Chu, rất có tiền đó." Hác Mãnh cười, lời này cũng không phải nói dối, khi đó cho dù là ăn mặc hay bất cứ chuyện gì cũng không nhìn ra Chu Đào là con nhà có tiền, hoặc có thể nói, mặt hàng này rất biết ẩn nhẫn.

"Vậy thì, vậy thì ... Ngươi bây giờ có bao nhiêu tiền?" Tôn Nhiêu hỏi.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, nói: "Cái này khó nói, nhưng mấy chục ngàn thì vẫn có, bất quá hiện tại không nhà, không xe, cái nhà này là ta đi thuê, trong nhà còn có 1 chị gái, một em gái, cha mẹ đều là công nhân bình thường."

"Ngươi nói đều là thật chứ?" Tôn Nhiêu vẫn chưa có tin.

"Ta có thể thề" Hác Mãnh làm bộ lưu manh.

Oa.

Tôn Nhiêu ngồi dưới đất gào khóc, khóc đến tan nát cõi lòng, nghe vô cùng thê thảm, thật nhiều oan ức. Hác Mãnh nhìn nàng mà há hốc mồm.

Mẹ kiếp, chả lẽ không chịu nổi kích thích mà điên rồi sao?

"Ngươi khóc cái gì, nín ngay, bị người ta nghe thấy còn tưởng ta làm gì ngươi đó." Hác Mãnh đi qua, muốn kéo nàng đứng dậy.

Tôn Nhiêu khóc càng lớn, cho dù Hác Mãnh có đấm đá đi chăng nữa vẫn cứ ngồi dưới đất thà chết không chịu đứng lên, khóc như chết đi sống lại vậy. Oan ức kia giống như, giống như... đồ vật yêu quý nhất bị người ta cướp đi mất, nghe rất đau lòng...

...

Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Ngươi Mù Rồi

Chương 118: Ngươi Mù Rồi
Hác Mãnh ngồi trên cục gạch, lấy trong Trạm Thu Mua ra một bao thuốc, bình thường hắn ít khi hút thuốc, cũng không phải không hút mà là có hút nhưng không nghiện. Thuốc lá đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có cũng được. Nhưng hôm nay Hác Mãnh cảm thấy hơi buồn.

Khuyên cũng không được, vậy thì để cho nàng khóc chán đi, lúc nào mệt thì ắt sẽ dừng lại.

10 phút, 20 phút, 30 phút, ...

Gần một tiếng đồng hồ, tiếng khóc của Tôn Nhiêu mới dần nhỏ lại, trở nên nức nở nghẹn ngào, con mắt sưng đỏ như hai trái đào nhỏ vậy, rồi mở miệng nói ngắt quãng: "Từ nhỏ ta đã thích quần áo đẹp, hi vọng sau khi lớn lên có thể tiến vào cung điện trong mơ, mẹ ta rất đẹp, cha dượng ta cũng là kẻ có chút tiền, vì thế từ nhỏ ta cũng chưa từng trải qua ngày tháng nghèo khổ, ta chuẩn bị tìm một người chồng có tiền, hắn có thể mang ta đi du lịch khắp nơi, có thể giúp ta trở thành tiêu điểm ở bất kỳ nơi nào, vì mục tiêu này ngươi có biết ta phải nỗ lực bao nhiêu không?"

Hác mãnh sửng sốt, nhìn nàng lắc đầu, ra hiệu nàng nói tiếp, sau khi khóc xong thì phát tiết cũng tốt.

"Khi còn đi học, có một nam sinh rất đẹp trai thích ta, mỗi buổi sáng sớm lại mang đồ ăn sáng cho ta, mỗi thứ hai đều tặng ta một lễ vật, tuy rằng chỉ là đồ vật nhỏ bé nhưng mỗi khi thấy những thứ đó ta rất vui. Kỳ thực, ta cũng có chút thích hắn, bất quá ta cũng không có đón nhận tình cảm của hắn. Hắn theo ta ba năm, lặng thầm như thế, không hề có chút oán hận, hắn nói chỉ cần thấy ta, được nhìn ta cười đó chính là niềm hạnh phúc lớn nhất đối với hắn."

"Không sai, ta thích tiền, ai mà không thích tiền chứ, tiền có thể mua được rất nhiều đồ mình thích. Bao gồm cả tình yêu, tình bạn, thậm chí là tình thân, ta như vậy thì làm sao, lẽ nào ta có lỗi sao? Ta thích công tử nhà giàu, ta nằm mơ cũng muốn bay lên cành cây hóa thành Phượng Hoàng, trở thành phu nhân của người có tiền."

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh sờ sờ đầu, mẹ kiếp, đây là thế nào, vừa rồi còn nói có anh chàng đẹp trai lặng thầm yêu ngươi, một giây sau trở thành nữ nhân hám giàu. Có thể nói từ từ được không, tư duy của ca có hạn, không theo kịp bước nhảy của ngươi rồi.

"Vốn mục tiêu của ta không phải ngươi, mà là Chu Đào, haha. Đại thiếu gia tập đoàn Đại Chu, tài sản mấy chục tỷ, nếu như ta câu được hắn, nửa đời sau của ta cơm áo không phải lo rồi, nhưng ta lại đụng phải ngươi tên khốn kiếp này, làm giấc mộng đẹp của ta tan vỡ". Tôn Nhiêu trừng mắt nhìn Hác Mãnh, nghẹn ngào mắng.

Hác Mãnh ném mẩu thuốc sang một bên, dở khóc dở cười nói: "Này, ngươi nói rõ được không, ta không ngăn ngươi đi thích công tử, thiếu gia nhà giàu mà. Có liên quan gì tới ta chứ?"

"Ngươi ngủ với ta rồi, ai sẽ thích hàng nát này chứ? Ngươi cho rằng các công tử nhà giàu đều ngốc à? Có biết là còn nguyên mới đáng giá không, ta hiện giờ đã không còn nguyên nữa, coi như câu được công tử nào đó thì thế nào. Không phải chỉ để họ vui đùa một lúc rồi quăng sao? Sau này, người này chơi rồi người kia chơi, ta thì càng ngày càng nát. Cuối cùng cũng chỉ có thể cặp với lão già hói đầu mà thôi. Rồi sau đó... Cuộc đời ta đã bị ngươi hủy rồi." Tôn Nhiêu gào lên.

Hác Mãnh trợn mắt há mồm, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, giơ tay sờ sờ mũi, cười khổ lắc đầu. Mẹ kiếp, đây là tư tưởng gì vậy, thời đại này còn có người quan tâm điều này sao? Không phải còn zin thì không cưới? Lạy hồn, hiện giờ là thời đại nào. Đi đâu tìm được nhiều gái còn nguyên như vậy, trên mạng không phải vẫn có câu nói, không trải qua mấy tên rác rưởi thì làm sao có thể hạnh phúc mặc áo cưới được. Thiếu gia nhà giàu cưới vợ đều phải còn trinh hay không thì Hác mãnh không biết, nhưng mà một vài bần dân thì có lẽ có một số ít như thế thật.

Lại nói, người ta không phải vẫn nói là, mấy người kết hôn không phải là người đã từng yêu đâu? Tình yêu, quan trọng chính là cảm nhận, là vị ngọt ngào mà không phải cái màng mỏng kia. Quan trọng là cái màng mỏng kia khi chọc thủng thì sẽ không còn nữa. Nhưng cảm tình thì không giống, cảm tình càng bồi dưỡng thì càng sâu đậm.

Một đêm tình nồng chưa hẳn chính là cả đời bầu bạn, đến khi ngươi tóc trắng xóa, nhìn lại người bên cạnh ngươi cũng đầu bạc như ngươi, đó mới là cả đời quy tụ.

Có người mong muốn chính là hôm nay, có người tìm kiếm chính là vĩnh cửu, sớm sớm chiều chiều cũng được, tình một đêm cũng được, sở thích của mỗi cá nhân, người khác không thể đánh giá được, chỉ có thể nói, đã chọn là không hối hận, chữ 'Hối' này ở trong lòng ngươi chính là tự hỏi lòng, nghĩ đến hồi ức của cả đời người.

"Coi như ta không ngủ với ngươi, ngươi có niềm tin rằng có thể dựa vào cái màng mỏng đó mà câu được thiếu gia nhà giàu sao. ngươi khẳng định là họ sẽ cưới ngươi sao? Ai cũng muốn bay lên cành cây làm Phượng hoàng, làm gì có ai muốn đứng đầu sóng ngọn gió, nhưng đó chỉ là lời nói mà thôi, chưa chắc có thể làm được." Hác Mãnh cười khổ.

"Thế nhưng dù sao cũng hơn là hàng nát, cơ hội nhiều hơn, tỷ lệ lớn hơn, hơn nữa đó là vốn liếng quý giá nhất của ta, lại bị ngươi lấy đi rồi. Ngươi nếu là công tử nhà giàu có phải tốt không, nhưng ngươi lại là người bình thường, đồng nát bẩn thỉu, bần dân nghèo kiết xác, ta, ta hiện giờ hận không thể giết chết ngươi." Tôn Nhiêu nghiến răng nghiến lợi nói.

Hác Mãnh vừa rồi còn đồng tình với nữ nhân này, nhưng bây giờ vừa nghe lời nói của nàng thì nổi trận lôi đình, tức giận quát: "Đồng nát thì sao, đồng nát không thể ngủ với ngươi à? Mẹ nó chứ, ngươi coi mình là bảo bối à, 30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, ngươi có đảm bảo 30 năm sau ta không giàu có như công tử nhà sau sao?"

"Ha ha, 30 năm, 30 năm sau lão nương đã già rồi, khi đó ngươi có tiền thì có lãng phí tinh lực trên người ta không? 30 năm, ngươi nói hay lắm, lão nương tại sao phải đợi ngươi phấn đấu 30 năm, chỉ dựa vào ngươi kiếm đồ rách nát này sao, còn muốn cá vượt Vũ Môn? Đừng nói 30 năm, ngay cả 100 năm ngươi cũng vẫn nghèo như thế" Tôn Nhiêu cười gằn, trào phúng.

Nếu biết Hác Mãnh không phải đại nhân vật gì, vậy thì không cần phải ngụy trang nữa, ngửa bài ra thôi. Trình độ chanh chua của nàng không biết di truyền từ ai, nhìn bề ngoài thì không ai nghĩ tới nàng có thể đanh đá đến vậy.

Hác mãnh đột nhiên đứng lên, cười gian: "Nhìn sắc mặt ngươi ta lại khó chịu, ngươi bây giờ biết ta muốn làm gì không?"

Tôn Nhiêu biến sắc, mắt trợn lên giận dữ nhìn Hác Mãnh nói: "Ngươi, ngươi chớ làm loạn, nếu đụng đến ta, lão nương sẽ không bỏ qua cho ngươi"

Hác Mãnh đi lên trước, ngồi xổm xuống nói: "Động đến ngươi? Ai biết ngươi là hàng nát thế nào, ít dát vàng lên mặt đi, đối với ngươi ta không có hứng thú, ta chỉ muốn nói cho ngươi, tuyệt đối không nhìn người qua khe cửa, đừng xem thường người khác. Ngươi chân chính trâu bò, sẽ không nói mình rất trâu bò, mà người giả vờ trâu bò mới không phải trâu bò đích thực. Ngươi, cái hàng nát này, có biết ta ghét ngươi ở điều gì không? Không phải dáng điệu của ngươi, cũng không phải ngươi giả vở hiền lành ôn nhu, không sai, tiền ai cũng thích, những vấn đề là ngươi mù rồi, nếu đặt khối vàng trước mắt ngươi, ngươi cũng cho rằng đó là cục đất, người như vậy ta rất ghét, đứng lên. Cút ra khỏi đây, cút bao xa thì cút đừng xuất hiện trước mặt ta."

Nói xong, Hác mãnh đứng lên, từ trong túi lấy ra chi phiếu, tiện tay ghi một tấm chi phiếu 1 triệu, ném cho nàng rồi cười lạnh: "Một triệu đủ cho ngươi đi vá cả trăm cái màng đó, nhưng mà vậy thì có ích gì, mù thì dùng làm sao được., cút đi"

Rồi hắn xoay người đi vào bên trong gian nhà cấp 4.

Đối với nữ nhân như thế, nửa xu cũng không đáng cho nàng, nhưng dù sao cái lớp màng đó là Hác Mãnh lấy đi nên có chút đuối lý. Dù sao nàng ta cũng đã khóc ròng cả giờ đồng hồ, bây giờ cho nàng ít tiền sau này đỡ phiền phức.

Nhưng mà bắn một phát này cũng quá đắt, mấu chốt là còn không có vị gì nữa.

Tôn Nhiêu cầm chi phiếu trong tay, sửng sốt hồi lâu mới gọi theo: "Ngươi lừa ta?"

"Ta không lừa ngươi, mà ngươi mù rồi, ha ha, ta đã bảo ngươi cút đi rồi, đừng để ta nổi nóng." Giọng nói của Hác Mãnh từ trong nhà truyền ra. Kỳ thực hắn vẫn luôn trốn trong phòng nhìn nữ nhân ở ngoài, sợ nàng nghĩ quẩn

làm việc gì đó cực đoan, bất quá tỷ lệ này không lớn, với tính tình của nàng có lẽ không dám chết.

Đột nhiên, trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ, với nữ nhân chanh chua, hay nịnh nọt này nếu mình dạy dỗ nàng thành một nữ nhân hiền lành lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa thì có phải hay hơn không?

"Khẩu vị thật nặng à" Hác Mãnh vuốt mũi, lầm bầm.

Tôn Nhiêu không biết nghĩ gì, ngồi trên đất hồi lâu sau đó cầm lấy chi phiếu lên xe lái đi. Để cho Hác Mãnh trong phòng cũng có chút tiếc nuối, 1 triệu đó, haiz, sau này không phung phí như thế được, quá phá sản rồi.

Đổi thành tiền xu vứt xuống biển còn nghe thấy âm thanh.

Chờ xe hàng của thị trường đồ cũ tới, hắn chuyển đồ vào sân rồi trả tiền. Sau khi mọi người đi hết, Hác Mãnh thu hết đồ vật vào trong Trạm Thu Mua, dùng kim tệ sửa chữa tốt rồi lại phóng ra ngoài.

Nơi này tạm thời dùng để làm nhà kho, khi cửa hàng thiếu nguồn cung cấp thì kêu Thiết Ngưu tới đây lấy là được.

Keng!

"Ông chủ, điện thoại của dì Phương, có tiếp hay không?" Giọng nói của Lam lam vang lên. Phần mềm ngữ âm trí năng Tiểu Lam nhắc nhở, là một loại công năng của các hội viên đăng ký.

"Dì Phương" Hác Mãnh tiếp điện thoại.

Trương Phương cười haha nói: "Cô gái kia rất hài lòng với con, vừa nãy mẹ nàng cũng tới đây nói chuyện với mẹ nửa ngày, con đó, có hứng thú với cô bé không? Mẹ nói cho ngươi rõ, cô gái xinh đẹp như thế, hiểu chuyện lại ngoan ngoãn, bây giờ rất khó tìm, hơn nữa người ta lại có việc làm ổn định, lại để ý con"

Hác Mãnh dở khóc dở cười, xinh đẹp không sai, ngoan ngoãn? hiểu chuyện? Được rồi, mọi người nói ta sẽ tin, nhưng người ta thích là nữ nhân, coi trọng mình cái lông ấy, hắn chỉ làm bia đỡ đạn mà thôi.

Bất quá nghĩ tới Ly tỷ, Hác Mãnh bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là tạm thời che giấu giúp hai người, hàm hồ nói: "Ừm, vậy tiếp xúc một thời gian xem thế nào đã"

"Con đó, mẹ nói cho con hay, người ta..."

Nghe dì Phương thao thao bất tuyệt nửa giờ, Hác Mãnh suýt nữa ngất. Mãi cho đến lúc dì Phương cúp điện thoại Hác Mãnh mới thở dài một hơi.

Lầm bầm: "Chuyện gì thế này?"

Đã từng có con thì cũng được đi, nhưng đối tượng lại là Les, bị lừa rồi, bị lừa to rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bán Lại Khách Sạn Không?

Chương 119: Bán Lại Khách Sạn Không?
Hác Mãnh bắt taxi về đón Quả Quả, hôm qua đã hứa dẫn cô nhóc đi dự tiệc tối nay rồi, không thể nuốt lời. Người lớn đã hứa với trẻ con thì phải làm được, nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ tới suy nghĩ của bọn nhóc.

Trở lại cửa hàng, Quả Quả đã thay một bộ quần áo mới, trông rất xinh xắn giống như một tiểu thiên sứ, ánh mắt đầy háo hức.

“Hác Mãnh thúc thúc về rồi, cháu đã bảo thúc thúc sẽ không nói dối người ta mà, dì Tiểu Mị cứ nói lung tung!” Quả Quả vốn đang có phần buồn bã, vừa thấy Hác Mãnh trở về thì lập tức ánh mắt lóe lên sự vui mừng, sung sướng reo lên.

Hác Mãnh liếc nhìn Thường Mị, nghe những điều Quả Quả vừa nói, hắn cũng có thể đoán được cô nàng hàng xóm này nói xấu mình rồi.

Ngụy Thục Phân cũng biết hôm nay Hác Mãnh muốn dẫn Quả Quả ra ngoài chơi, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Hay là đừng đưa nó đi, tránh phiền toái”

Nghe thấy lời của mẹ, khóe mắt của tiểu nha đầu trở nên đỏ hoe, quay lại nhìn Hác Mãnh đầy trông mong, hiện tại cô nhóc chỉ sợ Hác Mãnh thật sự sẽ không dẫn mình đi!

Hác Mãnh lắc đầu cười nói: “Như vậy sao được, hôm qua chúng ta đã nói rồi mà, cũng chẳng phiền toái gì đâu. Chúng ta bắt taxi đi, kết thúc thì ngồi taxi về, rất thuận tiện, hai người cứ ăn cơm tối đi nhé!” Nói xong liền bế bổng tiểu nha đầu lên.

“Hì hì!” Quả Quả vui mừng cười, ôm lấy cổ Hác Mãnh rồi hôn lên má hắn một cái, nói: “Hác Mãnh thúc thúc là số 1 nha!”

Phía đông Thạch Thành, khách sạn Tinh hồ.

Bắt taxi, dẫn theo Quả Quả đến nơi cũng chỉ mới hơn 6h chiều, Hác Mãnh nắm lấy cánh tay nhỏ bé của tiểu nha đầu, bước vào khách sạn. Cô nhóc bình thường rất ít khi đi ra ngoài chơi, hầu như chỉ quanh quẩn ở nhà, không xem hoạt hình thì cũng là đọc sách, hiện tại cô nhóc đang mở to mắt nhìn khắp xung quanh, dường như rất tò mò với tất cả mọi thứ.

“Hoan nghênh quý khách!”

Nhân viên tiếp tân tươi cười, cúi đầu chào Hác Mãnh. Khách sạn quốc tế Tinh Hồ là khách sạn 5 sao có đủ các loại hình dịch vụ giải trí, ăn uống, nghỉ ngơi… trang hoàng rất xa hoa. Đi từ cửa vào trong tầm 20m là đại sảnh, giữa sảnh là một tòa giả sơn cao tầm 3-4m, trên đỉnh có một dòng suối nhỏ chảy xuống, phía dưới là một cái ao không hề nhỏ, bên trong nuôi một bầy cá chép lớn.

“Thúc thúc, nơi đó có cá kìa!” Quả Quả cao hứng lôi kéo Hác Mãnh đi về phía hòn giả sơn. Hác Mãnh cười cười, không ngăn cản cô bé!

“Đinh: Hệ thống phát hiện ra vật phẩm có giá trị rất lớn: đá Hùng Hoàng cực phẩm, xin trưởng trạm chú ý!”

Đá Hùng Hoàng cực phẩm?

Hác Mãnh hơi sửng sốt một chút, trong lòng tự nhủ chẳng nhẽ chính là hòn

giả sơn này? Nhìn qua quả thật là có chút màu vàng, dòng suối chảy từ đỉnh xuống bao trùm toàn bộ bề mặt đá, khối đá này e rằng chí ít cũng nặng hơn mười mấy tấn! Không biết trạm Thu Mua sẽ trả bao nhiêu?

Bất quá có hai chữ “rất lớn” thì giá tiền khả năng sẽ không thấp.

Có ao nước ngăn cách, Hác Mãnh không thể lại gần để sờ vào khối đá Hùng Hoàng này, cho nên hắn cũng không nắm thêm được thông tin cụ thể!

“Hi hi, nước mát quá!” Quả Quả quỳ bên cạnh ao, tay vẩy vẩy nước về phía đàn cá. Ao khá lớn, bên trong cá chép không ít, nhưng mực nước cũng không quá sâu, chỉ tầm 1m!

“Xin lỗi, ở đây cấm khách nghịch nước ạ!” Đúng lúc đó có một nhân viên bước tới, mỉm cười nhắc nhở.

Quả Quả có chút sợ hãi, chạy tới trốn sau lưng Hác Mãnh, ánh mắt vừa len lén nhìn đối phương, vừa lưu luyến nhìn đàn cá chép trong ao, hiển nhiên là muốn chơi thêm lúc nữa. Trẻ con đều thích nghịch nước, huống chi trong nước có cả cá chép. Phỏng chừng hiện giờ cô nhóc đang còn muốn sờ vào cá nữa ấy chứ.

Hác mãnh đứng lên, cười nói: “Chúng ta xem chút thôi, đi ngay giờ. Ngươi cứ làm việc của ngươi, không cần quan tâm tới bọn ta!"

"Ở đây cấm khách nghỉ chân quá lâu, xin mời dời bước ạ!" Nhân viên phục vụ cũng không rời đi, tiếp tục nói.

Hác Mãnh khẽ nhíu mày, nói: “Ngươi hãy gọi người quản lí nơi này đến đây cho ta!”

Nhân viên phục vụ sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi móc bộ đàm ra. Xử lý tranh cãi đương nhiên đều phải cần quản lý ra mặt, chứ không tới lượt một nhân viên nhỏ nhoi như hắn. Chức trách của hắn chỉ là trông chừng hòn giả sơn, ao nước và đàn cá, mà những thứ này cũng chính là bảo bối của ông chủ, có ý nghĩa phong thủy rất quan trọng.

“Chào ngài, tôi là Long Mai Mai - quản lý tiền sảnh, xin hỏi tôi có thể giúp gì

được cho ngài?" Một nữ nhân xinh đẹp mặc đồng phục màu đen mỉm cười bước tới, đôi giày cao gót bước trên nền gạch phát ra những tiếng lộp cộp nghe rất êm tai.

"Khách sạn của các ngươi có bán khối đá này không?" Hác Mãnh chỉ vào khối đá Hùng Hoàng cực phẩm, cười hỏi.

Long Mai Mai sửng sốt. Nàng công tác ở nơi này đã gần 3 năm, gặp qua đủ dạng thực khách, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người muốn hỏi mua khối đá đó!

Nàng vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt, nói: "Xin lỗi, đây là khối đá trang trí của khách sạn, không bán ra ngoài!"

"Giá cả không thành vấn đề!" Hác Mãnh không bỏ cuộc.

Long Mai Mai mỉm cười lắc đầu, khối đá đó chính là được ông chủ tự mình nhờ thầy phong thủy mua về, nghe nói trên dưới 1 triệu. Thậm chí cả ao nước và đàn cá chép cũng không hề rẻ, chi phí vận chuyển, lắp đặt…v…v… hết thảy cộng lại chỉ sợ là hơn 10 triệu, người bình thường mua nổi sao? Cho dù mua nổi nhưng ông chủ mất rất nhiều công sức mới sở hữu được, chắc gì đã chịu bán!

Hác Mãnh quay đầu nhìn khối đá Hùng Hoàng cực phẩm kia, trong lòng như bị mèo cào. Lúc bình thường, trạm Thu Mua rất ít khi đưa ra nhắc nhở. Lần trước là ngọc Thanh Long, lần này là đá Hùng Hoàng cực phẩm.

"Vậy ngươi hãy liên lạc ông chủ của ngươi, hỏi ông ta có muốn bán lại khách sạn này hay không?" Hác Mãnh chợt nói.

Nghe vậy, gã nhân viên đứng cạnh Long Mai Mai liền sợ hết hồn: Đây là người như nào vậy? Vì một khối đá mà muốn mua lại cả khách sạn này! Khách sạn quốc tế Tinh Hồ tuy không phải là khách sạn sang trọng nhất Thạch Thành, nhưng cũng là xếp trong top thương hiệu nha. Trên dưới 7 tầng lầu, chiếm diện tích mấy chục ngàn m2, 130 gian phòng, phục vụ đa dạng từ ăn uống, giải trí, tập gym…v…v… Chính là một khách sạn tổng hợp quy mô lớn. Giá trị sẽ không thấp hơn 300 triệu.

“Ngài không phải đang nói đùa đấy chứ?” Long Mai Mai gượng cười, hỏi.

Hác Mãnh cười nói: “Đùa gì! Ta thật sự muốn mua lại khách sạn này. Như vậy đi, ta sẽ lưu lại số điện thoại, nếu như ông chủ của các ngươi có ý định bán, thì hãy bảo ông ấy gọi cho ta.

“Được rồi!”

Long Mai Mai không xác định được có phải Hác Mãnh đang nói đùa hay không, nhưng nếu như người này không bị tâm thần hoặc không phải là đang giả bộ, vậy thì đây chính là một đại nhân vật mà người bình thường như nàng không trêu chọc nổi! Có người nào vừa mở miệng là muốn mua lại khách sạn 5 sao chứ? Điều đó cần rất nhiều tiền, rất nhiều can đảm nha!

Hác Mãnh cười nói: “Cô nhóc này rất thích lũ cá trong ao, hơn nữa bằng hữu của ta cũng chưa tới, chúng ta muốn chơi ở đây một lát, không vấn đề gì chứ?:

“Việc này… được rồi, nhưng có điều xin ngài đừng nên nghịch nước trong ao, bằng không chúng tôi sẽ khó ăn nói. Ông chủ chúng tôi đã đặc biệt dặn dò phải chú ý nơi này, hơn nữa cá trong ao đều là được vận chuyển từ ngoài vào!” Long Mai Mai suy nghĩ một chút, mỉm cười nói.

“Được!” Hác Mãnh gật đầu, cũng không làm khó đối phương.

Hác Mãnh xoa xoa đầu Quả Quả, cười nói: “Chỉ được đứng nhìn chơi chứ không được nghịch nước nhé, nếu không vị tỷ tỷ này sẽ không cho cháu xem nữa đâu đấy!”

“Vâng!” Quả Quả ão não gật đầu, bất quả ánh mắt vẫn khẽ đảo, không biết trong bụng đang nghĩ gì!

Tầm 7h, Dương Tiểu Song gọi điện tới, hỏi Hác Mãnh hắn đang ở đâu.

“Ta đang ngắm cá chép ở đại sảnh khách sạn Tinh Hồ đây, đến rồi à?” Hác Mãnh cười nói.

Dương Tiểu Song liếc mắt, cúp điện thoại, từ chỗ cửa xoay của khách sạn đi tới, tiểu Phượng theo bên cạnh, miệng nhỏ lẩm bẩm nói: “Tới sớm không nói,

làm bọn ta còn tưởng ngươi quên rồi. Vào đi thôi, phòng đã sớm chuẩn bị, mọi người cũng đã đến đông đủ, chỉ thiếu ngươi thôi!”

Nói xong nàng quay sang nhìn Quả Quả, cười hỏi: “Con gái của ngươi à?”

“Ặc, ngươi nhìn ta có giống người đã có con gái không?” Hác Mãnh gượng cười.

“Cô nhóc này là Quả Quả, cháu của ta!”

“Cháu ruột?” Dương Tiểu Song hai mắt mở lớn, cười đùa.

“Không phải, nhóc là con gái nhân viên trong cửa hàng của ta, tuy nhiên cũng không khác ruột thịt là mấy!” Hác Mãnh cười giải thích, sau đó liền dắt tay Quả Quả, nói:

“Đi ăn cơm thôi, lát nữa trước khi về hẵng lại xem tiếp, nếu thích cá chép thì đợi có dịp thúc sẽ mua cho cháu vài con nuôi ở nhà chơi!”

“Hay quá, đến lúc đó Quả Quả sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc chúng, nuôi chúng béo trắng rồi sau đó bảo mẹ làm cá kho tộ để ăn!” Cô nhóc vừa nói vừa liếm môi theo bản năng.

Ha ha!

Dương Tiểu Song và tiểu Phượng đều bị cô bé làm cho bật cười.

Hác mãnh cũng dở khóc dở cười, thì ra muốn nuôi cá chép là để làm thịt à!

“Em gái thật là đáng yêu nha, lại đây để chị ôm chút nào, lát nữa chị sẽ cho em ăn ngon. Em thích ăn gì nào, nói cho chị biết đi?” Dương Tiểu Song tràn đầy yêu thương, ánh mắt lóe lên, đoạt Quả Quả khỏi tay Hác Mãnh.

…..

Trong phòng có không ít người, cả nam lẫn nữ khoảng tầm 20 người, ngoại trừ đám tiểu Yến, tiểu Mỹ thì những người còn lại Hác Mãnh đều không quen, nhìn tuổi tác thì hẳn đều là bạn học của Dương Tiểu Song.

“Sau này họp lớp thì nói là họp lớp, đừng nói là tiệc mừng long trọng gì gì đó, thiếu chút nữa làm ta mặc âu phục, đeo cà vạt tới đây!” Hác Mãnh cười nói.

Dương Tiểu Song trừng mắt, không thèm đếm xỉa đến hắn, ôm Quả Quả đi vào phòng. Cô nhóc vừa ‘ra sân khấu’ thì ngay lập tức trở thành tiêu điểm. Lớn lên rất đáng yêu, miệng nhỏ chúm chím, có ai mà không thích chứ! Mọi người đều muốn ôm hôn, mà cô nhóc cũng không sợ người lạ, không từ chối bất kì ai.

“Đáng nhẽ tiểu Song không nên tổ chức tụ họp thế này, nhưng cô cũng không tiện xen vào, dù sao tiền bạc cũng là tự nó kiếm được. Đã làm phiền cháu phải đi một chuyến, thật ngại quá!” Dương Lam ngồi xuống chào hỏi với Hác Mãnh, áy náy mỉm cười.

Trong lòng Hác Mãnh luôn cho là, ngoại trừ hắn và vị Dương Lam – mẹ của Dương Tiểu Song này là người lớn, còn những người khác chỉ tính là ‘trẻ con’. Nhưng trên thực tế thì ở trong mắt người khác, Hác Mãnh hắn cũng chỉ là ‘trẻ con’ mà thôi.

“Không sao ạ! Ra ngoài tụ họp cũng rất tốt, cháu vẫn hi vọng sau này tổ chức thêm nhiều lần tụ họp như này, rồi gọi cháu tới tham dự. Ha ha, được ăn uống miễn phí rất sướng a!” Hác Mãnh cười nói.

Dương Lam tuy cười theo nhưng vẫn giữ vẻ lịch sự. Hai người ngồi cùng một chỗ trò chuyện câu được câu chăng, chờ đám Dương Tiểu Song gọi đồ ăn.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Xài Viagra Phải Tính Bằng Cân!

Chương 120: Xài Viagra Phải Tính Bằng Cân!
Dương Tiểu Song nhìn mẹ đang trò chuyện vui vẻ với Hác Mãnh, cái mũi nhỏ nhăn lại, nàng cũng không ngốc, nhận biết không kém so với người khác. Mẹ mình xinh đẹp như vậy, thiếu gì người muốn theo đuổi, chỉ có điều trong tiềm thức của nàng không thích, hoặc có thể nói là kháng cự lại điều đó.

"Làm sao vậy?" Tiểu Phượng tò mò hỏi.

Dương Tiểu Song đánh mắt về phía hai người, bĩu môi nói: "Ngươi xem!"

Tiểu Phượng quay sang nhìn, hơi sửng sốt, quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Không thể nào? Mẹ ngươi nhiều tuổi hơn Mãnh ca mà!"

Dương Tiểu Song chu miệng nhỏ, hậm hực: “Nhiều tuổi hơn thì sao, thời đại bây giờ chuyện tuổi tác còn quan trọng à? Nếu đại minh tinh Lưu Đức Hoa để ý tới ngươi, muốn hẹn hò với ngươi, ngươi có nguyện ý hay không?”

"Điều này thì…hì hì, khó nói nha!" Tiểu Phượng cười đùa.

Dương Tiểu Song trừng mắt, tức giận nói: "Chính là vậy đấy! Với tuổi tác của Lưu Đức Hoa thì có thể làm ông nội ngươi được rồi, nhưng trông người ta dường như vẫn trẻ mãi không già, đám thiếu nữ đều thích như thường”

Tiểu Phượng không hiểu liền hỏi: “Vậy thì có quan hệ gì với mẹ ngươi chứ? Mẹ ngươi cũng đâu phải là Lưu Đức Hoa!”

Dương Tiểu Song càng tức giận hơn: “Mẹ ta và Lưu Đức Hoa có đặc điểm giống nhau, chính là tuổi tác đều đã nhiều, nhưng vẫn còn sức quyến rũ rất lớn, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.”

Tiểu Phượng sờ trán Dương Tiểu Song, cười nói: “Ngươi phát sốt rồi sao?”

“Xéo, ngươi mới phát sốt ấy!” Dương Tiểu Song trừng mắt với tiểu Phượng.

Gọi xong món ăn, do có Dương Lam ở đây nên đám bạn học của Dương Tiểu Song cũng không dám càn rỡ uống rượu, chỉ uống nước ngọt và trà. Về phần Hác Mãnh là trường hợp đặc biệt thì được cấp cho 2 chai bia, nhưng cũng chỉ được đúng 2 chai mà thôi, muốn uống nhiều hơn cũng không có.

“Lên nào, cạn chén vì web điện tử Tiểu Song, không có nó thì hôm nay chúng ta đã không được ngồi ở đây!” Đợi sau khi đồ ăn được bưng lên hết, Dương Tiểu Song liền nâng cốc, đứng dậy cười nói.

“Chúc web điện tử Tiểu Song ngày càng phát đạt…”

“Tiền vào như nước, sinh ý thịnh vượng!”

“Vĩnh viễn không có lời nhận xét kém!”

Dương Tiểu Song cao hứng cười: “Ha ha, ta thích những lời này, mọi người cùng cạn chén nào!”

“Cạn chén!”

Tất cả mọi người đều đứng dậy, ngửa đầu uống cạn cốc!

Dương Tiểu Song đi tới bên cạnh Hác Mãnh, quàng tay ôm vai hắn, cười nói:

“Mọi người biết người này là ai không? Hắn là Hác Mãnh, mọi người có thể gọi hắn là Mãnh ca. Mãnh ca chính là nhà cung cấp số một của web điện tử Tiểu Song, có thể nói, nếu không có hắn thì cũng sẽ không có web Tiểu Song. Mãnh ca trước kia là một kẻ buôn đồng nát, có điều… hì hì, hiện tại bản thân đã có giá trị bạc triệu rồi. Biết cái gì là ‘nhà nghèo vượt khó’* không (điểu ti nghịch tập)? Đây chính là ví dụ trên thực tế đấy. Mọi người đừng quên chụp ảnh chung với hắn nha!”

Hác Mãnh sửng sốt, trong lời nói của nha đầu này đầy ý đá đểu, mình trêu chọc gì nàng à?

Nhà nghèo vượt khó? Có ý gì đây?

“Con nói linh tinh gì thế?” Dương Lam trừng mắt với tiểu Song, nàng đương nhiên là đã nhận ra ý tứ trong đấy.

“Đâu có gì đâu, con chỉ muốn cho mọi người biết kỳ tích của hắn thôi mà!” Dương Tiểu Song khẽ lè lưỡi cười đùa.

Hác Mãnh ngồi đó vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, lấy đũa gắp một con tôm, bóc vỏ, bỏ vào miệng nhai hai cái, nuốt xuống, tay chỉ vào cốc bia nói:

“Rót bia!”

Trong phòng dần trở nên yên tĩnh, đám bạn học của Dương Tiểu Song đều

dời tầm mắt về phía Hác Mãnh, như thể muốn cảm nhận sự khác biệt trên người hắn. Hình dung một cách trừu tượng thì chính là tựa như có vô số ánh sáng tập trung vào người Hác Mãnh, biến hắn thành một vầng mặt trời rực rỡ.

Dương Tiểu Song sững sờ, trợn trừng hai mắt, đứng ngây ra như phỗng.

“Rót bia!” Hác Mãnh lặp lại lần nữa.

“Thể diện lớn nhỉ!” Dương Tiểu Song nhỏ giọng lầm bầm, cầm chia bia rót đầy cốc cho Hác Mãnh.

“Biết cái gì gọi là nhà nghèo không? Nhà nghèo chính là đứng bên ngoài cửa nhìn vào, khao khát được dùng cơm ở đây một lần, ở đây hưởng thụ. Không sai, trước kia ta rất nghèo, nhưng các ngươi không có quyền cười nhạo ta, có lẽ đến khi tốt nghiệp các ngươi còn nghèo hơn ta nữa. Ta chưa bao giờ tự ti về nghề nghiệp của mình, ta chính là người buôn đồng nát, hiện tại là vậy, sau này cũng vẫn vậy, sẽ không thay đổi cho dù có nhiều tiền, mà điều thay đổi sẽ chỉ là ánh mắt của các ngươi đấy.

Hiện giờ ta có vốn liếng vài triệu bạc, chỉ có thể mua bán điện thoại di động, máy vi tính loại second hand, nhưng đến lúc ta có mấy trăm triệu, ta sẽ mua bán máy móc, nhà xưởng, và khi có tiền tỷ thì ta sẽ mua bán tập đoàn, máy bay chiến đấu, hàng không mẫu hạm. Bất cứ đồ vật nào cũng đều có hàng mới và hàng cũ, từng bị người khác sử dụng thì có thể gọi là hàng second hand, đương nhiên cũng bao gồm cả con người trong đó, chính là dạng như mọi người vẫn hay gọi là ‘vợ già’ ấy.”

“Ha ha!” Lời của Hác Mãnh khiến cho vài người bật cười.

Hác Mãnh xua tay nói: “Đừng cười, có cái gì đáng cười chứ, ta cũng không nói là hàng second hand không tốt, trong đó bao gồm cả ‘vợ già’ nhé!”

Dương Lam ngồi bên cạnh Hác Mãnh, liếc xéo hắn một cái, cười mắng: “Ta không thích điều này, cái gì mà bao gồm cả ‘vợ già’ chứ, chẳng lẽ sẽ không bao gồm đám ‘chồng già’ các ngươi sao?

“Ha ha, đương nhiên là có, cháu không nói là không bao gồm nhé. Đồ second hand chưa chắc là sẽ không tốt, mà đồ mới cũng không thấy chưa từng có sản

phẩm lỗi!” Hác Mãnh gật đầu cười.

“Rốt cuộc ý ngươi là gì, đừng làm mọi người đau đầu nữa!” Dương Tiểu Song hậm hực hỏi.

Hác Mãnh nhún vai một cái, nói: “Ta muốn nói, hiện tại các ngươi rất ‘mới’, nhưng tốt nhất đừng nên coi thường second hand, cái gì gọi là ‘nhà nghèo’? Với giá trị quan của bản thân các ngươi thì ‘nhà nghèo’ nghĩa là ‘đồ second hand’ hay là ‘đồ mới’? Cá ướp muối vẫn có thể trở mình, thì huống chi là ‘nhà nghèo’. Không nên cười nhạo nhà nghèo, có lẽ có một ngày ‘nhà nghèo’ sẽ ‘thượng đế’ của các ngươi, là ông chủ cho các ngươi cơm ăn đấy…!”

Hắn hơi ngừng lời, quay đầu lại nhìn Dương Tiểu Song, như cười như không, nói:

“Ví dụ như ngươi, vừa rồi ngươi cười nhạo ta trước kia là kẻ nhà nghèo, vậy ngươi có nghĩ tới hiện giờ đang ăn từ ai, chi tiêu từ ai, kiếm tiền từ ai hay không? Không có ta thì ngươi là gì? Hiện tại ‘đủ cánh’ liền dám quay lại cười nhạo ông chủ của mình ư?”

Dương Tiểu Song là người hiền lành sao? Tất nhiên là không rồi. Nàng thở phì phì, trừng mắt với Hác Mãnh, nói: “Nhưng sao ngươi lại có thể ‘tán’ mẹ ta?”

“Cái gì? ‘Tán’ mẹ ngươi?” Một câu nói khiến Hác Mãnh thiếu chút nữa rớt hàm.

Dương Lam ngồi cạnh cũng trợn mắt há mồm, không ngờ con gái lại kéo cả mình vào, và ngay sau đó mặt liền ửng đỏ.

Hác Mãnh không nhịn được, hỏi: "Ngươi vừa nói gì?"

Dương Tiểu Song tức giận, nhìn chằm chằm vào hắn, nói: "Ngươi tưởng ta ngu sao? Lúc nãy ngươi và mẹ ta nói nói cười cười, đó không phải là muốn tán mẹ ta thì là gì? Mẹ ta xinh đẹp như vậy, ngươi có thể không thích sao? Đừng bày ra bộ mặt vô tội, ta thấy rất bực mình!”

“Ha ha!"

Hác Mãnh cười phá lên, nhìn Dương Tiểu Song nói: “Ta thì cũng không bận tâm lắm, nhưng ngươi làm trò trước mặt nhiều bạn học như vậy, có nghĩ đến cảm giác của mẹ ngươi không? Dương Tiểu Song ngươi cảm nhận được rất nhiều chuyện nha, ngươi cũng không còn nhỏ nữa đúng không? Những lời của ngươi rất đáng bị đánh đòn!

“Đánh đi, ngươi đánh thử xem!” Dương Tiểu Song trừng mắt, thở phì phì, tay nắm chặt lại, nói: “Để coi hôm nay rốt cuộc là ngươi đánh ta, hay ta đánh ngươi đây! Ngươi cũng không nhìn một chút xem đây là chỗ nào?”

Hác Mãnh buồn cười đáp: “Làm sao, muốn chơi kiểu số đông à?”

Dương Lam ngồi một bên dở khóc dở cười nói: “Nha đầu này cũng bởi ta dạy hư!”

Dương Tiểu Song liếc xéo Hác Mãnh một cái, không để ý tới lời của mẹ mình, nói: “Đúng vậy đấy, chỉ cần ta hô một tiếng thì mọi người sẽ đấu với ngươi. Ngươi chọn đi, một mình đấu lại bọn ta, hay là bọn ta đấu một mình ngươi đây!”

“Ngươi giỏi!” Hác Mãnh ngửa đầu tu hết cốc bia, đứng dậy dắt tay Quả Quả, cười nói: “Chúng ta nhanh đi thôi, bằng không lát nữa lại bị ăn đòn mất!”

“Đi đi, cứ kệ hắn đi, cho dù không có hắn thì chúng ta vẫn tìm được nhà cung cấp khác. Hắn tưởng bản thân là cái rốn của vũ trụ chắc!” Dương Tiểu Song nhìn chằm chằm Hác Mãnh.

“Con nổi điên vì điều gì vậy? Mẹ..mẹ và tiểu Mãnh cách nhau nhiều tuổi như vậy, chúng ta làm sao có thể có chuyện đó được, con muốn làm mẹ tức chết ư?” Dương Lam cũng trở nên tức giận.

Dương Tiểu Song ánh mắt khẽ đảo, lóe lên tia giảo hoạt, nhưng rất nhanh che dấu đi.

“Hác Mãnh, ngươi đứng lại đó cho ta, hiện tại muốn đi cũng không được phép, ngươi trả lời cho ta. Ngươi có tình cảm với mẹ ta không, có phải muốn tán bà hay không?” Dương Tiểu Song ngăn Hác Mãnh lại, hỏi.

-

"Hiện tại ta chẳng muốn gì ngoài việc đánh ngươi!" Hác Mãnh nhìn nàng, cười nói.

Dương Tiểu Song đột nhiên biến đổi sắc mặt, nghiêng đầu cười hỏi: "Ngươi thật sự không muốn tán mẹ ta?"

Hác Mãnh há mồm phun ra mấy chữ: “Tán con em ngươi ấy!”

-

"Hì hì!" Dương Tiểu Song cũng không tức giận, trái lại còn nở nụ cười, lôi kéo Hác Mãnh trở về bàn ăn, nói: “Ta đã bảo các ngươi sao có thể như vậy được chứ. Tiểu Phượng cứ nói là ngươi không có ý tốt, muốn tán mẹ ra, cho nên ta mới lừa ngươi một chút, xem thử ngươi có ý xấu đó hay không. Không có gì thì thật sự là tốt quá, kỳ thực ta chỉ muốn sớm làm rõ chứ không có ý gì khác đâu!”

Tiểu Phượng ngồi ở phía xa liền lấy hai tay che mặt, như này phải chăng là 'nằm ngủ cũng bị trúng đạn' trong truyền thuyết! Đkm, ta nói Mãnh ca muốn tán mẹ ngươi hồi nào, là ngươi nói đấy chứ.

Chẳng nhẽ tác dụng của chị em tốt chính là thay người chịu tội sao?

“Hiện tại không có chuyện gì rồi, hiểu lầm được hóa giải, chúng ta tiếp tục uống chén thứ hai thôi. Chén này ta kính Mãnh ca, chúc ngài long tinh hổ mãnh, hàng đêm xài Viagra, một mạch đến già!” Dương Tiểu Song nâng cốc, cười nói.

Hác mãnh liếc mắt, dở khóc dở cười mắng: "Đây là ngươi đang rủa ta hay chúc phúc cho ta vậy?"

Dương Tiểu Song nháy mắt một cái, cười nói: "Tự hiểu đi!"

“Hay!”

“Ha ha, Mãnh ca, nhà ta mở hiệu thuốc đó, nếu cần Viagra thì cứ nói với ta

một câu. Ngoài Viagra còn có nhiều loại bổ thận tráng dương khác, tuyệt đối chỉ lấy giá gốc!”

Một gã béo cười ha ha, xen lời vào.

Hác Mãnh mặc dù không hiểu Dương Tiểu Song rốt cuộc có ý gì, nhưng cũng không thể tức giận với nàng được, dù sao mẹ của nàng còn đang ngồi cạnh, ít nhiều cũng phải cho chút mặt mũi!

Hắn nâng cốc, nhún nhún vai nói: “Vậy được, trước hết cứ bán cho ta 50 cân (1 cân = 0,5 kg), để ta từ từ bồi bổ!”

“50 cân? Mãnh ca, đây chính là Viagra đấy, không phải là canxi, dùng một viên là có tác dụng rồi, xài nhiều… dễ ‘nổ’ chết lắm!” Gã mập sợ đến choáng váng.

Hác Mãnh liếc mắt xem thường, nói: “Ca kháng thuốc mạnh lắm, xài hàng phải tính bằng cân!”

---

*屌丝**逆**袭 – Điểu ti nghịch tập:

Điểu ti: (nghĩa gốc) cơ quan sinh dục nam, âm mao nữ =))

Cả cụm: Nghĩa đen mang ý thô tục, chê đàn ông có ‘cái đó’ nhỏ. Nghĩa bóng mang ý châm chọc những người bần cùng tự dưng phất lên sau 1 đêm.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Khai Trương Siêu Thị Điện Tử

Chương 121: Khai Trương Siêu Thị Điện Tử
Thừa lúc Hác Mãnh đi rửa tay, Dương Tiểu Song chạy theo. Từ phía sau ôm lấy cổ Hác Mãnh, nhảy lên lưng hắn, vui vẻ hỏi: "Vừa rồi có bực bội không? Bây giờ còn giận không? Nói cho ngươi hay, ta cố ý đó, biết cái gì gọi là mưu kế không?"

Hác Mãnh lườm một cái, cười khổ nói: "Mưu kế hay không mưu kế ta không biết, thế nhưng ta biết ngươi rất nặng, ngươi nên giảm cân đi thôi."

"Đáng ghét" Dương Tiểu Song nhảy xuống, giơ tay banh mắt hắn ra. Sau đó lại cợt nhả nói: "Ta cũng biết vừa rồi mình không đúng, thế nhưng ngươi nghe ta nói, ta làm vậy tuyệt đối là có mưu kế, hơn nữa có thể một mũi tên bắn hạ hai con chim đó."

"Vậy ngươi nói cho ta hay, làm sao có thể một mũi tên bắn hạ hai con chim?" Hác Mãnh cười nhìn nàng hỏi.

Dương Tiểu Song giơ ngón tay út, nghiêm nghị nói: "Số một, mẹ ta rất xinh đẹp, rất chín chắn, rất quyến rũ, khó có thể không làm cho tiểu tử ngươi mê luyến, vì thế ta cảnh báo ngươi nhé, sớm cho ngươi biết đó là mẹ ta, ngươi không được có ý đồ với nàng, nếu như dám, bổn tiểu thư sẽ trở mặt với ngươi."

Hác Mãnh lườm nàng mà không thèm để ý, ta lúc nào muốn cưa mẹ ngươi chứ, nói bậy.

Dương Tiểu Song nhìn Hác Mãnh không lên tiếng, lại cười hì hì: "Điều thứ hai, chính là làm cho mẹ ta xem, nàng sợ ta yêu sớm, tuổi ngươi lại không lớn, còn có chút bản lĩnh, có lẽ trong lòng cũng sợ ta với ngươi có vấn đề gì đó, ta ở đây làm náo loạn lên sẽ khiến nàng yên tâm."

"Đây là ngụy biện mà" Hác Mãnh quay đầu muốn đi, nhưng bị Dương Tiểu Song kéo lại, nói: "Này, ngươi cứ thế mà đi à, văn minh lịch sự được không, người ta còn chưa nói xong."

"Đi tiểu chút, mau buông tay ra, nhịn một lúc là tè ra quần giờ" Hác Mãnh bất đắc dĩ nói.

Dương Tiểu Song đỏ mặt, thè đầu lưỡi làm xấu, rồi buông tay. Nhỏ giọng lầm bầm: "Nói sớm đi chứ" rồi quay lưng đi vào phòng.

Cuộc liên hoan vẫn tiến hành đến 9h tối, ngoại trừ lúc đầu có chút không vui ra thì bầu không khí khá là sinh động, tiểu Quả Quả cũng ăn dây ra đầy

miệng, bụng nhỏ căng tròn, cùng Dương Tiểu Song hôm nay chơi loạn lên, tiếng cười khanh khách không ngừng.

Những bạn học của Dương Tiểu Song kia có vài người được cha mẹ tới đón, một vài người tự mình gọi xe, Dương Lam không yên tâm nên đã thông báo lần lượt tới từng phụ huynh. Xác định mọi thứ không có vấn đề thì mới để họ về. Nàng dù sao cũng là phụ huynh duy nhất ở đây, cũng không ai dám nói gì phản cảm cả.

Khi dời khỏi khách sạn, Hác mãnh còn không quên nhìn vài lần khối Hùng Hoàng Thạch cực phẩm cực lớn này.

Hắn muốn ghi nhớ để sau này có cơ hội, không cần biết dùng biện pháp gì phải chiếm được khối đá này. Nhưng mà bây giờ còn không được, bởi vì thu mua khách sạn này cần không ít tiền. Mặt khác, cần phải tra rõ nội tình của chủ quán rượu này mới được. Chuyện này không thể vội.

"Các ngươi về bằng gì?" Dương Lam nhìn Hác Mãnh, mỉm cười hỏi. Đối với Dương Tiểu Song, có để trong lòng hay không e rằng chỉ có bản thân nàng mới biết. Nhưng nhìn bề ngoài thì cũng không có gì.

Dương Tiểu Song đứng sau Dương Lam, chớp chớp mắt với Hác mãnh.

Hác Mãnh nhìn thấy, nhưng không rõ là ý gì, cười nói: "Chúng ta gọi xe, cũng rất tiện, các ngươi về đi, trên đường cẩn thận chút."

"Vậy được rồi" Dương Lam muốn lái xe đưa Hác mãnh và tiểu Quả Quả trở về, bất quá nghĩ tới lời nói của con gái mình, thì gật đầu cười khổ, nhìn bộ dạng này có lẽ sau này mình nên ít qua gặp mặt người trẻ tuổi này mới được. Cá tính của Dương Tiểu Song, người mẹ như nàng còn không biết sao, từ nhỏ tính tình đã đa nghi rồi.

Trên đường trở về, Hác Mạnh ôm tiểu Quả Quả vào người, cười hỏi: "Hôm nay chơi có vui không?"

"Ừm, vui lắm" Quả Quả gật đầu mạnh, trong mắt rất vui vẻ. Náo loạn đến hết cuộc liên hoan, hơn nữa cũng không còn sớm, khi ngồi trong xe tiểu nha đầu đã có chút mệt mỏi, buồn ngủ.

Hác Mãnh cười nói: "Vậy sau này phải nghe lời mẹ thì thúc thúc mới đưa ngươi đi chơi nữa"

"Khanh khách, người ta vẫn luôn ngoan ngoãn mà" Quả Quả chớp mắt cười khanh khách.

Lúc Hác Mãnh ôm Quả Quả trở về, Ngụy Thục Phân cùng Thường Mị đang xem phim trên tivi, Thiết Ngưu không xem, vẫn đứng ở góc tường. Sau khi chờ Hác Mãnh về thì mới đi.

"Về rồi" Ngụy Thục Phân đứng dậy, ôm lấy con gái từ tay của Hác Mãnh.

Hác mãnh gật đầu cười, liếc nhìn Thường Mị, không nói gì mà xoay người lên lầu.

Ngày 1 tháng 8, siêu thị điện tử Bạch Lam chính thức khai trương.

Một tuần trước, Bạch Lam đã bắt đầu tuyên truyền cho ngày khai trương, hơn 1 triệu tờ rơi quảng cáo, báo chí cùng truyền thông và cả trên mạng đều có tuyên truyền. Cố gắng đem hoạt động khai trương này tổ chức thật lớn.

Đương nhiên, hoạt động này cũng không quá lớn vì dù sao siêu thị điện tử Bạch Lam cũng không phải là siêu cấp công ty gì cả.

"Đệ đang ở đâu đó?" Dậy từ 5 giờ sáng, Bạch Lam gọi điện thoại tới. Hác Mãnh cũng vừa dậy, đang ở trước cửa luyện quyền, còn chưa luyện xong. Hình Ý quyền chú trọng cương mãnh, không chiêu không giá, đè thấp tư thế, đánh xuống một bộ Ngũ Hành quyền mồ hôi đã đầm đìa.

(ND: không chiêu không giá: không xuất chiêu thức, không chống đỡ đòn tấn công)

"Đang ở nhà, sao vậy?" Hác Mãnh cười hỏi.

Nghe giọng nói của Hác Mãnh có hơi thở hổn hển, Bạch Lam còn tưởng hắn dậy sớm mà không làm chuyện gì tốt đẹp đây. "Lúc nào rồi còn trên bụng nữ nhân, chỗ tỷ đang bận sắp chết rồi, đệ còn không mau tới đây"

Hác Mãnh dở khóc dở cười: "Cái gì là trên bụng nữ nhân, lạy hồn, tỷ đừng có suy nghĩ bậy bạ được không, đệ vừa luyện quyền. Đúng là, qua đó làm gì mà sớm vậy?"

Hác Mãnh cười nói: "luyện quyền?" Bạch Lam sửng sốt một chút, cười mắng: "Ai biết đệ luyện quyền hay là 'Đào hang' chứ, mặc kệ đang làm gì, nhanh cút lại đây cho tỷ, 6h30 có hoạt động, chúng ta phải đến sớm để bố trí." Dừng lại chút, rồi hỏi: "Đúng rồi, đệ mời vị Đại minh tinh kia được không?"

Hác Mãnh cười nói: "Không thành vấn đề, đệ làm việc tỷ còn lo lắng sao, vậy được rồi, ta bây giờ qua đó, chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp."

"Được, đệ mau mau một chút nhé" Nói xong Bạch Lam cúp điện thoại.

Hác Mãnh lên lầu tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, xử lý siêu thị điện tử khai trương thế nào, hắn cũng không hỏi nhiều, đều một tay Bạch Lam bố trí. Mời người nào hắn cũng không biết, nhưng có điều có thể khẳng định, vấn đề mặt mũi cũng không thể thấp được, vì thế Hác Mãnh cần chú ý ăn mặc một chút.

"Đại tiểu thư, đã rời giường chưa?" Hác mãnh gọi điện thoại cho Từ manh, lần trước hắn cũng đã nói chuyện về việc lên sân khấu trong lễ khai trương siêu thị điện tử rồi.

"Còn chưa có dậy, mới có mấy giờ mà" Từ Manh lầm bầm, nhìn đồng hồ, con mắt lại nhắm lại, nói: "Hoạt động không phải 10h mới bắt đầu sao, hiện giờ vẫn chưa tới 6h. Nữ nhân ngủ không đủ giấc sẽ mau già."

Hác Mãnh sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Vậy được rồi, ngươi ngủ tiếp đi, lát nữa cho người đi đón ngươi"

"Biết rồi, nói nhiều, bổn tiểu thư lúc nào trễ hẹn với ngươi chứ" Từ Manh bất mãn cúp điện thoại.

Không chỉ vì lần hoạt động này, mà đối với Từ Manh mà nói, đây cũng là cơ hội tăng thêm danh tiếng. Muốn nổi tiếng, thì sự chú ý của giới truyền thông không thể để giảm xuống, vì thế chỉ có bộ 'Hoa khôi xuyên du ký' kia thì

khẳng định chưa đủ.

Lần này, Hác Mãnh muốn tăng giá trị bản thân Từ Manh lên một chút. Rất nhiều người đều muốn mời Từ Manh đóng phim, làm phát ngôn chính, thế nhưng chi phí còn không bằng một vài minh tinh hạng ba. Điện ảnh thì không đóng, phát ngôn thì không lớn, vậy nên phải nhờ lần này để tăng cao giá trị bản thân mới được.

Siêu thị điện tử Bạch Lam lần này khai trương, ngoại trừ điện thoại di động giá rẻ, các hoạt động khuyến mãi, xuất hiện của minh tinh ra thì còn có một nơi rất hấp dẫn ánh mắt. Đó là hoạt động bán 'điện thoại Lam Mị A1' với số lượng có hạn.

Theo thông tin trên mạng, đã có người tung ra hình ảnh 'đập hộp' đối với Lam Mị A1, người sử dụng Kim Cương 3 sao trở lên, có một số người đã nhận được tặng phẩm từ khoa kỹ Lam Mị.

Thu được máy đầu tiên phải kể đến 6 vị hội viên Kim Cương 4 sao, lúc bắt đầu mới có hai vị, sau đó tăng lên thành 6 vị. Phục vụ riêng cho hội viên Kim Cương đã bắt đầu khởi động, đồng thời một ban ngành "Phục vụ Hội viên Kim cương" đã được thành lập dưới cờ của Khoa kỹ Lam Mị.

Bất quá, đối với người sử dụng bình thường mà nói, điện thoại di động Lam Mị vẫn ở xa tầm tay, trong mấy trăm triệu người mới có mấy trăm chiếc, không phải xa tầm tay thì là gì. Trên mạng có đại gia định giá 100 ngàn mua lại Lam Mị A1. Thế nhưng người sử dụng có thể đạt tới Kim Cương 3 sao trị giá 580 ngàn thì đâu thiếu gì khoản tiền 100 ngàn đó?

Mặt khác, người nhận được nhóm máy đầu tiên cũng ít, không phải tất cả những hội viên Kim Cương 3 sao đều nhận được máy cùng lúc để trải nghiệm. Còn có hạn chế ngày, người sử dụng khai thông hội viên càng sớm thì được tặng phẩm càng sớm. Hơn nữa, tất cả tặng phẩm đều do quản lý cao cấp của Khoa kỹ Lam Mị tự mình đưa tới tận cửa. Tuyệt đối là đãi ngộ của khách quý.

Đương nhiên, hội viên Kim Cương 4 sao thì không có hạn chế về thời gian, chỉ cần khai thông hội viên, thì lập tức tặng đồng hồ, tặng điện thoại. Thậm chí ngươi hôm nay khai thông hội viên 4 sao thì lập tức có quản lý cao cấp đi

tặng quà cho ngươi, nhưng giá cả của hội viên 4 sao cũng là 5,8 triệu đó.

Trở lại chuyện chính, siêu thị điện tử Bạch Lam khai trương, có hoạt động tranh mua 'điện thoại Lam Mị', cứ mỗi giờ sẽ bán 3 bộ điện thoại 'Lam Mị A1', giá cả 6000, đến lúc đó nhân viên sẽ phát cho mỗi khách hàng một mã số dùng để quay thưởng. Hoạt động diễn ra 6 giờ, bán ra 18 bộ điện thoại Lam Mị.

Người sử dụng bình thường muốn mua điện thoại di động Lam Mị, ngoại trừ chờ Lam Mị A1 ra thị trường ra, thì trong hoạt động của Siêu thị điện tử Bạch Lam chính là cơ hội duy nhất. Coi như điện thoại Lam Mị A1 chính thức ra thị trường, thì cũng ưu tiên cho các hội viên Kim Cương được tranh mua trước, sau đó mới có thể cho người sử dụng bình thường đặt hàng.

Nói trắng ra, tất cả lấy chế độ tín dự của Khoa kỹ Lam Mị, hội viên người sử dụng VIP, cùng với phục vụ hội viên Kim Cương làm căn bản, trong đó nhóm nằm trong phục vụ hội viên Kim cương là giữ quyền lợi cao nhất.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Hoa Khôi Đại Học Giá Lâm

Chương 122: Hoa Khôi Đại Học Giá Lâm
Trước cửa Siêu thị điện tử Bạch Lam hai bên xếp đầy lẵng hoa, cũng không biết là của ai đưa tới nhưng mà rất nhiều. Khi hắn tới, Bạch Lam và Phi Ngữ cũng đã đến rồi.

"Đến rồi à" Bạch Lam nhìn Hác Mãnh cười đùa, nhẹ nhàng hỏi.

"Ừm" Hác Mãnh trả lời: "Có cần đệ hỗ trợ gì không?"

"Không có, đệ không cần làm gì, đứng ở đây là được rồi." Bạch Lam cười. Kỳ thực, nàng cũng không cần làm gì. Trong siêu thị có mấy chục nhân viên, 5h30 đã tập trung rồi, có chuyện gì thì kêu người làm được rồi.

Hác Mãnh cười khổ nói: "Không có chuyện làm mà tỷ gọi đệ tới sớm thế làm chi?"

Bạch Lam liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đệ đứng ở chỗ này trong lòng tỷ cảm thấy dễ chịu, không được sao?"

"Được, khà khà, đương nhiên được rồi" Hác Mãnh cười gượng gãi đầu, Phi Ngữ đứng bên cạnh nháy mắt với Hác Mãnh, cười hì hì: "Đại tỷ nói, ngày hôm nay có không ít khách quý cần ca chiêu đãi đó, ca là ông chủ lớn mà"

"Ông chủ lớn gì chứ, các ngươi cũng đều là ông chủ mà" Hác Mãnh cười nói.

Bạch Lam cười: "Được rồi, ít nói nhảm đi, điện thoại đâu?"

"Ở trong xe" Hác Mãnh cười đi tới bên xe, từ ghế sau lấy ra một cái rương. Xe là hôm qua Hác Mãnh lấy đi từ Khoa kỹ Lam Mị, hắn là ông chủ, xe trong công ty hắn muốn lái thì người khác cũng không có ý kiến gì.

Bạch Lam và Phi Ngữ vây quanh xem, Phi Ngữ lấy từ trong rương ra một cái hộp, hiếu kỳ hỏi: "Đây chính là điện thoại di động do Khoa kỹ Lam Mị sản xuất sao?"

Lam Mị A1 đóng gói rất đơn giản, vỏ hộp màu xanh rất tinh xảo, cũng rất xa hoa. Bên trong có điện thoại di động, bộ sạc, tai nghe,.. Ở phương diện này Hác Mãnh thừa nhận là dựa theo cách đóng gói của iPhone để làm.

Hác Mãnh gật đầu cười, Bạch Lam trước đây cũng chưa tận mắt thấy qua Lam Mị A1, bất quá nàng không quan tâm cách đóng gói mà là số lượng, đám điện thoại này hôm nay rất quan trọng trong các hoạt động, có không ít người tới đây vì số lượng máy hôm nay bán ra có hạn.

Kiểm kê xong, nàng ngẩng đầu nhìn Hác mãnh hỏi: "Có nhầm không, sao lại dư ra hai chiếc?"

Trong rương có tổng cộng 20 bộ điện thoại di động Lam Mị A1. Ngày hôm nay các hoạt động chỉ cần 18 bộ là đủ rồi.

Hác Mãnh nhún vai, cười nói: "Tặng cho các ngươi"

Bạch Lam sửng sốt một chút, phải biết điện thoại di động này hiện giờ là vạn kim khó cầu. Bất quá, đó là người khác khó cầu, nhưng Hác mãnh là ông chủ của Khoa kỹ Lam Mị, muốn mấy bộ cũng chỉ là một câu nói mà thôi. Nghĩ

tới đây, khóe miệng nàng hơi cong lên.

Phi Ngữ mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên: "Đưa cho chúng ta? Oa. Mãnh ca thật sự quá rộng rãi, người ta sắp không nhịn nổi mà yêu ca mất, trời ơi, điện thoại Lam Mị ta cũng có rồi"

Nàng không biết Khoa kỹ Lam Mị là công ty của Hác Mãnh, cũng không biết lai lịch của đám điện thoại này Hác Mãnh lấy đâu ra, thế nhưng nàng thường lên mạng, biết hiện nay điện thoại Lam Mị đang sốt thế nào, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Chiếc nào cũng không nhau, cũng không có gì để chọn ngoài màu sắc. Nàng đưa tay chọn lấy một chiếc, tha thiết nhìn Hác Mãnh, nói: "Thật sự cho muội một chiếc sao? Vậy muội mở ra nhé, đến lúc đó ca đừng có mà đổi ý"

Hác mãnh cười nói: "Ca là loại người như vậy sao?"

"Âu dề"

Phi Ngữ rất vui mở hộp điện thoại của mình ra, lấy điện thoại cầm trong tay, Lam Mị A1 tổng cộng có 6 màu: Xanh lam, trắng, đen, bạc, vàng, vàng nhạt. Bộ nhớ trong không khác nhau, đều là 32G.

Vừa lòng bàn tay, rất mỏng. Sau khi khởi động máy, chỉ 2s trí năng Tiểu Lam xuất hiện trên màn hình, mở ra con mắt có vẻ mông lung, giống như vừa mới tỉnh ngủ, nó đang đợi nhìn thấy chủ nhân lần đầu tiên gặp.

"Xin mời thiết lập thân phận..."

Bạch Lam cười: "Đi, chúng ta vào trong, đừng đứng ngoài này khoe khoang" Câu nói cuối là nói với Phi Ngữ. Tự mình ôm cái rương, trước tiên đi vào trong siêu thị.

Phi Ngữ lè lưỡi một cái, Hác Mãnh nhìn theo bóng lưng Bạch Lam, ánh mắt không nhịn được nhìn xuống mông nàng, hôm nay mặc bộ sườn xám màu trắng, hiển lộ dáng người chỗ lồi chỗ lõm, phi thường chói mắt.

"Mãnh ca, Bạch Lam tỷ đẹp chứ?" Phi Ngữ nhỏ giọng hỏi.

"Khặc khặc" Hác Mãnh thu lại ánh mắt.

Phi Ngữ cười duyên nói: "Yên tâm đi, Mãnh ca đối với người ta tốt như vậy, người ta sẽ không mách đâu, bất quá nói nhỏ cho ca biết nhé, mông của Bạch Lam tỷ không có lớn bằng người ta đâu, ta mặc sườn xám so với tỷ ấy còn đẹp hơn, rất quyến rũ nhé" Nói xong cầm điện thoại của mình chạy vào trong.

Hác Mãnh sửng sốt, sau đó không nhịn được cười khổ lắc đầu, tiểu yêu tinh này thích ăn đòn mà.

Siêu thị điện tử Bạch Lam 6h30 bắt đầu có hoạt động, rất là sớm.

"Oa, nhiều người vậy?" Hác Mãnh sợ hết hồn. Mới 6h30 mà bên ngoài siêu thị tụ tập hơn trăm người.

Bởi vì hôm nay khai trương, có rất nhiều hoạt động nên hôm qua Bạch Lam đã cho người thu gọn lầu 3 khu đào bảo vật. Hôm nay đông người sợ không kiểm soát được dễ sai lầm.

Lầu 1, lầu 2 thì không sợ gì, bởi vì có quầy hàng, có tổ nhân viên kinh doanh, dù có nhiều người đến hơn nữa thì cùng lắm cũng chỉ làm chăm sóc không hết chứ không phát sinh gì bất ngờ cả.

"Phần lớn mọi người đến là tham gia các hoạt động khuyến mãi." Bạch Lam cười nói. Vì hôm nay siêu thị điện tử khai trương, có thể nói nàng đã bỏ rất nhiều công sức.

Sáu giờ rưỡi, hoạt động bắt đầu, 1000 chiếc di động được bán với giá 1 tệ, 10 tệ, 100 tệ, 200 tệ, 500 tệ. Còn 3 bộ điện thoại Lam Mị A1, có thể nói sẽ không khiến mọi người thất vọng khi đến. Ngoại trừ đợt bán đầu tiên không có hạn chế nhân số mà chỉ hạn chế thời gian ra, thì 5 đợt bán còn lại sẽ có hạn chế nhân số cùng thời gian.

"Xếp hàng, mọi người xếp thành hàng, không tùy tiện xen ngang, ai chen ngang hủy tư cách" Phi Ngữ tự mình mang người tới duy trì trật tự.

Quay thưởng.

Trong thùng có hàng ngàn tấm vé xổ số, mỗi một tấm vé số đều ghi một con

số, dựa vào con số này đi tới lầu 3 quầy phục vụ để đổi lấy máy.

"Mua máy chỉ 5 tệ, haha" Trúng thưởng đầu tiên chính là một người đàn ông trung niên chừng 50 tuổi, quay trúng mua máy chỉ với 5 tệ. Nói cách khác, bỏ ra 5 tệ là có thể mua được điện thoại di động, còn loại gì thì do siêu thị điện tử định đoạt, mặc kệ thế nào thì khách hàng cũng không bị thiệt.

Người thứ hai trúng thưởng là một tiểu cô nương.

"Màu vàng, mua 5s chỉ với 100 tệ? Vậy có nghĩ là gì?" Nữ hài nhìn thấy chữ 100 tệ, cùng với đại thúc trúng '5 tệ' kia thì sắc mặt không được vui, chỉ sợ mình không được lợi như vị đại thúc vừa rồi.

"Đây là giải thưởng chỉ sau giải nhất nhé, chỉ cần dùng 100 tệ là có thể mua được một bộ iPhone 5s, mặc dù là hàng secondhand nhưng bất quá ít nhất cũng đáng giá mấy ngàn tệ, thật ghen tị với vận may của ngươi, nhanh đi lầu 2 lĩnh thưởng đi" Nhân viên phụ trách của cửa hàng cười nói.

"Thật sao?" Nữ hài cao hứng chạy vào trong siêu thị.

Thật sự có giải thưởng lớn? Những người xếp hàng phía sau trong lòng đều hừng hực, phía trước đã có hai người trúng giải, vậy bọn họ chưa chắc không thể trúng.

"Cái hoạt động quay thưởng này, cũng không thiệt quá nhiều, 90% đều là mua máy giá 100 tệ trở lên." Bạch Lam sợ Hác mãnh suy nghĩ nhiều, cười giải thích một chút. Hác Mãnh căn bản không quan tâm việc này, đối với hắn mà nói, coi như bán 10 tệ một chiếc thì cũng không thiệt bao nhiêu tiền.

Ròng tã kéo dài hơn nửa giờ.

"Dừng quay thưởng! Thời gian hết rồi." Sau khi hết thời gian quay thưởng, nhân viên cười tuyên bố lần quay thưởng thứ nhất kết thúc.

Ba người quay trung Lam Mị A1 đều đi mua điện thoại rồi, tuy rằng so với giá trên mạng cao hơn mấy trăm tệ, nhưng vấn đề là, hiện giờ đừng nói mấy trăm tệ, coi như hơn mấy ngàn tệ đều chưa chắc có thể mua được.

Có Lam Mị là có đồ để khoe khoang, ngươi có không, ta có. Cảm giác rất là

sảng khoái.

Trên toàn cầu mà nói, độ nổi tiếng của điện thoại Lam Mị tuyệt đối không cao bằng Apple hay Samsung, nhưng trong nước thì Lam Mị rất nổi tiếng, không hề kém hơn các thương hiệu lớn khác, còn nguyên nhân thì trí năng Tiểu Lam đã dần hòa nhập vào sinh hoạt hàng ngày của mọi người, biến thành thâm căn cố đế, do đó mang đến hiệu ứng thương hiệu.

Trong điện thoại Lam Mị cài đặt chính là hệ điều hành Lam Mị mới nhất, trên mạng đánh giá là thích hợp nhất cho trí năng tiểu Lam vận hành.

8h bắt đầu lần quay thưởng thứ hai. Vì thế rất nhiều người đã tham dự lần thứ nhất cũng không có lập tức rời đi, mà đi dạo ở lầu 1 và lầu 2. Ngày thứ nhất khai trương, siêu thị điện tử toàn bộ các sản phẩm đều giảm giá 8%, có thể nói giá cả đã đến điểm 'Đóng băng'

"Lão công, ngươi không phải nói muốn mua cho ta notebook sao, hay là hôm nay mua đi, giảm 8% đó"

"Cái này, được rồi" Bạn trai vốn có chút khó khăn, nhưng nhìn giá cả chiết khấu so với giá trên mạng còn thấp hơn, cũng động lòng.

Từ 7h sáng, siêu thị điện tử doanh thu bắt đầu tăng trưởng, một đường tiến lên.

9h30 sáng.

Một đoàn gồm 6 chiếc Mercedes 8600, 1 chiếc Rolls-Royce Phantom xuất hiện trước cửa siêu thị điện tử Bạch Lam.

Mỗi chiếc xe có 4 vị bảo tiêu mặc đồ đen mang kính râm, xe vừa dừng thì bước xuống vây quanh chiếc Rolls-Royce Phantom.

Cửa xe mở ra, Từ Manh xinh đẹp bước xuống xe.

"Là Hoa khôi Đại học, Từ Manh"

Không biết trong đám người xung quanh, ai kêu lên một tiếng, nhất thời bầu không khí càng nóng lên.

"Gọi thật lớn à" Từ Manh mỉm cười phất tay chào mọi người, trên mặt nàng chỉ trang điểm nhẹ nhàng không đậm, nhưng khó có thể che giấu khí chất mỹ lệ trên người nàng. Quần áo cũng không phải lễ phục, quần sooc bò,giày thể thao đế bằng, áo T-shirt hoa, đội mũ lưỡi trai, trang phục rất gần gũi, chứng minh sức sống tuổi thanh xuân của nàng.

Trong Siêu thị điện tử, Bạch Lam nhìn Hác Mãnh cười: "Tiểu tình nhân của đệ rất được hoan nghênh nha, coi chừng một chút, đừng để con vịt tới tay còn bay mất"

"Ạch" Hác Mãnh dở khóc dở cười không giải thích. Bạch Lam đã quen với Hác mãnh rồi, cũng biết thời điểm còn đi học chuyện của Hác mãnh và Từ Manh.

Từ Manh lên sân khấu hát hai bài, cùng một số fan ký tên, chụp ảnh lưu niệm, sau đó vội vã rời khỏi hiện trường.

Nàng đến đã là quá đủ đối với Siêu thị điện tử Bạch Lam rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tàn Nhẫn

Chương 123: Tàn Nhẫn
Đầu tiên, trên mạng có người tung ra tin tức, Hoa khôi Đại học Từ Manh xuất hiện tại lễ khai trương Siêu thị điện tử ở Thạch Thành, với một dàn xe sang đưa đón, 24 vị cận vệ bảo tiêu uy mãnh, hát 2 bài thu vào tiền triệu.

"Mợ nó, là giả chứ?"

"Giả? Haha, ta là khán giả có mặt tại hiện trường, khai trương Siêu thị điện tử Bạch Lam, Từ Manh thực sự có đến, trực tiếp lên biểu diễn, không có có photoshop cái lông gì.

Vài bức ảnh Từ Manh tại hiện trường được tung lên mạng.

Lần này những fan hâm mộ trên mạng, bắt đầu dồn dập đàm luận về Từ Manh cùng với siêu thị điện tử Bạch Lam, rất nhiều người có chút xem

thường cái siêu thị điện tử nho nhỏ này, bất quá lại có người đưa ra thông tin, siêu thị điện tử này khai trương có hoạt động quay thưởng, tổng cộng có 18 bộ điện thoại di động Lam Mị được đưa ra làm giải thưởng.

18 bộ?

Trên lý thuyết mà nói, điều này cần ít nhất 18 vị hội viên Kim cương 3 sao mới có thể tập hợp được, một vị hội viên Kim Cương 3 sao tiêu phí là 580 ngàn tệ, 18 vị chính là hơn 10 triệu đó. Còn có, Từ Manh đâu phải ai cũng có thể mời tới được? Cái siêu thị điện tử nho nhỏ này, đến cùng là thần thánh nơi nào mở vậy?

Một triệu lệ phí di chuyển trước tiên không tính, cái giá này đã tương đương với giá trị của minh tinh cấp bậc Thiên Hậu rồi, cho dù có tiền chưa chắc Từ Manh đã đáp ứng, có vị đạo diễn lớn chỉ mặt điểm tên muốn Từ manh diễn nữ chính số 1, nhưng kết quả cũng bị từ chối đó sao? Tin tức ngầm cho biết bởi vì vị đạo diễn này danh tiếng không hề tốt đẹp gì, nên Từ Manh mới từ chối, đây là thích tự do tự tại mà.

6 chiếc Mercedes 600 tuy rằng không quá đắt tiền, nhưng từ số lượng thì cũng có thể thấy không thấp rồi, hơn nữa còn chiếc Rolls-Royce Phantom kia, vị Hoa khôi này có bối cảnh gì đây?

Khiến người ta hiếu kỳ chính là trên mạng không hề có một ai công bố thông tin về thân thế của Từ manh, bên trong khẳng định có tồn tại vấn đề gì đó.

Bạch Lam hiếu kỳ hỏi: "Từ Manh ngồi chiếc Phantom đó là của ai vậy? Hình như toàn bộ Thạch Thành không có mấy chiếc thì phải? Còn những hộ vệ kia, đều là do đệ tìm tới à?"

Hác mãnh cười gật đầu: "Ừm, yên tâm đi, không phải bỏ tiền, đều là đi mượn tới"

Những hộ vệ kia đều là bảo an của tập đoàn Đại Chu, còn chiếc Rolls-Royce Phantom cũng là của cha Chu Đào, bị Hác Mãnh mượn tới. Phải ra vẻ chút, tỏ ra có khí thế chứ, như vậy mới khiến người khác phải đánh giá cao mình.

Bạch Lam sửng sốt, không nhịn được cười mắng: "Mặt đệ có đáng giá để

người ta cho mượn vậy không?" Dứt lời, còn giơ tay lên bẹo hai bên má Hác Mãnh, rồi cười khanh khách nói: "Việc này đúng là dát vàng lên mặt mà"

Trước mặt là Bạch Lam, chứ nếu đổi là người khác thì Hác Mãnh đã cho cái bạt tai rồi, mình không phải tiểu hài tử 3 tuổi, còn bẹo má mình chứ.

Buổi trưa, mở tiệc tại một khách sạn cỡ lớn gần đó, chiêu đãi các vị khách quý. Từ Manh cũng đeo kính mát lớn đến đây.

Trong phòng khách sạn.

Từ Manh lấy xuống kính râm, ngồi vào bên cạnh Hác Mãnh, cười nói: "Ngày hôm nay nóng thật, vẫn là trong phòng dễ chịu hơn nhiều" Cũng không để ý đến người khác, bởi vì người trong phòng nàng không biết mấy. Nắm lấy cánh tay Hác mãnh, cười duyên nhỏ giọng mà chỉ hai người nghe thấy: "Trên mạng nói, ta hát hai bài 10' kiếm được tiền triệu. Ông chủ lớn ngươi có phải nên thanh toán khoản tiền này không?"

"Đòi tiền không có, đòi mạng thì có một cái" Hác Mãnh nhún vai cười.

Đối với hác Mãnh, Từ Manh cũng không bất ngờ gì, chớp mắt cười duyên nói: "Vậy cũng được, dù sao mạng của ngươi cũng rất đắt giá."

Bởi vì trong phòng có người ngoài, Từ Manh cũng không nói nhiều, bất quá trong ý tứ không khó có thể nghe ra, ngoại trừ Bạch Lam và Phi Ngữ ra, xung quanh còn có mấy ông chủ địa lý thay quyền của các hãng điện tử lớn.

Mọi người đều nhìn Từ Manh, đối với họ mà nói, đây chính là địa minh tinh khó gặp, có người con mắt cứ nhìn chằm chằm. Âm thầm suy đoán xem hai người này rốt cục có quan hệ gì.

Hác Mãnh ngẩng đầu lên nói với mọi người: "Ngày hôm nay không được chụp ảnh nhé, còn lại thì mọi người tùy ý, Từ manh là bạn học cũ của ta, là muội muội kết nghĩa của Bạch tỷ, bằng không hôm nay dù có chục triệu cũng chưa chắc có thể mời được nàng tới"

Lời này Hác mãnh cố ý tiết lộ ra ngoài, nếu không trên mạng sao lại tiết lộ ra tin tức được, điều này để chứng minh Từ Manh không bị vẩy nước bẩn, trên

danh nghĩa Bạch Lam là ông chủ siêu thị điện tử, điều này mọi người đều biết rồi, nếu như Từ manh là muội muội kết nghĩa của Bạch lam, vậy thì nhiều vấn đề có thể giải thích được rồi.

Trên internet rất nhiều chuyện đều là thật giả khó phân, kỳ thực chưa chắc có chuyện nào là thật, ngược lại cũng có nhiều chuyện chưa chắc đã là giả.

Hác Mãnh không để ý thật giả, hắn muốn dựa vào Siêu thị điện tử Bạch Lam khai trương để đánh bóng thêm tên tuổi của Từ Manh, không để nàng dời tầm mắt của các fan trên mạng như vậy là được rồi. Chờ sau khi khai giảng Từ manh còn phải trở lại trường học, đến cuối năm nay hoặc sang năm, Hác Mãnh chuẩn bị đầu tư cho nàng một bộ phim, coi như nếu không phải bộ phim lớn thì đóng một bộ phim nhỏ mà sử dụng "Movie Master Cut" cũng không khó gì.

Từ Manh cũng không hề rời đi, nàng về nhà cũng không có gì làm, sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều lại cải trang một chút cùng Hác Mãnh và Bạch Lam đến siêu thị điện tử chơi đùa.

Buổi chiều, bởi vì không có nhiều hoạt động như buổi sáng nên người cũng không nhiều như thế, nhưng quan sát kỹ sẽ phát hiện, đây kỳ thực là những người đến mua hàng chân chính, so với lúc sáng người mua hàng còn nhiều hơn. Khai trương trong 3 ngày, tất cả sản phẩm đều giảm giá 8%, chiết khấu như vậy đủ đánh động trái tim nhiều người.

Hơn nữa trên mạng cũng không ít tin tức đều chỉ mặt gọi tên tới siêu thị điện tử Bạch Lam, vô tình để cho Siêu thị điện tử Bạch Lam thêm nổi tiếng, dưới các loại tuyên truyền cũng nâng tầm thương hiệu đối với Siêu thị Bạch Lam, nhưng có thể duy trì được hay không thì phải xem bản lĩnh của mình.

"Nơi này cũng là ngươi mở sao?" Từ Manh ngồi ở trên ghế xoay của Bạch Lam, xoay xoay vài vòng hiếu kỳ hỏi.

Hác Mãnh cười gật đầu: "Không hoàn toàn là của ta, trong này ta có cổ phần, cũng có cổ phần của Bạch tỷ, kinh doanh hàng ngày đều do Bạch tỷ phụ trách"

"Từ tên của siêu thị điện tử có thể thấy được rồi" Từ manh gật đầu cười,

nghiêng đầu nhìn Hác Mãnh: "Nói đi, ngươi chuẩn bị báo đáp ta làm sao?"

Hác Mãnh gãi đầu cười khà khà: "Tặng ngươi một bộ điện thoại"

"Lam Mị A1?" Từ Manh hỏi.

Hác Mãnh gật đầu, nhưng tiếp đó sửng sốt, cười khổ. Từ Manh cười quơ quơ điện thoại Lam Mị trong tay, cùng với đồng hồ màu đen trên cổ tay, nói: "Không cần nữa, những thứ này ta đều có"

Làm sao quên chuyện này chứ, Trần Vũ TÌnh tuy là đối thủ cạnh tranh của Từ Manh, nhưng dù sao cũng là bạn thân mặc chung quần mà lớn lên. Từ Manh có đồ gì tốt đều sẽ nghĩ tới Trần Vũ Tình, và ngược lại, Trần Vũ Tình có đồ gì tốt làm sao quên Từ Manh chứ?

E rằng điện thoại Lam Mị và đồ hồ Phong Bạo mình còn chưa được dùng thì người ta đã có dùng rồi. Từ mỹ nhân còn cần mình tặng sao?

Hác mãnh cười khổ nhún vai: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Từ Manh cười duyên ngoắc ngoắc ngón tay với Hác Mãnh, lè lưỡi liếm môi dưới, nhẹ giọng nói: "ngươi nói đòi tiền không có, chỉ có cái mạng sao, bổn tiểu thư cũng không muốn mạng của ngươi. Muốn người ngươi đó."

"Khà khà, cái này đơn giản, tối nay nhé?" Hác Mãnh cười hỏi.

Từ Manh lắc lắc đầu, xinh đẹp như hoa đào, cười quyến rũ: "Tại sao phải tối nay, bây giờ đi, ngay tại chỗ này, cởi đi"

Hác Mãnh biết Từ manh đang đùa mình, coi như mình thật sự cởi thì nàng cũng không dám thu.

"Không được"

"Nợ thì phải trả, thiên kinh địa nghĩa, nếu không làm thì cho ta một triệu" Từ Manh liếc nhìn Hác Mãnh, xòe tay ra dọa.

Hác Mãnh cười nói: "Ngươi chớ ép ta đó, bên ngoài có không ít người đấy, phỏng chừng ngươi ở trong cũng không dám kêu ấy chứ, ta mà đâm đâm xoa

xoa ngươi thật thì ngươi có khóc cũng không dám lớn tiếng. Đến lúc đó nhìn dáng vẻ chật vật của ngươi còn làm đại minh tinh thế nào được."

Từ Manh chớp mắt một cái, cười duyên hỏi: "Tại sao ta phải kêu chứ? Ngươi nghĩ ta sẽ sợ ngươi sao? Ta còn ước gì như thế đó, đến lúc đó ngươi là người của ta, tiền cũng là của ta, bổn cô nương có cả người cả tài, chuyện này thật tốt mà."

Hác Mãnh cười xấu xa đứng lên đi tới phía nàng: "Đây là do ngươi muốn đo nhé, đừng đổi ý"

Từ Mãnh dựa vào ghế, tựa như cười mà như không nhìn Hác Mãnh, không nói lời nào.

Đi tới phía sau Từ manh, hác mãnh ôm lấy nàng, đem miệng kề sát bên tai nàng, nhỏ giọng nói: "Ngươi như vậy, lão tử ăn ngươi thật đó, kỳ thực, bọn họ đều sớm khuyên ta nên bắt lấy ngươi, nếu không tương lai ngươi cứng cáp rồi, ánh mắt cao thì không còn là của ta nữa."

Từ Manh né sang bên, cỗ khí nóng kia phả vào tai có chút nhột, cười nhẹ giọng hỏi: "Vậy sao ngươi không hạ thủ chứ?"

"Ta sợ ngươi hối hận"

Từ Manh hiểu rõ ý tứ của Hác mãnh, trầm mặc đỏ mặt nói: "Ta, sao lại hối hận chứ, nhưng ngươi cũng không thể để một cô gái như ta chủ động chứ? Ngươi là đại lão gia, lẽ nào không cứng rắn một chút sao?"

"..." Hác Mãnh không lên tiếng, hôn lên mặt nàng, rồi đứng thẳng lưng lên.

Từ Manh xoay cái ghế, đối diện với hắn, cười hỏi: "Ngươi sợ sau đó ta sẽ buộc ngươi đoạt tuyệt quan hệ với Trần Vũ Tình sao?"

Đúng? Có phải nguyên nhân này không, Hác mãnh cũng không biết. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Từ Manh, kỳ thực cả đời này có thể có một người phụ nữ như thế này ở bên người đã là đủ, tại sao còn lòng tham như vậy.

Tư tâm, tạp niệm, ý nghĩ muốn sở hữu, haiz nếu như đem tất cả đều tập trung lại thì thật hoàn mỹ.

Nhưng cũng phải nói, con người mà không có tư tâm tạp niệm thì người đó tồn tại cũng có ý nghĩa gì.

Thế giới hiện thực là xã hội của những người bình thường, người thường thì không thể tránh khỏi có tư tâm, tạp niệm, có dục vọng, mỗi người đều giống nhau, chỉ là to nhỏ khác nhau mà thôi.

Từ Manh thu hồi nụ cười, nhìn chằm chằm Hác Mãnh nghiêm nghị hỏi: "Ngươi thành thật cho ta biết, ngoài ta và Trần Vũ Tình ra, có phải còn có người khác?"

Ạch!

Hác Mãnh trong lòng hồi hộp, tự nhủ hỏng rồi, Từ manh tự nhiên sao lại hỏi điều này chứ? Đại não nhanh chóng suy nghĩ, âm thầm cắn chặt răng, sắc mặt làm bộ bình tĩnh nói: "Người khác gì chứ?"

Từ Manh vẫn ngửa đầu nhìn chằm chằm Hác Mãnh: "Ngoài chúng ta ra thì còn người phụ nữ khác không?"

"Không có, tuyệt đối không có" Hác Mãnh một mực khẳng định, chết cũng không thừa nhận.

Từ Manh nghi hoặc nhìn hắn, nói: "Không có? Thật không có? Nói cho ngươi biết, chớ có lừa ta, bằng không hiệu quả vô cùng nghiêm trọng"

Hác Mãnh cười khổ: "Đại tiểu thư của ta, không có, thật sự không có"

Từ Manh liếc nhìn hắn, hừ lạnh: "Không có thì tốt, bằng không thì ngươi chờ mà làm công công cuối cùng đi"

"Cái này có phải là có chút tàn nhẫn không?" Hác Mãnh run lập cập, cười nói.

Từ Manh cười duyên, trừng mắt nhìn hắn: "Tàn nhẫn sao? Ta cảm thấy còn nhẹ ấy chứ, kỳ thực có ta cùng Trần Vũ Tình ngươi phải thấy đủ chứ, nếu như còn dám ở ngoài xằng bậy, hai cũng ta cũng đã thương lượng rồi... Ngươi hiểu chứ"

Tạm thời, Từ manh cùng Trần Vũ Tình kết thành liên minh tạm thời, còn sau đó, mọi người tuổi còn trẻ, chuyện sau này chờ sau này nói tiếp, sẽ có biện pháp giải quyết.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Quân Cờ Tương Lai

Chương 124: Quân Cờ Tương Lai
Bạch Lam mở cửa đi vào, nhìn thấy Hác Mãnh đang ôm Từ Manh đùa giỡn trong phòng làm việc của mình, trên mặt lóe lên một tia không thích, nhưng rất nhanh được giấu đi, cười đi tới nói: "Buổi chiều số người tuy so với lúc sáng ít hơn nhiều nhưng doanh thu lại cao hơn mấy lần, bận túi bụi rồi."

Từ Manh nghe thấy tiếng mở cửa liền buông Hác mãnh ra, mỉm cười ngồi trên ghế cũng không thấy nôn nóng gì.

Chờ đến chiều tà, 7h30 siêu thị điện tử Bạch Lam mới đóng cửa.

Ngày hôm nay là ngày khai trương chính thức đầu tiên.

Đến chiều tối, Hác Mãnh đưa Từ Manh về nhà rồi trở lại. Cũng không có gì bất ngờ như gặp phải paparazi chụp trộm gì đó, Từ manh tuy rằng cũng là một minh tinh hơi có sức ảnh hưởng, nhưng dù sao cũng mới chỉ là 'Cây cỏ' mà thôi, hơn nữa hành động lần này khá bí ẩn, tương đối an toàn. Lùi một bước mà nói, coi như bị người ta chụp trộm đi nữa thì Bạch Lam trên danh nghĩa là chị nuôi chứ không phải cha nuôi, đối với danh dự Từ Mãnh cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Còn Hác Mãnh, hắn vẫn hi vọng mình có thể là nhân vật giấu mặt, có thể không xuất hiện dưới ánh mặt trời thì tận lực không xuất hiện.

Làm người phải khiêm tốn mà.

Nổi tiếng cũng không tệ, nhưng quá mệt mỏi, chuyện gì đều bị kính phóng đại soi, phóng to gấp 10 lần, gấp 100 lần, Hác mãnh không muốn trải qua tháng ngày như vậy.

"Mệt chết mất" Phi Ngữ ngồi dưới đất, xoa bóp bắp đùi, lầm bầm nói gì đó mà không đứng dậy. Mà cửa hàng cũng đã đóng rồi, không có người ngoài, còn kiêng kỵ hình tượng gì nữa.

Ngoại trừ nàng ra, thì còn mấy nhân viên quản lý cũng chưa rời đi, còn những nhân viên bình thường đã nghỉ làm rồi.

Hác Mãnh cười nói: "Hôm nay mọi người đều vất vả rồi"

Phi Ngữ ngồi trên sàn nhà, dựa vào quầy hàng, con mắt lim dim, nhỏ giọng lầm bầm: "Đứng nói chuyện không đau lưng à, ca bồi tiếp đại minh tinh trong phong làm việc, cả buổi chiều rảnh rỗi như vậy, có đồ uống lạnh nữa, đương nhiên là thoải mái rồi. Bọn muội ở ngoài mệt muốn chết"

Trong giọng nói có vị chua chua, nàng thấy hác Mãnh cùng Từ Manh có gì đó ái muội nên trong lòng không thoải mái.

Hác Mãnh cười không để ý tới nàng, quay lại nói với mọi người: "Tháng này, tiền thưởng cuối tháng tăng gấp đôi, mỗi người nhiều hơn 500 tệ tiền chuyên cần. Tiền này coi như của cá nhân ta bỏ ra" Nói gì đi nữa, hắn cũng là ông chủ lớn của siêu thị, không thể qua loa quá được.

Bạch Lam đứng bên cạnh mỉm cười, không nói gì.

"Ông chủ vạn tuế" Mấy nữ nhân viên quản lý cao hứng hô to, trong lòng không còn chút oán giận gì cả. Chỉ có Phi Ngữ đang ngồi trên đất miệng cứ lầm bầm. Mấy trăm tệ với nàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ, không để ở trong lòng.

Vừa rồi đã gọi điện đặt cơm ở quán ăn gần đó rồi, tối nay ăn cơm ngay trong siêu thị, sau đó Hác Mãnh lấy xe chở toàn bộ mọi người về nhà.

Chuyện tiếp theo chính là đếm tiền.

Vẫn bận tới 9h tối.

"Ngày hôm nay doanh thu 2.67 triệu" Bạch Lam cười nhẹ giọng nói với Hác Mãnh. Kỳ thực con số này đã sớm thống kê ra, hiện giờ bất quá là xác định lại một lần thôi.

Một ngày hơn 2 triệu doanh thu, nhìn thì không ít, thế nhưng kiếm lời xác thực không nhiều, ngày hôm nay các sản phẩm đều giảm giá 8% cộng thêm trù bị cho các hoạt động, có thể huề vốn cũng đã mừng rồi.

Hác mãnh gật gật đầu, siêu thị điện tử này hắn khẳng định không thể phân thân ra được. Sau này còn cần Bạch Lam quản lý. Tuy rằng không để ý chút lợi nhuận đó, nhưng đối với siêu thị điện tử, Hác mãnh cũng rất coi trọng.

"Mãnh ca ca, ca đưa muội về đi?" Phi Ngữ tìm cơ hội ôm cánh tay Hác Mãnh, yểu điệu nhẹ giọng nói, đôi mắt quyến rũ nhìn trộm.

Bất quá bị Bạch Lam kéo lại, gõ lên đầu nàng cười mắng: "Ít kiếm cớ đi, tỷ tiện đường đưa muội về"

Phi Ngữ lè lưỡi, nhìn Hác Mãnh hi vọng hắn có thể nói một câu, để sự tình có thể chuyển biến tốt.

Hác Mãnh đưa tay sờ sờ đầu Phi Ngữ, cười nói: "Bây giờ cách mùa xuân còn hai mùa thu đông nữa đó, mộng xuân còn hơi sớm, làm việc cho tốt cuối năm sẽ có khen thưởng, quên rồi à?"

...

Lái xe rời khỏi siêu thị điện tử, hác mãnh không có về tiệm mà lái xe về cao ốc Long Ảnh.

Tốc độ xe không phải rất nhanh, trong đầu còn đang suy nghĩ sự tình. Trên sự nghiệp hiện tại cũng coi như có chút quy mô, khoa kỹ Lam Mị ở giới IT tuyệt đối có thể xưng bá, năm nay là một thớt hắc mã mới, từ không đến có, tính toán đâu ra đó cũng mới chỉ gần 2 tháng mà thôi.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ 'Hệ điều hành trí năng Lam Mị', không có Lam Lam thì khoa kỹ Lam Mị chả là cái cóc khô gì.

'Trí năng Tiểu Lam' có mấy chục triệu người sử dụng di động chống đỡ, hội viên VIP, công năng thương vụ, cùng với phục vụ hội viên Kim cương, danh hiệu Kim cương tím đã đủ chống đỡ khoa kỹ Lam Mị vận hành bình thường. Nghiệp vụ thông tin di động cũng sẽ mở rộng, đến lúc đó không nói 1 ngày thu đấu vàng cũng tuyệt đối không kém.

Đối với 'Khoa kỹ Lam Mị' mà nói, điều này bất quá mới chỉ là bắt đầu, sau này đường đi còn rất dài. Dù sao hòn đá dò đường đã quăng đi rồi.

Trần Vũ Tình, Lam Phượng Hoàng, hai người đều là người có năng lực, hiện tại khoa kỹ Lam Mị còn có thể đồng thời chứa cả hai người, đợi hai người trưởng thành tới trình độ nhất định, chắc chắn có một phen tranh đấu, Hác mãnh không cần người khác nhắc nhở, đã dự liệu được, vấn đề là loại tranh đấu này khẳng định không phòng ngừa được.

Lại nói, hiện tại khoa kỹ Lam Mị không thể không có hai nàng, công ty còn hi vọng có hai nàng vận hành, mà Hác mãnh cũng hi vọng hai nàng trưởng thành, giúp hắn chia sẻ nhiều việc hơn sau này, đương nhiên sẽ không can thiệp quá nhiều, liền để hai nàng tự do phát triển theo con tàu khoa kỹ Lam Mị đi, đến lúc đó mặc kệ hai nàng trưởng thành tới mức độ nào, cũng để cho hắn sử dụng.

Ai cũng không chạy thoát được.

Trần Vũ Tình ở Thạch Thành cùng Lam Phượng Hoàng ở Thâm Khẩu, đồng thời hắt hơi một cái, hai người không nghĩ tới đã bị Hác mãnh tính toán.

Kỳ thực, điều này cũng không thể nói là tính toán, Hác mãnh cần giúp đỡ, quân cờ muốn đặt phải được chưởng khống bởi vì hắn là ông chủ.

Khoa kỹ Lam Mị tạm thời không cần quá bận tâm, siêu thị điện tử Bạch lam cũng đi vào quỹ đạo, có Bạch Lam ở đó thì cũng không có chuyện gì của Hác mãnh.

Xưởng đá Lam Long ở huyện Thanh Long, cùng Hác Mãnh chỉ vì Thanh

Long Ngọc, bố cục một 'Kho Kim tệ tư nhân' mà thôi, cũng không hi vọng nó kiếm lời cho mình, thậm chí đã dự định lỗ vốn rồi, đối với Lưu Kim Bảo thì Hác Mãnh cũng chưa quen thuộc, có câu nói, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi, không hi vọng hắn kiếm lời cho mình, chỉ cần hắn có thể thu mua lượng lớn Thanh Long ngọc phàm phẩm, vậy là đủ rồi, coi như tiêu một năm mấy triệu nuôi hắn cũng có sao, tính đi tính lại cũng không thiệt thòi.

"Kỳ thực ta rất nhàn" Hác Mãnh lầm bầm sờ mũi. Như vậy không được, mình phải triển khai đại nghiệp 'Thu mua' của mình chứ.

Lấy 'Thu mua' đồ phế thải, làm nghề nghiệp cả đời, đây chính là chuẩn nghề nghiệp duy nhất của 'Trưởng Trạm Thu Mua', vạn vạn không thể bỏ bê.

Dừng xe trước cao ốc Long Ảnh, Hác mãnh xuống xe đi vào trong.

Hơn 9h tối, công nhân công ty đã sớm nghỉ làm, nhưng bảo an cùng nhân viên trực ban vẫn còn, không biết Trần Vũ Tình đã về nhà chưa, nếu chưa thì chắc đang ở trong phòng làm việc bận bịu. Khà khà, hác mãnh suy nghĩ nếu như đè nàng trên bàn làm việc không biết có tư vị gì.

"Ông chủ"

Cố Diễm sợ hết hồn, nàng ngồi trong phòng làm việc của Hác mãnh, bật điều hòa nghe nhạc, dựa vào ghế xoay, không nghĩ tới Hác Mãnh đột nhiên mở cửa đi vào, làm cho nàng tay chân luống cuống.

Hác Mãnh nhìn nàng sững sờ, cười nói: "Tối nay ngươi trực ban à?"

"Ừm" Cố Diễm đỏ mặt gật đầu, tắt nhạc trong máy tính đi.

"Không có việc gì, ta tới lấy mấy bộ điện thoại rồi đi ngay, ngươi cứ nghe đi." Hác mãnh cười, cũng không để ý nàng trong phòng làm việc của mình.

Tới công ty Hác Mãnh chỉ muốn lấy thêm mấy bộ 'Điện thoại Lam Mị', điện thoại Lam Mị đang là hàng hot, dù cho mang tặng người thì cũng được coi là lễ vật khá đáng giá. Phải biết nhóm sản phẩm đầu tiên là 500 chiếc, sau này có thể trở thành bản sưu tầm, không nói người khác, đại tỷ Tiếu Ngọc Vân

phải đưa 1 bộ, đừng thấy Tiếu Ngọc Vân bình thường lạnh như băng, kỳ thực trong lòng rất muốn sĩ diện.

Đưa cho Tiếu Ngọc Vân, vậy thì khẳng định không thể thiếu Tiếu Ngọc Tuyết, trước đây trong nhà chỉ có cô em gái này là thân mình nhất.

Còn Trương Phương và Hác Phúc Lai, có cần không thì đó là việc của họ.

"Số lượng điện thoại Lam Mị hình như còn không nhiều" Cố Diễm nhẹ giọng nói.

Tổng cộng 500 bộ, thời gian này đã tặng đi không ít, hơn nữa khen thưởng nhân viên, quản lý lấy đi, còn lại cũng chỉ mấy chục bộ mà thôi.

Hác mãnh nghĩ một hồi, cười: "Cho ta 10 chiếc, ta tặng người. 10 chiếc không phải cũng không có chứ?"

Cố Diễm lắc đầu, còn lại khẳng định là hơn 10 chiếc, hiếu kỳ hỏi: "Ông chủ, ngươi hôm qua lấy đi 20 chiếc tặng người ta rồi sao? Giờ muốn nữa à?"

"Ít nói nhảm, bảo ngươi đi lấy thì đi lấy đi, ta là ông chủ hay ngươi là ông chủ? Thư ký để ý làm việc là được rồi, hỏi nhiều thế làm gì?" Hác Mãnh lườm, dọa nàng một chút.

Cố Diễm trong lòng lầu bầu, hay là trong lòng cầu khẩn, bây giờ là buổi tối đó, trong phòng làm việc ngoài mình ra chỉ có tiểu Vương, tiểu Lý và bảo an. Nhưng thế thì sao chứ, người ta là ông chủ, nếu ông chủ đè mình ra làm thì bọn họ dám lên tiếng sao? Có câu nói là, có việc thì thư ký làm, không có việc gì thì làm thư ký, nàng sao mà không nghĩ lung tung đây.

"Không phải ta không nghe ông chủ, là Trần tổng phân phó, trong công ty bất luận người nào muốn lấy hàng mẫu kia đều phải được nàng cho phép, bao gồm cả ông chủ." Cố Diễm nhỏ giọng nói, còn ông chủ và Trần tổng có quan hệ gì, trong công ty ai 'Nhỏ' ai 'Lớn' thì phần lớn nhân viên đều hồ đồ, nàng cũng vậy. Ai bảo Hác mãnh bình thường không ở công ty, mọi việc đều là Trần tổng định đoạt, coi như ở công ty thì phần lớn sự tình cũng đều là Trần tổng giải quyết.

"Mắt toét" hác mãnh dở khóc dở cười lấy điện thoại gọi cho Trần Vũ Tình.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Giúp Đỡ

Chương 125: Giúp Đỡ
Trần Vũ Tình trầm mặc, vốn nàng không muốn Hác Mãnh cứ đem đám sản phẩm đầu tiên này mang đi tặng ra ngoài. Nhóm hàng mới sẽ rất nhanh được sản xuất ra, còn những bộ đầu tiên này, nàng chuẩn bị để cho những khách hàng trọng yếu của công ty, cùng một ít những nhân vật lãnh đạo lớn sau này tới thị sát công ty.

Nhưng Hác mãnh chỉ một câu, cho người nhà dùng, khiến cho tất cả những lý do trong miệng nàng đều phải nuốt trở lại, nàng lầm bầm một câu: "Người thân trong nhà chỉ mấy người nữa thôi chứ?"

Hác Mãnh cười bồi: "Đúng, chỉ mấy có mấy người thôi, đều là người thân trọng yếu của ngươi, cha mẹ ta, chị và em gái ta."

"Cha ngươi, mẹ ngươi, chị ngươi và em gái ngươi... Vậy cầm mấy chiếc đi, lần sau không được lấy cớ này nữa" Trần Vũ Tình cúp điện thoại.

Hác mãnh nhếch miệng cười, Trần Vũ Tình cũng không phải không có nhược điểm, phải nhẹ nhàng nói khéo thì mới được. Quay lại hắn phân phó với Cố Diễn: "Vừa nãy ta đã gọi điện thoại cho Trần tổng, nhanh đi lấy đi, 10 bộ, 1 bộ cũng không thể thiếu."

Cố Diễm bước nhanh ra ngoài, rời khỏi văn phòng Hác mãnh, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn cửa phòng làm việc của Hác mãnh làm mặt quỷ, lầu bầu: "Là thư ký của ngươi không sai, nhưng ngươi không thường xuyên đến công ty, bổn cô nương đều nghe theo Trần tổng chỉ huy, ngươi cũng là con cọp giấy thôi, hù dọa người thì còn được"

10 bộ điện thoại di động Lam Mị.

Cũng không nặng, một mình Cố Diễm có thể mang tới, nhưng nàng lại kêu tiểu Vương tới giúp nàng chuyển, có hai người thì có bảo hiểm một chút.

Mặc dù ông chủ của mình rất trẻ trung, lại có chút đẹp trai, có thể gọi là Cao Phú Soái, vấn đề là Cố Diễm cũng không muốn bị hắn hù dọa. Loại ông chủ trẻ tuổi này rất khó có thể tin cậy, không thấy trong phim đều diễn như vậy à.

Tiểu Vương đem điện thoại để lên bàn làm việc của Hác Mãnh, chào hỏi một chút rồi đi, Cố Diễm cũng muốn đi ra ngoài nhưng bị Hác mãnh gọi lại.

"Tặng ngươi một bộ?" Hác mãnh nhìn nàng, cười.

Cố Diễm lắc đầu, nhẹ giọng: "Cảm ơn lão bản, cái này Trần tổng đã khen thưởng ta 1 bộ rồi". Buổi tối lại tặng đồ, đây không phải sói chúc tết gà sao, làm sao lại tốt bụng như vậy, tim nàng đập thình thịch sắp chạy lên cổ họng rồi.

"Ngươi sợ ta?" Hác mãnh đột nhiên nhìn nàng hỏi.

Cố Diễm đỏ mặt, thấp giọng lầm bầm: "Ta, ta làm gì mà sợ ngươi."

"Vậy ngươi tới đây ngồi đi" Hác mãnh cười gian.

"A"

Cố Diễm theo bản năng lùi về phía sau, ngẩng đầu nhìn Hác Mãnh, bất quá rất nhanh lại cúi đầu xuống. Trong lòng thầm mắng, tiểu vương bát đản này quả nhiên muốn đánh chủ ý lên đầu mình, lần trước khi mua xe nàng đã hoài nghi, nếu không sao lại hào phóng vậy, muốn đem bộ r8 trị giá hơn 2 triệu đưa cho mình, vốn tưởng rằng có thể đề phòng nhưng xem ra hôm nay khó thoát rồi.

Cắn cắn môi, đi tới hay bỏ đi bây giờ?

Bây giờ mà đi thì khó có thể tìm được công việc tốt như vậy, lại nghĩ tới chiếc xe Audi r8 màu đỏ kia, nàng thực sự rất thích.

Bị cưỡi một lần, thăng chức tăng lương, lại thêm xe và tiền nữa?

Nhưng như vậy mình có phải là sa đọa hay không?

Trên mặt lúc trắng lúc xanh, cắn môi đứng im tại chỗ ngây ngốc.

"Lo cái gì, nhanh lên một chút." Hác Mãnh trừng mắt nhìn nàng.

Vù một cái, trong đầu Cố Diễm trở nên trống rỗng... Đỏ mặt đi tới bàn làm việc, hai tay ôm mặt, chờ 'Xử quyết' cuối cùng.

Đùng!

"Mỗi ngày đều suy nghĩ lung tung, thích ăn đòn"

Hác Mãnh vỗ mạnh vào đùi nàng, Cố Diễm bị đau kêu ầm lên. Chờ Cố Diễm phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn Hác Mãnh thì đã không thấy hắn đâu.

"Khốn kiếp, ra tay thật mạnh, không biết thương hương tiếc ngọc gì cả" Cố Diễm đỏ mặt, xoa xoa nơi bị đánh, tức giận dậm chân.

Rất đàn hồi đấy.

Từ trong cao ốc Long Ảnh đi ra, Hác mãnh không ngốc, tâm tư của Cố Diễm kia, hắn đã sớm biết rõ, dù hắn thực sự có ý nghĩ thì cũng không ở địa bàn của Trần Vũ Tình mà ra tay.

...

Lái xe trở về nhà, Hác mãnh nhận được điện thoại của người mà hắn không ngờ tới.

"Ta ở quán rượu Liệt Hỏa, ngươi có thể đến đón ta một chút không? Uống nhiều rồi không về được, nhanh lên một chút, honey"

Hác Mãnh cầm điện thoại sửng sốt, tình hình gì đây?

Gọi điện thoại tới là Đổng Vân, lần trước mua đồ cũ bỏ đi là ở nhà nàng, còn kiếm lời hơn 20 ngàn tệ, trong danh bạ có lưu số của nàng, không ngờ nàng lại gọi điện thoại cho mình, hơn nữa gọi thân thiết như vậy, uống say rồi? Honey?

Gọi nhầm sao?

http://tieulun.hopto.org

Hác Mãnh tính toán, hắn là không phải gọi nhầm mà là nữ nhân này gặp chuyện phiền toái gì đó, nhất thời không tìm được người cho nên mới gọi mình.

Tuy rằng có duyên gặp mặt vài lần, cũng không có giao tình sâu gì nhưng tóm lại nếu đã cầu tới hác mãnh, ai mà không có lúc cần 'Giúp đỡ', cũng không thể thấy chết mà không cứu'

Lại nói, trong này còn có một tầng quan hệ tới Dương Tiểu Song sao.

Quay xe, lái tới quán rượu Liệt Hỏa.

Xe dừng ở ven đường, hắn bước xuống cầm điện thoại gọi cho Đổng Vân, vừa đi vào quán rượu.

"Ngươi đến rồi à? Khanh khách, rất nhanh, phòng số 308, ngươi tự vào nhé, ta uống không nổi nữa rồi" Giọng nói yêu kiều, không hề giống như lần trước thấy nàng, lúc đó cao quý như vậy.

Hác mãnh cầm điện thoại lắc đầu cười khổ, trên thế giới này cũng không có ai cao quý hay không cao quý, tất cả đều là diễn, biểu diễn mà thôi, ai mà không phải đang diễn trên một sân khấu nào đó chứ.

Mở cừa phòng 308, đi vào nhìn quanh, ngươi rất nhiều, có tầm mười mấy người, 7-8 nam nhân, 7-8 nữ nhân, canh cửa còn có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen, khoanh tay đứng thẳng, cũng không biết là bảo tiêu của ai, nhìn có vẻ rất dọa người, trên người mang theo khí tức dũng mãnh.

"Long ca, khanh khách. Đây chính là bạn trai ta, ta không có lừa ngươi chứ, Hác mãnh lại đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là Bá Vương Long, Long ca" Đổng Vân gọi Hác Mãnh, cười đứng lên kéo Hác mãnh tới bên người, âm thầm nắm tay của hắn, ra hiệu hắn không nên nói lung tung, tất cả đều nghe nàng.

Lúc Hác mãnh tiến vào, cũng đã nhìn qua, vị 'Long ca' này khoảng chừng 40 tuổi, một tên mập, rất là mập, tai to mặt lớn không giống một 'Đại ca'. Cũng giống như một đầu bếp, hơn nữa đầu không quá cao, trên cổ đeo sợi dây

chuyền vàng to bằng ngón tay, đoán chừng phải nặng đến nửa cân, hai tay đeo 5 chiếc nhẫn đều có khảm ngọc.

"Chào Long ca, haha. Ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Long ca, thực sự trăm nghe không bằng mắt thấy" Hác Mãnh ngồi vào cạnh Đổng Vân, đưa tay ôm eo nhỏ của nàng, cười nói.

Đổng Vân không nghĩ tới, Hác Mãnh lại to gan như vậy, nàng đỏ mặt, âm thầm bẹo hắn, cảnh cáo hắn đừng nói lung tung, cũng không được làm loạn.

Đối với ba chữ 'Bá Vương Long' này, Hác Mãnh xác thực đã nghe tên từ lâu. Ở Thạch Thành, Bá Vương Long cũng coi như một nhân vật có máu mặt. Hác Mãnh khi còn đi học thường nghe người ta nhắc đến. Đã từng chém người, đã từng ngồi tù, bất quá cũng coi như có chút thanh danh, hiện giờ hình như làm công ty phá dỡ, công ty bất động sản gì đó, thủ hạ không ít tiểu đệ, đối với người bình thường mà nói, thì đây được coi là một nhân vật hô mưa gọi gió, có tiền có thế.

Bá Vương long cười híp mắt quan sát Hác Mãnh, trên tay mập mạp cầm một điếu thuốc, tựa trên ghế sa lông, hút một hơi, nói: "Nhìn tiểu huynh đệ tuổi không lớn, ở nơi nào?"

Người trong phòng, ngoại trừ mấy công chúa của quán bar ra thì còn lại là đồng nghiệp của Đổng Vân, không cần nói hôm nay 'Bá Vương Long' là nhân vật chính, nhìn ánh mắt hắn nhìn Đổng Vân kia, sợ rằng như mèo nhìn mỡ vậy, muốn gặm một cái. Đổng Vân thật sự mà bị hắn xơi, thì đúng là cải trắng bị heo ăn.

"Ta à, ta thu mua đồ bỏ đi, ừm, chính là mọi người hay gọi là 'Đồng nát' đó, nhưng mà, ta cùng đồng nát bình thường không giống, ta cái gì cũng thu, chỉ cần người khác bán" Hác Mãnh cười nói.

Bá Vương Long con ngươi đảo một vòng, cười cười: "Vậy cũng thật khéo, lão ca đúng lúc làm phá hoại, cái gì rách nát bỏ đi đều có, lão đệ có dám thu không?"

"Thu, món đồ gì cũng có giá của nó" Hác Mãnh cười không hề sợ, ôm Đổng Vân tựa trên ghế sa lông gật đầu.

"Vật liệu xây dựng bỏ đi có thu không?"

"Thu chứ"

"Sắt vụn thì sao?"

"Cũng thu"

"Vậy người tàn phế có thu không?" Bá Vương Long híp mắt, khóe miệng lộ vẻ trào phúng.

Hác mãnh cười mà như không đánh giá đối phương: "Long ca, ngươi đây là nói có thâm ý, làm sao, huynh đệ nói làm ngươi không hài lòng? Ngài cứ nói thẳng, huynh đệ xin lỗi ngươi, ngươi là trưởng bối, khi còn đi học cứ 10 người thì 9 người nhắc tới ngươi, đều coi ngươi là thần tượng đó, haha"

Bất quá Hác Mãnh khẳng định không thuộc 9/10 người kia.

Long ca sờ sờ đầu trọc, cười haha: "Thật sao? Vậy ta còn rất nổi tiếng à." Ngừng một chút, hắn nhìn người Đổng Vân nói: "Như vậy đi, ca ca ta hôm nay nhìn ngươi cũng rất vừa ý, đúng lúc công ty ta có nhận công trình phá dỡ, đồ tháo ra đều bán cho ngươi, nhưng cô bạn gái này của ngươi ca ca nhìn rất thích, có thể cho Long ca mặt mũi, cho ta mượn chơi hai ngày, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, cũng đưa ngươi 3-5 nữ nhân này để ngươi chơi."

Đổng Vân biến sắc, người ta lời này hiển nhiên là không coi nàng ra gì, chỉ coi nàng là đồ chơi thôi, ai nghe xong lời này mà có thể dễ chịu chứ.

Lời đã nói đến mức như vậy thì còn có gì hay để nói tiếp.

Hác mãnh chưa kịp nói chuyện, Đổng Vân kéo hác Mãnh đứng lên, nói: "Chúng ta đi, rác rưởi, họ Trương kia, ta cho ngươi biết, đừng thấy cho ngươi mặt mũi lại không biết mình họ gì, thật sự còn coi mình là đại ca xã hội đen nữa chứ, ngươi chờ đó cho ta."

Bá Vương Long họ Trương, còn tên thật thì người bình thường đều không biết, mọi người quen gọi 'Long ca'.

"Con điếm, lão tử không phát hỏa mà ngươi đã dám phát hỏa à, ngươi thật cho rằng lão tử quan tâm ngươi sao? Tối nay ta không thể không cưỡi ngươi được, mẹ nó chứ, ra vẻ cái đếch gì, lát nữa làm ngươi xong, chụp mấy kiểu giường chiếu của ngươi xem ngươi còn ra vẻ không" Bá Vương Long lăn lộn nhiều năm như vậy, chưa từng bị người chỉ thẳng vào mặt mà mắng. Hắn từ lúc Đổng Vân gọi điện cho Hác Mãnh đã kìm nén, nếu không nể mặt mũi, vậy thì còn quản làm gì nhiều như thế.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bạt Tai

Chương 126: Bạt Tai
"Long ca, Long ca bớt giận, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm, làm sao đang uống vui, tự nhiên ầm ĩ như vậy. Đổng Vân, ngươi ngồi xuống cho ta, hôm nay gọi ngươi tới để bồi Long ca vui vẻ, không phải đến sinh sự!" Bên cạnh, một người đàn ông trung niên đứng dậy hòa giải, khuôn mặt tươi cười bắt chuyện với Bá Long Vương, còn đối với Đổng Vân thì nhíu mày, dường như đang trách cứ Đổng Vân không hiểu chuyện!

Lãnh đạo của Đổng Vân?

Hác Mãnh không biết ngọn nguồn của câu chuyện, nên không dám tùy tiện xen mồm, sợ bản thân không chú ý lại làm hỏng chuyện.

"Giám đốc Cổ, ngươi đừng ở chỗ này lên mặt với ta, còn tên vương bát đản họ Trương vừa mới nói cái gì, lỗ tai của ngươi bị điếc, không nghe thấy sao? Hác Mãnh, chúng ta đi!" Đổng Vân nhăn nhó, lôi kéo tay Hác Mãnh đi ra ngoài.

Hác Mãnh nhếch môi, Đổng tỷ rất mạnh mẽ mà, ngay cả mặt mũi của lãnh đạo cũng không cho, hắc hắc, kiểu tính cách này, hắn thích!

"Đi?" Bá Long Vương dựa vào ghế sa lông hừ lạnh một tiếng, hai vệ sĩ áo đen đứng kế bên, trực tiếp chặn cửa ra vào, trừng mắt hai người, không cho đi.

"Các ngươi không biết quán bar Liệt Hỏa là địa bàn của lão tử sao? Mắng ta

xong, nói đi liền đi à? Ha hả, con mẹ nó, dám khinh thường Long ca này sao? Chẳng phải đã nói rồi sao, tối nay lão tử cưỡi ngươi, nhìn xem ngươi đến cùng thực sự tinh khiết, hay giả vờ tinh khiết." Bá Long Vương cười lạnh hít một hơi thuốc, híp mắt đánh giá Đổng Vân, trong ánh mắt mang theo sự phẫn nộ, giống như có người chọc vào nghịch lân của hắn!

Quay đầu nhìn về phía vị giám đốc Cổ kia, cười nói: "Giám đốc Cổ, ngươi xem sự tình hôm nay, ngươi tính làm sao?"

Cổ Hành Trường vốn có chuyện cầu Long ca, cộng thêm ban nãy Đổng Vân không hề nể mặt hắn, khiến hắn cảm thấy có phần khó chịu trong đầu, đôi mắt đảo lia lịa. Ngẩng đầu xoa xoa ót: "Ai, uống nhiều rồi, đau đầu!" Sau đó đầu đâm vào ngực ‘công chúa’ bên cạnh, cũng không biết là hôn mê, hay là đem đầu rút vào, làm rùa đen.

Ý tứ trong lời nói, ai cũng hiểu, việc hôm nay hắn mặc kệ, chỉ cần Long ca có thể giải quyết êm thấm, hắn muốn làm gì thì làm, tuy nhiên sau này cũng đừng gầy phiền toái cho hắn.

Hác Mãnh nhìn vị giám đốc Cổ, không nhịn được cười. Người này nếu đi đóng phim, cũng có thể cầm được giải Oscar nhân vật nam chính tốt nhất, diễn xuất thật xuất chúng a!

Đổng Vân không cười, nhíu nhíu mày, sợ rằng hôm nay không ổn rồi. Lạnh lùng lấy di động từ trong túi ra, muốn điện thoại kiếm người giúp đỡ.

Một nữ nhân trẻ tuổi vẫn ngồi yên nãy giờ, đại khái không phải đến cũng Đổng Vân, là công chúa quán bar Liệt Hỏa, đột nhiên đứng lên đoạt lấy điện thoại của Đổng Vân, sau đó ném vào tường, rớt bể. Cười lạnh nói: "Giả vờ làm cái gì, Long ca muốn ngủ với ngươi chính là coi trọng ngươi. Phúc khí tu tám đời, yên tĩnh chút, đợi lát ít đau khổ hơn. Từ lúc lão nương nhìn thấy ngươi bày ra vẻ cứng đầu, trong lòng đã không ưa rồi!"

"Ngươi, ngươi..." Đổng Vân chỉ vào đối phương, vẻ mặt tức tối.

"Tốt, phi thường tốt, không uổng công Long ca luôn yêu thương ngươi. Lát nữa đi lãnh hai vạn tệ, phần thưởng của Long ca cho ngươi!" Bá Long Vương ở bên cạnh cười ha hả nói.

Người trong phòng. Bao gồm cả lãnh đạo và đồng nghiệp của Đổng Vân, vậy mà chẳng lấy được một người đứng ra nói hộ một câu. Thậm chí, không ai thèm nhìn về phía Đổng Vân, đều vờ đi như không thấy.

Trong lòng Đổng Vân biết, e rằng hôm nay lành ít dữ nhiều, cắn răng, phẫn nộ trừng mặt Long ca nói: "Họ Trương, hôm nay ngươi dám đụng đến một sợi tóc của ta, có tin hay ta sẽ khiến ngươi cả đời này bóc lịch trong nhà giam, không bao giờ có thể ra ngoài được nữa?"

"Hắc hắc, dọa ta sao? Ngươi quả thật hù dọa chết Long ca rồi! Lát nữa ta cưỡi lên ngươi, chụp ảnh, quay video, cho dù ngươi có báo cảnh sát, nguyên nhân do ngươi uống quá say, nhiều người như vậy đều chứng minh, là ngươi chủ động câu dẫn ta, ngươi có thể làm gì được ta? Đừng tưởng Long ca ta không hiểu pháp!" Bá Long Vương cười như không, nói.

Đổng Vân quan tâm đến hắn nữa, nếu nàng giải thích tường tận sự việc xảy ra đủ để tống Bá Long Vương vào tù nữa đời sau, đó là chắc chắn , điều duy nhất không cam lòng, hôm nay không tránh khỏi tên súc sinh này làm nhục, sớm biết như vậy, hôm nay mình không đến đây, ai, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Còn tên Cổ Trường Hành kia, cứ đợi đấy cho nàng!

Quay đầu nhìn Hác Mãnh, ôn nhu cười khổ nói: "Tiểu Mãnh, xin lỗi, sự tình hôm nay không nên liên lụy đến ngươi!"

"Đổng tỷ, nói gì đó, ha hả, mặc dù ta là tên ‘’ đồng nát’’, nhưng không phải ai cũng khi dễ được a, ngươi đứng đây xem náo nhiệt nhé, nhớ tránh xa một chút, đừng để thân vấy máu!" Hác Mãnh cười nói hết, quay đầu bước về chỗ Bá Long Vương.

Bá Long Vương ngồi tại chỗ, mặt cười nhưng lòng không cười, nhìn Hác Mãnh hỏi: "Thế nào, tiểu huynh đệ đã nghĩ thông suốt? Bây giờ không phải hơi muộn ư?"

"Đi, năm bình, mang thêm năm bình mao đài ra!" Hác Mãnh nhìn ba cô gái xung quanh Bá Long Vương, nhếch miệng cười nói.

Bất quá lời hắn nói không có trọng lượng, đối phương liếc Bá Long Vương dò hỏi.

Bá Long Vương không biết tiểu tử trong hồ lô bán thuốc gì, híp mắt quan sát Hác Mãnh một hồi, Hác Mãnh cười cười đứng yên không nhúc nhích!

Long ca giật giật ngón tay, cười nói: "Đi lấy rượu, năm bình, năm bình mao đài, lại thêm năm bình Sprite loại lớn."

Ba cô gái rất nghe lời, lập tức hấp tấp chạy ra ngoài!

Vài phút sau, năm bình, năm bình mao đài, cộng thêm năm bình Sprite loại lớn 2,5 lít được đặt trên bàn, Bá Long Vương cười chế nhạo: "Nếu như ngươi uống hết những thứ này, người để ngươi mang đi, uống không được, đừng trách ca ca làm ở trước mặt ngươi..."

Lời còn chưa nói hết, Hác Mãnh nhún mạnh chân, nhảy tới tung một cước, đế giầy in trên thật sâu trên bản mặt tròn trịa của Bá Long Vương, 'Bốp' một tiếng!

"A ôi!"

Bá Long Vương hét thảm lên, may mắn phía sau có ghế sa lông, ngoại trừ mặt hằn sâu dấu giầy đỏ tươi và lỗ mũi ăn chầu, địa phương khác thì không có gì đáng lo.

Hai vệ sĩ hung hãn đang chăn lối đi, phản ứng cũng không chậm, thấy Bá Long Vương bị đánh, hơi sững ngươi một chút, liền vọt tới!

Hình ý quyền của Hác Mãnh đã đạt cảnh giới Minh kình đỉnh phong, đối phó người thường mà nói, đánh người như nhổ cỏ, thoáng chốc, binh binh bốp bốp vài tiếng, hai tên vệ sĩ cũng không phát giác chuyện gì xảy ra, đã bị người ta đá mông bay ra.

"Ngươi, ngươi dám đánh ta? Tiểu tử, nơi này là địa bàn của ta!" Long ca coi như nhân vật trải qua kinh nghiệm mưa gó, Hác Mãnh vừa động thủ, hắn đã nhận rõ tình thế, khẳng định bản thân không phải đối thủ của người ta.

"Còn ngưu bức à, ….Địa bàn của ngươi thì sao, nể mặt ngươi mới gọi một tiếng Long ca, ngươi liền tưởng mình là đại nhân vật thật à? Ta phi!" Hác Mãnh nhổ nước bọt trước mặt tên mập, chỉ chỉ năm bình mao đài, năm bình Sprite trên bàn, chế giễu nói: "Tưởng những thứ này dành cho ta sao ?'' Là chuẩn bị cho Long heo mập ngươi đó, uống, sự tình hôm nay, ta sẽ không chấp nhặt với ngươi, nếu không uống. Ha hả!" Cười lạnh không nói thêm.

Bá Long Vương mặt mũi tái mét, nhìn chằm chằm Hác Mãnh nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi cần phải biết a, ngươi có thể đánh nhau, nhưng ngươi vẫn có gia đình và bạn bè đi, ta, bá vương... Ta, Trương Cường tuy rằng không là đại nhân vật gì, nhưng không phải ai cũng có thể giẫm!"

Hác Mãnh cười móc móc lỗ tai, dáng vẻ bất cần hỏi: "Nghe ý tứ của ngươi, giống như đang uy hiếp ta?"

Trương Cường ngồi trên ghế sa lông, nhìn Hác Mãnh không nói chuyện, trong hộp đêm có nhiều như vậy, hắn dùng mặt mũi để lăn lộn. Mặc kệ nói thế nào, hôm nay nếu ném đi thể diện, thành thành thật thật chịu thua. Ngay cả câu cứng rắn cũng không dám nói, sau này dứt khoát đừng lặn lộn ở đất Thạch thành nữa.

Bốp!

Hác Mãnh hướng gương mặt béo phì kia, ném ra một cái tát, thanh âm giòn giã vang lên, Trường Cường bị Hác Mãnh đánh cho đờ đẫn, rõ ràng dám đánh vào mặt mình. Đều là ở Thạch Thành không lý tưởng, tại sao có thể như vậy chứ. Lẽ nào tiểu tử này không cân nhắc đến hậu quả?

Đồng nghiệp của Đổng Vân, còn có công chúa quán bar Liệt Hỏa. Không nhịn được, cả người run lên, trong bao sương trở nên lạnh ngắt như tờ, ngay cả cái rắm cũng không có, cũng có ai dám lộn xộn sờ tiếp. Hai vệ sĩ to con, vừa bị nhân gia quật ngã cũng không dám động đậy, đối phương là cao thủ võ lâm, ai dám cam đoan trong tay nhân gia không phi tiêu, phi đao hay các loại ám khí khác.

"Mập mạp chết bầm, ngươi thực sự xem mình là rồng? Còn dám uy hiếp ta, mấy thứ này hôm nay ngươi nhất định phải uống, dám tìm thân thích bằng hữu, ta liền đem mệnh căn của ngươi đoạn."

"Gọi người!" Trương Cường ngồi xuống, dùng hết sức lực, rống cổ họng gào lớn. Bên ngoài có rất nhiều bảo kê, hắn không tin, hôm nay tiểu tử này có thể đánh gục tất cả mọi người.

Bốp bốp bốp!

Tuyệt đối không quen tiếp xúc, liên tiếp tam đại nhĩ hạt dưa.

Hác Mãnh cười lạnh nói: "Đù còn muốn gọi người, đến, đưa hắn cái di động, cho hắn gọi điện cầu cứu, ta cho ngươi gọi đấy… Mau gọi!"

Nhấc chân khỏi mặt tên mập, toàn bộ đầu đều đều sưng lên!

"Thật đúng là cho là mình là đại ca xã hội đen à? Mấy thứ này tự ngươi uống, ngươi, tới cầm điện thoại quay lại, rớt ra một giọt, tự suy nghĩ hậu quả đi, uống xong mai đem video gửi cho Ly tỷ, Ly tỷ, biết ai là Ly tỷ không? Bộ dáng này mà dám xưng Bá Long Vươnng, da mặt cũng đủ dầy." Hác Mãnh đạp ghế sa lông, tay vỗ vỗ khuôn mặt mập đỏ tía, cười đứng lên, đi tới Đổng Vân, ôm eo nàng đi ra ngoài!

Ly tỷ?

Thạch thành có mấy Ly tỷ?

Bá Long Vương bị đánh đau nhưng không đến nỗi choáng váng đầu óc, ban nãy Hác Mãnh nói, hắn đều nghe ràng. Tên mất dạy này lẽ nào có quan hệ với Ly tỷ?

Hác Mãnh và Đổng Vân rời đi, một lúc lâu, Bá Long Vương mới ngồi xuống.

"Cmm, tiên sư nhà mày!" Bá Long Vương ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Cổ Trường Hành mơ hồ nhìn hắn, nhịn không được tức miệng mắng to. cũng không biết có phải hay không là bởi vì trên mặt dữ tợn nhiều lắm, đã trúng Hác Mãnh hai đại chân, bốn cái bạt tai, vậy mà còn không thèm chạy!

"Cút, cút hết ra cho lão tử!"

Sai khi Bá Long Vương đuổi hết mọi người ra ngoài, mới lấy điện thoại di

động ra, tay có chút run rẩy bấm số, mang theo nức nỡ nói: "Trịnh thiếu, ban nãy ta bị người đánh, ngài nhất định phải cứu ta a!"

Trịnh Thiểu Hùng lúc này đang cùng hai vị mỹ nữ tắm suối nước nóng, nhận được điện thoại của Bá Long Vương, ngạc nhiện một chốc, cười mắng: "Móa nó, Long béo ngươi không phải là đàn ông à? Ngươi bị người đánh, gọi cho ta làm gì, sai tiểu đệ chém nó, không được thì báo cảnh sát."

"Tên mới đánh ta vừa rồi, nói, nói là người của Ly tỷ, không chỉ quạt ta vài bạt tai, còn chọn năm bình và năm bình Sprite loại lớn, bắt ta uống hết, rồi đưa video cho Ly tỷ, Trịnh thiếu a, lão mập này là người của ngài, ngài hãy cứu ta a!" Bá Long Vương vừa giải thích vừa khóc lóc cầu xin.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Thạch Thành Quả Nhiên Không Lớn

Chương 127: Thạch Thành Quả Nhiên Không Lớn
Trịnh Thiếu Hùng không phải thằng ngốc, cau mày đứng lên trong suối nước nóng, hỏi: "Người của Ly tỷ, tại sao vô cớ đi đánh ngươi?" Trong này nhất định có ẩn tình, Phì Long đang giấu diếm không có nói ra.

Trương Cường biết rõ, nếu muốn Trịnh Thiếu Hùng ra mặt thay mình, không thể che giấu bất kỳ sự tình nào, cho nên kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra hôm nay một lượt, bao gồm việc mình muốn ‘cưỡi’ cô gái Đổng Vân kia.

"Đổng Vân? Chi nhánh ngân hàng Hương Giang ở Thạch Thành, Đổng Vân?" Trịnh Thiếu Hùng giọng điệu nghi ngờ hỏi.

"Đúng, chính là con mụ lẳng lơ đó!" Trương Cường nghiến răng nghiến lợi gật đầu đáp, hôm nay hắn đã té một cái thật đau a....

Nếu đối phương thực sự có quan hệ với ‘ Ly tỷ ’, muốn đem cục diện vãn hồi, cũng không phải chuyện dễ dàng thực hiện. Trên đất Thạch thành này, ai là rồng, ai là giun, bản thân hắn rõ ràng lắm, vị ‘ Ly tỷ ’ kia là người hắn hoàn toàn không thể trêu chọc.

Trịnh Thiếu Hùng hơi tức giận, âm lãnh nói: "Đệch cụ, cưỡi cái gì mà cưỡi,

ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, móa nó gặp ai cũng muốn chơi, ngươi biết Đổng Vân là ai không? Nhân gia là người Đổng gia ở Hương Giang, ngươi muốn chết thì mặc kệ, nhưng lão tử còn sống chưa đủ đây!"

Phía ‘ Ly tỷ ’ gác sang một bên chưa nói, ngay cả Đổng Vân, bối cảnh cũng không hề đơn giản a… Trải qua Trường Cường tự thuật xong, Trịnh Thiếu Hùng thậm chí có ý định không xen vào giúp tên khốn kiếp này, toàn gia tộc số má cả, bên nào cũng có thể gây rắc rối cho hắn...!

Trương Cường mắt trợn mắt há mồm, thấp giọng run rẩy hỏi: "Nàng, nàng không phải chỉ là một chủ nhiệm nhỏ của ngân hàng Hương Giang sao?"

"Chủ nhiệm nhỏ cái cmm ấy...!" Trịnh Thiếu Hùng u ám nghiêm mặt, nếu không phải những năm gần đây tên mập chết tiệt này giải quyết cho mình không ít việc bí mật, bây giờ hắn liền gọi người dìm xuống hắn xuống sông rồi!

Đổng gia ở Hương Giang. Chính xác có thế lực, bất quá tại Thạch thành kém hơn nhiều, Trịnh Thiếu Hùng suy nghĩ một lát, lạnh lẽo hỏi: "Ngươi không có đụng Đổng Vân a?"

Trương Cường lập tức trả lời: "Không có, ta, ta chỉ nói cho sướng miệng thôi. Một đầu ngón tay của nàng đều không có đụng."

"Coi như ngươi mạng lớn, chờ điện thoại của ta!" Trịnh Thiếu Hùng dứt lời, tắt điện thoại, nếu Trương Cường chưa đụng đến đối phương, vấn đề này vẫn còn đường để thương lượng, dù Đổng gia trách cứ, tại Thạch thành vẫn chừa cho Trịnh thiếu này vài phần mặt mũi. Lại nói, quan hệ giữa Đổng Vân và Đổng gia, cũng không vui vẻ gì, Đổng gia cũng chưa chắc ra mặt cho Đổng Vân.

Điểm chết người nhất vẫn là thái độ của vị ‘ Ly tỷ ’ kia!

Nghĩ đến vị ‘ Ly tỷ ’, Trịnh Thiếu Hùng cảm thấy đau đầu. Vị đại tiểu thư này làm sao dừng chân ở Thạch thành thế này!

Cầm lấy điện thoại, gọi cho Hoàng Ly, con cháu cao cấp ngang tầm như bọn họ, tuy không phải bằng hữu, nhưng cũng không phải không có dãy số di

động, Thạch Thành nói lớn rất lớn, nói nhỏ thì rất nhỏ.

"Khanh khách, Tiểu Hùng à.... Hôm nay thế nào có tâm tình gọi điện cho ca nữa nha?" Hoàng Ly sau khi tiếp điện thoại, cười khẩy, hỏi.

Lúc này, nàng đang lái xe đưa Mạnh Hiểu Lan trở về!

Tiểu Hùng?

Đệch, lúc nào mình có danh tự này vậy?

Nữ nhân biến thái này. Vốn là con gái danh môn vọng tộc, lại hết lần này đến lần khác ưa thích mọi người gọi ‘ ca ’! Còn có sở thích tùy tiện thay đổi biệt hiệu cho người khác, mẹ nó! Nếu không phải nàng tính cách bệnh hoạn, hắn đã sớm sai người luân phiên xxx rồi, đâu có vẻ khép nép đáng thương như lúc này.

"Hắc hắc, Ly tỷ đang bận sao?"

"Có chuyện mau nói. Đừng lôi kéo làm quen, ca nuốt không trôi loại này." Ly tỷ căn bản không nể mặt Trịnh Thiếu Hùng.

Từ đầu đến cuối, Trịnh Thiếu Hùng ức chế mà chẳng nói được gì. Trong lòng đang chửi ầm lên, nhưng trên mặt cái rắm cũng không dám thả. Cười nói: "Là như thế này. Ta có tiểu đệ gọi Long béo, nhà mở mấy công ty nhỏ, hôm nay tại quán bar, bị tiểu đệ của Ly tỷ tên Hách Mãnh đánh, ta hôm nay muốn hướng ngươi cầu tình!"

"Hác Mãnh?" Hoàng Ly sửng sốt, mình có tiểu đệ tên Hác Mãnh sao? Vừa định mở miệng trả lời không biết cái gì Hác Mãnh, hay không Hác mãnh đây, Hiểu Lan ngồi bên cạnh kéo nhẹ nàng, thấp giọng nói: "Đồng nghiệp của mẹ ta có giới thiệu một người bạn trai, hắn gọi Hách Mãnh, hai người trước đã gặp mặt ở Đại Phú Hào đấy!"

Lúc này, Hoàng Ly mới sực nhớ đến ai là Hác Mãnh!

"Ừ, là tiểu đệ của ta, không phải đánh người của ngươi sao, còn cầu tình cọng lông ...." Hoàng Ly không đoán được Trịnh Thiếu Hùng có ý gì. Bất quá, nếu Hác Mãnh đã đập cho đối phương một trận, vậy khẳng định thua thiệt không

phải người của nàng, cái này chính là chuyện tốt.

Khiến đệ nhất thiếu Thạch thành, Trịnh Thiếu Hùng gọi điện cho mình, như vậy sự tình sẽ không đơn giản....

Hoàng Ly khóe miệng cong lên, tuy rằng Trịnh Thiếu Hùng không chính diện khiêu khích mình, nhưng sau lưng rất không thành thật đi. Mình là ngoại nhân, còn nhân gia là địa đầu xà, cường long không thể áp địa đầu xà a, Trịnh Thiếu Hùng bị mình ‘ áp ’ xuống, trong nội tâm có thể thoải mái sao?

"Người đã đánh rồi, vậy mà tiểu đệ của ngươi trước lúc rời đi, còn dùng danh nghĩa của ngươi tuyển chọn 5 bình, 5 bình Mao Đài, cộng thêm 5 bình Sprite loại lớn, uống xong gửi video cho ngươi, chuyện này tính toán sao đây!" Trịnh Thiếu Hùng tâm tư nhẫn nại, cười khổ nói. Mặc kệ Hách Mãnh có phải là người của Ly tỷ hay không, có thể dùng tên ‘ Ly tỷ ’ của nhân gia, nếu như Ly tỷ nói không biết đối phương, vậy còn dễ xử lý, nếu Ly tỷ thừa nhận bao che cho Hác Mãnh, Trịnh Thiếu Hùng phải thỉnh cầu cái ‘ tình ’ này.

Hoàng Ly nghe xong, lẩm bẩm nói: "Ngoan độc đó a! Khanh khách, bất quá ta thích." Đối với Trịnh Thiếu Hùng nói: "Sprite thì miễn đi, Mao Đài đều là hàng cao cấp, nếu đó là ý tốt của tiểu đệ ta, các người vẫn không nên từ chối a, chính mình nhận đi, hầy sự tình nhẹ như lông gà, cũng gọi điện cho ta? Không còn chuyện gì thì cúp máy đây...!"

Trịnh Thiếu Hùng đưa di động rời khỏi lỗ tai, mặt trở nên âm trầm, thấp giọng mắng, sau đó điện cho Trương Cường. Một loại rượu so ra không miễn cưỡng lắm, chừng đó rượu đối với Long béo mà xét, còn chưa chết người.

...

Từ quán bar Liệt Hỏa đi ra, Hách Mãnh tự mình dìu Đổng Vân vào xe, hôm nay nàng cũng uống không ít, bất quá bản thân vẫn rất thanh tỉnh đấy!

"Hôm nay đa tạ ngươi rồi!" Đổng Vân nhìn xem Hách Mãnh, ôn nhu cười nói. Biểu hiện vừa rồi của Hác Mãnh, nàng đều thấy tận mắt.

Hách Mãnh nhếch miệng cười nói: "Cảm tạ cái gì a..., ai còn không có thời điểm khó khăn! Chuyện nhỏ thôi."

Đổng Vân cười lắc đầu nói: "Đối với ngươi là chuyện nhỏ, nhưng đối với tỷ, hôm nay ngươi không đến, ta đã không thoát khỏi tên họ Trương khốn kiếp khi dễ, về sau còn muốn sống tiếp hay không, chưa thể nói trước được, cho nên với tỷ mà nói, chính là đại sư cứu mạng, nói là cứu mệnh tỷ cũng không quá đáng!"

Mở miệng nói chuyện không hề khách khí với Hác Mãnh, vẫn luôn xưng hô là ‘ tỷ ’‘ tỷ ’, trong thanh âm lộ ra một loại thân thiết.

Hách Mãnh sờ lên cái mũi, cười không tiếng, nghiêm trọng như vậy sao? Bất quá tên mập kia quả thực kiêu ngạo, trước kia còn không chừng trải qua nhiều ít không thể lộ ra ngoài ánh sáng sự tình đâu rồi, chờ có cơ hội đem hắn thu thập.

"Ngươi học qua công phu?" Bây giờ, Đổng Vân đối với Hách Mãnh hết sức tò mò. Hắn chẳng phải cái ‘’đồng nát’’ sao? Chẳng lẽ cao thủ trong truyền thuyết, ẩn giấu bản thân trong thế tục? Đổng Vân dù không biết công phu, nhưng nàng ít nhất có thể nhìn ra, đối phương mạnh yếu cỡ nào.

Tiểu nam nhân này rất mạnh!

Vừa nghĩ tới hai chữ ‘ rất mạnh ’, trên mặt Đổng Vân bỗng nhiên đỏ hồng, cả người thoạt nhìn rất quyến rủ.

"Học qua một ít!" Hách Mãnh gật đầu, hắn quả thật học qua một ít, bất quá hắn điểm này là so sánh thói xấu đấy, đối phó được một ít cao thủ nhị, tam lưu, vậy là đủ rồi.

"Ngươi thật khiêm tốn!" Đổng Vân che miệng cười rộ lên.

...

"Nam nhân tiện nghi của ngươi rất ác độc đó a, chẳng những đánh người của Trịnh Thiếu Hùng, trước khi đi còn đưa tặng một ‘ đại lễ bao ’, khanh khách!" Hoàng Ly buông điện thoại, quay đầu nhìn Hiểu Lan bên cạnh, cười nói.

"Đại lễ bao gì a?" Mạnh Hiểu Lan căn bản cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Hoàng Ly lắc đầu, cũng không giải thích cho nàng, tò mò hỏi: "Tên Hác Mãnh kia đang làm gì a? Đem tình hình gia đình hắn kể nghe một chút!"

"Bố của hắn hình như là chủ nhiệm khu dân cư nào đó, mẹ kế và mẹ ta là đồng nghiệp, đều là y tá trong bệnh viện, hắn đang buôn bán đồ điện tử second hand, cụ thể ta cũng không có hỏi." Mạnh Hiểu Lan sửng sốt, nói ra những điều nàng biết.

Hoàng Ly nhíu mày, nghĩ nghĩ nói: "Ngươi có số di động của hắn không?"

"Có!" Mạnh Hiểu Lan gật đầu.

"Cho ta!"

Hách Mãnh quyết định đưa Đổng Vân về nhà, thời gian cũng không sớm, cho nên trực tiếp lái xe chạy thẳng tới nhà nàng, điện thoại bị ném hỏng, Đổng Vân chẳng thể gọi điện cho ai, về phần việc diễn ra ở quán bar, thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không. Hách Mãnh và Đổng Vân đều không quan tâm, Hách Mãnh không sợ, còn Đổng Vân căn bản không đặt Trương Cường vào mắt, chỉ cần người thoát ra được, nàng có thể vận dụng quan hệ của nàng diệt hắn, chính mình hôm nay thiếu chút nữa bị người ta cường bạo rồi, cho dù đối phương không nói cái gì, nàng cũng không có thể cứ như vậy mà bỏ qua.

"Cho ta mượn dùng điện thoại của ngươi một lát, ta muốn đánh một cuộc điện thoại!" Đổng Vân mỉm cười nói.

Hách Mãnh chuẩn bị đưa cho nàng điện thoại, tiếng chuông điện thoại reo lên, một dãy số lạ gọi đến, tuy nhiên dãy số rất ngưu, một dãy số 8, cái số này, xuất ra bán ít nhất cũng 1 triệu tệ a!

"Ngươi tiếp trước đi!" Đổng Vân cười đem đầu quay về hướng khác.

Hách Mãnh bắt máy, liền nghe thanh âm Hoàng Ly truyền tới: "Tiểu tử, rất ngưu bức a..., vừa rồi Trịnh Thiếu Hùng gọi điện thay tiểu đệ hắn cầu tình ta a, phần ‘ đại lễ bao ’ ngươi lưu lại, ta để bọn họ chọn một, bất quá, ta vẫn còn hồ đồ lắm, ngươi đánh ai, vì chuyện gì mà đánh nhau?"

Hoàng Ly chẳng biết ngọn nguồn, thậm chí không rõ Hác Mãnh đánh ai, nhưng có thể khiến Trịnh thiếu ra mặt, có lẽ chẳng phải tay sai vặt đâu. Loại người như bọn họ, có đôi khi, chuyện phức tạp sẽ tận lực đơn giản hóa. Đương nhiên, rất nhiều sự tình đơn giản, cũng sẽ biết phức tạp hóa!

Trịnh Thiếu Hùng? Vị kia được xưng ‘ Đệ nhất thiếu Thạch thành ’ Trịnh Thiếu Hùng? Hách Mãnh lúc đó mang ‘ Ly tỷ ’ ra, vốn để hù dọa đầu heo mập Phách Long Vương một chút, trải qua một hồi công phu, không ngờ đem Ly tỷ và Trịnh Thiếu Hung dây dưa xuống.

Thạch Thành quả nhiên không lớn a...!

Hách Mãnh môi vểnh lên, sắp xếp lại ngôn ngữ, đem tình hình xảy ra ở quá bar Liệt Hỏa, nói tóm gọn qua một lượt.

"Đổng Vân?" Hoàng Ly cau mày, nhẹ nói: "Tên này nghe có chút quen tai..., người Đổng gia Hương Giang?"

Hương Giang Đổng gia? Hách Mãnh ngạc nhiên, quay đầu nhìn Đổng Vân ngồi bên canh, hắn cũng chẳng biết Đổng gia Hương Giang gì đó a.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Mục Tiêu

Chương 128: Mục Tiêu
"Có đi vào ngồi một chút hay không? " Đổng vân xuống xe, trên mặt ửng đỏ, mỉm cười, kiều diễm mời.

Đi vào ngồi một chút?

Hác Mãnh hơi giật mình một chút, hắn nghĩ thầm nếu bây giờ mà đi vào ‘làm một chút’ chắc là phải sáng mai mới về được. Đề nghị này thật hấp dẫn người ta mà.

Mọi người đều là nam nhân, cũng không phải Liễu Hạ Huệ, hơn nữa giờ cũng tối rồi, cái ý nghĩa của ngồi một chút cũng không đơn giản, nhưng mà Hác Mãnh vẫn lắc đầu cười nói: “Đã không còn sớm, để khi khác đi!”

Đối với người của Hương Giang Đổng Gia thì hiện tại hắn cũng không muốn dính vào, hơn nữa hắn cũng không thiếu nữ nhân, cái loại nữ nhân ‘Qúy tộc’ này tốt nhất vẫn nên kiềm chế, hiện tại mà ‘Làm một chút’ sau đó có làm thêm chút nữa hay không? Nhất là Hoàng Ly trước khi tắt máy có nhắc nhở qua rằng nữ nhân của Đổng Gia là không hề đơn giản nên càng làm cho Hác Mãnh thêm cố kỵ!

Trước đây Hác Mãnh chỉ là một người Đồng nát, nên gặp bất cứ một mĩ nữ nào đều hận không thể trực tiếp xử, nhưng bây giờ hắn cũng không còn chỉ là Đồng nát thông thường nữa, đã có giá trị lợi dụng lớn rồi!

trên mặt Đổng vân hiện lên vẻ thất vọng, cười nói: "Vậy được rồi, ngươi lái xe chậm một chút."

Rời khỏi tiểu khu nhà của Đổng Vân, Hác Mãnh cũng không biết làm gì tiếp theo, tối nay hắn đã là một người tốt, là người’ thấy việc nghĩa hăng hái làm’.

Trở lại cửa hàng đã là hơn mười một giờ rồi, Hác Mãnh cho rằng Ngụy Thục Phân đã ngủ, liền mở cửa tự vào, vừa vào thì đã thấy Ngụy Thục Phân mỉm cười đứng chờ.

“Còn chưa đi ngủ sao?” Hác Mãnh đóng cửa xong nói.

‘ừm’

Ngụy Thục Phân kỳ thật vẫn một mực chờ đợi Hác Mãnh trở về, Hắn không trở về, nàng cảm thấy rất khó ngủ, mà hơn nữa điện thoại cũng không gọi về, nên nàng luôn lo lắng. Dần dần địa vị Tiểu nam nhân này đã ngày càng lớn, bây giờ thì ngoài Tiểu Qủa Qủa nàng cũng có thêm người để nhớ thương lo lắng rồi.

‘Thường Mị đâu?

Hác Mãnh nhìn quanh một tí, không thấy Tiểu tức phụ nhà bên đâu cười hỏi.

Ngụy thục phân mỉm cười nói: "Nàng ngày hôm nay đã về nhà mẹ rồi!"

“Đi rồi sao?”

Hác mãnh cười đi tới bên người ngụy thục phân, đem nàng bế lên, dọa ngụy thục phân vừa giật mình,vừa đỏ mặt nhẹ giọng 'Ai nha' kêu một tiếng: "Ngươi làm gì thế a, nhanh, nhanh buông ta xuống, nặng lắm đó!" Nàng có chút ngượng ngùng.

"Hắc hắc, một tí cũng không nặng." Hác mãnh cười ôm nàng đi tới sô pha, thật vất vả mới tìm được một cơ hội ở chung chỉ hai người mà, làm sao có thể buông tha được. Lúc trước đều là lén lén lút lút, luôn có cảm giác không thống khoái..

"Quả quả đang ngủ?"

"Ân!"

"Thục phân Tỷ, ngươi giúp ta..."

(DG: đoạn này là đoạn không gay cấn, không hấp dẫn, không súc tích, không lãng mạn, nên bị lược bỏ 10000 từ :3)

...

"Cho ta?" Tiếu ngọc tuyết ngạc nhiên nhìn hác mãnh, nói.

"Không thích? Vậy ta cầm về vậy. Hì hì, thực ra số lượng cũng không phải rất nhiều đâu nha." Hác mãnh cười.

Thời gian cuối tuần hắn liền về nhà một chút, cũng cầm theo một chiếc điện thoại của công ty Lam Mị. đưa về cho Tiếu Ngọc Tuyết, về phần bố và dì thì không mang vì, người già cũng không cần thiết, để tránh phiền phức.

Nhưng mà có chuyện giở khóc giở cười là, Trương Phương yêu cầu Hác mãnh tặng cho Mạnh Hiểu Lan một chiếc, nói thế nào thì nàng kia cũng là “Bạn Gái” của hắn mà! Điều này làm cho Hác Mãnh giở khóc giở cười.

Nhân cơ hội này cũng nên tặng Ly tỷ một chiếc luôn, coi như là trả lại nhân tình hôm trước vậy. Nhóm đầu tiên của sản phẩm điện thoại Lam Mị vừa ra liền đã bị đặt hết, quả thật là rất khó để mua.

Thời gian trôi qua rất nhanh nháy mắt đã đến cuối tháng tám, Chu Đào cũng đã đi học, trước khi đi còn làm một chầu say khướt rồi, rồi Từ Manh Từ đại tiểu thư cũng đi, nhưng mà hắn cũng không tiễn được trước khi đi cũng sang chỗ hắn chơi được hai ngày, nhưng lần nào cũng có cả Trần Vũ Tình tham dự, ‘Một chọi hai; Hác Mãnh có chút chống chọi không lại.

“được rồi, ngươi có thể làm được thì ta cũng có thể làm được nha!” Từ Manh ôm lấy cổ Hác Mãnh hung hăng cưỡng hôn hắn, hơn năm phút Trần Vũ Tình cũng chút nóng mặt ho khan hai người mới chịu cười cười tách nhau ra.

Kì nghỉ hè rất nhanh kết thúc, không chỉ Từ Manh phải rời đi mà Trần Vũ Tình cũng rất nhanh sẽ đi luôn.

Hác mãnh cười nói: "Cái gì sự nghiệp của ta cơ chứ, đó là sự nghiệp của chúng ta mà."

Công ty Khoa học kỹ thuật Lam Mị cũng đã đi vào quỹ đạo rồi, Lam Phượng Hoàng ở Thâm Khẩu cũng đã thành lập chi nhánh, chủ quản phương diện chế tạo.

Bên kia đều do Lam Phượng Hoàng lo liệu nên Hác Mãnh cũng không can thiệp quá nhiều, trừ chỗ đó ra, công ty của hắn cũng đã thành lập phòng làm việc ở Mỹ, Nhật Bản, Hàn Quốc. còn cả ở Bắc Kinh nữa, Trần Vũ Tình sau khi trở về sẽ điều hành nơi đó.

“Nhật Bản, Hàn Quốc là hai quốc gia giàu có của châu á, ngươi chuẩn bị phái ai qua đó khai thác thị trường? Trần Vũ Tình nhẹ giọng hỏi.

Người sử dụng ‘Tiểu Lam’ cảm thấy trí năng của nó trong thời gian ngắn đã tăng lên gấp bội, vượt qua mọi người dự liệu, nên cũng làm cho một số người chú ý tới, nên cũng xảy ra một số việc.

Các thương hiệu phần mềm ở trong nước, cũng liên kết với nhau tạo thành một hệ thống đồng minh, nên làm cho công ty khoa học kỹ thuật Lam Mị rất khó đột phá ở phương diện này.

Việc lục đục nội bộ trong nước cũng không phải là điều mà Hác Mãnh muốn nhìn thấy nên việc đi ra Thị Trường nước ngoài không thể nghi ngờ chính là

cửa khẩu đột phá cho công ty!

Mục tiêu ngắn hạn của Khoa học kỹ thuật Lam Mị là chiếm lĩnh thị trường Châu Á, dùng chất lượng phục vụ cực kỳ tốt của ‘Trí năng tiểu lam’ thì không gì là không thể.

Mặc kệ có thể làm được những gì, cứ theo xu hướng này và đà phát triển và sự hệ thống thu mua thì trong một tương lai không xa thì Khoa học kỹ thuật lam mị sẽ đứng đầu thế giới, đến lúc đó Công ty có thể bắt đầu ảnh hưởng nhiều hơn trong các ngành nghề khác.

Bởi vì khoa học kỹ thuật Lam mị phát triển vô cùng mạnh, nên cũng thể hiện ra những thiếu sót nhất định như nhân tài và các chuyên gia trong ngành. Hiện tại công ty đang trong tiến trình đi ‘săn người’ hay nói cách khác chính là đục khoét chuyên gia ở các công ty khác.

Hác Mãnh cùng Trần Vũ Tình cùng với các cán bộ công nhân viên cũng nghiên cứu rất nhiều rồi, và cũng nhận định đây cũng chỉ là phương thức ngắn hạn mà thôi, công ty cũng còn cần tự bồi dưỡng và đào tạo nhân viên cho mình.

Đối với công ty Khoa học kỹ thuật Lam Mị mà nói, Nhật Bản, Hàn Quốc cùng với Bắc Kinh chính là thị trường vô cùng trọng yếu.

"Ta tự mình đi!" Hác mãnh cười nói.

Trần vũ tình sửng sốt một chút. Nhìn hác mãnh hỏi: "Ngươi tự mình đi?"

"Đúng! Sợ rằng không ai thích hợp hơn so với ra." Hác mãnh cười gật đầu nói. Hắn có quyết định của chính mình, vừa lúc nhân cơ hội lần này, kiếm xem thử những hàng đã qua sử dụng, hàng second hand để thu mua nữa, nói qua cũng phải nói lại kỳ thật thu mua đồng nát mới chính là ‘đệ nhất chức nghiệp’ của hắn mà.

"Cũng tốt!" Trần vũ tình cũng không có phản đối.

Tính từ lúc Từ Manh đi thì ngày thứ ba Trần Vũ Tình cũng đã bàn giao hết chuyện của công ty sau đó cũng đi Bắc Kinh vì ngày khai giảng năm học mới

cũng gần kề rồi

...

"Đi giúp ta rót chén trà sữa!" Hác mãnh đi vào phòng làm việc,nhìn Cố Diễm cười phân phó.

Trà sữa?

Cố Diễm liếc mắt nhìn hắn. Cười khổ mà nói: "Ông chủ, trong công ty không có trà sữa, chỉ có trà và cà phê thôi!"

"Không có thì không đi mua được sao!" Hác mãnh phất phất tay, ý bảo nàng đi ra.

Chả hiểu sao hắn cứ đòi uống bằng được, Cố Diễm u oán bước ra ngoài.

Mở máy vi tính ra. Hác mãnh liền gọi Lam Lam..

Đã có Lam Lam hỗ trợ, nên toàn bộ tầng mười bảy tầng mười tám của cao ốc Long Ảnh đều là địa bàn của nó. Mà hệ thống mẫu ban đầu được đặt trong máy xách tay của Hác Mãnh vì lý do an toàn nên hắn cũng không đem đến.

Đặt trong của hàng không có thể bị trộm nhưng cũng có thể dễ dàng tìm về, nên cũng không lo lắng.

“Nói cho ta một chút về tình huống mới nhất trong công ty đi!”

Hác Mãnh trong thời gian này cứ thỉnh thoảng lại hỏi qua một chút chuyện trong công ty, cũng nắm rõ trong công ty hiện nay phát triển khá tốt, mà Trần Vũ Tình đã đi nên hắn cũng có chút quan tâm hơn trước. Trần Vũ Tình, Lam Phượng Hoàng một nam một bắc, mặc dù không có quy định gì cả nhưng vô tình đã tạo nên một sự ăn ý rất tốt, trên cơ bản thì Trần Vũ Tình Phụ trách chủ quản phương diện phần mềm, còn Lam Phượng Hoàng thì đang quản lý sinh ý điện thoại cùng trí năng chế tạo quần áo, cùng với phương diện tiêu thụ trên internet, nói chung là phân công khá hoàn hảo!

“Được!”

Lam Lam nói xong liền ra một chuỗi số liệu. Sau đó liền giải thích.

“Công Ty khoa học kỹ thuật Lam Mị hiện tại có tổng cộng hai chủng loại sản phẩm đó là sản phẩm giả thuyết, và sản phẩm thực chất.”

“Thôi thôi đừng nói dài dòng nữa, nói vào trọng tâm đi!”

Hác Mãnh liếc mắt, nghĩ thầm không biết tiểu tử này học ở ai cái giọng điệu này không biết!

“Người sử dụng trí năng tiểu lam đã chính thức đột phá mốc 95 triệu rồi, trong đó, trong nước chiếm 80 triệu, còn nước ngoài cũng chiếm 15 triệu.

Những người thuộc nhóm đầu tiên đã đặt hàng cũng đã nhận được sản phẩm, và phản ứng cũng rất hài lòng với điện thoại. Điện thoại di động cùng với trí năng phụ trách y phục, đều do Lam Tổng phụ trách, số lượng sản sinh hơn mười vạn chiếc, trong đó hai vạn cái được gửi cho hội viên vip của Trí năng Tiểu Lam, hai vạn cái thì gửi cho những người có điểm tín dụng cao, còn có năm nghìn cái thì bán ra. Một vạn cái để thưởng!

"Mười vạn cái?" Hác mãnh nhíu nhíu mày, cứ theo số lượng này mà tính toán, một năm ít nhất cũng hơn một trăm hai mươi vạn cái.

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Đồng Hồ Phong Bạo

Chương 129: Đồng Hồ Phong Bạo
"Phương diện nghiệp vụ chế tạo điện thoại đồng hồ, đã có Lam tổng phụ trách, cụ thể Lam Lam cũng không rõ lắm, nhưng hiện giờ mỗi tháng chế tạo khoảng 100 ngàn chiếc, cũng không phải quá ít. Dù sao điện thoại Lam Mị cũng vừa mới đưa lên thị trường, hơn nữa giá cả cũng thuộc hàng cao cấp, nên số lượng người dùng cũng hạn chế, hơn nữa còn có các ràng buộc, mỗi tháng tiêu thụ 100 ngàn chiếc tuy không phải cực hạn nhưng cũng gần như rồi." Lam Lam giải thích.

Một chiếc điện thoại Lam Mị A1 có giá là 5888 tệ, giá cả này cũng không phải tất cả những người sử dụng trí năng tiểu Lam có thể chịu được, đối với nhiều người thì điện thoại Lam Mị là một loại hàng xa xỉ.

Đồng hồ Phong Bạo có giá so với điện thoại còn cao hơn, mỗi tháng tiêu thụ 100 ngàn chiếc cũng đã là cực hạn.

"Ý của ngươi là điện thoại Lam Mị cần có một loại mẫu máy giá rẻ để chiếm lĩnh thị trường?" Hác Mãnh cau mày hỏi.

Lam Lam gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Phương diện này thì còn cần ông chủ cân nhắc, smart phone cao cấp thì kiếm được nhiều tiền, nhưng smart phone cấp thấp thì hơn ở số lượng người dùng. 'Trí năng Tiểu Lam' là một hệ điều hành độc nhất mà lại rất tốt, đối với người sử dụng rất có sức hút, tuy không cần dùng smart phone cấp thấp để lôi cuốn người dùng, thế nhưng đối với thị trường của những đối thủ mà nói, số lượng người sử dụng điện thoại Lam Mị mà chúng ta không chiếm được thì tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt.

Trong việc nắm giữ thị phần tiêu thụ, khoa kỹ Lam mị đã đánh tới ngành nghề chế tạo điện thoại di động rồi, nhưng đối với phần lớn các doanh nghiệp mà nói, độ uy hiếp của điện thoại Lam Mị cũng không cao, bởi vì Lam Mị có tầm nhìn là những người sử dụng cao cấp, có độ cao như công ty Apple vậy.

Loại thị trường này không phải tất cả hàng hiệu đều có thể tiêu thụ tốt, được người sử dụng đánh giá cao.

Thấp hơn chút là trung tầng cùng tầng dưới cùng của thị trường, hầu như 80% các doanh nghiệp đều dựa vào 2 thị trường này để tồn tại. Hai thị trường này cũng chiếm số lượng 70% toàn thị trường.

"Máy cấp thấp, ngươi có phương án thiết kế không?" Hác mãnh bình tĩnh hỏi. Đối với khoa kỹ Lam Mị mà nói, phần mềm cùng phần cứng giống như hai chiếc xe ngựa, Hác mãnh cũng không muốn bỏ chiếc nào.

"Có" Lam Lam gật đầu: "Tổng cộng có 4 mẫu máy, 2 mẫu là ở tầm trung, 2 mẫu là thuộc cấp thấp. Máy tầm trung định giá là 2999 tệ và 1999 tệ. Hàng cấp thấp định giá là 1288 tệ và 888 tệ. Nhưng sản phẩm cấp thấp lợi nhuận rất thấp, muốn kiếm được tiền thì phải dựa vào số lượng nhiều mới được."

Bốn mẫu máy xuất hiện trên màn hình, cùng với các tham số cụ thể.

"Bây giờ có thể đưa ra thị trường được không?" Hác Mãnh hỏi.

lam Lam cân nhắc mấy giây, lắc đầu nói: "Tạm thời không thể, nhanh nhất cũng phải chờ tới sang năm. năm nay chúng ta nên tập trung vùi đầu vào điện thoại Lam Mị A1 cùng đồng hồ Phong Bạo. Chúng ta không chỉ cần lượng thị trường lớn, còn cần đứng vững trong một lĩnh vực. Còn đặt chân thêm thị trường khác thì không phải vấn đề nên cân nhắc trong thời gian ngắn"

Hác Mãnh bị Lam Lam đề tỉnh, cũng cảm thấy mình có chút quá nóng ruột. Một miếng không thể thành người mập ngay được, bước từng bước thì mới vững chắc.

Ở phương diện danh tiếng, điện thoại Lam Mị khẳng định không nổi tiếng cao như điện thoại của Apple, việc tuyên truyền điện thoại Lam Mị kỳ thực đều từ 'Trí năng Tiểu Lam'

Trí năng Tiểu Lam có 80 triệu người sử dụng. Tuyệt đối không phải đùa, số lượng này đều sắp bằng với lão đại QQ trong giới ngành thông tin rồi. Bất quá, trước mặt công ty QQ thì trí năng Tiểu Lam vẫn chỉ là chú lùn nhỏ bé, không có cánh tay thô hay bắp chân lực lưỡng như người ta.

Khoa kỹ Lam Mị hiện tại có chính sách mở rộng quan hệ, địch mạnh thì ta lùi, tuyệt đối không giao phong chính diện, tích góp thực lực, hợp tác với người hoan nghênh, người đối địch thì tạm thời không nên trêu chọc, hắn mạnh thì mặc hắn. Trước tiên cần phải ổn định số lượng người sử dụng.

Công ty đầu tư Sam Mộc, tập đoàn Soft Bank, công ty Business Angel cùng với nhiều công ty khác đã tung cành ô liu với khoa kỹ Lam Mị, muốn có được cổ phần của khoa kỹ Lam Mị.

Tất cả đều bị Hác mãnh từ chối.

Khoa kỹ Lam Mị không thiếu tiền, cũng không cần gấp đối tác đầu tư, nó cần thời gian, trong khoảng thời gian ngắn chỉ vài tháng, khoa kỹ Lam Mị đã hiện ra tư thế vương giả của chính mình.

"Có cuộc gọi tới, xin hỏi có tiếp không?" Âm thanh nhắc nhở từ đồng hồ trên tay Hác Mãnh vang lên.

Đồng hồ Phong Bạo F1, có thể nói là kết tinh của công nghệ tối cao trong khoa kỹ Lam Mị, ít nhất là đối với người ngoài có cảm giác như vậy.

Giá bán: 8888 tệ, giá cao khiến nhiều người yêu thích nó phải dừng lại.

Đồng hồ Phong Bạo có công năng thông tin, ngoài ra còn mang công năng hình chiếu, định vị vệ tinh, máy thu hình, tự động quay chiếu chụp, ghi âm dài đến 48h, không thấm nước, có thể kết nối máy tính, điện thoại và mạng internet. Chỉ cần download một phần mềm hỗ trợ là có thể kết ối.

Ngoài ra, trong nó còn có trí năng Tiểu Lam, được trao quyền có thể tiếp quản các loại thiết bị điện tử, bao quát đèn, cửa điện tử, TV và thậm chí là ô tô.

Công năng ngữ âm, có thể cho phép bắt chước giọng nói, lưu trữ thông tin về chủ nhân... Nói cách khác, đồng hồ Phong bạo có thể điều khiển bằng giọng nói, đồng thời công năng hình chiếu cho phép thao tác sử dụng rất dễ dàng. Đã từng thử dùng giọng nói điều khiển máy bay mô hình, ô tô mô hình, thậm chí là chơi game?

Đồng hồ Phong Bạo đều có thể làm được.

Trên mạng đối với đồng hồ Phong Bạo có đánh giá rất cao, cao tới 98% nhất trí cho rằng, F1 không có lỗi với giá trị của chính bản thân, trong đó 89% người sử dụng hy vọng có thể có thêm thiết bị trí năng tương tự như thế.

"Điện thoại của ai?" Hác mãnh hỏi.

"Tên: Vương Ngọc Khôn" Âm thanh đáp lại chỉ sau 1s đã đưa ra kết quả, phương diện này nếu không phải cùng kết hợp với trí năng Tiểu Lam thì không làm được. Một mặt là phần cứng, đồng thời cũng cần phần mềm có công năng lớn.

"Chuyển"

"Keng" Đồng hồ Phong Bạo phát sinh thông báo, đèn chỉ thị màu xanh lục trên đồng hồ lóe lên.

"Vương đại ca"

"Ha ha, Hác Mãnh lão đệ, lão gia tử nhà ta vừa nói, đồ gỗ kia đã được điêu khắc ra, bảo ngươi tới lấy. Tốt nhất là nhanh lên chút, nếu tới chậm sẽ bị người nuốt mất. Không còn gì nữa, buổi trưa đến đi, đúng lúc cùng ăn bữa cơm. Chị dâu ngươi thường xuyên nhắc tới ngươi." Vương ngọc Không cười phóng khoáng.

Tượng gỗ trầm hương ngàn năm được rồi? hác Mãnh cười nói: "Được, lúc nữa ta qua"

"Nhớ kỹ đưa cả bạn gái đại minh tinh của ngươi theo, chị dâu ngươi nhắc ngươi vậy." Vương Giác Khôn nói.

Hác mãnh cười khổ: "Cái này e rằng không được rồi, Từ Manh đã về trường học rồi, ta đi đâu tìm đây. Phải đến kỳ nghỉ đông mới được nghỉ."

Vương Giác Khôn sửng sốt, nói: "Vậy à, vậy ngươi tự đến giải thích với chị dâu ngươi đi"

Cúp điện thoại, Hác Mãnh cười lắc đầu, đối với gỗ trầm hương ngàn năm, hắn cũng không quá để ý, nhưng nam nhân cũng cần chút trang sức để lúc nào cần khoe thì khoe, mang dây chuyền vàng, nhẫn ngọc là có thể trang điểm được nhưng quá tục. Gỗ trầm hương ngàn năm này thành đồ trang sức thích hợp với giá trị bản thân Hác Mãnh hơn.

Rời công ty, hắn rẽ vào cửa hàng hoa quả mua chút hoa quả, không phải đồ đắt giá gì. Trong nhà Vương Ngọc Không cũng không thiếu những thứ này, nhưng không thể đến tay không, lễ nghi tối thiểu, lại nói Tiền mãn Đường, Tiền lão gia tử là trưởng bối. Hắn với Vương Giác Khôn có thể ngang hàng nhưng Tiền lão gia tử thì không thể.

"Leng keng"

Vương Băng Ngọc mở cửa, nhìn Hác Mãnh lè lưỡi một cái, con ngươi đảo

chút, nói: "Chỉ mình ngươi thôi à?"

Hác Mãnh gật đầu cười: "Từ Manh tỷ của ngươi đến thủ đô học rồi."

Đối với con gái của Vương Ngọc Không, Hác Mãnh cũng có nghĩ tới, nhưng không phải là về phương diện nam nữ kia, mà là đối với tài hoa của nàng, phải biết, Vương Băng Ngọc có thể tính là đệ tử cuối cùng của ông ngoại nàng Tiền Mãn Đường, nói cho cùng cũng là truyền nhân của Thạch Thành Điêu Vương Tiền lão gia tử. Hiện tại tuy tuổi còn nhỏ, nhưng qua vài năm trong giới điêu khắc ai dám coi thường? Sau này nếu như Tiền lão gia tử phong đao, vậy thì nếu có vật liệu tốt, muốn điêu khắc gì đó thì chỉ có thể hi vọng tiểu nha đầu này ra tay rồi.

"Không phải người ngoài, tới là được rồi, còn mang theo đồ làm gì." Tiền Phương quở trách, nhận lấy giỏ hoa quả từ tay Hác mãnh.

Hác Mãnh cười không nói gì, chỉ chào hỏi TIền Phương một chút, theo Vương Băng Ngọc tới phòng làm việc của Tiền lão gia tử, còn Vương Giác Khôn đang bận việc Kim Ngọc Hiên, lát nữa mới trở về.

"Đến rồi à?" Tiền lão gia tử đẩy gọng kính trên mũi, nghe tiếng mở cửa ngẩng đầu lên nhìn Hác Mãnh chút, rồi lại cúi đầu cầm dao trổ khắc: "Nha đầu, lấy đồ vật đưa cho hắn đi, nhìn xem có hài lòng không"

Vương Băng Ngọc nhìn Hác Mãnh, cười nói: "Đồ điêu khắc kia cho ngươi, ông ngoại ta nói cả đời này ông không có nhiều tinh phẩm trong tinh phẩm đó, không nỡ cho ngươi đâu."

Hác Mãnh sờ mũi, không nỡ cũng cho chứ, đó là của mình mà.

Ở góc phòng có két bảo hiểm, Vương Băng Ngọc ngồi xổm xuống mở mã an toàn, từ bên trong lấy ra gói vải trắng, đóng két bảo hiểm lại rồi đi tới đưa gói vải trắng cho Hác Mãnh.

Trong gói vải trắng có mấy món đồ, một chuỗi dây chuyền, rất nặng, gần 500g thì phải, nhìn đồ vật không lớn nhưng phân lượng lại không nhẹ. Một chuỗi hạt châu nhỏ xuyên thành dây xích, phía dưới là điêu khắc một khối long bài, trông rất sống động.

"Đẹp quá"

Hác Mãnh cảm thán.

"Hừ, ngươi biết cái gì chứ, đẹp chỗ nào mà đẹp? Vật này mang trên người ngươi còn không bằng để trong két bảo hiểm của ta" Tiền Mãn Đường hừ lạnh.

Hác Mãnh cũng không tức giận, nhếch miệng cười khà khà: "Vậy sao được, vật này mang trên người ta tuy là hơi tiếc, nhưng dù sao vẫn hơn là đặt trong két bảo hiểm của lão nhân gia ngài chứ, tuy rằng ta không biết nó đẹp chỗ nào, nhưng nó chính là rất đẹp, nhìn là thấy thích rồi."

Tiền lão gia tử không nhịn được cười mắng: "Thằng nhóc láu cá nhà ngươi, được rồi, đồ đã cho ngươi, ta trong lòng cũng yên tâm. Gỗ trầm hương ngàn năm này, trải qua ngàn năm đánh bóng không cần bàn tới, chỉ cần ngươi mang trên người, lấy người dưỡng mộc, ngược lại, lấy mộc dưỡng người, có nhiều chỗ tốt, sau này không được lấy xuống, tận lực mang trên người"

Hác Mãnh nghiêm túc gật đầu

...

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Xưởng May Mãnh Long

Chương 130: Xưởng May Mãnh Long
Trừ dây chuyền, còn có vòng tay, mười hai hạt châu giống như nhau, mặt ngoài hạt châu điêu khắc hình 12 con giáp, trông rất sống động, Hác Mãnh thử đeo vào cổ tay một chút, thấy vừa khít .

“Cái này là em khắc” Vương Băng Ngọc đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói.

Khối gỗ trầm hương ngàn năm kia, dây chuyền cộng thêm vòng tay chỉ dùng hết có hai, ba phần, còn dư lại rất nhiều, bất quá lấy nguyên liệu cũng chỉ dùng bộ phận tinh hoa.

Về phần còn dư lại giải quyết như thế nào, Hác Mãnh cũng không hỏi, Tiền lão gia tử cũng sẽ không nói cho hắn.

Buổi trưa, Vương Giác Khôn vội trở về, Hác Mãnh cũng không rời đi, ở lại ăn bữa cơm rau dưa đạm bạc. Trong bữa ăn, Vương Giác Khôn muốn mời Hác Mãnh tháng sau cùng đi hội chợ Đằng Trung nhưng bị Hác Mãnh từ chối!

“ Cái kia còn dư lại một ít còn đang khắc, chờ khắc xong sẽ đưa nốt cho anh. Ông ngoại em để em lén nói cho anh biết, không cần lo lắng bị mất!” Nhân lúc Hác Mãnh rời đi, Vương Băng Ngọc lén nói với hắn.

Hác Mãnh cười vuốt mũi nàng một cái, không nói gì. Đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy một cái đồng hồ Phong Bạo ‘F1’ ở trên xe, nhẹ nhàng đưa cho nàng, nhỏ giọng nói: “ Tặng em, vừa rồi để trong xe quên lấy xuống”.

“Cám ơn!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Băng Ngọc đỏ lên, có chút ngượng ngùng nhưng không từ chối, thật ra nàng cùng Hác Mãnh tuổi tác xê dịch không nhiều. Vương Giác Khôn lại muốn nàng gọi Hác Mãnh là chú, nàng cũng khó mở miệng.

...

“Đệ ở chỗ nào?” Tiếu Ngọc Vân gọi điện tới, lạnh giọng hỏi.

Hác Mãnh sờ sờ mũi, cười hắc hắc nói: “ Sân bay, đang chuẩn bị lên máy bay ra nước ngoài, tỷ, có chuyện gì chờ đệ trở về rồi nói sau!” Hắn nói dối. Thật ra thì hắn mới từ nhà Vương Giác Khôn ra. Bất quá, Hác Mãnh sắp tới có chuyện cần xuất ngoại là sự thật!

"“Chém gió, cứ tiếp tục chém đi” Tiếu Ngọc Vân liếc mắt, tức giận nói.

“Nào có!” Hác Mãnh cười không nổi. tính toán thời gian, xưởng may bên kia cũng nên xây xong rồi chứ? Tiếu Ngọc Vân gọi điện thoại cho mình đoán chừng cũng là vì việc này.

“Tỷ đang đi sau xe đệ đây, đệ không biết ‘trí năng Tiểu Lam’ có chức năng định vị sao? Chúng ta cách nhau không quá 15 thước!” Tiếu Ngọc Vân trong

âm thanh mang theo một nụ cười.

Trí Năng Tiểu Lam còn có loại công năng này?

Hác Mãnh sửng sốt, cười khổ không thể làm gì khác hơn là tấp vào lề dừng xe, rất nhanh, Tiếu Ngọc Vân đem xe đỗ bên cạnh, hạ cửa sổ xe nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng mang theo một nụ cười hỏi: “Đệ không phải ở sân bay, chuẩn bị lập tức lên máy bay ra nước ngoài sao?

“Ách!” Hác Mãnh gượng cười, đánh trống lảng hỏi: “Tỷ, ngươi muốn đi đâu? Trời nóng vậy, hay là cùng ra đi uống chút nước giải khát nhé!”

Tiếu Ngọc Vân vạch ra chỗ then chốt của hắn, mang theo chút kiều mị mắng: “ Còn học người ta nói dối, có phải có bạn gái thì quên luôn tỷ tỷ này phải không?”.

Bạn gái? Mạnh Hiểu Lan? Ngươi đó, người ta là les đó, bạn gái con khỉ mốc. đến hiện tại cả tay cũng không nắm qua, bất quá ai bảo bị Tiếu Ngọc Vân bắt quả tang, đàng hoàng cũng không dám cãi lại.

“Đi theo ta!” Tiếu Ngọc Vân đem cửa sổ xe đóng kín, quay xe hướng xưởng may lái đi.

Mười mẫu đất mua ở khu kinh tế đang quy hoạch, cũng đã xây tường vòng quanh, phân xưởng sản xuất cũng xây hoàn thiện, bên trong có một ký túc xá ba tầng, trên cơ bản đã có thể sử dụng. trong thời gian gần hai tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, các loại thiết bị cơ giới đã được lắp đặt, vận hành thử.

"Đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Tiếu Ngọc Vân dẫn Hác Mãnh đi quanh xưởng may một vòng. Sau đó bình tĩnh nhìn hắn hỏi.

Hác Mãnh bị hỏi, sửng sốt, gãi gãi đầu, nói: “Cái gì làm sao bây giờ?”

“Xưởng may xây xong, công nhân tỷ cũng có thể thay đệ tuyển, nguyên vật liệu tỷ cũng có thể chịu trách nhiệm thay đệ, nhưng đệ không thể đem mọi chuyện đều đẩy cho tỷ. Ban đầu đệ cũng không phải nói để cho tỷ làm, mà là

nói, chúng ta cùng nhau xây dựng sự nghiệp, không phải sao?” Tiếu Ngọc Vân bình tĩnh nói.

"Không sai!" Hác Mãnh đàng hoàng gật gật đầu.

Tiếu Ngọc Vân cũng không nói chuyện, cứ như vậy theo dõi hắn, đem Hác Mãnh nhìn đến nỗi da đầu có chút tê dại. Kéo nàng vào trong xe, gượng cười nói: “ Tỷ tỷ tốt của ta, ngài là thân tỷ tỷ của ta, xưởng may bên này trừ tỷ ra đệ còn có thể giao cho ai quản lý đây? Tỷ nói đúng không? Ngài có bản lĩnh, có thể tỷ phiền, đệ bên kia thật có chuyện không thoát thân được, không nói mò, mấy ngày nữa đệ thật muốn đi nước ngoài một chuyến”.

Tiếu Ngọc Vân nhíu nhíu mày, âm thanh hòa hoãn dưới, nói: "Ta bận bụi mất công sức cũng không là cái gì, nhưng xưởng may đã xây được rồi, chỉ cần công nhân viên vào làm việc, nguyên vật liệu đầy đủ, kế tiếp có thể sản xuất. Công ty trang phục ta cũng đã đăng ký, nhãn hiệu cũng thông qua phê duyệt, vấn đề là sản xuất cái gì, sản xuất ra sản phẩm, bán cho ai? Phương diện này ta không có kinh nghiệm, cũng không có đầu mối!.”

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, cười nói: "Cái này đơn giản! Xưởng may lúc nào có thể khởi công?"

"Đầu tháng chín!"

"Không thành vấn đề, vậy thì sản xuất một triệu chiếc T-shirt, in hình điện thoại di động Lam Mị, hoặc là đồng hồ Bạo Phong, cùng với hình Trí Năng Tiểu Lam, chất liệu không thể quá kém, nhưng chi phí cũng không thể quá cao, vừa lúc gần đây khoa học kĩ thuật lam mị đang “hot”, nghiệp vụ ta đã sớm giúp công ty liên lạc xong, lợi nhuận đại khái cũng có mấy triệu!” Hác Mãnh cười nói.

"Một triệu chiếc T-shirt?" Tiếu Ngọc Vân sửng sốt một chút, nghiêng đầu nhìn Hác Mãnh hỏi: "Đệ cùng khoa kỹ Lam Mị có quan hệ?"

“Ừ!” Hác Mãnh gật đầu cười, không dám nói cho Tiếu Ngọc Vân khoa học kĩ thuật Lam Mị chính là hắn một tay dựng lên.

Khoa học kĩ thuật Lam Mị chuẩn bị trong hai tháng tới làm một chút hoạt

động nhỏ, bất kì ai mở chế độ VIP Trí Năng Tiểu Lam một năm phí hội viên, cùng với chức năng thương vụ 6 tháng trở lên, cùng người dùng kim cương, kim cương tím, cũng có thể được một áo T-shirt khoa học kĩ thuật Lam Mị quí giá. Làm thương phẩm phổ biến đầu tiên, áo T-shirt khoa học kĩ thuật Lam Mị, cũng sẽ tiêu thụ chính thức với giá 188 nguyên, tin rằng một trăm vạn áo T-shirt, trong 8 trăm ngàn người sử dụng, cũng có thể rất nhanh bán hết.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Tiếu Ngọc Vân lóe lên, cộng lại, cộng thêm nhân công, phí điện nước,giá tiền một áo T-shirt in hình ước chừng 20 nguyên, nếu như bán cho khoa học kĩ thuật Lam Mị. 30 nguyên một chiếc, lời 10 nguyên, một trăm vạn áo T-shirt, chỉ riêng vụ làm ăn này là có thể để cho công ty Mãnh Long đứng vững, đem "tâm thần" ổn định lại.

"Đệ xác định, vụ làm ăn này có thể lấy được?" Tiếu Ngọc Vân nhìn Hác Mãnh nghiêm nghị hỏi.

Hác Mãnh cười nói: " Yên tâm đi, quan hệ của chúng ta với khoa học kĩ thuật Lam Mị rất cứng, chỉ dựa vào sản phẩm ăn theo khoa học kĩ thuật Lam Mị cũng đủ để nuôi sống chúng ta, không phát tài được cũng không đến nỗi đóng cửa, điểm này tỷ cứ yên tâm!"

Tiếu Ngọc Vân gật đầu, nhưng không quá tin được lời Hác Mãnh, bình tĩnh nói: "Lời của đệ ta không tin, ký hợp đồng thì mới chắc chắn".

"Cái này đơn giản!" Hác Mãnh cời nói : "Đợi đệ liên lạc với bạn ở khoa học kĩ thuật Lam Mị, ký hợp đồng trong mấy ngày này."

Tay trái đưa cho tay phải, vẫn là tiền của Hác Mãnh. Bất quá, khoa học kĩ thuật Lam Mị quả thật cần có một chỗ sản xuất sản phẩm trang phục ăn theo như vậy, thay vì tiện nghi cho người khác, còn không bằng tiện nghi cho người của mình. Khoa học kĩ thuật Lam Mị chắc chắn sẽ xoay quanh Trí Năng Tiểu Lam, khai phá các loại sản phẩm ăn theo, về phần bước kế tiếp có thể không liên quan đến lĩnh vực buôn bán điện tử.

Khoa học kĩ thuật Lam Mị cũng không thiệt thòi, còn có thể đem xưởng may Mãnh Long nuôi sống, kế tiếp nếu không thể đem nhãn hiệu "Mãnh Long Quá Giang" nổi tiếng, tạo ra nhãn hiệu bản thân, phải dựa vào việc kinh doanh.

"Ngọc Vân tỷ, chúng ta cũng lâu rồi không gặp đi?" Hác Mãnh ngó chừng Tiếu Ngọc Vân cười hắc hắc nói.

Tiếu Ngọc Vân lườm hắn, hừ lạnh nói: "Đệ hiện tại đã có bạn gái. Sau này đừng đánh chủ ý đến ta, người ta phát hiện ra không tốt".

Hác Mãnh sờ sờ lỗ mũi, đối với tâm tư Tiếu Ngọc Vân hắn không rõ ràng lắm, lúc lạnh lúc nóng, rốt cuộc là nghĩ thế nào?

“Đệ cùng Mạnh Hiểu Lan, thật ra…” Hác Mãnh muốn giải thích.

Bất quá bị Tiếu Ngọc Vân trực tiếp cắt đứt, đỏ mặt nhẹ nhàng nói: “Ai, được rồi, không phải nghĩ đến cái kia ư, đi khách sạn hả, nhưng mà nói trước cho rõ ràng, không phải là ta tự nguyện, là đệ bức bách ta, chờ đệ kết hôn, chúng ta phải chấm dứt quan hệ này!”.

Xì xì!

Hác Mãnh nhịn không được cười, cái gì gọi là tự mình nghĩ, chẳng lẽ ngươi không nghĩ? Đem mình làm vĩ đại, cao thượng như vậy, như thế nào cũng có cảm giác bịt tai trộm chuông.

""“Cười gì mà cười!” Tiếu Ngọc Vân đỏ mặt trừng mắt.

Hác Mãnh không đếm xỉa, nhìn nàng cợt nhả nói: “Ngọc Vân tỷ, đệ đột nhiên cảm thấy tỷ rất đáng yêu, hắc hắc, làm sao trước giờ lại không phát hiện ra nhỉ?”

Tiếu Ngọc Vân không có phản ứng, mở cửa xe muốn xuống, bất quá bị Hác Mãnh kéo lại. “Đừng nóng, đệ nói thật thôi!”

“ Từ giờ đến 4 giờ chiều ta rảnh!” Tiếu Ngọc Vân nghiêm mặt, nhìn lên cổ tay, nhẹ nói. Ý tứ rất rõ ràng, ngươi muốn làm gì thì phải nắm chặt thời gian, chờ làm xong nàng còn có chuyện muốn làm.

Mắt Hác Mãnh giật giật, cười hắc hắc nói: “ Ngọc Vân tỷ, chúng ta lái xe đến chỗ đất trống kia được không? Bên kia cũng không có người, bây giờ quay về lãng phí không ít thời gian. Chúng ta giải quyết ngay tại chỗ, chẳng những tiết kiệm thời gian, ngay cả tiền phòng cũng giảm!”

“Ở trong xe?” Tiếu Ngọc Vân nhắc lại, đỏ mặt suy nghĩ, khẽ gật đầu một cái, trước kia thường xuyên nghe người ta nói đến chuyện này, không biết là tư vị gì, thử một chút cũng tốt!

...

Về hợp đồng xưởng Mãnh Long đại diện công ty khoa học kĩ thuật Lam Mị phổ biến áo T-shirt cũng được xác định. Đen, trắng, hồng, lam, tím, cam, lục, mỗi loại màu sắc sản xuất 20 vạn chiếc, mỗi chiếc xuất xưởng là 40 nguyên, về phần xưởng may Mãnh Long có bao nhiêu lợi nhuận, khoa học kĩ thuật Lam Mị sẽ không hỏi tới, nhưng cần đảm bảo chất lượng.

Xưởng may Mãnh Long có thể giữ lại nhãn hiệu Mãnh Long Quá Giang ở nhãn hiệu trên cổ áo. Điểm này là Hác Mãnh đặc biệt nhắn nhủ!

Sau khi ký hợp đồng, khoa học kĩ thuật Lam Mị trước tiên cấp cho xưởng may Mãnh Long 100 ngàn tiền hàng dự chi. Bởi vì có Hác Mãnh nên rất dễ giải quyết, bên khoa học kĩ thuật Lam Mị cho Tiếu Ngọc Vân một cảm giác dị thường ‘Thống khoái’!

"Hợp tác vui vẻ!"

Sau khi hoàn tất ký hợp đồng, Tiếu Ngọc Vân cười cùng người phụ trách khoa học kĩ thuật Lam Mị chủ động bắt tay nói. Vụ làm ăn này, đối với xưởng may Mãnh Long mà nói chính là đến đúng lúc!.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Chương 131

Chương 131
Sân bay Thạch Thành, chuyến bay quốc tế Fi187 đi Seoul!

"Lần đầu tiên đi máy bay à?"

Hác Mãnh nhìn người đẹp chân dài ngồi bên cạnh, gượng cười lắc đầu: "No, chính xác là lần đầu tiên bay đi nước ngoài!"

"Sao tôi cảm thấy anh có chút căng thẳng nha?" Người đẹp trừng mắt, cười đùa.

"Vậy à? Có thể là sắp rời tổ quốc, trong lòng có chút nhớ quê hương!" Hác Mãnh gãi gãi mũi, cười nói, ánh mắt âm thầm đảo qua đánh giá, hĩ hĩ, cặp giò

thon thả quá, còn dài nữa chứ. Hắn tò mò hỏi: "Nghe khẩu âm của cô thì hình như không phải là người Trung Quốc?"

"Ờ, tên tôi là Po Mak, người Hàn Quốc!" Người đẹp tủm tỉm cười, nhìn dáng dấp dường như rất thích nói chuyện phiếm với Hác Mãnh, hơn nữa còn chủ động bắt chuyện với hắn, hoặc có thể nói nhân duyên với phụ nữ của Hác Mãnh vẫn luôn tốt đẹp từ bé.

"Người Hàn Quốc? Ha ha, cô nói tiếng Trung khá đấy." Hác Mãnh cười khen ngợi.

"Cám ơn!" Po Mak cười nói: "Còn anh tên là gì, đi Hàn Quốc làm gì? Đúng rồi, tôi là một người mẫu!"

Người mẫu?

Chân dài, trắng, non nớt, người mẫu?

Gọi tắt là ‘mẫu vếu’!*

Được rồi, Hác Mãnh thừa nhận bản thân rất dâm tà, khè khè!

"Hác Mãnh, đi Hàn Quốc, ờ... công ty yêu cầu!" Hác Mãnh cười, thuận miệng trả lời. Hắn cũng không thể trực tiếp nói: ka tới để xây công ty, lột tiền, cướp các em gái, chiếm đất của quốc gia các ngươi, như vậy rất không tinh tế, không lễ phép.

Khoa kỹ Lam Mị đã thiết lập phòng làm việc ở Seoul, lần này Hác Mãnh đi rất âm thầm, không thông báo rộng rãi, người ngoài không hề biết chút nào, chỉ có cao tầng bên trong công ty nắm được tin tức. Hác Mãnh không đem theo người nào, đi trước một mình.

Người đẹp chân dài nói rất nhiều, không e sợ người lạ, hàn huyên với Hác Mãnh giống như bạn tốt nhiều năm không gặp. Miệng nhỏ liến thoắng, rất có lực chiến đấu!

Lộ trình tuyến bay Thạch Thành đi Seoul cũng không xa, khoảng tầm 3h là tới nơi.

"Hác Mãnh, đây là địa chỉ của tôi, nếu anh ở Seoul gặp phải phiền toái gì thì cứ liên hệ với tôi, dĩ nhiên lúc rãnh rỗi cũng có thể gọi điện, tôi sẽ dẫn anh đi chơi. Còn nữa, rất hân hạnh được biết anh!"

Sau khi xuống máy bay, Po Mak viết địa chỉ của mình lên một mẩu giấy, đưa cho Hác Mãnh, đồng thời còn lưu số điện thoại của hắn. Thấy vị 'mẫu vếu' này rất yêu thích kết giao bằng hữu, Hác Mãnh đương nhiên cũng không cự tuyệt, mỹ nữ ư, đàn ông nào mà chẳng thích. Tương đối mà nói, vấn đề quốc tịch hay gì gì khác đều không ảnh hưởng!

Không biết liệu đây có phải là sự khởi đầu của một cuộc diễm ngộ hay không?

Sau khi chia tay với Po Mak, Hác Mãnh liền bước tới chỗ một thanh niên đang giơ cao tấm bảng có viết tên mình trên đó!

"Ngài… xin hỏi ngài chính là Hác Mãnh tiên sinh à?" Người thanh niên đeo kính dày cộp trông rất ngố, đánh giá qua Hác Mãnh rồi dè dặt hỏi.

Trần Vũ Tình đã thông báo cho nhân viên chi nhánh của Khoa kỹ Lam Mị ở Seoul, thậm chí sợ đón lầm người, phỏng chừng cũng gửi luôn sang cả ảnh của Hác Mãnh hắn.

"Đúng!" Hác Mãnh gật đầu cười, tiếng Trung của thanh niên này không được lưu loát như cô nàng người mẫu kia.

"Chào Hác tiên sinh. Tôi là Ahn Jeong Hwi, nhân viên công tác của Khoa kỹ Lam Mị ở Seoul..."

Hác Mãnh vươn tay ra, cười nói: "Ahn Jeong Hwi đúng không? Có chuyện gì thì sau khi về công ty hãy nói, chúng ta đi thôi!"

Trên đường trở về, Hác Mãnh vẫn một mực nhắm mắt, tạo cho người khác cảm giác hắn đang nghiền ngẫm điều gì.

Thật ra thì Hác Mãnh hắn là đang giả bộ hổ báo tí thôi, lần đầu tiên xuất ngoại, hắn vẫn có chút chưa kịp thích ứng. Thị trường nước ngoài đối với Khoa kỹ Lam Mị mà nói chính là khai cương khoách thổ.

Và Hác Mãnh đặt mục tiêu đầu tiên là Hàn Quốc cũng có đạo lý của hắn.

Tập đoàn Samsung của Hàn Quốc là một trong những gã khổng lồ trên toàn cầu. Đặc biệt là trên phân khúc thị trường cao cấp về lĩnh vực kỹ thuật số, điện thoại di động, phần mềm thông minh, e là cũng chỉ có Samsung mới có thể cạnh tranh cùng Apple.

Nếu Khoa kỹ Lam Mị có thể đứng vững gót chân ở Hàn Quốc, vậy chẳng khác nào tương đương với việc cầm một thanh lợi khí, thoáng cái đâm vào đít Samsung.

Mục đích tới đây lần này của Hác Mãnh chính là vì khai mở thị trường!

Suy nghĩ tiến vào trạm Thu mua, lựa chọn mục 'Mua' .

Phân phó nói:

"Tìm kiếm làm sao để nhanh chóng nắm vững một ngôn ngữ!”

"Đinh... Bắt đầu tìm kiếm!"

Sau đó, liên tiếp các loại sản phẩm hiện ra trong đầu Hác Mãnh, từ 'phần mềm giảng dạy' đến 'kiến thức và học cụ', 'thuốc trí tuệ' …v..v.., hàng đống hạng mục lựa chọn khiến cho Hác Mãnh thiếu chút nữa hoa mắt. Hàng tốt rất nhiều, nhưng chung quy đều có một loại bệnh chung, đó chính là không hề rẻ.

Nhìn giá thành hàng trăm ngàn, hàng triệu, cho tới mấy chục triệu kim tệ, khiến cho Hác Mãnh cảm thấy nhức thịt, đều là hàng tốt nhưng vấn đề là hắn có chút không nỡ mua!

Cuối cùng Hác Mãnh đặt mục tiêu vào 'thuốc ngôn ngữ'!

‘Thuốc ngôn ngữ’ sơ cấp - Hàn ngữ!

Giá tiền: 500 kim tệ (GB)!

Giới thiệu: có thể hiểu sơ qua tiếng Hàn Quốc trên địa cầu, dùng cho giao tiếp hàng ngày, viết lách.

Giá thành này Hác Mãnh còn tạm chấp nhận. Một viên ‘thuốc ngôn ngữ’ sơ cấp đã đủ để hắn xài, có thể hiểu rõ ý tứ đối phương, có thể đi giao tiếp, có thể viết vẽ đơn giản. Hắn cũng không muốn đi sâu nghiên cứu lịch sử người Hàn Quốc, cho nên học nhiều hơn cũng vô dụng.

500 kim tệ tương đương với 125 ngàn tiền mặt, nói một cách khác, một tiết học thu phí 250 tệ, 500 tiết học liền biết sơ qua một ngoại ngữ, cũng không xê xích gì nhiều. Lệ phí tính toán rất khoa học.

Hác Mãnh nhìn qua giá tiền ‘thuốc ngôn ngữ’ sơ cấp - Hán ngữ, 3000 kim tệ, hơn gấp 5 lần so với Hàn ngữ, về phần nguyên nhân thì có lẽ đại khái là Hán ngữ khá ảo diệu.

Sau khi trả tiền, ‘thuốc ngôn ngữ’ hiện ra trong tay Hác Mãnh. Kích cỡ bằng một viên kẹo, vị ngọt, sau khi nuốt xuống, não có cảm giác căng ra, đau đớn. Tức thì, Hác Mãnh liền hiểu được tiếng Hàn.

Đkm nó, công nghệ cao chính là công nghệ cao nha, cắn phát liền hiểu.

"Hác tiên sinh, đến rồi!" Ahn Jeong Hwi đậu xe bên cạnh một văn phòng, nhẹ giọng nói với Hác Mãnh.

Hác Mãnh mở mắt, nhíu mày nói: "Sau này gọi tôi là ông chủ, cứ Hác tiên sinh mãi nghe sốt ruột lắm!" Nói xong liền mở cửa xe bước xuống!

Tại nơi làm việc của Khoa kỹ Lam Mị tại Hàn Quốc, tổng cộng có 4 người. Trừ Ahn Jeong Hwi, còn có hai du học sinh người Trung Quốc, và một thím lao công, toàn bộ đều là dạng nhân viên tạm thời! Kể cả thanh niên nghiêm túc Ahn Jeong Hwi cũng thế, nói cút là phải cút, nhưng đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Khoa kỹ Lam Mị suy sụp, muốn triệt tiêu chi nhánh ở đây.

"Đây là Vương Mẫn, quản lý tài vụ tạm thời trong công ty! Vị này là Phương Hạo, chịu trách nhiệm bảo vệ, duy trì nơi làm việc hàng ngày cùng với tôi!" Ahn Jeong Hwi giới thiệu nhân viên chi nhánh với Hác Mãnh.

Vương Mẫn và Phương Hạo tuổi tác không lớn, tầm trên 20!

"Từng đi phẫu thuật thẩm mỹ à?" Hác Mãnh liếc nhìn Vương Mẫn, cười hỏi.

Dáng vẻ của Vương mẫn hơi giống một vị minh tinh trong nước, không biết sinh ra đã vậy hay là nhờ ‘đại tu nhan sắc’ bên Hàn Quốc này!

Vương Mẫn không chút ngượng ngùng, ánh mắt quyến rũ liếc nhìn Hác Mãnh, nhẹ nhàng nói: "Người ta chưa dao kéo chút nào đâu!" Thanh âm nũng nịu, làm cho người nghe khó mà kìm lòng.

Hác Mãnh gãi gãi mũi, gượng cười: "Nói chuyện bình thường đi, đừng dùng giọng điệu kiểu đó, tuyến tiền liệt* của tôi không được tốt lắm!"

Vương Mẫn sửng sốt, rồi ngay sau đó khuôn mặt ửng đỏ.

"Lần này tôi tới đây nhằm để xây dựng chi nhánh Khoa kỹ Lam Mị, hai người hãy cố gắng, tương lai nhất định có thể thăng chức, theo tôi xông pha sẽ không phải chịu thiệt thòi!" Hác Mãnh cười cười, vỗ vai Vương Mẫn, sau đó bước về phía phòng làm việc của Ahn Jeong Hwi. Kỳ thật nói là phòng làm việc thì hơi quá, bởi văn phòng chi nhánh Khoa kỹ Lam Mị chỉ rộng tầm 50m vuông, và được ngăn thành từng ô riêng, đánh rắm cũng không dám phát ra tiếng!

Đợi sau khi Hác Mãnh rời khỏi, Vương Mẫn liền đi tới bên cạnh Phương Hạo, nhỏ giọng hỏi: "Này, cậu thấy ông chủ của chúng ta từ bên quốc nội (TQ) sang có đáng tin không?"

Phương Hạo đẩy gọng kính, lắc đầu nói: "Không rõ, chỉ biết trong khoảng thời gian này, Khoa kỹ Lam Mị bên quốc nội phát triển rất mạnh mẽ!" Nói nhảm, ông chủ đáng tin hay không thì liên quan quái gì tới chúng ta. Điều chúng ta nên quan tâm chính là chén cơm này có thể ăn tiếp hay không!

Vương Mẫn khẽ nhíu mày, hiện tại internet tiến bước thần tốc, bên quốc nội phát sinh chuyện gì đều rất dễ dàng lan truyền. Nàng dĩ nhiên cũng biết mấy tháng nay Khoa kỹ Lam Mị phát triển rất mạnh. Những thứ khác không nói, nội việc bên này người Hàn Quốc sử dụng trí năng Tiểu Lam cũng đã hơn 2 triệu, mà đây là còn chưa tiến hành tuyên truyền rầm rộ đấy nhé.

"Chớ vòng vo với tôi, nói thật đi, rốt cuộc cậu đánh giá Khoa kỹ Lam Mị thế nào?" Vương Mẫn lườm Phương Hạo một cái, nghiêm túc hỏi.

Vương Mẫn và Phương Hạo ban đầu cũng là tình cờ đọc được tin tức tuyển dụng nhân viên của Khoa kỹ Lam Mị ở Seoul, đến với thái độ thử xem một chút, tính ra thời gian gia nhập công ty vẫn chưa tới 1 tháng.

Kỳ thật, Vương Mẫn còn một thân phận khác chính là Phó hội trưởng hội giao lưu du học sinh Trung Quốc, năng lực bản thân vô cùng mạnh mẽ, tinh thông 3 ngoại ngữ: Anh - Nhật - Hàn, cũng là người rất kiêu ngạo.

"Rất tốt!" Trong mắt Phương Hạo chợt lóe lên tinh quang, khẽ gật đầu một cái.

"Vậy được, nghe theo cậu!" Vương Mẫn cười khanh khách.

...

"Cậu thấy chúng ta nên làm gì tiếp theo?" Hác Mãnh ngồi trên chiếc ghế làm việc vốn là của Ahn Jeong Hwi, cười hỏi.

Ahn Jeong Hwi đẩy gọng kính sát lên sống mũi, lắc đầu nói: "Tôi không biết, tôi chỉ phụ trách duy trì máy chủ của chi nhánh hàng ngày, về phương diện kinh doanh thì tôi không hiểu!"

Một câu nói khiến Hác Mãnh nghẹn họng!

Hác Mãnh liếc mắt nói: "Không hiểu thì có thể học chứ!"

Ahn Jeong Hwi im lặng một hồi, hắn học công nghệ thông tin, không khoái mấy chuyên ngành quản lí, buôn bán cho lắm!

"Như vậy đi, trước hết cậu giúp tôi liên hệ với các công ty truyền thông tốt nhất tại Hàn Quốc, mặt khác, chi nhánh Khoa kỹ Lam Mị ở Hàn Quốc cũng phải đăng ký chính thức, cậu chịu trách nhiệm giải quyết. Còn có, nơi làm việc này quá nhỏ, hãy thuê chỗ rộng hơn, nhân viên cũng quá ít, cần tuyển dụng thêm!" Hác Mãnh suy nghĩ một chút, nói.

Ahn Jeong Hwi nhìn Hác Mãnh, thái độ kiểu như một cô vợ bé đang nghe trách mắng, nhẹ giọng hỏi: "Việc này… ông chủ… đều muốn tôi đi làm sao?"

"Nói nhảm!"

http://tieulun.hopto.org

Đoạn này chơi chữ. 嫩: nộn (non nớt) + 模特: mô đặc (người mẫu, 模 mô: khuôn mặt) = 嫩模 nộn khuôn: Tiếng lóng trên mạng của tàu khựa, chỉ mấy em người mẫu chuyên khoe ngực. (kiểu Elly Trần, Mai Thỏ bên mềnh)

*tuyến tiền liệt: Chym Đang Sun =))

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Tập Đoàn Samsung!

Chương 132: Tập Đoàn Samsung!
Hác Mãnh lần này mang theo 200 triệu (tệ) tiền mặt, dĩ nhiên số tiền này chắc chắn chả là gì khi ở Hàn Quốc, và đối với tập đoàn Samsung thì càng chỉ như hạt cát trên sa mạc. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây cũng không phải Hác Mãnh muốn lấy trứng chọi đá, mà hắn thấy chỉ cần cầm theo 1/4 số tiền sang, thành lập chi nhánh Khoa kỹ Lam Mị tại Hàn Quốc, và dùng cho việc mở rộng trí năng Tiểu Lam vậy là đủ rồi.

Thời điểm buổi tối, Hác Mãnh đang định gọi điện cho cô nàng ‘mẫu vếu’ gặp trên máy bay hôm nay, hỏi đối phương có thời gian rảnh để dẫn hắn ngoài nhận biết một chút cảnh sắc ở Hàn Quốc hay không, thì Trần Vũ Tình gọi điện sang!

"Chúng ta có phiền toái!"

Hác Mãnh sửng sốt, từ bỏ ý định ra ngoài, nhíu mày hỏi: "Phiền toái gì?"

Trần Vũ Tình trầm giọng nói: "Tập đoàn Samsung sáng chế được một phần mềm ngữ âm (giọng nói) có chức năng tương tự trí năng Tiểu Lam, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai sẽ ra mắt chính thức, hơn nữa còn tự động cập nhật cho các loại điện thoại Samsung trên thị trường, người sử dụng đều được download miễn phí. Phần mềm này nghiên cứu rất tốn kém, hơn nữa Hàn Quốc lại là đại bản doanh của Samsung, e rằng sẽ là uy hiếp rất lớn tới việc khuếch trương trí năng Tiểu Lam ở bên đó của cậu!"

Phần mềm ngữ âm của Samsung?

Hác Mãnh nhíu mày trầm tư một lúc, rồi đột nhiên cười nói: "Chả sao cả, công bình cạnh tranh ư, trí năng Tiểu Lam của chúng ta cũng đâu có kém ai? Hơn nữa, phần mềm đó của Samsung nhất định sẽ xuất sắc hơn trí năng Tiểu Lam ư? Chưa chắc đâu nhé! Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có câu nói là: không sợ hàng tồi, chỉ sợ hàng so sánh, đối với Khoa kỹ Lam Mị thì đây chính là một lần khiêu chiến, và là một cơ hội tốt đấy!"

"Hi vọng là thế!" Trần Vũ Tình gật đầu, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Có cần tôi phái một ít nhân lực qua giúp cậu không?" Nàng cảm thấy một mình Hác Mãnh là không đủ.

Hác Mãnh cười nói: "Làm sao, nghi ngờ ‘năng lực’ người đàn ông của cậu à?"

Trần Vũ Tình đỏ mặt, im lặng không nói gì.

"Cậu cứ nhìn xem, cho tôi thời gian 3 tháng, để thấy cái gì gọi là 'một tay tạo ra kỳ tích' !" Hác Mãnh cười ha ha, nói.

Trần Vũ Tình cũng cười, nói: "Được, đến lúc đó đừng có khóc nhè rồi lén chạy về đây là được!" Dừng một chút lại hiếu kỳ hỏi: "Công ty may Mãnh Long kia có quan hệ gì mà khiến cho ông chủ lớn như ngài phải đích thân định hướng nghiệp vụ dùm đối phương vậy?"

Sự tình bên Thạch Thành chắc chắn không thể gạt được Trần Vũ Tình, nên về việc phát triển thêm các công ty riêng khác, Hác Mãnh cũng không định giấu diếm. Bởi đấy chỉ có lợi chứ không hề tổn hại tới Khoa kỹ Lam Mị!

"Ờ, đó là do chị tôi Tiếu Ngọc Vân gây dựng, có cổ phần của tôi, nói như thế người đẹp đã hiểu chưa?" Hác Mãnh cười, nói rõ quan hệ trong đó.

"Tôi cũng không phải kẻ ngốc!" Trần Vũ Tình lầm bầm, nàng biết Hác Mãnh có một người ‘chị kế’, Hác Mãnh nói như vậy, nàng cũng hiểu. Bất quá vẫn không nhịn được dặn dò: "Cậu ở bên đó nhớ chú ý an toàn, một số việc có thể làm, nhưng có một số chuyện nhất thiết không nên, cậu hiểu ý tôi chứ?"

Hác Mãnh gãi gãi mũi, giả bộ ngu hỏi: "Chuyện gì, tôi khá ngố, không hiểu được ý cậu!"

"Chuyện gái gú ấy!" Sau khi buông thẳng tuột một câu, Trần Vũ Tình liền cúp điện thoại.

Hác Mãnh nhìn điện thoại, không khỏi lắc đầu gượng cười, cô nàng này sắp thành con giun trong bụng mình rồi, mình nghĩ gì cũng bị người ta nắm rõ.

Bất quá, có một số việc ngoài miệng nói không thể làm, nhưng sau lưng không nhất thiết là sẽ không làm. ‘Ăn xong chùi mép’, trước khi trở về chỉ cần chùi mép cho sạch sẽ là ngon rồi.

Dẫu sau thì đâu có người nào làm chuyện xấu ở ngoài, sau khi trở về sẽ chủ động khai báo? Đấy chẳng phải là bị ngu à!

Càng suy nghĩ trong lòng lại càng thấy ngứa ngáy, Hác Mãnh liền cầm điện thoại gọi ngay cho ‘mẫu vếu’, thế nhưng rất không may là hiện tại Po Mak bận việc, không thể gặp hắn.

Điều này khiến cho Hác Mãnh thấy hơi mất mát!

Nếu không có người đẹp làm bạn, hắn cũng không muốn ra ngoài một mình!

"Lam Lam, phương án ngươi thiết kế có thể tiến hành không? Ta đã cam đoan với Vũ Tình, đến lúc đó ngươi cũng đừng biến ta thành kẻ bốc phét, lúc trở về bị đẹp mặt đấy nhé!" Hách Mãnh bật laptop, gọi trí năng Tiểu Lam ra ngoài, nghiêm túc nói. Hắn đâu biết cái gì là kế hoạch phát triển, sở dĩ hắn dám đơn thương độc mã tới Hàn Quốc là bởi vì trong lòng đã nắm chắc, và Lam Lam chính là chỗ dựa của hắn.

Về phương án phát triển trí năng Tiểu Lam ở nước ngoài chính là được Lam Lam thiết kế.

Lam Lam trong chiếc laptop này cũng không phải mẫu thể, bởi laptop chứa mẫu thể vẫn nằm trong cửa hàng ở Thạch Thành. Theo Hác Mãnh hắn thì đó là chỗ an toàn nhất, người khác không ngờ tới! Ít nhất hắn cảm thấy, với người thông minh bình thường hắn là sẽ không nghĩ tới, còn nếu đụng phải

mấy thằng quái thai vậy thì khỏi nói.

"Có thể!" Lam Lam ánh mắt long lanh như nước, lầm bầm. Điều này khiến cho Hác Mãnh có chút giật mình, thằng nhóc này cũng không nói dài dòng như mọi khi.

Càng ngày càng nhân tính hóa!

Hác Mãnh liếc nó một cái, tò mò hỏi: "Ngươi có thể tự thân tiến hóa à?"

"Đúng vậy, hệ thống trí năng Lam Mị có thể tự thân tiến hóa, nói cách khác chỉ cần Lam Lam đạt được thêm nhiều kiến thức chưa biết là có thể tự động cập nhật một số trình tự, tiến hành tiến hóa!" Lam Lam gật đầu, bình tĩnh nói.

"Vậy sau này ngươi sẽ không giống như trong phim, thoát khỏi khống chế của ta, cuối cùng uy hiếp an nguy của loài người chứ?" Hác Mãnh trừng mắt hỏi.

Lam Lam giơ móng vuốt gãi gãi má, có chút bất đắc dĩ nói: "Ông chủ, ngài suy nghĩ sâu xa ảo diệu vậy. Lam Lam chỉ là một hệ thống trí năng, Lam Lam cần phải có điều kiện thì mới tiến hóa, ngoài ra trong thiết kế ban đầu, người sáng chế ra hệ thống trí năng Lam Mị đã thiết đặt đại kết cấu, bất kể là ở đâu, lúc nào, Lam Lam cũng không thể vượt khỏi kết cấu để vận hành độc lập. Cho nên ông chủ ngài hoàn toàn có thể yên tâm, Lam Lam không uy hiếp được an nguy loài người, cũng sẽ không hủy diệt Địa Cầu!"

Khẹc khẹc!

Hác Mãnh cười, coi như không, nói: "Kỳ thật cho dù ngươi thật có ý nghĩ như vậy thì cũng chẳng sao, nếu ta đã có thể đưa ngươi tới thế giới này, vậy chắc chắn sẽ có biện pháp áp chế, hủy diệt ngươi."

Nếu thật sự Lam Lam tiến hóa đến trình độ thoát khỏi sự khống chế của hắn, vậy Hác Mãnh hắn chẳng phải vẫn còn hệ thống Thu mua đó ư, bên trong còn đầy trí năng trâu bò hơn so với Lam Lam. Chỉ cần có ‘tiền’ thì hắn có thể lôi ra hệ thống trí năng trâu bò hơn Lam Lam gấp trăm ngàn lần!

Lam Lam nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Hác Mãnh tầm 3s, sau đó liền thở

dài nói: "Ông chủ, Lam Lam cảm thấy ngài rất tà ác nha! Vậy mà lại nghĩ làm thế nào để xóa bỏ người ta!"

Hác Mãnh không khỏi trợn mắt, tức giận nói: "Tỏ vẻ ít thôi, mau đi làm việc đê, hoàn thiện kế hoạch phát triển cho ổn thỏa. Còn nữa, kẻ địch của chúng ta sắp xuất hiện rồi...!"

9h30 sáng, tập đoàn Samsung tổ chức cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới nhất.

Hác Mãnh đã đến văn phòng chi nhánh, trừ hắn ra còn có Vương Mẫn và Phương Hạo hai vị lính quèn, à không, phải là hai vị công nhân viên. Về phần Ahn Jeong Hwi thì còn bận đi liên hệ với các công ty truyền thông.

Điều này coi như là một khảo nghiệm với Ahn Jeong Hwi, nếu làm tốt thì thăng chức tăng lương, còn không thì đi làm bạn với thím lao công kia cho nhanh!

"Kính thưa quí ông quí bà, hoan nghênh mọi người đã tới tham dự cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới của tập đoàn Samsung!"

Hác Mãnh chỉ vào người đàn ông đang đứng giữa sân khấu xuất hiện trên màn hình máy vi tính, tò mò hỏi Vương Mẫn và Phương Hạo ngồi bên cạnh: "Người đó là ai vậy?".

Người đại diện phát ngôn giới thiệu sản phẩm của tập đoàn Samsung trông rất trẻ tuổi, tầm 25-26, dáng vẻ phong nhã, còn có qua ‘tu sửa’ hay không thì không biết.

Tại Hàn Quốc lúc này, trên mạng đang truyền hình trực tiếp toàn bộ khung cảnh buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới nhất của tập đoàn Samsung.

"Ông chủ, ngài không biết anh ta à?" Vương Mẫn nghiêng đầu nhìn Hác Mãnh, ngạc nhiên hỏi.

Hác Mãnh nhìn nàng, bực bội nói: "Đúng vậy, tôi thật sự không biết hắn, làm sao, người này rất nổi tiếng ở Hàn Quốc à?"

Vương Mẫn trơ mắt nhìn Hác Mãnh, không biết nên nói gì. Thấy vậy,

Phương Hạo ngồi kế bên liền gọng kính lên sát sống mũi, nói: "Đó là Lee Jae Yong, phó tổng giám đốc, thành viên HĐQT, kiêm giám đốc điều hành của tập đoàn Samsung, tổng phụ trách dự án trí năng Mạt Nhi, người con thứ ba của chủ tịch tập đoàn."

"Một trong những người thừa kế tập đoàn Samsung!" Vương Mẫn vội bổ sung một câu.

Hác Mãnh gật đầu cười, lầm bầm nói: "Chẳng trách! Hay lắm!"

Sản phẩm mới được Samsung giới thiệu lần này là một phần mềm trí năng ngữ âm tên gọi 'Mạt Nhi', chỗ lợi hại của phần mềm này là có thể giúp người sử dụng sản phẩm của Samsung liên hệ với nhau, làm quen, kết bạn… Thông qua diễn thuyết của Lee Jae Yong, có thể thấy phần mềm 'Mạt Nhi' này rất mạnh mẽ, chỉ cần một câu lệnh bình thường là có thể hoàn thành ngon lành, so với nó thì mấy phần mềm ngữ âm gọi là tiểu Băng, tiểu Tuyết gì gì đó đều không sánh bằng.

"Xin hãy dõi theo Samsung, dõi theo trí năng Mạt Nhi. Thời gian tới, toàn bộ sản phẩm smartphone của tập đoàn chúng tôi sẽ đều được update đồng bộ phần mềm này. Người sử dụng sản phẩm của Samsung sẽ được thể nghiệm điều đó nhanh thôi!" Lee Jae Yong nói xong liền mỉm cười vẫy tay, đại biểu cho việc kết thúc cuộc họp báo lần này.

Bất quá, hiện tại e rằng chỉ có người sử dụng bên Hàn Quốc này mới có thể trải nghiệm, phiên bản khác ngoài Hàn ngữ thì phỏng chừng trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện.

Ngoại trừ phần mềm Mạt Nhi có nền tảng là phần mềm voice chat từ các sản phẩm của Samsung, thì họ còn công bố thêm một phiên bản điện thoại nâng cấp, cùng hai phụ kiện đi kèm.

Sau khi kết thúc cuộc họp báo giới thiệu sản phẩm, Hác Mãnh quay đầu nhìn Vương Mẫn và Phương Hạo, hỏi: "Hai người thấy thế nào?"

Vương Mẫn suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Chỗ lợi hại của phần mềm này là ở chỗ nó có thể xuất hiện trên mọi smartphone ngoài thị trường của Samsung, mà trên thế giới có bao nhiêu người sử dụng sản phẩm của

Samsung chứ? E rằng không ít hơn mấy trăm triệu đâu! Tôi cảm thấy nó quá mạnh mẽ, rất có lực uy hiếp!"

Hác Mãnh quay sang nhìn Phương Hạo, hỏi: "Thử nói ra suy nghĩ của cậu xem!"

"Nếu phần mềm đó đúng như những gì họ nói, có thể gom người sử dụng trên toàn cầu đưa lên cùng một bình đài, vậy thì chắc chắn tập đoàn Samsung sẽ có ngay một đoàn thể mấy trăm triệu con người sử dụng sản phẩm. Tuy rằng với công nghệ hiện thời không thể làm được trong thoáng chốc, nhưng nếu ở trong lãnh thổ Hàn Quốc thì quả thật sẽ có uy hiếp chí mạng tới Khoa kỹ Lam Mị chúng ta!" Phương Hạo bình tĩnh nói.

"Rất tốt!" Hác Mãnh gật đầu, mỉm cười nói:

"Đúng là uy hiếp chí mạng không sai, nhưng đồng dạng cũng là một cơ hội rất tốt. Chỗ lợi hại ở sản phẩm này của Samsung là họ có quần thể người sử dụng đông đảo, nhưng sự thất bại cũng nằm ở chính điều đó. Phần mềm Tiểu Lam của chúng ta có thể bước vào sản phẩm của họ, nhưng phần mềm của bọn họ lại không thể bước vào sản phẩm nền tảng của Khoa kĩ Lam Mị chúng ta!"

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bị Ngăn Chặn

Chương 133: Bị Ngăn Chặn
"Giúp tôi đặt cuộc hẹn với vị Lee tổng đó!" Hác Mãnh đột nhiên cười nói.

Vương Mẫn sửng sốt, sau đó dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hác Mãnh hỏi: "Anh… anh muốn gặp Lee Jae Yong?"

"Sao, không được à?" Hác Mãnh nhìn dáng vẻ của cô nàng, nhíu mày. Lời nói của cô nàng khiến hắn có chút không vui, người thừa kế tập đoàn Samsung thì làm sao, chẳng lẽ mình không thể gặp nổi ư? Nói thẳng là Khoa kỹ Lam Mị chả kém cạnh Samsung chút nào, huống chi đối phương chẳng qua là một trong những người thừa kế, cũng không phải là người thừa kế duy nhất.

"Được... được chứ!" Vương Mẫn nuốt lại lời định nói. Nàng nghĩ bụng, so với Samsung thì thật sự Khoa kỹ Lam Mị không phải kém nửa lần hay một lần nhá. Người ta mà thèm để ý tới vị ông chủ thuộc dạng 'tép riu' này của mình à? Nếu như Samsung là gã khổng lồ trong lĩnh vực điện tử trên thế giới, thì Khoa kỹ Lam Mị chính là nhóc con mới sinh. E rằng người ta chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể đẩy ngã Khoa kỹ Lam Mị rồi!

"Vậy cô vẫn đứng đây thất thần làm gì, đi hẹn gặp đê!" Hác Mãnh trừng mắt, cô nàng này trông thế mà 'ngốc' thật, đầu óc còn chẳng bằng vẻ bề ngoài, xem ra không phù hợp làm thư kí rồi!

Hác Mãnh đã quên một điều rằng người ta căn bản không phải là thư kí, mà là quản lí tài vụ của công ty.

...

Lee Jae Yong ôm nữ thư kí xinh đẹp, bàn tay 'luồn lách' trên dưới, cười nói: "Gã giám đốc của cái công ty bé tí bên Trung Quốc kia muốn gặp tôi? Ha ha, hiện tại muốn gặp thì đã quá trễ rồi, phần mềm trí năng Tiểu Lam kia đã không còn tác dụng quá lớn đối với chúng ta. Tuy nhiên phần mềm đó cũng không tệ lắm, hãy báo cho đối phương, nếu hiện tại hắn nguyện ý bán, thì tôi sẽ trả 100 triệu USD để mua lại phần mềm đó!"

Là một trong những người thừa kế tập đoàn Samsung, Lee Jae Yong vẫn luôn là một người rất kiêu ngạo. Ngoài ra, thời điểm ban đầu hắn cũng rất coi trọng trí năng Tiểu Lam, luôn gắng sức tiến hành thu mua Khoa kỹ Lam Mị, thế nhưng lại bị Hác Mãnh cự tuyệt, khiến cho hắn rất căm tức. Mấy hành động chống phá Khoa kỹ Lam Mị ở trên mạng chính là do hắn đứng đằng sau thao túng.

"100 triệu USD, tương đương hơn 100 tỷ Won. Đây…đây có hơi nhiều quá không?" Nữ thư ký xinh đẹp uốn éo giãy dụa trong ngực Lee Jae Yong, cười hỏi.

Lee Jae Yong lắc đầu cười, vỗ vỗ mông, ra hiệu cho cô nàng nằm sấp lên bàn làm việc, nói: "100 triệu USD mặc dù hơi nhiều, nhưng phần mềm kia của đối phương hoàn toàn đáng giá với số tiền đó... Oh yeah…!"

...abc…xyz…

"Ông chủ, tập đoàn Samsung ra giá 100 triệu USD mua lại phần mềm trí năng Tiểu Lam!" Vương Mẫn cầm tờ fax của Samsung gửi sang, bước nhanh tới.

"100 triệu USD mua lại trí năng Tiểu Lam?" Hác Mãnh đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó không nhịn được cười phá lên: "Vị Lee ti tiện kia bị trẻ con ném giày hay là bị lừa đá vào đầu rồi à? 100 triệu USD mà muốn mua trí năng Tiểu Lam? Hiện thời trí năng Tiểu Lam có ít nhất hơn 100 triệu người sử dụng trên toàn cầu, hơn nữa vẫn đang tiếp tục phát triển, thậm chí nếu như tôi muốn, đưa trí năng Tiểu Lam ra ngoài thị trường thì kiểu gì vốn hóa cũng sẽ không thấp hơn 10 tỷ USD. Thật đúng là tưởng bở, nghĩ chúng ta chưa từng thấy tiền à!"

Hắn ngừng lời một chút, rồi bình tĩnh nói: "Nếu tập đoàn Samsung đã kiêu ngạo như thế, vậy chúng ta hãy hảo hảo vui đùa cùng bọn họ một chút, có câu nói rất hay là: hiện tại ngươi hờ hững với ta, sau này ta sẽ khiến ngươi không với tới được."

Sau khi nhận được tin Khoa kỹ Lam Mị thẳng thừng từ chối, Lee Jae Yong ở trong phòng làm việc hừ lạnh một tiếng, nổi giận mắng: "Không biết tốt xấu!" Theo như hắn thấy thì đại sự đã thành, Khoa kỹ Lam Mị ở Hàn Quốc chắc chắn sẽ không phát triển được chút nào, sớm đầu hàng cho rồi. Đây quả thực chính là không biết thức thời.

Bước đầu tiên trong kế sách phát triển của Lam Lam chính là lăng xê, tự lăng xê bản thân.

Trung Quốc có mạng lưới hải quân*, Hàn Quốc cũng có, ở Trung Quốc có tiền là thành vua, ở Hàn Quốc cũng không ngoại lệ. ‘Tiền có thể xui khiến cả quỷ thần’ câu này không hề sai, đồng thời áp dụng được ở mọi lúc mọi nơi!

"Trí năng Tiểu Lam phát động khiêu chiến với tập đoàn Samsung!"

"Khoa kỹ Lam Mị chính thức tiến quân vào thị trường Hàn Quốc!"

"Đến đây, thử sử dụng trí năng Tiểu Lam, để chân chính cảm nhận cái gì gọi là ‘trí năng giúp việc’!"

"Phần mềm ngữ âm Mạt Nhi gì chứ, thật quá kém!"

"Chỉ cần sử dụng qua trí năng Tiểu Lam, sau này bạn sẽ không cần bất kỳ một phần mềm nào nữa. Trí năng Tiểu Lam có thể giúp bạn đi chơi, giúp bạn cười, giúp bạn cách ăn mặc, giúp bạn bay cao…v…v…, là trợ thủ đắc lực nhất cho cuộc sống của bạn!"

"Xài Tiểu Lam, trúng tiền tỷ!"

"Mời tìm kiếm bug (lỗi), 1 tỷ won chờ bạn tới lấy!"

Trong một đêm, trên các trang web lớn ở Hàn Quốc xuất hiện đầy dẫy bài post về trí năng Tiểu Lam, thậm chí còn trực tiếp so sánh với phần mềm Mạt Nhi được tập đoàn Samsung giới thiệu vào ngày hôm qua, tiến hành lăng xê diện rộng. Nếu không hay thì bạn có thể gỡ bỏ, nhưng nếu thấy thú vị thì mời lưu trữ lại.

Ngoài ra, các bài quảng cáo về trí năng Tiểu Lam còn xuất hiện trên mọi ngõ ngách, từ đầu phố, ga xe lửa, xe buýt, đến các tấm pano nơi công cộng ..v…v…, mà điều này chính là do Hác Mãnh đã nện vào đó 20 triệu (tệ) chi phí, tương đương hơn 3 tỷ Won.

Mã vạch hai chiều!

Quét phát là được!

Download trí năng Tiểu Lam để thể nghiệm cái gì gọi là trí năng giúp việc!

Im Yoon Ah (SNSD) đang đi trên đường thì bỗng thấy đoạn quảng cáo trên màn hình điện tử, sửng sốt một hồi, sau đó theo bản năng móc điện thoại di động ra, quét vân tay lên mã vạch hai chiều trên màn hình.

Giống như nàng lúc này, đã có rất nhiều người trong lúc lơ đãng đã dowload cài đặt trí năng Tiểu Lam, hoặc vì tò mò.

Sau đó từng đầu sư tử Tiểu Lam nhanh chóng chiếm lĩnh các màn hình điện

thoại.

"Tăng rồi, lượng người Hàn Quốc đăng kí sử dụng trong 12 tiếng vừa qua đã tăng thêm 300 ngàn!" Ahn Jeong Hwi kích động kêu lên.

Hác Mãnh vỗ mạnh vào vai của đối phương, cười nói: "Kích động cái chym gì, đây chỉ là mới bắt đầu thôi, trong vòng một tháng, tôi muốn lượng người sử dụng Tiểu Lam đột phá 20 triệu!"

"20 triệu?" Ahn Jeong Hwi trợn tròn mắt, Vương Mẫn và Phương Hạo cũng im lặng một hồi, cả Hàn Quốc có nhân khẩu bao nhiêu chứ, như lời ngài nói, chỉ cần 1 tháng là có thể giành được 1/3 lượng người sử dụng trên toàn Hàn Quốc ư? Điều này có thể sao? Đấy chẳng khác nào mơ mộng viển vông nha!

"Mọi người cảm thấy không làm được?" Hác Mãnh mỉm cười nhìn ba người, hỏi ngược lại.

Ahn Jeong Hwi và Phương Hạo tương đối lý trí, không hề lên tiếng, còn về phần Vương Mẫn thì lại không như vậy, trực tiếp mở miệng đả kích không hề e dè: "Ông chủ, theo tôi thấy thì không thể, hoàn toàn không thể! 20 triệu người sử dụng e rằng đã là tầm phát triển cực hạn của trí năng Tiểu Lam tại Hàn Quốc, trong vòng 2 năm có thể đạt tới con số đó đã là bất ngờ lớn rồi, còn muốn trong 1 tháng có quần thể 20 triệu người sử dụng trí năng Tiểu Lam, đây… căn bản là chuyện không thể nào!"

"Không thể ư?" Hác Mãnh nửa cười nửa không cười nói: "Trong từ điển của tôi không có 2 chữ ‘không thể’, bằng không thì chúng ta đánh cuộc đi, nếu như trong vòng 1 tháng tôi làm trí năng Tiểu Lam đạt được 20 triệu người đăng kí sử dụng, vậy thì cô rửa chân, xoa bóp cho tôi, còn nếu tôi không làm được, vậy sau này tiền lương của cô trực tiếp tăng lên gấp 10, thế nào?"

Rửa chân, xoa bóp? Vương Mẫn ngầm hừ lạnh, đã biết gã ông chủ này không phải là người tốt, thế nhưng… thế nhưng không ngờ gã lại muốn mình rửa chân, xoa bóp cho gã, đây chẳng phải là đang vũ nhục nhân cách của mình ư.

Hác Mãnh thấy cô nàng không nói lời nào, nhún vai cười khích tướng: "Làm sao, sợ à?"

"Sợ?" Vương Mẫn cắn răng, mắt nhìn chằm chằm vào Hác Mãnh, nói: "Còn lâu nhé, tôi đang nghĩ, nếu như tôi thắng, tiền lương được tăng gấp 10 có phải vẫn quá thiệt thòi hay không nha!" Ngừng lời một chút rồi nói tiếp: "Được rồi, như vậy đi, nếu tôi thắng, chẳng những anh phải tăng tiền lương của tôi lên gấp 10 lần, mà còn phải RỬA CHÂN cho tôi nữa!"

Hai chữ 'rửa chân' đặc biệt được nhấn mạnh!

"Ha ha, thành giao, vậy chúng ta cứ thế tiến hành, lão Ahn và tiểu Phương hai người các cậu làm chứng nhé, đến lúc đó mà dám đổi ý, hà hà, tôi nhất định sẽ không để yên đâu đấy!" Hác Mãnh cười nói xong liền xoay người bước về phía phòng làm việc của mình.

Chỉ có điều, Hác Mãnh hắn chưa đắc ý được bao lâu thì tin tức xấu liền bay tới liên tiếp!

"Ông chủ, không ổn rồi, hải quân được chúng ta thuê post bài trên các website lớn đều bị người ta thanh trừ rồi!" Ahn Jeong Hwi đẩy cửa phòng làm việc của Hác Mãnh, nôn nóng bước vào, gấp gáp nói.

Hác Mãnh nhíu mày, lúc này mới chưa đầy 12 tiếng, tập đoàn Samsung phản ứng nhanh nhạy thật!

Điều khiến Hác Mãnh bất ngờ vẫn còn nhiều phía sau, đồng thời cũng gián tiếp chứng minh, sức ảnh hưởng và lực uy hiếp của tập đoàn Samsung ở bản địa Hàn Quốc là không thể nghi ngờ!

"Ông chủ, công ty truyền thông ký hợp đồng với chúng ta đã đơn phương vi phạm điều ước, toàn bộ quảng cáo của chúng ta cũng đã bị thay thế bằng quảng cáo phần mềm Mạt Nhi của Samsung, chúng ta làm sao bây giờ?" Vương Mẫn đi tới, dáng vẻ đầy nghiêm túc, trên khuôn mặt không có chút hả hê nào. Mặc dù nàng đã đánh cuộc với Hác Mãnh, nhưng dù sao thì nàng cũng là nhân viên Khoa kỹ Lam Mị, vẫn phân rõ được bên nào nặng, bên nào nhẹ.

Hác Mãnh nhíu mày nói: "Mau tìm luật sư!"

Vương Mẫn lắc đầu nói: "Ông chủ, tìm luật sư cũng vô dụng, công ty truyền

thông kia đã trả tiền phạt vi phạm điều ước rồi!"

"Ha ha!" Hác Mãnh đột ngột cười phá lên, rồi lầm bầm nói: "Tập đoàn Samsung tàn nhẫn thật, quả nhiên ở trên địa bàn của mình, người ta không xem chúng ta ra gì!"

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi tìm chỗ khác, tôi không tin Hàn Quốc lớn như vậy mà lại không có một công ty truyền thông nào nhận hợp tác với chúng ta!"

"Vâng…!" Vương Mẫn định nói thì bị Hác Mãnh phất tay cắt lời: "Mọi người đều ra ngoài trước đi, để mình tôi yên tĩnh suy nghĩ một chút!"

Đợi sau khi Vương mẫn và Ahn Jeong Hwi ra khỏi phòng làm việc, Hác Mãnh liền bật laptop, gọi Lam Lam xuất hiện, gượng cười nói: "Tập đoàn Samsung tiến hành ngăn chặn chúng ta, bây giờ nên làm gì?"

Lam Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Tốc độ phản ứng của đối phương thật nhanh nha, tôi cứ tưởng chúng ta sẽ có thời gian 3 ngày, giành thêm một số lượng người sử dụng nữa, nhưng hiện tại xem ra rất khó đạt được nha."

Hác Mãnh trợn mắt, cũng không lên tiếng mà chờ nó nói tiếp.

"Tuy nhiên điều này cũng chẳng sao, bước hành động thứ nhất của chúng ta chính là để thăm dò, nơi này là địa bàn của người ta, người ta có tài lực mạnh mẽ hơn chúng ta, bị người ta ngăn chặn là chuyện bình thường. Kế tiếp, chúng ta sẽ tiến hành bước thứ hai của kế hoạch…!" Lam Lam nói tới chỗ này liền ngừng lời.

"Á đù, còn học được kiểu nói chuyện lấp lửng nữa, nói nhanh đê, bước thứ hai là gì!" Hác Mãnh trừng mắt với Lam Lam, may cho nó là nằm trong màn hình đấy, chứ nếu mà ở bên ngoài thì đã sớm bị Hác Mãnh bóp cổ rồi!

---

*hải quân: tiếng lóng chỉ những hacker hợp tác với chính phủ, chuyên tra xét thông tin, giả danh người dùng bình thường để gây nhiễu loạn dư luận, chống

phá các web của nước khác cũng như trong nước.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Phần Thưởng Bằng Tiền Mặt!

Chương 134: Phần Thưởng Bằng Tiền Mặt!
"Tạo event nha!"

"Tạo event? Tạo event gì, làm như nào, người đẹp Lam Lam, ‘nàng’ nói một mạch được chứ, nếu không ‘tao’ rất khó bảo đảm sẽ không phang ‘mày’ một trận đấy!" Hác Mãnh nhìn chằm chằm Lam Lam, nói.

"Hì hì, ông chủ chớ giận, nóng giận hại gan nha!" Lam Lam cười đùa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Thông qua sự kiện lần này, ít nhất đã có thể chứng minh tập đoàn Samsung rất kiêng dè chúng ta, hơn nữa cũng hạ quyết tâm rõ ràng là không cho chúng ta giương cánh phát triển diện rộng ở Hàn Quốc."

"Điều này còn phải nói ư, Hàn Quốc là đại bản doanh của người ta, chúng ta tùy tiện nhảy vào cướp địa bàn, người ta chịu để yên mới là lạ!" Hác Mãnh gượng cười.

Lam Lam mở to hai mắt, hỏi ngược lại một câu: "Vậy tại sao tập đoàn Samsung ở bên Trung Quốc vẫn khuếch trương được?"

Đây quả thật là đang hỏi khó Hác Mãnh, hắn gãi gãi mũi không trả lời được. Bất kể là ở quốc nội hay là ở nước ngoài, Khoa kỹ Lam Mị cũng không có ‘thế lực’ như người ta nên luôn ở vào thế yếu. Bên quốc nội (TQ), mặc dù Samsung chưa chắc có thể ngăn chặn được Khoa kỹ Lam Mị, nhưng ngược lại Khoa kỹ Lam Mị cũng không làm gì được đối phương!

"Ông chủ, kỳ thật ngài không cần phải buồn, Khoa kỹ Lam Mị chỉ mới được thành lập, còn tập đoàn Samsung thì lại có nền móng từ lâu lắm rồi, bọn họ chẳng qua là chiếm ưu thế về mặt lịch sử mà thôi, nếu cho chúng ta đầy đủ thời gian thì chúng ta tuyệt đối có thể vượt xa tập đoàn Samsung, dẫm họ ở dưới chân!" Lam Lam nghiêm túc nói.

Hác Mãnh gật đầu cười, hắn rất thích nghe những lời này. Không sai, chỉ cần cho Khoa kỹ Lam Mị đầy đủ thời gian, Khoa kỹ Lam Mị có thể đánh bại bất kỳ công ty nào, hơn nữa còn dẫm ở dưới chân!

Lam Lam nói tiếp: "Tập đoàn Samsung có thể kiềm hãm chúng ta quảng cáo ở Hàn Quốc, khiến cho tiếng tăm trên mạng của chúng ta tiêu tan trong phút chốc, thế nhưng có một điểm mà tập đoàn Samsung không làm được!"

"Điểm nào?" Hác Mãnh sửng sốt, không khỏi tò mò hỏi.

"Đối phương chỉ có thể phong tỏa chứ không thể đạp gãy chiêu bài của chúng ta. Tập thể người dùng vẫn còn, hơn nữa số lượng cũng không ít, tầm 2,5 triệu người. Những người dùng này đa số đã có chút quen thuộc với trí năng Tiểu Lam, số còn lại là chỉ vừa mới download Tiểu Lam, nhưng bất kể là nhóm nào thì họ cũng không gỡ bỏ phần mềm của chúng ta. Điều này nói lên rằng, sản phẩm của chúng ta đã giành được sự ưa thích của bọn họ. Cho nên tiếp theo, chúng ta sẽ dựa vào số người dùng này để làm ra chút ít biện pháp!" Lam Lam mỉm cười nói.

Một quần thể gần 2,5 triệu người dùng cũng không phải là một con số nhỏ, mà giành được điều này chính là vào thời điểm tập đoàn Samsung chưa kịp phản ứng.

"Tạo event dựa trên quần thể người dùng đó?" Hác Mãnh trầm tư hỏi.

Lam Lam gật đầu nói: "Đúng vậy, Tạo event dựa trên quần thể người dùng đó! Mục đích của chiến thuật này chính là kéo thêm người dùng trí năng Tiểu Lam. 2,5 triệu người dùng, nếu mỗi người mời chào được 10 người họ hàng, bạn bè, hàng xóm sử dụng trí năng Tiểu Lam, thì mục tiêu mà ông chủ ngài đề ra sẽ đạt được một cách dễ dàng nha!"

Hác Mãnh gật đầu cười: "Nói phương án cụ thể một chút đi!"

"Event này của chúng ta sẽ lấy tên là ‘Mời bạn thân’. Do mỗi người chỉ có thể sử dụng một tài khoản, và tài khoản này được kết nối tới kho dữ liệu của Khoa kỹ Lam Mị, nên chúng ta có thể trực tiếp giám sát. Mỗi lần mời được một người ‘bạn thân’ sử dụng trí năng Tiểu Lam, đồng thời mỗi ngày online được một thời gian nhất định, thì người mời có thể đạt được phần thưởng

‘điểm tích lũy’. Điểm tích lũy có thể đổi lấy các sản phẩm của trí năng Tiểu Lam, hoặc cũng có thể trực tiếp đổi lấy tiền mặt!" Lam Lam giải thích.

Nghe kế hoạch của Lam Lam, Hác Mãnh liền hiểu ngay ý đồ của nó, chính là dùng tiền tài hấp dẫn người sử dụng trí năng Tiểu Lam mời gọi 'bạn thân', hoặc có thể giải thích là, dùng tiền để khuếch trương, lôi kéo thêm người dùng, có chút tương tự hình thức bán hàng đa cấp, phát triển đại lý từng cấp bậc một, khiến người gia nhập ngày càng nhiều. Chỉ khác là người được mời sẽ không cần giao nộp bất kỳ thứ gì, và đến lúc đó Lam Lam sẽ cấp cho từng cá nhân người dùng trí năng Tiểu Lam một 'thư mời mã số'. Mỗi khi thông qua thư mời để download trí năng Tiểu Lam, ở bên này Lam Lam sẽ ghi chép lại, hơn nữa, do từng cá nhân người dùng trí năng Tiểu Lam chỉ có thể có một tài khoản, cho nên mỗi người chỉ có thể được mời một lần, nghĩa là: bạn đã mời được tôi, thì người khác dù có muốn cũng không thể mời tôi nữa, và khi bạn đạt được lợi ích từ việc mời được người, thì người đã từng mời bạn tham gia lúc trước cũng sẽ nhận được phần thưởng là một lượng ‘điểm tích lũy’ nhất định.

"Tôi thấy khoảng 30 triệu (tệ) là đủ để chúng ta tiến hành event 'Mời bạn thân' này, hơn nữa, tôi dự kiến là không phải ai cũng sẽ đổi lấy tiền mặt, bởi ở phương diện đổi sản phẩm của trí năng Tiểu Lam cũng giúp giảm bớt được một số kim ngạch, cho nên có lẽ chúng ta sẽ không quá tốn hao kinh phí, và cuối cùng, kênh truyền thông chính thức của Khoa kỹ Lam Mị sẽ do tôi quản lí, nếu có tình huống đặc biệt xảy ra, tôi liền có thể trực tiếp khóa tài khoản của đối phương, mời cảnh sát Hàn Quốc can thiệp." Lam Lam nói rõ. Ý nó là ám chỉ đám hacker hoặc thành phần đầu cơ trục lợi muốn nhằm vào điểm tích lũy.

"Vậy mày thấy nên thưởng bao nhiêu điểm tích lũy khi mời được một người sử dụng mới cho phù hợp?" Hác Mãnh suy nghĩ một chút, hỏi. Về mặt này phải cân nhắc kỹ, cho quá nhiều, Khoa kỹ Lam Mị sẽ không có lãi, mà cho quá ít thì lại không có lực hấp dẫn quá lớn đối với người dùng trí năng Tiểu Lam.

Lam Lam suy nghĩ một chút, nói: "Mỗi lần mời thành công sẽ được thưởng 5 điểm tích lũy, 1 điểm tích lũy là 1 tệ, tương đương với 120 Won (cái này làm tròn cho dễ)!"

"5 tệ/ người?" Hác Mãnh nhíu mày hỏi: "Có nhiều quá hay không, cứ mời được 1 người là 5 tệ; 20 triệu người dùng, vậy chúng ta phải đầu tư ít nhất là hơn 100 triệu tệ nha!"

"Theo tính toán của tôi thì 30 triệu hẳn là đủ rồi. Sức hấp dẫn quá nhỏ thì rất khó đạt được hiệu quả như mong đợi. Hơn nữa cho dù thật sự phải tốn hao 100 triệu tệ để đổi lấy 20 triệu người sử dụng, ông chủ, ngài cảm thấy số tiền đó có đáng giá không?" Lam Lam bình tĩnh hỏi.

Hác Mãnh cắn răng, gượng cười: "Đáng giá!" Suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được, cứ làm theo như mày nói đi, khi nào thì bắt đầu event?"

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt nha, hiện tại là 10h30 sáng, nếu như tiến hành vào 2h chiều nay, hẳn là có thể đạt được mục tiêu sau 1 tháng có 20 triệu người dùng!" Lam Lam nghiêng đầu nói.

"Được, tiến hành đi!"

Cùng lúc đó, website chính thức của công ty Khoa kỹ Lam Mị (chi nhánh Hàn Quốc) đã được đưa vào sử dụng, không có quá nhiều khác biệt so với website của Tổng công ty, chỉ đổi giao diện ngôn ngữ bằng tiếng Hàn, server đặt tại Hàn Quốc, để người dùng có thể truy cập tin tức nhanh hơn, tốt hơn, dễ dàng hơn!

2h chiều, toàn bộ người sử dụng trí năng Tiểu Lam ở Hàn Quốc đều nhận được một tin nhắn mời tham gia event từ Khoa kỹ Lam Mị, event lần này tạm thời chỉ nhằm vào khách hàng là người Hàn Quốc.

...

Im Yoon Ah đang ở trường học, thừa dịp giờ nghỉ giải lao liền ngồi nghịch điện thoại, nàng chỉ là một nữ học sinh 16 tuổi, một thành viên bình thường trong số 2,5 triệu người dùng trí năng Tiểu Lam tại Hàn Quốc!

"Mời bạn thân?" Thời điểm ban đầu, Im Yoon Ah còn chưa hiểu event này có cơ chế hoạt động ra sao, nhưng sau khi đã rõ ràng thì ý nghĩ đầu tiên của nàng là có chút ‘không thể tin nổi’. Quá khủng nha, mời thành công được một người bạn đăng kí sử dụng trí năng Tiểu Lam, liền đạt được phần thưởng

lên tới hơn 600 Won tiền mặt?

Và ngoại trừ đổi tiền mặt ra, còn có thể đổi các loại sản phẩm khác, trong đó bao gồm loại chưa xuất hiện ở Hàn Quốc như điện thoại Lam Mị A1 cùng đồng hồ Phong Bạo F1, cho dù chúng đều cần nhiều điểm tích lũy hơn bình thường.

Một chiếc điện thoại Lam Mị A1 cần 6000 điểm, một cái đồng hồ Phong Bạo F1 cần 10.000 điểm, phải mời hơn 1000 người mới có thể đổi!

Bất quá, sản phẩm hội viên Vip của Trí Năng Tiểu Lam có thời hạn 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng, 6 tháng, 1 năm… lại tương đối tiện nghi, chỉ cần mời 2-3 người là có thể đổi được, thử một chút cũng được!

"Này, cậu có đang dùng trí năng Tiểu Lam không?" Im Yoon Ah ngẩng đầu lên, hỏi một bạn học ngồi cùng bàn.

"Trí năng Tiểu Lam? Nó là cái gì vậy, tớ không biết!"

Im Yoon Ah chớp chớp mắt, cười đùa: "Không biết à? Rất thú vị nha, thử xài xem, đúng lúc hiện tại trí năng Tiểu Lam đang có event ‘Mời bạn thân’, sau khi cậu download và cài đặt, tớ sẽ đạt được phần thưởng điểm tích lũy. Đợi chút, tớ gửi cho cậu ‘thư mời mã số’, cậu đăng kí đi nhá!"

"Oh, được rồi!" Người bạn ngồi cùng bàn cũng không có suy nghĩ nhiều.

Sau khi người bạn học đăng kí và dowload thành công, Im Yoon Ah liền nhận được 3 điểm tích lũy, 2 điểm còn lại thì phải chờ đối phương online được 5 tiếng thì mới chuyển vào tài khoản của Im Yoon Ah. Với lại, người bạn học này của Im Yoon Ah cũng có hứng thú rất lớn với trí năng Tiểu Lam.

Ôm tâm lí thử một chút, Im Yoon Ah liền lựa chọn chức năng đổi điểm tích lũy, sau đó internet thông báo tài khoản ngân hàng của nàng vừa tăng thêm hơn 360 Won.

"Wow, là thật nha!" Im Yoon Ah không nhịn được kêu lên đầy kinh ngạc, ánh mắt biến thành $$, chuyển động leng keng.

Event lần này của trí năng Tiểu Lam lúc mới đầu triển khai cũng không có

mấy người động tâm, nhưng rất nhanh ngay sau đó có người phát hiện ra, đây tuyệt đối là một cơ hội kiếm tiền cực tốt, và những người đó lập tức phản ứng trước tiên, nhanh chóng hành động.

Giống như tiểu mỹ nhân may mắn Im Yoon Ah này làm thí dụ, sau khi mời được người bạn học cùng bàn tham gia, nhận được hơn 360 Won, thì ngay sau đó phần lớn bạn học cùng lớp bị cô nàng dụ dỗ thành công, do Im Yoon Ah rất xinh đẹp, hơn nữa ngày thường ở trong lớp luôn có quan hệ rất tốt, cho nên mời những người khác sử dụng một phần mềm là chuyện vô cùng đơn giản.

Nhìn điểm tích lũy dần dần tăng lên, Im Yoon Ah cực kỳ cao hứng, và chẳng mấy chốc đám bạn bè được nàng mời cũng biết được tin tức tốt làm người ta kinh ngạc đó, sau đấy... phạm vi lời mời liền nhanh chóng lan ra toàn trường. Về phần Im Yoon Ah, hiện giờ ngoài việc kiếm điểm tích lũy từ việc mời bạn ra, thì bạn bè được nàng mời cũng muốn mời người khác nữa, từ đó Im Yoon Ah sẽ được thưởng điểm tích lũy cấp bậc. Mặc dù không nhiều nhưng tích thiểu thành đại nha, người bạn được nàng mời sẽ đi mời thêm người khác, và người đó lại mời thêm người khác nữa, cho dù thưởng 0.001 điểm tích lũy/ một người nhưng đứng trước số lượng khổng lồ, điểm tích lũy của nàng vẫn tiếp tục tăng lên rất nhiều.

Sau nửa buổi chiều, rồi qua một đêm, tất cả mọi người đều muốn điên cuồng rồi. Trên các diễn đàn, mạng xã hội, yahoo…v…v… ‘thư mời mã số’ tràn ngập khắp nơi, loại tốc độ giống như cục tuyết chuyển động này, thậm chí ngay cả Lam Lam cũng không ngờ được. Người Hàn Quốc điên cuồng rồi, không riêng mỗi Seoul, mà là toàn Hàn Quốc!

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Bộc Phát Trong Một Đêm!

Chương 135: Bộc Phát Trong Một Đêm!
"Ông chủ, lượng người dùng trí năng Tiểu Lam đã chính thức đột phá 5 triệu!" Ahn Jeong Hwi hưng phấn chạy vào, hô to lên, không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tâm tình của anh ta hiện giờ. Trong một đêm, Khoa kỹ Lam Mị giống như đột nhiên xuất hiện trong mắt mọi người, sau đó được

truyền bá với tốc độ chóng mặt.

Chỉ có một đêm đã tăng thêm hơn 2 triệu người đăng kí sử dụng, khiến cho Ahn Jeong Hwi cảm thấy quá kinh hãi.

Hác Mãnh cười nói: "Trước hết anh hãy ngồi xuống giữ bình tĩnh một chút, chẳng phải là 5 triệu người sử dụng ư, không có gì lớn!" Bề ngoài thì phong khinh vân đạm*, nhưng thật ra lúc mới vừa nhận được tin tức đó, Hác Mãnh hắn cũng rất khiếp sợ, dĩ nhiên không phải khiếp sợ sự điên cuồng của người Hàn Quốc, mà là càng hiểu sâu thêm về ma lực của ‘đồng tiền’.

Ahn Jeong Hwi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hác Mãnh, hỏi ngu một câu: "Ông chủ, ngài làm như thế nào?"

"Đơn giản, Tiền!" Hác Mãnh mỉm cười, nói ra ba chữ.

Ahn Jeong Hwi trầm mặc, anh ta dĩ nhiên biết kế hoạch tạo event, thế nhưng lại không ngờ rằng mọi người sẽ điên cuồng như vậy, mà điều này còn có hiệu quả hơn so với việc đổ ra vài tỉ Won làm quảng cáo nha!

Làm quảng cáo là đưa tiền cho công ty quảng cáo, còn làm event này thì là trực tiếp đưa tiền cho người sử dụng!

Nhưng sau một đêm, Khoa kỹ Lam Mị tiêu tốn 1 tỷ Won, hiện tại bình tĩnh suy xét lại cẩn thận, thì hơn 2 triệu người dùng đó cũng không phải tự dưng mà có, đều nhờ vốn liếng đưa vào cả đấy!

Một lúc lâu, Ahn Jeong Hwi mới lại hiếu kỳ hỏi: "Ông chủ, event 'Mời bạn thân' này định kéo dài trong thời gian bao lâu?"

"Bao lâu à?" Hác Mãnh cười lắc đầu nói: "Điều này tôi cũng vẫn chưa nghĩ ra, có lẽ là 1 tuần hoặc có thể là 1 tháng, đến lúc đó tính sau đi!"

Không quan trọng là trong bao lâu, mà điều trọng yếu là... event này có thể khiến cho trí năng Tiểu Lam đạt được bao nhiêu người dùng ở Hàn Quốc. Nói một cách khác, có thể xâm nhập vào thị trường Hàn Quốc, đâm một đao vào đít tập đoàn Samsung hay không, thì phải xem người dùng trí năng Tiểu Lam có cho lực đỡ hay không. Trí năng Tiểu Lam phải tiếp tục vun bồi, có độ

bám dính cao với người dùng, Khoa kỹ Lam Mị trước tiên là bán phần mềm, sau mới bán sản phẩm, và cuối cùng là đâm vào đít tập đoàn Samsung!

"Công ty tuyển dụng thêm nhân viên cần đăng báo ngay lập tức, nếu không có thì đi đào người, trước hết cứ tìm mấy người rành công tác quản lí về chèo chống đã. Lão Ahn, anh là người Hàn Quốc đầu tiên tôi hợp tác sau khi sang đây. Tôi vốn là người lăn lộn ngoài xã hội, tương đối xem trọng nghĩa khí, chỉ nói tình cảm, năng lực là thứ yếu, mấu chốt là đủ trung thành, tôi nói như vậy anh hiểu không?" Hác Mãnh nhìn Ahn Jeong Hwi, bình tĩnh cười nói.

Luận về tuổi tác, Ahn Jeong Hwi còn lớn hơn một chút so với Hác Mãnh, thế nhưng cũng chỉ mới gần 30, chính là độ tuổi thanh niên sung mãn nhất. Sau khi nghe Hác Mãnh nói vậy, anh ta lập tức kích động đứng lên, cung kính nói: “Vâng, tôi hiểu rõ!"

Có hiểu thật hay không, thì e rằng chỉ có tự trong lòng anh ta rõ ràng. Hác Mãnh mỉm cười, phất tay nói: "Được rồi. Anh ra ngoài đi."

Đợi sau khi Ahn Jeong Hwi rời khỏi, Hác Mãnh liền gọi Lam Lam xuất hiện.

"Tốc độ nhanh quá, thời gian mới được có 1 ngày!" Hác Mãnh cười nói.

Lam Lam gật đầu: "Quả thật có chút ngoài dự tính của tôi. Tăng trưởng quá mạnh mẽ rồi! Thế nhưng ông chủ cảm thấy loại tăng trưởng này sẽ kéo dài trong bao lâu?"

Hác Mãnh suy nghĩ, cười nói: "Sẽ rất lâu đấy, cho dù là ‘thượng đế’ cũng không thể coi thường ma lực đồng tiền. Dưới sự điều khiển của tiền bạc, có thể khiến cho rất nhiều người điên cuồng!"

Lam Lam lại nghiêng đầu hỏi: "Vậy kế tiếp tập đoàn Samsung sẽ tiến hành phản công như nào đây?”

Kẻ địch!

Tập đoàn Samsung chắc chắn không phải đối tác của Khoa kỹ Lam Mị, hai bên đứng trên hai lập trường khác nhau tuyệt đối, ít nhất hiện tại nhìn là như vậy!

Tập đoàn Samsung sẽ không ngồi nhìn Khoa kỹ Lam Mị điên cuồng khuếch trương lớn mạnh ở ngay trên bản địa Hàn Quốc, cho nên nhất định sẽ ngăn cản, còn về phần ngăn chặn như thế nào thì Hác Mãnh không nghĩ ra được.

Hác Mãnh nhún vai, cười nói: "Ai biết được, binh đến tướng đỡ - nước tới đất ngăn. Tập đoàn Samsung có trâu bò đến mấy, cũng không thể dùng một gậy* đuổi chúng ta ra khỏi Hàn Quốc!"

Khoa kỹ Lam Mị là một công ty đa quốc gia, mặc dù mới vừa khởi bước, nhưng khi ở nước ngoài vẫn sẽ được quốc gia chú ý, tập đoàn Samsung lại càng một siêu tập đoàn ngoài tầm quốc gia, cũng có rất nhiều người đang trông chừng bọn họ. Ngoài sáng thì tới kiểu gì cũng được, nhưng trong tối thì sao? Hác Mãnh chỉ có thể nói, trong tối hay ngoài sáng hắn cũng không sợ!

...

Tổng bộ tập đoàn Samsung.

Lee Jae Yong sắc mặt âm trầm, ngày hôm qua hắn vẫn còn ôm mỹ nữ, cười nhạo Khoa kỹ Lam Mị không biết tự lượng sức mình, vậy mà sau thời gian 1 đêm, hết thảy liền thay đổi. Bố cục hoàn hảo của hắn lại bị đối phương phá vỡ.

Tăng thêm hơn 2 triệu người dùng, nhìn mấy chữ viết trong báo cáo trên tay, khuôn mặt hắn lúc này giống như vừa bị người khác hung hăng tát cho một cái, cảm thấy rất đau rát!

"Tại sao lại có thể như vậy! Trong một đêm tăng thêm hơn 2 triệu người sử dụng, điều này có thể sao? Mấy người khẳng định là không bị nhầm lẫn chứ?" Lee Jae Yong nhìn mấy nhân viên dưới quyền, lạnh lùng hỏi.

"Không ạ, số liệu hoàn toàn chân thật, đầu giờ chiều hôm qua, Khoa kỹ Lam Mị triển khai event ‘Mời bạn thân’, nhắm riêng vào đối tượng là tập thể người dùng trí năng Tiểu Lam tại Hàn Quốc!" Đám nhân viên cúi đầu báo cáo.

Lee Jae Yong nhíu mày hỏi: "Cho dù như thế thì cũng không thể có số liệu

tăng trưởng mạnh như vậy chứ?" Dù sao hắn vẫn không tin số liệu viết trong báo cáo trên tay là thật.

“Khoa kĩ Lam Mị ném vào event này một nguồn tài chính khổng lồ, mỗi khi mời thành công một người bạn đăng kí trí năng Tiểu Lam thì sẽ nhận được 5 điểm tích lũy, tương đương với hơn 600 Won tiền mặt!"

Nghe thấy nhân viên báo cáo, Lee Jae Yong liền sững sờ, mất một lúc mới phục hồi lại tinh thần, nhíu mày hỏi: "Tiền mặt? Mời thành công một người sử dụng là đạt được hơn 600 Won, đó không phải là nói, đối phương đã tiêu tốn tài chính gần 1 tỷ Won chỉ sau 1 đêm?"

"Vâng!"

Lee Jae Yong nhíu mày im lặng thật lâu, kỳ thật hắn cũng không chân chính đặt Khoa kỹ Lam Mị vào trong mắt, bởi vì Khoa kỹ Lam Mị còn lâu mới uy hiếp được đế chế Samsung. Người Trung Quốc vốn có câu ngạn ngữ là: ‘phòng bệnh hơn chữa bệnh’, đối với Khoa kỹ Lam Mị, tập đoàn Samsung chỉ có đề phòng, cũng chưa nhìn nhận ở độ cao ngang hàng.

Nhưng hiện tại, trong lòng Lee Jae Yong đã có cái nhìn khác. Mặc dù hắn là người ngạo mạn, nhưng cũng không phải kẻ ngu, có thể ở trổ hết tài năng trong gia tộc họ Lee, một mình ra ngoài xông pha bốn phía, đủ để chứng minh bản thân hắn có một ánh mắt khá tinh tường và thực lực nhất định. Lần này Khoa kỹ Lam Mị trực tiếp đem 'chiến trường' dời đến bản địa Hàn Quốc, xem ra dã tâm không nhỏ nha!

"Có biện pháp gì tốt để giải quyết được Khoa kỹ Lam Mị không?" Lee Jae Yong bình tĩnh hỏi.

Đám nhân viên cúi đầu im lặng, tạm thời không có phương pháp xử lí nào quá toàn vẹn để nhằm vào Khoa kỹ Lam Mị, điều bọn họ có thể nghĩ ra, đơn giản chỉ là tích cực ngăn chặn, nhờ các loại truyền thông báo chí trong nước bôi nhọ thể diện Khoa kỹ Lam Mị, thế nhưng đó cũng không phải là gãi trúng chỗ ngứa, có thể nhìn thấy hiệu quả ngay lập tức!

Lee Jae Yong nhìn số liệu trong tay: Hơn 5 triệu người dùng. Tuy nhóm người dùng đó chưa chắc đã là những khách hàng trung thành của Khoa kỹ

Lam Mị, nhưng điều này đã đủ để chứng minh trí năng Tiểu Lam rất có tiền đồ ở thị trường Hàn Quốc. Toàn Hàn Quốc có bao nhiêu nhân khẩu chứ, hiện tại không sai biệt lắm trong 10 người là có 1 người sử dụng sản phẩm của Khoa kỹ Lam Mị. Nếu cứ để đối phương tiếp tục phát triển yên ổn như thế, vậy thì còn gì nữa cơ chứ!

Huống chi, trí năng Tiểu Lam của Khoa kỹ Lam Mị và phần mềm Mạt Nhi của Samsung có độ tương tự tới 70%, nếu để cho trí năng Tiểu Lam phát triển hưng thịnh ở Hàn Quốc, vậy phần mềm Mạt Nhi sẽ có vị trí ở đâu? Đây tuyệt đối không phải là điều Lee Jae Yong muốn thấy nhất.

"Mọi người đều ra ngoài cả đi!" Lee Jae Yong suy nghĩ một chút, phất tay đuổi đám nhân viên cấp dưới. Sau đó nhấc điện thoại trên bàn làm việc, bấm một dãy số!

...

'Vì ham mê giàu sang Kiều bán đi hạnh phúc đời mình….!'

Điện thoại di động kêu vang, Hác Mãnh lấy ra nhìn, không nhịn được vui vẻ, cô nàng 'mẫu vếu' kia đã tìm tới cửa, mấy ngày qua tương đối bận rộn, suýt nữa quên mất cô em gái chân dài đó!

"A lô, trai đẹp à, đang làm gì đấy!"

"Ha ha, bề bộn lắm, đang chạy công việc cho công ty. Tại hạ được người đẹp như cô nhớ tới thật không hề dễ dàng nha." Hác Mãnh cười trêu. Hai người nói chuyện rất hợp rơ, khiến cho người nào vừa nghe qua thì còn tưởng đây là bạn thân lâu ngày không gặp. Kỳ thật hai người chỉ mới gặp nhau một lần, đừng nói là rất quen thuộc, bởi ngay cả nơi ở cũng còn chưa biết!

"Gần đây có show, tôi cũng mới về thôi. Thế này đi, tối nay tôi mời anh đi ăn thịt nướng, coi như là tận tình địa vị chủ nhà, buổi tối anh bận gì không?" Po Mak cười hỏi.

"Người đẹp đã có lời mời thì cho dù có chuyện gì cũng phải dẹp sang một bên, hẹn tối nay gặp nhé?" Hác Mãnh cười nói.

"ok, không gặp không về!"

Đợi người đẹp chân dài cúp máy, Hác Mãnh liền gọi Vương Mẫn vào phòng, cười nói: "Đi nhờ người mua giúp tôi bộ quần áo, tối nay ông chủ này của cô muốn đi tán gái. Không cần quá đắt tiền, giản dị một chút thôi, áo T-shirt - quần jean - giầy đế cứng là được."

Vương Mẫn sửng sốt một hồi, sau đó bĩu môi, nguýt mắt một cái rồi xoay người đi ra ngoài!

Tán gái con em ngươi à! Sao đám đàn ông có tiền, nhất là loại thiếu gia như này, cũng đều hoa tâm vậy nhỉ, haiz, rất không để cho người ta yên tâm. Yên ổn tìm bạn gái không phải tốt hơn ư, một đại mỹ nữ xinh đẹp, trong veo như nước đang ở ngay trước mặt đây, không biết đường mà theo đuổi, còn ra ngoài chơi bời với mấy đứa ranh con, đúng là không có ánh mắt!

Nếu Hác Mãnh biết được suy nghĩ trong lòng Vương Mẫn, thì nhất định sẽ phun ngụm cà phê vừa uống ra khỏi miệng. Thời đại ngày nay, đàn ông có tiền ‘rất đắt hàng’ nha!

Dĩ nhiên, Hác Mãnh chưa bao giờ nghĩ mình là một kẻ lắm tiền, cũng không dính vào ‘Cao phú suất’*. Hắn cảm thấy cứ làm điểu ti(**) là tốt rồi!

Làm người không thể quá phách lối, nếu không dễ bị ăn gạch lắm!

Hàn Quốc, toàn bộ điện thoại của khách hàng tập đoàn Samsung, lẫn điện thoại di động bán trên thị trường, đều tự động cập nhật phần mềm Mạt Nhi, đồng thời tiến hành hoạt động tuyên truyền trên diện rộng.

Trong lúc nhất thời, trên khắp các ngõ ngách toàn Hàn Quốc đều có quảng cáo về phần mềm Mạt Nhi.

Điện thoại của Im Yoon Ah cũng là hàng Samsung, đã download phần mềm Mạt Nhi, sau khi dùng thử, cảm thấy… umh… hình dung như thế nào nhỉ… uhm, có chút không được tự nhiên, tuy nhiên cũng không rõ không được tự nhiên ở điểm nào. Không thể nói phần mềm Mạt Nhi là loại kém, nhưng chuẩn ra mà nói thì nó cũng không xuất sắc hơn trí năng Tiểu Lam là bao.

Công tâm mà nói, trí năng Tiểu Lam chơi tốt hơn, nhân tính hóa hơn, lí trí hơn Mạt Nhi!

Nhất là đầu sư tử nhỏ màu xanh kia!

---

*Phong khinh vân đạm: nhẹ như gió thổi, nhạt như mây trôi. Chỉ sự dửng dưng, không màng đến điều gì.

*Đoạn này chơi chữ: người TQ vẫn thường hay gọi đểu người HQ là bổng tử (cây gậy)

**Điểu ti: từ lóng của ngôn ngữ mạng hiện đại bên Trung Quốc, chỉ thanh niên tầng lớp trung hạ không có nhiều tiền, phong cách hơi bụi bụi bất cần đời. Trái ngược với công tử nhà giàu ăn mặt bảnh bao sang trọng.

* "Cao phú suất" là một cụm từ mới xuất hiện trên Internet, nó xuất hiện tại các diễn đàn với tần suất lớn, dùng để hình dung về các chàng trai cao trên 180cm, có thừa tài năng và sự giàu có, tướng mạo hoàn mỹ không sứt mẻ.

(Nhưng bây giờ trong cuộc sống thực, cụm từ "Cao phú suất" được sử dụng với ý nghĩa trào phúng châm biếm cho những người không biết mình là ai, cuồng vọng tự đại, hoặc là đối với những người xa lạ gặp nhau được dùng làm lời nói khách sáo.)

Trong "Cao phú suất" lại được chia làm 2 loại, một loại là sang trọng, nhìn cái khiến người ta biết ngay là bậc quý tộc, hành động cử chỉ tao nhã khiến trái tim con gái đập bình bịch.

Vấn đề mà các anh "Cao phú suất" loại 1 này hay làm đó là ngồi trên các siêu xe đời mới nhất, tay cầm các tờ báo về kinh tế, chứng khoán hoặc các tạp chí doanh nhân trong và ngoài nước, các trang web mà các anh truy cập luôn luôn là những vấn đề nóng như chính trị, sự leo thang của kinh tế hay nghe những dòng nhạc mà theo các cô gái hay nói là VÔ CÙNG TINH TẾ.

Còn "Cao phú suất" loại 2 thì thuộc dạng nhà giàu mới nổi, chính vì mới nổi nên cái gì cũng muốn vồ vập được biết, những anh chàng này cũng có tiền để

mua xe, mua nhà, và có bạn gái.

Tuy nhiên đẳng cấp không thể bằng các anh “Cao phú suất” loại 1. Khi trên tay cầm có khi vẫn là những tạp chí, nhưng tạp chí về Play boy (Dĩ nhiên hạng cao cấp, hàng xách tay, hoặc tự các anh chàng xuất ngoại đi chơi rồi mua mang về), xem các trang web, cũng là những “Vấn đề nóng”, nhưng lại “Nóng” quá, bởi toàn người không mặc gì, hoạt động pit – tông mạnh hết cỡ.

Mấy anh chàng này có tiền, có xe, có nhà, tuy vẫn chưa biết cách tiêu sao cho sang nhưng lại thích tỏ vẻ. Đây chính là điều khác biệt lớn nhất. Một loại không cần thể hiện thì ai cũng đã nhìn ra khí chất cao sang, một loại càng làm người ta càng thấy lố bịch.

Đào Tiểu Vũ eBook
Tải eBook: www.dtv-ebook.com
Lỗ Mãng Rồi!

Chương 136: Lỗ Mãng Rồi!
"Tập đoàn Samsung làm gì vậy, phần mềm Mạt Nhi này kém cỏi thế, so với trí năng Tiểu Lam quả thực kém quá xa!"

"Stop đê, cái gì mà trí năng Tiểu Lam, đây chưa xài bao giờ, Samsung là niềm kiêu ngạo của Hàn Quốc chúng ta, chúng ta nên ủng hộ sản phẩm Samsung, tẩy chay trí năng Tiểu Lam chó má. Tôi đã dùng thử qua phần mềm Mạt Nhi, chẳng những rất vui vẻ, hơn nữa còn có cả chức năng kết bạn. Hoan nghênh mọi người lựa chọn kết bạn với tôi!"

"Thằng ở trên là đồ ngu à?"

"Samsung là niềm kiêu ngạo của người Hàn Quốc không sai, nhưng lần này họ quá đuối rồi, phần mềm Mạt Nhi quả thật không được như trí năng Tiểu Lam, mất mặt, quá vất hết mặt mũi của người Hàn Quốc chúng ta. Cập nhật phần mềm như vậy ra ngoài mà cũng không biết xấu hổ, muốn chiếm thị trường trước đối phương ư?"

"Tôi cảm thấy Samsung hẳn là nên chú trọng phát triển sản phẩm, không nên quá vội chuyển hướng sang phương diện phần mềm!"

"Trí năng Tiểu Lam chơi rất vui, hiện tại tôi đã cảm thấy có chút không thể rời xa nó, còn phần mềm Mạt Nhi thì chính là một thứ bỏ đi, đã bị tôi gỡ rồi!"

Trên mạng càng ngày càng nhiều bài post. Lần thứ hai xuất hiện, trí năng Tiểu Lam có hình dáng sư tử nhỏ màu lam kia đã chinh phục được một nhóm người.

Mặc dù số dân mạng ủng hộ tập đoàn Samsung vẫn chiếm phần nhiều, thế nhưng người ủng hộ trí năng Tiểu Lam cũng đang dần dần tăng lên, hai phe tạo thành đội ngũ đối địch, biến các diễn đàn, mạng xã hội… thành chiến trường tiến hành đả kích nhau. Đồng thời, trí năng Tiểu Lam còn đưa tới rất nhiều người hiếu kỳ, ôm tâm thái thử xem sao, download nó về, hoặc có người chỉ đơn thuần là muốn thể nghiệm một chút, cũng có một số là fan của Samsung muốn bới lông tìm vết, chứng minh trí năng Tiểu Lam là thứ bỏ đi, không sánh bằng phần mềm Mạt Nhi của Samsung, kết quả... sau khi chơi nghiện rồi thì liền trực tiếp quay đầu chuyển đổi trận doanh!

Vốn là muốn lấy danh nghĩa sản phẩm quốc dân để chống lại trí năng Tiểu Lam, không ngờ ngược lại thành giúp cho Khoa kỹ Lam Mị, ‘nhân vật một tay thao túng đợt chiến tranh này’ là Lee Jae Yong tức giận thiếu chút nữa hộc máu, đập phá văn phòng tới 3-4 lần, càng nghĩ đến thì trong lòng càng buồn bực!

"Khoa kỹ Lam Mị chết tiệt, đkm nhà nó! Nhân viên đâu rồi, nhanh chóng đi thăm dò, Khoa kỹ Lam Mị là ai dẫn đầu tới Hàn Quốc lần này, tôi muốn có tư liệu cặn kẽ về đối phương!"

Lee Jae Yong sắc mặt âm trầm, cuối cùng bằng ánh mắt nghề nghiệp của bản thân liền chuyển nhận định về phía nhân vật phụ trách Khoa kỹ Lam Mị.

...

"Thịt nướng ở tiệm này ăn ngon nhất, bình thường lúc tôi thèm thì đều một mình lén tới đây, bởi do yêu cầu nghề nghiệp, công ty đại diện cấm bọn tôi ăn đồ nhiều dầu mỡ, sợ sẽ phát phì. Phải giữ vóc dáng chuẩn, nếu không sẽ bị đuổi việc!"

Sau khi gặp được Po Mak, Hác Mãnh liền đi cùng nàng đến một tiệm thịt

nướng, bất quá địa điểm có chút hẻo lánh, nhìn bề ngoài không khiến cho người khác chú ý mấy!

Lúc ngồi ăn với Hác Mãnh, vị hot girl chân dài này cũng chẳng cần để ý hình tượng gì cả, so với Hác Mãnh chỉ dùng qua một chút, thì hơn phân nửa đồ ăn đã nằm trong bụng nhỏ của nàng, dáng vẻ giống như đã nhiều năm không được ăn thịt.

"Các cô làm nghề này cũng rất vất vả nhỉ!" Hác Mãnh cười nói, ánh mắt đảo qua đánh giá cặp đùi cô nàng, vớ màu đen, guốc cao gót, đôi chân thật mảnh khảnh nha!

Chẳng lẽ cô nàng này là 'mẫu vớ'* (chân khuôn) trong truyền thuyết sao?

Po Mak vỗ vỗ bụng, chu miệng oán giận nói: "Đó là đương nhiên, vừa phải giữ được vóc dáng, vừa phải chạy show khắp nơi, hơn nữa tiền kiếm được sau đó còn bị công ty đại diện lấy đi phần lớn."

Hác Mãnh cười nói: "Vậy bằng không cô bỏ nghề đi, nếu đi làm đã không vui thì sao vẫn còn muốn làm chứ!"

"Bỏ nghề?" Po Mak trợn mắt, cười đùa nói: "Người bình thường muốn làm còn không được, nếu như tôi bỏ nghề thì anh thấy tôi sẽ làm được gì khác? Không có công việc thì tôi làm sao nuôi sống được bản thân chứ? Sau này anh nuôi tôi nhé?"

Với Po Mak thì đây chỉ là những lời đùa giỡn bạn bè bình thường, thế nhưng về phía Hác Mãnh hắn lại nghĩ những lời này của cô nàng chính là trần trụi dụ dỗ hắn đây!

Hác Mãnh nhìn chằm chằm cô nàng, không đấu tranh cho ‘vật dưới háng’ thì chính là ‘phản cách mạng’ rồi.

"Được, chỉ cần cô đồng ý, tôi không thành vấn đề!" Hác Mãnh cười nhún vai.

Po Mak lau miệng, mở trừng hai mắt, nói: "Anh nguyện ý? Vậy anh có thể nuôi được tôi sao? Tôi rất có năng lực xài tiền đó, chỉ riêng phí mua đồ trang điểm, quần áo hàng tháng cũng có thể khiến anh khóc ngất đấy!"

Ok, Hác Mãnh bị người ta khinh thường!

Haiz, thời đại ngày nay muốn ‘câu gái’, quả nhiên vẫn cần Ferrari, Lamborghini, cộng thêm tay đeo Vacheron Constantin, mặc âu phục hào hoa thì mới có thể nhanh chóng nắm vào tay nha.

Tổng kết lại cũng chỉ là vài điểm: siêu xe, đồng hồ hàng hiệu, quần áo thời thượng, khiến người đối diện lần đầu gặp liền có cảm giác cao sang, để đối phương biết anh là người có tiền. Như vậy buổi tối liền có thể kéo nàng lên giường, ‘chúc nàng ngủ ngon’, cho dù những thứ kia là đồ anh đi mượn thì cũng không thành vấn đề!

Hác Mãnh gãi gãi mũi, nghiêng đầu nhìn cô nàng, cười hỏi: "Cô thấy tôi giống người nghèo à?"

"Không giống!" Po Mak le lưỡi một cái, không biết có phải ý thức được lời của mình đã đả kích đối phương hay không mà cảm thấy có chút thẹn thùng.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút, cười nói: "Nói thật cho cô biết, kỳ thật tôi là người có tiền. Chi phí sắm đồ trang điểm, quần áo hàng tháng của cô, sau này tôi sẽ bao hết!" Hác Mãnh ngừng lời một chút, có lẽ sợ đối phương không hiểu, hắn liền vừa cười vừa giải thích: "Ý tôi là cả con người cô, sau này tôi bao nuôi từ A đến Z, hiểu chứ?"

"Ha ha!"

Po Mak cười duyên, ngồi xuống bên cạnh Hác Mãnh, một tay chống cằm nhìn Hác Mãnh, nói: "Anh rất thú vị đấy, có phải anh thích tôi rồi hay không?"

Hác Mãnh gật đầu cười, trong lòng tự nhủ là có một chút, nhất là đôi chân dài mảnh khảnh kia của cô, nhưng hắn cũng không nói lời nào, chờ đối phương trả lời. Đối với hắn mà nói, thà sử dụng tiền giải quyết nhanh mọi việc còn hơn tốn thời gian để đầu tư tình cảm. Đi theo đường tình cảm là phải dùng tâm tư, còn xài tiền thì chỉ cần ‘thận khỏe’ là ngon rồi. Trực tiếp, thống khoái, nhanh chóng thấy hiệu quả!

"10 triệu Won!" Po Mak xòe ra một đầu ngón tay, vừa cười vừa quơ quơ trước mặt Hác Mãnh.

Hác Mãnh đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: "Một năm?"

"Một năm? Hì hì, đúng rồi đấy, nhưng có điều đó chỉ là phí sắm đồ trang điểm, quần áo thôi!" Po Mak hai mắt mở lớn, bấm đốt ngón tay nhẩm tính: "Chưa bao gồm phí ăn, uống, chơi, còn có đi dạo phố, mua đồ ăn vặt….!"

"Một năm tôi cấp cho cô 30 triệu Won, đủ bao nuôi rồi chứ?" Hác Mãnh tính qua 30 triệu Won cũng chỉ tương đương 1,8 triệu tệ mà thôi! Hiện tại hắn cũng không thiếu tiền, nếu dùng chút tiền đó mà có thể bao nuôi ‘cô bé chân dài ngây thơ’ này, hắn cảm thấy cũng đáng giá!

"Ha ha, được đó, chỉ cần anh có thể lấy ra số tiền này, tôi sẽ lập tức bỏ nghề để được nuôi!" Po Mak cười đùa, nhìn dáng vẻ thì dường như không coi những lời của Hác Mãnh là thật, và luôn cho rằng Hác Mãnh chính là một kẻ nhà nghèo đi làm thuê, căn bản không thể nào móc ra được một số tiền lớn như vậy!

"Nói phải giữ lời nhé?"

Hai người trong khi ăn thịt nướng cũng uống không ít rượu trắng, hiện tại đều có vài phần men say. Po Mak là có chút say thật, còn Hác Mãnh thì là kiểu ‘say người’ chứ không say rượu.

"Dĩ nhiên rồi, ha ha, hiện tại nếu anh có thể lấy ra số tiền đó, tối nay..." Po Mak liếc mắt quyến rũ với Hác Mãnh, tuy không nói hết câu nhưng ý tứ mập mờ trong đó thì ai cũng hiểu.

Hác Mãnh nhìn chằm chằm vào cô nàng, cười gian: "Vậy nếu tôi không mang ra được, thì tối nay cô sẽ làm gì?"

"Tôi… phải về nhà!" Po Mak thấy Hác Mãnh cứ nhìn chằm chằm mình có ý không tốt, liền đỏ mặt cúi đầu, khẽ nói. Suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng: "Còn nữa. Mới vừa rồi những lời của tôi đều là giỡn chơi, anh đừng coi là thật nhé. Cho dù… cho dù anh quả thật có thể lấy ra 30 triệu Won, tôi cũng… sẽ không có gì với anh… Tôi…tôi là một cô gái có nguyên tắc!"

"Ha ha!" Hác Mãnh cười phá lên, vòng tay ôm cô nàng vào trong ngực, cười nói: "Vậy cũng không được, chúng ta đã nói rồi, coi như đạt được thỏa thuận!"

Hành động của Hác Mãnh khiến cho Po Mak giật mình, cứ giãy dụa trong ngực hắn nhằm thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lạc giọng hô lên: "Anh… anh làm gì thế, nhanh buông ra đi mà, bị người khác thấy thì sẽ xấu hổ lắm. Á á, tay của anh đàng hoàng chút, đừng lộn xộn!"

Hác Mãnh vừa ôm vừa nhìn chằm chằm cô nàng, rất nghiêm túc nói: "Đừng vùng vẫy nữa, nhìn thẳng vào mắt anh đây này… đúng rồi, chính là như thế. Em ghét anh à?"

Po Mak đỏ mặt suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ lắc đầu, miệng nhỏ nhẹ nhàng nói: "Chúng ta… chúng ta như này không hay, quá nhanh… phát triển quá nhanh rồi!" Tính ra thì đây mới là lần thứ hai đôi bên gặp mặt, thế nhưng hiện tại nàng cảm thấy tim của mình đập rất nhanh, như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Chẳng lẽ đây chính là cảm xúc yêu đương như mẹ đã nói sao?

Mặc dù Po Mak rất cởi mở, rất thích kết giao bạn bè, thế nhưng nàng cũng chưa từng có bạn trai.

"Nhanh ư? Ha ha, cũng không coi là quá nhanh đâu. Chỉ cần em không ghét anh là tốt rồi, sau này em thuộc về anh!" Hác Mãnh cười gian, đột nhiên vươn tay đỡ phía sau gáy Po Mak, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô nàng.

Po Mak tựa như lạc vào cõi u mê, không biết từ lúc nào hàm răng bị cạy mở, đầu lưỡi của Hác Mãnh theo đó tiến vào trong miệng nàng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, lúc giật mình tỉnh táo lại thì hai tay nàng đang ôm cổ Hác Mãnh, và tay của đối phương… vậy mà…vậy mà… Xấu hổ muốn chết rồi!

Po Mak thoát khỏi lòng ngực Hác Mãnh giống như một chú nai con bị hoảng sợ, sau đó vơ lấy túi xách trên bàn, hoảng hốt mở cửa chạy ra ngoài, không dám nói với Hác Mãnh một câu nào.

"Này, chờ anh một chút đã!"

Đợi đến lúc Hác Mãnh đuổi theo ra đến cửa tiệm thịt nướng, thì Po Mak đã leo lên một chiếc xe màu đen đỗ ở bên đường, đi xa mất rồi!

"Á đù!" Hác Mãnh dở khóc dở cười gãi gãi mũi. Cái đệch, đây là do mình quá chủ động à? Chẳng phải phụ nữ đều là bề ngoài kín đáo, nội tâm mãnh liệt ư. Cô nàng chân dài này sao đã muốn cự tuyệt mà lại còn ra vẻ mời chào nhỉ. Haiz, hỏng rồi.

Hác Mãnh suy nghĩ một chút rồi móc điện thoại ra gọi cho đối phương, cũng không biết là lên xe của ai nữa. Mình không ăn được thì cũng không thể để tiện nghi cho thằng khác... Ặc, đừng xảy ra chuyện gì bất trắc nha, đây là nghĩ vui vậy thôi.

"Em…em không sao. Anh yên tâm, hiện tại em đang trên đường về nhà, em sẽ gọi lại cho anh sau… Cứ như vậy đã, em cúp máy đây!" Po Mak nghe điện, nói nhanh vài câu với Hác Mãnh, rồi cứ thế cúp máy.

"Trên đường về nhà?" Hác Mãnh gãi gãi lỗ mũi. Xe riêng đưa đón? Đừng nói là ka chó ngáp phải ruồi, vừa gặp được một thiên kim đại tiểu thư gì đó nhá. Mấy bộ phim Hàn Quốc vẫn hay có nội dung máu chó* như vậy lắm!

---

*Chân khuôn: Tiếng lóng bên Khựa tương tự như nộn khuôn (mẫu vếu), chỉ mấy em người mẫu mặt xinh, đùi đẹp, chân dài chuyên chụp ảnh khoe chân, thường kèm với phụ kiện như vớ, bốt cao cổ, nội y...v...v... cốt lõi là khoe được vẻ cao giàn thoáng máy.

*Cẩu huyết = máu chó: Những tình huống lặp đi lặp lại đến phát ngán hoặc quá nhàm chán

Đào Tiểu Vũ eBook